C B
H O

[COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET HOGER ONDERWIJS]

Jurisprudentie 2020

Den Haag, 2022

Deze bundel bevat uitsluitend uitspraken van het CBHO die in 2020 zijn gepubliceerd

II. JURISPRUDENTIE 1

CBHO 2019/112 1
CBHO 2019/113 7
CBHO 2019/116 11
CBHO 2019/122 15
CBHO 2019/124 20
CBHO 2019/125 26
CBHO 2019/126 30
CBHO 2019/133 34
CBHO 2019/135 T/M 2019/152 38
CBHO 2019/154 41
CBHO 2019/155 44
CBHO 2019/156 48
CBHO 2019/157 55
CBHO 2019/158 59
CBHO 2019/159 63
CBHO 2019/162 68
CBHO 2019/163 73
CBHO 2019/164 79
CBHO 2019/166 82
CBHO 2019/167 86
CBHO 2019/168 EN 2019/169 93
CBHO 2019/170 100
CBHO 2019/171 104
CBHO 2019/172 113
CBHO 2019/173 117
CBHO 2019/175 120
CBHO 2019/177 128
CBHO 2019/179 136
CBHO 2019/180 140
CBHO 2019/181 145
CBHO 2019/187 152
CBHO 2019/188 156
CBHO 2019/189 160
CBHO 2019/191 164
CBHO 2019/192 169
CBHO 2019/195 172
CBHO 2019/196 176
CBHO 2019/198.5 180
CBHO 2019/199 183
CBHO 2019/200 EN 2019/200.1 188
CBHO 2019/201 191
CBHO 2019/203 195
CBHO 2019/204 199
CBHO 2019/205 203
CBHO 2019/206 208
CBHO 2019/207 213
CBHO 2019/208 217
CBHO 2019/209 222
CBHO 2019/210 227
CBHO 2019/211 231
CBHO 2019/212 235
CBHO 2019/213 240
CBHO 2019/215.4 244
CBHO 2019/216 247

CBHO 2019/217 251
CBHO 2019/218 254
CBHO 2019/219.5 259
CBHO 2019/220.5 264
CBHO 2020/002 268
CBHO 2020/003 272
CBHO 2020/004 279
CBHO 2020/005 281
CBHO 2020/006 285
CBHO 2020/007 290
CBHO 2020/008 294
CBHO 2020/012 298
CBHO 2020/013 302
CBHO 2020/014 309
CBHO 2020/016 313
CBHO 2020/017 317
CBHO 2020/018 323
CBHO 2020/020 327
CBHO 2020/021 332
CBHO 2020/022 337
CBHO 2020/024.5 342
CBHO 2020/025 347
CBHO 2020/026 351
CBHO 2020/027.5 356
CBHO 2020/030.2 362
CBHO 2020/032 365
CBHO 2020/033 368
CBHO 2020/034 372
CBHO 2020/036 374
CBHO 2020/037 377
CBHO 2020/038 381
CBHO 2020/039 385
CBHO 2020/041 389
CBHO 2020/042 393
CBHO 2020/043 397
CBHO 2020/044 402
CBHO 2020/045 406
CBHO 2020/046 411
CBHO 2020/047 416
CBHO 2020/048 421
CBHO 2020/049 425
CBHO 2020/052 432
CBHO 2020/053 434
CBHO 2020/056 437
CBHO 2020/058 440
CBHO 2020/061 444
CBHO 2020/063 447
CBHO 2020/066 452
CBHO 2020/067.1 EN 2020/067.5 455
CBHO 2020/068 461
CBHO 2020/070 465
CBHO 2020/071.1 EN 2020/071.5 471
CBHO 2020/072.5 477
CBHO 2020/074.5 482
CBHO 2020/075 487
CBHO 2020/076 490
CBHO 2020/078.1 493

CBHO 2020/079.5 ... 497
CBHO 2020/080 ... 501
CBHO 2020/081 ... 505
CBHO 2020/082.5 ... 509
CBHO 2020/084.4 ... 514
CBHO 2020/085.5 ... 516
CBHO 2020/086 ... 522
CBHO 2020/087.5 ... 527
CBHO 2020/088 ... 533
CBHO 2020/089 ... 536
CBHO 2020/091.5 ... 542
CBHO 2020/094 ... 546
CBHO 2020/095.5 ... 550
CBHO 2020/096 ... 557
CBHO 2020/097.1 ... 561
CBHO 2020/097.5 ... 565
CBHO 2020/098.5 ... 573
CBHO 2020/099.5 ... 578
CBHO 2020/101 ... 582
CBHO 2020/102 ... 587
CBHO 2020/103.5 ... 594
CBHO 2020/104.5 ... 600
CBHO 2020/105 ... 608
CBHO 2020/106.5 ... 611
CBHO 2020/107 ... 619
CBHO 2020/108 ... 626
CBHO 2020/109.5 ... 630
CBHO 2020/110 ... 635
CBHO 2020/114 ... 642
CBHO 2020/116 ... 645
CBHO 2020/118.1 EN 2020/118.5 ... 649
CBHO 2020/120.1 EN 2020/120.5 ... 654
CBHO 2020/127.5 ... 658
CBHO 2020/131.5 ... 661
CBHO 2020/134.5 ... 665
CBHO 2020/135 ... 671
CBHO 2020/137.5 ... 674
CBHO 2020/138 ... 678
CBHO 2020/144 ... 683
CBHO 2020/145 ... 688
CBHO 2020/147 EN 2020/151 ... 692
CBHO 2020/159 ... 696

III. ARTIKELENREGISTER ... 702

IV. REGISTER INSTELLINGEN ... 706

V. TREFWOORDENREGISTER ... 708

VI. CHRONOLOGISCH REGISTER ... 717

I. Jurisprudentie

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/112**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en Streefkerk
Datum uitspraak	:	23 oktober 2020
Partijen	:	appellante en de Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	hardheidsclausule instellingscollegegeld persoonlijke omstandigheden wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a WHW artikel 7.46 eerste lid Awb: artikel 7:13 Awb: artikel 7:63a Inschrijvingsbesluit: artikel 1.13 Inschrijvingsbesluit: artikel 2.7 Inschrijvingsbesluit: artikel 2.8
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Het College stelt vast dat appellante op grond van artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, van de WHW geen aanspraak heeft op het mogen betalen van wettelijk collegegeld. Dit betekent dat zij op basis van artikel 7.46, eerste lid, van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd is voor haar bacheloropleiding Geschiedenis. Appellante heeft deze opleiding mogen starten tegen het wettelijk collegegeldtarief omdat zij destijds onder een overgangsregeling viel die was opgenomen in het Inschrijvingsbesluit UvA 2010-2011. Niet in geschil is dat appellante bij de inschrijving voor het studiejaar 2019-2020 niet voldeed aan de voorwaarden die in artikel 2.7 van het Inschrijvingsbesluit zijn gesteld. Ook de overgangsregeling in artikel 2.8 van het Inschrijvingsbesluit is niet van toepassing op de situatie van appellante. Dit betekent dat appellante op grond van artikel 2.2 van het Inschrijvingsbesluit voor de bacheloropleiding Geschiedenis in het studiejaar 2019-2020 het instellingscollegegeld van € 8.000,- verschuldigd is. […] 2.7.1. Bij de berekening en de vaststelling van het instellingscollegegeld is aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student, vermeerderd met het wettelijk collegegeld van het desbetreffende studiejaar. Verder heeft verweerder toegelicht op welke wijze de gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen en welke rol het onderzoeksdeel van de rijksbijdrage daarbij heeft gespeeld. In het licht van deze motivering bestaat in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het instellingscollegegeldtarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Voor het onverbindend verklaren van het Inschrijvingsbesluit bestaat daarom geen aanleiding. 2.8. Naar het oordeel van het College leidt het hanteren van het instellingscollegegeld van € 8.000,- bij appellante niet tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard. Daarbij is van belang dat verweerder appellante de mogelijkheid heeft geboden om haar opleiding tegen het wettelijk collegegeldtarief af te ronden binnen de nominale duur voor een deeltijdopleiding, te weten zes jaar. Appellante

wist bij aanvang van haar bacheloropleiding dat, als zij haar opleiding niet binnen de nominale duur voor een deeltijdopleiding zou afronden, zij het instellingscollegegeldtarief diende te gaan betalen. Zij is niet in de loop van de opleiding onverwachts geconfronteerd met dit tarief. Ook heeft verweerder appellante nog een extra kans gegeven door haar ook in het studiejaar 2017-2018 te laten studeren tegen het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegetarief.
2.8.1. Dat appellante het instellingscollegegeldtarief niet kan betalen, maakt het in rekening brengen ervan op zichzelf niet onevenredig. Uit de tekst van artikel 7.45a van de WHW, gelezen in samenhang met de daarop betrekking hebbende memorie van toelichting, blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat voor één bachelor- en één masteropleiding het wettelijk collegegeld verschuldigd is. De wetgever heeft voorzien dat deze regeling in een bepaald aantal gevallen tot ongewenste uitkomsten kan leiden en heeft ter voorkoming hiervan een nadere regeling getroffen voor de student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt. Andere uitzonderingen heeft de wetgever uitdrukkelijk niet in de wet willen opnemen. Verder heeft verweerder de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, zoals ziekte en overmacht, bij de beoordeling betrokken. Met verweerder is het College van oordeel dat deze omstandigheden er niet toe leiden dat de hardheidsclausule moet worden toegepast. Dat appellante alleen nog haar scriptie hoeft te schrijven, maakt ook niet dat sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard die tot toepassing van de hardheidsclausule noopt. Deze omstandigheid onderscheidt appellante onvoldoende van andere studenten bij wie in verband met het volgen van een tweede bacheloropleiding het instellingscollegegeld in rekening wordt gebracht. Ook het gegeven dat appellant blijkbaar geen gebruik kan maken van regelingen waarmee studies onder voorwaarden te financieren zijn (levenlanglerenkrediet, scholingslening, bijzondere bijstand), maakt niet dat verweerder van de heffing van het hoge instellingscollegegeldtarief zou moeten afzien.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2019 is namens verweerder aan appellante meegedeeld dat het instellingscollegegeld voor haar inschrijving voor de studie Geschiedenis in het studiejaar 2019-2020 € 8.000,- bedraagt.

Bij beslissing van 28 augustus 2019 heeft verweerder het bezwaar tegen de beslissing van 17 juli 2019 onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 29 augustus 2019 heeft appellante beroep ingesteld bij het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep van appellante ter zitting behandeld op 26 juni 2020, waar appellante is verschenen. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, werkzaam bij de universiteit.

2. Overwegingen

Procesbelang

2.1. Hoewel voor het nu voorliggende geschil, dat betrekking heeft op het studiejaar 2019-2020, geldt dat appellante met haar beroep niet kan bereiken dat zij alsnog tegen betaling van (instellingscollegegeld ter hoogte van) het wettelijk collegegeld kan worden toegelaten, neemt het College aan dat appellante haar procesbelang heeft behouden, nu aan appellante ook voor het studiejaar 2020-2021 het instellingscollegegeld in rekening wordt gebracht en zij dus ook voor dit studiejaar met dezelfde vraag wordt geconfronteerd als in dit geding.

Achtergrond en besluitvorming

2.2. Voor een uitgebreide weergave van de in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden verwijst het College naar zijn uitspraak van 22 augustus 2019, 2019/048, (zie www.cbho.nl) in het geschil tussen appellante en verweerder over de verschuldigdheid van het instellingscollege in het studiejaar 2018-2019.

2.3. Bij beslissing van 17 juli 2019 heeft verweerder afwijzend beslist op het verzoek van appellante om instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeld te mogen betalen. Volgens verweerder is appellante instellingscollegegeld verschuldigd, omdat zij niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) en de overgangsbepalingen in artikel 2.7 en 2.8 van het Inschrijvingsbesluit UvA 2019-2020 (hierna: Inschrijvingsbesluit) niet op haar situatie van toepassing zijn.

2.3.1. Bij beslissing van 28 augustus 2019 heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie ongegrond verklaard. Verweerder handhaaft het standpunt dat appellante niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 7.45a van de WHW en dat de overgangsbepalingen in het Inschrijvingsbesluit niet op haar situatie van toepassing zijn. Daarnaast is geen sprake van nieuwe, onvoorziene omstandigheden, aangezien de persoonlijke situatie van appellante niet is gewijzigd, en appellante bovendien onvoldoende vorderingen heeft gemaakt met het afronden van haar studie. Op basis daarvan is verweerder van oordeel dat geen sprake is zodanig bijzondere persoonlijke omstandigheden dat toepassing van de hardheidsclausule nogmaals gerechtvaardigd is. Voor het buiten toepassing laten van het Inschrijvingsbesluit ziet verweerder geen aanleiding, nu strikte toepassing van dit besluit niet kennelijk onredelijk is.

Het geschil in beroep

2.4. Appellante kan zich met de beslissing van verweerder niet verenigen. Zij betoogt dat het onredelijk is dat het tarief dat zij voor de bacheloropleiding moet betalen in de loop van haar studietraject wordt gewijzigd van instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeld naar het hoge instellingstarief van € 8.000,-. In het studiejaar 2017-2018 is vanwege haar persoonlijke omstandigheden gebruik gemaakt van de hardheidsclausule in artikel 1.13 van het Inschrijvingsbesluit. Haar persoonlijke situatie is niet veranderd en volgens appellante zelfs verergerd. Als gevolg van haar persoonlijke situatie heeft zij de

opleiding niet binnen de nominale duur kunnen afronden. Zij heeft toegelicht dat zij alleen nog haar scriptie hoeft te schrijven en haar is er alles aan gelegen om de opleiding af te ronden. Die mogelijkheid heeft zij echter alleen wanneer zij het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief mag betalen. Volgens appellante rechtvaardigen haar persoonlijke omstandigheden juist hernieuwde toepassing van de hardheidsclausule. Daarbij is voor het toepassen van de hardheidsclausule volgens appellante niet van belang of persoonlijke omstandigheden nieuw of onvoorzien zijn. Verder bestrijdt appellante de hoogte van het instellingscollegegeld voor het studiejaar 2019-2020. Volgens appellante is het tarief te hoog en heeft verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk gemotiveerd. Daarnaast betoogt appellante dat de beslissing van verweerder van 28 augustus 2019 niet mocht worden gebaseerd op het advies dat aan verweerder is uitgebracht, omdat de Geschillenadviescommissie onvoldoende onafhankelijk is geweest of in elk geval de schijn heeft gewekt onvoldoende onafhankelijk te zijn geweest. Appellante wijst in dit verband op de uitspraken van het College van 20 oktober 2014 in zaak nr. CBHO 2014/087 en van 8 maart 2015 in zaak nr. CBHO 2015/048 (www.cbho.nl). Tot slot heeft zij zich beklaagd over de houding en de suggestieve vraagstelling door de voorzitter van deze commissie, waardoor zij zich bij de behandeling van haar beroepschrift op de hoorzitting niet op haar gemak heeft gevoeld.

Relevante (wets)bepalingen

2.5. Op grond van artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, het instellingscollegegeld verschuldigd. De hoogte van het instellingscollegegeld is op grond van artikel 7.46, tweede lid, van de WHW door het instellingsbestuur vastgesteld. In artikel 2.2 van het Inschrijvingsbesluit heeft verweerder vastgelegd dat het instellingscollegegeld voor het studiejaar 2019-2020 voor de bacheloropleiding Geschiedenis € 8.000,- bedraagt.
Artikel 2.7 van het Inschrijvingsbesluit biedt onder meer een regeling voor studenten die aansluitend op de eerste voor een tweede bachelor bij de UvA zijn ingeschreven. Als niet aan de voorwaarden van dit artikel is voldaan, is het hoge instellingstarief van toepassing.
In artikel 2.8 van het Inschrijvingsbesluit is een overgangsregeling opgenomen voor studenten die voor of op 1 september 2017 zijn ingeschreven voor een bachelor- of masteropleiding aan de UvA.
In artikel 1.13 van het Inschrijvingsbesluit is een hardheidsclausule opgenomen op grond waarvan het College van Bestuur van deze regeling kan afwijken, indien een bepaling in deze regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.

Beoordeling College

2.6. Het College stelt vast dat appellante op grond van artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, van de WHW geen aanspraak heeft op het mogen betalen van wettelijk collegegeld. Dit betekent dat zij op basis van artikel 7.46, eerste lid, van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd is voor haar bacheloropleiding Geschiedenis. Appellante heeft deze opleiding mogen starten tegen het wettelijk collegegeldtarief omdat zij destijds onder een overgangsregeling viel die was opgenomen in het Inschrijvingsbesluit UvA 2010-2011. Niet in geschil is dat appellante bij de inschrijving voor het studiejaar 2019-2020 niet voldeed aan de voorwaarden die in artikel 2.7 van het Inschrijvingsbesluit zijn gesteld. Ook de overgangsregeling in artikel 2.8 van het Inschrijvingsbesluit is niet van toepassing op de situatie van appellante. Dit betekent dat appellante op grond van artikel 2.2 van het Inschrijvingsbesluit voor de bacheloropleiding Geschiedenis in het studiejaar 2019-2020 het instellingscollegegeld van € 8.000,- verschuldigd is.

2.7. Algemeen verbindende voorschriften die geen wet in formele zin zijn, kunnen worden getoetst op rechtmatigheid, in het bijzonder op verenigbaarheid met hogere regelgeving. Ook aan de inhoud of de wijze van totstandkoming van een algemeen verbindend voorschrift kunnen zodanig ernstige gebreken kleven dat dit voorschrift om die reden niet als grondslag kan dienen voor daarop in concrete gevallen te baseren beslissingen. Dit betekent dat de rechter moet beoordelen of het betreffende algemeen verbindende voorschrift een voldoende deugdelijke grondslag biedt voor het bestreden besluit. Bij deze toetsing van het

algemeen verbindende voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer. Als het vaststellende orgaan bij het voorbereiden en nemen van een algemeen verbindend voorschrift de negatieve gevolgen daarvan voor een bepaalde groep uitdrukkelijk heeft betrokken en de afweging deugdelijk heeft gemotiveerd, voldoet deze keuze aan het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel en beperkt de toetsing door de bestuursrechter zich tot de vraag of de regeling in strijd is met het beginsel van een niet-onevenredige belangenafweging.

2.7.1. Bij de berekening en de vaststelling van het instellingscollegegeld is aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student, vermeerderd met het wettelijk collegegeld van het desbetreffende studiejaar. Verder heeft verweerder toegelicht op welke wijze de gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen en welke rol het onderzoeksdeel van de rijksbijdrage daarbij heeft gespeeld. In het licht van deze motivering bestaat in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het instellingscollegegeldtarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Voor het onverbindend verklaren van het Inschrijvingsbesluit bestaat daarom geen aanleiding.

2.8. Naar het oordeel van het College leidt het hanteren van het instellingscollegegeld van € 8.000,- bij appellante niet tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard. Daarbij is van belang dat verweerder appellante de mogelijkheid heeft geboden om haar opleiding tegen het wettelijk collegegeldtarief af te ronden binnen de nominale duur voor een deeltijdopleiding, te weten zes jaar. Appellante wist bij aanvang van haar bacheloropleiding dat, als zij haar opleiding niet binnen de nominale duur voor een deeltijdopleiding zou afronden, zij het instellingscollegegeldtarief diende te gaan betalen. Zij is niet in de loop van de opleiding onverwachts geconfronteerd met dit tarief. Ook heeft verweerder appellante nog een extra kans gegeven door haar ook in het studiejaar 2017-2018 te laten studeren tegen het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegetarief.

2.8.1. Dat appellante het instellingscollegegeldtarief niet kan betalen, maakt het in rekening brengen ervan op zichzelf niet onevenredig. Uit de tekst van artikel 7.45a van de WHW, gelezen in samenhang met de daarop betrekking hebbende memorie van toelichting, blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat voor één bachelor- en één masteropleiding het wettelijk collegegeld verschuldigd is. De wetgever heeft voorzien dat deze regeling in een bepaald aantal gevallen tot ongewenste uitkomsten kan leiden en heeft ter voorkoming hiervan een nadere regeling getroffen voor de student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt. Andere uitzonderingen heeft de wetgever uitdrukkelijk niet in de wet willen opnemen. Verder heeft verweerder de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, zoals ziekte en overmacht, bij de beoordeling betrokken. Met verweerder is het College van oordeel dat deze omstandigheden er niet toe leiden dat de hardheidsclausule moet worden toegepast. Dat appellante alleen nog haar scriptie hoeft te schrijven, maakt ook niet dat sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard die tot toepassing van de hardheidsclausule noopt. Deze omstandigheid onderscheidt appellante onvoldoende van andere studenten bij wie in verband met het volgen van een tweede bacheloropleiding het instellingscollegegeld in rekening wordt gebracht. Ook het gegeven dat appellant blijkbaar geen gebruik kan maken van regelingen waarmee studies onder voorwaarden te financieren zijn (levenlanglerenkrediet, scholingslening, bijzondere bijstand), maakt niet dat verweerder van de heffing van het hoge instellingscollegegeldtarief zou moeten afzien.

2.9. Het College is niet gebleken dat de advisering door de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren in de zaak van appellante niet voldeed aan de in artikel 7:63a neergelegde voorschriften. Zoals door verweerder is toegelicht waren alle bij de advisering betrokken leden functioneel onafhankelijk en bestond de commissie niet, en dus anders dan appellante meende, uit bij de UvA werkzame stafleden. Ook van strijd met artikel 7:13 van de Algemene wet bestuursrecht is geen sprake.

2.10. Appellante heeft nog naar voren gebracht dat de door haar aangevoerde bezwaargronden in de beslissing van 28 augustus 2019 op diverse punten niet juist zijn weergegeven. Wat daarvan verder ook zij, vastgesteld kan worden dat dit aan de inhoudelijke beslissing van verweerder niets heeft afgedaan.

2.10.1. Verder is niet gebleken dat de houding en de wijze van vraagstelling door de voorzitter van de Geschillenadviescommissie eraan in de weg hebben gestaan dat appellante haar beroepsgronden uitgebreid heeft kunnen toelichten en dat zij aan haar gestelde vragen heeft kunnen beantwoorden. Ook van vooringenomenheid van de voorzitter is niet gebleken. Dat een en ander anderszins ten nadele van appellante van invloed is geweest op de beslissing van verweerder is evenmin gebleken.

2.11. Wat hiervoor is overwogen betekent dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.12. Voor een proceskostenveroordeling is geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/113**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	4 februari 2020
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	fraude herstelsanctie ne bis in idem-beginsel,
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61 Awb: artikel 1.3 Fraude en plagiaatregeling: artikel 1 Fraude en plagiaatregeling: artikel 5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College stelt vast dat appellante slechts belang heeft bij haar beroep tegen de beslissing van het CBE van 6 augustus 2019, voor zover het CBE de examencommissie heeft opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met in achtneming van hetgeen onder 13 is bepaald. Voor het overige heeft het CBE appellante immers in het gelijk gesteld. In paragraaf 13 heeft het CBE overwogen dat de examencommissie een nieuwe beslissing dient te nemen waarbij het door appellante ingeleverde hertentamen Financial Accounting Research ongeldig wordt verklaard wegens fraude. 2.5.1. Het College is van oordeel dat het CBE met juistheid heeft geoordeeld dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante fraude heeft gepleegd. De antwoorden van appellante en van een medestudente vertonen een grote mate van woordelijke overeenkomst. Van de zeventien vragen op het tentamen betreft het tien vragen die zij beiden goed hebben beantwoord en vijf vragen die zij beiden fout hebben beantwoord. Dit kan niet berusten op toeval, noch verklaard worden door gezamenlijk studeren vooraf of afkijken door de medestudente. De examencommissie heeft dan ook kunnen concluderen dat appellante tijdens het tentamen informatie heeft uitgewisseld met een medestudent. 2.5.2. Het CBE heeft voorts de examencommissie mogen opdragen om een nieuwe beslissing te nemen waarbij het door appellante ingeleverde tentamen wegens deze fraude ongeldig wordt verklaard. In haar uitspraak van 20 februari 2019 heeft het College overwogen dat het in de beslissing van de examencommissie geconstateerde gebrek, gelet op het bepaalde artikel 7.61 van de WHW, niet door het CBE in administratief beroep kon worden hersteld. Dit stond er echter niet aan in de weg dat de examencommissie een nieuwe beslissing nam, en evenmin dat het CBE, nadat het die beslissing had vernietigd, de examencommissie heeft opgedragen opnieuw een beslissing te nemen. Anders dan appellante heeft betoogd, is een beslissing om een ingeleverd tentamen ongeldig te verklaren een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Die beslissing is immers gericht op rechtsgevolg. Het CBE mocht voor het nemen van deze beslissing een termijn van vier weken geven. Nu het een termijn voor het nemen van een nieuwe beslissing na vernietiging van de aanvankelijke beslissing betreft, doet zich geen strijd met artikel 4, derde lid, van de Fpr voor. De opdracht van het CBE is evenmin in strijd met het ne bis in idem-beginsel, dat alleen van toepassing is bij bestraffende sancties. De beslissing om het tentamen waarbij frauduleus is

gehandeld ongeldig te verklaren is een sanctie die strekt tot het wegnemen van de gevolgen van de overtreding. Dit is naar haar aard een herstelsanctie en geen bestraffende sanctie. Anders dan appellante heeft aangevoerd, maakt de tekst van de Fpr dat niet anders. Voor de kwalificatie van een sanctie, is de aard van de sanctie doorslaggevend en niet de benaming ervan. Tot slot valt niet in te zien waarom de beslissing van het CBE in strijd zou zijn met de Brummen-leer. Appellante kon tegen het oordeel van het CBE immers beroep instellen, zoals zij ook heeft gedaan.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 maart 2019 heeft de examencommissie van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde vastgesteld dat appellante tijdens het hertentamen Financial Accounting Research op 8 februari 2018 fraude heeft gepleegd en besloten dat tentamen ongeldig te verklaren, appellant uit te sluiten voor de eerste tentamenkans van het vak in studiejaar 2018-2019 en voor alle tentamens binnen het curriculum van 1 april 2018 tot en met 31 augustus 2018.

Bij beslissing van 6 augustus 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, de beslissing van 19 maart 2019 vernietigd en bepaald dat de examencommissie een nieuwe beslissing moet nemen en de door appellante in de periode van 1 april 2018 tot en met 31 augustus 2018 afgelegde tentamens moet nakijken.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 5 december 2019, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. M.J.G. Schroeder, advocaat te Voorburg, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het vermoeden van door appellante gepleegde fraude bij het hertentamen van het vak Financial Accounting Research op 8 februari 2018 is gebaseerd op de grote mate van overeenkomst van het werk van appellante met het werk van een medestudent. Op 22 maart 2018 heeft de examencommissie besloten appellante hiervoor een sanctie op te leggen. Het CBE heeft bij beslissing van 29 augustus 2018 het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Het College heeft bij uitspraak van 20 februari 2019, zaak nr. CBHO 2018/163, het door appellante hiertegen ingestelde beroep gegrond verklaard. Het College heeft overwogen dat de door de examencommissie gegeven onjuiste omschrijving van de tegengeworpen overtreding niet in administratief beroep kon worden hersteld. Het CBE had de beslissing van de examencommissie moeten vernietigen omdat daarin ten onrechte is vermeld dat appellante plagiaat heeft gepleegd. Het College heeft de beslissingen van 22 maart 2018 en 29 augustus 2018 vernietigd.

2.2. Bij beslissing van 19 maart 2019 heeft de examencommissie opnieuw vastgesteld dat appellante fraude heeft gepleegd en haar daarvoor een sanctie opgelegd. Het CBE heeft deze beslissing vernietigd omdat zij van oordeel is dat appellante niet met terugwerkende kracht van tentamens kan worden uitgesloten. Volgens het CBE kan slechts de beslissing om het hertentamen van 8 februari 2018 ongeldig te verklaren in stand blijven.

2.3. Appellante heeft hiertegen beroep ingesteld bij het College. Zij betoogt dat de examencommissie niet bevoegd was om opnieuw te besluiten dat zij fraude heeft gepleegd en daarvoor sancties op te leggen. Daartoe voert zij aan dat het College in zijn uitspraak van 20 februari 2019 expliciet heeft overwogen dat het gebrek niet hersteld kon worden en het geschil definitief heeft beslecht. Verder betoogt appellante dat de beslissing van 19 maart 2019 in strijd is met het ne bis in idem-beginsel. In artikel 5 van de Fraude en plagiaatregelingstudenten UvA (hierna: Fpr) staat dat fraude wordt “bestraft” met het ongeldig verklaren van het betreffende tentamen. Volgens appellante is deze sanctie daarom punitief. Voorts betoogt appellante dat de vermeende fraude is verjaard. In artikel 4, derde lid, Fpr is immers opgenomen dat het besluit van de examencommissie binnen vier weken moet worden genomen. Verder betoogt appellante dat de beslissing van het CBE in strijd is met de Brummen-leer. Zij moet nu opnieuw hetzelfde betoog ten aanzien van de vraag of sprake is van een overtreding bij het CBE aanvoeren. Ook betoogt zij dat het CBE de examencommissie niet kon opdragen een beslissing te nemen waarbij aan haar geen sanctie wordt opgelegd. Volgens appellante is dan geen sprake van een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb).
Subsidiair betoogt appellante dat het CBE ten onrechte heeft geoordeeld dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat zij fraude heeft gepleegd. Zij voert aan dat zij de overeenkomsten in de antwoorden niet kan verklaren en dat de medestudente bij haar moet hebben afgekeken.

2.4. Artikel 1, eerste lid, van de Fprluidt:
“Onder fraude en plagiaat wordt verstaan het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt”.
Het tweede lid, aanhef en onder b, luidt:
“Onder fraude wordt in ieder geval verstaan: tijdens het tentamen afkijken of, binnen of buiten de tentamenruimte uitwisselen van informatie”.
Artikel 4, eerste lid, luidt:
“Wanneer fraude en/of plagiaat wordt geconstateerd deelt de examinator dit terstond mede aan de student en tevens schriftelijk aan de examencommissie onder overlegging van de schriftelijke stukken en bevindingen”.
Het tweede lid luidt:
“De examencommissie stelt de student binnen een termijn van 2 weken in de gelegenheid te worden gehoord”.
Het derde lid luidt:
“De examencommissie stelt vast of er sprake is van fraude of plagiaat en deelt de student schriftelijk haar besluit en de sancties conform artikel 4 juncto artikel 5 mede binnen een termijn van 4 weken (...)”.

2.5. Het College stelt vast dat appellante slechts belang heeft bij haar beroep tegen de beslissing van het CBE van 6 augustus 2019, voor zover het CBE de examencommissie heeft opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met in achtneming van hetgeen onder 13 is bepaald. Voor het overige heeft het CBE appellante immers in het gelijk gesteld. In paragraaf 13 heeft het CBE overwogen dat de examencommissie een nieuwe beslissing dient te nemen waarbij het door appellante ingeleverde hertentamen Financial Accounting Research ongeldig wordt verklaard wegens fraude.

2.5.1. Het College is van oordeel dat het CBE met juistheid heeft geoordeeld dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante fraude heeft gepleegd. De antwoorden van appellante en van een medestudente vertonen een grote mate van woordelijke overeenkomst. Van de zeventien vragen op het tentamen betreft het tien vragen die zij beiden goed hebben beantwoord en vijf vragen die zij

beiden fout hebben beantwoord. Dit kan niet berusten op toeval, noch verklaard worden door gezamenlijk studeren vooraf of afkijken door de medestudente. De examencommissie heeft dan ook kunnen concluderen dat appellante tijdens het tentamen informatie heeft uitgewisseld met een medestudent.

2.5.2. Het CBE heeft voorts de examencommissie mogen opdragen om een nieuwe beslissing te nemen waarbij het door appellante ingeleverde tentamen wegens deze fraude ongeldig wordt verklaard. In haar uitspraak van 20 februari 2019 heeft het College overwogen dat het in de beslissing van de examencommissie geconstateerde gebrek, gelet op het bepaalde artikel 7.61 van de WHW, niet door het CBE in administratief beroep kon worden hersteld. Dit stond er echter niet aan in de weg dat de examencommissie een nieuwe beslissing nam, en evenmin dat het CBE, nadat het die beslissing had vernietigd, de examencommissie heeft opgedragen opnieuw een beslissing te nemen. Anders dan appellante heeft betoogd, is een beslissing om een ingeleverd tentamen ongeldig te verklaren een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Die beslissing is immers gericht op rechtsgevolg. Het CBE mocht voor het nemen van deze beslissing een termijn van vier weken geven. Nu het een termijn voor het nemen van een nieuwe beslissing na vernietiging van de aanvankelijke beslissing betreft, doet zich geen strijd met artikel 4, derde lid, van de Fpr voor. De opdracht van het CBE is evenmin in strijd met het ne bis in idem-beginsel, dat alleen van toepassing is bij bestraffende sancties. De beslissing om het tentamen waarbij frauduleus is gehandeld ongeldig te verklaren is een sanctie die strekt tot het wegnemen van de gevolgen van de overtreding. Dit is naar haar aard een herstelsanctie en geen bestraffende sanctie. Anders dan appellante heeft aangevoerd, maakt de tekst van de Fpr dat niet anders. Voor de kwalificatie van een sanctie, is de aard van de sanctie doorslaggevend en niet de benaming ervan. Tot slot valt niet in te zien waarom de beslissing van het CBE in strijd zou zijn met de Brummen-leer. Appellante kon tegen het oordeel van het CBE immers beroep instellen, zoals zij ook heeft gedaan.

2.6. Uit het voorgaande volgt dat zowel het beroep tegen de beslissing van het CBE ongegrond is.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/116**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Verheij en De Moor- van Vugt
Datum uitspraak	:	26 februari 2020
Partijen	:	appellant en het CBE van de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	bachelorgetuigschrift kwalitatieve toelatingseis toelating masteropleiding VUmc Zigma VUmc-compas zij-instroomprogramma
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30b OER: artikel 7.2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College is van oordeel dat, zoals tussen partijen ook niet in geschil is, de eis dat een student beschikt over het Vrije Universiteit-specifieke bachelordiploma Geneeskunde, bedoeld in artikel 7.2, eerste lid, onder a, van de OER, geen kwalitatieve eis is als bedoeld in artikel 7.30b, tweede lid, van de WHW. Niet in geschil is immers dat een bachelordiploma Geneeskunde van een andere universiteit kwalitatief dezelfde waarde heeft als het bachelordiploma Geneeskunde van de Vrije Universiteit en dat het instellingsbestuur die eis louter stelt om de doorstroming naar de masterfase van de eigen studenten Geneeskunde te kunnen garanderen. Dit betekent dat de directeur appellant niet mocht tegenwerpen dat hij niet aan deze eis voldoet. Nu evenmin in geschil is dat het instellingsbestuur geen maximum, bedoeld in artikel 7.30b, derde lid, heeft ingesteld, en appellant voldoet aan de toelatingseis, bedoeld in artikel 7.30b, eerste lid, aanhef en onder a, heeft de directeur appellant ten onrechte niet tot de masteropleiding Geneeskunde toegelaten. Verweerder heeft dit niet onderkend. Het betoog slaagt. 2.5. Het College overweegt nog het volgende. Verweerder heeft zich in zijn verweerschrift en ter zitting van het College op het standpunt gesteld dat artikel 7.30b van de WHW geen rekening houdt met een opleiding als Geneeskunde, die in de praktijk bestaat uit één zesjarige opleiding waarbij de bachelor-masterstructuur niet goed past. Deze bepaling biedt volgens verweerder onvoldoende ruimte om de bezetting van schaarse opleidingsplaatsen in de laatste drie jaar van de opleiding te bewaken. Voor deze opleidingsplaatsen bestaan forse wachttijden, aldus verweerder. Het College heeft begrip voor de praktische problemen van de opleiding Geneeskunde bij het laten doorstromen van de eigen studenten naar het onderwijs in de masterfase. Toelating tot de masterfase van studenten van andere universiteiten zou die problemen groter maken. Het College ziet echter geen grond om het standpunt van verweerder over de ontoereikendheid van artikel 7.30b voor de opleiding Geneeskunde te volgen. Artikel 7.30b, derde lid, biedt het instellingsbestuur immers de bevoegdheid om voor een opleiding een maximaal aantal in te schrijven personen vast te stellen, waarvan het instellingsbestuur van de Vrije Universiteit voor de opleiding Geneeskunde gebruik zou kunnen maken. Het College wijst ook op de door appellant in zijn beroepschrift gegeven voorbeelden van toelatingsregelingen voor de masteropleiding Geneeskunde van de Universiteit van Nijmegen, de Universiteit van Amsterdam en de

Universiteit Utrecht. Het is aan het instellingsbestuur van de Vrije Universiteit om, al dan niet met een blik op die regelingen, een toelatingsregeling vast te stellen die aan de WHW voldoet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 maart 2019 heeft de directeur van de VUmc School of Medical Sciences geweigerd appellant toe te laten tot de masteropleiding Geneeskunde.

Bij beslissing van 29 juli 2019 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 januari 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. R.J.A. Meerman, rechtsbijstandverlener te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Verder is de vice-decaan, dr. C. Boer, verschenen, vergezeld van mr. A.E.N. Boogerman, onderwijsjurist, en drs. M. Westerhof, voorzitter van de toelatingscommissie.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2015 begonnen met de Engelstalige bacheloropleiding Geneeskunde aan de Universiteit van Maastricht. Op 31 augustus 2018 heeft hij deze opleiding succesvol afgerond. Hij is dus in het bezit van een bachelordiploma Geneeskunde van die universiteit. Bij brief van 28 januari 2019 heeft hij verzocht om toelating tot de masteropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit. Bij de beslissing van 5 maart 2019 heeft de directeur geweigerd appellant toe te laten, omdat hij niet voldoet aan de toelatingseis dat de student een bachelordiploma VUmc-compas of een VUmc Zigma-certificaat bezit en voor het maken van een uitzondering geen aanleiding bestaat. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij voert onder meer aan dat het stellen van de toelatingseis van een bachelordiploma VUmc-compas, neerkomend op een bachelordiploma Geneeskunde van de Vrije Universiteit, ingevolge artikel 7.30b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) niet gesteld mag worden. Volgens hem is deze eis geen kwalitatieve toelatingseis als bedoeld in artikel 7.30b, tweede lid. Het instellingsbestuur heeft verder geen maximaal aantal voor de opleiding in te schrijven personen vastgesteld als bedoeld in artikel 7.30b, derde lid. Hij komt daarom ingevolge artikel 7.30b, eerste lid, op grond van het door hem aan de Universiteit van Maastricht behaalde bachelordiploma in aanmerking voor toelating, aldus appellant.

2.3. Artikel 7.30b, eerste lid, van de WHW luidt: “Voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs geldt als toelatingseis:
a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur kan naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur laat degenen die aan de gestelde eisen
voldoen toe tot een masteropleiding. Indien het instellingsbestuur een maximum aantal voor de opleiding in te schrijven personen heeft vastgesteld, geldt als extra toelatingseis
dat dit aantal door de toelating niet wordt overschreden.”
Het vierde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de procedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten voor een masteropleiding het maximumaantal, bedoeld in het derde lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast.”

Artikel 7.2, eerste lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) luidt:
“Toelaatbaar tot de opleiding is uitsluitend de bezitter van een bewijs van toelating, verstrekt door of namens de decaan VUmc, bestaande uit:
a. een graad van Bachelor of Science (bachelorgetuigschrift) geneeskunde VUmc-compas. Indien het bachelorgetuigschrift geneeskunde VUmc-compas ouder is dan vijf kalenderjaren kan de examencommissie op basis van een toelatingstoets aanvullende eisen stellen met betrekking tot de toelating tot de masteropleiding, of
b. een bewijs van toelating (Certificaat Toelating Masteropleiding geneeskunde VUmc Zigma) als bewijs dat de student het Voorbereidend Jaar VUmc Zigma met goed gevolg heeft afgerond. Het toelatingsbewijs heeft uitsluitend betrekking op het studiejaar dat volgt op het studiejaar, waarin de student het bewijs heeft ontvangen, tenzij de decaan anders beslist, of
c. een bewijs van toelating (Verklaring Toelating VUmc Masteropleiding geneeskunde) als bewijs dat de student het Voorbereidend Jaar zij-instroomprogramma VUmc voor tandartsen met goed gevolg heeft afgerond. Het toelatingsbewijs heeft uitsluitend betrekking op het studiejaar dat volgt op het studiejaar, waarin de student het bewijs heeft ontvangen, tenzij de decaan anders beslist.”

2.4. Het College is van oordeel dat, zoals tussen partijen ook niet in geschil is, de eis dat een student beschikt over het Vrije Universiteit-specifieke bachelordiploma Geneeskunde, bedoeld in artikel 7.2, eerste lid, onder a, van de OER, geen kwalitatieve eis is als bedoeld in artikel 7.30b, tweede lid, van de WHW. Niet in geschil is immers dat een bachelordiploma Geneeskunde van een andere universiteit kwalitatief dezelfde waarde heeft als het bachelordiploma Geneeskunde van de Vrije Universiteit en dat het instellingsbestuur die eis louter stelt om de doorstroming naar de masterfase van de eigen studenten Geneeskunde te kunnen garanderen. Dit betekent dat de directeur appellant niet mocht tegenwerpen dat hij niet aan deze eis voldoet. Nu evenmin in geschil is dat het instellingsbestuur geen maximum, bedoeld in artikel 7.30b, derde lid, heeft ingesteld, en appellant voldoet aan de toelatingseis, bedoeld in artikel 7.30b, eerste lid, aanhef en onder a, heeft de directeur appellant ten onrechte niet tot de masteropleiding Geneeskunde toegelaten. Verweerder heeft dit niet onderkend.
Het betoog slaagt.

2.5. Het College overweegt nog het volgende. Verweerder heeft zich in zijn verweerschrift en ter zitting van het College op het standpunt gesteld dat artikel 7.30b van de WHW geen rekening houdt met een opleiding als Geneeskunde, die in de praktijk bestaat uit één zesjarige opleiding waarbij de bachelor-masterstructuur niet goed past. Deze bepaling biedt volgens verweerder onvoldoende ruimte om de bezetting van schaarse opleidingsplaatsen in de laatste drie jaar van de opleiding te bewaken. Voor deze opleidingsplaatsen bestaan forse wachttijden, aldus verweerder.
Het College heeft begrip voor de praktische problemen van de opleiding Geneeskunde bij het laten

doorstromen van de eigen studenten naar het onderwijs in de masterfase. Toelating tot de masterfase van studenten van andere universiteiten zou die problemen groter maken. Het College ziet echter geen grond om het standpunt van verweerder over de ontoereikendheid van artikel 7.30b voor de opleiding Geneeskunde te volgen. Artikel 7.30b, derde lid, biedt het instellingsbestuur immers de bevoegdheid om voor een opleiding een maximaal aantal in te schrijven personen vast te stellen, waarvan het instellingsbestuur van de Vrije Universiteit voor de opleiding Geneeskunde gebruik zou kunnen maken. Het College wijst ook op de door appellant in zijn beroepschrift gegeven voorbeelden van toelatingsregelingen voor de masteropleiding Geneeskunde van de Universiteit van Nijmegen, de Universiteit van Amsterdam en de Universiteit Utrecht. Het is aan het instellingsbestuur van de Vrije Universiteit om, al dan niet met een blik op die regelingen, een toelatingsregeling vast te stellen die aan de WHW voldoet.

2.6. Het beroep is gegrond. Gelet hierop behoeft hetgeen appellant overigens aanvoert geen bespreking. De beslissing van verweerder van 29 juli 2019 moet wegens strijd met artikel 7.30b van de WHW worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren, de beslissing van de directeur van 5 maart 2019 te vernietigen en de directeur op te dragen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen een nieuwe beslissing op het toelatingsverzoek van appellant te nemen.

2.7. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit van 29 juli 2019;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de directeur van de VUmc School of Medical Sciences van 5 maart 2019 gegrond;
IV. vernietigt die beslissing van 5 maart 2019;
V. draagt de directeur van de VUmc School of Medical Sciences op met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen een nieuwe beslissing op het toelatingsverzoek van appellant te nemen;
VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats van de vernietigde beslissing van 29 juli 2019 treedt;
VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam in de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.050,00 (zegge: duizendvijftig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/122**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek.
Datum uitspraak	:	30 januari 2020
Partijen	:	appellant en CBE van de Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	buitenreguliere examenkans onvoorziene omstandigheden persoonlijke omstandigheden voortgangstoets
Artikelen	:	Awb: artikel 4:84 OER: artikel 3.4 OER: artikel 6.2 Richtlijnen en Aanwijzingen Examencommissie: artikel 16
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Uit de Richtlijnen, onderdeel Tentamenvereisten, volgt dat het studieonderdeel Kennisprogressie M3 bestaat uit vier reguliere voortgangstoetsen. Om dit vak met een voldoende af te sluiten, dient een student gelet op de Combinatietabel Kennisprogressie M3 ten minste éénmaal kennisniveau 23 en éénmaal kennisniveau 24 te hebben gehaald. Appellant heeft één voortgangstoets gemist als gevolg van een ziekenhuisopname en één voortgangstoets gemist in verband met vakantie. De twee door appellant gemaakte voortgangstoetsen zijn beoordeeld met kennisniveau 21 en 22. Bij de beoordeling of aanleiding bestaat een extra herkansing aan te bieden, geldt het in de Richtlijnen, onderdeel Tentamenvereisten, onderdeel G, onder 2, neergelegde uitgangspunt dat de eerstvolgende reguliere voortgangstoets tevens de herkansingsmogelijkheid is. Nu de eindbeoordeling slechts voldoende is indien ten minste éénmaal kennisniveau 23 en éénmaal kennisniveau 24 is gehaald, acht het College het uitgangspunt van de examencommissie dat een student reeds ten minste éénmaal kennisniveau 23 of 24 moet hebben gehaald om voor een extra herkansingsmogelijkheid in aanmerking te komen niet onredelijk. Voorts betoogt appellant ten onrechte dat het beleid niet in overeenstemming is met artikel 3.4 van de OER, nu het studieonderdeel Kennisprogressie bestaat uit vier voortgangstoetsen per studiejaar en twee resultaten kunnen volstaan voor een voldoende eindresultaat. Op geen van de vier toetsmomenten heeft appellant laten zien te voldoen aan het vereiste kennisniveau volgens de Combinatietabel Kennisprogressie M3. De voortgangstoetsen Kennisprogressie moeten met voldoende resultaat zijn afgerond om de masteropleiding Geneeskunde te kunnen voltooien. Het College ziet niet dat de door appellant ingebrachte omstandigheden niet zijn voorzien bij het opstellen van deze regels. Overigens is de examencommissie, overeenkomstig het bepaalde in artikel 6.2 van de OER, ingegaan op de door appellant ingebrachte persoonlijke omstandigheden en heeft zij daarover opgemerkt dat dit geldt voor meer studenten en dat appellant voldoende kansen heeft gehad om aan te tonen het vereiste niveau te kunnen behalen. Het College is van oordeel dat het CBE terecht tot het oordeel is gekomen dat de examencommissie in de door appellant ingebrachte omstandigheden in redelijkheid geen aanleiding hoefde te zien op grond van artikel 4:84 van de Awb dan wel de hardheidsclausule zoals bedoeld in artikel 16 van de Richtlijnen van het beleid af te wijken.

Ter zitting bij het College is verklaard dat mondeling overleg met de coördinator voortgangstoets heeft plaatsgevonden. Hoewel het aanbeveling verdient om van dit overleg schriftelijk verslag te doen, ziet het College geen aanleiding eraan te twijfelen dat de examencommissie overeenkomstig het bepaalde in de Richtlijnen, onderdeel Tentamenvereisten, onder H, het advies van de coördinator voortgangstoets bij de besluitvorming heeft betrokken.
Per 1 september 2019 hoeft nog maar één voortgangstoets Kennisprogressie M3 met niveau 24 te worden behaald en wordt de buitenreguliere examenkans afgeschaft. Voor studenten in het derde jaar van de masteropleiding is als overgangsrecht het uitgangspunt gehanteerd dat de regeling die voor hen het meest voordelig is, alvast zal worden toegepast. Nu appellant na vier toetsmomenten als hoogste niveau 22 heeft gehaald en de nieuwe regeling geen buitenreguliere examenkans toestaat, kan de nieuwe regeling hem niet baten.
Gelet op het vorenstaande heeft het CBE de beslissing van de examencommissie terecht gehandhaafd.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 juni 2019, aangevuld op 21 juni 2019, heeft de examencommissie Tandheelkunde en Geneeskunde het verzoek van appellant om een extra herkansing voor het vak Kennisprogressie M3 in het studiejaar 2018-2019 afgewezen.

Bij beslissing van 8 augustus 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 december 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. R. van der Horn, advocaat te Groningen, en het CBE, vertegenwoordigd door M.E.A. Donkersloot, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. M.E. Wiltvank, ambtelijk secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 3.4 van de Onderwijs- en Examenregeling 2018-2019 van de Faculteit der Medische Wetenschappen/ Universitair Medisch Centrum Groningen (hierna: UMCG), Masteropleiding Geneeskunde, van de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: de OER) wordt tot het afleggen van de tentamens van de genoemde onderwijseenheden in elk studiejaar ten minste tweemaal de gelegenheid gegeven.
Ingevolge artikel 6.2, eerste lid, kan de decaan van de opleiding voor een individuele student in verband met zwangerschap, zorgtaken, persoonlijke overmachtsituaties, bijzondere onvoorziene omstandigheden of

specifieke facultaire belangen op zijn dan wel haar verzoek een aangepast examenprogramma vaststellen of anderszins afwijken van de OER. De Raad van Bestuur delegeert deze bevoegdheid aan de examencommissie.

Ingevolge de Richtlijnen en Aanwijzingen van de Examencommissie Tandheelkunde en Geneeskunde voor de bachelor- en masteropleidingen Academisch jaar 2018-2019 (hierna: de Richtlijnen), protocol Tentamenvereisten materopleiding Geneeskunde 2018-2019, onderdeel Tentamenvereisten Kennisprogressie Masteropleiding Geneeskunde (hierna: onderdeel Tentamenvereisten), onderdeel B, eerste lid, bestaat ieder tentamen Kennisprogressie uit ten minste vier voortgangstoetsen. Het tentamen bestaat dus uit de combinatie van vier toetsen. Per toetsmoment worden cesuren vastgesteld voor de onvoldoende/voldoende-grens en voor de voldoende/goed-grens. Aan de hand van deze cesuren wordt bepaald welk kennisniveau een student behaald heeft.
Ingevolge onderdeel E, eerste lid, is de student verplicht voor elk tentamen Kennisprogressie bij ten minste vier voortgangstoetsen aanwezig te zijn geweest.
Ingevolge het tweede lid, geldt, indien een student bij één of meerdere voortgangstoetsen niet aanwezig is geweest, de eerstvolgende georganiseerde voortgangstoets als mogelijkheid om aan de aanwezigheidsverplichting voor de gemiste voortgangstoets te voldoen.
Ingevolge het derde lid, kan, wanneer aan de eisen onder E4 is voldaan, voor elk van de tentamens Kennisprogressie KPM1 en KPM2 vrijstelling worden verleend van de aanwezigheidsverplichting voor maximaal één voortgangstoets en voor het tentamen Kennisprogressie KPM3 voor maximaal twee voortgangstoetsen, mits het maximum van twee vrijstellingen gedurende de gehele masteropleiding daarmee niet wordt overschreden.
Ingevolge onderdeel G, onder 2, geldt, wanneer is voldaan aan de aanwezigheidsverplichting maar geen voldoende tentamenresultaat is gehaald, voor de tentamens Kennisprogressie KPM1, KPM2, en/of KPM 3 de eerstvolgende voortgangstoets als herkansingsmogelijkheid. Het tentamenresultaat wordt vervolgens opnieuw berekend op basis van de vier meest recent behaalde scores na de herkansing.
Ingevolge onderdeel H, eerste lid, beslist de examinator Kennisprogressie over de toepassing van dit protocol in individuele gevallen, met dit protocol als leidraad. De examencommissie beslist op alle verzoeken om af te wijken van de regels en standaarden in dit protocol. De coördinator voortgangstoets adviseert de examinator en de examencommissie terzake.

Ingevolge de Combinatietabel Kennisprogressie M3 (KPM3) is de eindbeoordeling voldoende, indien de student vier maal aanwezig is, minimaal éénmaal een score voldoende op kennisniveau 23 en éénmaal score voldoende op kennisniveau 24 heeft gehaald én de score op de laatste toets uit de reeks minimaal voldoende op kennisniveau 21 is. Alle overige combinaties van scores zijn onvoldoende.

Ingevolge artikel 16 van de Richtlijnen, kan de examencommissie afwijken van hetgeen bepaald is in deze Richtlijnen en bijbehorende afhankelijke regelgeving indien toepassing hiervan leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.2. Appellant is een derdejaars student van de masteropleiding Geneeskunde. Het vak Kennisprogressie M3 is het laatste door appellant te behalen studieonderdeel van zijn masteropleiding. Zijn laatste voortgangstoets voor het vak Kennisprogressie M3 is met niveau 22 beoordeeld, als gevolg waarvan hij dit studieonderdeel niet heeft gehaald. Appellant heeft op 11 juni 2019 de examencommissie verzocht om een extra herkansing. Hieraan heeft appellant onder meer ten grondslag gelegd dat hem per 1 september 2019 een promotieplek met opleidingsplek bij de afdeling Anesthesiologie van het UMCG is aangeboden. Verder wordt zijn prestatiebeurs niet omgezet in een gift indien hij zijn opleiding niet voor 1 september 2019 heeft afgerond, aldus appellant.
Bij beslissing van 13 juni 2019, aangevuld op 21 juni 2019, heeft de examencommissie het verzoek van appellant afgewezen, omdat zij voor het honoreren van een verzoek om een extra herkansing vereist dat de student in ieder geval één keer het kennisniveau 23 of 24 in een reguliere voortgangstoets heeft behaald. Appellant heeft voor zijn voortgangstoetsen Kennisprogressie M3 dit vereiste niveau niet behaald. In de aangeboden promotieplek met opleidingsplek en terug te betalen studieschuld ziet de examencommissie

geen aanleiding om een extra herkansing te bieden, omdat deze omstandigheden ook voor andere studenten gelden en appellant voldoende kansen heeft gehad om aan te tonen dat hij het vereiste niveau kan behalen.
Het CBE heeft de afwijzing van het verzoek om een extra herkansing van het vak Kennisprogressie M3 door appellant in stand gelaten, omdat appellant niet heeft voldaan aan de voorwaarde dat hij in ieder geval één keer een niveau van 23 of 24 punten heeft behaald voor een reguliere voortgangstoets. Het CBE acht dit beleid van de examencommissie niet onredelijk. Volgens het CBE zou toepassing van de per 1 september 2019 geldende regeling niet tot een andere uitkomst leiden, omdat daarin de buitenreguliere tentamenkans geheel wordt afgeschaft.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat het beleid van de examencommissie over verzoeken om een buitenreguliere examenkans onvoldoende duidelijk en kenbaar is. Verder voert appellant aan dat het beleid van de examencommissie onredelijk is, omdat het niet in overeenstemming is met de ratio van de artikelen 3.4 en 6.2 van de OER en artikel 16 van de Richtlijnen. Verder is volgens appellant niet voldaan aan het bepaalde onder H van de Richtlijnen, onderdeel Tentamenvereisten, nu de beslissing van 13 juni 2019, aangevuld op 21 juni 2019, geen melding maakt van een advies van de coördinator voortgangstoets. Voorts is niet in overeenstemming met artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) onderzocht of de gevolgen van toepassing van het beleid in het licht van de door hem ingebrachte bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregels te dienen doelen, aldus appellant. Ten slotte betoogt appellant dat het CBE heeft miskend dat toepassing van het overgangsrecht van de per 1 september 2019 geldende regeling had kunnen leiden tot het afronden van zijn studie voor 1 september 2019.

2.4. Uit de Richtlijnen, onderdeel Tentamenvereisten, volgt dat het studieonderdeel Kennisprogressie M3 bestaat uit vier reguliere voortgangstoetsen. Om dit vak met een voldoende af te sluiten, dient een student gelet op de Combinatietabel Kennisprogressie M3 ten minste éénmaal kennisniveau 23 en éénmaal kennisniveau 24 te hebben gehaald. Appellant heeft één voortgangstoets gemist als gevolg van een ziekenhuisopname en één voortgangstoets gemist in verband met vakantie. De twee door appellant gemaakte voortgangstoetsen zijn beoordeeld met kennisniveau 21 en 22. Bij de beoordeling of aanleiding bestaat een extra herkansing aan te bieden, geldt het in de Richtlijnen, onderdeel Tentamenvereisten, onderdeel G, onder 2, neergelegde uitgangspunt dat de eerstvolgende reguliere voortgangstoets tevens de herkansingsmogelijkheid is. Nu de eindbeoordeling slechts voldoende is indien ten minste éénmaal kennisniveau 23 en éénmaal kennisniveau 24 is gehaald, acht het College het uitgangspunt van de examencommissie dat een student reeds ten minste éénmaal kennisniveau 23 of 24 moet hebben gehaald om voor een extra herkansingsmogelijkheid in aanmerking te komen niet onredelijk. Voorts betoogt appellant ten onrechte dat het beleid niet in overeenstemming is met artikel 3.4 van de OER, nu het studieonderdeel Kennisprogressie bestaat uit vier voortgangstoetsen per studiejaar en twee resultaten kunnen volstaan voor een voldoende eindresultaat.
Op geen van de vier toetsmomenten heeft appellant laten zien te voldoen aan het vereiste kennisniveau volgens de Combinatietabel Kennisprogressie M3. De voortgangstoetsen Kennisprogressie moeten met voldoende resultaat zijn afgerond om de masteropleiding Geneeskunde te kunnen voltooien. Het College ziet niet dat de door appellant ingebrachte omstandigheden niet zijn voorzien bij het opstellen van deze regels. Overigens is de examencommissie, overeenkomstig het bepaalde in artikel 6.2 van de OER, ingegaan op de door appellant ingebrachte persoonlijke omstandigheden en heeft zij daarover opgemerkt dat dit geldt voor meer studenten en dat appellant voldoende kansen heeft gehad om aan te tonen het vereiste niveau te kunnen behalen. Het College is van oordeel dat het CBE terecht tot het oordeel is gekomen dat de examencommissie in de door appellant ingebrachte omstandigheden in redelijkheid geen aanleiding hoefde te zien op grond van artikel 4:84 van de Awb dan wel de hardheidsclausule zoals bedoeld in artikel 16 van de Richtlijnen van het beleid af te wijken.
Ter zitting bij het College is verklaard dat mondeling overleg met de coördinator voortgangstoets heeft plaatsgevonden. Hoewel het aanbeveling verdient om van dit overleg schriftelijk verslag te doen, ziet het College geen aanleiding eraan te twijfelen dat de examencommissie overeenkomstig het bepaalde in de

Richtlijnen, onderdeel Tentamenvereisten, onder H, het advies van de coördinator voortgangstoets bij de besluitvorming heeft betrokken.
Per 1 september 2019 hoeft nog maar één voortgangstoets Kennisprogressie M3 met niveau 24 te worden behaald en wordt de buitenreguliere examenkans afgeschaft. Voor studenten in het derde jaar van de masteropleiding is als overgangsrecht het uitgangspunt gehanteerd dat de regeling die voor hen het meest voordelig is, alvast zal worden toegepast. Nu appellant na vier toetsmomenten als hoogste niveau 22 heeft gehaald en de nieuwe regeling geen buitenreguliere examenkans toestaat, kan de nieuwe regeling hem niet baten.
Gelet op het vorenstaande heeft het CBE de beslissing van de examencommissie terecht gehandhaafd. Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/124**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Streefkerk en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	10 november 2020
Partijen	:	appellant en het CBE van de Hogeschool Amsterdam
Trefwoorden	:	concept-versie disproportioneel plagiaat sanctie studentendecaan
Artikelen	:	Awb: artikel 6:19, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond, niet-ontvankelijk en verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Het College stelt vast dat het besluit van 30 januari 2020 ingevolge artikel 6:19, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht onderdeel van dit geding is. Het beroep van appellant tegen het oorspronkelijke besluit van 23 september 2019 is van rechtswege ook gericht tegen het besluit van 30 januari 2020. Hetgeen appellant in zijn nadien ingebrachte stukken naar voren heeft gebracht, zal het College aanmerken als de gronden van het beroep tegen de beslissing van 30 januari 2020. Hierna zal het College eerst dit beroep beoordelen, om daarna een beoordeling te verrichten van het beroep tegen het (oorspronkelijke) besluit van 23 september 2019. **Het beroep tegen het (gewijzigde) besluit van 30 januari 2020** *- Extern lid examencommissie?* 2.4. Appellant voert aan dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie het besluit van 17 juli 2019 onbevoegd heeft genomen, omdat er geen lid van die commissie buiten de Hogeschool van Amsterdam werkzaam was. 2.4.1. Verweerder heeft toegelicht dat in september 2017 een extern lid is benoemd bij de examencommissie voor de duur van een jaar. Dit betreft [naam 1], werkzaam bij de Hogeschool Utrecht. Verweerder heeft een benoemingsbesluit overgelegd uit 2017, geldig voor een jaar en toegelicht dat zijn benoeming nadien stilzwijgend is verlengd. Namens de examencommissie is ter zitting toegelicht dat het gebruikelijk is dat een benoeming als lid voor de examencommissie drie jaar loopt en dat door een administratieve omissie het benoemingsbesluit dat op [naam 1] betrekking heeft na een jaar in 2018 niet formeel is verlengd. De examencommissie heeft verder toegelicht dat deze administratieve omissie niet wegneemt dat [naam 1] de afgelopen jaren feitelijk wel steeds werkzaam is geweest voor de examencommissie. Het College ziet in wat appellant heeft aangevoerd geen aanknopingspunten om aan de juistheid van die toelichting te twijfelen. Daarom houdt het College het ervoor dat de examencommissie een extern lid had ten tijde van het besluit van 17 juli 2019. Het betoog van appellant faalt. *- Verzoek om uitstel* 2.5. Verder voert appellant aan dat het onderzoeksplan ten onrechte is beoordeeld, omdat verweerder had moeten weten dat dit niet de juiste versie betrof. Appellant had die concept-versie enkel ingediend om de uiterlijke inleverdatum te halen. Volgens appellant heeft hij dit tijdig aangegeven en is er nooit door de studentendecaan beslist op zijn verzoek om uitstel voor het indienen van een onderzoeksplan en is nooit aangegeven dat hij met een dergelijk verzoek bij de examencommissie had moeten aankloppen.

2.5.1. Het College stelt vast dat appellant tijdig een onderzoeksplan heeft ingeleverd en dat hij niet vóór het verstrijken van de deadline om uitstel voor het inleveren heeft gevraagd. Hij heeft voorts niet op dat onderzoeksplan vermeld dat dit niet zou hoeven of mogen worden beoordeeld, omdat hij van plan was om een uitstelverzoek in te dienen. Vast staat ook dat appellant niet (voorafgaand aan de beoordeling ervan) het ingediende onderzoeksplan heeft ingetrokken. Onder deze omstandigheden volgt het College appellant niet in zijn stelling dat de door hem ingeleverde onderzoeksopdracht niet had mogen worden beoordeeld. Omdat appellant niet heeft aangegeven dat het onderzoeksplan niet zou hoeven of mogen worden beoordeeld, doet het er niet toe of appellant op enig moment een verzoek om uitstel zou hebben gedaan bij de studentendecaan en dat die hem niet zou hebben doorverwezen naar de examencommissie. Het betoog faalt.

- Laat gekregen beoordelingsformulieren

2.6. Appellant voert aan dat de beoordelingsformulieren van zijn onderzoeksplan te laat naar hem zijn gestuurd via Onstage. Hierdoor was er onvoldoende tijd om het onderzoeksplan aan te passen, aldus appellant.

2.6.1. Het College stelt vast dat appellant niet heeft weersproken dat hij stukken tekst uit andere producten heeft overgenomen. Het College vermag niet in te zien dat de gestelde omstandigheid dat beoordelingsformulieren te laat zijn toegestuurd, wat daarvan ook zij, hier een rechtvaardiging voor kan vormen. Het betoog faalt.

- Disproportionele sanctie

2.7. Appellant voert ook aan dat de opgelegde sanctie disproportioneel is.

2.7.1. Het College is van oordeel dat verweerder, gelet op de ernst van het plagiaat, de opgelegde maatregelen niet disproportioneel heeft hoeven achten. Het betoog faalt.

- Conclusie beroep tegen beslissing van 30 januari 2020

2.8. Het beroep tegen de beslissing van 30 januari 2020 is ongegrond.

Het beroep tegen de (ingetrokken) beslissing van 23 september 2019

2.9. Het College merkt op dat, nu de beslissing van 23 september 2019 is ingetrokken, appellant geen belang heeft bij een beoordeling van zijn beroep tegen die beslissing. Dit beroep is daarom niet-ontvankelijk.

Intrekking betoog over de redelijke termijn

2.10. In zijn nadere stuk, ingediend na de zitting van 12 augustus 2020, heeft appellant zijn betoog dat de redelijke termijn voor het nemen van een beslissing op zijn administratief beroep is overschreden, ingetrokken.

Verzoek om schadevergoeding

2.11. Gelet op het vorenstaande blijft de beslissing van 30 januari 2020 en daarmee de maatregelen wegens plagiaat in stand. Er bestaat daarom aanleiding het verzoek om schadevergoeding af te wijzen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

Het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2019 heeft de examencommissie Management & Organisation van de Hogeschool van Amsterdam aan appellant maatregelen wegens plagiaat opgelegd.

Bij beslissing van 23 september 2019 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep kennelijk niet-ontvankelijk verklaard. Nadien heeft verweerder de beslissing van 23 september 2019 ingetrokken en bij beslissing van 30 januari 2020 het door appellant tegen de beslissing van 17 juli 2019 ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing van 23 september 2019 heeft appellant beroep bij het College ingesteld. Zijn beroep is (van rechtswege) tevens gericht tegen de beslissing van 30 januari 2020.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant en verweerder hebben nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep tegen de beslissing van 23 september 2019 (enkelvoudig) ter zitting behandeld op 13 november 2019, waar appellant is verschenen. Verweerder is, met bericht van verhindering, bij die gelegenheid niet verschenen.

Het College heeft, naar aanleiding van het beroep tegen de beslissing van 30 januari 2020, een nadere (enkelvoudige) zitting gehouden op 12 augustus 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. L.J. Bergsma, advocaat te Leiden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen.

Appellant en verweerder hebben vervolgens, daartoe in de gelegenheid gesteld, nadere stukken ingediend.

Daarna heeft het College de zaak van een enkelvoudige kamer verwezen naar een meervoudige kamer en wederom op zitting behandeld op 1 oktober 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. L.J. Bergsma, advocaat te Leiden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, zijn verschenen. Namens de examencommissie was mr. I.E. de Goed ter zitting aanwezig.

2. Overwegingen

Juridisch kader

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

In de Onderwijs- en Examenregeling wordt onder “plagiaat” verstaan: het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens of ideeën zonder volledige en correcte bronvermelding.

Inleiding

2.2. Appellant volgt de opleiding Bedrijfskunde aan de Hogeschool van Amsterdam. Hij is in 2019 begonnen aan een afstudeeropdracht. In de beslissing van 17 juli 2019 heeft de examencommissie gesteld dat sprake

is van plagiaat. Daarbij heeft de examencommissie erop gewezen dat appellant letterlijk grote stukken tekst uit andere bronnen heeft overgenomen zonder duidelijk te maken dat sprake is van letterlijke overnames en zonder bronvermelding. Bij de beslissing zijn de volgende maatregelen aan appellant opgelegd:
- zijn onderzoeksplan wordt niet beoordeeld, hij krijgt geen feedback op zijn rapport en in het SIS wordt een "FR" vastgelegd ("FR" staat voor fraude),
- appellant moet een nieuwe afstudeeropdracht bij een nieuwe opdrachtgever uitvoeren,
- en met die afstudeeropdracht mag appellant pas in blok 2 van het studiejaar 2019-2020 starten.
Bij de beslissing van 23 september 2019 heeft verweerder het door appellant tegen de beslissing van 17 juli 2019 ingestelde administratief beroep kennelijk niet-ontvankelijk verklaard, omdat het administratief beroep te laat was ingediend en die termijnoverschrijding volgens verweerder niet verschoonbaar is. Nadien is deze beslissing ingetrokken en heeft verweerder bij beslissing van 30 januari 2020 het administratief beroep tegen de beslissing van 23 september 2019 ongegrond verklaard.

2.3. Het College stelt vast dat het besluit van 30 januari 2020 ingevolge artikel 6:19, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht onderdeel van dit geding is. Het beroep van appellant tegen het oorspronkelijke besluit van 23 september 2019 is van rechtswege ook gericht tegen het besluit van 30 januari 2020. Hetgeen appellant in zijn nadien ingebrachte stukken naar voren heeft gebracht, zal het College aanmerken als de gronden van het beroep tegen de beslissing van 30 januari 2020. Hierna zal het College eerst dit beroep beoordelen, om daarna een beoordeling te verrichten van het beroep tegen het (oorspronkelijke) besluit van 23 september 2019.

Het beroep tegen het (gewijzigde) besluit van 30 januari 2020

- Extern lid examencommissie?

2.4. Appellant voert aan dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie het besluit van 17 juli 2019 onbevoegd heeft genomen, omdat er geen lid van die commissie buiten de Hogeschool van Amsterdam werkzaam was.

2.4.1. Verweerder heeft toegelicht dat in september 2017 een extern lid is benoemd bij de examencommissie voor de duur van een jaar. Dit betreft [naam 1], werkzaam bij de Hogeschool Utrecht. Verweerder heeft een benoemingsbesluit overgelegd uit 2017, geldig voor een jaar en toegelicht dat zijn benoeming nadien stilzwijgend is verlengd. Namens de examencommissie is ter zitting toegelicht dat het gebruikelijk is dat een benoeming als lid voor de examencommissie drie jaar loopt en dat door een administratieve omissie het benoemingsbesluit dat op [naam 1] betrekking heeft na een jaar in 2018 niet formeel is verlengd. De examencommissie heeft verder toegelicht dat deze administratieve omissie niet wegneemt dat [naam 1] de afgelopen jaren feitelijk wel steeds werkzaam is geweest voor de examencommissie. Het College ziet in wat appellant heeft aangevoerd geen aanknopingspunten om aan de juistheid van die toelichting te twijfelen. Daarom houdt het College het ervoor dat de examencommissie een extern lid had ten tijde van het besluit van 17 juli 2019. Het betoog van appellant faalt.

- Verzoek om uitstel

2.5. Verder voert appellant aan dat het onderzoeksplan ten onrechte is beoordeeld, omdat verweerder had moeten weten dat dit niet de juiste versie betrof. Appellant had die concept-versie enkel ingediend om de uiterlijke inleverdatum te halen. Volgens appellant heeft hij dit tijdig aangegeven en is er nooit door de studentendecaan beslist op zijn verzoek om uitstel voor het indienen van een onderzoeksplan en is nooit aangegeven dat hij met een dergelijk verzoek bij de examencommissie had moeten aankloppen.

2.5.1. Het College stelt vast dat appellant tijdig een onderzoeksplan heeft ingeleverd en dat hij niet vóór het verstrijken van de deadline om uitstel voor het inleveren heeft gevraagd. Hij heeft voorts niet op dat onderzoeksplan vermeld dat dit niet zou hoeven of mogen worden beoordeeld, omdat hij van plan was om een uitstelverzoek in te dienen. Vast staat ook dat appellant niet (voorafgaand aan de beoordeling ervan)

het ingediende onderzoeksplan heeft ingetrokken. Onder deze omstandigheden volgt het College appellant niet in zijn stelling dat de door hem ingeleverde onderzoeksopdracht niet had mogen worden beoordeeld. Omdat appellant niet heeft aangegeven dat het onderzoeksplan niet zou hoeven of mogen worden beoordeeld, doet het er niet toe of appellant op enig moment een verzoek om uitstel zou hebben gedaan bij de studentendecaan en dat die hem niet zou hebben doorverwezen naar de examencommissie. Het betoog faalt.

- Laat gekregen beoordelingsformulieren

2.6. Appellant voert aan dat de beoordelingsformulieren van zijn onderzoeksplan te laat naar hem zijn gestuurd via Onstage. Hierdoor was er onvoldoende tijd om het onderzoeksplan aan te passen, aldus appellant.

2.6.1. Het College stelt vast dat appellant niet heeft weersproken dat hij stukken tekst uit andere producten heeft overgenomen. Het College vermag niet in te zien dat de gestelde omstandigheid dat beoordelingsformulieren te laat zijn toegestuurd, wat daarvan ook zij, hier een rechtvaardiging voor kan vormen. Het betoog faalt.

- Disproportionele sanctie

2.7. Appellant voert ook aan dat de opgelegde sanctie disproportioneel is.

2.7.1. Het College is van oordeel dat verweerder, gelet op de ernst van het plagiaat, de opgelegde maatregelen niet disproportioneel heeft hoeven achten. Het betoog faalt.

- Conclusie beroep tegen beslissing van 30 januari 2020

2.8. Het beroep tegen de beslissing van 30 januari 2020 is ongegrond.

Het beroep tegen de (ingetrokken) beslissing van 23 september 2019

2.9. Het College merkt op dat, nu de beslissing van 23 september 2019 is ingetrokken, appellant geen belang heeft bij een beoordeling van zijn beroep tegen die beslissing. Dit beroep is daarom niet-ontvankelijk.

Intrekking betoog over de redelijke termijn

2.10. In zijn nadere stuk, ingediend na de zitting van 12 augustus 2020, heeft appellant zijn betoog dat de redelijke termijn voor het nemen van een beslissing op zijn administratief beroep is overschreden, ingetrokken.

Verzoek om schadevergoeding

2.11. Gelet op het vorenstaande blijft de beslissing van 30 januari 2020 en daarmee de maatregelen wegens plagiaat in stand. Er bestaat daarom aanleiding het verzoek om schadevergoeding af te wijzen.

Proceskosten

2.12. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld (en in de vergoeding van het betaalde griffierecht), omdat verweerder door de intrekking van zijn beslissing van 23 september 2019 in zoverre aan appellant tegemoet is gekomen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen het besluit van 30 januari 2020 (waarbij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam het door appellant ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van 17 juli 2019 van de Examencommissie tot het opleggen van maatregelen wegens plagiaat ongegrond heeft verklaard) ongegrond;

II. verklaart het beroep tegen het besluit van 23 september 2019 (waarbij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam het door appellant ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van 17 juli 2019 van de Examencommissie tot het opleggen van maatregelen wegens plagiaat niet-ontvankelijk heeft verklaard) niet-ontvankelijk;

III. wijst het verzoek om schadevergoeding af;

IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.100 (zegge: tweeduizend honderd euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam het door appellant betaalde griffierecht van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/125**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	23 januari 2020
Partijen	:	appellante en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	hardheidsclausule instellingscollegegeldtarief
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.46 Reglement Inschrijving en collegegeld: hoofdstuk 4
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6.1. Het College overweegt dat appellante vooral uit besparingsoverwegingen contact heeft opgenomen met de onderwijsinstelling. Uit het mailbericht van 1 maart 2019 van de studieadviseur aan de studentendecaan blijkt ook dat appellante haar motief voor uitschrijving in haar verzoek heeft vermeld. Van het behaalde bachelordiploma heeft zij toen geen melding gemaakt, maar uit het mailbericht blijkt wel dat de studieadviseur toen heeft opgeschreven dat appellante klaar is met haar opleiding in Leiden. In het bericht is verder vermeld dat het Studiepunt niet heeft gezien dat appellante al een diploma had, omdat dat niet standaard bij de procedure rond uitschrijving en herinschrijving wordt bezien. 2.6.2. Hoewel niet meer precies kan worden achterhaald wat er tijdens de gesprekken van eind juni 2019 en 5 oktober 2019 door appellante is verteld en gevraagd, is wel aannemelijk dat appellante er bij die gelegenheid niet op is gewezen dat zij bij haar nieuwe inschrijving per 1 februari 2019 het instellingscollegegeld verschuldigd zou zijn, nu de reden van uitschrijving juist mede was ingegeven door de wens tijdelijk kosten te besparen. Dat het van die nieuwe inschrijving zou komen, moet voor de medewerker met wie appellante heeft gesproken duidelijk zijn geweest, nu zonder die inschrijving het vervolg van de studie met een tijdelijk verblijf in Taiwan geen doorgang zou kunnen vinden. 2.6.3. Dat appellante kennis behoort te hebben van haar eigen situatie en dat zij, zoals verweerder heeft gesteld, informatie zou hebben kunnen inwinnen, betekent niet dat zij niet van de onderwijsinstelling had mogen verwachten dat zij actief zou worden voorgelicht over de consequenties van de uitschrijving, te meer nu zij de kostenbesparing als reden had opgegeven. Ook – en misschien wel juist – de onderwijsinstelling zou haar hierover hebben kunnen adviseren, omdat daar specifieke kennis voorhanden is. Van de onderwijsinstelling had dat in de gegeven omstandigheden ook mogen worden verwacht. Dat dit blijkbaar niet tot de standaardprocedure behoort, maakt dat niet anders. De situatie van appellante was immers ook niet standaard. Bovendien was in een gesprek eind juni al door appellante gemeld dat zij haar opleiding in Leiden had afgerond en dit gegeven mocht door appellante bij de onderwijsinstelling dan ook bekend worden verondersteld. Door na te laten om in dit specifieke geval appellante tijdens het gesprek over de uitschrijving en herinschrijving deugdelijk, dat wil zeggen met inachtneming van alle relevante omstandigheden, voor te lichten over de financiële consequenties van haar voorgenomen beslissing heeft de onderwijsinstelling niet zorgvuldig jegens appellante gehandeld. 2.6.4. Volgens verweerder zou appellante de verplichting om het instellingscollegegeld te betalen hebben kunnen voorkomen door tijdig

van inschrijving af te zien. Dat leidt niet tot een ander oordeel. Het niet inschrijven zou immers hebben betekend dat appellante haar studie niet zou kunnen vervolgen met een verblijf in Taiwan. Dat kon in redelijkheid niet van appellante worden gevergd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Appellante heeft op 26 maart 2019 verzocht haar met toepassing van de hardheidsclausule het wettelijk collegegeldtarief in rekening te brengen in plaats van het hoge instellingscollegegeldtarief.

De Directeur Studenten, Onderwijs & Onderzoek heeft dat verzoek bij beslissing van 15 april 2019 afgewezen.

Bij beslissing van 20 augustus 2019, verzonden 22 augustus 2019, heeft verweerder het bezwaar tegen de beslissing van 15 april 2019 onder verwijzing naar het aan hem uitgebrachte advies van de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren ongegrond verklaard.

Op 26 september 2019 is namens appellante tegen deze beslissing bij het College beroep ingesteld.

Op 4 december 2019 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep behandeld op 18 december 2018. Appellante heeft zich laten vertegenwoordigen door haar ouders [Namen].. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. M.M. Hoppenbrouwers, secretaris van de Geschillenadviescommissie en mr. M.A. Merton, studentendecaan.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2014/2015 aan de Universiteit Utrecht begonnen met de bacheloropleiding Liberal Arts en Sciences (LAS). Binnen het programma van deze opleiding heeft appellante als tweede hoofdrichting de bacheloropleiding Chinastudies opgenomen, die zij heeft gevolgd aan de Universiteit Leiden. Laatstbedoelde opleiding heeft zij aan het eind van het studiejaar 2017/2018 afgesloten, waarbij zij een bachelordiploma heeft behaald. Appellante stond op dat moment nog ingeschreven voor haar bacheloropleiding aan de Universiteit Utrecht. Deze inschrijving is in het studiejaar 2018/2019 voortgezet tot 1 november 2018, toen deze op verzoek van appellante is beëindigd. Op 1 februari 2019 is appellante opnieuw voor de opleiding LAS ingeschreven.

2.2. Vanwege de onderbreking van haar studie per 1 november 2018 en de nieuwe inschrijving per 1 februari 2019 voldeed appellante niet langer aan de in artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) opgenomen voorwaarde. Ook voldeed zijn niet aan de hierna onder overweging 2.5 opgenomen uitzondering in het Reglement Inschrijving en Collegegeld 2018-2019. Zij was daarom op grond van artikel 7.46 van de WHW instellingscollegegeld verschuldigd.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder, gelet op haar bijzondere omstandigheden, toepassing had behoren te geven aan de hardheidsclausule. Zij heeft in dit verband naar voren gebracht dat zij haar studie aan de

LAS en studie in Leiden als één studie heeft gezien, omdat het programma in samenspraak met de studieadviseur in Utrecht als één geheel was samengesteld. Zij was er dan ook niet op bedacht dat zij, als ze de studie zou onderbreken, zich later in het studiejaar voor een ‘nieuwe’ bachelorstudie zou inschrijven. De beëindiging per 1 oktober 2018 was ingegeven door het feit dat het vak dat appellante nog moest volgen voor afronding van de LAS in het eerste semester van het studiejaar niet werd gegeven en zij tijdelijk het verschuldigde collegegeld wilde besparen.

2.4. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat voor toepassing van de hardheidsclausule geen aanleiding bestaat. Niet is gebleken dat appellante onjuist zou zijn voorgelicht. Appellante heeft de mogelijke financiële consequenties van haar uitschrijving niet zelf aan de orde gesteld. Dat zij financieel zwaar wordt getroffen maakt evenmin dat de hardheidsclausule zou moeten worden toegepast.

2.5. Ingevolge artikel 7.45a van de WHWt is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor één bachelor- of één masteropleiding indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald. Deze voorwaarde geldt niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.
Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd.
Ingevolge het zesde lid van artikel 7.46 van de WHW stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot het de toepassing van dat artikel.
Ingevolge hoofdstuk 4 onder A (a, 3, ii) van het Reglement Inschrijving en collegegeld 2018-2019 is geen instellingscollegegeldtarief verschuldigd indien de student een tweede opleiding is gestart, er minimaal één maand gelijktijdige inschrijving is geweest met een andere opleiding, en de inschrijving voor die tweede opleiding ononderbroken is gevolgd. Ingevolge hoofdstuk 4 onder E van het Reglement Inschrijving en collegegeld 2018-2019 kan de directeur Onderwijs & Onderzoek van het bepaalde onder 4 A t/m C afwijken indien deze bepalingen zouden leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard (hardheidsclausule).

2.6.1. Het College overweegt dat appellante vooral uit besparingsoverwegingen contact heeft opgenomen met de onderwijsinstelling. Uit het mailbericht van 1 maart 2019 van de studieadviseur aan de studentendecaan blijkt ook dat appellante haar motief voor uitschrijving in haar verzoek heeft vermeld. Van het behaalde bachelordiploma heeft zij toen geen melding gemaakt, maar uit het mailbericht blijkt wel dat de studieadviseur toen heeft opgeschreven dat appellante klaar is met haar opleiding in Leiden. In het bericht is verder vermeld dat het Studiepunt niet heeft gezien dat appellante al een diploma had, omdat dat niet standaard bij de procedure rond uitschrijving en herinschrijving wordt bezien.

2.6.2. Hoewel niet meer precies kan worden achterhaald wat er tijdens de gesprekken van eind juni 2019 en 5 oktober 2019 door appellante is verteld en gevraagd, is wel aannemelijk dat appellante er bij die gelegenheid niet op is gewezen dat zij bij haar nieuwe inschrijving per 1 februari 2019 het instellingscollegegeld verschuldigd zou zijn, nu de reden van uitschrijving juist mede was ingegeven door de wens tijdelijk kosten te besparen. Dat het van die nieuwe inschrijving zou komen, moet voor de medewerker met wie appellante heeft gesproken duidelijk zijn geweest, nu zonder die inschrijving het vervolg van de studie met een tijdelijk verblijf in Taiwan geen doorgang zou kunnen vinden.

2.6.3. Dat appellante kennis behoort te hebben van haar eigen situatie en dat zij, zoals verweerder heeft gesteld, informatie zou hebben kunnen inwinnen, betekent niet dat zij niet van de onderwijsinstelling had mogen verwachten dat zij actief zou worden voorgelicht over de consequenties van de uitschrijving, te meer nu zij de kostenbesparing als reden had opgegeven. Ook – en misschien wel juist – de onderwijsinstelling zou haar hierover hebben kunnen adviseren, omdat daar specifieke kennis voorhanden is. Van de onderwijsinstelling had dat in de gegeven omstandigheden ook mogen worden verwacht. Dat dit blijkbaar niet tot de standaardprocedure behoort, maakt dat niet anders. De situatie van appellante was immers ook niet standaard. Bovendien was in een gesprek eind juni al door appellante gemeld dat zij haar opleiding in Leiden had afgerond en dit gegeven mocht door appellante bij de onderwijsinstelling dan ook bekend

worden verondersteld. Door na te laten om in dit specifieke geval appellante tijdens het gesprek over de uitschrijving en herinschrijving deugdelijk, dat wil zeggen met inachtneming van alle relevante omstandigheden, voor te lichten over de financiële consequenties van haar voorgenomen beslissing heeft de onderwijsinstelling niet zorgvuldig jegens appellante gehandeld.

2.6.4. Volgens verweerder zou appellante de verplichting om het instellingscollegegeld te betalen hebben kunnen voorkomen door tijdig van inschrijving af te zien. Dat leidt niet tot een ander oordeel. Het niet inschrijven zou immers hebben betekend dat appellante haar studie niet zou kunnen vervolgen met een verblijf in Taiwan. Dat kon in redelijkheid niet van appellante worden gevergd.

2.7. Dit betekent dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen om geen toepassing te geven aan de hardheidsclausule. Hieruit volgt dat het betoog van appellante slaagt. Het beroep is gegrond en de beslissing van 20 augustus 2019 zal worden vernietigd. Verweerder zal een nieuwe beslissing op het bezwaar van appellante moeten nemen met inachtneming van de aanwijzingen van het College.

2.8. Van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 20 augustus 2019;
III. draagt verweerder op een nieuwe beslissing op het bezwaar van appellante te nemen met inachtneming van hetgeen het college heeft overwogen;
IV. verstaat dat verweerder het door appellante voor het beroep betaalde griffierecht van € 47,- aan appellante vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/126**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	8 januari 2020
Partijen	:	appellant en CBE van de Technische Universiteit Eindhoven
Trefwoorden	:	afstudeertraject beoordeling
Artikelen	:	Examenreglement: artikel 4.4, bijlage 8 Examenreglement: artikel 4.6
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Zoals het CBE terecht heeft overwogen, zijn er geen aanwijzingen dat appellant bewust wordt tegengewerkt bij het afronden van zijn afstudeertraject. Uit onder meer de beslissing van de examencommissie van 11 juli 2018, de e-mails van Moonen van 3 oktober 2018 en 25 oktober 2018 en de e-mail van de examencommissie van 29 november 2018 blijkt dat herhaaldelijk aan appellant duidelijk is gemaakt aan welke voorwaarden het onderzoeksvoorstel voor zijn scriptie moest voldoen en dat de examencommissie een onderzoeksvoorstel moet goedkeuren voordat kan worden doorgegaan met het scriptieproces. Ter zitting bij het CBE heeft de examencommissie toegelicht dat het beroepschrift van appellant abusievelijk niet is doorgezonden aan het CBE. Ook de omstandigheden dat hij ten onrechte niet als fulltime student werd aangeduid en dat verschillende leden van de examencommissie hebben aangegeven niet de benodigde expertise te hebben ten aanzien van zijn beoogde probleemstelling, zijn onvoldoende om aan te nemen dat appellant opzettelijk wordt tegengewerkt. Ter zitting bij het College hebben het CBE en de examencommissie toegelicht dat in het afstudeertraject ook het proces van het vervaardigen van de scriptie onder begeleiding van de afstudeerbegeleidingscommissie en het houden van colloquia zoals vereist volgens het bepaalde in bijlage 8a bij artikel 4.4 van het Examenreglement ter beoordeling staan. Derhalve heeft de examencommissie zich terecht op het standpunt gesteld dat voor het afronden van het afstudeertraject niet kan worden volstaan met het beoordelen van de reeds voltooide scriptie van appellant. Dat appellant, hoewel zijn onderzoeksvoorstel nog niet overeenkomstig bijlage 8a bij artikel 4.4 van het Examenreglement door de examencommissie was goedgekeurd, zijn scriptie heeft afgemaakt, is naar het oordeel van het College zijn eigen keuze geweest en komt om die reden voor zijn rekening en risico. Gelet op het vorenstaande heeft het CBE terecht geoordeeld dat de examencommissie terecht heeft geweigerd de scriptie van appellant te beoordelen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Eindhoven (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

De examencommissie van de faculteit Bouwkunde heeft op 14 januari 2019 een beslissing genomen die de strekking heeft dat wordt geweigerd om de scriptie van appellant te beoordelen.

Bij beslissing van 16 september 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 december 2019, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. L.L.M. Prinsen, voorzitter van het CBE, en mr. A.D. van Eggelen, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is A.D.A.M. Kemperman, voorzitter, verschenen. Tevens is verschenen S.P.G. Moonen, universitair hoofddocent van de faculteit Bouwkunde.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 1.3, eerste en vierde lid, van het Reglement van de Examencommissie van de faculteit Bouwkunde van de Technische Universiteit Eindhoven 2018-2019 (hierna: het Examenreglement) heeft de examencommissie de volgende wettelijke taken/bevoegdheden:

(…)

Met betrekking tot de masteropleiding:

(…)

d. het goedkeuren van de samenstelling van de beoordelingscommissie voor afstudeerprojecten (art 4.6).

Ingevolge artikel 4.6 van het Examenreglement is bij de afronding van het afsluitende afstudeerproject van de masteropleiding de facultaire afstudeerregeling zoals die is opgenomen in bijlage 8b van toepassing.

Ingevolge bijlage 8a bij artikel 4.4 van het Examenreglement houdt de student gedurende het afstudeerproject ten minste twee openbare colloquia om de interactie tussen masterstudenten, promovendi, postdocs en leden van de faculteit te bevorderen:

Startcolloquium. Presentatie van een gedetailleerd plan voor het afstudeerproject en/of:

Tussencolloquium. Tussenpresentatie met een formatieve beoordeling.

Eindcolloquium. Eindpresentatie met een summatieve beoordeling.

(…)

Er kunnen meer evaluatieve momenten plaatsvinden tijdens het afstudeerproject die vastgelegd moeten worden in het afstudeerplan.

(…)

De student dient er zorg voor te dragen dat bij aanvang van het afstudeerproject een afstudeerbegeleidingscommissie wordt ingesteld die bestaat uit minimaal drie examenbevoegde leden, waarvan tenminste twee leden van het wetenschappelijk personeel van de faculteit Bouwkunde.

De commissie is als volgt samengesteld:

(…)

Verzoeken om van het vorenstaande af te wijken dienen gemotiveerd en met goedkeuring van de voorzitter van de afstudeerbegeleidingscommissie ingediend te worden uit de examencommissie van de faculteit Bouwkunde.

2.2. Appellant is een student van de masteropleiding Bouwkunde. De scriptie is het laatste door appellant te behalen studieonderdeel van zijn masteropleiding.

Bij beslissing van 11 juli 2018 heeft de examencommissie aan appellant laten weten dat, teneinde zijn afstudeertraject te kunnen afronden, van hem wordt verlangd dat hij onder meer zorg draagt voor de goedkeuring van zijn studieplan door de examencommissie, het houden van twee openbare colloquia en dat bij aanvang van het project een afstudeerbegeleidingscommissie wordt samengesteld. Op 23 augustus 2018 heeft een gesprek tussen de examencommissie en appellant plaatsgevonden. Appellant heeft op 13 september 2018 een probleemstelling aan de examencommissie gezonden. Op 3 oktober 2018 heeft Moonen aan appellant laten weten dat dit document niet kan dienen als startpunt voor een afstudeertraject, omdat de onderzoeksvraag onvoldoende concreet is en binnen het onderwerp bouwkundige onderdelen ondergeschikt lijken. Verder heeft Moonen op 4 oktober 2018 aan appellant medegedeeld dat op basis van het door hem aangeleverde document geen beoogde voorzitter kan worden gevonden, omdat de omschreven probleemdefinitie geen onderzoeksvraag is en onvoldoende sturend is voor een afstudeerproces. Op 5 oktober 2018 heeft de examencommissie laten weten het standpunt van Moonen geheel te onderschrijven. Appellant heeft op 10 oktober 2018 een nieuwe probleemstelling aan de examencommissie gezonden. Op 25 oktober 2018 heeft Moonen aan appellant laten weten dat deze probleemstelling beter is dan de vorige, maar dat niet duidelijk is wat appellant met zijn onderzoek wil oplossen. Om die reden heeft Moonen om een nauwkeurige inkadering van het onderzoeksveld verzocht. Bij e-mail van 29 november 2018 heeft de examencommissie aan appellant laten weten dat de eerste stap van zijn scriptieproces het schrijven van het onderzoeksvoorstel is dat valt binnen de expertise van de mogelijke leden van de afstudeerbegeleidingscommissie en dat hij pas daarna zijn afstudeertraject kan vervolgen. Naar aanleiding van e-mails van appellant heeft Moonen op 17 december 2018 aan appellant laten weten dat hij per mail geen discussie voert over inhoudelijke aspecten van het afstuderen, zolang er geen document is met een duidelijke probleemomschrijving inclusief onderzoeksvraag. Op 8 januari 2019 heeft appellant aan de examencommissie laten weten dat hij tot geen andere conclusie kan komen dan dat hij opzettelijk tegengewerkt wordt.
Op 14 januari 2019 heeft de examencommissie een beslissing genomen die de strekking heeft dat wordt geweigerd de scriptie van appellant te beoordelen. De examencommissie heeft appellant daarbij laten weten dat de eerste stap van zijn scriptieproces het schrijven van het onderzoeksvoorstel is en heeft zij hem geadviseerd om voor eind februari een onderzoeksvoorstel te schrijven dat valt binnen de expertise van de mogelijke leden van de afstudeerbegeleidingscommissie.
Het CBE heeft de beslissing van 14 januari 2019 in stand gelaten. Daarbij heeft het CBE betrokken dat de beslissing van 11 juli 2018 en de nadere uitwerking van de afspraken door appellant niet zijn aangevochten en formele rechtskracht hebben gekregen. Verder acht het CBE van belang dat de examencommissie bij e-mails van 25 oktober 2018 en 17 december 2018 duidelijk heeft gemaakt wat procedureel en inhoudelijk van appellant wordt verwacht. Naar het oordeel van het CBE zijn er geen aanwijzingen dat appellant bewust wordt tegengewerkt. Nu appellant is gehouden in overeenstemming met het Examenreglement een afstudeervoorstel te doen, is het CBE tot het oordeel gekomen dat de examencommissie hem heeft mogen verzoeken een onderzoeksvoorstel in te dienen dat aan die regels voldoet alvorens hij zijn afstudeertraject kan vervolgen.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat hij in zijn afstudeertraject opzettelijk wordt tegengewerkt door de faculteit Bouwkunde. Daartoe voert hij aan dat zijn scriptie inmiddels gereed is, maar dat na twee jaar zijn onderzoeksvoorstel nog niet is goedgekeurd en nog geen afstudeerbegeleidingscommissie is aangewezen.

2.4. Zoals het CBE terecht heeft overwogen, zijn er geen aanwijzingen dat appellant bewust wordt tegengewerkt bij het afronden van zijn afstudeertraject. Uit onder meer de beslissing van de examencommissie van 11 juli 2018, de e-mails van Moonen van 3 oktober 2018 en 25 oktober 2018 en de e-mail van de examencommissie van 29 november 2018 blijkt dat herhaaldelijk aan appellant duidelijk is gemaakt aan welke voorwaarden het onderzoeksvoorstel voor zijn scriptie moest voldoen en dat de examencommissie een onderzoeksvoorstel moet goedkeuren voordat kan worden doorgegaan met het scriptieproces. Ter zitting bij het CBE heeft de examencommissie toegelicht dat het beroepschrift van appellant abusievelijk niet is doorgezonden aan het CBE. Ook de omstandigheden dat hij ten onrechte niet als fulltime student werd aangeduid en dat verschillende leden van de examencommissie hebben

aangegeven niet de benodigde expertise te hebben ten aanzien van zijn beoogde probleemstelling, zijn onvoldoende om aan te nemen dat appellant opzettelijk wordt tegengewerkt.
Ter zitting bij het College hebben het CBE en de examencommissie toegelicht dat in het afstudeertraject ook het proces van het vervaardigen van de scriptie onder begeleiding van de afstudeerbegeleidingscommissie en het houden van colloquia zoals vereist volgens het bepaalde in bijlage 8a bij artikel 4.4 van het Examenreglement ter beoordeling staan. Derhalve heeft de examencommissie zich terecht op het standpunt gesteld dat voor het afronden van het afstudeertraject niet kan worden volstaan met het beoordelen van de reeds voltooide scriptie van appellant. Dat appellant, hoewel zijn onderzoeksvoorstel nog niet overeenkomstig bijlage 8a bij artikel 4.4 van het Examenreglement door de examencommissie was goedgekeurd, zijn scriptie heeft afgemaakt, is naar het oordeel van het College zijn eigen keuze geweest en komt om die reden voor zijn rekening en risico.
Gelet op het vorenstaande heeft het CBE terecht geoordeeld dat de examencommissie terecht heeft geweigerd de scriptie van appellant te beoordelen.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/133**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	24 februari 2020
Partijen	:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	ACTA persoonlijk dossier selectiecriteria
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA 2019-2020: artikel 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.9. Tussen partijen is niet geschil dat de vijf selectiecriteria zoals neergelegd in de nadere regeling en de informatie over het persoonlijk dossier die op de website is vermeld, voor appellant kenbaar waren. Verder behoort het tot de taak en de deskundigheid van de door het instellingsbestuur ingestelde selectiecommissie om aan de hand van de vooraf bekendgemaakte criteria volgens de voorgeschreven procedures motivaties te beoordelen (zie onder meer de uitspraken van 6 augustus 2018 in zaak nr. CBHO 2018/109 en 18 juli 2016 in zaak nr. CBHO 2016/126 en 2016/126.1; www.cbho.nl). De selectiecommissie ACTA heeft in reactie op het bezwaar toegelicht hoe de score voor het persoonlijk dossier van appellant tot stand is gekomen en waarom niet meer dan 41 punten zijn toegekend aan het onderdeel curriculum vitae. Blijkens deze toelichting zijn de extra curriculaire activiteiten waaraan appellant heeft deelgenomen wel meegenomen in de beoordeling, maar heeft die beoordeling niet geleid tot een hogere score voor zijn persoonlijk dossier dan in de selectieprocedure voor het studiejaar 2018-2019. Daarbij heeft – naast de door appellant behaalde vwo-schoolcijfers – ook de kwaliteit van de door appellant overgelegde bewijsstukken van zijn extra curriculaire activiteiten een rol gespeeld. Naar het oordeel van het College zijn de gehanteerde selectiecriteria en is de wijze waarop de overgelegde bewijsstukken zijn beoordeeld, niet onredelijk. Daarbij is van belang dat het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak nr. CBHO 2011/085; www.cbho.nl) dat het niet in strijd is met de wet noch onredelijk is dat verweerder de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen. In wat appellant heeft aangevoerd, bestaat daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de selectieprocedure onzorgvuldig of onvoldoende transparant is geweest. Bovendien heeft verweerder toegelicht dat als appellant het maximaal aantal punten had gekregen voor zijn extra curriculaire activiteiten hij drie extra punten had gescoord voor curriculum vitae, maar hij dan met rangnummer 125 alsnog niet in aanmerking was gekomen voor een plaatsingsbewijs. Tot slot heeft het College er weliswaar begrip voor dat appellant de score van de eerdere selectieprocedure als leidraad heeft gehanteerd maar het gestelde dat hij beter zijn best zou hebben gedaan als hij had geweten dat zijn curriculum vitae in de selectieprocedure voor het studiejaar 2018-2019 niet ver boven het gemiddelde lag, komt voor zijn eigen risico.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

En

Het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2019 is aan appellant meegedeeld dat hem als gevolg van de selectie voor de voltijd opleiding Tandheelkunde bij de Universiteit van Amsterdam (hierna: UvA) voor het studiejaar 2019-2020 rangnummer 155 is toegekend.

Bij beslissing van 9 september 2019 heeft verweerder het bezwaar van appellant tegen de beslissing van 15 april 2019 ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van verweerder heeft appellant beroep ingesteld bij het College van Beroep voor Hoger Onderwijs (hierna: het College).

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 januari 2020, waar appellant, bijgestaan door M.M. van der Breemen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Voor de bacheloropleiding Tandheelkunde in Amsterdam is een beperkt aantal plaatsen beschikbaar. Studenten worden daarom door middel van een selectieprocedure toegelaten tot die opleiding. De selectieprocedure wordt gedaan door het Academisch Centrum Tandheelkunde Amsterdam (hierna: de selectiecommissie ACTA). De selectiecommissie ACTA selecteert studenten voor de beschikbare plaatsen aan zowel de Vrije Universiteit als aan de UvA. Appellant heeft zich voor het studiejaar 2018-2019 aangemeld voor de bacheloropleiding Tandheelkunde aan de VU. Hij is toen niet geplaatst. Omdat aanmelden voor de opleiding Tandheelkunde bij de selectiecommissie ACTA maximaal twee keer mogelijk is, waarvan eenmaal via een inschrijving bij de Vrije Universiteit en eenmaal via een inschrijving bij de UvA, heeft appellant zich voor het studiejaar 2019-2020 bij de selectiecommissie ACTA aangemeld voor de bacheloropleiding Tandheelkunde aan de UvA. Voor dat studiejaar waren aan de UvA 79 beschikbare plaatsen. Aan appellant is na de selectieprocedure rangnummer 155 toegekend. Hij heeft van de UvA geen plaatsingsbewijs gekregen voor de bacheloropleiding Tandheelkunde.

2.2. Appellant heeft bezwaar gemaakt tegen de beslissing van 15 april 2019 waarbij hem rangnummer 155 is toegekend. Verweerder heeft dit bezwaar onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie bij beslissing van 9 september 2019 ongegrond verklaard.

Het geschil in beroep

2.3. Het CBE heeft geoordeeld dat voldoende is vast komen te staan dat de selectie zorgvuldig en objectief heeft plaatsgevonden en dat aan appellant op juiste gronden rangnummer 155 is toegekend.

2.4. Appellant heeft beroep ingesteld omdat hij het niet eens is met de score die hij voor zijn persoonlijk dossier heeft gekregen. Voor dit onderdeel heeft hij 41 punten gekregen. Hij brengt naar voren dat hij in de selectieprocedure voor het studiejaar 2018-2019 voor dit onderdeel ook 41 punten heeft gescoord, maar dat hij zijn curriculum vitae met het oog op de selectieprocedure nadien aantoonbaar heeft uitgebreid met werkzaamheden waar in de selectieprocedure punten mee kunnen worden verdiend. Het lag volgens appellant dan ook in de lijn der verwachtingen dat hij voor dit onderdeel hoger zou scoren. Nu dit niet het geval is, leidt hij hieruit af dat de beoordelingscriteria zijn gewijzigd ten opzichte van de selectieprocedure voor het studiejaar 2018-2019. De gewijzigde beoordelingscriteria en de daarbij behorende wegingsfactoren hadden volgens appellant bekendgemaakt moeten worden. De gehanteerde beoordelingssystematiek is onvoldoende transparant. Daarnaast brengt appellant naar voren dat hij bij de selectieprocedure voor het studiejaar 2018-2019 verkeerd is geïnformeerd over het gemiddelde aantal punten dat voor het onderdeel curriculum vitae was behaald. De score van de eerdere selectieprocedure heeft hij logischerwijs als leidraad gehanteerd. Appellant betoogt dat hij daardoor op het verkeerde been is gezet en hierdoor veronderstelde hij dat zijn extra activiteiten op zijn curriculum vitae voor de selectieprocedure voor het studiejaar 2019-2020 voldoende zouden zijn om zich op dit onderdeel te onderscheiden van andere studenten.

2.5. Op grond van artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. In het tweede lid is bepaald dat het instellingsbestuur de aspirant-studenten selecteert in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria.

2.6. Artikel 3, eerste lid, van de Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA 2019-2020 bepaalt dat selectie plaatsvindt overeenkomstig door de decaan opgestelde en door het College van Bestuur vastgestelde selectiecriteria en —procedure. Bij besluit van 24 september 2018 zijn nadere regels in de Facultaire regeling Selectie ACTA 2019-2020 (de nadere regeling) vastgesteld. Op de website van de ACTA is de procedure nader uiteengezet.

2.7. De nadere regeling bepaalt dat de selectie plaatsvindt op basis van de volgende vijf selectiecriteria: oriëntatie, schoolcijfers, curriculum vitae, kwaliteit persoonlijk dossier en relevante toetsen. Voor het onderdeel curriculum vitae wordt gekeken naar de volgende extra-curriculaire criteria:
a. betrokkenheid bij hulpverlening in de breedste zin;
b. bestuurlijke en organisatorische ervaring;
c. bijzondere prestaties;
d. motivatie, bovenop het onder punt Ib genoemde:
    i. motivatiebrief, met daarin onderbouwing van de keuze om tandheelkunde te willen studeren en dat bij ACTA te willen doen;
    ii. frequentie, duur, variatie en inhoud van het meelopen in een tandartspraktijk of vergelijkbare instelling, gerelateerd aan mondzorg;
    iii. overige zaken die aantoonbaar motivatie aantonen voor het vakgebied tandheelkunde.

Verder is in de nadere regeling bepaald dat onder andere het curriculum vitae onderdeel uitmaakt van het persoonlijk dossier. De algemene kwaliteit van het persoonlijk dossier wordt beoordeeld op de punten volledigheid, taalgebruik en kwaliteit bewijsstukken.

2.8. Voor het studiejaar 2019-2020 zijn dezelfde selectiecriteria gehanteerd als voor het studiejaar 2018-2019, maar voor het studiejaar 2019-2020 is wel extra nadruk gelegd op de kwaliteit van het persoonlijk dossier. Verder is op de website van ACTA voor het studiejaar 2019-2020 vermeld dat van studenten wordt verwacht dat zij in een persoonlijk dossier aangegeven in welke mate wordt voldaan aan de criteria oriëntatie, schoolcijfers en curriculum vitae, dat de inhoud van het persoonlijk dossier met punten wordt

beloond aan de hand van een tevoren uitgewerkte beoordelingssystematiek en dat punten pas worden toegekend als zaken aantoonbaar zijn waardoor het belangrijk om bewijsstukken toe te voegen.

2.9. Tussen partijen is niet geschil dat de vijf selectiecriteria zoals neergelegd in de nadere regeling en de informatie over het persoonlijk dossier die op de website is vermeld, voor appellant kenbaar waren. Verder behoort het tot de taak en de deskundigheid van de door het instellingsbestuur ingestelde selectiecommissie om aan de hand van de vooraf bekendgemaakte criteria volgens de voorgeschreven procedures motivaties te beoordelen (zie onder meer de uitspraken van 6 augustus 2018 in zaak nr. CBHO 2018/109 en 18 juli 2016 in zaak nr. CBHO 2016/126 en 2016/126.1; www.cbho.nl). De selectiecommissie ACTA heeft in reactie op het bezwaar toegelicht hoe de score voor het persoonlijk dossier van appellant tot stand is gekomen en waarom niet meer dan 41 punten zijn toegekend aan het onderdeel curriculum vitae. Blijkens deze toelichting zijn de extra curriculaire activiteiten waaraan appellant heeft deelgenomen wel meegenomen in de beoordeling, maar heeft die beoordeling niet geleid tot een hogere score voor zijn persoonlijk dossier dan in de selectieprocedure voor het studiejaar 2018-2019. Daarbij heeft – naast de door appellant behaalde vwo-schoolcijfers – ook de kwaliteit van de door appellant overgelegde bewijsstukken van zijn extra curriculaire activiteiten een rol gespeeld. Naar het oordeel van het College zijn de gehanteerde selectiecriteria en is de wijze waarop de overgelegde bewijsstukken zijn beoordeeld, niet onredelijk. Daarbij is van belang dat het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak nr. CBHO 2011/085; www.cbho.nl) dat het niet in strijd is met de wet noch onredelijk is dat verweerder de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen. In wat appellant heeft aangevoerd, bestaat daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de selectieprocedure onzorgvuldig of onvoldoende transparant is geweest. Bovendien heeft verweerder toegelicht dat als appellant het maximaal aantal punten had gekregen voor zijn extra curriculaire activiteiten hij drie extra punten had gescoord voor curriculum vitae, maar hij dan met rangnummer 125 alsnog niet in aanmerking was gekomen voor een plaatsingsbewijs. Tot slot heeft het College er weliswaar begrip voor dat appellant de score van de eerdere selectieprocedure als leidraad heeft gehanteerd maar het gestelde dat hij beter zijn best zou hebben gedaan als hij had geweten dat zijn curriculum vitae in de selectieprocedure voor het studiejaar 2018-2019 niet ver boven het gemiddelde lag, komt voor zijn eigen risico.

Conclusie

2.10. Gelet op het voorgaande faalt het betoog van appellant. Zijn beroep is daarom ongegrond. Dit betekent dat de beslissing van verweerder van 9 september 2019 in stand blijft.

2.11. Omdat het beroep ongegrond is, bestaat geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.E. Reichardt, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/135 t/m 2019/152**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Daalder en Drop
Datum uitspraak	:	2 april 2020
Partijen	:	appellanten en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	besluit bursalen promotiepremie promovendi tegemoetkoming vergoedingsregeling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.59a WHW: artikel 7.66, eerste lid Awb: artikel 1:3
Uitspraak	:	Niet-bevoegd
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Partijen hebben in hun schriftelijke stukken nader betoogd dat het College niet bevoegd is kennis te nemen van het beroep. 2.5. Het College overweegt dat in artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is bepaald dat het College oordeelt over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen. Betrokkene is in artikel 7.59a van de WHW gedefinieerd als een student, een aanstaande student, een voormalige student, een extraneus, een aanstaande extraneus of een voormalige extraneus. Artikel 7:66, eerste lid, van de WHW is naar zijn aard gericht rechtsbescherming te bieden tegen beslissingen die gericht zijn tot studenten. In deze zaak gaat het evenwel om een beslissing over de tegemoetkoming in de drukkosten van het proefschrift voor promovendi. Een dergelijke beslissing is naar zijn aard niet gericht op studenten. Dit betekent dat het College zich niet bevoegd acht om kennis te nemen van een beroep tegen een dergelijke beslissing. Het enkele feit dat drie appellanten ingeschreven staan als student betekent nog niet dat het College wel bevoegd is van het door hen ingediende beroep kennis te nemen. Zij zijn immers op basis van het Besluit experiment promotieonderwijs werkzaam als promovendus. Voor zover de beslissing van het college van bestuur om de regeling die voorziet in een tegemoetkoming in de drukkosten van het proefschrift voor promovendi af te schaffen, is aan te merken als een besluit in de zin van de Awb dan is de algemene bestuursrechter bevoegd hierover te oordelen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellanten,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mail van 20 maart 2019 is aan appellanten medegedeeld dat de regeling die voorziet in een tegemoetkoming in de drukkosten van het proefschrift voor promovendi van de basiseenheid orthopedagogiek per direct is komen te vervallen.

Bij beslissing van 29 augustus 2019 heeft het college van bestuur het door appellanten daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing hebben appellanten op 7 oktober 2019 beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaken ter zitting behandeld op 11 maart 2020, waar appellanten, vertegenwoordigd door J.A. Rip, bijgestaan door mr. D. Beltman, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door A.M. van der Leest, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellanten zijn allen promovendi bij de Faculteit Gedrags- en Maatschappijwetenschappen. 15 appellanten zijn op basis van een aanstelling als promovendus werkzaam en drie appellanten zijn met een beurs, op grond van het Besluit experiment promotieonderwijs werkzaam. Bij e-mail van 20 maart 2019 is aan appellanten medegedeeld dat de regeling die voorziet in een tegemoetkoming in de drukkosten van het proefschrift voor promovendi van de basiseenheid orthopedagogiek per direct is komen te vervallen. Op grond van deze regeling, die op 24 februari 2010 in het leven is geroepen, was voor promovendi een promotiepremie van € 2.000,00 beschikbaar.

2.2. Het college van bestuur heeft het door appellanten gemaakte bezwaar tegen de brief van 20 maart 2019, onder verwijzing naar het advies van Geschillenadviescommissie, niet-ontvankelijk verklaard. Volgens het advies kan de brief van 20 maart 2019 niet worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) waartegen bezwaar en beroep openstaat. Ten overvloede vermeldt het advies dat wanneer appellanten aantoonbaar kosten hebben gemaakt voor het drukken van het proefschrift, zij ieder een individuele aanvraag kunnen doen tot vergoeding van de daadwerkelijk gemaakte kosten. De beslissing die hierop wordt genomen, is wel een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb, aldus het advies.

2.3. Appellanten betogen dat het college van bestuur het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Zij voeren hiertoe aan dat de beslissing van 18 maart 2019 (het College leest: 20 maart 2019) een concretiserend besluit van algemene strekking is. De vergoedingsregeling was uitsluitend gericht op promovendi van de afdeling Orthopedagogiek en betreft een bijzondere vergoedingsregeling voor concrete doeleinden. Zij voeren voorts aan dat de beslissing van 20 maart 2019 is aan te merken als een bestuurlijk rechtsoordeel waartegen bezwaar en beroep open staat. Volgens appellanten is het onevenredig bezwarend om eerst hun promotieonderzoek af te ronden om vervolgens een individueel verzoek in te dienen om vergoeding van de drukkosten tot € 2.000,00 te claimen.

2.4. Partijen hebben in hun schriftelijke stukken nader betoogd dat het College niet bevoegd is kennis te nemen van het beroep.

2.5. Het College overweegt dat in artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is bepaald dat het College oordeelt over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen. Betrokkene is in artikel 7.59a van de WHW gedefinieerd als een student, een aanstaande student, een voormalige student,

een extraneus, een aanstaande extraneus of een voormalige extraneus. Artikel 7:66, eerste lid, van de WHW is naar zijn aard gericht rechtsbescherming te bieden tegen beslissingen die gericht zijn tot studenten. In deze zaak gaat het evenwel om een beslissing over de tegemoetkoming in de drukkosten van het proefschrift voor promovendi. Een dergelijke beslissing is naar zijn aard niet gericht op studenten. Dit betekent dat het College zich niet bevoegd acht om kennis te nemen van een beroep tegen een dergelijke beslissing. Het enkele feit dat drie appellanten ingeschreven staan als student betekent nog niet dat het College wel bevoegd is van het door hen ingediende beroep kennis te nemen. Zij zijn immers op basis van het Besluit experiment promotieonderwijs werkzaam als promovendus. Voor zover de beslissing van het college van bestuur om de regeling die voorziet in een tegemoetkoming in de drukkosten van het proefschrift voor promovendi af te schaffen, is aan te merken als een besluit in de zin van de Awb dan is de algemene bestuursrechter bevoegd hierover te oordelen.

2.6. Het College is onbevoegd om van het beroep kennis te nemen.

2.7. Gelet op de vermelding van een onjuiste rechtsmiddelenclausule zal het College bepalen dat het griffierecht aan appellanten moet worden vergoed. Het ingediende verzoek om vergoeding van de proceskosten komt, nu de gemachtigde van appellanten niet voldoet aan de in het Besluit proceskosten bestuursrecht gestelde eisen, niet voor toewijzing in aanmerking.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen;
II. gelast dat het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen aan appellanten het door hen betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/154**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	31 januari 2020
Partijen	:	appellant en het CBE van de Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA fraude gelijkheidsbeginsel plagiaat sanctie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b Fraude- en plagiaatregeling: artikel 6
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Ter zitting is namens het CBE toegelicht dat de verklaring die de medestudent heeft afgelegd over het plagiaat overeenkomt met wat te zien is in de opdrachten. De medestudent kon uitleggen hoe hij aan de resultaten in de tabellen was gekomen en hoe hij een aantal passages in het rapport had opgesteld. Volgens de examencommissie kon appellant geen uitleg geven en heeft hij toegegeven dat hij moeite had met de tabellen. Het College is van oordeel dat de examencommissie gelet hierop terecht tot de conclusie is gekomen dat van een gelijkwaardige samenwerking geen sprake was en dat appellant delen van de opdracht van de medestudent heeft overgenomen. Dat aan appellant een sanctie is opgelegd en aan de medestudent niet, is dan ook niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel. De examencommissie heeft appellant bij de beslissing van 12 juli 2019 uitgesloten voor alle tentaminering in het studiejaar 2018-2019 voor het vak Research Project. Nu appellant niet is uitgesloten van tentaminering van andere vakken, heeft de examencommissie niet de op grond van artikel 6, eerste lid, van de Fpr zwaarst mogelijke straf opgelegd. Dat appellant is uitgesloten van alle tentamenkansen van het vak Research Project in het studiejaar en niet alleen voor de eerstvolgende tentamenkans, is niet onevenredig. Gelet op de mate van overlap tussen de opdrachten, kan het gepleegde plagiaat niet als lichte overtreding worden aangemerkt. Dat appellant een bindend negatief studieadvies heeft gekregen, is niet slechts het gevolg van de opgelegde sanctie. Appellant heeft twee andere vakken ook niet behaald. Ook dit maakt de sanctie derhalve niet onevenredig. Het CBE heeft de aan appellant opgelegde sanctie voor plagiaat terecht in stand gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 juli 2019 heeft de examencommissie van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde vastgesteld dat appellant plagiaat heeft gepleegd bij de opdracht voor het vak Research Project en besloten

die opdracht ongeldig te verklaren en appellant voor de rest van het studiejaar 2018-2019 uit te sluiten van alle vormen van tentaminering van dat vak.

Bij beslissing van 1 oktober 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 5 december 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Met een plagiaatscan is er een grote mate van overlap vastgesteld tussen de door appellant ingeleverde opdracht en die van een medestudent. De examencommissie heeft geconcludeerd dat appellant delen van de opdracht van de medestudent heeft overgenomen. Appellant stelt dat de overlap te verklaren is door toegestaan overleg en samenwerken. Volgens hem hebben hij en de medestudent de opdracht verder individueel uitgewerkt.

2.2. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat voldoende is komen vast te staan dat appellant vooral werk van de medestudent heeft overgenomen en herschreven en dit als eigen werk heeft gepresenteerd. In het geval van de medestudent is niet voldoende komen vast te staan dat hij werk van appellant heeft overgenomen en daarom is aan hem geen sanctie opgelegd. Er doet zich volgens het CBE geen strijd met het gelijkheidsbeginsel voor. De examencommissie heeft volgens het CBE een proportionele sanctie opgelegd. Dat appellant mede door de sanctie een bindend negatief studieadvies zal krijgen, maakt dat volgens het CBE niet anders.

2.3. Appellant betoogt dat de aan hem opgelegde sanctie in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. De conclusie dat hij werk van de medestudent heeft overgenomen, is gebaseerd op verklaringen van de medestudent. Deze stroken echter niet met zijn verklaringen en de examencommissie en het CBE hebben niet gemotiveerd waarom aan de verklaringen van de medestudent meer waarde wordt gehecht. Als niet kan worden vastgesteld wie van wie werk heeft overgenomen, dan moet eenzelfde sanctie aan beide studenten worden opgelegd, aldus appellant.
Verder betoogt appellant dat de opgelegde sanctie onevenredig is. Hij heeft niet opzettelijk plagiaat gepleegd, maar slechts te vergaand samengewerkt. Enige samenwerking was volgens de docent toegestaan. Hij en de medestudent hebben elkaar bovendien evenveel op weg geholpen. Ook wijst appellant erop dat hij door de sanctie een bindend negatief studieadvies heeft gekregen. Volgens hem heeft de examencommissie onvoldoende gemotiveerd waarom sprake zou zijn van een ernstige gedraging als bedoeld in artikel 6, tweede lid, van de Fraude- en plagiaatregeling (hierna: Fpr). Er had moeten worden volstaan met uitsluiting voor één tentamenkans, aldus appellant.

2.4. Artikel 6 van de Fpr luidt:
“Plagiaat wordt door de examencommissie als volgt bestraft:
1. Bij gedragingen zoals omschreven in artikel 1, derde lid, waarbij bepaalde gedeeltes uit bestaande teksten zijn overgenomen, maar de student nog wel eigen onderzoek heeft verricht, volgt ongeldigverklaring van het ingeleverde werkstuk en uitsluiting van deelname aan het tentamen van het desbetreffende vak dan wel volledige uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen toetsing van de opleiding voor een periode van maximaal 6 maanden.
2. Bij gedragingen zoals omschreven in artikel 1, derde lid, waarbij het hele werkstuk dan wel aanzienlijke delen daarvan, inclusief het als eigen werk gepresenteerde onderzoek, afkomstig is van bestaand materiaal

en elders gepubliceerd onderzoek dan wel literatuur, volgt ongeldig verklaring van het ingeleverde werkstuk en uitsluiting van deelname aan het tentamen van het desbetreffende vak dan wel volledige uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding voor een periode van maximaal 12 maanden."

2.5. Ter zitting is namens het CBE toegelicht dat de verklaring die de medestudent heeft afgelegd over het plagiaat overeenkomt met wat te zien is in de opdrachten. De medestudent kon uitleggen hoe hij aan de resultaten in de tabellen was gekomen en hoe hij een aantal passages in het rapport had opgesteld. Volgens de examencommissie kon appellant geen uitleg geven en heeft hij toegegeven dat hij moeite had met de tabellen. Het College is van oordeel dat de examencommissie gelet hierop terecht tot de conclusie is gekomen dat van een gelijkwaardige samenwerking geen sprake was en dat appellant delen van de opdracht van de medestudent heeft overgenomen. Dat aan appellant een sanctie is opgelegd en aan de medestudent niet, is dan ook niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel.
De examencommissie heeft appellant bij de beslissing van 12 juli 2019 uitgesloten voor alle tentaminering in het studiejaar 2018-2019 voor het vak Research Project. Nu appellant niet is uitgesloten van tentaminering van andere vakken, heeft de examencommissie niet de op grond van artikel 6, eerste lid, van de Fpr zwaarst mogelijke straf opgelegd. Dat appellant is uitgesloten van alle tentamenkansen van het vak Research Project in het studiejaar en niet alleen voor de eerstvolgende tentamenkans, is niet onevenredig. Gelet op de mate van overlap tussen de opdrachten, kan het gepleegde plagiaat niet als lichte overtreding worden aangemerkt. Dat appellant een bindend negatief studieadvies heeft gekregen, is niet slechts het gevolg van de opgelegde sanctie. Appellant heeft twee andere vakken ook niet behaald. Ook dit maakt de sanctie derhalve niet onevenredig.
Het CBE heeft de aan appellant opgelegde sanctie voor plagiaat terecht in stand gelaten.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/155**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	31 januari 2020
Partijen	:	appellant en het CBE van de Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA persoonlijke omstandigheden sanctie studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1 OER: artikel 6.4 OER: artikel 8.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Uit een door de studieadviseur opgemaakt verslag van een overleg met appellant blijkt dat hij op 25 april 2019 heeft gemeld dat zijn vader een hernia heeft, waardoor die niet in staat is om huishoudelijke taken uit te voeren. Appellant moet daarom extra taken in huis op zich nemen, zoals zijn vader wekelijks naar de chiropractor brengen, schoonmaken, koken en boodschappen doen. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat deze omstandigheden van onvoldoende gewicht zijn om het achterblijven van de studieresultaten van appellant te verklaren. Het verrichten van huishoudelijke taken en het eens per week begeleiden van een familielid naar een afspraak zijn geen zorgtaken van een zodanige omvang dat die verhinderen dat voldoende tijd aan de studie wordt besteed. De situatie van appellant verschilt van die van de student waarop de beslissing van 12 oktober 2016 betrekking heeft. Die student had na een auto-ongeluk last van klachten waardoor hij niet goed kon studeren. Het CBE heeft toegelicht dat de voorheen in artikel 6.4, derde lid, van de OER opgenomen verplichting voor de studieadviseur om advies uit te brengen, met ingang van 29 november 2018 is vervallen. Dat dit advies ontbreekt, is naar het oordeel van het College dan ook niet in strijd met de OER. Het College ziet voorts in dit geval geen aanleiding voor het oordeel dat het ontbreken van een advies van de studieadviseur meebrengt dat de beslissing van de examencommissie onzorgvuldig is voorbereid. Het CBE heeft zich op het standpunt mogen stellen dat van toepassing van de hardheidsclausule mocht worden afgezien. Dat appellant veel tentamens in korte tijd had, zodat het wellicht niet verstandig was te proberen die allemaal te halen, is veroorzaakt door de omstandigheid dat hij geen van die vakken bij de eerste tentamenkans heeft gehaald. Dat appellant het vak Research Project niet heeft kunnen behalen door een opgelegde sanctie, komt voor zijn eigen rekening en risico. Er is derhalve niet sprake van onevenredige benadeling of een onbillijkheid van overwegende aard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 augustus 2019 heeft de examencommissie van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding fiscale economie.

Bij beslissing van 1 oktober 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 5 december 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het studiejaar 2018-2019 42 punten gehaald en daarmee niet voldaan aan de norm voor een positief studieadvies van 48 punten. Hij stelt dat dit het gevolg is van bijzondere familieomstandigheden en van de omstandigheid dat het door hem gemaakte tentamen voor het vak Research Project niet meetelt door een wegens plagiaat opgelegde sanctie.

2.2. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat de door appellant aangevoerde omstandigheden, namelijk de zorg voor zijn vader in verband met diens rugklachten, niet zodanig zwaarwegend zijn dat ze eraan in de weg stonden om de norm voor een positief studieadvies te halen. Appellant heeft verklaard dat het beter ging na het opstellen van een studieplan met de studieadviseur. Dat is echter niet terug te zien in de resultaten, nu hij in juli 2019 nog zes van de tien vakken niet behaald had, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat de omstandigheden waarin hij verkeerde, moeten worden aangemerkt als bijzondere familieomstandigheden als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder d, van het Uitvoeringsbesluit WHW. Verder wijst hij erop dat een advies van de studieadviseur ontbreekt, hetgeen in strijd is met artikel 6.4, derde lid, van de Onderwijs- en examenregeling. Ook doet appellant een beroep op de hardheidsclausule. Daartoe voert hij aan dat hij slechts 6 punten te kort komt, dat hij die punten had kunnen halen voor het vak waarbij plagiaat is geconstateerd, dat hij voor het tentamen van dat vak een 7,3 heeft gehaald, dat zijn thuissituatie een nadelige invloed heeft gehad op zijn mogelijkheden om te studeren, dat hij op advies van de studieadviseur heeft afgezien van deelname aan twee herkansingen en dat het met de studieadviseur opgestelde studieplan een positief effect had op zijn studieresultaten. Tot slot wijst appellant op een beslissing van het CBE van 12 oktober 2016, waarin volgens hem een vergelijkbaar geval aan de orde was.

2.4. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt:
“Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. (…)”
Het derde lid luidt:
“Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden.

Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…)"

Artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW luidt:
"Persoonlijke omstandigheden bedoeld in artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, zijn:
a. - c. (…),
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. - g. (…),
h. andere in de onderwijs- en examenregeling op grond van artikel 7.13, tweede lid, onder f, van de WHW vast te leggen persoonlijke omstandigheden,
i. andere dan in de onderdelen a tot en met h bedoelde persoonlijke omstandigheden die, indien zij door het instellingsbestuur niet in de beoordeling zouden worden betrokken, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard."

Artikel 6.4, vierde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Bacheloropleidingen economie en bedrijfskunde 2018-2019 (hierna: de OER) luidt:
"Als persoonlijke omstandigheden in de zin van dit artikel worden uitsluitend aangemerkt:
a. - c. (…),
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. – i. (…).
Artikel 8.1 luidt:
"In gevallen waarin de onderwijs- en examenregeling niet voorziet, en in gevallen waarin sprake is van onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard, beslist de decaan waaronder de opleiding valt, tenzij het de bevoegdheid van de examencommissie betreft."

2.5. Uit een door de studieadviseur opgemaakt verslag van een overleg met appellant blijkt dat hij op 25 april 2019 heeft gemeld dat zijn vader een hernia heeft, waardoor die niet in staat is om huishoudelijke taken uit te voeren. Appellant moet daarom extra taken in huis op zich nemen, zoals zijn vader wekelijks naar de chiropractor brengen, schoonmaken, koken en boodschappen doen. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat deze omstandigheden van onvoldoende gewicht zijn om het achterblijven van de studieresultaten van appellant te verklaren. Het verrichten van huishoudelijke taken en het eens per week begeleiden van een familielid naar een afspraak zijn geen zorgtaken van een zodanige omvang dat die verhinderen dat voldoende tijd aan de studie wordt besteed. De situatie van appellant verschilt van die van de student waarop de beslissing van 12 oktober 2016 betrekking heeft. Die student had na een auto-ongeluk last van klachten waardoor hij niet goed kon studeren.
Het CBE heeft toegelicht dat de voorheen in artikel 6.4, derde lid, van de OER opgenomen verplichting voor de studieadviseur om advies uit te brengen, met ingang van 29 november 2018 is vervallen. Dat dit advies ontbreekt, is naar het oordeel van het College dan ook niet in strijd met de OER. Het College ziet voorts in dit geval geen aanleiding voor het oordeel dat het ontbreken van een advies van de studieadviseur meebrengt dat de beslissing van de examencommissie onzorgvuldig is voorbereid.
Het CBE heeft zich op het standpunt mogen stellen dat van toepassing van de hardheidsclausule mocht worden afgezien. Dat appellant veel tentamens in korte tijd had, zodat het wellicht niet verstandig was te proberen die allemaal te halen, is veroorzaakt door de omstandigheid dat hij geen van die vakken bij de eerste tentamenkans heeft gehaald. Dat appellant het vak Research Project niet heeft kunnen behalen door een opgelegde sanctie, komt voor zijn eigen rekening en risico. Er is derhalve niet sprake van onevenredige benadeling of een onbillijkheid van overwegende aard.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/156**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak	:	26 juni 2020
Partijen	:	appellant en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	beëindiging van de inschrijving definitief ernstige overlast plaatsgebonden criterium procesbelang terreinverbod toegang ontzeggen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.42a WHW: artikel 7.57h Regeling met betrekking tot het handhaven van de orde binnen de EUR-gebouwen: artikel 1 Regeling met betrekking tot het handhaven van de orde binnen de EUR-gebouwen: artikel 2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	**De beoordeling door het college**

i. Procesbelang

2.4. Verweerder heeft zich in zijn verweerschrift op het standpunt gesteld dat appellant geen belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep. Volgens verweerder heeft appellant zich niet ingeschreven voor een andere studie en heeft hij evenmin concreet gemeld van plan te zijn om zich daarvoor in te schrijven. Het staat appellant bovendien vrij een opleiding aan een andere onderwijsinstelling te volgen, aldus verweerder.

2.4.1. Het College volgt dit standpunt niet. De definitieve ontzegging van de toegang tot de gebouwen en terreinen heeft tot gevolg dat appellant geen enkele opleiding meer kan volgen aan de Erasmus Universiteit Rotterdam en dat hij daardoor in zijn keuze voor onderwijsinstellingen wordt beperkt. Dat appellant zich nog niet heeft ingeschreven voor een andere opleiding, of concreet heeft gemeld dat van plan te zijn, maakt dit niet anders. Daar komt bij dat tot op zekere hoogte aannemelijk is dat appellant als gevolg van een beslissing als hier aan de orde, gelet op de gronden waarop deze wordt opgelegd, in zijn eer en goede naam is aangetast (zie naar analogie overwegingen 3.1 en 3.2 van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 6 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:359).

ii. De definitieve ontzegging van de toegang

2.5. Uit de toelichting op artikel 7.57h van de WHW (Kamerstukken II, 2008/09, 31 821, nr. 3, p. 63 e.v.) volgt dat het instellingsbestuur kan besluiten tot een definitieve verwijdering. Deze maatregel moet – zoals bij alle sancties – de toets van de proportionaliteit kunnen doorstaan. De periode van verwijdering (en dus ook de eventuele definitieve verwijdering) moet in verhouding staan tot de ernst van de overtreding. Het is aan het instellingsbestuur om dit te motiveren. Als het instellingsbestuur op grond van het tweede lid gebruik maakt van de mogelijkheid een student permanent te verwijderen of zijn inschrijving te beëindigen, dan dient het college van bestuur de student eerst een aanmaning te geven en een reële mogelijkheid te bieden om ander

gedrag te vertonen. Het openen van de mogelijkheid om een student voor langere tijd te verwijderen is in bijzondere gevallen bij ernstige overlast noodzakelijk, aldus de wetsgeschiedenis van artikel 7.57h van de WHW.
2.5.1. Het College heeft eerder overwogen dat het opleggen van een maatregel op grond van artikel 7.57h van de WHW geen punitief karakter heeft, gericht op leedtoevoeging, maar dat het een ordemaatregel is ten behoeve van het verzekeren van de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling van een hogeschool of universiteit teneinde een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van het College van 1 augustus 2011, in zaak nr. 2011/059 (www.cbho.nl).
2.5.2. Verweerder heeft aan zijn beslissing van 17 mei 2018, waarbij hij appellant de toegang tot gebouwen en terreinen heeft ontzegd, dezelfde feiten en omstandigheden ten grondslag gelegd als aan de beëindiging van de inschrijving van appellant voor de opleiding Geneeskunde op grond van artikel 7.42a van de WHW. Over de gedragingen en uitlatingen van appellant die verweerder aan deze laatste beslissing ten grondslag heeft gelegd, heeft het College in zijn uitspraak van heden in zaak nr. 2019/171 geoordeeld dat geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat deze niet hebben plaatsgevonden. De vraag die dus moet worden beantwoord, is of verweerder appellant op grond van deze gedragingen en uitlatingen in redelijkheid definitief de toegang tot de instelling heeft kunnen ontzeggen.
2.5.3. Met de gedragingen en uitlatingen die verweerder aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, heeft appellant volgens verweerder de voorschriften neergelegd in artikel 1, eerste lid, onder a, b en d, van de Regeling, gegeven ter uitwerking van artikel 7.57h van de WHW, niet nageleefd. Vaststaat evenwel, dat de meeste gedragingen en uitlatingen niet hebben plaatsgevonden binnen de gebouwen en terreinen van de instelling zelf en dat de gestelde ernstige overlast zich daar niet voordeed. De gedragingen en uitlatingen hebben goeddeels plaatsgevonden in de ziekenhuizen waar appellant zijn coschappen liep of hielden verband met personen en begeleiders die aan die desbetreffende ziekenhuizen zijn verbonden. Dat geldt ook voor de gedraging die verweerder appellant het zwaarst aanrekent, te weten de seksuele intimidatie dan wel bedreiging van een leerling-verpleegkundige.
2.5.4. De vaststelling dat de gedragingen en uitlatingen van appellant elders hebben plaatsgevonden en dat de ernstige overlast zich niet binnen de gebouwen dan wel de terreinen van de Erasmus Universiteit voordeed, leidt er naar het oordeel van het College toe dat verweerder niet bevoegd is om appellant op grond van artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW de toegang tot de instelling definitief te ontzeggen.
Artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW gaat uit van een plaatsgebonden criterium, waarbij de bevoegdheid tot het definitief ontzeggen van de toegang uitsluitend ontstaat in geval van ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling. Het College kan de tekst van het tweede lid van deze bepaling niet anders opvatten dan dat het moet gaan om ernstige overlast die uitwerking heeft binnen de gebouwen en terreinen van de instelling. Dat volgt ook uit het eerste lid van deze bepaling, waarin staat dat het moet gaan om voorschriften en maatregelen met betrekking tot de goede gang van zaken in de

gebouwen en terreinen van de instelling. Verweerder heeft geen zeggenschap over de goede gang van zaken in gebouwen en terreinen van organisaties en instellingen, waarmee in het kader van het onderwijs binnen een opleiding samengewerkt wordt. Het College aanvaardt derhalve niet de stelling van verweerder dat de onderwijsomgeving als bedoeld in artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW behalve de gebouwen en de terreinen van de instelling genoemd in artikel 7.57h van de WHW ook de academische gemeenschap in brede zin omvat, dat het gedrag van appellant zijn weerslag heeft op die academische gemeenschap en dat verweerder om die reden bevoegd is om appellant definitief de toegang te ontzeggen. Daarmee gaat verweerder, anders dan in de tekst van artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW staat, uit van een te ruim criterium.
2.5.5. De conclusie is gelet op het voorgaande dat verweerder niet bevoegd is appellant de definitieve toegang tot de gebouwen en terreinen van de instelling te ontzeggen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 mei 2018 heeft verweerder de inschrijving van appellant voor de opleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam definitief beëindigd. Bij diezelfde beslissing heeft verweerder appellant definitief de toegang ontzegd tot alle gebouwen en terreinen van de instelling.

Bij beslissing van 23 september 2019 heeft verweerder het bezwaar tegen de beslissing, voor zover deze ziet op de definitieve beëindiging van de inschrijving, ongegrond verklaard. Bij afzonderlijke beslissing van 23 september 2019 heeft verweerder het bezwaar tegen de beslissing, voor zover deze ziet op de definitieve ontzegging van de toegang tot alle gebouwen en terreinen van de instelling ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissingen heeft appellant beroepen bij het College ingesteld. Het beroep gericht tegen de beslissing van 23 september 2019 over de beëindiging van de inschrijving is bij het College geregistreerd onder nr. 2019/171. Het beroep gericht tegen de beslissing van 23 september 2019 over de ontzegging van de toegang is geregistreerd onder nr. 2019/156.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft zaak nr. 2019/156 ter zitting behandeld op 18 mei 2020, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A. Rijsdijk, zijn verschenen. Daarnaast is de Examencommissie Geneescommissie, vertegenwoordigd door dr. J. de Jonge en dr. S.J.C.M.M. Neggers, ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

Juridisch kader

2.1. Artikel 7.57h van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), luidt als volgt:
“1. Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.
2 Als de persoon die de voorschriften, bedoeld in het eerste lid, overtreedt, ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling heeft veroorzaakt en deze overlast ook na aanmaning door of vanwege het instellingsbestuur niet heeft gestaakt, kan het instellingsbestuur die student de toegang tot de instelling definitief ontzeggen of zijn inschrijving beëindigen.”

Artikel 1 van de Regeling met betrekking tot het handhaven van de orde binnen de EUR-gebouwen en op de EUR terreinen en met betrekking tot het doelmatig c.q. rechtmatig gebruik van de EUR-voorzieningen (hierna: de Regeling) luidt als volgt:
“1. Degene die zich bevindt in de EUR-gebouwen of op de EUR-terreinen of gebruik maakt van de EUR-voorzieningen, dient de door of vanwege het college gestelde regels, richtlijnen en aanwijzingen in het kader van de handhaving van de orde en de verdere goede gang van zaken binnen EUR-gebouwen en op de EUR-terreinen […], dan wel de gestelde regels m.b.t. het doelmatig c.q., rechtmatig gebruik van de EUR-voorzieningen, verder te noemen: de orderegels, terstond en nauwgezet na te leven en op te volgen en dient zich zodanig te gedragen, dat hij:
a. aan de EUR dan wel aan andere personen, die zich eveneens bevinden in de EUR-gebouwen of op de EUR-terreinen of gebruik maakt van de EUR-voorzieningen, direct noch indirect schade berokkent of onaanvaardbare hinder veroorzaakt;
b. geen inbreuk maakt op een recht van de EUR of van andere personen, die zich bevinden in de EUR-gebouwen of op de EUR-terreinen of gebruik maken van de EUR voorzieningen;
c niet in strijd handelt met enige wettelijke verplichting en
d. niet in strijd handelt met hetgeen in het maatschappelijk verkeer betaamt jegens eens anders persoon of goed.
[…].”

Artikel 2 van de Regeling luidt als volgt:
“1. Het college dan wel een beheerder kan jegens degene die het gestelde in deze regeling niet navolgt, maatregelen treffen overeenkomstig de in deze regeling beschreven procedure.
2. Die maatregelen kunnen inhouden: voor een personeelslid, een student of een derde:
a. een voorwaardelijke, voorlopige dan wel definitieve ontzegging van de toegang tot (een of meer onderdelen van) de EUR-gebouwen en de EUR-terreinen
b. een voorwaardelijke, voorlopige dan wel definitieve ontzegging van het gebruik van EUR-voorzieningen
[…].”

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant volgde de opleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Hij is in het jaar 2011 met coschappen begonnen. Hij volgde de coschappen voor de Master Geneeskunde cohort 2011-2012 tot en met 2016-2017, oude stijl. Bij brief van 13 april 2018 hebben de decaan en de examencommissie van de opleiding Geneeskunde verweerder geadviseerd om de inschrijving van appellant op grond van artikel 7.42a van de WHW te beëindigen (hierna: het advies).

2.2.1. Bij beslissing van 17 mei 2018 heeft verweerder het advies opgevolgd en de inschrijving van appellant voor de opleiding Geneeskunde beëindigd. Volgens verweerder volgt uit het advies dat sprake is van een opeenstapeling van ernstig wangedrag sinds 2012. Dat wangedrag bestaat onder meer uit meerdere gevallen van seksuele intimidatie, het zich valselijk uitgeven voor onder meer promovendus en het vervalsen van documenten, waaronder als bewijs aan de examencommissie overgelegde WhatsApp-gesprekken. Appellant is gedurende zijn opleiding meerdere keren geschorst. De concrete incidenten die aanleiding hebben gegeven voor de beslissing van 17 mei 2018 zijn volgens verweerder een geval van seksuele intimidatie dan wel bedreiging van een leerling-verpleegkundige in een ziekenhuis waar appellant coschappen liep en het vervalsen van aan de examencommissie overgelegd bewijs. Die gedragingen zijn voor verweerder ook aanleiding geweest om appellant bij diezelfde beslissing de toegang definitief te ontzeggen tot alle gebouwen en terreinen van de instelling.

2.2.2. Verweerder heeft het door appellant gemaakte bezwaar, voor zover het ziet op de ontzegging van de toegang tot de instelling, onder verwijzing naar het advies van 13 september 2019 van de Adviescommissie voor de bezwaarschriften, een geschillenadviescommissie als bedoeld in artikel 7.63a van de WHW, ongegrond verklaard. Volgens verweerder is aannemelijk dat de gedragingen en uitlatingen van appellant die aan de ontzegging van de toegang ten grondslag liggen, hebben plaatsgevonden. Appellant is meerdere keren aangesproken op zijn gedrag en in de gelegenheid gesteld dat gedrag te staken. Daarmee is appellant, aldus verweerder, ook gemaand zijn overlast gevende gedrag te staken. Appellant diende er rekening mee te houden dat zijn gedrag uiteindelijk zou leiden tot de maatregel van ontzegging van de toegang tot gebouwen en terreinen van de instelling. Verder is de procedure die tot de beslissing van 17 mei 2018 heeft geleid, zorgvuldig geweest. De examencommissie heeft appellant meerdere keren gehoord en hij is daarbij bovendien aangespoord tot het verkrijgen van hulp. Gezien de ernst van de gedragingen bestond er geen andere, minder vergaande, maatregel dan het opleggen van een definitief terreinverbod, aldus verweerder.

Het beroep van appellant

2.3. Appellant is het niet eens met deze beslissing. Hij betoogt dat de hem verweten gedragingen de ordemaatregel die hem is opgelegd niet rechtvaardigen. Zelfs als van de juistheid van alle gedragingen, zoals omschreven in de beslissing van 23 september 2019, wordt uitgegaan, dan bestaat er geen situatie van ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling. De bevoegdheid, neergelegd in artikel 7.57h van de WHW, mag alleen in uitzonderlijke situaties worden toegepast, waarbij kan worden gedacht aan een student die een vuurwapen meebrengt naar college. Verweerder heeft niet gemotiveerd waarom de situatie in dit geval van dien aard is dat hem de toegang tot de gebouwen en de instelling moet worden ontzegd. Daarbij komt dat de beslissing ook tot gevolg heeft dat hij zich niet in het ziekenhuis onder behandeling kan laten stellen, aldus appellant.

De beoordeling door het college

iii. Procesbelang

2.4. Verweerder heeft zich in zijn verweerschrift op het standpunt gesteld dat appellant geen belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep. Volgens verweerder heeft appellant zich niet ingeschreven voor een andere studie en heeft hij evenmin concreet gemeld van plan te zijn om zich daarvoor in te schrijven. Het staat appellant bovendien vrij een opleiding aan een andere onderwijsinstelling te volgen, aldus verweerder.

2.4.1. Het College volgt dit standpunt niet. De definitieve ontzegging van de toegang tot de gebouwen en terreinen heeft tot gevolg dat appellant geen enkele opleiding meer kan volgen aan de Erasmus Universiteit Rotterdam en dat hij daardoor in zijn keuze voor onderwijsinstellingen wordt beperkt. Dat appellant zich nog niet heeft ingeschreven voor een andere opleiding, of concreet heeft gemeld dat van plan te zijn, maakt dit niet anders. Daar komt bij dat tot op zekere hoogte aannemelijk is dat appellant als gevolg van een

beslissing als hier aan de orde, gelet op de gronden waarop deze wordt opgelegd, in zijn eer en goede naam is aangetast (zie naar analogie overwegingen 3.1 en 3.2 van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 6 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:359).

iv. De definitieve ontzegging van de toegang

2.5. Uit de toelichting op artikel 7.57h van de WHW (Kamerstukken II, 2008/09, 31 821, nr. 3, p. 63 e.v.) volgt dat het instellingsbestuur kan besluiten tot een definitieve verwijdering. Deze maatregel moet – zoals bij alle sancties – de toets van de proportionaliteit kunnen doorstaan. De periode van verwijdering (en dus ook de eventuele definitieve verwijdering) moet in verhouding staan tot de ernst van de overtreding. Het is aan het instellingsbestuur om dit te motiveren. Als het instellingsbestuur op grond van het tweede lid gebruik maakt van de mogelijkheid een student permanent te verwijderen of zijn inschrijving te beëindigen, dan dient het college van bestuur de student eerst een aanmaning te geven en een reële mogelijkheid te bieden om ander gedrag te vertonen. Het openen van de mogelijkheid om een student voor langere tijd te verwijderen is in bijzondere gevallen bij ernstige overlast noodzakelijk, aldus de wetsgeschiedenis van artikel 7.57h van de WHW.

2.5.1. Het College heeft eerder overwogen dat het opleggen van een maatregel op grond van artikel 7.57h van de WHW geen punitief karakter heeft, gericht op leedtoevoeging, maar dat het een ordemaatregel is ten behoeve van het verzekeren van de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling van een hogeschool of universiteit teneinde een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van het College van 1 augustus 2011, in zaak nr. 2011/059 (www.cbho.nl).

2.5.2. Verweerder heeft aan zijn beslissing van 17 mei 2018, waarbij hij appellant de toegang tot gebouwen en terreinen heeft ontzegd, dezelfde feiten en omstandigheden ten grondslag gelegd als aan de beëindiging van de inschrijving van appellant voor de opleiding Geneeskunde op grond van artikel 7.42a van de WHW. Over de gedragingen en uitlatingen van appellant die verweerder aan deze laatste beslissing ten grondslag heeft gelegd, heeft het College in zijn uitspraak van heden in zaak nr. 2019/171 geoordeeld dat geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat deze niet hebben plaatsgevonden. De vraag die dus moet worden beantwoord, is of verweerder appellant op grond van deze gedragingen en uitlatingen in redelijkheid definitief de toegang tot de instelling heeft kunnen ontzeggen.

2.5.3. Met de gedragingen en uitlatingen die verweerder aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, heeft appellant volgens verweerder de voorschriften neergelegd in artikel 1, eerste lid, onder a, b en d, van de Regeling, gegeven ter uitwerking van artikel 7.57h van de WHW, niet nageleefd. Vaststaat evenwel, dat de meeste gedragingen en uitlatingen niet hebben plaatsgevonden binnen de gebouwen en terreinen van de instelling zelf en dat de gestelde ernstige overlast zich daar niet voordeed. De gedragingen en uitlatingen hebben goeddeels plaatsgevonden in de ziekenhuizen waar appellant zijn coschappen liep of hielden verband met personen en begeleiders die aan die desbetreffende ziekenhuizen zijn verbonden. Dat geldt ook voor de gedraging die verweerder appellant het zwaarst aanrekent, te weten de seksuele intimidatie dan wel bedreiging van een leerling-verpleegkundige.

2.5.4. De vaststelling dat de gedragingen en uitlatingen van appellant elders hebben plaatsgevonden en dat de ernstige overlast zich niet binnen de gebouwen dan wel de terreinen van de Erasmus Universiteit voordeed, leidt er naar het oordeel van het College toe dat verweerder niet bevoegd is om appellant op grond van artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW de toegang tot de instelling definitief te ontzeggen. Artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW gaat uit van een plaatsgebonden criterium, waarbij de bevoegdheid tot het definitief ontzeggen van de toegang uitsluitend ontstaat in geval van ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling. Het College kan de tekst van het tweede lid van deze bepaling niet anders opvatten dan dat het moet gaan om ernstige overlast die uitwerking heeft binnen de gebouwen en terreinen van de instelling. Dat volgt ook uit het eerste lid van deze bepaling, waarin staat dat het moet gaan om voorschriften en maatregelen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Verweerder heeft geen zeggenschap over de goede gang van zaken in

gebouwen en terreinen van organisaties en instellingen, waarmee in het kader van het onderwijs binnen een opleiding samengewerkt wordt. Het College aanvaardt derhalve niet de stelling van verweerder dat de onderwijsomgeving als bedoeld in artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW behalve de gebouwen en de terreinen van de instelling genoemd in artikel 7.57h van de WHW ook de academische gemeenschap in brede zin omvat, dat het gedrag van appellant zijn weerslag heeft op die academische gemeenschap en dat verweerder om die reden bevoegd is om appellant definitief de toegang te ontzeggen. Daarmee gaat verweerder, anders dan in de tekst van artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW staat, uit van een te ruim criterium.

2.5.5. De conclusie is gelet op het voorgaande dat verweerder niet bevoegd is appellant de definitieve toegang tot de gebouwen en terreinen van de instelling te ontzeggen.

Slotsom

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van 23 september 2019 moet worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien door de beslissing van 17 mei 2018 te herroepen, voor zover verweerder appellant daarbij definitief de toegang heeft ontzegd tot alle gebouwen en terreinen van de instelling.

2.6.1. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Daarbij worden voor het indienen van een bezwaarschrift, het verschijnen op de hoorzitting, het indienen van een beroepschrift en het verschijnen ter zitting van het College in totaal 4 punten toegekend met een waarde van € 525,- per punt en een wegingsfactor 1. Ook dient verweerder het door appellant betaalde griffierecht ter hoogte van € 47,- te vergoeden

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam van 23 september 2019, kenmerk college van bestuur/BVM/2/8557;
III. herroept de beslissing van 17 mei 2018, voor zover het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam appellant daarbij definitief de toegang heeft ontzegd tot alle gebouwen en terreinen van de instelling;
IV. veroordeelt het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het bezwaar en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.100,00, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam het door appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/157**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	31 januari 2020
Partijen	:	appellant en het CBE van de Open Universiteit
Trefwoorden	:	fraude gelijkheidsbeginsel plagiaat uitsluiting
Artikelen	:	Examenreglement: artikel 2.3.2 Examenreglement: artikel 2.3.3 Examenreglement: artikel 2.3.4 Examenreglement: artikel 2.3.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.7. In de digitale leeromgeving, waar de uit te voeren opdrachten zijn beschreven, staat bij taken 9 en 10 bij “studeeraanwijzingen”: “u dient deze taak dan ook verplicht individueel uit te werken”. Er was hiermee aan de studenten voldoende duidelijk gemaakt dat de bij deze taken behorende opdracht, namelijk het opstellen van een managementrapport, individueel moest worden uitgevoerd. De examencommissie kan worden gevolgd in haar standpunt dat het bij taken 1 tot en met 8 samenwerken aan dezelfde casus wellicht kan leiden tot enige inhoudelijke overeenkomst tussen de door groepsgenoten opgestelde managementrapporten, doch dat uit de voormelde instructie om individueel uit te werken blijkt dat woordelijke overlap tussen de door de groepsgenoten ingeleverde rapporten niet is toegestaan. Uit het dossier blijkt dat nagenoeg de volledige hoofdstukken 4, 5 en 6 van het door appellant ingeleverde managementrapport woordelijke overlap vertonen met die hoofdstukken van het door een medestudent ingeleverde managementrapport. Deze grote overlap is ook te zien met de door de groepsgenoten in de Dropbox geplaatste documenten. Daargelaten de vraag of appellant teksten heeft overgenomen uit het door zijn medestudent ingeleverde managementrapport of uit de documenten in de Dropbox, hij heeft een managementrapport ingeleverd waarvan grote delen niet zijn eigen individuele werk zijn. Daarmee heeft hij werk van anderen als eigen werk gepresenteerd en de examencommissie heeft dan ook terecht vastgesteld dat hij plagiaat heeft gepleegd. De examencommissie heeft het door appellant ingeleverde werk ongeldig verklaard en hem uitgesloten van één van de drie tentamenkansen waarop hij gelet op zijn cursusinschrijving recht heeft. Ter zitting is namens de examencommissie toegelicht dat de uitsluiting de tentamenkans betreft waarbij het plagiaat is gepleegd en waarvan het ingeleverde werk ongeldig is verklaard. Appellant is dus niet van een andere tentamenkans uitgesloten. Het betoog van appellant dat zijn medestudent op dezelfde wijze als hij teksten uit documenten in de Dropbox in zijn managementrapport heeft overgenomen, kan niet leiden tot het door hem daarmee beoogde doel. Vaststaat dat ten aanzien van appellant is geconstateerd dat hij plagiaat heeft gepleegd. De omstandigheid dat dit mogelijk ook bij twee medestudenten had kunnen worden geconstateerd, brengt niet mee dat de examencommissie geen sanctie had mogen opleggen die er in bestaat dat het werk waarin is geplagieerd niet wordt beoordeeld. Het

toekennen van een cijfer aan een zodanig werk zou er immers toe leiden dat een oordeel wordt gegeven over de kennis, inzicht en vaardigheden van een student (deels) op basis van het werk van anderen.
Het CBE heeft derhalve terecht de door de examencommissie aan appellant opgelegde sanctie in stand gelaten.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 januari 2019 heeft de commissie voor de examens van de faculteit Management, Science & Technology (hierna: examencommissie) vastgesteld dat appellant fraude, in het bijzonder plagiaat, heeft gepleegd, en dat hij zich niet heeft gehouden aan instructies van de examinator, het tentamen van appellant daarom ongeldig verklaard en hem uitgesloten van één van de drie tentamenkansen waarop hij gelet op zijn cursusinschrijving recht heeft.

Bij beslissing van 11 september 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 januari 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. E.R. Koster, rechtsbijstandsverlener te Apeldoorn, en het CBE, vertegenwoordigd door S.E.M. van der Westen LLB, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. M.F.R.H. Ruijschop, ambtelijk secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Artikel 2.3.2, eerste lid, van het Examenreglement 2018-2019 luidt:
“Onder fraude wordt verstaan het handelen of nalaten van een tentamenkandidaat met het oogmerk het vormen van een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk te maken. (…)”
Artikel 2.3.3, eerste lid, luidt:
“Plagiaat is een vorm van fraude als bedoeld in artikel 7.12b WHW en doet zich voor als een tentamenkandidaat het werk van anderen als eigen werk presenteert.”
Artikel 2.3.4, eerste lid, luidt:
“Indien een student handelt in strijd met de instructies, vermeld in het cursusmateriaal, die betrekking hebben op verplichtingen bij het afleggen van een tentamen of een bijzondere verplichting, doet de examinator hiervan mededeling aan de examencommissie. Deze onderzoekt vervolgens of er sprake is van fraude.”
Artikel 2.3.7, eerste lid, luidt:
“Indien de examencommissie tot het oordeel komt dat er sprake is van fraude of plagiaat, wordt altijd geweigerd de uitslag van het desbetreffende tentamen c.q. bijzondere verplichting vast te stellen of wordt

het desbetreffende tentamen c.q. bijzondere verplichting ongeldig verklaard, hetgeen schriftelijk aan de student wordt medegedeeld."
Het tweede lid luidt, voor zover van belang:
"Voorts kan de examencommissie de volgende sancties opleggen:
a. het verlies van een tentamenkans, waarop krachtens de inschrijvingsvoorwaarden recht bestaat."

2.2. Bij het vak waarbij de vermeende fraude is geconstateerd, moest bij de taken 1 tot en met 8 worden samengewerkt met een of twee medestudenten. De taken 9 en 10 moesten individueel worden uitgewerkt. Het werk van een medestudent en dat van appellant, dat hij een maand later dan de medestudent heeft ingeleverd, vertoont volgens de examinator 90% overlap.
Volgens de examencommissie heeft appellant werk van anderen ingeleverd als ware het zijn eigen werk. Daarom heeft zij bij beslissing van 11 juli 2018 aan appellant een sanctie opgelegd voor plagiaat.

2.3. Bij beslissing van 5 november 2018 heeft het CBE die beslissing van de examencommissie vernietigd. Volgens het CBE kan pas worden vastgesteld of sprake is van plagiaat indien het werk van de drie samenwerkende studenten in relatie tot elkaar is bezien. De enkele omstandigheid dat appellant zijn werk een maand later heeft ingeleverd dan zijn medestudenten acht het CBE onvoldoende voor het vaststellen van plagiaat. Appellant heeft immers toegelicht dat hij en zijn medestudenten gebruik maakten van een gezamenlijke Dropbox, waarin zij hun werk uploadden. Volgens het CBE moeten de medestudenten worden bevraagd over de wijze van samenwerken, het tijdstip van uploaden van teksten en het gebruik van elkaars gedachtengoed en materiaal.

2.4. Met de beslissing van 7 januari 2019 heeft de examencommissie appellant opnieuw een sanctie opgelegd wegens plagiaat. De medestudenten van appellant hebben verklaard dat er gezamenlijk een samenvatting is gemaakt van het bij de taken 1 tot en met 8 uitgevoerde gezamenlijke werk. Zij hebben deze samenvatting gebruikt als uitgangspunt voor het opstellen van hun eigen managementrapport. Verder heeft een van de twee studenten verklaard dat hij op verzoek hoofdstuk 5 van het door hem ingeleverde managementrapport aan appellant heeft gemaild. Hoofdstuk 5 van het door appellant ingeleverde rapport komt volgens de examencommissie woordelijk overeen met het hoofdstuk van de medestudent. Verder heeft de examencommissie de overlap tussen de rapporten van de medestudenten bezien. Er is wel enige overeenkomst, maar dit wordt als toelaatbaar beschouwd gezien de samenwerking bij taken 1 tot en met 8 van het vak. De examencommissie heeft geconcludeerd dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan plagiaat.

2.5. In de beslissing van 11 september 2019 heeft het CBE geoordeeld dat de examencommissie terecht heeft vastgesteld dat appellant fraude heeft gepleegd. Appellant en zijn medestudenten hebben het werk verdeeld en ieder afzonderlijk een bepaald onderdeel uitgewerkt. Appellant heeft dit vervolgens ongewijzigd overgenomen, zonder te vermelden dat onderdelen afkomstig waren van zijn medestudenten. Volgens het CBE heeft appellant eveneens ongeoorloofd samengewerkt bij taken 9 en 10, hetgeen op grond van artikel 2.3.4, eerste lid, van het Examenreglement als fraude wordt aangemerkt. Ten aanzien van het betoog van appellant dat sprake is van rechtsongelijkheid omdat zijn medestudenten niet zijn bestraft voor fraude, merkt het CBE op dat nu zij tot het oordeel is gekomen dat appellant plagiaat heeft gepleegd en ongeoorloofd heeft samengewerkt, de examencommissie terecht de sanctie aan appellant heeft opgelegd.

2.6. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte de door de examencommissie aan hem opgelegde sanctie voor plagiaat in stand heeft gehouden. Hij voert aan dat het geen houdbaar standpunt van de examencommissie is dat hij ongeoorloofd heeft samengewerkt bij taken 9 en 10 en zijn medestudenten niet. Zij hebben namelijk dezelfde werkwijze gehanteerd. Alle drie hebben zij een samenvatting opgesteld, deze gedeeld in de Dropbox en de samenvattingen gebruikt als uitgangspunt voor hun managementrapport. Verder voert appellant aan dat een van zijn medestudenten, degene die hoofdstuk 5 naar hem heeft gemaild, ook onderdelen woordelijk heeft overgenomen van de in de Dropbox gedeelde samenvattingen. Dat volgens de examencommissie die medestudent geen plagiaat heeft gepleegd, is

volgens appellant in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Verder voert appellant aan dat het onvoldoende duidelijk was dat bij taken 9 en 10 niet meer mocht worden samengewerkt.

2.7. In de digitale leeromgeving, waar de uit te voeren opdrachten zijn beschreven, staat bij taken 9 en 10 bij “studeeraanwijzingen”: “u dient deze taak dan ook verplicht individueel uit te werken”. Er was hiermee aan de studenten voldoende duidelijk gemaakt dat de bij deze taken behorende opdracht, namelijk het opstellen van een managementrapport, individueel moest worden uitgevoerd. De examencommissie kan worden gevolgd in haar standpunt dat het bij taken 1 tot en met 8 samenwerken aan dezelfde casus wellicht kan leiden tot enige inhoudelijke overeenkomst tussen de door groepsgenoten opgestelde managementrapporten, doch dat uit de voormelde instructie om individueel uit te werken blijkt dat woordelijke overlap tussen de door de groepsgenoten ingeleverde rapporten niet is toegestaan.
Uit het dossier blijkt dat nagenoeg de volledige hoofdstukken 4, 5 en 6 van het door appellant ingeleverde managementrapport woordelijke overlap vertonen met die hoofdstukken van het door een medestudent ingeleverde managementrapport. Deze grote overlap is ook te zien met de door de groepsgenoten in de Dropbox geplaatste documenten. Daargelaten de vraag of appellant teksten heeft overgenomen uit het door zijn medestudent ingeleverde managementrapport of uit de documenten in de Dropbox, hij heeft een managementrapport ingeleverd waarvan grote delen niet zijn eigen individuele werk zijn. Daarmee heeft hij werk van anderen als eigen werk gepresenteerd en de examencommissie heeft dan ook terecht vastgesteld dat hij plagiaat heeft gepleegd.
De examencommissie heeft het door appellant ingeleverde werk ongeldig verklaard en hem uitgesloten van één van de drie tentamenkansen waarop hij gelet op zijn cursusinschrijving recht heeft. Ter zitting is namens de examencommissie toegelicht dat de uitsluiting de tentamenkans betreft waarbij het plagiaat is gepleegd en waarvan het ingeleverde werk ongeldig is verklaard. Appellant is dus niet van een andere tentamenkans uitgesloten.
Het betoog van appellant dat zijn medestudent op dezelfde wijze als hij teksten uit documenten in de Dropbox in zijn managementrapport heeft overgenomen, kan niet leiden tot het door hem daarmee beoogde doel. Vaststaat dat ten aanzien van appellant is geconstateerd dat hij plagiaat heeft gepleegd. De omstandigheid dat dit mogelijk ook bij twee medestudenten had kunnen worden geconstateerd, brengt niet mee dat de examencommissie geen sanctie had mogen opleggen die er in bestaat dat het werk waarin is geplagieerd niet wordt beoordeeld. Het toekennen van een cijfer aan een zodanig werk zou er immers toe leiden dat een oordeel wordt gegeven over de kennis, inzicht en vaardigheden van een student (deels) op basis van het werk van anderen.
Het CBE heeft derhalve terecht de door de examencommissie aan appellant opgelegde sanctie in stand gelaten.
Het betoog faalt.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/158**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	19 februari 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA studieadvies persoonlijke omstandigheden tentamenvoorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1. OER: paragraaf 5.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Vast staat dat appellant in het studiejaar 2018-2019 drie vakken van de propedeuse niet heeft behaald. Hij heeft daardoor niet voldaan aan de norm van 50 studiepunten en wordt niet geschikt geacht voor de opleiding. Studenten die het vak differentiëren niet hebben behaald, verkeren niet in een gelijke situatie als appellant. Appellant heeft immers drie vakken niet behaald en daardoor niet aan de norm van 50 studiepunten voldaan. Studenten die slechts het vak differentiëren niet hebben gehaald, voldoen wel aan die norm. De omstandigheden die appellant naar voren heeft gebracht, zijn geen persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW. Het betreft immers geen ziekte, functiestoornis, bijzondere familie-omstandigheid of lidmaatschap van een van de vermelde raden, commissies of studentenorganisaties. Ter zitting is namens het CBE toegelicht dat de hogeschool zich inspant om studenten zo goed mogelijk te begeleiden, maar dat het de eigen verantwoordelijkheid van de student is om voorzieningen aan te vragen. Ook is toegelicht dat op de website van de hogeschool te vinden is hoe voorzieningen kunnen worden aangevraagd. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het voor eigen risico van appellant komt dat hij de voorziening niet tijdig heeft aangevraagd. De omstandigheid dat de studie belangrijk is voor appellant, behoefde geen aanleiding te zijn om van het geven van een BNSA af te zien. Dat een student moet stoppen met de opleiding is inherent aan de door de wetgever geregelde mogelijkheid van het geven van bindende negatieve studieadviezen. Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de examencommissie appellant een BNSA heeft mogen geven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

Het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 juli 2019 heeft de voorzitter van de examencommissie appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding tot leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad in Wiskunde.

Bij beslissing van 15 oktober 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 5 december 2019, waar appellant, vergezeld door [Naam 2], en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft na het eerste studiejaar 42 punten behaald en voldoet daarmee niet aan de norm voor een positief studieadvies van 50 studiepunten. Appellant heeft erop gewezen dat Nederlands zijn tweede taal is en dat pas na de tentamens is besloten op zijn verzoek om extra tijd bij tentamens. Het CBE heeft overwogen dat het voor risico van appellant komt dat hij geen extra tijd had bij de tentamens. Hij heeft niet aangetoond dat de studentendecaan hem zou hebben gezegd dat hij de extra tijd voor appellant zou aanvragen. Appellant heeft het verzoek om extra tijd pas op 30 mei 2019 ingediend en daar is op 20 juni 2019, volgens het CBE binnen redelijke termijn, op beslist.

2.2. Appellant voert aan dat hij wel geschikt is voor de opleiding. Hij heeft slechts drie vakken niet gehaald. Studenten die het vak differentiëren niet hebben gehaald mogen wel door met de studie. Appellant voert verder aan dat hij de decaan niet goed begrepen heeft. Omdat hij niet is opgegroeid in Nederland, weet hij niet goed hoe het in Nederland werkt, en door zijn achtergrond vindt appellant het lastig om vragen te stellen. Tot slot licht appellant toe dat de studie belangrijk voor hem is omdat hij mensen en kinderen wil blijven begeleiden.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt:
“Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. (…)”
Het derde lid luidt:
“Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…)”

Artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW luidt:
“De persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet, zijn:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familie-omstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van:
1. bij universiteiten: de universiteitsraad, faculteitsraad, het orgaan dat is ingesteld op grond van de medezeggenschapsregeling, (…), het bestuur van een opleiding of de opleidingscommissie, alsmede het lidmaatschap van het bestuur van een stichting die blijkens haar statuten tot doel heeft de exploitatie van voorzieningen, behorende tot de studentenvoorzieningen, dan wel van een daarmee naar het oordeel van het instellingsbestuur gelet op de taak gelijk te stellen orgaan,
2. bij hogescholen: de medezeggenschapsraad, deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie,
f. andere in de regelingen, (…) door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang (…),
h. andere in de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13 van de wet, op grond van artikel 7.13, tweede lid, onderdeel f, van de wet, vast te leggen persoonlijke omstandigheden,
i. andere dan in de onderdelen a tot en met h bedoelde persoonlijke omstandigheden die, indien zij door het instellingsbestuur niet in de beoordeling zouden worden betrokken, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.”

In paragraaf 5.1 van de Onderwijs en examenregeling is vermeld:
“Het studieadvies heeft een negatief bindend karakter indien de student, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, minder dan 50 studiepunten voor onderwijseenheden uit de propedeuse heeft behaald.”
In paragraaf 5.2 zijn de in acht te nemen persoonlijke omstandigheden vermeld. Deze komen overeen met de persoonlijke omstandigheden genoemd artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW.

2.4. Vast staat dat appellant in het studiejaar 2018-2019 drie vakken van de propedeuse niet heeft behaald. Hij heeft daardoor niet voldaan aan de norm van 50 studiepunten en wordt niet geschikt geacht voor de opleiding.
Studenten die het vak differentiëren niet hebben behaald, verkeren niet in een gelijke situatie als appellant. Appellant heeft immers drie vakken niet behaald en daardoor niet aan de norm van 50 studiepunten voldaan. Studenten die slechts het vak differentiëren niet hebben gehaald, voldoen wel aan die norm. De omstandigheden die appellant naar voren heeft gebracht, zijn geen persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW. Het betreft immers geen ziekte, functiestoornis, bijzondere familie-omstandigheid of lidmaatschap van een van de vermelde raden, commissies of studentenorganisaties. Ter zitting is namens het CBE toegelicht dat de hogeschool zich inspant om studenten zo goed mogelijk te begeleiden, maar dat het de eigen verantwoordelijkheid van de student is om voorzieningen aan te vragen. Ook is toegelicht dat op de website van de hogeschool te vinden is hoe voorzieningen kunnen worden aangevraagd. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het voor eigen risico van appellant komt dat hij de voorziening niet tijdig heeft aangevraagd. De omstandigheid dat de studie belangrijk is voor appellant, behoefde geen aanleiding te zijn om van het geven van een BNSA af te zien. Dat een student moet stoppen met de opleiding is inherent aan de door de wetgever geregelde mogelijkheid van het geven van bindende negatieve studieadviezen.
Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de examencommissie appellant een BNSA heeft mogen geven.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/159**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	30 januari 2020
Partijen	:	appellante en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden	:	BNSA Causaal verband Persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid OER: artikel 6
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Zoals volgt uit de uitspraak van het College van 17 april 2014 in zaak nr. 2013/256.5 (www.cbho.nl) is het niet aan appellante om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de examencommissie om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt. Niet in geschil is dat de gezondheidssituatie van de vader van appellante haar studieresultaten negatief hebben beïnvloed. Het CBR heeft erkend dat de gezondheidssituatie van de vader van appellante met name aan het begin van het studiejaar zeer ernstig was en haar studievoortgang heeft vertraagd. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie niet aannemelijk gemaakt dat het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden van appellante en haar studieresultaten ontbreekt en appellante met in achtneming van die persoonlijke omstandigheden ongeschikt voor de opleiding moet worden geacht. Weliswaar heeft het CBE erop gewezen dat appellante in staat was om te studeren en deel te nemen aan tentamens, maar dit is onvoldoende voor de conclusie dat haar persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten niet nadelig hebben beïnvloed. In dit verband wijst het College erop dat hij geen aanleiding heeft eraan te twijfelen dat, zoals appellante ter zitting heeft toegelicht, de medische situatie van haar vader die het hele studiejaar problematisch was, gedurende het gehele studiejaar impact op haar heeft gehad. Gelet op het voorgaande heeft het CBE ten onrechte overwogen dat de persoonlijke omstandigheden van appellante niet zodanig zwaarwegend zijn dat deze het tekort aan studiepunten in deze omvang kunnen verklaren. Dit klemt te meer nu appellante door de studieloopbaanbegeleider is geadviseerd om zich voor 1 februari uit te schrijven en in het volgende studiejaar opnieuw in te stromen. Derhalve heeft het CBE ten onrechte de beslissing van 19 juli 2019 in stand gelaten. Het betoog slaagt. 2.5. Het beroep is gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van 27 september 2019 dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen en nu niet aannemelijk is dat de examencommissie alsnog deugdelijk kan motiveren dat het causaal verband ontbreekt, ziet het College

aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellante bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, het door de examencommissie op 19 juli 2019 gegeven BNSA vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 27 september 2019.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juli 2019 heeft de directeur van de Academie Financiën, Economie en Management (hierna: de directeur) aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 27 september 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 december 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F.W. Beckman, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. J.S. Hettema, secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…)
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, zijn de persoonlijke omstandigheden als bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,

(..)
h. andere in de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13 van de wet op grond van artikel 7.13, tweede lid, onderdeel f, van de wet, vast te leggen persoonlijke omstandigheden,
i. andere dan in de onderdelen a tot en met h bedoelde persoonlijke omstandigheden die, indien zij door het instellingsbestuur niet in de beoordeling zouden worden betrokken, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Ingevolge artikel 6, onder 1, van de Onderwijs- en Examenregeling 2018-2019 van de Academie Financiën, Economie en Management van de Saxion Hogeschool (hierna: de OER), ontvangt een student aan het einde van zijn eerste jaar van inschrijving in de propedeutische fase een schriftelijk studieadvies over het al dan niet voortzetten van de studie bij de betreffende opleiding. Bij het schriftelijk studieadvies gaat het erom of de directeur de student, op basis van zijn studieresultaten, geschikt acht voor de opleiding.
Ingevolge artikel 6, onder 3, geeft de directeur in de uitwerking bij dit artikel voor de opleiding aan welke norm gehanteerd wordt waaraan de student moet voldoen om zijn geschiktheid voor de opleiding te tonen. Deze norm dient als basis voor het uit te brengen schriftelijk studieadvies in het eerste jaar van inschrijving (hierna te noemen BSA-norm).
Ingevolge artikel 6, onder 7, wordt een studieadvies in het tweede jaar van inschrijving uitgebracht als het studieadvies in het eerste jaar van inschrijving is uitgesteld. Redenen voor uitstel kunnen zijn geweest:
- door de student ingebrachte persoonlijke omstandigheden (…)
Ingevolge artikel 6, onder 11, gelden de volgende regels om een 'negatief studieadvies met afwijzing' te mogen uitbrengen aan de student:
De student moet in het kader van de studieloopbaanbegeleiding ten minste drie maal in het studiejaar zijn uitgenodigd voor een gesprek, namelijk:
vóór 1 oktober (vastlegging studiecontract) of bij inschrijving na 15 september , binnen twee weken na inschrijving;
vóór 15 maart (studievoortgang en waarschuwing voor risico afwijzing);
vóór 1 juli (studievoortgang en aankondiging studieadvies met uitnodiging om gehoord te worden als het gaat om een ' negatief advies met afwijzing'.
(…)
De student is in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord.
De ingebrachte persoonlijke omstandigheden zijn meegewogen en de gemaakte afweging is in het negatief studieadvies met afwijzing duidelijk verwoord.
(…)

Als uitwerking van dit artikel van de OER geldt het volgende:
Tegen het einde van het studiejaar, doch uiterlijk 22 juli , brengt de directeur een schriftelijk studieadvies uit aan alle studenten die staan ingeschreven voor de propedeutische fase van de voltijdse opleidingen.
Het advies wordt voorbereid in een vergadering van de examencommissie. Vooraf hebben de studieloopbaanbegeleiders de gelegenheid gehad eventuele bijzondere omstandigheden van de studenten bij de examencommissie onder de aandacht te brengen. Als het voornemen is om de student af te wijzen, wordt de student door de studieloopbaanbegeleider gewezen op de mogelijkheid om gehoord te worden door de examencommissie. Dit is voor de student de laatste mogelijkheid om persoonlijke omstandigheden in te brengen. De studieloopbaanbegeleiders uit de propedeutische fase zijn beschikbaar om tijdens de vergadering van de examencommissie desgevraagd toelichting te geven op bijzondere omstandigheden van de studenten. In het schriftelijke studieadvies wordt opgenomen op welke wijze de eventuele persoonlijke omstandigheden zijn meegewogen in de uiteindelijke beslissing. (…)

2.2. Appellante is in het studiejaar 2018-2019 begonnen met de opleiding Fiscaal Recht en Economie. Aan het eind van het studiejaar had zij 12 van de voor een positief advies vereiste 48 studiepunten behaald.
Bij beslissing van 19 juli 2019 heeft de directeur aan appellante een BNSA gegeven, omdat appellante niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan. Ondanks de door appellante ingebrachte persoonlijke omstandigheden bestaat, gelet op het behaalde aantal van 12 studiepunten, aanleiding een BNSA te geven, aldus de directeur.

Het CBE heeft het BNSA in stand gelaten, omdat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gezondheidssituatie van haar vader ertoe heeft geleid dat zij slechts 12 van de benodigde 48 studiepunten kon behalen.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Daartoe voert zij aan dat ondeugdelijk is gemotiveerd waarom een causaal verband tussen de ernstige gezondheidssituatie van haar vader en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt. Appellante wijst erop dat zij weliswaar in staat was om te studeren en tentamens te maken, maar dat zij hiervoor niet de vereiste rust en concentratie kon opbrengen. In dat verband heeft appellante medische stukken over de gezondheidssituatie van haar vader overgelegd. Volgens appellante kan uit een e-mail van de studieloopbaanbegeleider van 15 februari 2019 worden opgemaakt dat zij bij een stijgende lijn een positief advies zou uitbrengen. Nu de studieloopbaanbegeleider niet om advies is gevraagd, is de beslissing van 19 juli 2019 onzorgvuldig voorbereid, aldus appellante. Verder heeft het CBE volgens appellante ten onrechte bij haar oordeel betrokken dat er geen reëel vooruitzicht bestaat dat zij haar studie binnen een redelijke termijn met succes zal kunnen voltooien, omdat de gezondheidssituatie van haar vader het toelaat dat zij zich de komende periode op het onderwijs richt.

2.4. Zoals volgt uit de uitspraak van het College van 17 april 2014 in zaak nr. 2013/256.5 (www.cbho.nl) is het niet aan appellante om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de examencommissie om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt. Niet in geschil is dat de gezondheidssituatie van de vader van appellante haar studieresultaten negatief hebben beïnvloed. Het CBR heeft erkend dat de gezondheidssituatie van de vader van appellante met name aan het begin van het studiejaar zeer ernstig was en haar studievoortgang heeft vertraagd. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie niet aannemelijk gemaakt dat het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden van appellante en haar studieresultaten ontbreekt en appellante met in achtneming van die persoonlijke omstandigheden ongeschikt voor de opleiding moet worden geacht. Weliswaar heeft het CBE erop gewezen dat appellante in staat was om te studeren en deel te nemen aan tentamens, maar dit is onvoldoende voor de conclusie dat haar persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten niet nadelig hebben beïnvloed. In dit verband wijst het College erop dat hij geen aanleiding heeft eraan te twijfelen dat, zoals appellante ter zitting heeft toegelicht, de medische situatie van haar vader die het hele studiejaar problematisch was, gedurende het gehele studiejaar impact op haar heeft gehad. Gelet op het voorgaande heeft het CBE ten onrechte overwogen dat de persoonlijke omstandigheden van appellante niet zodanig zwaarwegend zijn dat deze het tekort aan studiepunten in deze omvang kunnen verklaren. Dit klemt te meer nu appellante door de studieloopbaanbegeleider is geadviseerd om zich voor 1 februari uit te schrijven en in het volgende studiejaar opnieuw in te stromen. Derhalve heeft het CBE ten onrechte de beslissing van 19 juli 2019 in stand gelaten.
Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van 27 september 2019 dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen en nu niet aannemelijk is dat de examencommissie alsnog deugdelijk kan motiveren dat het causaal verband ontbreekt, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellante bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, het door de examencommissie op 19 juli 2019 gegeven BNSA vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 27 september 2019.

2.6. Het CBE dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool van 27 september 2019;
III. verklaart het door appellante bij het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van 19 juli 2019 van de directeur van de Academie Financiën, Economie en Management waarbij aan appellante een bindend negatief studieadvies is gegeven voor de opleiding "Fiscaal Recht en Economie";
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 27 september 2019;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het administratief beroep en beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.048,00 (zegge: tweeduizendachtenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool het door appellante betaalde griffierecht van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) aan haar vergoedt

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/162**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	14 januari 2020
Partijen	:	appellant en CBE van de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	beleidslijn extra herkansing individuele regeling onredelijke studievertraging organisatorisch belang persoonlijke omstandigheden versnelde behandeling voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, derde lid Awb: artikel 1:3, vierde lid Awb: artikel 4:84 Regels en Richtlijnen: artikel 5 Regels en Richtlijnen: artikel 27
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. De Beleidslijn is een beleidsregel als bedoeld in artikel 1:3, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). In artikel 4:84 van de Awb is bepaald dat het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel handelt, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. Hieruit volgt dat in voorkomend geval wegens bijzondere omstandigheden van de Beleidslijn moet worden afgeweken. Het organisatorische belang mag in zo'n geval niet doorslaggevend zijn. De verplichting om wegens bijzondere omstandigheden van het beleid af te wijken kan in bepaalde gevallen, anders dan verweerder in deze procedure heeft gesteld, ook inhouden dat voor de bachelorscriptie een extra gelegenheid buiten het tweede semester moet worden geboden. Naar het oordeel van het College is in dit geval echter niet komen vast te staan dat zich bijzondere omstandigheden voordoen die aanleiding hadden moeten geven om af te wijken van de Beleidslijn. In het bijzonder is onvoldoende aangetoond dat appellant om medische redenen gedurende langere tijd niet in staat is geweest om te studeren. Hij heeft verklaringen overgelegd waaruit blijkt dat hij drie keer een consult met de huisartsenpost heeft gehad, waarbij de huisartsenpost de urgentieclassificaties "spoed" en "dringend" heeft toegekend. De consulten hebben allemaal plaatsgevonden op 16 maart 2019. De overgelegde verklaringen zijn naar het oordeel van het College op zichzelf onvoldoende om aan te tonen dat sprake is geweest van langdurige en/of ernstige ziekte. Appellant heeft in de procedures bij het CBE en het College niet meer informatie willen verstrekken over zijn medische situatie. Hij was daartoe ook niet verplicht, maar het niet verstrekken van deze informatie komt wel voor zijn risico. Op grond van de overgelegde gegevens kan niet worden geconcludeerd dat sprake was van bijzondere omstandigheden van medische aard waardoor appellant voor langere tijd niet in staat was te studeren. Hier komt bij dat appellant nog 30 EC aan studiepunten moest halen, wat overeenkomt met een studielast van een half jaar. Dit betekent dat de verwachte studievertraging niet een jaar, maar een half jaar bedraagt. In de Beleidslijn wordt alleen een studievertraging van meer

dan zes maanden aangemerkt als onredelijke studievertraging die aanleiding kan geven voor het toekennen van een extra herkansingsmogelijkheid. Naar het oordeel van het College is bij een studievertraging van zes maanden geen sprake van onevenredige nadelige gevolgen voor appellant.
Gelet hierop hoefden de examencommissie en het CBE geen uitzondering op de Beleidslijn te maken vanwege zwaarwegende bijzondere omstandigheden en mochten zij het organisatorische belang van de opleiding zwaarder laten wegen. Het College ziet dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie in administratief beroep niet in stand heeft mogen laten.

2.7. Wat appellant heeft aangevoerd over de duur van de procedure bij de examencommissie en het CBE leidt niet tot een ander oordeel. Het CBE heeft het verzoek van appellant om het treffen van een voorlopige voorziening mogen opvatten als een verzoek om versnelde behandeling van het administratief beroep. Appellant heeft namelijk bij navraag niet nader toegelicht welke voorziening volgens hem moest worden getroffen, maar heeft alleen kenbaar gemaakt dat een snelle beslissing noodzakelijk was. Overigens stelt het College vast dat appellant bij het College niet heeft verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit (hierna: CBE), verweerder

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2019 heeft de examencommissie van de Faculteit der Sociale Wetenschappen van de Vrije Universiteit (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant om twee vakken en de bachelorscriptie af te ronden op een tijdstip dat afwijkt van het reguliere studieprogramma afgewezen.

Bij beslissing van 17 oktober 2019 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 december 2019, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens is de examencommissie, vertegenwoordigd door mr. dr. A.J.G.M. van Montfort, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Politicologie aan de Vrije Universiteit. Hij heeft de examencommissie verzocht om de vakken “Political Analysis” en “Contemporary Social and Political Philosophy” en de bachelorscriptie af te ronden op een tijdstip dat afwijkt van het reguliere studieprogramma. Dit zou neerkomen op een extra herkansing voor deze vakken. Voor het vak “Political Analysis” gaat het om een schrijfopdracht, voor het vak “Contemporary Social and Political Philosophy” om een schrijfopdracht en een schriftelijk tentamen.
Appellant heeft dit verzoek gedaan, omdat hij extra studievertraging wil voorkomen. Hij stelt dat hij in het tweede semester van het studiejaar 2018-2019 door bijzondere persoonlijke omstandigheden van medische aard langere tijd niet in staat is geweest om onderwijs te volgen en tentamens af te leggen. Als appellant de twee vakken en de bachelorscriptie pas in het tweede semester van het studiejaar 2019-2020 kan afronden, loopt hij extra studievertraging op.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellant afgewezen. Aan de beslissing van 25 juli 2019 heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat de door appellant aangevoerde omstandigheden, in combinatie met het grote aantal resterende studiepunten (30 EC), niet zwaarwegend genoeg zijn om een uitzondering te maken en een individuele regeling te treffen. Bovendien kan het bachelorthesistraject volgens de examencommissie niet in een ander semester gevolgd worden. Dit betekent dat appellant gebruik zal moeten maken van de reguliere tentamenmogelijkheden voor deze vakken in het studiejaar 2019-2020.

2.3. Bij zijn beslissing op administratief beroep van 17 oktober 2019 heeft het CBE de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie getoetst aan de Regels en Richtlijnen Examencommissie FSW 2018-2019 (hierna: de Regels en Richtlijnen) en aan de daarbij als bijlage 3 gevoegde Beleidslijn Examencommissie bij behandeling van verzoeken van studenten om een extra herkansing van een tentamen aan te vragen (hierna: de Beleidslijn). Volgens het CBE voldoet appellant niet aan de daarin opgenomen voorwaarde dat aan bachelorstudenten voor één vak een extra tentamengelegenheid kan worden geboden als alle overige onderdelen van de bacheloropleiding, waaronder de bachelorthesis, succesvol zijn afgerond. Het CBE acht het standpunt van de examencommissie dat er in dit geval geen reden is om wegens bijzondere omstandigheden een uitzondering op het beleid te maken niet onredelijk. Volgens het CBE is het niet onredelijk om het belang van de organisatie in dit geval zwaarder te laten wegen dan het belang van appellant. Het organisatorische belang houdt vooral verband met de opzet van het bachelorscriptietraject. Hiervoor wordt gewerkt met werkgroepen van zes studenten die een individuele scriptie schrijven rond een gemeenschappelijk thema. Dit traject is in het tweede semester ingeroosterd en de docenten zijn alleen dan beschikbaar. Er is geen capaciteit om studenten in het eerste semester een individueel traject te bieden. In het verweerschrift en ter zitting heeft het CBE daarnaast naar voren gebracht dat de gestelde bijzondere omstandigheden en de ernst daarvan niet voldoende zijn aangetoond en onderbouwd met bewijsstukken.

2.4. Ingevolge artikel 7.12b, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 5, negende lid, van de Regels en Richtlijnen bakent de examencommissie haar bevoegdheden zo veel mogelijk nader af door beleidsregels te formuleren omtrent de wijze waarop ze van haar bevoegdheden gebruik maakt. De beleidsregels hebben onder andere betrekking op het eventueel toekennen van extra tentamenmogelijkheden (zie bijlage 3).
Ingevolge artikel 27 wordt, voor zover de besluitvorming van de examencommissie een belangenafweging vergt, rekening gehouden met onder meer de volgende belangen:
a) het behoud van kwaliteits- en selectie-eisen van een examen of tentamen;
b) het streven om onnodig tijdverlies voor studenten bij het afleggen van een examen of tentamen zoveel

mogelijk te voorkomen;
c) mildheid ten opzichte van studenten die door overmacht in de voortgang van hun studie vertraging hebben ondervonden;
d) een voor de opleiding doelmatige organisatie van de onderwijsactiviteiten en examinering.

Bijlage 3 bij de Regels en Richtlijnen bevat de Beleidslijn. Als algemene lijn is daarin opgenomen dat er twee tentamengelegenheden per vak per jaar zijn en dat als een student een van die gelegenheden mist door ziekte of een andere bijzondere omstandigheid, dat niet zonder meer recht geeft op een extra tentamen. Een extra tentamengelegenheid wordt volgens de Beleidslijn alleen toegekend als de student door het missen van het tentamen een onredelijke studievertraging oploopt. Daaronder wordt verstaan dat de student meer dan zes maanden moet wachten op de eerstvolgende reguliere tentamengelegenheid voor dat vak en ook geen andere onderwijsverplichtingen meer heeft in die periode. Voor bachelorstudenten die aan het eind van hun opleiding één FSW-vak missen bevat de Beleidslijn een mogelijkheid voor het vragen van een extra herkansing. Een van de voorwaarden hiervoor is dat de bachelorthesis is afgerond.

2.5. Appellant is het niet eens met de beslissing van het CBE. In de eerste plaats voert hij aan dat te weinig rekening is gehouden met zijn belangen en de verstrekkende gevolgen van extra studievertraging. Die gevolgen worden niet weggenomen door het schikkingsvoorstel dat de examencommissie heeft gedaan, omdat de bachelorscriptie volgens dat voorstel nog steeds is gepland in het tweede semester. Volgens appellant had vanwege deze gevolgen en vanwege zijn bijzondere persoonlijke omstandigheden een uitzondering moeten worden gemaakt op het beleid uit de Beleidslijn. Het CBE heeft de organisatorische belangen ten onrechte zwaarder laten wegen, aldus appellant.
Daarnaast voert appellant aan dat het CBE eraan is voorbijgegaan dat hij in mei en juni 2019 pogingen heeft ondernomen om de studievertraging langs informele weg te beperken en dat de procedure in administratief beroep door toedoen van de examencommissie te lang heeft geduurd. De examencommissie heeft volgens hem onder meer pas in een laat stadium naar voren gebracht dat de overgelegde informatie over de bijzondere omstandigheden niet toereikend was.

2.6. De Beleidslijn is een beleidsregel als bedoeld in artikel 1:3, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). In artikel 4:84 van de Awb is bepaald dat het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel handelt, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. Hieruit volgt dat in voorkomend geval wegens bijzondere omstandigheden van de Beleidslijn moet worden afgeweken. Het organisatorische belang mag in zo'n geval niet doorslaggevend zijn. De verplichting om wegens bijzondere omstandigheden van het beleid af te wijken kan in bepaalde gevallen, anders dan verweerder in deze procedure heeft gesteld, ook inhouden dat voor de bachelorscriptie een extra gelegenheid buiten het tweede semester moet worden geboden.
Naar het oordeel van het College is in dit geval echter niet komen vast te staan dat zich bijzondere omstandigheden voordoen die aanleiding hadden moeten geven om af te wijken van de Beleidslijn. In het bijzonder is onvoldoende aangetoond dat appellant om medische redenen gedurende langere tijd niet in staat is geweest om te studeren. Hij heeft verklaringen overgelegd waaruit blijkt dat hij drie keer een consult met de huisartsenpost heeft gehad, waarbij de huisartsenpost de urgentieclassificaties "spoed" en "dringend" heeft toegekend. De consulten hebben allemaal plaatsgevonden op 16 maart 2019. De overgelegde verklaringen zijn naar het oordeel van het College op zichzelf onvoldoende om aan te tonen dat sprake is geweest van langdurige en/of ernstige ziekte. Appellant heeft in de procedures bij het CBE en het College niet meer informatie willen verstrekken over zijn medische situatie. Hij was daartoe ook niet verplicht, maar het niet verstrekken van deze informatie komt wel voor zijn risico. Op grond van de overgelegde gegevens kan niet worden geconcludeerd dat sprake was van bijzondere omstandigheden van medische aard waardoor appellant voor langere tijd niet in staat was te studeren.
Hier komt bij dat appellant nog 30 EC aan studiepunten moest halen, wat overeenkomt met een studielast van een half jaar. Dit betekent dat de verwachte studievertraging niet een jaar, maar een half jaar bedraagt. In de Beleidslijn wordt alleen een studievertraging van meer dan zes maanden aangemerkt als onredelijke studievertraging die aanleiding kan geven voor het toekennen van een extra herkansingsmogelijkheid. Naar

het oordeel van het College is bij een studievertraging van zes maanden geen sprake van onevenredige nadelige gevolgen voor appellant.
Gelet hierop hoefden de examencommissie en het CBE geen uitzondering op de Beleidslijn te maken vanwege zwaarwegende bijzondere omstandigheden en mochten zij het organisatorische belang van de opleiding zwaarder laten wegen. Het College ziet dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie in administratief beroep niet in stand heeft mogen laten.

2.7. Wat appellant heeft aangevoerd over de duur van de procedure bij de examencommissie en het CBE leidt niet tot een ander oordeel. Het CBE heeft het verzoek van appellant om het treffen van een voorlopige voorziening mogen opvatten als een verzoek om versnelde behandeling van het administratief beroep. Appellant heeft namelijk bij navraag niet nader toegelicht welke voorziening volgens hem moest worden getroffen, maar heeft alleen kenbaar gemaakt dat een snelle beslissing noodzakelijk was. Overigens stelt het College vast dat appellant bij het College niet heeft verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/163**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Diepenbeek
Datum uitspraak	:	19 augustus 2020
Partijen	:	appellant en de Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	disproportioneel ongepast gedrag ontzegging toegang ordemaatregel vrijheid van meningsuiting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h Regels voor het gebruik van universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen: artikel 1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden: artikel 10
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.5. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de dwingende en agressieve toon in de e-mails en de brieven bezien in het licht van de daarin voortdurend door appellant geuite dreigementen en beschuldigingen aan het adres van de decaan en de medewerkers van de faculteit, maken dat appellant zich zodanig heeft gedragen dat hij in het algemeen heeft gehandeld in strijd met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt jegens eens anders persoon of goed. Daarmee heeft appellant artikel 1, tweede lid, aanhef en onder c, van de Regels overtreden en bestaat de bevoegdheid om hem de toegang te ontzeggen tot de gebouwen en terreinen van de UvA. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de door de decaan opgelegde maatregel van ontzegging van de toegang voor de duur van drie maanden bovendien niet disproportioneel hoeven vinden. Daarbij heeft verweerder in aanmerking mogen nemen dat appellant al sinds geruime tijd e-mails met ongepaste inhoud verstuurt naar medewerkers van de faculteit, hij daarvoor bij brief van 25 april 2018 een waarschuwing heeft ontvangen, maar dat hij ook na die waarschuwing niet is gestopt met het versturen van e-mails met een ongepaste inhoud. Bovendien heeft verweerder van belang mogen vinden dat hem niet de zwaarste maatregel is opgelegd, maar een tijdelijke maatregel voor de duur van drie maanden. Het College ziet verder geen aanleiding voor het oordeel dat de tijdelijke maatregel ten onrechte geldt voor het hele UvA-Roeterseilandcomplex. Verweerder heeft in dit kader vastgesteld dat de onderwijsactiviteiten van de faculteit der Rechtsgeleerdheid zich niet slechts beperken tot gebouw A, zoals appellant stelt. Ter zitting van het College heeft verweerder daar nog aan toegevoegd dat de gebouwen aan elkaar gekoppeld zijn. 2.3.6. Voor zover appellant met een beroep op artikel 10 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) betoogt dat de decaan met zijn beslissing van 24 mei 2019 zijn recht op vrijheid van meningsuiting op onrechtmatige wijze beperkt, ziet het College in dat betoog geen aanleiding voor vernietiging van de bestreden beslissing van 6 september 2019. Daarbij is van belang dat de uitoefening van het recht op vrijheid van meningsuiting op grond van artikel 10, tweede lid, van het EVRM verantwoordelijkheden met zich brengt en dat het kan worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden,

beperkingen of sancties, die bij de wet zijn voorzien en die in een democratische samenleving noodzakelijk zijn onder andere in het belang van de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen. In dit kader dient te worden vastgesteld dat de maatregel van het ontzeggen van de toegang tot de gebouwen en terreinen bij wet is voorzien, te weten bij artikel 7.57h van de WHW en de daarop gebaseerde Regels. Bovendien is de opgelegde maatregel een ordemaatregel ten behoeve van het verzekeren van de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de UvA om een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen en dient deze daarmee ook ter bescherming van de goede naam of de rechten van de medewerkers van de faculteit. Zoals verder hiervoor is geoordeeld, heeft verweerder de opgelegde tijdelijke maatregel, die niet punitief van aard is, niet disproportioneel hoeven achten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 mei 2019 heeft de decaan van de faculteit der Rechtsgeleerdheid appellant met ingang van 24 mei 2019 de toegang ontzegd tot het UvA-Roeterseilandcomplex aan de Nieuwe Achtergracht te Amsterdam voor de duur van drie maanden.

Bij beslissing van 6 september 2019 heeft verweerder het bezwaar tegen deze beslissing ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld bij het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 juni 2020, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, vergezeld door mr. J.A.C.M.P. Brugman, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Juridisch kader

2.1. Artikel 7.57h van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), luidt als volgt:
“1. Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.
2 Als de persoon die de voorschriften, bedoeld in het eerste lid, overtreedt, ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling heeft veroorzaakt en deze overlast ook na aanmaning door of

vanwege het instellingsbestuur niet heeft gestaakt, kan het instellingsbestuur die student de toegang tot de instelling definitief ontzeggen of zijn inschrijving beëindigen."

Artikel 1 van de Regels voor het gebruik van universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen (hierna: de Regels), luidt als volgt:
"1. Ieder, die gebruik maakt van universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen, daaronder begrepen materiële voorzieningen ten behoeve van het onderwijs en onderzoek, dient zich daarbij te houden aan de door of namens het College van Bestuur ter zake gegeven voorschriften en mondeling dan wel schriftelijk gegeven aanwijzingen.
2. Voorts is ieder, die gebruikt maakt van universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen, daaronder begrepen materiële voorzieningen ten behoeve van het onderwijs en onderzoek, gehouden zich daarbij zodanig te gedragen, dat hij
a. de universiteit of derden noch direct noch indirect schade berokkent of overlast bezorgt;
b. geen inbreuk maakt op een recht van de universiteit of van derden noch in strijd handelt met een wettelijke plicht;
c. in het algemeen niet handelt in strijd met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt jegens eens anders persoon of goed."

Artikel 2 van de Regels luidt als volgt:
"1. De decaan dan wel een andere persoon, die door het College van Bestuur belast is met de bedrijfsvoering over de universitaire gebouwen, terreinen en voorzieningen, kan degene die naar zijn oordeel handelt in strijd met het bepaalde in artikel 1 de toegang tot bepaalde universitaire gebouwen en terreinen of het gebruik van voorzieningen als bedoeld in artikel 1 voor maximaal drie maanden geheel of gedeeltelijk ontzeggen. Ontzegging van de toegang voor een periode langer dan drie maanden vindt plaats door het College van Bestuur.
[…]."

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant studeert aan de faculteit der Rechtsgeleerdheid. Bij brief van 25 april 2018 heeft de decaan van die faculteit appellant geïnformeerd over de verdere afdoeningswijze van twee door hem bij de Onderwijsbalie afgegeven klachtendossiers. Daarbij heeft de decaan appellant laten weten dat een groot aantal passages in de door hem ingediende klachten en verzonden e-mails aan en over diverse medewerkers van de faculteit volstrekt ongepast zijn en niet getuigen van respect voor de desbetreffende medewerkers. De decaan heeft appellant erop gewezen dat hij zich te allen tijde dient te houden aan de Gedragscode, het Studentenstatuut en de ICT-gedragsregels. Ook heeft de decaan appellant gewezen op artikel 1, tweede lid, van de Regels en meegedeeld dat hem bij overtreding van die bepaling de toezegging tot de gebouwen en voorzieningen kan worden ontzegd dan wel dat zijn inschrijving kan worden beëindigd. De decaan heeft appellant in die brief ten slotte met klem verzocht zich te onthouden van ongepaste bejegening van medewerkers van de faculteit.

2.2.1. Omdat appellant zich volgens de decaan niet heeft onthouden van ongepaste bejegening van medewerkers van de faculteit, heeft hij appellant bij beslissing van 29 mei 2019 de toegang tot het UvA-Roeterseilandcomplex ontzegd voor de duur van drie maanden. De decaan heeft daarbij gewezen op diverse e-mailpassages waarin appellant stelt dat medewerkers ongeschikt zijn voor hun functie, dat zij gestoord zijn of psychologische problemen hebben en waarin appellant medewerkers beschuldigt van liegen. Ook heeft de decaan gewezen op verschillende e-mailpassages die volgens hem bedreigend van aard zijn. Met deze e-mails vertoont appellant volgens de decaan gedrag dat in strijd is met artikel 1, tweede lid, van de Regels. Omdat de e-mails regelmatig intimiderend en agressief van toonzetting zijn, boezemt dit bij de medewerkers angst in om appellant binnen de gebouwen van de instelling en terreinen tegen te komen, aldus de decaan.

2.2.2. Verweerder heeft het door appellant gemaakte bezwaar, onder verwijzing naar het advies van 2 september 2019 van de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren, ongegrond verklaard. Volgens verweerder is gebleken dat appellant e-mails heeft verstuurd aan medewerkers van de faculteit, aan de voormalig decaan en aan de decaan. Deze e-mails zijn dusdanig grievend, ongepast en bedreigend dat deze aan een veilige werkomgeving voor de medewerkers in de weg staan. Verweerder heeft het aannemelijk gevonden dat de e-mails die aan de ontzegging van de toegang ten grondslag liggen, inderdaad van appellant afkomstig zijn en door hem zijn verstuurd. Ook in de in bezwaar ingebrachte stukken heeft appellant volgens verweerder uitlatingen gedaan die belastend zijn voor de medewerkers. Deze e-mails en uitlatingen berokkenen medewerkers direct of indirect schade en appellant heeft hiermee in strijd gehandeld met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt jegens een andere persoon, aldus verweerder.

Het beroep van appellant

2.3. Appellant is het niet eens met deze beslissing. Hij verwijst voor de gronden van zijn beroep naar de eerder door hem in de bezwaarprocedure ingebrachte uiteenzettingen van 9 en 30 augustus 2019. Uit die uiteenzettingen leidt het College, kort gezegd, af dat appellant twijfelt aan de authenticiteit van de door verweerder in het pdf-document overgelegde e-mails. Volgens appellant heeft de decaan deze e-mails gefabriceerd en zal hij daarvan aangifte doen. De originele e-mails zijn ten onrechte niet aan hem getoond, waaruit volgens hem ook blijkt dat er geen e-mailberichten zijn. Verder overschrijden deze e-mails niet de grenzen van de vrijheid van meningsuiting en zijn ze inhoudelijk niet bedreigend van aard. Hij heeft weliswaar kritiek, maar hij komt wel met concrete feiten en omstandigheden. Appellant heeft er melding van gemaakt dat hij aangifte zal doen bij de hoofdofficier van justitie te Amsterdam tegen alle docenten die in het besluit van 24 mei 2019 zijn vermeld en hij stelt een lijst te hebben samengesteld met 38 namen van docenten die problematisch zijn in de directe omgang, aldus appellant.

De beoordeling door het college

2.3.1. Het College stelt voorop dat het opleggen van een maatregel op grond van artikel 7.57h van de WHW geen punitief karakter heeft, gericht op leedtoevoeging, maar dat het een ordemaatregel is ten behoeve van het verzekeren van de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling van een hogeschool of universiteit teneinde een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van het College van 1 augustus 2011, in zaak nr. 2011/059, www.cbho.nl).

2.3.2. Appellant betwist dat de door de decaan aan zijn beslissing ten grondslag gelegde e-mails bestaan, omdat ze in een pdf-document zijn opgenomen en in dat document bovendien delen onleesbaar zijn gemaakt. Dat de e-mails in een pdf-document zijn opgenomen, leidt op zichzelf niet tot de conclusie dat de e-mails niet bestaan. Verweerder heeft de originele e-mails ter zitting van het College meegenomen. Daarbij heeft hij toegelicht dat de delen van het pdf-document die onleesbaar zijn gemaakt, zien op aanbiedingsteksten van de e-mails aan de personen voor wie ze zijn bestemd en dat deze onleesbare delen namen van andere medewerkers, zoals secretaresses, bevatten. Volgens verweerder leert de geschiedenis dat appellant deze medewerkers, indien hij kennisneemt van deze namen van medewerkers die niets van doen hebben met de inhoud van het geschil, ook betrekt bij het geschil. Het College ziet gelet op de toelichting van verweerder ter zitting van het College, waarbij hij de originele e-mails heeft meegebracht, geen aanleiding om te twijfelen aan het bestaan van de e-mails dan wel aan het feit dat appellant de e-mails heeft verzonden.

2.3.3. Vervolgens dient te worden beoordeeld of appellant zich met het versturen van de e-mails zodanig heeft gedragen dat zich één van de situaties neergelegd in artikel 1, tweede lid, van de Regels heeft voorgedaan. Daarbij is van belang dat appellant bij brief van 25 april 2018 een waarschuwing heeft ontvangen voor de e-mails die hij tot dan toe had verzonden. Daarnaast is hierbij van belang dat verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat de gedragingen van appellant vallen onder de situatie als neergelegd in artikel 1, tweede lid, aanhef en onder c, van de Regels. Dit betekent dat het College dient

te beoordelen of verweerder terecht heeft gesteld dat de gedragingen van appellant van na de waarschuwing zodanig zijn dat hij in het algemeen heeft gehandeld in strijd met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt jegens eens anders persoon of goed.

2.3.4. Verweerder heeft zich in dit verband op het standpunt gesteld dat appellant in vele e-mails een dwingende en agressieve toon gebruikt, dat hij dreigt met persoonlijke aansprakelijkstelling, dat hij dreigt “maatregelen te nemen” en dat hij stelt dat handelingen consequenties zullen hebben. Verweerder heeft erop gewezen dat appellant in zijn e-mails teksten gebruikt als “U bent met zware klem gewaarschuwd”, “u bent gewaarschuwd” en “U gaat zware druk uitoefenen op de decaan en het College van bestuur […].” Daarnaast dreigt appellant in diverse e-mails met het doen van aangifte bij de hoofdofficier van justitie tegen de decaan en tegen andere medewerkers, eist hij het ontslag op staande voet van de decaan en beschuldigt hij medewerkers van de faculteit van liegen. Zo bevindt zich onder de stukken een e-mail van appellant van 31 maart 2019 aan een docente waarin hij teksten gebruikt als “U gaat mij enige schriftelijke informatie van de rechtbank, en/of reclassering, huisarts, psycholoog geven over het voorval uit het jaar 2000 toen u als getuige een traumatische ervaring had en dit ondermeer hebt aangewend om mij verbaal aan te vallen […]. Uw man en gezin interesseren mij totaal niet. […]. Bent u wilsbekwaam? […]. Ik stuur dit naar meer personen, dan voelt u zich niet zo alleen. […] Ik moet immers ernstig rekening houden dat u aanwezig bent en weer psychotisch wordt!” In een brief van 12 augustus 2019, waarin appellant een reactie geeft op het door de decaan in de procedure in bezwaar ingebrachte pdf-document, dreigt hij wederom met het doen van aangifte tegen de docente aan wie hij zijn e-mail van 31 maart 2019 heeft gericht, tegen de coördinator van de onderwijsbalie en tegen de onderwijsdirecteur die verantwoordelijk is voor het functioneren van de onderwijsbalie. In die brief heeft appellant verder gesteld dat de decaan de belangen van het Ministerie van Buitenlandse Zaken ondermijnt in de relatie met Israël en dat de decaan de UvA als rechtspersoon en juridische entiteit in het maatschappelijk verkeer schaadt. Verweerder heeft over het gedrag van appellant ter zitting van het College verder verklaard dat vooral de agressieve toonzetting in de e-mails, in samenhang met de geschiedenis met appellant die eraan vooraf gaat, maken dat de e-mails bedreigend zijn voor medewerkers en dat zij angst hebben.

2.3.5. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de dwingende en agressieve toon in de e-mails en de brieven bezien in het licht van de daarin voortdurend door appellant geuite dreigementen en beschuldigingen aan het adres van de decaan en de medewerkers van de faculteit, maken dat appellant zich zodanig heeft gedragen dat hij in het algemeen heeft gehandeld in strijd met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt jegens eens anders persoon of goed. Daarmee heeft appellant artikel 1, tweede lid, aanhef en onder c, van de Regels overtreden en bestaat de bevoegdheid om hem de toegang te ontzeggen tot de gebouwen en terreinen van de UvA. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de door de decaan opgelegde maatregel van ontzegging van de toegang voor de duur van drie maanden bovendien niet disproportioneel hoeven vinden. Daarbij heeft verweerder in aanmerking mogen nemen dat appellant al sinds geruime tijd e-mails met ongepaste inhoud verstuurt naar medewerkers van de faculteit, hij daarvoor bij brief van 25 april 2018 een waarschuwing heeft ontvangen, maar dat hij ook na die waarschuwing niet is gestopt met het versturen van e-mails met een ongepaste inhoud. Bovendien heeft verweerder van belang mogen vinden dat hem niet de zwaarste maatregel is opgelegd, maar een tijdelijke maatregel voor de duur van drie maanden. Het College ziet verder geen aanleiding voor het oordeel dat de tijdelijke maatregel ten onrechte geldt voor het hele UvA-Roeterseilandcomplex. Verweerder heeft in dit kader vastgesteld dat de onderwijsactiviteiten van de faculteit der Rechtsgeleerdheid zich niet slechts beperken tot gebouw A, zoals appellant stelt. Ter zitting van het College heeft verweerder daar nog aan toegevoegd dat de gebouwen aan elkaar gekoppeld zijn.

2.3.6. Voor zover appellant met een beroep op artikel 10 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) betoogt dat de decaan met zijn beslissing van 24 mei 2019 zijn recht op vrijheid van meningsuiting op onrechtmatige wijze beperkt, ziet het College in dat betoog geen aanleiding voor vernietiging van de bestreden beslissing van 6 september 2019. Daarbij is van belang dat de uitoefening van het recht op vrijheid van meningsuiting op grond van artikel 10, tweede lid, van het EVRM verantwoordelijkheden met zich brengt en dat het kan worden onderworpen aan bepaalde

formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties, die bij de wet zijn voorzien en die in een democratische samenleving noodzakelijk zijn onder andere in het belang van de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen. In dit kader dient te worden vastgesteld dat de maatregel van het ontzeggen van de toegang tot de gebouwen en terreinen bij wet is voorzien, te weten bij artikel 7.57h van de WHW en de daarop gebaseerde Regels. Bovendien is de opgelegde maatregel een ordemaatregel ten behoeve van het verzekeren van de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de UvA om een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen en dient deze daarmee ook ter bescherming van de goede naam of de rechten van de medewerkers van de faculteit. Zoals verder hiervoor is geoordeeld, heeft verweerder de opgelegde tijdelijke maatregel, die niet punitief van aard is, niet disproportioneel hoeven achten.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/164**
Rechter(s)	:	Mrs. Verheij, Daalder en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	27 februari 2020
Partijen	:	appellant en CBE van Christelijke Hogeschool Windesheim
Trefwoorden	:	BNSA Herkansing Rechtsmiddelenclausule Studieadvies Termijnoverschrijding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.59a Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. De beslissing van 4 juli 2019 is op diezelfde dag aan appellant bekend gemaakt. Dat betekent dat de termijn waarbinnen het beroep moest worden ingesteld, eindigde op 15 augustus 2019. Het beroepschrift is op 28 augustus 2019 bij verweerder ingekomen en daarmee buiten de daartoe bestemde termijn. 2.3.2. Het College stelt voorop dat vaststaat dat appellant heeft erkend dat hij (tijdig) op de hoogte was van de mogelijkheid van het aanwenden van een rechtsmiddel tegen de beslissing van 4 juli 2019. Deze beslissing bevat een rechtsmiddelenclausule. De beslissing vermeldt nadrukkelijk dat de onder voorwaarden gegeven 'derde kans' niets afdoet aan de inwerkingtreding van die beslissing en de aanvang van de beroepstermijn. 2.3.3. Verweerder heeft het beroep van appellant naar het oordeel van het College op goede gronden niet-ontvankelijk verklaard, omdat het te laat is ingesteld en de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. Het College is van oordeel dat uit wat door appellant is aangevoerd niet blijkt van omstandigheden die maken dat van appellant niet kon worden verlangd tijdig beroep in te stellen, of iemand te vragen om dat voor hem te doen. Uit wat appellant heeft aangevoerd kan ook niet worden afgeleid dat het beroep (verschoonbaar) te laat is ingesteld omdat appellant in verwarring was gebracht door het gegeven dat hij uitstel had gekregen voor het inleveren van een aantal verslagen. In beroep bij het College zijn geen (andere) omstandigheden aangevoerd die maken dat de termijnoverschrijding niet aan appellant zou kunnen worden tegengeworpen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

Het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Windesheim, verweerder

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 juli 2019 heeft de examencommissie van de opleiding Leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad in geschiedenis van de Christelijke Hogeschool Windesheim aan appellant meegedeeld

dat hem een binden negatief studieadvies is gegeven en dat zijn inschrijving aan deze opleiding wordt beëindigd.

Het tegen deze beslissing bij verweerder ingestelde administratief beroep is bij beslissing van 12 september 2019 niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij ongedateerd schrijven, binnengekomen op 22 oktober 2019, bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 21 november 2019 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 16 december 2019, waar appellant en verweerder vertegenwoordigd door mr. J.W. Gerritsen, secretaris, en E.L. van der Ree, plaatsvervangend secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.59avierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de beroepstermijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijk verklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.
Een regeling met vergelijkbare inhoud, met dezelfde termijn, is opgenomen in artikel 12 van het Reglement College van Beroep van de onderwijsinstelling.

2.2. Verweerder heeft het door appellant ingestelde beroep onder verwijzing naar zijn Reglement College van Beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat het niet binnen de daartoe gestelde termijn is ingediend. (verschoonbaarheid niet bekeken?)

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing. Hij betoogt daartoe dat niet kan worden geoordeeld dat hij in verzuim is geweest. Hij heeft er daarbij op gewezen dat hij ervan is uitgegaan dat hij de geboden herkansingsmogelijkheden met succes zou kunnen benutten, waardoor de BSA-norm zou worden gehaald.

2.3.1. De beslissing van 4 juli 2019 is op diezelfde dag aan appellant bekend gemaakt. Dat betekent dat de termijn waarbinnen het beroep moest worden ingesteld, eindigde op 15 augustus 2019. Het beroepschrift is op 28 augustus 2019 bij verweerder ingekomen en daarmee buiten de daartoe bestemde termijn.

2.3.2. Het College stelt voorop dat vaststaat dat appellant heeft erkend dat hij (tijdig) op de hoogte was van de mogelijkheid van het aanwenden van een rechtsmiddel tegen de beslissing van 4 juli 2019. Deze beslissing bevat een rechtsmiddelenclausule. De beslissing vermeldt nadrukkelijk dat de onder voorwaarden gegeven ‘derde kans’ niets afdoet aan de inwerkingtreding van die beslissing en de aanvang van de beroepstermijn.

2.3.3. Verweerder heeft het beroep van appellant naar het oordeel van het College op goede gronden niet-ontvankelijk verklaard, omdat het te laat is ingesteld en de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. Het College is van oordeel dat uit wat door appellant is aangevoerd niet blijkt van omstandigheden die maken

dat van appellant niet kon worden verlangd tijdig beroep in te stellen, of iemand te vragen om dat voor hem te doen. Uit wat appellant heeft aangevoerd kan ook niet worden afgeleid dat het beroep (verschoonbaar) te laat is ingesteld omdat appellant in verwarring was gebracht door het gegeven dat hij uitstel had gekregen voor het inleveren van een aantal verslagen. In beroep bij het College zijn geen (andere) omstandigheden aangevoerd die maken dat de termijnoverschrijding niet aan appellant zou kunnen worden tegengeworpen.

2.4. Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-Van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/166**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en Streefkerk
Datum uitspraak	:	23 oktober 2020
Partijen	:	appellant en Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	BNSA schadevergoeding studieadvies studievertraging
Artikelen	:	Awb: artikel 7:1 Awb: artikel 8:4 eerste lid Awb: artikel 8:72 Awb: artikel 8:73(oud) Awb: artikel 8:88 Awb: artikel 8:90 Awb: titel 8.4
Uitspraak	:	deels gegrond en deels ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Gelet op wat appellant over de schadeoorzaken naar voren heeft gebracht, vat het College het beroep van appellant primair op als een verzoek als bedoeld in artikel 8:90, eerste lid van de Awb. Dit verzoek wordt daarom beoordeeld met toepassing van de regels uit titel 8.4 van de Awb. Deze titel is van toepassing voor zover de (gestelde) oorzaak van de schade dateert van na 1 juli 2013. 2.4.1.De beslissing van verweerder van 10 juli 2019 op het verzoek om schadevergoeding is een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), maar, voor zover aan het verzoek schadeoorzaken ten grondslag liggen die zich vanaf 1 juli 2013 hebben voorgedaan, is dit besluit op grond van artikel 8:4, eerste lid, onderdeel f, gelezen in samenhang met artikel 7:1 van de Awb, niet vatbaar voor bezwaar en beroep. In plaats daarvan kan de belanghebbende overeenkomstig artikel 8:90, eerste lid, van de Awb een verzoekschrift bij de bestuursrechter indienen en zijn de regels uit titel 8.4 van de Awb van toepassing. 2.4.2. Omdat de beslissing van 10 juli 2019 op grond van de Awb in zoverre niet vatbaar is voor bezwaar en beroep, heeft verweerder ten onrechte op het daartegen ingediende bezwaar beslist en dient die beslissing, waarbij het bezwaar van appellant ongegrond is verklaard, in zoverre te worden vernietigd. Om die reden zal het College het beroep van appellant tegen de beslissing van 3 september 2019 in zoverre gegrond verklaren en het bezwaar van appellant tegen de beslissing van 10 juli 2019 met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb op dit punt niet-ontvankelijk verklaren. 2.5. Het College begrijpt wat appellant heeft aangevoerd aldus dat hij aan zijn verzoek gebeurtenissen ten grondslag legt die hebben geleid tot studievertraging. Hij heeft daarvan een hem in 2011 onterecht gegeven bindend studieadvies, enkele onjuist toegekende cijfers en “onjuiste handelwijzen” van medewerkers van de Hogeschool met name benoemd. 2.6. Van de mogelijk onjuist toegekende cijfers is de onrechtmatigheid niet gebleken, zodat reeds daarom geen aanleiding tot schadevergoeding bestaat. 2.7. Voor de “onjuiste handelwijzen” van medewerkers van de Hogeschool geldt, ongeacht of sprake is geweest van rechtmatig of onrechtmatig handelen, dat dit feitelijk handelen niet onder het

toepassingsbereik valt van artikel 8:88 van de Awb en dat het College daarom niet bevoegd is daarover een oordeel te geven.
2.8. Voor zover appellant subsidiair zo moet worden begrepen dat hij aan zijn verzoek om schadevergoeding (ook) een oorzaak ten grondslag legt die dateert van voor 1 juli 2013 en waarop dus artikel 8:73 (oud) van de Awb van toepassing is – dat betreft dan het bindende studieadvies dat in 2011 (onterecht) is gegeven – dan moet worden geoordeeld dat dat advies geen (aanwijsbare) schade heeft veroorzaakt, omdat appellant zijn studie ondanks het advies heeft mogen vervolgen en hij in die periode geen op dit advies terug te voeren studievertraging heeft opgelopen. Bovendien zou, zoals ook verweerder heeft aangegeven, de vordering tot vergoeding van schade inmiddels zijn verjaard. Het besluit van 10 juli 2019 is in zoverre terecht na heroverweging gehandhaafd en het beroep is in zoverre ongegrond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 juli 2019 heeft de directeur Instituut voor Communicatie namens verweerder het verzoek van appellant van 19 april 2019 om schadevergoeding afgewezen.

Het tegen deze afwijzing gemaakte bezwaar is door verweerder bij beslissing van 3 september 2019 ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 3 september 2019 heeft appellant bij brief van 19 september 2019 administratief beroep ingesteld. Het beroepschrift is naar het College doorgezonden en daar op 23 oktober 2019 ontvangen.

Verweerder heeft op 4 februari 2020 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep van appellant ter zitting behandeld op 26 juni 2020, waar appellant is verschenen. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. B.A.M. van den Bosch en J. Kroon LLB.

2. Overwegingen

2.1.Appellant is in 2007 aan de Hogeschool Utrecht begonnen met een studie Maatschappelijk Werk en Dienstverlening. In 2008 is hij begonnen met een opleiding International Communications and Media. Appellant heeft deze opleidingen niet afgerond. Vanaf 2010 heeft appellant verdeeld over twee periodes ruim vijf jaar ingeschreven gestaan voor de tweejarige AD-opleiding Eventmanagement. Ook deze opleiding heeft appellant (nog) niet afgerond. Het niet afronden met deze laatste opleiding wijt appellant aan fouten die door de onderwijsinstelling zijn gemaakt, onder meer met betrekking tot een hem onterecht gegeven bindend studieadvies, aan hem onjuist toegekende cijfers en onjuiste handelwijzen van medewerkers van de onderwijsinstelling. De schade die hij hierdoor stelt te hebben geleden, door hem becijferd op het totale bedrag aan collegegeld dat zijn ouders voor hem hebben betaald en de volledige door hem genoten studiefinanciering, vordert hij van verweerder.

2.2. Artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), luidt:
"De bestuursrechter is bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn."

2.3. Gelet op wat appellant over de schadeoorzaken naar voren heeft gebracht, vat het College het beroep van appellant primair op als een verzoek als bedoeld in artikel 8:90, eerste lid van de Awb. Dit verzoek wordt daarom beoordeeld met toepassing van de regels uit titel 8.4 van de Awb. Deze titel is van toepassing voor zover de (gestelde) oorzaak van de schade dateert van na 1 juli 2013.

2.4.1.De beslissing van verweerder van 10 juli 2019 op het verzoek om schadevergoeding is een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), maar, voor zover aan het verzoek schadeoorzaken ten grondslag liggen die zich vanaf 1 juli 2013 hebben voorgedaan, is dit besluit op grond van artikel 8:4, eerste lid, onderdeel f, gelezen in samenhang met artikel 7:1 van de Awb, niet vatbaar voor bezwaar en beroep. In plaats daarvan kan de belanghebbende overeenkomstig artikel 8:90, eerste lid, van de Awb een verzoekschrift bij de bestuursrechter indienen en zijn de regels uit titel 8.4 van de Awb van toepassing.

2.4.2. Omdat de beslissing van 10 juli 2019 op grond van de Awb in zoverre niet vatbaar is voor bezwaar en beroep, heeft verweerder ten onrechte op het daartegen ingediende bezwaar beslist en dient die beslissing, waarbij het bezwaar van appellant ongegrond is verklaard, in zoverre te worden vernietigd. Om die reden zal het College het beroep van appellant tegen de beslissing van 3 september 2019 in zoverre gegrond verklaren en het bezwaar van appellant tegen de beslissing van 10 juli 2019 met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb op dit punt niet-ontvankelijk verklaren.

2.5. Het College begrijpt wat appellant heeft aangevoerd aldus dat hij aan zijn verzoek gebeurtenissen ten grondslag legt die hebben geleid tot studievertraging. Hij heeft daarvan een hem in 2011 onterecht gegeven bindend studieadvies, enkele onjuist toegekende cijfers en “onjuiste handelwijzen” van medewerkers van de Hogeschool met name benoemd.

2.6. Van de mogelijk onjuist toegekende cijfers is de onrechtmatigheid niet gebleken, zodat reeds daarom geen aanleiding tot schadevergoeding bestaat.

2.7. Voor de “onjuiste handelwijzen” van medewerkers van de Hogeschool geldt, ongeacht of sprake is geweest van rechtmatig of onrechtmatig handelen, dat dit feitelijk handelen niet onder het toepassingsbereik valt van artikel 8:88 van de Awb en dat het College daarom niet bevoegd is daarover een oordeel te geven.

2.8. Voor zover appellant subsidiair zo moet worden begrepen dat hij aan zijn verzoek om schadevergoeding (ook) een oorzaak ten grondslag legt die dateert van voor 1 juli 2013 en waarop dus artikel 8:73 (oud) van de Awb van toepassing is – dat betreft dan het bindende studieadvies dat in 2011 (onterecht) is gegeven – dan moet worden geoordeeld dat dat advies geen (aanwijsbare) schade heeft veroorzaakt, omdat appellant zijn studie ondanks het advies heeft mogen vervolgen en hij in die periode geen op dit advies terug te voeren studievertraging heeft opgelopen. Bovendien zou, zoals ook verweerder heeft aangegeven, de vordering tot vergoeding van schade inmiddels zijn verjaard. Het besluit van 10 juli 2019 is in zoverre terecht na heroverweging gehandhaafd en het beroep is in zoverre ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling is geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond voor zover dat betrekking heeft op schadeoorzaken gelegen op of na 1 juli 2013;
II. vernietigt de beslissing van 3 september 2019 in zoverre;
III. verklaart het bezwaar in zoverre alsnog niet-ontvankelijk;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 3 september 2019;
V. verklaart het beroep voor het overige ongegrond;
VI. verklaart zich onbevoegd voor zover feitelijk handelen aan het verzoek ten grondslag is gelegd;
VII. wijst het verzoek om schadevergoeding voor het overige af;

gelast dat het College van Bestuur van de Hogeschool Utrecht het door appellant betaalde griffierecht ter hoogte van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/167**
Rechter(s)	:	mrs. Borman. Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	30 januari 2020
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	plagiaat sanctie uitsluiting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Regels en Richtlijnen: artikel 6.4.1. Regels en Richtlijnen: artikel 6.1.1. Regels en Richtlijnen: artikel 6.1.2. Regels en Richtlijnen: artikel 6.6.3.
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***Procedure scriptiebegeleider*** 2.6. Het CBE heeft toegelicht dat de examinator appellante niet in overeenstemming met artikel 6.4.1 van de Regels en Richtlijnen voorafgaand aan de beslissing van 28 mei 2019 in de gelegenheid heeft gesteld om een korte verklaring te geven. De scriptiebegeleider heeft zich hiervoor verontschuldigd en te kennen gegeven dat appellante alsnog een verklaring kan geven en haar uitgenodigd voor een gesprek. Op 17 juni 2019 heeft een gesprek tussen appellante en haar studiebegeleider en op 20 juni 2019 een gesprek tussen appellante en de examencommissie plaatsgevonden. In hetgeen door appellante tijdens die gesprekken naar voren is gebracht, heeft de examencommissie geen aanleiding gezien om af te zien van sanctiemaatregelen. Dat appellante voorafgaand aan de beslissing van 28 mei 2019 niet in de gelegenheid is gesteld om een korte verklaring te geven, leidt naar het oordeel van het College, gelet op het voorgaande dan ook niet tot de conclusie dat de beslissing van 25 juni 2019 onzorgvuldig tot stand is gekomen. Zoals het CBE terecht naar voren heeft gebracht, behoort de beslissing om een ordemaatregel te nemen ingevolge de artikelen 6.6.1 en 6.6.3 van de Regels en Richtlijnen tot de bevoegdheid van de examencommissie. Nu de scriptiebegeleider niet bevoegd was om te beslissen over de al dan niet deelname van appellante aan het herkansingstraject, heeft appellante aan de e-mails van haar scriptiebegeleider niet het gerechtvaardigde vertrouwen kunnen ontlenen dat zij aan dit traject deel mocht nemen. Bovendien is appellante korte tijd na de e-mails in de gesprekken met haar studiebegeleider en de examencommissie op 17 en 20 juni 2019 medegedeeld dat uitsluiting van het reparatie-/herkansingstraject tot de mogelijke sanctiemaatregelen behoorde. Ten aanzien van het betoog van appellante dat de scriptiebegeleider niet op de hoogte was van de mogelijkheid om na een gesprek een aangepaste scriptie te accepteren, heeft het CBE ter zitting van College verklaard dat de examinatoren verplicht zijn alle vormen van fraude aan de examencommissie te melden en dat uitsluitend de examencommissie de bevoegdheid tot het opleggen van sanctiemaatregelen uitoefent. Anders dan appellante veronderstelt, was de scriptiebegeleider dus niet bevoegd om het geconstateerde plagiaat zelf te sanctioneren.

Plagiaat

2.7. Niet in geschil is dat appellante in haar scriptie verschillende stukken tekst heeft overgenomen zonder correcte bronvermelding. De examencommissie heeft, onder meer aan de hand van het Turnitin-plagiaatrapport, toegelicht dat de scriptie van appellante in vijf onderdelen geplagieerde teksten bevat. De examencommissie heeft dit in overeenstemming met artikel 6.1.2 van de Regels en Richtlijnen aangemerkt als plagiaat. Zoals het CBE terecht heeft overwogen, is niet bepalend of appellante de intentie heeft gehad om plagiaat te plegen of dat het gaat om een menselijke fout. Dat in wetenschappelijke literatuur een andere definitie van plagiaat wordt gehanteerd, maakt niet dat van het bepaalde in artikel 6.1.2 van de Regels en Richtlijnen moet worden afgeweken. Zoals het CBE terecht heeft opgemerkt, dient de omstandigheid dat appellante in tijdnood verkeerde bij het opstellen van haar scriptie voor haar rekening te komen. Anders dan appellante betoogt, lag het niet op de weg van het CBE om informatie daaromtrent bij haar huisarts op te vragen. Over het betoog van appellante dat zij de indruk heeft dat aan haar een zwaardere sanctie is opgelegd, omdat in haar jaargang relatief veel gevallen van plagiaat hebben plaatsgevonden, heeft de examencommissie ter zitting bij het College verklaard dat dit niet het geval is en dat ieder geval afzonderlijk wordt bekeken. Gelet op het voorgaande is het CBE, wat ook zij van het betoog van appellante dat indiening van een conceptversie dan wel een verzoek om uitstel haar niet hadden kunnen baten, naar het oordeel van het College terecht tot de conclusie gekomen dat appellante plagiaat heeft gepleegd.

Proportionaliteit

2.8. Het College is van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de aan appellante opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Daarbij is van belang dat het anders dan appellante stelt gaat om omvangrijk plagiaat en dat het plagiaat niet-ondergeschikte delen van de scriptie betreft. Onder deze omstandigheden heeft de examencommissie de beoordeling van haar resultaat van de scriptie door de examinator met het cijfer 1 kunnen bevestigen. Verder neemt het College in aanmerking dat de opgelegde sanctie in overeenstemming is met artikel 6.6.3 van de Regels en richtlijnen en dat de Regels en Richtlijnen in overeenstemming zijn met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. Dat appellante als gevolg van de sanctie studievertraging oploopt en dit financiële gevolgen heeft, is inherent aan de opgelegde sanctie. Niet aannemelijk is geworden dat de studievertraging die appellante ten gevolge van de beslissing van de examencommissie oploopt, buitenproportioneel is. Daarbij heeft het CBE terecht betrokken dat de examencommissie bij de keuze voor de aan appellante opgelegde sanctie rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden door haar toe te staan in het najaarssemester een nieuwe scriptie te schrijven. Gelet op de ernst van het gepleegde plagiaat, heeft het CBE terecht geoordeeld dat de examencommissie een proportionele sanctie aan appellante heeft opgelegd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juni 2019 heeft de examencommissie van de faculteit Rechtsgeleerdheid vastgesteld dat appellante plagiaat heeft gepleegd. De examencommissie heeft de beoordeling door de examinator van haar scriptie met het cijfer 1 bevestigd en appellante voorts uitgesloten van deelname aan het reparatie-/herkansingstraject dan wel het in dat kader gehaalde resultaat ongeldig verklaard. Verder heeft de examencommissie beslist appellante toestemming te geven voor deelname aan het najaarstraject.

Bij beslissing van 17 september 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 december 2019, waar appellante, bijgestaan door haar broer, [Naam 2] en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop-van der Loo, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. dr. J. Robbe, plaatsvervangend voorzitter, verschenen.

2. Overwegingen

Relevante regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 6.1.1 van de Regels en Richtlijnen Tentamens en Examens betreffende de bacheloropleidingen Rechtsgeleerdheid, Notarieel recht, Fiscaal recht en Criminologie van de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid (hierna: de Regels en richtlijnen) is het de student tijdens de tentamens, deeltoetsen en praktische oefeningen, waaronder mede worden begrepen de scriptie en andere schriftelijke opdrachten, verboden fraude of andere onregelmatigheden te plegen.

Ingevolge artikel 6.1.2 wordt in dit hoofdstuk verstaan onder:
(…)
- plagiaat: Onder plagiaat wordt in ieder geval verstaan:
a. het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens of ideeën zonder volledige en correcte bronvermelding;

b. het niet duidelijk aangeven in de tekst, bijvoorbeeld via aanhalingstekens of een bepaalde vormgeving, dat tekst letterlijk aan werk van een andere auteur is ontleend, zelfs indien een correcte bronvermelding is opgenomen;

c. het parafraseren van de inhoud van andermans teksten zonder voldoende bronverwijzingen;

d. het indienen van eerder ingediende of daarmee vergelijkbare tekst voor opdrachten van andere examenonderdelen;

e. het overnemen van werk van medestudenten en dit laten doorgaan voor eigen werk;

f. het indienen van werkstukken die verworven zijn van een commerciële instelling of die (al dan niet tegen betaling) door iemand anders zijn geschreven.

Ingevolge artikel 6.4.1 stelt de examinator, in geval hij in een werkstuk, paper, scriptie of andere schriftelijke opdracht aantoonbaar plagiaat constateert, het resultaat van de opdracht vast met het cijfer 1. Voordat de examinator een besluit tot vaststelling van de uitslag neemt, geef hij de student de gelegenheid een korte verklaring te geven.

Ingevolge artikel 6.4.2 legt de examinator, indien hij, onverminderd het bepaalde in artikel 6.4.1, van mening is dat naar aanleiding van het geconstateerde plagiaat ten aanzien van de student een aanvullende ordemaatregel dient te worden uitgesproken, dit aan de examencommissie voor.

Ingevolge artikel 6.6.1 kan de examencommissie, in geval fraude of een andere onregelmatigheid bij een tentamen of fraude (plagiaat) met een schriftelijke opdracht heeft plaatsgevonden, ambtshalve of op verzoek van de examinator, al dan niet aanvullende, ordemaatregelen treffen.

Ingevolge artikel 6.6.2 worden, voordat de examencommissie besluit een ordemaatregel te treffen, de examinator en de student in de gelegenheid gesteld te worden gehoord.

Ingevolge artikel 6.6.3 zijn de ordemaatregelen die de examencommissie, al dan niet in combinatie met elkaar, kan uitspreken:

a. het ongeldig verklaren van de uitslag van het tentamen en/of, in geval van plagiaat, het ongeldig verklaren van de schriftelijke opdracht;

b. het uitsluiten van deelname aan het tentamen ten aanzien waarvan de fraude of de andere onregelmatigheid is geconstateerd voor de duur van ten hoogste één jaar;

c. het uitsluiten van deelname aan één of meer (andere) tentamens voor de duur van ten hoogste één jaar;

d. het uitsluiten van deelname aan het onderwijs, de tentamens en het examen van één of meer door de faculteit verzorgde opleidingen voor de duur van ten hoogste één jaar.

Inleiding

2.2. De examencommissie heeft aan de beslissing van 25 juni 2019 ten grondslag gelegd dat appellante plagiaat heeft gepleegd bij het maken van haar scriptie. Na inlevering van de scriptie hebben de examinatoren – de scriptiebegeleider en de tweede beoordelaar – geconstateerd dat appellante in de scriptie teveel tekst heeft overgenomen zonder correcte bronvermelding. Bij beslissing van 28 mei 2019 is de scriptie van appellante beoordeeld met het cijfer 1. Volgens de examencommissie leiden de door appellante tijdens het gesprek van 20 juni 2019 ingebrachte omstandigheden niet tot het oordeel dat zij geen plagiaat heeft gepleegd, waarbij wordt opgemerkt dat voor het plegen van plagiaat geen opzet is vereist. Gelet op de omvang van het plagiaat, bestaat aanleiding aan appellante sanctiemaatregelen op te leggen, aldus de examencommissie.
Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten en daarbij overwogen dat de opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Daarbij heeft het CBE betrokken dat sprake is van omvangrijk plagiaat en dat het plagiaat niet-ondergeschikte delen van de scriptie betreft. Bovendien heeft de examencommissie bij de keuze voor de aan appellante opgelegde sanctie rekening gehouden met haar persoonlijke omstandigheden door haar toe te staan in het najaarssemester een nieuwe scriptie te

schrijven. Naar het oordeel van het CBE heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat de examinator de toezegging heeft gedaan dat van het opleggen van sancties zou worden afgezien en dat zij zou mogen meedoen aan het reparatie-/herkansingstraject.

Beroep

2.3. Appellante betoogt dat de examencommissie geen deugdelijke poging tot minnelijke schikking als bedoeld in artikel 7.61, derde lid, van de WHW heeft ondernomen. Verder voert appellante aan dat het CBE in strijd met artikel 17, zesde lid, van het Reglement van Orde heeft nagelaten ter zitting mede te delen wanneer zou worden beslist op haar verzoek om een voorlopige voorziening en is niet tijdig op dit verzoek beslist.
Volgens appellante heeft het CBE niet onderkend dat zij mocht vertrouwen op de toezeggingen van haar scriptiebegeleider in de e-mails van 28 mei 2019 en 2 juni 2019 dat zij kon deelnemen aan het herkansingstraject. Voorts is zij in strijd met artikel 6.4.1 van de Regels en Richtlijnen door de examinator niet in gelegenheid gesteld om een korte verklaring te geven. Evenmin bleek de scriptiebegeleider ervan op de hoogte dat de examencommissie beslist over het nemen van sanctiemaatregelen en dat de mogelijkheid bestond om na een gesprek een aangepaste scriptie te accepteren, aldus appellante.
Appellante betoogt dat de omstandigheid dat studenten niet met de masteropleiding kunnen beginnen als de bachelor niet is afgerond, niet is verdisconteerd in paragraaf 6 van de Regels en Richtlijnen. Nu de opgelegde sanctie ook vanwege de afschaffing van de studiefinanciering grote financiële consequenties heeft, is de beslissing van 25 juni 2019 disproportioneel, aldus appellante. Volgens appellante is zij weliswaar wat bronvermelding betreft zeer onzorgvuldig en slordig geweest, maar is zij door onvoorziene omstandigheden in tijdnood gekomen. Zij heeft nimmer de intentie gehad om plagiaat te plegen en uit wetenschappelijke literatuur kan worden afgeleid dat de onzorgvuldigheden in haar scriptie dan ook moeten worden aangemerkt als onvolledige bronvermelding en niet als plagiaat. Ook gaat het niet om stukken van groot belang, maar slechts om paragrafen in de scriptie, aldus appellante. Appellante stelt dat het CBE bovendien ten onrechte heeft betrokken dat plagiaat wellicht had kunnen worden voorkomen door eerder een conceptversie in te leveren dan wel door een verzoek om uitstel in te dienen.

Minnelijke schikking

2.4. Ingevolge artikel 7.61, derde lid, WHW is de examencommissie gehouden om in overleg met betrokkene na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is. In een brief van 1 augustus 2019 heeft het CBE de examencommissie uitgenodigd om in overleg met appellante na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, zoals artikel 7.61, derde lid, van de WHW vereist. In het verweerschrift van 5 augustus 2019 aan het CBE heeft de examencommissie verklaard dat een poging tot minnelijke schikking achterwege is gelaten vanwege de spoedeisendheid van de procedure. De zitting bij het CBE stond namelijk gepland op 7 augustus 2019. Het College stelt vast dat de examencommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting.
Het College ziet evenwel aanleiding dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht te passeren. Naar het oordeel van het College is appellante door het gebrek niet benadeeld. Zoals het CBE heeft toegelicht, heeft de behandeling van het beroep op korte termijn na indiening van de indiening van het beroepschrift op 28 juli 2019 plaatsgevonden. Verder is van belang dat reeds in een gesprek met appellante op 20 juni 2019 door de examencommissie is onderzocht of een minnelijke schikking mogelijk was.

Voorlopige voorziening

2.5. Tegen een beslissing op een verzoek om een voorlopige voorziening staat geen beroep bij het College open. Dat betekent dat de beroepsgrond van appellante die is gericht tegen de wijze van afdoening van het verzoek om een voorlopige voorziening niet inhoudelijk kan worden beoordeeld.

Procedure scriptiebegeleider

2.6. Het CBE heeft toegelicht dat de examinator appellante niet in overeenstemming met artikel 6.4.1 van de Regels en Richtlijnen voorafgaand aan de beslissing van 28 mei 2019 in de gelegenheid heeft gesteld om een korte verklaring te geven. De scriptiebegeleider heeft zich hiervoor verontschuldigd en te kennen gegeven dat appellante alsnog een verklaring kan geven en haar uitgenodigd voor een gesprek. Op 17 juni 2019 heeft een gesprek tussen appellante en haar studiebegeleider en op 20 juni 2019 een gesprek tussen appellante en de examencommissie plaatsgevonden. In hetgeen door appellante tijdens die gesprekken naar voren is gebracht, heeft de examencommissie geen aanleiding gezien om af te zien van sanctiemaatregelen. Dat appellante voorafgaand aan de beslissing van 28 mei 2019 niet in de gelegenheid is gesteld om een korte verklaring te geven, leidt naar het oordeel van het College, gelet op het voorgaande dan ook niet tot de conclusie dat de beslissing van 25 juni 2019 onzorgvuldig tot stand is gekomen.
Zoals het CBE terecht naar voren heeft gebracht, behoort de beslissing om een ordemaatregel te nemen ingevolge de artikelen 6.6.1 en 6.6.3 van de Regels en Richtlijnen tot de bevoegdheid van de examencommissie. Nu de scriptiebegeleider niet bevoegd was om te beslissen over de al dan niet deelname van appellante aan het herkansingstraject, heeft appellante aan de e-mails van haar scriptiebegeleider niet het gerechtvaardigde vertrouwen kunnen ontlenen dat zij aan dit traject deel mocht nemen. Bovendien is appellante korte tijd na de e-mails in de gesprekken met haar studiebegeleider en de examencommissie op 17 en 20 juni 2019 medegedeeld dat uitsluiting van het reparatie-/herkansingstraject tot de mogelijke sanctiemaatregelen behoorde.
Ten aanzien van het betoog van appellante dat de scriptiebegeleider niet op de hoogte was van de mogelijkheid om na een gesprek een aangepaste scriptie te accepteren, heeft het CBE ter zitting van College verklaard dat de examinatoren verplicht zijn alle vormen van fraude aan de examencommissie te melden en dat uitsluitend de examencommissie de bevoegdheid tot het opleggen van sanctiemaatregelen uitoefent. Anders dan appellante veronderstelt, was de scriptiebegeleider dus niet bevoegd om het geconstateerde plagiaat zelf te sanctioneren.

Plagiaat

2.7. Niet in geschil is dat appellante in haar scriptie verschillende stukken tekst heeft overgenomen zonder correcte bronvermelding. De examencommissie heeft, onder meer aan de hand van het Turnitin-plagiaatrapport, toegelicht dat de scriptie van appellante in vijf onderdelen geplagieerde teksten bevat. De examencommissie heeft dit in overeenstemming met artikel 6.1.2 van de Regels en Richtlijnen aangemerkt als plagiaat. Zoals het CBE terecht heeft overwogen, is niet bepalend of appellante de intentie heeft gehad om plagiaat te plegen of dat het gaat om een menselijke fout. Dat in wetenschappelijke literatuur een andere definitie van plagiaat wordt gehanteerd, maakt niet dat van het bepaalde in artikel 6.1.2 van de Regels en Richtlijnen moet worden afgeweken. Zoals het CBE terecht heeft opgemerkt, dient de omstandigheid dat appellante in tijdnood verkeerde bij het opstellen van haar scriptie voor haar rekening te komen. Anders dan appellante betoogt, lag het niet op de weg van het CBE om informatie daaromtrent bij haar huisarts op te vragen. Over het betoog van appellante dat zij de indruk heeft dat aan haar een zwaardere sanctie is opgelegd, omdat in haar jaargang relatief veel gevallen van plagiaat hebben plaatsgevonden, heeft de examencommissie ter zitting bij het College verklaard dat dit niet het geval is en dat ieder geval afzonderlijk wordt bekeken. Gelet op het voorgaande is het CBE, wat ook zij van het betoog van appellante dat indiening van een conceptversie dan wel een verzoek om uitstel haar niet hadden kunnen baten, naar het oordeel van het College terecht tot de conclusie gekomen dat appellante plagiaat heeft gepleegd.

Proportionaliteit

2.8. Het College is van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de aan appellante opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Daarbij is van belang dat het anders dan appellante stelt gaat om omvangrijk plagiaat en dat het plagiaat niet-ondergeschikte delen van de scriptie betreft. Onder deze omstandigheden heeft de examencommissie de beoordeling van haar resultaat van de scriptie

door de examinator met het cijfer 1 kunnen bevestigen. Verder neemt het College in aanmerking dat de opgelegde sanctie in overeenstemming is met artikel 6.6.3 van de Regels en richtlijnen en dat de Regels en Richtlijnen in overeenstemming zijn met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. Dat appellante als gevolg van de sanctie studievertraging oploopt en dit financiële gevolgen heeft, is inherent aan de opgelegde sanctie. Niet aannemelijk is geworden dat de studievertraging die appellante ten gevolge van de beslissing van de examencommissie oploopt, buitenproportioneel is. Daarbij heeft het CBE terecht betrokken dat de examencommissie bij de keuze voor de aan appellante opgelegde sanctie rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden door haar toe te staan in het najaarssemester een nieuwe scriptie te schrijven. Gelet op de ernst van het gepleegde plagiaat, heeft het CBE terecht geoordeeld dat de examencommissie een proportionele sanctie aan appellante heeft opgelegd.

Conclusie

2.9. Het betoog faalt.

2.10. Het beroep is ongegrond.

2.11. Van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten is niet gebleken. Gelet op hetgeen onder 2.4 is overwogen dient het griffierecht te worden vergoed.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/168 en 2019/169**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Daalder en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	7 april 2020
Partijen	:	appellant en CBE van de Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	BNSA deelname minnelijke schikking persoonlijke omstandigheden studieadvies vervangende opdrachten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.61, derde lid WHW: artikel 7.62 Awb: artikel 6:22 UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid
Uitspraak	:	beide beroepen ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***2019/169*** 2.3.1. Het College acht het, gegeven de door appellant ervaren beperkingen, nog wel begrijpelijk dat appellant problemen had met de eerste vervangende opdracht, maar is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat dat niet acceptabel maakt dat appellant aan die opdracht zonder enige vorm van overleg een andere invulling heeft gegeven. Hierbij is van belang dat appellant eventuele problemen met het maken van aantekeningen moet hebben kunnen voorzien. Niet valt in te zien waarom hij die problemen niet – opnieuw – onder de aandacht van de docent zou hebben kunnen brengen op een moment dat hij nog aan de opdracht moest beginnen. Daarbij is van belang dat hij voor het voltooien van die opdracht een (ruime) termijn van vier weken had gekregen. Die termijn is op verzoek van appellant verlengd en ook bij dat verzoek is van problemen geen melding gemaakt. Dat bekend was dat voor appellant voor het volgen van het onderwijs voorzieningen waren getroffen, maakt, anders dan appellant stelt, de handelwijze van de docent niet onzorgvuldig. 2.3.2. Appellant heeft naar het oordeel van het College, dit in navolging van wat verweerder daarover naar voren heeft gebracht, in redelijkheid niet mogen menen dat hij voldoende actie had ondernomen om voor de tweede bijeenkomst een vervangende opdracht te krijgen. Hij was nadrukkelijk uitgenodigd om deze opdracht te bespreken, maar heeft ervoor gekozen om niet op de uitnodiging voor die bespreking in te gaan, omdat hij, in zijn woorden, zijn tijd niet wil verspillen aan nutteloze opdrachten. Dat appellant voor die bespreking op en neer moest reizen van zijn huis naar de onderwijsinstelling is geen omstandigheid die, zeker zonder tijdige nadere toelichting, deze keuze kan rechtvaardigen. Verweerder stelt naar het oordeel van het college terecht dat een gesprek tussen appellant en zijn docente en/of de studieadviseur de mogelijkheid zou hebben kunnen openen om de bij appellant opgekomen problemen te bespreken en appellant daarbij tegemoet te komen, maar het is de handelwijze van appellant die daaraan in de weg heeft gestaan. 2.3.3.Dat appellant meende dat hij was uitgesloten van het pleiten is niet aannemelijk. Hij was immers (nog) bezig met de voorbereiding na het moment waarop hem zou zijn gebleken dat hij niet zou worden toegelaten. In de handleiding van het vak is ook niet aangegeven dat

het niet mogelijk zou zijn om deel te nemen aan de pleitoefening als nog niet aan alle vervangende opdrachten was voldaan. Ook na de pleitoefening was er voor appellant nog gelegenheid vervangende opdrachten in te leveren. Als het voor appellant niet duidelijk was, of als hij meende dat hij – in zijn optiek ten onrechte – niet tot de pleitoefening zou (kunnen) worden toegelaten of daarover enig misverstand zou hebben bestaan, dan had hij ruimschoots gelegenheid om daarover informatie in te winnen. De keuze om niet deel te nemen aan dit onderdeel van het vak, zonder vooraf verdere informatie in te winnen over de mogelijkheden van deelname, mocht onder deze omstandigheden voor risico van appellant komen.

2019/068

2.5.2. De voorzitter van verweerder heeft in de beroepszaak over het BNSA besloten dat onderzoek naar een minnelijke schikking achterwege kon blijven, waarbij hij heeft betrokken dat in het administratief beroep tegen de uitsluiting voor het vak Rota Criminalis wel een schikkingsgesprek is gevoerd. Naar het oordeel van het College moet aan appellant worden toegegeven dat de gevolgde procedure en met name het afzien van een poging tot een minnelijke schikking, hoewel bezien vanuit het oogpunt van de onderwijsinstelling niet onbegrijpelijk, niet voldoet aan de daaraan te stellen voorwaarden. De beslissing van 6 september 019 is daarom in zoverre onzorgvuldig voorbereid. Appellant is toch ruimschoots in de gelegenheid gesteld om zijn verhaal te doen. Hij is meer keren gehoord. Hierom en vanwege de overige informatie in het dossier, is het niet aannemelijk dat appellant door het niet houden van een schikkingsgesprek is benadeeld. Daarom ziet het College aanleiding dit gebrek in het voorliggende geval met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht te passeren.

2.5.3. Zoals hiervoor is overwogen heeft de onderwijsinstelling voor zover het de gang van zaken rond van het vak Rota Criminalis betreft, niet onzorgvuldig gehandeld en komt de wijze waarop appellant met de vervangende opdrachten en de pleitoefening is omgegaan voor zijn risico. Nog afgezien daarvan zou, zo heeft verweerder terecht naar voren gebracht, appellant ook niet aan de voortgangsnorm zou hebben voldaan als hij de punten voor dit vak wel had behaald.

2.5.4. In verband met de beperkingen van appellant zijn hem voorzieningen aangeboden in de vorm van de mogelijkheid tot het volgen van weblectures, het gebruik van een laptop en extra tijd bij maken van tentamens. Met verweerder is het College van oordeel dat uit de verschillende medische verklaringen en andere door appellant overgelegde stukken naar voren komt dat appellant met deze voorzieningen moet worden geacht voldoende te zijn gecompenseerd om aan de norm te kunnen voldoen. Van een gebrek aan ondersteuning door de onderwijsinstelling is niet gebleken. Het College wijst erop dat appellant zijn problemen heeft gemeld en dat de onderwijsinstelling daarop direct voorzieningen heeft aangeboden. Van het probleem met het maken van aantekeningen heeft appellant zelf gemeld dat hij een oplossing had gevonden, zodat nadere actie niet nodig was. Dat de (overige) voorzieningen niet, of niet langer, toereikend waren, is door appellant niet bij de onderwijsinstelling gemeld en uit de stukken is dat ook niet gebleken. Uit het gegeven dat appellant wel in staat is gebleken 41 punten te behalen blijkt dat de

voorzieningen voor appellant passend konden worden geacht. Dat de studieadviseur in dit geval niet schriftelijk heeft geadviseerd, maakt de totstandkoming van het besluit van 21 augustus 2019 niet onzorgvuldig. Uit de gedingstukken blijkt dat de informatie over de persoonlijke omstandigheden van appellant de commissie studieadvies Eerste Jaar en verweerder voldoende heeft bereikt om tot een afgewogen beslissing te kunnen komen. Daarbij is van belang dat uit die stukken ook naar voren komt dat appellant veelvuldig contact heeft gehad met studieadviseurs en studentendecanen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

2019/169

Bij beslissing van 9 mei 2019 is namens de heeft de examinator van de vakgroep Strafrecht aan appellant meegedeeld dat de vervangende opdracht voor het vak Rota Criminalis die hij heeft ingeleverd niet aan de gestelde eisen voldoet en dat deze daarom niet wordt goedgekeurd. Appellant is daarbij wel in de gelegenheid gesteld de opdracht aan te passen.

Bij beslissing van 18 juli 2019 heeft een andere examinator aan appellant medegedeeld dat hij is uitgesloten van deelname aan het vak Rota Criminalis.

Het tegen de beslissingen van 9 mei 2019 en 18 juli 2019 bij verweerder ingestelde administratief beroep is bij beslissing van 6 september 2019, verzonden op 27 september 2019, door het CBE ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief van 28 oktober 2019 bij het College beroep ingesteld.

2019/168

Bij beslissing van 21 augustus 2019 heeft de Commissie Studieadvies Eerste Jaar namens het bestuur van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid, nadat appellant bij brief van 17 juli 2019 op het voornemen daartoe was gewezen, een bindend negatief studieadvies (BNSA) gegeven voor de opleiding Notarieel Recht.

Het tegen de beslissing van 21 augustus 2019 bij verweerder ingestelde administratief beroep is bij de beslissing van 6 september 2019, verzonden op 27 september 2019, door het CBE ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief van 25 oktober 2019 bij het College beroep ingesteld.

Beide zaken

Verweerder heeft in beide zaken op 18 november 2019 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de beroepen van appellant gevoegd ter zitting behandeld op 16 december 2019, waar appellant is verschenen, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag. Verweerder werd

vertegenwoordigd door mr. M. Steenbergen, secretaris van het CBE. Namens de examencommissie en de Commissie Studieadvies Eerste jaar waren ter zitting aanwezig mr. J.G.M. de Haar en mr. J.L.W. Broeksteeg.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is eerstejaars rechtenstudent. Als gevolg van een ongeluk heeft hij een rechterhand die niet goed functioneert en die hem belemmert bij het volgen van zijn opleiding. Onder meer het vak Rota Criminalis heeft appellant niet behaald en vervolgens heeft hij een BNSA ontvangen. Volgens appellant zijn de problemen aan zijn hand hier debet aan.

2019/169

2.2. Appellant moest in het eerste jaar van zijn studie onder meer het vak Rota Criminalis volgen. Daarvan maken 12 verplicht bij te wonen colleges deel uit. Verder maakt een pleitoefening deel uit van het vak. Appellant heeft de eerste twee colleges gemist. Hij moest zich om die reden bij het secretariaat van de vakgroep melden voor het verkrijgen van vervangende opdrachten. Voor de eerste gemiste bijeenkomst heeft hij dat ook gedaan en heeft hij als vervangende opdracht de verplichting gekregen twee politierechterzittingen, dat wil zeggen twee zaken bij de politierechter, bij te wonen en daarvan een verslag te maken. Voor het in ontvangst nemen van een vervangende opdracht voor de tweede gemiste bijeenkomst is appellant na melding uitgenodigd het spreekuur voor het vak te bezoeken. Aan die uitnodiging heeft appellant geen gevolg gegeven. Appellant heeft d een pleidooi niet gehouden.

2.2.1. Appellant heeft van het bijwonen van de politierechterzitting geen verslag gemaakt. Hij heeft aangegeven daartoe ook niet in staat te zijn geweest, omdat hij als gevolg van zijn beperkingen geen aantekeningen van de zittingen kon maken. Hij heeft daarom aan de opdracht een andere invulling gegeven en via ‘Brightspace’ een opname van een politierechterzitting bekeken en daarvan een verslag gemaakt.

2.2.2. Voor de afwezigheid bij de tweede bijeenkomst heeft appellant geen vervangende opdracht ontvangen, omdat hij het spreekuur van het vak niet heeft bezocht. Appellant was daarvoor uitgenodigd, maar hij ging ervan uit dat hij na melding van zijn afwezigheid bij het secretariaat kon rekenen op actie vanuit de vakgroep. Hij heeft in dit verband aangevoerd dat het voor hem veel tijd kost om naar het spreekuur te komen vanwege de daarmee gemoeide reistijd vanuit Dieren.

2.2.3. Het pleidooi heeft appellant niet gehouden omdat hij er op grond van het bepaalde in de studiehandleiding van was uitgegaan dat hij, na het missen van de twee bijeenkomsten en het niet inleveren van succesvol gemaakte vervangende opdrachten, voor het vak was uitgesloten.

2.3. Appellant betoogt dat de onder 2.2.1 tot en met 2.2.3 weergegeven omstandigheden maken dat hem niet mag worden tegengeworpen dat hij de eerste vervangende opdracht niet conform de instructies heeft gemaakt, dat hij de tweede vervangende opdracht niet heeft ontvangen en dat hij de keus heeft gemaakt de pleitoefening niet bij te wonen.

2.3.1. Het College acht het, gegeven de door appellant ervaren beperkingen, nog wel begrijpelijk dat appellant problemen had met de eerste vervangende opdracht, maar is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat dat niet acceptabel maakt dat appellant aan die opdracht zonder enige vorm van overleg een andere invulling heeft gegeven. Hierbij is van belang dat appellant eventuele problemen met het maken van aantekeningen moet hebben kunnen voorzien. Niet valt in te zien waarom hij die problemen niet – opnieuw – onder de aandacht van de docent zou hebben kunnen brengen op een moment dat hij nog aan de opdracht moest beginnen. Daarbij is van belang dat hij voor het voltooien van die opdracht een (ruime) termijn van vier weken had gekregen. Die termijn is op verzoek van appellant verlengd en ook bij dat verzoek is van problemen geen melding gemaakt. Dat bekend was dat voor

appellant voor het volgen van het onderwijs voorzieningen waren getroffen, maakt, anders dan appellant stelt, de handelwijze van de docent niet onzorgvuldig.

2.3.2. Appellant heeft naar het oordeel van het College, dit in navolging van wat verweerder daarover naar voren heeft gebracht, in redelijkheid niet mogen menen dat hij voldoende actie had ondernomen om voor de tweede bijeenkomst een vervangende opdracht te krijgen. Hij was nadrukkelijk uitgenodigd om deze opdracht te bespreken, maar heeft ervoor gekozen om niet op de uitnodiging voor die bespreking in te gaan, omdat hij, in zijn woorden, zijn tijd niet wil verspillen aan nutteloze opdrachten. Dat appellant voor die bespreking op en neer moest reizen van zijn huis naar de onderwijsinstelling is geen omstandigheid die, zeker zonder tijdige nadere toelichting, deze keuze kan rechtvaardigen. Verweerder stelt naar het oordeel van het college terecht dat een gesprek tussen appellant en zijn docente en/of de studieadviseur de mogelijkheid zou hebben kunnen openen om de bij appellant opgekomen problemen te bespreken en appellant daarbij tegemoet te komen, maar het is de handelwijze van appellant die daaraan in de weg heeft gestaan.

2.3.3.Dat appellant meende dat hij was uitgesloten van het pleiten is niet aannemelijk. Hij was immers (nog) bezig met de voorbereiding na het moment waarop hem zou zijn gebleken dat hij niet zou worden toegelaten. In de handleiding van het vak is ook niet aangegeven dat het niet mogelijk zou zijn om deel te nemen aan de pleitoefening als nog niet aan alle vervangende opdrachten was voldaan. Ook na de pleitoefening was er voor appellant nog gelegenheid vervangende opdrachten in te leveren. Als het voor appellant niet duidelijk was, of als hij meende dat hij – in zijn optiek ten onrechte – niet tot de pleitoefening zou (kunnen) worden toegelaten of daarover enig misverstand zou hebben bestaan, dan had hij ruimschoots gelegenheid om daarover informatie in te winnen. De keuze om niet deel te nemen aan dit onderdeel van het vak, zonder vooraf verdere informatie in te winnen over de mogelijkheden van deelname, mocht onder deze omstandigheden voor risico van appellant komen.

2019/068

2.4. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, zoals dit voor zover hier van belang luidde sinds 1 september 2018, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW,

(…)
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene, (…).
(…)

Ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de WHW, voor zover hier van belang, zendt het college van beroep, alvorens het beroep in behandeling te nemen, het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is

gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht. (…) Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college in behandeling genomen.
Ingevolge artikel 7.62 van de WHW, voor zover hier van belang, stelt het college van beroep voor de examens een reglement van orde vast, waarin nadere regels worden gesteld ten aanzien van:

(…)

e. de in artikel 7.61, derde lid, bedoelde procedure en de gevallen waarin deze procedure achterwege kan worden gelaten

(…)

Ingevolge artikel 8 van het Reglement van Orde van college van beroep voor de examens kan de voorzitter van het college van beroep voor de examens besluiten dat een poging om tot een minnelijke schikking te geraken
achterwege zal worden gelaten indien naar zijn oordeel een dergelijke poging kennelijk zinloos is dan wel tot onevenredig nadeel voor de appellant zal leiden, In dat geval bepaalt de voorzitter een termijn waarbinnen het verweerschrift moet worden ingediend.

2.5. Appellant betoogt dat hem ten onrechte een BNSA is gegeven. Hij heeft in dit verband aangevoerd dat de perikelen die hij bij het vak Rota Criminalis heeft ondervonden aan het behalen van de norm in de weg hebben gestaan. Zijn persoonlijke omstandigheden zijn volgens hem onjuist gewogen, terwijl de onderwijsinstelling te weinig heeft gedaan om hem te ondersteunen. Hij heeft er verder op gewezen dat een poging tot een minnelijke schikking ten onrechte achterwege is gebleven en dat het advies van de studieadviseur ten onrechte niet op schrift is gesteld.

2.5.1. De beslissing van de Commissie Studieadvies Eerste Jaar is gebaseerd op het feit dat appellant de BSA-norm van 45 ECTS niet heeft gehaald. Appellant heeft 41 ECTS gehaald. Verder is van belang dat appellant met het vak Rota Criminalis twee studiepunten had kunnen halen.

2.5.2. De voorzitter van verweerder heeft in de beroepszaak over het BNSA besloten dat onderzoek naar een minnelijke schikking achterwege kon blijven, waarbij hij heeft betrokken dat in het administratief beroep tegen de uitsluiting voor het vak Rota Criminalis wel een schikkingsgesprek is gevoerd. Naar het oordeel van het College moet aan appellant worden toegegeven dat de gevolgde procedure en met name het afzien van een poging tot een minnelijke schikking, hoewel bezien vanuit het oogpunt van de onderwijsinstelling niet onbegrijpelijk, niet voldoet aan de daaraan te stellen voorwaarden. De beslissing van 6 september 019 is daarom in zoverre onzorgvuldig voorbereid. Appellant is toch ruimschoots in de gelegenheid gesteld om zijn verhaal te doen. Hij is meer keren gehoord. Hierom en vanwege de overige informatie in het dossier, is het niet aannemelijk dat appellant door het niet houden van een schikkingsgesprek is benadeeld. Daarom ziet het College aanleiding dit gebrek in het voorliggende geval met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht te passeren.

2.5.3. Zoals hiervoor is overwogen heeft de onderwijsinstelling voor zover het de gang van zaken rond van het vak Rota Criminalis betreft, niet onzorgvuldig gehandeld en komt de wijze waarop appellant met de vervangende opdrachten en de pleitoefening is omgegaan voor zijn risico. Nog afgezien daarvan zou, zo heeft verweerder terecht naar voren gebracht, appellant ook niet aan de voortgangsnorm zou hebben voldaan als hij de punten voor dit vak wel had behaald.

2.5.4. In verband met de beperkingen van appellant zijn hem voorzieningen aangeboden in de vorm van de mogelijkheid tot het volgen van weblectures, het gebruik van een laptop en extra tijd bij maken van tentamens. Met verweerder is het College van oordeel dat uit de verschillende medische verklaringen en andere door appellant overgelegde stukken naar voren komt dat appellant met deze voorzieningen moet worden geacht voldoende te zijn gecompenseerd om aan de norm te kunnen voldoen. Van een gebrek aan ondersteuning door de onderwijsinstelling is niet gebleken. Het College wijst erop dat appellant zijn problemen heeft gemeld en dat de onderwijsinstelling daarop direct voorzieningen heeft aangeboden. Van

het probleem met het maken van aantekeningen heeft appellant zelf gemeld dat hij een oplossing had gevonden, zodat nadere actie niet nodig was. Dat de (overige) voorzieningen niet, of niet langer, toereikend waren, is door appellant niet bij de onderwijsinstelling gemeld en uit de stukken is dat ook niet gebleken. Uit het gegeven dat appellant wel in staat is gebleken 41 punten te behalen blijkt dat de voorzieningen voor appellant passend konden worden geacht. Dat de studieadviseur in dit geval niet schriftelijk heeft geadviseerd, maakt de totstandkoming van het besluit van 21 augustus 2019 niet onzorgvuldig. Uit de gedingstukken blijkt dat de informatie over de persoonlijke omstandigheden van appellant de commissie studieadvies Eerste Jaar en verweerder voldoende heeft bereikt om tot een afgewogen beslissing te kunnen komen. Daarbij is van belang dat uit die stukken ook naar voren komt dat appellant veelvuldig contact heeft gehad met studieadviseurs en studentendecanen.

Conclusie

2.6. Gelet op het vorenstaande zijn de beroepen ongegrond.

2.7. Wat is overwogen in 2.5.2 leidt ertoe dat verweerder op na te melden wijze in de door appellant gemaakte kosten moet worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. Verklaart de beroepen ongegrond;
II. Veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen in de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep in de zaak 2019/168/CBE opgekomen kosten tot een bedrag van € 1.050,- (zegge: duizendvijftig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. Gelast dat het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen het door appellant voor de zaak 2019/168/CBE betaalde griffierecht van € 47,- (zegge: zevenenveertig euro) aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor - van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/170**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Daalder en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	4 februari 2020
Partijen	:	appellante en het CBE van Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	BNSA gemeenschappelijke propedeuse herkansing persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 58
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De opleidingen SJD en HBO-Rechten hebben een gemeenschappelijke propedeuse. Ingevolge artikel 58 van de OER geldt een voor één van deze opleidingen gegeven BNSA ook voor de andere opleiding. Ter zitting van het College heeft de directeur toegelicht dat hij de opleidingen SJD en HBO-Rechten voor de toepassing van artikel 7.8b van de WHW daarom als dezelfde opleiding beschouwt. De directeur heeft appellante dan ook op basis van het voor de opleiding SJD verkregen uitgesteld studieadvies, met daaraan verbonden een termijn tot 31 januari 2019 voor het halen van alle 60 studiepunten van de propedeuse, hoewel appellante na het verkrijgen van het uitgesteld studieadvies naar de opleiding HBO-Rechten is overgestapt, een BNSA gegeven. Het College is van oordeel dat deze gang van zaken niet in strijd is met artikel 7.8b van de WHW. Bij de beslissing van 15 februari 2019 heeft de directeur appellante het BNSA gegeven omdat zij niet binnen de gestelde termijn de propedeuse heeft gehaald. Het College is van oordeel dat belangenafweging die de directeur heeft gemaakt na de constatering dat de propedeuse niet is gehaald, deugdelijk is. Weliswaar vermeldt de beslissing van 15 februari 2019 ten onrechte dat appellante aan het eind van het tweede jaar zeventien punten van de propedeuse niet heeft gehaald, maar dit betekent niet dat de directeur geen BNSA mocht geven. Dat appellante de propedeuse niet heeft gehaald, staat immers vast. Hetgeen appellante aanvoert over de gemiste herkansing van het onderdeel ‘Assessment advisering’ van het vak ‘Het adviseringstraject’, kan niet tot gegrondverklaring van het beroep leiden. Haar verzoek om een extra herkansing van dat onderdeel is afgewezen. Appellante heeft tegen deze afwijzing geen rechtsmiddelen ingesteld. Het College moet in deze procedure over het BNSA daarom uitgaan van de rechtmatigheid van deze afwijzing. Met het verkrijgen van een extra herkansing voor dat onderdeel zou zij overigens niet de 60 studiepuntenpunten van de propedeuse hebben kunnen behalen. Appellante heeft immers evenmin het vak Conflictanalyse gehaald. Verder mocht verweerder zich met de directeur onder verwijzing naar het advies van de studentendecaan van 15 juli 2019 op het standpunt stellen dat het verband tussen de studieachterstand van appellante en de door haar naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden niet aannemelijk is. Appellante heeft zich gedurende het tweede studiejaar niet met persoonlijke omstandigheden tot de studentendecaan gewend. In het advies is de studieadviseur ingegaan op een door appellante in administratief beroep overgelegde verklaring van 18 maart 2019 van

een psycholoog. Volgens de studentendecaan heeft de psycholoog bij navraag laten weten dat zij al meer dan een jaar geen contact met appellante heeft gehad, dat appellante niet haar patiënt is en dat zij de studentendecaan geen medewerking kon verlenen. Appellante heeft in reactie hierop geen nieuwe medische informatie overgelegd. Onder deze omstandigheden hoefden verweerder en de directeur geen betekenis te hechten aan de verklaring van de psycholoog.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, veweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 februari 2019 heeft de directeur van het domein Business, Finance en Law appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 17 september 2019 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 januari 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. P.O. van Rossem, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de directeur is mr. A. Buitenkamp verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in februari 2017 begonnen met de opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening (hierna: SJD). Aan het eind van het studiejaar had zij 18 van de voor een positief studieadvies vereiste 50 studiepunten van de propedeuse behaald. Bij beslissing van 14 februari 2018 heeft de directeur haar daarom een BNSA gegeven. Hiertegen heeft appellante administratief beroep ingesteld, waarbij zij zich op persoonlijke omstandigheden heeft beroepen. Op 1 april 2018 is een schikking tot stand gekomen. Hierbij is het BNSA vervangen door een uitgesteld studieadvies, met daaraan verbonden een termijn tot 31 januari 2019 voor het halen van alle 60 studiepunten van de propedeuse. Appellante is vervolgens overgestapt naar de opleiding HBO-Rechten, die hetzelfde propedeuseprogramma heeft als de opleiding SJD. Aan het eind van de gegeven termijn had appellante 51 studiepunten van de propedeuse behaald. De directeur heeft haar bij de beslissing van 15 februari 2019 het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten. Volgens verweerder hoefde de directeur het BNSA niet wegens de door appellante in administratief beroep naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden achterwege te laten. Hierbij heeft verweerder verwezen naar een advies van de studentendecaan van 15 juli 2019.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij voert aan dat de door de directeur gemaakte belangenafweging op onjuiste feiten berust en dat onduidelijk is waarom haar een BNSA is gegeven. Zij wijst erop dat zij het onderdeel ‘Assessment advisering’ van het vak ‘Het adviseringstraject’ niet heeft kunnen herkansen. Een door haar ingediend verzoek om een extra herkansing is volgens haar

ten onrechte afgewezen. Verder voert zij aan dat persoonlijke omstandigheden haar in haar studievoortgang hebben belemmerd.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het tweede lid luidt: “Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”
Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld."

Artikel 58 van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) luidt: “[…] Als sprake is van een gemeenschappelijke propedeuse geldt het bindend studieadvies voor alle opleidingen die deze propedeuse gemeen hebben. […]”

2.4. De opleidingen SJD en HBO-Rechten hebben een gemeenschappelijke propedeuse. Ingevolge artikel 58 van de OER geldt een voor één van deze opleidingen gegeven BNSA ook voor de andere opleiding. Ter zitting van het College heeft de directeur toegelicht dat hij de opleidingen SJD en HBO-Rechten voor de toepassing van artikel 7.8b van de WHW daarom als dezelfde opleiding beschouwt. De directeur heeft appellante dan ook op basis van het voor de opleiding SJD verkregen uitgesteld studieadvies, met daaraan verbonden een termijn tot 31 januari 2019 voor het halen van alle 60 studiepunten van de propedeuse, hoewel appellante na het verkrijgen van het uitgesteld studieadvies naar de opleiding HBO-Rechten is overgestapt, een BNSA gegeven. Het College is van oordeel dat deze gang van zaken niet in strijd is met artikel 7.8b van de WHW.
Bij de beslissing van 15 februari 2019 heeft de directeur appellante het BNSA gegeven omdat zij niet binnen de gestelde termijn de propedeuse heeft gehaald. Het College is van oordeel dat belangenafweging die de directeur heeft gemaakt na de constatering dat de propedeuse niet is gehaald, deugdelijk is. Weliswaar vermeldt de beslissing van 15 februari 2019 ten onrechte dat appellante aan het eind van het tweede jaar zeventien punten van de propedeuse niet heeft gehaald, maar dit betekent niet dat de directeur geen BNSA mocht geven. Dat appellante de propedeuse niet heeft gehaald, staat immers vast.
Hetgeen appellante aanvoert over de gemiste herkansing van het onderdeel ‘Assessment advisering’ van het vak ‘Het adviseringstraject’, kan niet tot gegrondverklaring van het beroep leiden. Haar verzoek om een extra herkansing van dat onderdeel is afgewezen. Appellante heeft tegen deze afwijzing geen rechtsmiddelen ingesteld. Het College moet in deze procedure over het BNSA daarom uitgaan van de rechtmatigheid van deze afwijzing. Met het verkrijgen van een extra herkansing voor dat onderdeel zou zij overigens niet de 60 studiepuntenpunten van de propedeuse hebben kunnen behalen. Appellante heeft immers evenmin het vak Conflictanalyse gehaald.
Verder mocht verweerder zich met de directeur onder verwijzing naar het advies van de studentendecaan van 15 juli 2019 op het standpunt stellen dat het verband tussen de studieachterstand van appellante en de door haar naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden niet aannemelijk is. Appellante heeft zich gedurende het tweede studiejaar niet met persoonlijke omstandigheden tot de studentendecaan gewend. In het advies is de studieadviseur ingegaan op een door appellante in administratief beroep overgelegde verklaring van 18 maart 2019 van een psycholoog. Volgens de studentendecaan heeft de psycholoog bij navraag laten weten dat zij al meer dan een jaar geen contact met appellante heeft gehad, dat appellante

niet haar patiënt is en dat zij de studentendecaan geen medewerking kon verlenen. Appellante heeft in reactie hierop geen nieuwe medische informatie overgelegd. Onder deze omstandigheden hoefden verweerder en de directeur geen betekenis te hechten aan de verklaring van de psycholoog.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/171**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak	:	26 juni 2020
Partijen	:	appellant en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bewijsmateriaal (definitieve) beëindiging van de inschrijving iudicium abeundi laakbaar gedrag minnelijke schikking ontzegging van de toegang Protocol Iudicium Abeundi seksuele intimidatie vervalsen wangedrag Wet BIG
Artikelen	:	WHW: artikel 7.42a WHW: artikel 7.63a Wet BIG: artikel 47
Uitspraak	:	Gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	**De beoordeling door het college** 2.4. Op grond van artikel 7.63a, derde lid, van de WHW moet de geschillenadviescommissie nagaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. In het dossier bevinden zich geen stukken waaruit blijkt dat de geschillenadviescommissie dat is nagegaan. Ter zitting van het College heeft verweerder daarover verklaard dat het dossier lijvig is, appellant meerdere keren de gelegenheid heeft gehad om zijn gedrag te verbeteren en dat een minnelijke schikking, ook gelet op de voorgeschiedenis van de procedure, niet voor de hand of lag. Dat standpunt van verweerder laat echter onverlet dat de verplichting om na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is, nu eenmaal in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW is opgenomen. Omdat niet aan die verplichting is voldaan, ziet het College aanleiding om het beroep van appellant gegrond te verklaren. De beslissing van 23 september 2019 dient te worden vernietigd. Het College ziet echter reden om de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten. Gegeven de overwegingen hieronder, zou het in acht nemen van de juiste procedure (inclusief een poging tot minnelijke schikking) niet tot een ander resultaat hebben geleid. Daarbij is het volgende van belang. […] 2.6.1. Het College ziet, anders dan appellant betoogt, geen aanleiding voor het oordeel dat deze gedragingen en uitlatingen van appellant niet hebben plaatsgevonden. Over de incidenten die zich hebben voorgedaan in 2014 in het Reinier de Graaf Ziekenhuis, bevindt zich in het dossier een gespreksverslag van [Naam 1]. Daarin is een beschrijving opgenomen van het incident, waarbij appellant onbevoegd opdracht heeft gegeven om medicijnen toe te dienen. Uit dat verslag volgt ook dat appellant op eigen initiatief en tot ongenoegen van de patiënte met collega-coassistenten naar haar is teruggegaan, omdat zij een interessante patiënte was. Appellant heeft in bezwaar een brief overgelegd, waarin staat dat het voorval over de onbevoegde opdracht tot het toedienen van medicatie onjuist is beschreven. Die brief is onvoldoende om niet van het – zowel door [Naam 1] als appellant

ondertekende – gespreksverslag uit te gaan. De door appellant overgelegde brief is getypt, ongedateerd, niet voorzien van een “natte” handtekening en zou afkomstig zijn van “Coassistenten interne geneeskunde”. Anders dan appellant betoogt, mocht verweerder de in het gespreksverslag omschreven voorvallen betrekken bij zijn beoordeling. Niet valt in te zien dat deze voorvallen niet zien op de inzet van appellant tijdens het coschap. Verweerder heeft bovendien bij zijn beoordeling mogen betrekken dat appellant zich onder meer heeft voorgedaan als promovendus. Dat appellant alleen aan zijn ex-vriendin heeft verteld dat hij promovendus is dan wel alleen via social media een bepaalde hashtag heeft gebruikt, heeft verweerder, gelet op de e-mails van verschillende medewerkers van het Elisabeth-Tweesteden Ziekenhuis die in het dossier zitten, terecht niet aannemelijk geacht.
2.6.2. Verweerder heeft deze hiervoor onder 2.6 en 2.6.1 omschreven gedragingen, mede bezien in het licht van artikel 47 van de Wet BIG, als laakbaar kunnen aanmerken. Over het antwoord op de vraag of verweerder, gelet op deze gedragingen, in redelijkheid van zijn bevoegdheid neergelegd in artikel 7.42a van de WHW gebruik heeft kunnen maken, overweegt het College als volgt.

Het gebruik van de in artikel 7.42a van de WHW neergelegde bevoegdheid
2.7. Het samenstel van gedragingen dat verweerder aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, heeft verweerder naar het oordeel van het College in redelijkheid tot de conclusie kunnen brengen dat appellant door zijn gedragingen of uitlatingen blijk heeft gegeven van ongeschiktheid voor de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de door hem gevolgde opleiding hem opleidt. Het standpunt van appellant dat verweerder hem de gedragingen te zwaar aanrekent, in het bijzonder de voorvallen van seksuele intimidatie en het onbevoegd geven van een opdracht tot het toedienen van medicatie, deelt het College niet. Verweerder heeft in dit kader geen doorslaggevende betekenis hoeven toekennen aan de rapportage van [Naam 2]. Die rapportage dateert van een aantal jaren terug en daarbij zijn de meer recente incidenten niet betrokken. Bovendien heeft verweerder, na het advies van de decaan en de examencommissie, geen aanleiding hoeven zien om [Naam 2] opnieuw te raadplegen. De hiervoor genoemde voorvallen, mede bezien in het licht van de overige gedragingen en uitlatingen van appellant, heeft verweerder dusdanig laakbaar kunnen achten dat deze in redelijkheid de definitieve beëindiging van de inschrijving voor de opleiding rechtvaardigen. Zoals uit overweging 2.5.2 volgt, is hierbij niet doorslaggevend dat de gedragingen van appellant in tuchtrechtelijk opzicht zouden leiden tot een ontzegging van de bevoegdheid het beroep uit te oefenen en de doorhaling van de inschrijving in het BIG-register. De ter zitting van het College aangehaalde tuchtrechtelijke uitspraken, die volgens appellant gaan over ernstigere gedragingen en niet hebben geleid tot de zwaarste tuchtrechtelijke sanctie, leiden daarom niet tot het beoogde doel.
2.7.1. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het belang van appellant bovendien zorgvuldig gewogen en dat belang niet doorslaggevend hoeven achten. De examencommissie heeft in totaal elf gesprekken met appellant gevoerd en hem meerdere keren in de gelegenheid gesteld om de coschappen, na een schorsing, te hervatten.

Daarbij is bovendien van belang dat aan appellant een verbeteringstraject is opgelegd bij de studieadviseur en de studentenpsycholoog. Daarnaast hebben onafhankelijke beoordelingen plaatsgevonden en heeft de examencommissie appellant in de gelegenheid gesteld zich onder begeleiding van een psychiater te stellen. Het College deelt het standpunt van appellant dat verweerder hem, gelet op het samenstel gedragingen, een minder vergaande maatregel had moeten opleggen, niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 mei 2018 heeft verweerder de inschrijving van appellant voor de opleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam definitief beëindigd. Bij diezelfde beslissing heeft verweerder appellant definitief de toegang ontzegd tot alle gebouwen en terreinen van de instelling.

Bij beslissing van 23 september 2019 heeft verweerder het bezwaar tegen de beslissing, voor zover deze ziet op de definitieve beëindiging van de inschrijving, ongegrond verklaard. Bij afzonderlijke beslissing van 23 september 2019 heeft verweerder het bezwaar tegen de beslissing, voor zover deze ziet op de definitieve ontzegging van de toegang tot alle gebouwen en terreinen van de instelling ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissingen heeft appellant beroepen bij het College ingesteld. Het beroep gericht tegen de beslissing van 23 september 2019 over de beëindiging van de inschrijving is bij het College geregistreerd onder nr. 2019/171. Het beroep gericht tegen de beslissing van 23 september 2019 over de ontzegging van de toegang is geregistreerd onder nr. 2019/156.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft zaak nr. 2019/171 ter zitting behandeld op 18 mei 2020, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A. Rijsdijk, zijn verschenen. Daarnaast is de Examencommissie Geneescommissie, vertegenwoordigd door dr. J. de Jonge en dr. S.J.C.M.M. Neggers, ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

Juridisch kader

2.1. Artikel 7.42a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), luidt als volgt:
“1. Het instellingsbestuur kan in bijzondere gevallen na advies van de examencommissie, de decaan of een met de decaan vergelijkbaar orgaan binnen de instelling en na zorgvuldige afweging van de betrokken belangen de inschrijving van een student voor een opleiding beëindigen dan wel weigeren, als die student door zijn gedragingen of uitlatingen blijk heeft gegeven van ongeschiktheid voor de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de door hem gevolgde opleiding hem opleidt, dan wel voor de praktische voorbereiding op de beroepsuitoefening.

[…].”

2.1.1. In het Protocol Iudicium Abeundi van de Nederlandse Federatie van Universitair Medische Centra (NFU) is onder meer het volgende opgenomen:
“Dit Protocol Iudicium Abeundi dient als (procedureel) hulpmiddel bij de advisering c.q. de voorbereiding van de besluitvorming door het college van bestuur met betrekking tot het beëindigen van, of het weigeren van het verzoek tot, inschrijving als student of als extraneus (= iudicium abeundi) binnen de Bachelor- en de Masteropleiding van de faculteiten geneeskunde, tandheelkunde en diergeneeskunde.
[…]. Het IA is voorbehouden aan zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij in de regel sprake is van een ‘gevaarzettingssituatie’, bijvoorbeeld een directe of indirecte ernstige bedreiging van de patiëntveiligheid. Voor het IA kan aangesloten worden bij de definitie van laakbaar gedrag in artikel 47 Wet Beroepen Individuele Gezondheidszorg (Wet BIG) dat kan leiden tot tuchtrechtelijke sancties. […].”

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant volgde de opleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Hij is in het jaar 2011 met coschappen begonnen. Hij volgde de coschappen voor de Master Geneeskunde cohort 2011-2012 tot en met 2016-2017, oude stijl. Bij brief van 13 april 2018 hebben de decaan en de examencommissie van de opleiding Geneeskunde verweerder geadviseerd om de inschrijving van appellant op grond van artikel 7.42a van de WHW te beëindigen (hierna: het advies).

2.2.1. Bij beslissing van 17 mei 2018 heeft verweerder het advies opgevolgd en de inschrijving van appellant voor de opleiding Geneeskunde beëindigd. Volgens verweerder volgt uit het advies dat sprake is van een opeenstapeling van ernstig wangedrag sinds 2012. Dat wangedrag bestaat onder meer uit meerdere gevallen van seksuele intimidatie, het zich valselijk uitgeven voor onder meer promovendus en het vervalsen van documenten, waaronder als bewijs aan de examencommissie overgelegde WhatsApp-gesprekken. Appellant is gedurende zijn opleiding meerdere keren geschorst. De concrete incidenten die aanleiding hebben gegeven voor de beslissing van 17 mei 2018 zijn volgens verweerder een geval van seksuele intimidatie dan wel bedreiging van een leerling-verpleegkundige in een ziekenhuis waar appellant coschappen liep en het vervalsen van aan de examencommissie overgelegd bewijs. Volgens verweerder maken deze misdragingen appellant ongeschikt voor het beroep van arts en zijn studieloopbaan sinds 2012 geeft geen uitzicht op een verandering van zijn gedrag, aldus verweerder.

2.2.2. Verweerder heeft bij de beslissing van 23 september 2019 het door appellant gemaakte bezwaar onder verwijzing naar het advies van 6 september 2019 van de Geschillenadviescommissie Iudicium Abeundi – een geschillenadviescommissie als bedoeld in artikel 7.63a van de WHW – ongegrond verklaard. Volgens verweerder is aannemelijk dat de gedragingen en uitlatingen die aan de definitieve beëindiging van de inschrijving ten grondslag liggen, hebben plaatsgevonden. Als gevolg van deze gedragingen en uitlatingen is het basisvertrouwen dat een patiënt in een beroepsbeoefenaar moet kunnen stellen op verontrustende wijze geschonden. Verweerder acht het verder aannemelijk dat tuchtrechtelijke sancties zouden zijn opgelegd, indien het medisch tuchtrecht op appellant van toepassing zou zijn. Bovendien ligt een structurele verandering van het gedrag van appellant volgens verweerder niet voor de hand, omdat hij tijdens zijn studieloopbaan al twee keer zonder succes is getracht een gedragsverandering te bereiken. Verder is de procedure die tot de beslissing van 17 mei 2018 heeft geleid zorgvuldig geweest. De examencommissie heeft appellant meerdere keren gehoord en hij is daarbij bovendien aangespoord tot het verkrijgen van hulp. Gezien de ernst van de gedragingen was er geen andere, minder vergaande, mogelijkheid dan de inschrijving van appellant voor de opleiding Geneeskunde te beëindigen, aldus verweerder.

Het beroep van appellant

2.3. Appellant is het niet eens met deze beslissing. Volgens appellant zijn de gedragingen uit 2011 en 2012 ten onrechte aan de besluitvorming ten grondslag gelegd. Deze gedragingen zien op het professionele gedrag van appellant, maar ze zien niet op expliciete gedragingen. Hij kampte destijds met persoonlijke omstandigheden en daarom zijn de coschappen destijds tijdelijk onderbroken. Wat betreft het voorval in 2013, dat ging over een incident met een verpleegkundige, voert appellant aan dat verweerder te eenvoudig voorbij is gegaan aan het feit dat geen situatie van gevaarzetting bestond en dat de kritiek van appellant op de verpleegkundige wellicht terecht was. Aan het incident mag, aldus appellant, niet het gewicht worden toegekend, dat verweerder eraan toekent. Het verslag dat in januari 2015 is opgesteld over het functioneren van appellant in het Reinier de Graaf Gasthuis ziet op zijn inzet en mag niet aan de besluitvorming ten grondslag gelegd worden. Aan het onbevoegd opdracht geven tot toediening van medicatie tilt verweerder volgens appellant ook te zwaar. Bovendien gaat verweerder ten onrechte voorbij aan het door appellant overgelegde bewijs, waaruit volgt dat sprake was van een miscommunicatie. [Naam 2], die in 2015 over de geschiktheid van appellant heeft geadviseerd, achtte dit incident en het incident uit 2013 onvoldoende om de inschrijving van appellant te beëindigen. Dat appellant zich zou hebben voorgedaan als promovendus en arts klopt niet. Hij heeft alleen aan een ex-vriendin verteld dat hij bezig was met onderzoek. Dit heeft zich in de privésfeer afgespeeld en houdt geen verband met de beroepsuitoefening. Verder voert appellant aan dat de seksuele intimidatie van een leerling-verpleegkundige hem te zwaar wordt aangerekend. Verweerder heeft ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat de leerling-verpleegkundige samen met een andere ex-vriendin de situatie heeft aangegrepen om hem in een kwaad daglicht te stellen. Van zijn berichten ging geen reële dreiging uit. Dat volgt ook uit de door hem overgelegde WhatsApp-correspondentie met de desbetreffende personen. Bovendien heeft het incident zich volledig afgespeeld in de privésfeer van betrokkenen, aldus appellant. Appellant stelt zich op het standpunt dat hij weliswaar op zijn gedrag kan worden aangesproken, maar dat verweerder had moeten volstaan met een minder ingrijpende maatregel. Bovendien is van belang dat deze gedragingen niet zouden leiden tot een definitieve ontzetting van een arts uit zijn ambt, aldus appellant. Verder heeft verweerder geen aandacht besteed aan het rapport van [Naam 2] en had verweerder [Naam 2] opnieuw moeten raadplegen, aldus appellant.

De beoordeling door het college

2.4. Op grond van artikel 7.63a, derde lid, van de WHW moet de geschillenadviescommissie nagaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. In het dossier bevinden zich geen stukken waaruit blijkt dat de geschillenadviescommissie dat is nagegaan. Ter zitting van het College heeft verweerder daarover verklaard dat het dossier lijvig is, appellant meerdere keren de gelegenheid heeft gehad om zijn gedrag te verbeteren en dat een minnelijke schikking, ook gelet op de voorgeschiedenis van de procedure, niet voor de hand of lag. Dat standpunt van verweerder laat echter onverlet dat de verplichting om na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is, nu eenmaal in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW is opgenomen. Omdat niet aan die verplichting is voldaan, ziet het College aanleiding om het beroep van appellant gegrond te verklaren. De beslissing van 23 september 2019 dient te worden vernietigd. Het College ziet echter reden om de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten. Gegeven de overwegingen hieronder, zou het in acht nemen van de juiste procedure (inclusief een poging tot minnelijke schikking) niet tot een ander resultaat hebben geleid. Daarbij is het volgende van belang.

i. Toetsingskader

2.5. Zoals het College eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 22 februari 2018 in zaak nr. 2017/133 (www.cbho.nl) volgt uit de toelichting op artikel 7.42a van de WHW (Kamerstukken II, 2008/09, 31 821, nr. 3, p. 25 e.v.), dat de daarin neergelegde bevoegdheid tot het beëindigen van de inschrijving van een student (het iudicium abeundi) zich richt op gevallen waarin personen door hun gedragingen een bedreiging vormen voor anderen, zoals medestudenten en docenten maar ook degenen die op een andere manier deel uitmaken van het onderwijs. Deze situatie zal zich, aldus de wetsgeschiedenis, met name voordoen bij

de praktijkoefeningen (stages, practica of coschappen) die voorbereiden op de beroepsuitoefening. Van belang is dat het gaat om gedragingen en uitlatingen die in de context van het beroep of de praktijkoefening ontoelaatbaar zijn. Het onvoldoende functioneren op een bepaald gebied, bijvoorbeeld in de collegiale omgang of het professionele gedrag, is op zich niet voldoende voor een iudicium abeundi. Dit zal in het kader van het reguliere onderwijsprogramma aan de orde (moeten) komen en in dat verband kunnen worden beoordeeld. Als dit wordt getoetst in een bepaald studieonderdeel zal de student dat studieonderdeel niet met een voldoende afsluiten en – als sprake is van een verplicht onderdeel – om die reden de opleiding niet kunnen afronden. Evenmin kan het iudicium abeundi worden ingezet om studenten met onvoldoende studieresultaten of inzet uit te schrijven. Voor het verwijderen vanwege onvoldoende studieresultaten – en onvoldoende inzet voor de opleiding zal zich eveneens uiten in onvoldoende studieresultaten – bestaat de mogelijkheid van een bindend afwijzend studieadvies, aldus de wetsgeschiedenis van artikel 7.42a van de WHW.

2.5.1. Het is aan verweerder om een beoordeling te geven over de ongeschiktheid van een student voor de opleiding in relatie tot de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de gevolgde opleiding opleidt. Bij deze beoordeling, waarbij hij zich zal moeten laten adviseren, heeft verweerder beoordelingsruimte. Hierbij zal verweerder bovendien een belangenafweging moeten maken. De vraag die in deze zaak moet worden beantwoord is of verweerder in het licht van de door hem aan de besluitvorming ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden en de daartegen door appellant aangevoerde beroepsgronden, in redelijkheid van zijn bevoegdheid neergelegd in artikel 7.42a van de WHW gebruik heeft kunnen maken.

2.5.2. Voor deze beoordeling heeft verweerder zich mede gebaseerd op het hiervoor in overweging 2.1.1 aangehaalde Protocol Iudicium Abeundi van de Nederlandse Federatie van Universitair Medische Centra (hierna: Protocol). In dat Protocol staat dat, voor de beoordeling of een student laakbaar gedrag heeft vertoond, kan worden aangesloten bij artikel 47 van de Wet BIG. Volgens het Protocol kunnen de tuchtmaatregelen lopen van een waarschuwing tot de ontzegging van de bevoegdheid om het beroep uit de oefenen en de doorhaling van de inschrijving in het BIG-register. Dat laatste gebeurt bij zeer ernstig laakbaar handelen, aldus het Protocol. Dat voor de beoordeling van het gedrag van de student aangesloten kan worden bij laakbaar gedrag als bedoeld in artikel 47 van de Wet BIG, neemt echter niet weg dat artikel 7.42a van de WHW een eigen beoordeling vereist. De situatie waarin een beoordeling plaatsvindt over het gedrag van een student in het kader van de ongeschiktheid voor het beroep waarvoor hij wordt opgeleid, dient dan ook te worden onderscheiden van de situatie waarin een (tuchtrechtelijke) beoordeling plaatsvindt van het gedrag van een persoon die het desbetreffende beroep al uitoefent. Het College onderschrijft dan ook niet het betoog van appellant ter zitting van het College dat een iudicium abeundi alleen kan worden gegeven in het geval dat het gedrag van de student in tuchtrechtelijk opzicht zou leiden tot een ontzegging van de bevoegdheid het beroep uit te oefenen en doorhaling van de inschrijving in het BIG-register. Dat neemt niet weg dat het gedrag van een student dusdanig laakbaar moet zijn, dat dit gedrag een definitieve beëindiging van de inschrijving voor de desbetreffende opleiding rechtvaardigt. Over de gedragingen van appellant die verweerder aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, oordeelt het College als volgt.

ii. De gedragingen van appellant

2.6. Mede uit het advies van de decaan en de examencommissie dat verweerder aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, volgt dat appellant een aantal keren met het coschap Inwendige Geneeskunde is begonnen, maar dat hij die coschappen heeft moeten onderbreken. In juli 2012 heeft de examencommissie beslist dat appellant moest stoppen met het coschap vanwege onvoldoendes voor de eindbeoordelingen, waarbij de samenwerking met de begeleider stroef liep. In dat kader heeft de examencommissie appellant een verbetertraject opgelegd bij de studieadviseur en de studentenpsycholoog. Daarna is in oktober 2013 het coschap Inwendige Geneeskunde in het Vlietlandziekenhuis geschorst vanwege een “melding incidenten medewerkers” door een verpleegkundige over seksuele intimidatie. Appellant had een vrouwelijke verpleegkundige bij de arm gepakt, apart genomen in een kamer en een opmerking gemaakt over haar decolleté. Vervolgens heeft appellant, na een

beoordeling door een psychiater, de opleiding hervat. Het coschap Inwendige Geneeskunde, dit keer in het Reinier de Graaf Ziekenhuis, is in januari 2015 naar aanleiding van incidenten in 2014 opnieuw geschorst, mede vanwege het onbevoegd geven van een opdracht tot het toedienen van medicijnen. [Naam 2] heeft naar aanleiding van dit incident een rapport uitgebracht over de geschiktheid van appellant om de opleiding te voltooien. Hij stelde behandeling door een onafhankelijk psychiater als voorwaarde voor de herstart van de opleiding. Appellant heeft daarop drie gesprekken gevoerd met een psychiater. Na een verzoek daartoe, heeft de examencommissie vervolgens in 2016 ingestemd met het hervatten van de coschappen. Uit een e-mail van 16 december 2016 van de coassistenten-opleider van het Elisabeth-Tweesteden Ziekenhuis in Tilburg volgt dat appellant als “samenwerker” een aantal keren voor problemen heeft gezorgd. Verder heeft de examencommissie appellant tijdens een gesprek in 2017 erop aangesproken dat hij zich op Facebook voordoet als arts en dat hij ten onrechte het cijfer “7” op zijn eindbeoordeling heeft ingevuld. Uit een e-mail van een medewerker van het ziekenhuis in Tilburg volgt dat appellant tijdens een kennismakingsgesprek (ten onrechte) heeft verteld dat hij bezig was met een promotieonderzoek. Een andere medewerker van dat ziekenhuis heeft dit bevestigd. Verder heeft een leerling-verpleegkundige op 18 oktober 2017 aangifte gedaan tegen appellant wegens dwang en bedreiging door middel van WhatsApp-berichten. Na beëindiging van de relatie tussen appellant en deze leerling-verpleegkundige heeft appellant gedreigd om opwindende selfies van haar op te hangen in het Elisabeth-Tweesteden Ziekenhuis, het ziekenhuis waar zij als leerling-verpleegkundige zou gaan werken. Uit het advies van de decaan en de examencommissie blijkt dat appellant zijn eerdere ex-vriendin, leerkracht in het speciaal onderwijs, op haar werkplek heeft bedreigd en dat hij pas vertrok na tussenkomst van de politie. Deze meldingen sluiten, aldus het advies, aan bij vergelijkbare meldingen uit het verleden, waaruit blijkt dat appellant op ongewenste en ongepaste wijze omgaat met jongere vrouwen of met vrouwen die een lagere maatschappelijke positie hebben. Voorbeelden zijn het incident uit 2013, maar ook het ongepast dan wel intimiderend terechtwijzen van verpleegkundigen tijdens het coschap in het Reinier de Graaf Ziekenhuis. Verder geeft het advies voorbeelden van leugenachtig gedrag van appellant, zoals het gebruik van titels en functieaanduidingen die niet corresponderen met de functie van coassistent. Daarnaast heeft appellant het rapport van [Naam 2] veranderd, om aan zijn ex-vriendin aan te tonen dat hij psychisch in orde was. Ook heeft hij bewerkt bewijsmateriaal aan de examencommissie overgelegd over het incident met de leerling-verpleegkundige. Deze feiten en omstandigheden heeft verweerder uitgebreid gedocumenteerd. Onder de gedingstukken bevinden zich e-mails en gespreksverslagen van medewerkers en opleiders van de verschillende ziekenhuizen, beoordelingsformulieren, rapportages van psychiaters en een rapport van bureau Hoffmann Bedrijfsrecherche over het manipuleren van bewijsmateriaal, te weten het verwijderen van onderdelen uit WhatsApp-gesprekken. Daarnaast heeft verweerder elf verslagen van gesprekken tussen de examencommissie en appellant over de incidenten en over de voortzetting van de opleiding aan de besluitvorming ten grondslag gelegd.

2.6.1. Het College ziet, anders dan appellant betoogt, geen aanleiding voor het oordeel dat deze gedragingen en uitlatingen van appellant niet hebben plaatsgevonden. Over de incidenten die zich hebben voorgedaan in 2014 in het Reinier de Graaf Ziekenhuis, bevindt zich in het dossier een gespreksverslag van [Naam 1]. Daarin is een beschrijving opgenomen van het incident, waarbij appellant onbevoegd opdracht heeft gegeven om medicijnen toe te dienen. Uit dat verslag volgt ook dat appellant op eigen initiatief en tot ongenoegen van de patiënte met collega-coassistenten naar haar is teruggegaan, omdat zij een interessante patiënte was. Appellant heeft in bezwaar een brief overgelegd, waarin staat dat het voorval over de onbevoegde opdracht tot het toedienen van medicatie onjuist is beschreven. Die brief is onvoldoende om niet van het – zowel door [Naam 1] als appellant ondertekende – gespreksverslag uit te gaan. De door appellant overgelegde brief is getypt, ongedateerd, niet voorzien van een “natte” handtekening en zou afkomstig zijn van “Coassistenten interne geneeskunde”. Anders dan appellant betoogt, mocht verweerder de in het gespreksverslag omschreven voorvallen betrekken bij zijn beoordeling. Niet valt in te zien dat deze voorvallen niet zien op de inzet van appellant tijdens het coschap. Verweerder heeft bovendien bij zijn beoordeling mogen betrekken dat appellant zich onder meer heeft voorgedaan als promovendus. Dat appellant alleen aan zijn ex-vriendin heeft verteld dat hij promovendus is dan wel alleen via social media een bepaalde hashtag heeft gebruikt, heeft verweerder, gelet op de e-mails van

verschillende medewerkers van het Elisabeth-Tweesteden Ziekenhuis die in het dossier zitten, terecht niet aannemelijk geacht.

2.6.2. Verweerder heeft deze hiervoor onder 2.6 en 2.6.1 omschreven gedragingen, mede bezien in het licht van artikel 47 van de Wet BIG, als laakbaar kunnen aanmerken. Over het antwoord op de vraag of verweerder, gelet op deze gedragingen, in redelijkheid van zijn bevoegdheid neergelegd in artikel 7.42a van de WHW gebruik heeft kunnen maken, overweegt het College als volgt.

Het gebruik van de in artikel 7.42a van de WHW neergelegde bevoegdheid

2.7. Het samenstel van gedragingen dat verweerder aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, heeft verweerder naar het oordeel van het College in redelijkheid tot de conclusie kunnen brengen dat appellant door zijn gedragingen of uitlatingen blijk heeft gegeven van ongeschiktheid voor de uitoefening van een of meer beroepen waartoe de door hem gevolgde opleiding hem opleidt. Het standpunt van appellant dat verweerder hem de gedragingen te zwaar aanrekent, in het bijzonder de voorvallen van seksuele intimidatie en het onbevoegd geven van een opdracht tot het toedienen van medicatie, deelt het College niet. Verweerder heeft in dit kader geen doorslaggevende betekenis hoeven toekennen aan de rapportage van [Naam 2]. Die rapportage dateert van een aantal jaren terug en daarbij zijn de meer recente incidenten niet betrokken. Bovendien heeft verweerder, na het advies van de decaan en de examencommissie, geen aanleiding hoeven zien om [Naam 2] opnieuw te raadplegen. De hiervoor genoemde voorvallen, mede bezien in het licht van de overige gedragingen en uitlatingen van appellant, heeft verweerder dusdanig laakbaar kunnen achten dat deze in redelijkheid de definitieve beëindiging van de inschrijving voor de opleiding rechtvaardigen. Zoals uit overweging 2.5.2 volgt, is hierbij niet doorslaggevend dat de gedragingen van appellant in tuchtrechtelijk opzicht zouden leiden tot een ontzegging van de bevoegdheid het beroep uit te oefenen en de doorhaling van de inschrijving in het BIG-register. De ter zitting van het College aangehaalde tuchtrechtelijke uitspraken, die volgens appellant gaan over ernstigere gedragingen en niet hebben geleid tot de zwaarste tuchtrechtelijke sanctie, leiden daarom niet tot het beoogde doel.

2.7.1. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het belang van appellant bovendien zorgvuldig gewogen en dat belang niet doorslaggevend hoeven achten. De examencommissie heeft in totaal elf gesprekken met appellant gevoerd en hem meerdere keren in de gelegenheid gesteld om de coschappen, na een schorsing, te hervatten. Daarbij is bovendien van belang dat aan appellant een verbeteringstraject is opgelegd bij de studieadviseur en de studentenpsycholoog. Daarnaast hebben onafhankelijke beoordelingen plaatsgevonden en heeft de examencommissie appellant in de gelegenheid gesteld zich onder begeleiding van een psychiater te stellen. Het College deelt het standpunt van appellant dat verweerder hem, gelet op het samenstel gedragingen, een minder vergaande maatregel had moeten opleggen, niet.

Slotsom

2.8. Zoals hiervoor onder 2.4 is overwogen, is het beroep van appellant gegrond, omdat niet is voldaan aan het vereiste dat bezien moet worden of een minnelijke schikking mogelijk is. De beslissing van 23 september 2019 dient te worden vernietigd. Omdat verweerder niettemin in redelijkheid van zijn bevoegdheid neergelegd in artikel 7.42a van de WHW gebruik heeft kunnen maken, dienen de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te blijven. Dat betekent dat de inschrijving van appellant voor de opleiding Geneeskunde is beëindigd.

2.8.1 Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Daarbij worden voor het indienen van een bezwaarschrift, het verschijnen op de hoorzitting, het indienen van een beroepschrift en het verschijnen ter zitting van het College in totaal 4 punten toegekend met een waarde

van € 525,- per punt en een wegingsfactor 1. Ook dient verweerder het door appellant betaalde griffierecht ter hoogte van € 47,- te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam van 23 september 2019, kenmerk college van bestuur/BVM/278556;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven;
IV. veroordeelt het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het bezwaar en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.100,00, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam het door appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/172**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	16 maart 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	adviesbeoordeling afstudeerhandleiding bedrijfsbegeleider beoordeling herbeoordeling
Artikelen	:	Awb: artikel 8:45, eerste lid
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.4. Het College is van oordeel dat het CBE een onjuiste uitleg heeft gegeven aan de regels die de opleiding in de afstudeerhandleiding heeft opgesteld. De adviesbeoordeling is duidelijk onder het kopje “afstudeerverslag” ondergebracht, zodat deze bij de beoordeling daarvan dient te worden betrokken. Indien het CBE van oordeel is dat dit per abuis is gedaan, dient hij de opleiding te verzoeken de regels in de afstudeerhandleiding aan te passen. Het CBE mocht in ieder geval niet ten nadele van de student een uitleg geven aan de afstudeerhandleiding die niet strookt met de letterlijke bewoordingen daarvan. Voorts is het College van oordeel dat het oordeel van de bedrijfsbegeleider niet slechts een advies is, waarvan zonder nadere motivering kan worden afgeweken. Dit geldt temeer nu het oordeel van de bedrijfsbegeleider ook ziet op aspecten die een rol spelen bij het afstudeerverslag. Het CBE heeft dit ten onrechte niet onderkend. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 juli 2019 hebben de examinatoren van de opleiding AD Accountancy de door appellant gemaakte afstudeeropdracht beoordeeld met een 5,4.

Bij beslissing van 12 juli 2019 heeft de examencommissie van de Rotterdam Academy het verzoek van appellant tot herbeoordeling van zijn afstudeeropdracht afgewezen.

Bij beslissing van 26 september 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, het beroep voor zover gericht tegen de beslissing van de examinatoren waarbij de afstudeeropdracht van appellant met een 5,4 is beoordeeld, ongegrond verklaard, de beslissing van de examencommissie voor zover dit niet ingaat op de poging tot de minnelijke schikking vernietigd en de beslissing van de examinatoren gehandhaafd.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 december 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, secretaris van het college van beroep voor de examens, zijn verschenen. Tevens is Y.W. Wong, voorzitter van de examencommissie verschenen.

Het College heeft de zaak vervolgens aangehouden teneinde het CBE de gelegenheid te geven schriftelijke inlichtingen te verstrekken als bedoeld in artikel 8:45, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

Het CBE heeft deze inlichtingen verstrekt.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Met toestemming van partijen is afgezien van een nadere zitting. Het College heeft vervolgens het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding AD Accountancy aan de Hogeschool Rotterdam. In het kader van deze opleiding dient appellant een afstudeeropdracht te maken. Die afstudeeropdracht is gekoppeld aan een meewerkstage. De door appellant ingediende afstudeeropdracht is de eerste keer beoordeeld met een 2.8. Tegen deze beoordeling heeft appellant geen rechtsmiddelen aangewend. Appellant heeft vervolgens zijn afstudeeropdracht aangepast en opnieuw ingeleverd. Deze aangepaste afstudeeropdracht is beoordeeld met een 5.4. Omdat hij zich niet kon vinden in dit cijfer heeft appellant bij de examencommissie een verzoek tot herbeoordeling ingediend.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellant afgewezen. Zij heeft hiertoe overwogen dat het niet aan de examencommissie is om de inhoud van verkregen feedback te beoordelen of om een beoordelingsformulier inhoudelijk te toetsen naar aanleiding van klachten daarover. Wel kan de examencommissie beoordelen of de gevolgde procedures correct zijn verlopen. In de situatie van appellant zijn de procedures correct verlopen. Zo is de afstudeerhandleiding tijdig gepubliceerd en zijn er klassieke lessen en individuele consultmogelijkheden geweest voor het stellen van vragen over de afstudeeropdracht. Ook is er aan appellant een beoordelingsformulier verstrekt en is de beoordeling tot stand gekomen door twee daartoe benoemde examinatoren die onafhankelijk van elkaar de afstudeeropdracht hebben beoordeeld. Verder heeft er een feedbackgesprek plaatsgevonden met de begeleider. Ten slotte heeft er naar aanleiding van de onvoldoende voor de herkansing een gesprek plaatsgevonden tussen appellant en de twee examinatoren.

2.3. Het CBE heeft allereerst overwogen dat niet de examencommissie, maar het CBE bevoegd is te oordelen over beslissingen van examinatoren. Het CBE heeft het door appellant ingestelde beroep tegen de afwijzing van het verzoek om een herbeoordeling dan ook mede opgevat als een beroep tegen de door de examinatoren vastgestelde beoordeling, die met een 5,4 is beoordeeld.
Over deze beoordeling heeft het CBE overwogen dat het afstudeertraject alsmede de beoordeling daarvan overeenkomstig de beschrijving in de afstudeerhandleiding is verlopen. Appellant heeft voldoende begeleiding en contactmomenten kunnen benutten en hij heeft niet meegedeeld dat hij ontevreden is met de begeleiding gedurende zijn afstuderen. Voorts is gebleken dat beide examinatoren tot een zelfstandig oordeel zijn gekomen. Het CBE heeft vervolgens overwogen dat het enkele feit dat appellant feedback heeft verwerkt niet betekent dat de afstudeeropdracht daarmee met een voldoende moet worden beoordeeld. Daarvoor is de wijze waarop de feedback is verwerkt van doorslaggevend belang. Daarbij komt dat het niet uitzonderlijk is dat na verwerking van de verkregen feedback weer nieuwe feedback ontstaat. Volgens het CBE mag van appellant een bepaalde mate van zelfstandigheid worden verwacht wat betreft de wijze waarop hij invulling geeft aan de te verwerken feedback. Het vorenstaande betekent dat de

examinatoren bij de beoordeling van de afstudeeropdracht een zorgvuldige procedure hebben gevolgd en in redelijkheid tot de gegeven beoordeling konden komen, aldus het CBE.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat in de beoordeling van zijn afstudeeropdracht feitelijke onjuistheden zijn opgenomen. Als voorbeeld noemt appellant dat in zijn afstudeeropdracht wel degelijk een cijferanalyse is opgenomen. Volgens appellant hadden de examinatoren de documenten die hij heeft opgesteld om de beoordeling te weerleggen mee moeten nemen in hun definitieve beoordeling. Door dit niet te doen, is de beoordeling gebrekkig gemotiveerd. Appellant betoogt voorts dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat het afstudeertraject alsmede de beoordeling daarvan overeenkomstig de beschrijving in de afstudeerhandleiding is verlopen. Hij voert hiertoe aan dat de beoordeling niet door beide examinatoren is ondertekend en dat de datum ontbreekt waarop de beoordeling is vastgesteld. Ook voert hij aan dat de rolverdeling tussen de afstudeerbegeleider, de (externe) examinator en de bedrijfsbegeleider niet duidelijk is, temeer omdat in de afstudeerhandleiding de rollen door elkaar lijken te worden gebruikt. Hij wijst hij er voorts op dat uit de afstudeerhandleiding valt op te maken dat zowel de afstudeerbegeleider als de examinator een afzonderlijke beoordeling dienen te maken, die zij vervolgens samenvoegen tot één eindbeoordeling. Indien dat het geval is, heeft de student recht op inzage in beide beoordelingen. Verder wijst appellant erop dat niet is gebleken dat de bedrijfsbegeleider conform de afstudeerhandleiding om zijn oordeel is gevraagd. Dit klemt volgens appellant te meer, nu de bedrijfsbegeleider de student begeleidt bij de inhoudelijke uitwerking van de afstudeeropdracht.

2.4.1.Ter zitting van het College heeft appellant opgemerkt dat op blz. 10 van de afstudeerhandleiding is vermeld dat de bedrijfsbegeleider om advies wordt gevraagd met betrekking tot de beoordeling, dat hij deze meetekent en hiertoe bijlage 7 invult. Volgens de gemachtigde blijkt uit de ter discussie staande beoordeling niet of, en zo ja, hoe het advies van de bedrijfsbegeleider is meegewogen. De beoordeling is ook niet door hem meegetekend. Voorts heeft appellant opgemerkt dat de adviesbeoordeling conform de afstudeerhandleiding is geüpload op CumLaude Learning (n@tschool), maar dat hij niet weet of de adviesbeoordeling is geüpload. Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat het goed zou zijn om uit te zoeken of de adviesbeoordeling is geüpload.
Het College heeft ter zitting aan het CBE medegedeeld dat dan niet alleen onderzocht moet worden of de adviesbeoordeling is geüpload, maar dat ook onderzocht moet worden of de examinatoren de adviesbeoordeling hebben betrokken bij hun beoordeling en zo ja, op welke wijze dit is meegenomen bij de beoordeling.

2.4.3. Het CBE heeft bij brief van 9 januari 2020 medegedeeld dat de adviesbeoordeling van de bedrijfsbegeleider is opgevraagd. De adviesbeoordeling heeft als beoordeling een ‘V’ gekregen. Volgens het CBE, daarbij afgaand op het oordeel van de afstudeercoördinator, kan de adviesbeoordeling geen rol spelen bij de beoordeling van de afstudeeropdracht, maar alleen bij de afstudeerverdediging. In de afstudeerhandleiding, blz. 10, staat weliswaar onder het kopje “afstudeerverslag” vermeld dat de bedrijfsbegeleider om advies wordt gevraagd met betrekking tot de beoordeling en dat hij deze meetekent, maar volgens het CBE hoort deze zinsnede niet op deze plaats van de afstudeerhandleiding te staan. Dat blijkt ook wel uit het feit dat de bedrijfsbegeleider slechts een oordeel geeft over de competenties van de student, maar niet over het afstudeerverslag. Bovendien gaat het slechts om een advies, aldus het CBE.

2.4.4. Het College is van oordeel dat het CBE een onjuiste uitleg heeft gegeven aan de regels die de opleiding in de afstudeerhandleiding heeft opgesteld. De adviesbeoordeling is duidelijk onder het kopje “afstudeerverslag” ondergebracht, zodat deze bij de beoordeling daarvan dient te worden betrokken. Indien het CBE van oordeel is dat dit per abuis is gedaan, dient hij de opleiding te verzoeken de regels in de afstudeerhandleiding aan te passen. Het CBE mocht in ieder geval niet ten nadele van de student een uitleg geven aan de afstudeerhandleiding die niet strookt met de letterlijke bewoordingen daarvan. Voorts is het College van oordeel dat het oordeel van de bedrijfsbegeleider niet slechts een advies is, waarvan zonder nadere motivering kan worden afgeweken. Dit geldt temeer nu het oordeel van de bedrijfsbegeleider ook ziet op aspecten die een rol spelen bij het afstudeerverslag. Het CBE heeft dit ten onrechte niet onderkend.

Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 26 september 2019 dient te worden vernietigd. Het CBE dient een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

2.6. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam van 26 september 2019;
III. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.050,00 (zegge: duizendvijftig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) voor de behandeling van het beroep en hoger beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/173**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	30 januari 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA niet-ontvankelijk studieadvies termijnoverschrijding
Artikelen	:	Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11 WHW artikel 7.59a, vierde lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De termijn van zes weken om een beroepschrift in te dienen tegen de beslissing van 15 juli 2019 liep af op 26 augustus 2019. Appellant heeft met de indiening van zijn beroepschrift op 28 augustus 2019 derhalve de termijn overschreden. Onder de beslissing van 15 juli 2019 is vermeld dat tegen de beslissing binnen zes weken na dagtekening beroep kan worden ingesteld bij het CBE. Appellant is derhalve in de beslissing over de geldende termijn geïnformeerd. Desondanks heeft hij het administratief beroepschrift niet tijdig ingediend. De door appellant aangevoerde omstandigheden, dat hij al jaren op de hogeschool zit, dat het niet prettig was dat hij een BNSA kreeg en dat hij nog bewijs verzamelde, zijn onvoldoende om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Hoewel appellant heeft verklaard dat hij het moeilijk vond om zijn verhaal op papier te zetten en hij docenten wilde vragen om een ondersteunde verklaring, had hij toch binnen de termijn een pro forma of kort gemotiveerd beroepschrift kunnen indienen. Ook had hij iemand kunnen vragen om dit voor hem te doen. Het CBE heeft het administratief beroep van appellant derhalve terecht niet-ontvankelijk verklaard. Dit betekent dat het CBE terecht de gronden van appellant over het BNSA niet heeft beoordeeld en dat ook het College dat niet zal doen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 juli 2019 heeft de examencommissie appellant namens het instellingsbestuur een bindend negatief studieadvies(hierna: BNSA)gegeven voor de opleiding HBO Rechten.

Bij beslissing van 23 september 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 januari 2020, waar appellant, vergezeld door [naam], is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het CBE heeft overwogen dat onder de beslissing van 15 juli 2019 is vermeld dat de termijn om daartegen administratief beroep in te stellen zes weken bedraagt. Appellant heeft het administratief beroepschrift buiten die termijn ingediend. Volgens het CBE is de termijnoverschrijding niet verschoonbaar. Dat appellant nog bewijs verzamelde, stond niet aan het tijdig instellen van (pro forma) beroep in de weg.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE zijn beroep inhoudelijk had moeten behandelen. Hij voert aan dat hij maar één dag te laat was en dat hij al jaren op de hogeschool zit. Hij verkeerde bovendien niet onder prettige omstandigheden, want hij had een BNSA gekregen. Verder stelt appellant dat hij zeer gemotiveerd is om zijn studie af te ronden, dat de docenten hem een prettige student vinden, dat hij met positief resultaat door de studiekeuzecheck is gekomen en dat de hogeschool zich onpersoonlijk en partijdig opstelt.

2.3. Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.

Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.4. De termijn van zes weken om een beroepschrift in te dienen tegen de beslissing van 15 juli 2019 liep af op 26 augustus 2019. Appellant heeft met de indiening van zijn beroepschrift op 28 augustus 2019 derhalve de termijn overschreden.
Onder de beslissing van 15 juli 2019 is vermeld dat tegen de beslissing binnen zes weken na dagtekening beroep kan worden ingesteld bij het CBE. Appellant is derhalve in de beslissing over de geldende termijn geïnformeerd. Desondanks heeft hij het administratief beroepschrift niet tijdig ingediend. De door appellant aangevoerde omstandigheden, dat hij al jaren op de hogeschool zit, dat het niet prettig was dat hij een BNSA kreeg en dat hij nog bewijs verzamelde, zijn onvoldoende om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Hoewel appellant heeft verklaard dat hij het moeilijk vond om zijn verhaal op papier te zetten en hij docenten wilde vragen om een ondersteunde verklaring, had hij toch binnen de termijn een pro forma of kort gemotiveerd beroepschrift kunnen indienen. Ook had hij iemand kunnen vragen om dit voor hem te doen.
Het CBE heeft het administratief beroep van appellant derhalve terecht niet-ontvankelijk verklaard. Dit betekent dat het CBE terecht de gronden van appellant over het BNSA niet heeft beoordeeld en dat ook het College dat niet zal doen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/175**
Rechter(s)	:	Mrs. Hoogvliet, Verheij en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	26 februari 2020
Partijen	:	appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	minor persoonlijke omstandigheden studiepunten toestemmingslijst vertrouwen
Artikelen	:	OER: artikel 1.3 OER: artikel 3.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College is bij appellante niet het gerechtvaardigd vertrouwen gewekt dat zij de minor Risico- en crisiscommunicatie, ondanks dat deze als niet toegestaan op de toestemmingslijst stond, als onderdeel van haar opleiding Bedrijfskunde mocht volgen. Een uitlating met deze inhoud is haar immers niet gedaan. Dat zij er niet op is gewezen dat deze minor als niet toegestaan op de toestemmingslijst stond, kan niet met een dergelijke uitlating worden gelijkgesteld. Verder noopten de omstandigheden van dit geval de examencommissie niet om voor appellante een uitzondering te maken. De examencommissie heeft ter zitting van het College toegelicht dat een toestemmingslijst namens de examencommissie door de minorcoördinator wordt vastgesteld. Het is niet goed denkbaar dat de examencommissie ten aanzien van een minor waarvan bij het vaststellen van de toestemmingslijst al is besloten dat het volgen ervan niet is toegestaan, toch toestemming voor het volgen ervan verleent, zeker niet als pas achteraf om toestemming wordt verzocht. Persoonlijke omstandigheden die het maken van een uitzondering zouden kunnen rechtvaardigen, heeft appellante niet aangevoerd, aldus de examencommissie. Het College kan de examencommissie in deze toelichting volgen. Hierbij acht het College van belang dat appellante geen omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan het niet vooraf raadplegen van de toestemmingslijst en het niet vooraf om toestemming verzoeken verschoonbaar moeten worden geacht. Dat appellante het druk had, omdat zij haar studie met werk moest combineren, is niet een dergelijke omstandigheid. Verder gaat het College ervan uit dat appellante, zoals verweerder in zijn verweerschrift heeft toegelicht, na afronding van de minor Risico- en crisiscommunicatie in januari 2019 gedurende de rest van het studiejaar nog gelegenheid had een studieachterstand te voorkomen of te beperken, maar dat zij geen actie in die richting heeft ondernomen. Gelet op al het voorgaande mocht de examencommissie de studieachterstand van appellante voor haar risico laten. Dat het voor het studiejaar 2019-2020 voor studenten Bedrijfskunde is toegestaan een tot op zekere hoogte met de minor Risico- en crisiscommunicatie vergelijkbare minor te volgen, doet er niet aan af dat het voor het studiejaar 2018-2019 uitdrukkelijk niet was toegestaan de minor Risico- en crisiscommunicatie te volgen. Ten slotte hoefde de examencommissie de door appellante bedoelde adviezen niet te volgen. De examencommissie mocht hierbij in aanmerking nemen dat dat de huidige minorcoördinator noch de opleidingscoördinator

betrokken was bij het vaststellen van de toestemmingslijst voor het studiejaar 2018-2019.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 juli 2019 heeft de examencommissie Bedrijfskunde, Facility Management en Human Resource Management geweigerd appellante achteraf toestemming te verlenen voor het in het kader van haar opleiding Bedrijfskunde volgen van de minor Risico- en crisiscommunicatie van de opleiding Communicatie.

Bij beslissing van 22 oktober 2019 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 januari 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. A. Hashem Jawaheri, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie is haar voorzitter, drs. B.A.C. Bierman, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2015 begonnen met de opleiding Bedrijfskunde. In het studiejaar 2018-2019 heeft zij de minor Risico- en crisiscommunicatie van de opleiding Communicatie gevolgd en met voldoende resultaat afgesloten. Volgens de toepasselijke toestemmingslijst minoren was het volgen van deze minor voor studenten Bedrijfskunde niet toegestaan, zodat haar geen studiepunten voor de minor zijn toegekend. Bij brief van
24 juni 2019 heeft appellante de examencommissie verzocht de door haar gevolgde minor te erkennen als passend bij de opleiding Bedrijfskunde, met het oog op toekenning van de bijbehorende studiepunten en afstuderen in het studiejaar 2018-2019. De examencommissie heeft het verzoek opgevat als een verzoek om het achteraf verlenen van toestemming voor het volgen van de minor en dit bij de beslissing van 4 juli 2019 afgewezen, omdat de minor op de toestemmingslijst als niet toegestaan stond en achteraf geen toestemming wordt verleend. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten. Volgens verweerder hoefde de examencommissie in het geval van appellante geen uitzondering te maken.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij voert aan dat bij haar het gerechtvaardigde vertrouwen is gewekt dat het was toegestaan om de minor Risico- en crisiscommunicatie te volgen. Hierbij wijst zij erop dat zij zich vóór haar inschrijving voor de minor Risico- en crisiscommunicatie tot de minorcoördinator heeft gewend en deze haar er niet op heeft gewezen dat zij bij de keuze voor een minor rekening met de toestemmingslijst moest houden. Voorts heeft niemand die bij het inschrijvingsproces betrokken was haar erop gewezen dat de gekozen minor als niet toegestaan op de toestemmingslijst stond. Door deze gang van zaken heeft zij studieachterstand opgelopen. Voorts voert zij

aan dat verweerder ten onrechte de door de examencommissie in het kader van de hardheidsclausule gemaakte belangenafweging als niet onredelijk heeft aangemerkt. Volgens haar is sprake van evidente onredelijkheid, omdat het algemeen belang, dat gediend is met het waarborgen van de kwaliteit van een vaste toestemmingslijst, de rechtszekerheid en de rechtsgelijkheid, niet opweegt tegen haar persoonlijke belang. Appellante wijst erop dat volgens de toestemmingslijst voor het studiejaar 2019-2020 de met de minor Risico- en crisiscommunicatie vergelijkbare Engelstalige minor Crisis Communications is toegestaan. De examencommissie heeft de bevoegdheid toestemming te verlenen en in dit geval zou door het achteraf verlenen van toestemming geen willekeur en rechtsongelijkheid ontstaan. Verder is volgens haar onvoldoende gewicht toegekend aan de voor haar positieve adviezen van de huidige minorcoördinator en de opleidingscoördinator.

2.3. Artikel 1.3, vierde lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling luidt: “Een student kan zich tot de examencommissie wenden vanwege onder meer een verzoek voor:
f. toelating tot een minor of andere invulling van de minorruimte;
[…]
k. af te wijken van de Onderwijs- en Examenregeling indien de toepassing daarvan zou leiden tot onbillijkheid van overwegende aard;
[…].”
Artikel 3.3, vierde lid, luidt: “De minoren en keuze-eenheden waarvoor de student zich kan inschrijven zonder goedkeuring van de examencommissie zijn opgenomen in een lijst die te vinden is op het Studentennet.”
Het vijfde lid luidt: “De student moet in de volgende situaties ten minste 15 werkdagen voor aanvang van de betreffende minor of keuze-eenheid een verzoek indienen bij de examencommissie:
a. voor het volgens van een minor of keuze-eenheid binnen of buiten de hogeschool die niet is opgenomen op de lijst als bedoeld in lid 4;
[…].”

2.4. Naar het oordeel van het College is bij appellante niet het gerechtvaardigd vertrouwen gewekt dat zij de minor Risico- en crisiscommunicatie, ondanks dat deze als niet toegestaan op de toestemmingslijst stond, als onderdeel van haar opleiding Bedrijfskunde mocht volgen. Een uitlating met deze inhoud is haar immers niet gedaan. Dat zij er niet op is gewezen dat deze minor als niet toegestaan op de toestemmingslijst stond, kan niet met een dergelijke uitlating worden gelijkgesteld.
Verder noopten de omstandigheden van dit geval de examencommissie niet om voor appellante een uitzondering te maken. De examencommissie heeft ter zitting van het College toegelicht dat een toestemmingslijst namens de examencommissie door de minorcoördinator wordt vastgesteld. Het is niet goed denkbaar dat de examencommissie ten aanzien van een minor waarvan bij het vaststellen van de toestemmingslijst al is besloten dat het volgen ervan niet is toegestaan, toch toestemming voor het volgen ervan verleent, zeker niet als pas achteraf om toestemming wordt verzocht. Persoonlijke omstandigheden die het maken van een uitzondering zouden kunnen rechtvaardigen, heeft appellante niet aangevoerd, aldus de examencommissie. Het College kan de examencommissie in deze toelichting volgen. Hierbij acht het College van belang dat appellante geen omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan het niet vooraf raadplegen van de toestemmingslijst en het niet vooraf om toestemming verzoeken verschoonbaar moeten worden geacht. Dat appellante het druk had, omdat zij haar studie met werk moest combineren, is niet een dergelijke omstandigheid. Verder gaat het College ervan uit dat appellante, zoals verweerder in zijn verweerschrift heeft toegelicht, na afronding van de minor Risico- en crisiscommunicatie in januari 2019 gedurende de rest van het studiejaar nog gelegenheid had een studieachterstand te voorkomen of te beperken, maar dat zij geen actie in die richting heeft ondernomen. Gelet op al het voorgaande mocht de examencommissie de studieachterstand van appellante voor haar risico laten. Dat het voor het studiejaar 2019-2020 voor studenten Bedrijfskunde is toegestaan een tot op zekere hoogte met de minor Risico- en crisiscommunicatie vergelijkbare minor te volgen, doet er niet aan af dat het voor het studiejaar 2018-2019 uitdrukkelijk niet was toegestaan de minor Risico- en crisiscommunicatie te volgen. Ten slotte hoefde de examencommissie de door appellante bedoelde adviezen niet te volgen. De examencommissie mocht hierbij in aanmerking nemen dat dat de huidige minorcoördinator noch de opleidingscoördinator betrokken

was bij het vaststellen van de toestemmingslijst voor het studiejaar 2018-2019.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/176**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Streefkerk
Datum uitspraak	:	12 augustus 2020
Partijen	:	appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	besluit kosten onverschuldigde betaling schadevergoeding taaltoets toelating voorwaarde voor inschrijving
Artikelen	:	WHW: artikel 7.50 WHW: artikel 7.66 Awb: artikel 1:3 Awb: artikel 6:15 Awb: artikel 8:88 Awb: artikel 8:90, tweede lid BW: artikel 6:203
Uitspraak	:	onbevoegd
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Verder moet worden vastgesteld dat de beslissing die het faculteitsbestuur heeft genomen, los van de vraag of het faculteitsbestuur daartoe bevoegd is, geen beslissing betreft die het op grond van de WHW of een op die wet gebaseerde regeling heeft genomen. Dat de WHW een grondslag kent voor verschillende regelingen over financiële tegemoetkomingen dan wel dat appellant in wezen verzoekt om vergoeding van de door hem gemaakte kosten uit de eerste geldstroom, doet aan die constatering niet af. Het College is daarom, gelet op artikel 7.66, eerste lid, van de WHW, niet bevoegd om kennis te nemen van het door appellant ingestelde beroep. Het College acht zich evenmin de meest aangewezen instantie om beroepen ten aanzien van beslissingen over dit soort kosten te beoordelen. Daarbij acht het College doorslaggevend dat het in dit geschil gaat om een rechtsvordering uit een gestelde onverschuldigde betaling als bedoeld in artikel 6:203 van het Burgerlijk Wetboek die weliswaar verband houdt met een voorwaarde voor de toelating tot de Engelstalige masteropleiding, maar die niet dusdanig nauw is verweven met de in de WHW geregelde rechtsverhouding tussen de instelling en de aspirant-student dat het College zich om die reden toch bevoegd zou moeten achten. 2.3.3. Omdat het College niet bevoegd is om van het door appellant ingestelde beroep kennis te nemen, zal het College de betogen dat verweerder de geschillenadviescommissie ten onrechte niet om advies heeft gevraagd, dat verweerder het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard en dat verweerder het verzoek van appellant ten onrechte niet heeft opgevat als een verzoek om schadevergoeding niet beoordelen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 17 juli 2019 heeft het faculteitsbestuur van de faculteit Rechtsgeleerdheid (hierna: het faculteitsbestuur) het verzoek van appellant om vergoeding van de kosten die hij heeft moeten maken voor het afleggen van de taaltoets Language Center English Test (hierna: LCET) afgewezen.

Bij beslissing van 27 september 2019 heeft verweerder het tegen die brief gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 juli 2020, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, is verschenen.

2. Overwegingen

De relevante bepalingen

2.1. Artikel 7.50 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt, voor zover hier van belang, als volgt:
“1. De inschrijving wordt niet afhankelijk gesteld van een andere geldelijke bijdrage dan de in de artikelen 7.43 tot en met 7.49 bedoelde bedragen.
[…].”

Artikel 7.66 van de WHW luidt, voor zover hier van belang, als volgt:
“1. Het college van beroep voor het hoger onderwijs oordeelt over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen. Tegen uitspraken van het college van beroep voor het hoger onderwijs staat geen hoger beroep open.
[…].”

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant heeft in verband met de toelating tot de Engelstalige masteropleiding Governance & Law in a Digital Society aan de faculteit Rechtsgeleerdheid van de Rijksuniversiteit Groningen, de LCET afgelegd om aan te tonen dat hij over voldoende kennis van de Engelse taal beschikt. Daarvoor heeft hij kosten moeten maken, te weten € 25,- voor een voorbereidende workshop en € 157,50 voor het daadwerkelijk afleggen van de LCET. Bij brief van 2 juli 2019 heeft appellant verzocht om teruggave van deze kosten, omdat deze kosten volgens hem in strijd met artikel 7.50, eerste lid, van de WHW in rekening zijn gebracht.

2.2.1. Het faculteitsbestuur heeft dit verzoek afgewezen. Het heeft zich op het standpunt gesteld dat het voor het Engelstalig programma nodig is om vast te stellen dat het niveau van het Engels van de aspirant-studenten voldoende is om de afstudeerrichting met succes te kunnen doorlopen. Daarnaast heeft het faculteitsbestuur erop gewezen dat de master ook een Nederlandstalige afstudeerrichting kent waaraan appellant kan deelnemen zonder bewijs van afdoende beheersing van de Engelse taal. In de reactie van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap op een motie over het in rekening brengen van dit soort kosten waarop appellant in zijn verzoek heeft gewezen, wordt slechts de opvatting van de minister weergegeven. Die opvatting houdt weliswaar in dat studenten in de toekomst geen extra kosten zouden moeten hoeven maken om toegelaten te kunnen worden tot een opleiding, maar er heeft op dit punt nog

geen wijziging van wet- en regelgeving plaatsgevonden. Daarom heeft het faculteitsbestuur geen reden gezien om de kosten aan appellant te vergoeden. Appellant heeft tegen deze brief bezwaar gemaakt.

2.2.2. Verweerder heeft het bezwaar van appellant bij zijn beslissing van 27 september 2019 niet-ontvankelijk verklaard. Volgens verweerder is de brief van het faculteitsbestuur geen besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), omdat in de WHW geen publiekrechtelijke bevoegdheidsgrondslag is opgenomen die ziet op de vergoeding van kosten die zijn gemaakt in verband met taaltoetsen.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing en heeft beroep ingesteld bij het College. Hij stelt zich op het standpunt dat het faculteitsbestuur een beslissing heeft genomen, terwijl het faculteitsbestuur zijn verzoek had moeten doorgeleiden naar verweerder. Bovendien heeft verweerder de geschillenadviescommissie ten onrechte niet om advies gevraagd. Verder heeft verweerder zijn bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Volgens appellant heeft hij kosten moeten maken voor een verplicht voorgeschreven taaltoets die is aangeboden door het RUG-talencentrum en die wordt bekostigd uit de eerste geldstroom. Hij heeft dus verzocht om de door hem gemaakte kosten vanuit de eerste geldstroom te compenseren. De instelling kent verder diverse regelingen op grond waarvan aan een student een financiële tegemoetkoming kan worden aangeboden. Daarbij wijst appellant op een Profileringsfonds, een Noodfonds en een Regeling Prijsbeleid Studiekosten. Voor zover de compensatie van de kosten niet onder een van deze financiële regelingen valt onder te brengen, vallen de beslissingen hierover toch onder het bestuursrecht. Het verzoek om compensatie is onlosmakelijk verbonden met de voorwaarde voor inschrijving voor de master en die inschrijving is wel een publiekrechtelijke rechtshandeling. Voor zover verweerder meent dat de regelgeving geen ruimte biedt om direct aan zijn verzoek toe te komen, dan had het verzoek moeten worden opgevat als een verzoek om schadevergoeding als bedoeld in artikel 8:88, gelezen in samenhang met artikel 8:90, tweede lid, van de Awb, aldus appellant.

De beoordeling door het College

2.3.1. Het College stelt vast dat het beroep van appellant is gericht tegen de weigering om de door hem gemaakte kosten voor de LCET te vergoeden, maar dat het zich niet richt tegen de gestelde voorwaarde voor toelating tot de Engelstalige masteropleiding Governance & Law in a Digital Society die inhoudt dat hij moet aantonen over voldoende kennis van de Engelse taal te beschikken. Appellant stelt in de kern dat de kosten die verband houden met het afleggen van de LCET in strijd met artikel 7.50, eerste lid, van de WHW in rekening zijn gebracht, dat ze daarom onverschuldigd zijn betaald en dus voor vergoeding in aanmerking komen.

2.3.2. Verder moet worden vastgesteld dat de beslissing die het faculteitsbestuur heeft genomen, los van de vraag of het faculteitsbestuur daartoe bevoegd is, geen beslissing betreft die het op grond van de WHW of een op die wet gebaseerde regeling heeft genomen. Dat de WHW een grondslag kent voor verschillende regelingen over financiële tegemoetkomingen dan wel dat appellant in wezen verzoekt om vergoeding van de door hem gemaakte kosten uit de eerste geldstroom, doet aan die constatering niet af. Het College is daarom, gelet op artikel 7.66, eerste lid, van de WHW, niet bevoegd om kennis te nemen van het door appellant ingestelde beroep. Het College acht zich evenmin de meest aangewezen instantie om beroepen ten aanzien van beslissingen over dit soort kosten te beoordelen. Daarbij acht het College doorslaggevend dat het in dit geschil gaat om een rechtsvordering uit een gestelde onverschuldigde betaling als bedoeld in artikel 6:203 van het Burgerlijk Wetboek die weliswaar verband houdt met een voorwaarde voor de toelating tot de Engelstalige masteropleiding, maar die niet dusdanig nauw is verweven met de in de WHW geregelde rechtsverhouding tussen de instelling en de aspirant-student dat het College zich om die reden toch bevoegd zou moeten achten.

2.3.3. Omdat het College niet bevoegd is om van het door appellant ingestelde beroep kennis te nemen, zal het College de betogen dat verweerder de geschillenadviescommissie ten onrechte niet om advies heeft gevraagd, dat verweerder het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard en dat verweerder het verzoek van appellant ten onrechte niet heeft opgevat als een verzoek om schadevergoeding niet beoordelen.

Slotsom

2.4. Het College zal het beroepschrift van appellant op de voet van artikel 6:15 van de Awb doorzenden naar de bestuursrechter van de rechtbank Noord-Nederland, zodat hij kan beoordelen of verweerder het bezwaar bij zijn beslissing van 27 september 2019 terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Daarbij merkt het College overigens op dat het hem voorkomt dat het in dit geschil gaat om een civielrechtelijke aangelegenheid, zodat het in de rede ligt dat appellant aan de bestuursrechter van de rechtbank Noord-Nederland laat weten of hij het door te zenden beroep bij de bestuursrechter handhaaft.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/177**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Daalder en De Moor-Van Vugt
Datum uitspraak	:	2 april 2020
Partijen	:	appellant en CBE Christelijke Hogeschool Windesheim
Trefwoorden	:	BNSA rechtsmiddelenclausule studieadvies termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen	:	WHW: artikel 7.59a Awb: artikel 6:8 eerste lid Awb: artikel 6:9 eerste lid Awb: artikel 6:11 Reglement van Orde CBE: artikel 12
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.3. Verweerder heeft het beroep van appellant naar het oordeel van het College op goede gronden niet-ontvankelijk verklaard, omdat het te laat is ingesteld en de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. Het College is van oordeel dat begrijpelijk is dat de omstandigheden waarop appellant in de procedure bij verweerder heeft gewezen hem hebben beziggehouden, maar deze omstandigheden zijn niet van zodanige aard dat van appellant niet kon worden verlangd tijdig beroep in te stellen, of iemand te vragen om dat voor hem te doen. Uit wat appellant heeft aangevoerd kan ook niet worden afgeleid dat het beroep (verschoonbaar) te laat is ingesteld omdat appellant in verwarring was gebracht door het gegeven dat hij uitstel had gekregen voor het inleveren van een aantal verslagen. In beroep bij het College zijn geen (andere) omstandigheden aangevoerd die maken dat de termijnoverschrijding niet aan appellant zou kunnen worden tegengeworpen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Windesheim, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 juli 2019 heeft de examencommissie van de opleiding Leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad in algemene economie de Christelijke Hogeschool Windesheim aan appellant meegedeeld dat hem een bindend negatief studieadvies werd gegeven en dat zijn inschrijving aan deze opleiding wordt beëindigd (BNSA).

Het tegen deze beslissing bij verweerder ingestelde administratief beroep is bij beslissing van 12 september 2019, verzonden op 26 september 2019, niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij ongedateerd schrijven, binnengekomen op 7 november 2019, bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 21 november 2019 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 16 december 2019, waar appellant, na bericht van verhindering, niet is verschenen. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. J.W. Gerritsen, secretaris van verweerder, en E.L. van der Ree, plaatsvervangend secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de beroepstermijn ingediend beroepschrift niet-ontvankelijk verklaring op grond daarvan achterwege, indien niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.
Een regeling met vergelijkbare inhoud, met dezelfde termijn, is opgenomen in artikel 12 van het Reglement College van Beroep van de onderwijsinstelling.

2.2. Verweerder heeft het door appellant ingestelde beroep onder verwijzing naar zijn Reglement College van Beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat het niet binnen de daartoe gestelde termijn is ingediend.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing. Hij betoogt dat niet kan worden geoordeeld dat hij in verzuim is geweest. Hij heeft er daartoe op gewezen dat de gezondheidssituatie van zijn schoonvader en zijn oma ertoe hebben geleid dat hij zich moeilijk op zijn werkzaamheden voor school heeft kunnen concentreren en dat hij zich vooral heeft gericht op zijn familie. Verder heeft hij in beroep bij het College aangevoerd dat hij het hele jaar overspannen is geweest en dat hij daarvoor nog steeds in behandeling is. Appellant is ervan uitgegaan dat hij met de verslagen die hij nog mocht inleveren (alsnog) voldoende punten zou halen om aan het BNSA te ontkomen. Om die reden heeft hij afgezien van het instellen van beroep.

2.3.1. De beslissing van 4 juli 2019 is op diezelfde dag aan appellant bekendgemaakt. Dat betekent dat de termijn waarbinnen het beroep moest worden ingesteld, eindigde op 15 augustus 2019. Het beroepschrift is op 28 augustus 2019 bij verweerder ingekomen en dus buiten de beroepstermijn ingediend.

2.3.2. Het College stelt voorop dat vaststaat dat appellant (tijdig) op de hoogte was van de mogelijkheid van het aanwenden van een rechtsmiddel tegen de beslissing van 4 juli 2019. Deze beslissing bevat een rechtsmiddelenclausule. De beslissing vermeldt nadrukkelijk dat de onder voorwaarden gegeven ‘derde kans’ niets afdoet aan de inwerkingtreding van die beslissing en de aanvang van de beroepstermijn.

2.3.3. Verweerder heeft het beroep van appellant naar het oordeel van het College op goede gronden niet-ontvankelijk verklaard, omdat het te laat is ingesteld en de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. Het College is van oordeel dat begrijpelijk is dat de omstandigheden waarop appellant in de procedure bij verweerder heeft gewezen hem hebben beziggehouden, maar deze omstandigheden zijn niet van zodanige aard dat van appellant niet kon worden verlangd tijdig beroep in te stellen, of iemand te vragen om dat voor hem te doen. Uit wat appellant heeft aangevoerd kan ook niet worden afgeleid dat het beroep (verschoonbaar) te laat is ingesteld omdat appellant in verwarring was gebracht door het gegeven dat hij uitstel had gekregen voor het inleveren van een aantal verslagen. In beroep bij het College zijn geen (andere) omstandigheden aangevoerd die maken dat de termijnoverschrijding niet aan appellant zou kunnen worden tegengeworpen.

2.4. Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-Van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/178**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	6 februari 2020
Partijen	:	appellant en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden	:	afstudeeropdracht beoordeling eigen bedrijf inlevertermijn
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Anders dan het CBE in het verweerschrift aanvoert, kan appellant het moment waarop hij het verzoek om verlenging heeft gedaan niet worden tegengeworpen. Op 16 mei 2019 hebben de examinatoren de afstudeeropdracht met een onvoldoende beoordeeld. Binnen afzienbare tijd, namelijk op 27 mei 2019, heeft appellant het verzoek om verlenging ingediend. Ter zitting heeft appellant toegelicht dat hij in de tussenliggende periode contact heeft opgenomen met de examinatoren om feedback te vragen. In de Final Assessment Manual zijn twee deadlines gesteld. Daarbij is vermeld dat als de student voor de tweede deadline geen afstudeeropdracht heeft ingeleverd die met een voldoende kan worden beoordeeld, de student een nieuwe opdracht bij een ander bedrijf moet gaan uitvoeren. Het College stelt voorop dat de haalbaarheid van de deadlines en tijdige afronding van de beschreven tussenliggende fases niet alleen afhankelijk is van de begeleiding vanuit de hogeschool, maar vooral van de inzet van de student en de kwaliteit van het door hem geleverde werk. Op 13 september 2018 is weliswaar het voorstel van appellant, waarbij hij zijn eigen bedrijf in de hoofdvraag had genoemd, goedgekeurd. Daarbij is echter vermeld dat het voorstel verder vorm moet krijgen in het plan van aanpak en dat dit kan leiden tot aanpassing van de hoofdvraag. Uit de e-mail van 13 september 2018 heeft appellant dan ook niet mogen afleiden dat hij in de afstudeeropdracht zijn eigen bedrijf in de hoofdvraag zou mogen vermelden. Op 17 september 2018 zijn begeleiders aan appellant toegewezen en vervolgens heeft hij de “preparation course” gevolgd, waarbij hij een plan van aanpak heeft opgesteld. Reeds op 3 oktober 2018 heeft de begeleider van appellant hem medegedeeld dat wat hem betreft de start-up van appellant niet in de hoofdvraag zou moeten worden genoemd. Het plan van aanpak van appellant is op 7 november 2018 goedgekeurd als hij nog een aantal aanpassingen zou doen. De definitieve goedkeuring is op 15 november 2018 gegeven. Deze voorlopige en definitieve goedkeuring zijn respectievelijk, met inachtneming van een week herfstvakantie, na zesenhalve en zevenenhalve lesweken gegeven. Dit is onvoldoende voor het oordeel dat de examencommissie het verzoek van appellant om verlenging van inlevertermijn met twee maanden in afwijking van de Final Assessment Manuel had moeten toewijzen. Allereerst is van belang dat een overschrijding van halve, dan wel anderhalve, week in een periode van vijf maanden om de afstudeeropdracht te maken gering is. Voorts acht het College van belang dat aan appellant spontaan al een uitloop van twee weken is gegund. Daarnaast heeft de begeleider van appellant in een e-mail van 15 november 2018 vermeld dat appellant al voor goedkeuring van het

plan van aanpak met uitvoering van de opdracht had kunnen beginnen en dat hij dit al eerder tegen appellant heeft gezegd. Appellant heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat de vertraging bij het opstellen van het plan van aanpak enkel te wijten is aan de hogeschool. Reeds op 3 oktober 2018 heeft zijn begeleider hem immers medegedeeld dat wat hem betreft de start-up van appellant niet in de hoofdvraag zou moeten worden genoemd. De passage in de Final Assessment Manual waar appellant op wijst, ziet op de situatie dat een student de afstudeeropdracht uitvoert voor en bij een eigen bedrijf. Hiervan is in het geval van appellant geen sprake. Hij heeft de afstudeeropdracht immers uitgevoerd voor en bij het bedrijf PinkMarketing, hetgeen niet zijn eigen bedrijf is. Appellant mocht derhalve niet aan de Final Assessment Manual het vertrouwen ontlenen dat hij hoe dan ook zijn eigen bedrijf in de hoofdvraag mocht opnemen.
Het CBE heeft dan ook terecht geoordeeld dat de examencommissie het verzoek van appellant om verlenging van de termijn voor het inleveren van zijn afstudeeropdracht in redelijkheid heeft kunnen afwijzen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 juni 2019 heeft de examencommissie het verzoek van appellant om verlenging van de termijn om zijn afstudeeropdracht in te leveren afgewezen.

Bij beslissing van 3 oktober 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 januari 2020, waar appellant, vergezeld door zijn vader [Naam], en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F.W. Beckmann, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Verder is drs. S. Leuftink, examinator, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ter zitting van het College heeft appellant nog stukken overgelegd. Deze stukken waren ook in de procedure bij het CBE ingediend. Nu het CBE daartegen geen bezwaar heeft, heeft het College deze stukken nog aan het dossier toegevoegd en bij zijn beoordeling betrokken.

2.2. Appellant stelt dat hij door omstandigheden die te wijten zijn aan de opleiding, twee maanden vertraging heeft opgelopen bij zijn afstudeeropdracht. Volgens hem kon hij de opdracht daardoor maar één keer inleveren. Daarom heeft hij de examencommissie verzocht om de termijn voor het inleveren van zijn afstudeeropdracht te verlengen.

2.3. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat niet aannemelijk is geworden dat door een verwarrende communicatie van de zijde van de opleiding vertraging is ontstaan. De examencommissie heeft het verzoek van appellant volgens het CBE dan ook in redelijkheid kunnen afwijzen.

2.4. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte tot deze conclusie is gekomen. Hij voert aan dat zijn plan van aanpak niet binnen zes weken is goedgekeurd. Het was hem niet duidelijk dat hij zijn eigen bedrijf niet in de afstudeeropdracht mocht betrekken en dit volgt ook niet uit de Manual Guide. Daarnaast waren er ook andere factoren die voor vertraging hebben gezorgd, zoals dat het systeem buiten gebruik was en dat het lang duurde voordat e-mails beantwoord werden.

2.5. Uit paragraaf 4.1.4 van de Final Assignment Manual blijkt dat studenten voordat zij aan de afstudeeropdracht mogen beginnen een voorstel moeten indienen. Binnen twee weken zal een commissie op basis van het onderwerp en de hoofdvraag beslissen of zij het voorstel accepteert. Bij goedkeuring zal de student een e-mail krijgen waarin de namen van de begeleider en de lezer vanuit de school zijn vermeld. Deze e-mail markeert het formele begin van de afstudeerperiode. Uit paragraaf 4.2.1 volgt dat de student vervolgens een “Preperation Course” zal volgen waarbij een gekwalificeerde trainer zal helpen om een plan van aanpak op te stellen. Het plan van aanpak moet worden goedgekeurd door de trainer en door de eerste begeleider van de school. Als het plan van aanpak niet wordt geaccepteerd, moet de student een nieuwe opdracht gaan zoeken. Als het plan van aanpak wordt goedgekeurd, volgt de uitvoeringsfase van de afstudeeropdracht (paragraaf 4.3). De student gaat het onderzoek uitvoeren en wordt begeleid door de begeleider en lezer vanuit de school en een begeleider van het bedrijf waar hij de opdracht uitvoert. In paragraaf 4.4.1 van de Manual staat dat de student de afstudeeropdracht binnen vijf maanden na de start van de afstudeerperiode moet inleveren. Als de student dit niet doet, start automatisch een herexamenperiode van twee maanden. Als de student niet binnen deze periode van twee maanden een afstudeeropdracht inlevert die met een voldoende kan worden beoordeeld, moet hij een nieuwe opdracht bij een ander bedrijf gaan uitvoeren.

2.5.1. De examencommissie heeft nog toegelicht dat er zes weken worden ingeruimd om het plan van aanpak op te stellen. Daarna wordt gestart met het onderzoek en het schrijven van de afstudeeropdracht. De student heeft daar volgens de examencommissie ongeveer veertien weken voor.
Aan appellant zijn op 17 september 2018 de begeleiders toegewezen. Dit is daarom de start van zijn afstudeerperiode. De deadline om een eerste concept van de opdracht in te leveren was voor appellant 17 februari 2019. De volledige afstudeertermijn verliep op 17 april 2019.

2.5.2. Op 13 september 2018 is het door appellant ingediende voorstel voor een afstudeeropdracht bij PinkMarketing over een marketingstrategie voor start-ups door de afstudeercommissie goedgekeurd. In het voorstel heeft appellant in de hoofdvraag opgenomen “at the example of Nileo GbR”. Dit is het eigen bedrijf, een start-up, van appellant. In de e-mail van 13 september 2018 aan appellant is vermeld dat appellant tijdens de “preperation course” zijn plan van aanpak zal moeten invullen, hetgeen kan leiden tot een verandering in de hoofdvraag.
Op 3 oktober 2018 heeft de begeleider van appellant hem een e-mail gestuurd met feedback op zijn plan van aanpak. Bij punt 8 is vermeld dat de hoofdvraag moet worden veranderd, met verwijzing naar punten 5 en 7. Bij punt 7 heeft de begeleider vermeld dat appellant de rol van Nileo GbR moet uitleggen en dat hij dit niet zou noemen in de hoofdvraag.
In een e-mail 7 november 2018 laat de begeleider aan appellant weten dat hij nog een aantal kleine aanpassingen moet doen aan zijn plan van aanpak, maar dat deze is goedgekeurd.
Bij e-mail van 13 november 2018 laat appellant aan zijn begeleider weten dat hij zal starten met het onderzoek, zodat hij het eind januari af zal hebben. Zijn begeleider antwoordt op 15 november 2018 dat hij

verwacht dat appellant al was begonnen omdat, zoals hij eerder heeft gezegd, het starten van het onderzoek niet afhangt van de goedkeuring van het plan van aanpak.
Bij e-mail van 10 januari 2019 laat appellant weten dat hij de deadline van 17 februari 2019 niet zal halen. Op 27 maart 2019 levert appellant een conceptversie in. Zijn begeleider reageert dat de deadline op 17 april 2019 is, maar dat hij hem twee weken extra zal geven, zodat appellant de feedback kan verwerken. Op 26 april 2019 levert appellant zijn afstudeeropdracht in. Deze is met een onvoldoende beoordeeld.

2.6. Anders dan het CBE in het verweerschrift aanvoert, kan appellant het moment waarop hij het verzoek om verlenging heeft gedaan niet worden tegengeworpen. Op 16 mei 2019 hebben de examinatoren de afstudeeropdracht met een onvoldoende beoordeeld. Binnen afzienbare tijd, namelijk op 27 mei 2019, heeft appellant het verzoek om verlenging ingediend. Ter zitting heeft appellant toegelicht dat hij in de tussenliggende periode contact heeft opgenomen met de examinatoren om feedback te vragen.
In de Final Assessment Manual zijn twee deadlines gesteld. Daarbij is vermeld dat als de student voor de tweede deadline geen afstudeeropdracht heeft ingeleverd die met een voldoende kan worden beoordeeld, de student een nieuwe opdracht bij een ander bedrijf moet gaan uitvoeren. Het College stelt voorop dat de haalbaarheid van de deadlines en tijdige afronding van de beschreven tussenliggende fases niet alleen afhankelijk is van de begeleiding vanuit de hogeschool, maar vooral van de inzet van de student en de kwaliteit van het door hem geleverde werk.
Op 13 september 2018 is weliswaar het voorstel van appellant, waarbij hij zijn eigen bedrijf in de hoofdvraag had genoemd, goedgekeurd. Daarbij is echter vermeld dat het voorstel verder vorm moet krijgen in het plan van aanpak en dat dit kan leiden tot aanpassing van de hoofdvraag. Uit de e-mail van 13 september 2018 heeft appellant dan ook niet mogen afleiden dat hij in de afstudeeropdracht zijn eigen bedrijf in de hoofdvraag zou mogen vermelden. Op 17 september 2018 zijn begeleiders aan appellant toegewezen en vervolgens heeft hij de “preparation course” gevolgd, waarbij hij een plan van aanpak heeft opgesteld. Reeds op 3 oktober 2018 heeft de begeleider van appellant hem medegedeeld dat wat hem betreft de start-up van appellant niet in de hoofdvraag zou moeten worden genoemd. Het plan van aanpak van appellant is op 7 november 2018 goedgekeurd als hij nog een aantal aanpassingen zou doen. De definitieve goedkeuring is op 15 november 2018 gegeven. Deze voorlopige en definitieve goedkeuring zijn respectievelijk, met inachtneming van een week herfstvakantie, na zesenhalve en zevenenhalve lesweken gegeven. Dit is onvoldoende voor het oordeel dat de examencommissie het verzoek van appellant om verlenging van inlevertermijn met twee maanden in afwijking van de Final Assessment Manuel had moeten toewijzen. Allereerst is van belang dat een overschrijding van halve, dan wel anderhalve, week in een periode van vijf maanden om de afstudeeropdracht te maken gering is. Voorts acht het College van belang dat aan appellant spontaan al een uitloop van twee weken is gegund. Daarnaast heeft de begeleider van appellant in een e-mail van 15 november 2018 vermeld dat appellant al voor goedkeuring van het plan van aanpak met uitvoering van de opdracht had kunnen beginnen en dat hij dit al eerder tegen appellant heeft gezegd. Appellant heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat de vertraging bij het opstellen van het plan van aanpak enkel te wijten is aan de hogeschool. Reeds op 3 oktober 2018 heeft zijn begeleider hem immers medegedeeld dat wat hem betreft de start-up van appellant niet in de hoofdvraag zou moeten worden genoemd. De passage in de Final Assessment Manual waar appellant op wijst, ziet op de situatie dat een student de afstudeeropdracht uitvoert voor en bij een eigen bedrijf. Hiervan is in het geval van appellant geen sprake. Hij heeft de afstudeeropdracht immers uitgevoerd voor en bij het bedrijf PinkMarketing, hetgeen niet zijn eigen bedrijf is. Appellant mocht derhalve niet aan de Final Assessment Manual het vertrouwen ontlenen dat hij hoe dan ook zijn eigen bedrijf in de hoofdvraag mocht opnemen.
Het CBE heeft dan ook terecht geoordeeld dat de examencommissie het verzoek van appellant om verlenging van de termijn voor het inleveren van zijn afstudeeropdracht in redelijkheid heeft kunnen afwijzen.
Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/179**
Rechter(s)	:	mr. Troostwijk
Datum uitspraak	:	10 februari 2020
Partijen	:	appellante en CBE van de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	functiebeperking hardheidsclausule persoonlijke omstandigheden tentamenfaciliteiten
Artikelen	:	OER: artikel 3.5 OER: artikel 5.5 OER: artikel 6.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. Het CBE heeft het standpunt ingenomen dat dyslexie een reden kan zijn voor het verlengen van tentamentijd, maar dat een dyslexieverklaring moet zijn afgegeven door een daartoe bevoegde expert met een BIG-registratie. Ook heeft het CBE erop gewezen dat in de dyslexieverklaring benoemd moet zijn welke maatregelen de onderwijsinstelling kan nemen om een student te ondersteunen. Het College stelt vast dat het CBE terecht heeft geconcludeerd dat appellante geen dyslexieverklaring heeft overgelegd die hieraan voldoet. Het College vermag niet in te zien dat het voor appellante onmogelijk was om, indien zij tijdig daartoe actie had ondernomen, een toereikende verklaring in te brengen. Het College merkt hierbij op dat de problemen die appellante in het verleden heeft ondervonden om een medische verklaring over dyslexie in te voeren in het computersysteem van de onderwijsinstelling, wat daar verder ook van zij, niet eraan in de weg hoefden te staan om langs andere weg haar dyslexie en de maatregelen die daardoor volgens haar aangewezen waren onder de aandacht van de examencommissie te brengen. Aan de ADHD-verklaring, waarop dyslexie is aangekruist, hoefde het CBE naar het oordeel van het College niet de betekenis toe te kennen die appellante daaraan toegekend wenst te zien. Daarbij is van belang dat uit de verklaring niet blijkt dat de bevestiging van de vraag of appellante dyslexie heeft, na onderzoek tot stand is gekomen en bovendien in die verklaring niet is aangegeven welke maatregelen de onderwijsinstelling zou kunnen nemen. Verder heeft het CBE toegelicht dat tentamentijdverlenging vanwege ADHD mogelijk is, mits daartoe tijdig een verzoek wordt ingediend dat voldoet aan de voorwaarden van de OER. Het CBE heeft terecht gesteld dat hieraan in dit geval niet is voldaan. Voorts heeft het CBE in de omstandigheid dat appellante migraine en bloedarmoede heeft op zichzelf beschouwd geen aanleiding hoeven zien voor aanpassingen of voorzieningen, als door appellante gewenst. Hierbij is van belang dat het CBE erop heeft gewezen dat het afleggen van een tentamen in een afzonderlijke ruimte uitsluitend wordt toegekend, indien sprake is van een verklaring van een specialist met BIG-registratie waarin een dergelijke voorziening is geïndiceerd. Een dergelijke verklaring is in dit geval echter niet overgelegd. Wat betreft de door appellante gewenste extra tentamenherkansingen heeft het CBE erop gewezen dat een extra herkansing alleen wordt toegekend als het desbetreffende vak het laatste vak van de opleiding is. Aan die voorwaarde wordt in dit geval echter niet voldaan.

Het College ziet geen aanleiding voor het oordeel dat toepassing had moeten worden gegeven aan de hardheidsclausule uit de OER. De door appellante gestelde omstandigheden in zijn totaliteit bezien, geven, naar het oordeel van het College, geen reden voor het oordeel dat in dit geval tot de conclusie had moeten worden gekomen dat zich een onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard voordoet. Hierbij is het ontbreken van toereikende (medische) verklaringen van belang.
Gelet op het vorenstaande is het College van oordeel dat het CBE het administratief beroep terecht ongegrond heeft verklaard.
De betogen falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 mei 2019 heeft de Examencommissie van de Faculteit der Geesteswetenschappen van de Vrije Universiteit (hierna: VU) een verzoek van appellante voor het toekennen van extra tentamentijd, een afzonderlijke tentamenruimte en extra tentamenkansen afgewezen.

Bij beslissing van 25 september 2019 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 januari 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.M. van Donk, secretaris van het CBE. zijn verschenen. Tevens was aanwezig mr. M.J.W. Gorens, secretaris van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Appellante studeert Journalistiek aan de Fontys Hogeschool. In het kader van deze opleiding volgt zij sinds september 2017 de minor Journalistiek bij de bacheloropleiding Communicatie- en Informatiewetenschappen van de Faculteit der Geesteswetenschappen aan de VU. Zij stelt te kampen te hebben met meerdere bijzondere persoonlijke omstandigheden, waaronder dyslexie, migraine, ADHD en bloedarmoede. Appellante stelt hierdoor belemmeringen te ervaren in het onderwijs.
Het CBE heeft, in navolging van de Examencommissie, geen reden gezien om het verzoek om de door appellante gevraagde aanpassingen en voorzieningen te treffen in te willigen.

2.2. Appellante voert aan dat het CBE ten onrechte de beslissing van de Examencommissie in administratief beroep in stand heeft gelaten. Volgens appellante heeft het CBE onvoldoende waarde gehecht aan de door haar overgelegde ADHD-verklaring waarin is aangekruist dat sprake is van dyslexie.

Verder is er volgens appellante onvoldoende betekenis toegekend aan de overige omstandigheden, zoals haar migraine, ADHD en bloedarmoede. Appellante beroept zich onder meer op de hardheidsclausule.

2.2.1. In artikel 5.5 van de Onderwijs- en Examenregeling Bachelor: A-deel Faculteit der Geesteswetenschappen 2018-2019 (hierna: de OER) staat het volgende:
"1. Een student met een functiebeperking kan via VUnet een verzoek indienen om in aanmerking te komen voor aanpassingen in het onderwijs, de praktische oefeningen en tentamens. (…)
2. Het in het eerste lid bedoelde verzoek wordt onderbouwd met een verklaring van een arts of psycholoog. (…)"
In artikel 5.5, derde lid, van de OER is het volgende vermeld:
"Indien sprake is van dyslexie, is de verklaring opgesteld door een deskundige die gekwalificeerd is voor het uitvoeren van psychodiagnostisch onderzoek en in het bezit is van een BIG-, NIP-, of NVO-registratie."

In artikel 3.5 van de OER staat het volgende:
"1.a. Tot het afleggen van tentamens van de opleiding wordt per onderwijseenheid twee maal per studiejaar gelegenheid gegeven.
(…)
4. De examencommissie kan de student die alle tentamens om te voldoen aan de eisen van het examen op één na met goed gevolg heeft afgelegd, toestaan hem een extra gelegenheid te bieden om bedoeld tentamen af te leggen. De student dient ten minste voldaan te hebben aan de voorwaarden dat hij het tentamen al eerder zonder succes heeft afgelegd en er geen reguliere gelegenheid meer is in het lopende studiejaar om het tentamen af te leggen. (…)"

In artikel 6.1 van de OER is de zogenoemde hardheidsclausule neergelegd. Die luidt als volgt:
"In gevallen waarin de onderwijs- examenregeling niet voorziet, en in gevallen waarin sprake is van onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard, beslist het faculteitsbestuur, tenzij het de bevoegdheid van de examencommissie betreft."

2.2.2. Het CBE heeft het standpunt ingenomen dat dyslexie een reden kan zijn voor het verlengen van tentamentijd, maar dat een dyslexieverklaring moet zijn afgegeven door een daartoe bevoegde expert met een BIG-registratie. Ook heeft het CBE erop gewezen dat in de dyslexieverklaring benoemd moet zijn welke maatregelen de onderwijsinstelling kan nemen om een student te ondersteunen. Het College stelt vast dat het CBE terecht heeft geconcludeerd dat appellante geen dyslexieverklaring heeft overgelegd die hieraan voldoet.
Het College vermag niet in te zien dat het voor appellante onmogelijk was om, indien zij tijdig daartoe actie had ondernomen, een toereikende verklaring in te brengen. Het College merkt hierbij op dat de problemen die appellante in het verleden heeft ondervonden om een medische verklaring over dyslexie in te voeren in het computersysteem van de onderwijsinstelling, wat daar verder ook van zij, niet eraan in de weg hoefden te staan om langs andere weg haar dyslexie en de maatregelen die daardoor volgens haar aangewezen waren onder de aandacht van de examencommissie te brengen. Aan de ADHD-verklaring, waarop dyslexie is aangekruist, hoefde het CBE naar het oordeel van het College niet de betekenis toe te kennen die appellante daaraan toegekend wenst te zien. Daarbij is van belang dat uit de verklaring niet blijkt dat de bevestiging van de vraag of appellante dyslexie heeft, na onderzoek tot stand is gekomen en bovendien in die verklaring niet is aangegeven welke maatregelen de onderwijsinstelling zou kunnen nemen.
Verder heeft het CBE toegelicht dat tentamentijdverlenging vanwege ADHD mogelijk is, mits daartoe tijdig een verzoek wordt ingediend dat voldoet aan de voorwaarden van de OER. Het CBE heeft terecht gesteld dat hieraan in dit geval niet is voldaan. Voorts heeft het CBE in de omstandigheid dat appellante migraine en bloedarmoede heeft op zichzelf beschouwd geen aanleiding hoeven zien voor aanpassingen of voorzieningen, als door appellante gewenst. Hierbij is van belang dat het CBE erop heeft gewezen dat het afleggen van een tentamen in een afzonderlijke ruimte uitsluitend wordt toegekend, indien sprake is van een verklaring van een specialist met BIG-registratie waarin een dergelijke voorziening is geïndiceerd. Een dergelijke verklaring is in dit geval echter niet overgelegd. Wat betreft de door appellante gewenste extra tentamenherkansingen heeft het CBE erop gewezen dat een extra herkansing alleen wordt toegekend als

het desbetreffende vak het laatste vak van de opleiding is. Aan die voorwaarde wordt in dit geval echter niet voldaan.
Het College ziet geen aanleiding voor het oordeel dat toepassing had moeten worden gegeven aan de hardheidsclausule uit de OER. De door appellante gestelde omstandigheden in zijn totaliteit bezien, geven, naar het oordeel van het College, geen reden voor het oordeel dat in dit geval tot de conclusie had moeten worden gekomen dat zich een onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard voordoet. Hierbij is het ontbreken van toereikende (medische) verklaringen van belang.
Gelet op het vorenstaande is het College van oordeel dat het CBE het administratief beroep terecht ongegrond heeft verklaard.
De betogen falen.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/180**
Rechter(s)	:	mrs. Drop, Vermeulen en Van Rijswick
Datum uitspraak	:	7 mei 2020
Partijen	:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	certificaat European Credits moeilijkheidsgraad, studiepunten toestemming waarderen
Artikelen	:	OER: artikel 2.6 OER: artikel 2.7.4 OER: artikel 2.14
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.4. Vaststaat dat appellant op eigen initiatief niet de taalcursus heeft gevolgd waarvoor hij toestemming van de examencommissie had gekregen. Naar hij stelt heeft hij twee andere taalcursussen gevolgd. Volgens appellant heeft hij met deze taalcursussen twee opeenvolgende taalniveaus behaald, te weten de niveaus HSK 3 en HSK 4. Dat betekent dat deze cursus met 12 EC dient te worden gewaardeerd en dat hij daarmee ook aan de Academic Core requirements heeft voldaan, aldus appellant. Het College volgt dit betoog van appellant niet. 2.3.5. Hoewel niet valt uit te sluiten dat, zoals appellant betoogt, in één taalcursus meerdere opeenvolgende taalniveaus aan bod kunnen komen en dat voor één taalcursus dus 12 EC zouden kunnen worden toegekend, heeft de examencommissie geen aanleiding hoeven zien om de door appellant gevolgde cursus te waarderen met 12 EC. Daarvoor is in de eerste plaats van belang dat appellant een andere cursus heeft gevolgd dan waarvoor hij toestemming van de examencommissie had. Verder heeft appellant in de procedure in administratief beroep en in beroep gesteld dat hij meerdere taalcursussen heeft gevolgd. Hij heeft ten bewijze daarvan in de procedure in administratief beroep een certificaat van de Purple Bamboo Chinese School bijgevoegd van juni 2018. Op dat certificaat wordt melding gemaakt van één cursus, te weten de cursus ‘Survival Chinese Language’. Dit certificaat is echter anders dan het certificaat van juni 2018 dat appellant aanvankelijk bij de examencommissie had overgelegd. Bij het beroepschrift heeft appellant vervolgens nog een derde certificaat overgelegd waarop melding wordt gemaakt van ‘HSK + Spoken Elementary and Intermediate Courses’. Later heeft appellant in beroep nog twee certificaten overgelegd, te weten een certificaat van februari 2018 waarop melding wordt gemaakt van de HSK + Spoken Beginners Course en een certificaat van februari 2018 waarop staat vermeld ‘HSK + Spoken Elementary Course’. Deze vijf certificaten vertonen, naast het feit dat verschillende cursussen worden vermeld, ook onderling verschillen wat betreft de behaalde niveaus en cijfers. Zoals verweerder terecht heeft gesteld, valt uit deze verschillende certificaten niet af te leiden welke cursussen appellant heeft gevolgd en welke niveaus hij daarbij heeft behaald. Het standpunt van appellant dat op grond van de brochure van de Purple Bamboo Chinese School kan worden vastgesteld hoe de verschillende cursussen zijn opgebouwd, dat daaruit kan worden afgeleid dat hij twee cursussen heeft gevolgd en

dat deze cursussen in totaal met 12 EC moeten worden gewaardeerd, volgt het College evenmin. Ter zitting van het College heeft appellant gewezen op pagina 3 van deze brochure, waarop staat dat studenten die de HSK + Spoken Beginners Course afronden, voor het niveau HSK 3 kunnen slagen. Dit neemt echter niet weg dat, gelet op de vijf verschillende certificaten die appellant heeft overgelegd, niet valt vast te stellen welke cursussen en hoeveel cursussen hij heeft gevolgd. Daar komt nog bij dat appellant, zoals verweerder terecht heeft gesteld, geen toets heeft afgelegd. De examencommissie heeft ter zitting van het College daarnaast nog toegelicht, dat appellant voor de cursus die hij op het Course Approval Form had ingevuld geen toestemming had mogen krijgen, omdat dit geen universitaire cursus is. Omdat die toestemming echter wel is gegeven, heeft de examencommissie alsnog 6 EC toegekend overeenkomstig de door appellant opgegeven informatie over de cursus die hij op het Course Approval Form heeft vermeld. Het College acht dit, onder de gegeven omstandigheden, niet onredelijk.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 april 2019 heeft de examencommissie van het Amsterdam University College (hierna: de examencommissie) appellant laten weten dat zij niet terugkomt op haar beslissing om het resultaat van een Chinese taalcursus te waarderen met 6 ‘European Credits’ (hierna: EC).

Bij beslissing van 1 oktober 2019 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 februari 2020, waar appellant, vergezeld door I.G.S. Ringelé, tolk, en bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. dr. M.L. Schut verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant studeerde in het studiejaar 2017-2018 aan het Amsterdam University College. Hij volgde een driejarige Engelstalige bacheloropleiding in ‘liberal arts and sciences’. Tussen augustus 2017 en

februari 2018 heeft appellant gestudeerd aan de Tsinghua University te Beijing in China in het kader van een uitwisselingsprogramma. Tijdens die uitwisseling heeft appellant, naast een aantal vakken aan de Tsinghua University, een taalcursus gevolgd aan de 'Purple Bamboo Chinese School'. De examencommissie heeft aanvankelijk beslist om deze taalcursus niet te erkennen en daaraan geen EC toe te kennen.

Besluitvorming

2.2. Naar aanleiding van een herzieningsverzoek van appellant, heeft de examencommissie bij beslissing van 4 maart 2019 aan appellant medegedeeld dat zij de door appellant gevolgde taalcursus Chinees alsnog erkent en deze met 6 EC waardeert. Bij beslissing van 11 april 2019 heeft de examencommissie appellant te kennen gegeven dat zij geen aanleiding ziet om van deze beslissing terug te komen. Omdat appellant van mening is dat de door hem gevolgde taalcursus met meer dan 6 EC moet worden gewaardeerd, heeft hij administratief beroep ingesteld.

2.2.1. Bij beslissing van 1 oktober 2019 heeft verweerder het administratief beroep ongegrond verklaard. Appellant heeft volgens verweerder toestemming gekregen om één basiscursus Chinees te volgen, verzorgd door de Purple Bamboo Chinese School. Voor een tweede cursus heeft appellant geen toestemming gekregen. Omdat appellant één cursus heeft afgerond, heeft de examencommissie terecht geen aanleiding gezien om deze cursus met 12 EC te waarderen, aldus verweerder.

Het beroep van appellant

2.3. Appellant is het niet eens met de beslissing van 1 oktober 2019 en heeft daartegen beroep ingesteld bij het College. Hij voert aan dat verweerder ten onrechte heeft getoetst aan artikel 2.6 van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) 2018-2019, terwijl artikel 2.7.4 van de OER 2017-2018 van toepassing is. Uit dat laatste artikel volgt dat twee opeenvolgende niveaus van een cursus in een vreemde taal dienen te worden afgerond om te kunnen afstuderen. Verweerder had daarom moeten bezien of appellant twee opeenvolgende niveaus in een vreemde taal heeft behaald. Aan die eis heeft hij voldaan, omdat hij de opeenvolgende taalniveaus HSK 3 en HSK 4 heeft behaald. Verder zijn de taallessen aan de Chinese taalschool organisatorisch onderverdeeld in twee cursussen. De eerste cursus omvat de niveaus HSK 1 en HSK 2 en de tweede cursus omvat de niveaus HSK 3 en HSK 4. Appellant heeft beide cursussen afgerond en voor elk van de cursussen een certificaat ontvangen. In zijn aanvraag voor de te volgen vakken heeft appellant gespecificeerd dat hij een cursus Chinees zou volgen die afgerond zou worden met taalniveau HSK 4. Bij aanvang van de cursussen is hem echter duidelijk geworden dat de taalschool de vier niveaus niet in één maar in twee aansluitende cursussen aanbiedt. Op die keuze van de taalschool heeft appellant geen invloed gehad en om die reden dienen beide cursussen te worden erkend en gewaardeerd met 6 EC elk, zodat hij kan afstuderen, aldus appellant.

Het oordeel van het College

2.3.1. In dit geschil moet de vraag worden beantwoord of verweerder de beslissing van de examencommissie om voor de door appellant gevolgde cursus aan de Purple Bamboo Chinese School 6 EC toe te kennen, terecht in stand heeft gelaten. Het College zal het geschil aan de hand van de OER 2017-2018 beoordelen, omdat appellant de taalcursus in dat studiejaar heeft afgerond.

2.3.2. In artikel 2.14.1 van de OER 2017-2018 is geregeld dat studenten één semester in het buitenland kunnen studeren in het tweede semester van het tweede jaar of in het eerste semester van het derde jaar. Verder staat in artikel 2.14.3 dat studenten, die van plan zijn om cursussen af te ronden in het buitenland om daarmee te voldoen aan de 'Academic Core requirements' daarvoor specifieke toestemming moeten hebben voordat zij vertrekken. Vervolgens moeten zij op grond van artikel 2.14.8 aan het eind van het semester in het buitenland de officiële cijferlijst van de gastuniversiteit inleveren, met daarop het aantal studiepunten en de behaalde cijfers. Verder is van belang dat één van de Academic Core requirements op

grond van artikel 2.7.4 van de OER 2017-2018 is dat twee niveaus in opgaande moeilijkheidsgraad van een buitenlandse taalcursus behaald zijn. Verweerder heeft hierover ter zitting van het College het standpunt ingenomen dat over het algemeen in één taalcursus één taalniveau aan bod komt en dat studenten daarom twee taalcursussen van opeenvolgende niveaus van elk 6 EC moeten afronden om op dit punt aan de Academic Core requirements te voldoen.

2.3.3. Appellant heeft, voordat hij op uitwisseling ging, een 'Course Approval Form' ingeleverd. Daarop heeft hij vermeld dat hij toestemming wenst voor de taalcursus 'HSK & Spoken Elementary Course' met 3 local credits. In het commentaar bij het formulier heeft appellant vermeld dat hij deze cursus zal volgen aan de Purple Bamboo Chinese School, omdat op de Tsinghua University geen Chinese taalcursussen worden aangeboden. Aan het einde van het semester zal hij een certificaat ontvangen en appellant heeft op het formulier vermeld dat hij een "standardized Chinese test (HSK) at HSK level 4" zal afleggen. De examencommissie heeft deze taalcursus erkend als "Language Requirement 100-level".

2.3.4. Vaststaat dat appellant op eigen initiatief niet de taalcursus heeft gevolgd waarvoor hij toestemming van de examencommissie had gekregen. Naar hij stelt heeft hij twee andere taalcursussen gevolgd. Volgens appellant heeft hij met deze taalcursussen twee opeenvolgende taalniveaus behaald, te weten de niveaus HSK 3 en HSK 4. Dat betekent dat deze cursus met 12 EC dient te worden gewaardeerd en dat hij daarmee ook aan de Academic Core requirements heeft voldaan, aldus appellant. Het College volgt dit betoog van appellant niet.

2.3.5. Hoewel niet valt uit te sluiten dat, zoals appellant betoogt, in één taalcursus meerdere opeenvolgende taalniveaus aan bod kunnen komen en dat voor één taalcursus dus 12 EC zouden kunnen worden toegekend, heeft de examencommissie geen aanleiding hoeven zien om de door appellant gevolgde cursus te waarderen met 12 EC. Daarvoor is in de eerste plaats van belang dat appellant een andere cursus heeft gevolgd dan waarvoor hij toestemming van de examencommissie had. Verder heeft appellant in de procedure in administratief beroep en in beroep gesteld dat hij meerdere taalcursussen heeft gevolgd. Hij heeft ten bewijze daarvan in de procedure in administratief beroep een certificaat van de Purple Bamboo Chinese School bijgevoegd van juni 2018. Op dat certificaat wordt melding gemaakt van één cursus, te weten de cursus 'Survival Chinese Language'. Dit certificaat is echter anders dan het certificaat van juni 2018 dat appellant aanvankelijk bij de examencommissie had overgelegd. Bij het beroepschrift heeft appellant vervolgens nog een derde certificaat overgelegd waarop melding wordt gemaakt van 'HSK + Spoken Elementary and Intermediate Courses'. Later heeft appellant in beroep nog twee certificaten overgelegd, te weten een certificaat van februari 2018 waarop melding wordt gemaakt van de HSK + Spoken Beginners Course en een certificaat van februari 2018 waarop staat vermeld 'HSK + Spoken Elementary Course'. Deze vijf certificaten vertonen, naast het feit dat verschillende cursussen worden vermeld, ook onderling verschillen wat betreft de behaalde niveaus en cijfers. Zoals verweerder terecht heeft gesteld, valt uit deze verschillende certificaten niet af te leiden welke cursussen appellant heeft gevolgd en welke niveaus hij daarbij heeft behaald. Het standpunt van appellant dat op grond van de brochure van de Purple Bamboo Chinese School kan worden vastgesteld hoe de verschillende cursussen zijn opgebouwd, dat daaruit kan worden afgeleid dat hij twee cursussen heeft gevolgd en dat deze cursussen in totaal met 12 EC moeten worden gewaardeerd, volgt het College evenmin. Ter zitting van het College heeft appellant gewezen op pagina 3 van deze brochure, waarop staat dat studenten die de HSK + Spoken Beginners Course afronden, voor het niveau HSK 3 kunnen slagen. Dit neemt echter niet weg dat, gelet op de vijf verschillende certificaten die appellant heeft overgelegd, niet valt vast te stellen welke cursussen en hoeveel cursussen hij heeft gevolgd. Daar komt nog bij dat appellant, zoals verweerder terecht heeft gesteld, geen toets heeft afgelegd. De examencommissie heeft ter zitting van het College daarnaast nog toegelicht, dat appellant voor de cursus die hij op het Course Approval Form had ingevuld geen toestemming had mogen krijgen, omdat dit geen universitaire cursus is. Omdat die toestemming echter wel is gegeven, heeft de examencommissie alsnog 6 EC toegekend overeenkomstig de door appellant opgegeven informatie over de cursus die hij op het Course Approval Form heeft vermeld. Het College acht dit, onder de gegeven omstandigheden, niet onredelijk.

2.3.6. Het College is gelet op het voorgaande van oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 11 april 2019 terecht in stand heeft gelaten.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, voorzitter, en mr. B.P. Vermeulen en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/181**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en De Moor – van Vugt.
Datum uitspraak	:	16 maart 2020
Partijen	:	appellante en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	belang De Letselschade Richtlijn Studievertraging inschrijving onbillijkheid van overwegende aard schadevergoeding selectieprocedure startdatum
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53, eerste lid Awb: artikel 8:88, eerste lid Awb: artikel 8:90, eerste lid Reglement Selectie en Plaatsing: artikel 3
Uitspraak	:	Beroep niet-ontvankelijk; verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	***Beoordeling beroep*** 2.4. Ten aanzien van het procesbelang heeft appellante opgemerkt dat zij niet langer voornemens is om te studeren aan de Rijksuniversiteit Groningen. Verder heeft zij toegelicht dat zij zich realiseert dat het voor haar niet meer mogelijk om in te stromen in het studiejaar 2019-2020. Gelet hierop heeft appellante geen belang meer bij beoordeling van het beroep tegen de beslissing van het College van 2 oktober 2019. Het beroep is niet-ontvankelijk. ***Beoordeling verzoek om schadevergoeding*** 2.5. Zoals uit artikel 8:88, eerste lid, van de Awb volgt, dient de schade samen te hangen met één van de onder a tot en met d van die bepaling opgesomde omstandigheden. Wat betreft de rechtmatigheid van de beslissing op bezwaar van 2 oktober 2019, waarbij de beslissing van 10 juli 2019 om het verzoek van appellante van 1 juli 2019 om inschrijving voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence af te wijzen is gehandhaafd, overweegt het College als volgt. 2.6. Op 27 december 2018 heeft appellante zich via Studielink aangemeld voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence. Op 9 januari 2019 heeft zij hiervan per e-mail een bevestiging ontvangen. Bij e-mail van 23 januari 2019 heeft de Centrale Studenten Administratie (hierna: de CSA) aan appellante laten weten dat zij zich heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence met startdatum 1 februari 2019, maar dat deze opleiding niet start op deze datum. Het CSA adviseert daarom om de aanmelding te annuleren en opnieuw een juiste aanmelding via Studielink in te dienen. Op 1 februari 2019 heeft appellante aan het CSA per e-mail laten weten dat zij inderdaad beoogt te beginnen met de studie per 1 september 2019 en dat zij heeft geprobeerd alsnog de goede aanmelding af te ronden, maar dat zij er achter kwam dat de aanmelddeadline inmiddels is verstreken. Hierop heeft appellante een standaardontvangstbevestiging ontvangen met de mededeling dat een reactie wat langer kan duren in verband met de aanmelddeadline voor opleidingen van de faculteit Geneeskunde. In een e-mail van 5 februari 2019 heeft het CSA aan appellante laten weten dat zij alsnog een verzoek tot inschrijving moet indienen en is daartoe een link opgenomen. Verder is vermeld dat de

aangewezen afdeling zal beslissen of zij, ondanks dat het verzoek na de aanmelddeadline wordt ingediend, alsnog kan worden toegelaten tot de selectieprocedure. Op 26 juni 2019 heeft de moeder van appellante per e-mail contact opgenomen met het CSA. Op 1 juli 2019 heeft appellante een verzoek om aanmelding voor de bachelorstudie Artificial Intelligence per 1 september 2019 ingediend. Dit verzoek is bij beslissing van 10 juli 2019 afgewezen, omdat dit verzoek dateert van na de aanmelddeadline op 15 januari 2019 en het verzoek evenmin voldoet aan de in artikel 3, derde lid, van het Reglement neergelegde voorwaarden.
2.7. Ter zitting bij het College heeft het CBE toegelicht dat het mogelijk was om een aanmelding voor de studie Artificial Intelligence per 1 februari 2019 in te dienen, omdat dit geldt als een instroommoment voor studenten die eerder de studie hebben gevolgd. Gelet hierop kan het betoog van appellante dat het ten onrechte mogelijk was om zich per die datum aan te melden omdat het niet mogelijk is om per die datum met de studie te starten, niet worden gevolgd. Vaststaat dat appellante zich niet voor het einde van de aanmelddeadline op 15 januari 2019 heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence per 1 september 2019. Daarmee heeft appellante zich niet in overeenstemming met artikel 3, eerste lid, van het Reglement tijdig aangemeld.
Dat appellante pas op 23 januari 2019, dus na het einde van de aanmelddeadline, is bericht dat haar aanmelding op 27 december 2018 niet betrekking heeft op de juiste startdatum, leidt niet tot de conclusie dat als gevolg hiervan aan het college van bestuur moet worden toegerekend dat zij niet is toegelaten tot de selectieprocedure. In artikel 3, derde lid, van het Reglement zijn voorwaarden opgenomen waaronder een verzoek om aanmelding dat dateert van na de aanmelddeadline toch kan leiden tot toelating tot de selectieprocedure en deze zijn niet door appellante nageleefd.
Bij e-mail van 5 februari 2019 heeft het CSA aan appellante laten weten dat zij zich alsnog diende aan te melden voor de studie met de juiste startdatum. Hoewel mogelijk de in die e-mail opgenomen link niet werkte, had het op de weg van appellante gelegen om alsnog te proberen zo spoedig mogelijk een voor behandeling vatbaar verzoek tot inschrijving in te dienen. Met telefoonfacturen heeft appellante gestaafd dat zij na het bericht van 5 februari 2019 op 20 februari 2019 en 11 maart 2019 telefonisch contact heeft gehad met de afdeling Communicatie van de RUG. Verder heeft appellante gesteld dat zij op 6 februari 2019 bij de balie van de CSA heeft gevraagd naar de stand van zaken met betrekking tot haar aanmelding, maar dat zij niet inhoudelijk te woord is gestaan. Hoewel aldus uit de door appellante overgelegde stukken blijkt dat zij op verschillende momenten contact heeft gehad met de RUG, heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij daarbij een concreet verzoek om inschrijving heeft ingediend en evenmin dat zij daartoe vanwege haar gezondheidssituatie en de taalbarrière niet in staat was. Pas op 29 juni 2019 heeft de moeder van appellante weer contact met de CSA opgenomen en op 1 juli 2019 heeft appellante een verzoek om aanmelding ingediend. Zoals het college van bestuur heeft toegelicht, was op de website van de RUG duidelijk vermeld dat de selectieprocedure van de bacheloropleiding Artificial Intelligence zou plaatsvinden in maart 2019 en dat de uitslag

hiervan zou worden medegedeeld op 15 april 2019. Appellante had zich kunnen realiseren dat zij bij aanmelding na afloop van die periode niet meer aan die procedure zou kunnen deelnemen. Dat zij op dat moment nog niet over de definitieve eindexamenuitslag kon beschikken doet daar niet aan af. Gelet op het voorgaande betoogt appellante ten onrechte dat het aan het college van bestuur is te wijten dat zij niet tijdig dan wel zo spoedig mogelijk na 5 februari 2019 een verzoek om inschrijving voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence heeft kunnen indienen.
Naar het oordeel van het College, is de beslissing op bezwaar van 2 oktober 2019, waarbij de beslissing van 10 juli 2019 om het verzoek van appellante van 1 juli 2019 om inschrijving voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence af te wijzen is gehandhaafd, dan ook niet onrechtmatig en dient het verzoek om schadevergoeding derhalve te worden afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: RUG), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 juli 2019 heeft het hoofd Informatiediensten, namens het college van bestuur, een verzoek van appellante om inschrijving voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence voor het studiejaar 2019-2020 afgewezen.

Bij beslissing van 2 oktober 2019 heeft het hoofd van de juridische afdeling, namens het college van bestuur, het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 februari 2020, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. W.D. Berkhout, advocaat te Utrecht, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Relevante regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. […]

Ingevolge het tweede lid selecteert het instellingsbestuur de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.
Ingevolge het derde lid maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […]
Ingevolge het vierde lid schrijft het instellingsbestuur niet meer studenten in dan het maximum aantal dat het instellingsbestuur in verband met de beschikbare capaciteit heeft vastgesteld.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, van het Reglement Selectie en Plaatsing vanaf 2019-2020 (hierna: het Reglement) dient de kandidaat die deel wil nemen aan een selectieprocedure, hiertoe uiterlijk op 15 januari voorafgaand aan het studiejaar waarin hij met de opleiding wil starten, een verzoek tot inschrijving in via Studielink.
Ingevolge het tweede lid dient de kandidaat die niet uiterlijk op 15 januari een verzoek tot inschrijving via Studielink heeft gedaan en alsnog wenst deel te nemen aan een selectieprocedure van een opleiding aan de RUG, hiertoe een verzoek in bij het hoofd SIA (Afdeling Studenten en Informatie en Administratie). Dit verzoek wordt elektronisch gedaan via een daartoe ontwikkeld webformulier (https://www.rug.nl/education/nederlandse-studenten/inschrijven/studies-met-een-numerus-fixus/formulier/formulier-selectie-en-plaatsing).
Ingevolge het derde lid beslist het hoofd SIA of de kandidaat die een daartoe strekkend verzoek heeft gedaan na 15 januari, alsnog wordt toegelaten tot de selectieprocedure. Hierbij moet in ieder geval voldaan zijn aan alle van de navolgende voorwaarden:
a. de kandidaat was aantoonbaar niet bij machte het verzoek tot inschrijving tijdig in te dienen;
b. de kandidaat heeft het verzoek zo spoedig mogelijk na 15 januari gedaan;
c. de selectie van de opleiding die de kandidaat wil volgen, is nog niet van start gegaan;
d. er zou sprake zijn van een onbillijkheid van overwegende aard bij weigering van deelname aan de selectie.
Ingevolge het vierde lid dient een verzoek als bedoeld in lid 2 vergezeld te gaan van één of meer bewijsstukken waarmee de kandidaat aantoont te voldoen aan het in lid 3 gestelde.

Ingevolge artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.
Ingevolge artikel 8:90, eerste lid, wordt het verzoek schriftelijk ingediend bij de bestuursrechter die bevoegd is kennis te nemen van het beroep tegen het besluit.

Beroep

2.2. In beroep bij het College voert appellante aan dat zij zich op 27 december 2018 tijdig heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence, die zij met ingang van 1 september 2019 wilde gaan volgen. Op 23 januari 2019 heeft zij bericht gekregen dat zij zich heeft aangemeld voor de studie met startdatum 1 februari 2019 in plaats van 1 september 2019. Zij heeft op 1 februari 2019 op dit bericht gereageerd en daarbij verklaard dat zij zich wil inschrijven voor de studie per 1 september 2019, maar slechts een standaard ontvangstbevestiging gekregen. Op 5 februari 2019 heeft zij een bericht ontvangen met een link om zich opnieuw aan te melden, maar deze link werkte niet. Volgens appellante heeft zij door de handelwijze van het college van bestuur haar aanmelding niet op de juiste wijze kunnen afronden. Daarom

had het op de weg van het college van bestuur gelegen om haar naar aanleiding van haar verzoek op 1 juli 2019 alsnog toe te laten tot de selectieprocedure, aldus appellante.

Verzoek om schadevergoeding

2.3. Appellante heeft tevens een verzoek om schadevergoeding bij het College ingediend. Zij stelt zich op het standpunt dat zij, als gevolg van onrechtmatig handelen van het college van bestuur, schade heeft geleden omdat zij in het studiejaar 2019-2020 niet de door haar beoogde studie heeft kunnen volgen – waarvoor zij reeds een beurs had ontvangen – en zij daardoor een jaar studievertraging heeft opgelopen. Onder verwijzing naar de Richtlijn Studievertraging van de Letselschaderaad voert appellante aan dat zij als gevolg van die studievertraging een schade van € 20.875,00 heeft geleden, nu zij hierdoor inkomsten misloopt. Daarnaast heeft zij schade geleden, omdat zij aanwezig moest zijn bij de hoorzitting in de bezwaarprocedure op
26 augustus 2019. De reis- en verblijfskosten daarvoor bedragen € 455,00, aldus appellante.

Beoordeling beroep

2.4. Ten aanzien van het procesbelang heeft appellante opgemerkt dat zij niet langer voornemens is om te studeren aan de Rijksuniversiteit Groningen. Verder heeft zij toegelicht dat zij zich realiseert dat het voor haar niet meer mogelijk om in te stromen in het studiejaar 2019-2020. Gelet hierop heeft appellante geen belang meer bij beoordeling van het beroep tegen de beslissing van het College van 2 oktober 2019. Het beroep is niet-ontvankelijk.

Beoordeling verzoek om schadevergoeding

2.5. Zoals uit artikel 8:88, eerste lid, van de Awb volgt, dient de schade samen te hangen met één van de onder a tot en met d van die bepaling opgesomde omstandigheden.
Wat betreft de rechtmatigheid van de beslissing op bezwaar van 2 oktober 2019, waarbij de beslissing van 10 juli 2019 om het verzoek van appellante van 1 juli 2019 om inschrijving voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence af te wijzen is gehandhaafd, overweegt het College als volgt.

2.6. Op 27 december 2018 heeft appellante zich via Studielink aangemeld voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence. Op 9 januari 2019 heeft zij hiervan per e-mail een bevestiging ontvangen. Bij e-mail van 23 januari 2019 heeft de Centrale Studenten Administratie (hierna: de CSA) aan appellante laten weten dat zij zich heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence met startdatum 1 februari 2019, maar dat deze opleiding niet start op deze datum. Het CSA adviseert daarom om de aanmelding te annuleren en opnieuw een juiste aanmelding via Studielink in te dienen. Op 1 februari 2019 heeft appellante aan het CSA per e-mail laten weten dat zij inderdaad beoogt te beginnen met de studie per 1 september 2019 en dat zij heeft geprobeerd alsnog de goede aanmelding af te ronden, maar dat zij er achter kwam dat de aanmelddeadline inmiddels is verstreken. Hierop heeft appellante een standaardontvangstbevestiging ontvangen met de mededeling dat een reactie wat langer kan duren in verband met de aanmelddeadline voor opleidingen van de faculteit Geneeskunde. In een e-mail van 5 februari 2019 heeft het CSA aan appellante laten weten dat zij alsnog een verzoek tot inschrijving moet indienen en is daartoe een link opgenomen. Verder is vermeld dat de aangewezen afdeling zal beslissen of zij, ondanks dat het verzoek na de aanmelddeadline wordt ingediend, alsnog kan worden toegelaten tot de selectieprocedure. Op 26 juni 2019 heeft de moeder van appellante per e-mail contact opgenomen met het CSA. Op 1 juli 2019 heeft appellante een verzoek om aanmelding voor de bachelorstudie Artificial Intelligence per 1 september 2019 ingediend. Dit verzoek is bij beslissing van 10 juli 2019 afgewezen, omdat dit verzoek dateert van na de aanmelddeadline op 15 januari 2019 en het verzoek evenmin voldoet aan de in artikel 3, derde lid, van het Reglement neergelegde voorwaarden.

2.7. Ter zitting bij het College heeft het CBE toegelicht dat het mogelijk was om een aanmelding voor de studie Artificial Intelligence per 1 februari 2019 in te dienen, omdat dit geldt als een instroommoment voor studenten die eerder de studie hebben gevolgd. Gelet hierop kan het betoog van appellante dat het ten onrechte mogelijk was om zich per die datum aan te melden omdat het niet mogelijk is om per die datum met de studie te starten, niet worden gevolgd. Vaststaat dat appellante zich niet voor het einde van de aanmelddeadline op 15 januari 2019 heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence per 1 september 2019. Daarmee heeft appellante zich niet in overeenstemming met artikel 3, eerste lid, van het Reglement tijdig aangemeld.
Dat appellante pas op 23 januari 2019, dus na het einde van de aanmelddeadline, is bericht dat haar aanmelding op 27 december 2018 niet betrekking heeft op de juiste startdatum, leidt niet tot de conclusie dat als gevolg hiervan aan het college van bestuur moet worden toegerekend dat zij niet is toegelaten tot de selectieprocedure. In artikel 3, derde lid, van het Reglement zijn voorwaarden opgenomen waaronder een verzoek om aanmelding dat dateert van na de aanmelddeadline toch kan leiden tot toelating tot de selectieprocedure en deze zijn niet door appellante nageleefd.
Bij e-mail van 5 februari 2019 heeft het CSA aan appellante laten weten dat zij zich alsnog diende aan te melden voor de studie met de juiste startdatum. Hoewel mogelijk de in die e-mail opgenomen link niet werkte, had het op de weg van appellante gelegen om alsnog te proberen zo spoedig mogelijk een voor behandeling vatbaar verzoek tot inschrijving in te dienen. Met telefoonfacturen heeft appellante gestaafd dat zij na het bericht van 5 februari 2019 op 20 februari 2019 en 11 maart 2019 telefonisch contact heeft gehad met de afdeling Communicatie van de RUG. Verder heeft appellante gesteld dat zij op 6 februari 2019 bij de balie van de CSA heeft gevraagd naar de stand van zaken met betrekking tot haar aanmelding, maar dat zij niet inhoudelijk te woord is gestaan. Hoewel aldus uit de door appellante overgelegde stukken blijkt dat zij op verschillende momenten contact heeft gehad met de RUG, heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij daarbij een concreet verzoek om inschrijving heeft ingediend en evenmin dat zij daartoe vanwege haar gezondheidssituatie en de taalbarrière niet in staat was. Pas op 29 juni 2019 heeft de moeder van appellante weer contact met de CSA opgenomen en op 1 juli 2019 heeft appellante een verzoek om aanmelding ingediend. Zoals het college van bestuur heeft toegelicht, was op de website van de RUG duidelijk vermeld dat de selectieprocedure van de bacheloropleiding Artificial Intelligence zou plaatsvinden in maart 2019 en dat de uitslag hiervan zou worden medegedeeld op 15 april 2019. Appellante had zich kunnen realiseren dat zij bij aanmelding na afloop van die periode niet meer aan die procedure zou kunnen deelnemen. Dat zij op dat moment nog niet over de definitieve eindexamenuitslag kon beschikken doet daar niet aan af. Gelet op het voorgaande betoogt appellante ten onrechte dat het aan het college van bestuur is te wijten dat zij niet tijdig dan wel zo spoedig mogelijk na 5 februari 2019 een verzoek om inschrijving voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence heeft kunnen indienen.
Naar het oordeel van het College, is de beslissing op bezwaar van 2 oktober 2019, waarbij de beslissing van 10 juli 2019 om het verzoek van appellante van 1 juli 2019 om inschrijving voor de bacheloropleiding Artificial Intelligence af te wijzen is gehandhaafd, dan ook niet onrechtmatig en dient het verzoek om schadevergoeding derhalve te worden afgewezen.

Conclusie

2.8. Het beroep gericht tegen de beslissing van 2 oktober 2019 is niet-ontvankelijk. Het door appellante ingediende verzoek om schadevergoeding dient te worden afgewezen.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gericht tegen de beslissing van het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen van 2 oktober 2019 niet-ontvankelijk;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/187**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	23 april 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden prioriteiten tijdige melding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid
Uitspraak	:	deels niet ontvankelijk, deels ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College is met verweerder van oordeel dat het beroep voor zover dat de verschuldigdheid van het collegegeld betreft, niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Noch de beslissing van 8 juli 2019, noch de beslissing in administratief beroep van 17 oktober 2019 die hierop is gevolgd, heeft betrekking op de heffing van het collegegeld, zodat deze in de voorliggende zaak niet aan de orde kan worden gesteld. 2.6. Met verweerder is het College van oordeel dat er geen aanleiding is om tot het oordeel te komen dat het BNSA ten onrechte is gegeven. Daarbij is het volgende van belang. Na de ontheffing van het BNSA in het eerste jaar, heeft appellant een nieuwe norm gekregen: alle vakken van de propedeuse moesten aan het eind van het tweede studiejaar zijn behaald. Appellant heeft weliswaar voor veel tweedejaarsvakken punten behaald, maar aan de voor hem gestelde norm heeft hij niet voldaan. Appellant stelt dat daaraan persoonlijke omstandigheden ten grondslag hebben gelegen, maar hij heeft deze niet tijdig bij de onderwijsinstelling gemeld, zodat daarmee geen rekening kon worden gehouden. Bovendien is niet aannemelijk dat deze omstandigheden ertoe hebben geleid dat appellant onvoldoende punten heeft behaald. Niet alleen heeft appellant daarover zelf (meermalen) zijn twijfel geuit, maar uit het feit dat wel tweedejaarsvakken zijn behaald, kan bezwaarlijk een andere conclusie worden getrokken dan dat appellant wel in staat was om te studeren. Appellant heeft met de tweedejaarsvakken ook meer punten gehaald dan hij nog nodig had voor zijn propedeuse. In zijn beroep-schrift van 16 augustus 2019 heeft appellant in het geheel geen melding gemaakt van persoonlijke omstandigheden, maar als verklaring voor de opgelopen vertraging gewezen op zijn keuze om zich te richten op eerste- én tweedejaarsvakken. Eerder aannemelijk lijkt daarom dat vooral verkeerd gestelde prioriteiten een rol hebben gespeeld bij het niet behalen van het propedeusejaar, dan dat persoonlijke omstandig-heden dat hebben gedaan. Hoewel de keuze van appellant om zowel vakken van het eerste als het tweede jaar te volgen, om te voorkomen dat hij (veel) achterstand zou oplopen, niet onbegrijpelijk is, komen de gevolgen van deze – achteraf bezien mogelijk ongelukkige – keuze voor zijn risico. Dat de studieloopbaanbegeleider er vertrouwen in zou hebben gehad dat appellant zijn opleiding succesvol zou kunnen afronden en dat de stagebegeleider van appellant zeer tevreden over hem was, zijn geen gegevens die het College tot een ander oordeel leiden. Deze doen immers niets af aan het feit dat appellant niet aan de BNSA-norm heeft voldaan. Ook de wisseling van de studiebegeleider die appellant naar zijn zeggen parten zou hebben gespeeld, leidt niet tot

een ander oordeel. De onderwijsinstelling heeft verklaard dat appellant vooraf over de wisseling is geïnformeerd en de wisseling heeft niet geleid tot een onderbreking in begeleiding. Indien appellant behoefte had gehad aan andere en/of extra begeleiding, dan had hij naar de mogelijkheden daarvan kunnen informeren, wat hij niet heeft gedaan.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 juli 2019 heeft de Dean van het Instituut voor Bedrijfskunde aan appellant meegedeeld dat hem definitief een bindend negatief studieadvies (BNSA) werd opgelegd voor zijn opleiding Vastgoed en Makelaardij.

Het tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep is bij beslissing van 17 oktober 2019 door de Commissie voor Studenten, in hoedanigheid van college van beroep voor de examens, ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief van 13 november 2019 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 28 november 2019 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 18 december 2019, waar appellant met bericht van verhindering niet is verschenen. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. J. Knip, secretaris van het College van Beroep voor Studenten. Tevens was aanwezig mr. A. Bruens, voorzitter van de examencommissie.

Het College heeft het onderzoek heropend en partijen in de gelegenheid gesteld schriftelijk nadere informatie in te zenden, van welke gelegenheid appellant en verweerder gebruik hebben gemaakt, respectievelijk bij brieven van 5 februari 2020 en 24 februari 2020.

Een nadere zitting is met instemming van partijen achterwege gebleven, waarna het College het onderzoek heeft gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW, brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet

worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, zoals dit voor zover hier van belang luidt sinds 1 september 2018, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
(…)
d. bijzondere familie-omstandigheden,
(…).

2.2. Appellant studeert sinds september 2017 aan het Instituut voor Bedrijfskunde. Hij heeft in het eerste jaar van zijn studie 41 behaald en daarmee niet voldaan aan de propedeusenorm van 48 studiepunten. Hem is toen een BNSA gegeven. Naar aanleiding van een schikking is het studieadvies aangehouden en is appellant in de gelegenheid gesteld zijn studie te vervolgen, op voorwaarde dat hij aan het einde van het tweede studiejaar alle vakken van de propedeuse (60 punten) zou hebben behaald. Aan het eind van zijn tweede studiejaar heeft appellant 51 punten van de propedeuse behaald, waarmee niet aan de voorwaarde is voldaan.

2.3. Appellant betoogt dat hij geschikt is voor de opleiding en dat zijn bijzondere familie-omstandigheden onvoldoende zijn meegewogen bij de totstandkoming van het BNSA. Volgens appellant heeft de scheiding van zijn ouders hem waarschijnlijk onbewust parten gespeeld bij zijn studie. In zijn beleving heeft hij zijn omstandigheden voldoende met de onderwijsinstelling gedeeld en zijn (tweede) studiebegeleider heeft voortdurend uitgesproken dat zij er vertrouwen in had dat appellant zijn opleiding zou kunnen afronden. In beroep heeft hij daar aan toegevoegd dat ook het overlijden van zijn overgrootvader en –moeder hem hebben belemmerd bij het studeren, net als de bij zijn vriendin geconstateerde geestelijke stoornis. Appellant heeft verder aangevoerd dat er van hem collegegeld wordt geheven, terwijl hij zijn studie vanwege het BNSA niet kan vervolgen.

2.4. Verweerder heeft zich met betrekking tot het collegegeld op het standpunt gesteld dat het beroep tegen de inning daarvan niet-ontvankelijk moet worden verklaard, omdat deze niet in deze procedure aan de orde kan worden gesteld. Verweerder heeft zich verder op het standpunt gesteld dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden op een laat moment bij de studieloopbaanbegeleider heeft gemeld, dat hij geen contact heeft gezocht met het decanaat en dat niet is aangetoond dat er een verband bestaat tussen de (meegewogen) bijzondere omstandigheden en het niet behalen van de vereiste punten van het eerste jaar. Bovendien mist appellant de punten van de kernvakken Vastgoedkunde en Vastgoedontwikkeling.

2.5. Het College is met verweerder van oordeel dat het beroep voor zover dat de verschuldigdheid van het collegegeld betreft, niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Noch de beslissing van 8 juli 2019, noch de beslissing in administratief beroep van 17 oktober 2019 die hierop is gevolgd, heeft betrekking op de heffing van het collegegeld, zodat deze in de voorliggende zaak niet aan de orde kan worden gesteld.

2.6. Met verweerder is het College van oordeel dat er geen aanleiding is om tot het oordeel te komen dat het BNSA ten onrechte is gegeven. Daarbij is het volgende van belang. Na de ontheffing van het BNSA in het eerste jaar, heeft appellant een nieuwe norm gekregen: alle vakken van de propedeuse moesten aan het eind van het tweede studiejaar zijn behaald. Appellant heeft weliswaar voor veel tweedejaarsvakken punten behaald, maar aan de voor hem gestelde norm heeft hij niet voldaan. Appellant stelt dat daaraan persoonlijke omstandigheden ten grondslag hebben gelegen, maar hij heeft deze niet tijdig bij de onderwijsinstelling gemeld, zodat daarmee geen rekening kon worden gehouden. Bovendien is niet aannemelijk dat deze omstandigheden ertoe hebben geleid dat appellant onvoldoende punten heeft

behaald. Niet alleen heeft appellant daarover zelf (meermalen) zijn twijfel geuit, maar uit het feit dat wel tweedejaarsvakken zijn behaald, kan bezwaarlijk een andere conclusie worden getrokken dan dat appellant wel in staat was om te studeren. Appellant heeft met de tweedejaarsvakken ook meer punten gehaald dan hij nog nodig had voor zijn propedeuse. In zijn beroepschrift van 16 augustus 2019 heeft appellant in het geheel geen melding gemaakt van persoonlijke omstandigheden, maar als verklaring voor de opgelopen vertraging gewezen op zijn keuze om zich te richten op eerste- én tweedejaarsvakken. Eerder aannemelijk lijkt daarom dat vooral verkeerd gestelde prioriteiten een rol hebben gespeeld bij het niet behalen van het propedeusejaar, dan dat persoonlijke omstandigheden dat hebben gedaan. Hoewel de keuze van appellant om zowel vakken van het eerste als het tweede jaar te volgen, om te voorkomen dat hij (veel) achterstand zou oplopen, niet onbegrijpelijk is, komen de gevolgen van deze – achteraf bezien mogelijk ongelukkige – keuze voor zijn risico. Dat de studieloopbaanbegeleider er vertrouwen in zou hebben gehad dat appellant zijn opleiding succesvol zou kunnen afronden en dat de stagebegeleider van appellant zeer tevreden over hem was, zijn geen gegevens die het College tot een ander oordeel leiden. Deze doen immers niets af aan het feit dat appellant niet aan de BNSA-norm heeft voldaan. Ook de wisseling van de studiebegeleider die appellant naar zijn zeggen parten zou hebben gespeeld, leidt niet tot een ander oordeel. De onderwijsinstelling heeft verklaard dat appellant vooraf over de wisseling is geïnformeerd en de wisseling heeft niet geleid tot een onderbreking in begeleiding. Indien appellant behoefte had gehad aan andere en/of extra begeleiding, dan had hij naar de mogelijkheden daarvan kunnen informeren, wat hij niet heeft gedaan.

2.7. Wat hiervoor is overwogen, betekent dat het beroep door het College niet-ontvankelijk zal worden verklaard, voor zover dat is gericht tegen de inning van het collegegeld, en ongegrond voor het overige.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk voor zover dat betrekking heeft op (de inning van) het collegegeld en ongegrond voor het overige.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/188**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	1 april 2020
Partijen	:	appellant en CBE van de Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA e-mail rechtsmiddelenclausule studieadvies termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.59a Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8 Awb: artikel 6:9 Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Vaststaat dat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift tegen de beslissing van 15 juli 2019 is aangevangen op 16 juli 2019 en is geëindigd op 27 augustus 2019. Voorts staat vast dat appellant eerst op 29 augustus 2019 administratief beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing. Dit beroep is derhalve te laat ingediend. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich op het standpunt mogen stellen dat de door appellant aangevoerde omstandigheden niet van dien aard zijn dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij in verzuim is geweest. Daartoe overweegt het College als volgt. Het CBE heeft in zijn aanvullend verweerschrift de volledige beslissing van 15 juli 2019 overgelegd. Deze beslissing bevat een rechtsmiddelen-clausule. In deze beslissing is het e-mailadres van appellant vermeld. Ter zitting van het College is toegelicht dat de overgelegde beslissing een uitdraai betreft uit SIS administratie, het systeem waarin alle correspondentie is verwerkt. Naar het oordeel van het College heeft het CBE aannemelijk gemaakt dat deze beslissing daadwerkelijk aan appellant per e-mail is toegezonden. Appellant heeft ter zitting van het College erkend dat hij op 15 juli 2019 de beslissing heeft ontvangen waarin hem het BNSA is medegedeeld. Appellant kon en behoorde derhalve op de hoogte te zijn van de termijn waarbinnen hij administratief beroep kon instellen. Appellant kan niet in zijn stelling worden gevolgd dat de BNSA per post had moeten worden toegezonden. Hiertoe overweegt het College dat in het Studenten-statuut is vermeld dat studenten verplicht zijn hun e-mail te raadplegen. Daarnaast is op de website van de hogeschool vermeld dat de examencommissie het BNSA per e-mail naar het HvA-account van de student zal sturen. Het College overweegt verder dat uit de stukken uit het dossier niet kan worden afgeleid dat appellant aan een docent van de opleiding kenbaar heeft gemaakt dat hij bezwaar had tegen het BNSA. De stelling dat die docent hem had moeten wijzen op de mogelijkheid om administratief beroep in te stellen dan wel de bezwaren had moeten doorsturen aan het CBE mist derhalve feitelijke grondslag. Daarbij komt dat in de rechtsmiddelenclausule duidelijk is vermeld bij wie en op welke wijze appellant administratief beroep kan instellen. De omstandigheid van appellant dat hij enkele weken in Canada verbleef,

dat hij daar slecht bereik had en niet bij al zijn stukken kon, levert geen verschoonbare reden op voor het te laat instellen van administratief beroep. Hiertoe overweegt het College dat appellant er voor had kunnen kiezen een zaakwaarnemer in te schakelen wat hij heeft nagelaten. Evenmin heeft appellant gebruik gemaakt van de mogelijkheid om op nader aan te voeren gronden administratief beroep in te stellen.
De conclusie is dat het CBE het administratief beroep van appellant terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Dit betekent dat het College niet toekomt aan de inhoudelijke beoordeling van de aan appellant opgelegde BNSA.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 juli 2019 heeft de examencommissie aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding Commerciële Economie.

Bij beslissing van 3 oktober 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het CBE heeft een aanvullend verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 maart 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat in Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in het studiejaar 2018-2019 begonnen met de bacheloropleiding Commerciële Economie. De examencommissie heeft appellant bij beslissing van 15 juli 2019 een BNSA gegeven, omdat hij aan het einde van het eerste studiejaar 43 van de vereiste 50 studiepunten heeft behaald en dus niet aan de studienorm heeft voldaan.

2.2. Het CBE heeft het door appellant ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift afliep op

27 augustus 2019, terwijl het beroepschrift pas op 29 augustus 2019, derhalve buiten de beroepstermijn, is ontvangen. Appellant heeft als reden voor de overschrijding van de beroepstermijn aangedragen dat hij in de veronderstelling was dat zijn decaan zich in zou zetten om zijn cijfers voor twee onderwijseenheden kloppend te krijgen. Appellant kwam er op 9 augustus achter dat hij haar verkeerd had begrepen. Op 8 augustus 2019 is appellant naar Canada vertrokken voor een cursus. Daar had hij geen toegang tot een computer en de wifi was te slecht om een beroepschrift in te dienen. Dit levert volgens het CBE echter geen geldige reden op om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Hiertoe is van belang dat de beslissing van 15 juli 2019 een duidelijke rechtsmiddelenclausule bevat. Het ligt dan ook op de weg van appellant om tijdig beroep in te stellen, dan wel tijdig een zaakwaarnemer in te schakelen die namens hem beroep instelt. Het is niet gebleken dat appellant niet tot het inschakelen van een zaakwaarnemer in staat is geweest. De gevolgen van de beslissing van appellant om het beroepschrift buiten de wettelijke termijn in te dienen komen dan ook voor zijn rekening en risico, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE de niet-ontvankelijkheid achterwege had moeten laten, omdat er verschoonbare redenen waren waardoor hij niet tijdig administratief beroep kon instellen. Hij voert hiertoe allereerst aan dat in de beslissing van 15 juli 2019 geen rechtsmiddelenclausule is opgenomen, waardoor hij niet wist dat hij rechtsmiddelen kon aanwenden tegen die beslissing. Ten tweede voert hij aan dat de beslissing niet per post aan hem is toegezonden. Volgens appellant moet dat bij dit soort belangrijke beslissingen wel gebeuren. Ten derde voert appellant aan dat hij zijn bezwaren tegen het BNSA kenbaar heeft gemaakt aan een docent van de opleiding. Deze docent heeft nagelaten om hem erop te wijzen dat hij administratief beroep bij het CBE kon instellen. Ook heeft de docent zijn bezwaren niet doorgezonden aan het CBE. Ten vierde voert appellant aan dat hij tijdens de zomervakantie een aantal weken in Canada verbleef waar hij als gevolg van de slechte bereikbaarheid beperkte toegang had tot het internet. Hij was daardoor niet in staat om administratief beroep in te stellen. Dat kon pas nadat hij weer terug in Nederland was. Toen heeft hij alle relevante stukken bekeken en vervolgens administratief beroep ingesteld, aldus appellant.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.
Ingevolge artikel 6:7 van de Awb bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.3.2. Vaststaat dat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift tegen de beslissing van 15 juli 2019 is aangevangen op 16 juli 2019 en is geëindigd op 27 augustus 2019. Voorts staat vast dat appellant eerst op 29 augustus 2019 administratief beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing. Dit beroep is derhalve te laat ingediend.
Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich op het standpunt mogen stellen dat de door appellant aangevoerde omstandigheden niet van dien aard zijn dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij in verzuim is geweest. Daartoe overweegt het College als volgt. Het CBE heeft in zijn aanvullend verweerschrift de volledige beslissing van 15 juli 2019 overgelegd. Deze beslissing bevat een rechtsmiddelenclausule. In deze beslissing is het e-mailadres van appellant vermeld. Ter zitting van het College is toegelicht dat de overgelegde beslissing een uitdraai betreft uit SIS administratie, het systeem waarin alle correspondentie is verwerkt. Naar het oordeel van het College heeft het CBE aannemelijk gemaakt dat deze beslissing daadwerkelijk aan appellant per e-mail is toegezonden. Appellant heeft ter zitting van het College erkend dat hij op 15 juli 2019 de beslissing heeft ontvangen waarin hem het BNSA is

medegedeeld. Appellant kon en behoorde derhalve op de hoogte te zijn van de termijn waarbinnen hij administratief beroep kon instellen. Appellant kan niet in zijn stelling worden gevolgd dat de BNSA per post had moeten worden toegezonden. Hiertoe overweegt het College dat in het Studentenstatuut is vermeld dat studenten verplicht zijn hun e-mail te raadplegen. Daarnaast is op de website van de hogeschool vermeld dat de examencommissie het BNSA per e-mail naar het HvA-account van de student zal sturen. Het College overweegt verder dat uit de stukken uit het dossier niet kan worden afgeleid dat appellant aan een docent van de opleiding kenbaar heeft gemaakt dat hij bezwaar had tegen het BNSA. De stelling dat die docent hem had moeten wijzen op de mogelijkheid om administratief beroep in te stellen dan wel de bezwaren had moeten doorsturen aan het CBE mist derhalve feitelijke grondslag. Daarbij komt dat in de rechtsmiddelenclausule duidelijk is vermeld bij wie en op welke wijze appellant administratief beroep kan instellen. De omstandigheid van appellant dat hij enkele weken in Canada verbleef, dat hij daar slecht bereik had en niet bij al zijn stukken kon, levert geen verschoonbare reden op voor het te laat instellen van administratief beroep. Hiertoe overweegt het College dat appellant er voor had kunnen kiezen een zaakwaarnemer in te schakelen wat hij heeft nagelaten. Evenmin heeft appellant gebruik gemaakt van de mogelijkheid om op nader aan te voeren gronden administratief beroep in te stellen.
De conclusie is dat het CBE het administratief beroep van appellant terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Dit betekent dat het College niet toekomt aan de inhoudelijke beoordeling van de aan appellant opgelegde BNSA.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/189**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	30 januari 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	BNSA persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: par. 5.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College is van oordeel dat het CBE het door de examencommissie gegeven BNSA terecht in stand heeft gelaten. Appellant is in het studiejaar 2017/2018 reeds met een BNSA geconfronteerd, dat na een beslissing van het CBE is omgezet in een opgeschort advies. Appellant behoorde er derhalve mee bekend te zijn dat persoonlijke omstandigheden die de studievoortgang kunnen belemmeren zo spoedig mogelijk moeten worden gemeld. Dit is ook vermeld in de Onderwijs- en examenregeling. Als een student zich tijdig meldt, kan de opleiding de student monitoren, begeleiden en zo nodig voorzieningen treffen. In studiejaar 2018/2019 heeft appellant voor de tweede keer stage gelopen ten behoeve van het vak Praktijkleren 1. Appellant heeft geen voldoende gehaald. Hij stelt dat dit komt door zijn psychische problematiek. Uit een door hem overgelegde verklaring van een psycholoog blijkt dat appellant moeite heeft met plannen en overzicht houden, dat hij posttraumatische stressklachten en belaste jeugdervaringen heeft en dat vermoed wordt dat hij een aandachtsdeficiëntiestoornis heeft. Appellant heeft deze persoonlijke omstandigheden echter niet in de periode voor aanvang van de stage, noch tijdens de stage bij de studieloopbaanbegeleider, studenten-decaan of examencommissie gemeld. Daardoor kon de opleiding geen begeleiding bieden of voorzieningen treffen, terwijl juist bij aspecten als plannen en overzicht houden begeleiding mogelijk goed kan helpen. Het lag echter wel op de weg van appellant om zijn persoonlijke omstandigheden te melden en begeleiding en/of voorzieningen te vragen, temeer nu hij voor het tweede jaar aan de Hogeschool Utrecht studeerde, eerder een BNSA had gekregen, voor de tweede keer stage liep voor Praktijkleren 1 en wist dat hij dit vak moest behalen om een BNSA te voorkomen. De examencommissie heeft toegelicht dat Praktijkleren 1 een belangrijk vak van de propedeuse is en een goede indicatie vormt voor geschiktheid voor de opleiding. Appellant heeft dit vak voor een tweede keer niet behaald. Op vier van de zeven competenties heeft hij een onvoldoende gescoord en hij heeft opdrachten niet ingeleverd. De examencommissie stelt dat bij appellant voor het met succes afronden van de opleiding Verpleegkunde noodzakelijk competenties, zoals plannen en het nemen van verantwoordelijkheid en initiatief voor het eigen leerproces, onvoldoende aanwezig zijn. Dat appellant inmiddels een nieuw behandelingstraject is gestart waarvan hij hoopt dat dit resultaten oplevert, maakt dit niet anders. Het College betrekt hierbij dat verweerder ter zitting heeft aangegeven dat het toestaan van een tweede keer lopen van de stage al uitzonderlijk is.

Op grond van het voorgaande heeft de examencommissie mogen concluderen dat appellant met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt is voor de opleiding HBO-Verpleegkunde. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens Hogeschool Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 juli 2019 heeft de examencommissie appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding HBO-Verpleegkunde.

Bij beslissing van 15 oktober 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 januari 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door J. Kroon LLB, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is B. Letanche MSc, plaatsvervangend voorzitter verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In het studiejaar 2017/2018 is het geven van een bindend studieadvies aan appellant, na een beslissing van het CBE, in verband met persoonlijke omstandigheden opgeschort naar studiejaar 2018/2019. Na afloop van dat studiejaar heeft appellant echter evenmin voldaan aan de norm voor een positief studieadvies. Hij heeft het propedeuseonderdeel Praktijkleren 1 niet met een voldoende afgerond. Volgens de examencommissie is appellant, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt voor de opleiding.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte het opgelegde BNSA in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat bij hem sprake is van langdurige en complexe psychische problematiek. Hierdoor heeft hij meer tijd nodig dan andere studenten en kan hij niet nominaal studeren. Appellant stelt dat het aannemelijk is dat zijn problematiek een rol heeft gespeeld bij het niet behalen van de Praktijkleren 1. De door de stagebegeleider geconstateerde knelpunten met betrekking tot eigen initiatief, verantwoordelijkheid en het ontvangen van feedback, hangen volgens hem met zijn psychische problemen samen.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. (…)”

Het tweede lid luidt:

“Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”

Het derde lid luidt:
“Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…)”

In paragraaf 5.4 van de Onderwijs- en examenregeling HU 2018-2019 is vermeld:
“Als er een kans is dat je door persoonlijke omstandigheden te weinig studiepunten behaalt voor het behalen van de norm van het studieadvies, moet je dit zo spoedig mogelijk na het optreden van de persoonlijke omstandigheden melden bij de examencommissie en contact opnemen met de studentendecaan en studieloopbaanbegeleider. Er kan dan bijvoorbeeld gekeken worden of de opleiding passende voorzieningen voor je kan treffen.”

2.4. Appellant heeft het vak Praktijkleren 1 niet behaald. De stagedocent heeft op het beoordelingsformulier vermeld dat appellant meerdere malen afspraken niet lijkt op te volgen en dat de docent dit met hem heeft besproken. Appellant heeft daarna desondanks geen opdrachten en geen eindverslag ingeleverd bij de stagedocent. Op de onderdelen “samenwerkingspartner”, “reflectieve EBP-professional”, “organisator” en “professional en kwaliteitsbevorderaar” heeft appellant onvoldoendes gescoord tijdens zijn stage. Op het beoordelingsformulier is bij de samenvatting vermeld dat samenwerking in het team en met de begeleider ontbreken en dat appellant onvoldoende verantwoordelijkheid neemt voor zijn leerproces. Verder is op het formulier onder andere vermeld dat appellant moeite heeft met prioriteiten stellen, dat hij bij feedback in de verdediging gaat, en soms ook aanvallend gedrag laat zien en dat hij zich niet laat sturen in het werk.
In een bij het CBE ingediend verweerschrift van 23 september 2019 heeft de examencommissie toegelicht dat in de toetsing van Praktijkleren 1 alle eindcompetenties van het opleidingsprofiel van de bacheloropleiding Verpleegkunde op beginnersniveau aan bod komen. Dit is een “kerntoets” in het propedeuseprogramma van de opleiding en daarom is het een tweede maal niet halen daarvan een belangrijke indicatie dat appellant niet geschikt is voor de opleiding, aldus de examencommissie.

2.4.1. De studieloopbaanbegeleider heeft op 3 juli 2019 een advies opgesteld over appellant. Hij heeft vermeld dat hij in studieblokken C en D geen berichten van appellant heeft ontvangen dat er nog steeds of hernieuwde problematiek zou zijn. Voor hem is de relatie tussen het niet behalen van Praktijkleren 1 tijdens blok C en de persoonlijke omstandigheden dan ook niet duidelijk. Uit een door de studieloopbaanbegeleider opgestelde tijdlijn blijkt dat appellant eind november heeft besproken dat hij in blok C (begin februari tot begin april) Praktijkleren 1 zou gaan herkansen. De studieloopbaanbegeleider en appellant hebben in de maanden mei en juni gemaild over het maken van een afspraak voor een gesprek, maar dit heeft uiteindelijk niet plaatsgevonden.

2.4.2. Appellant heeft een verklaring van 24 juni 2019 van een GZ-psycholoog van Trans diagnostisch team Altrecht overgelegd. Hieruit blijkt dat appellant moeite heeft met planning en overzicht. Er zijn vermoedens van een aandachtsdeficiëntiestoornis, dit wordt nog nader onderzocht. Voorts blijkt uit de verklaring dat appellant posttraumatische stressklachten en belaste jeugdervaringen heeft.

2.4.3. Op 1 juli 2019 heeft de studentendecaan een advies uitgebracht, waarbij hij voormelde verklaring van de GZ-psycholoog heeft betrokken. Volgens de studentendecaan heeft appellant zijn persoonlijke omstandigheden op 30 april 2019 bij hem gemeld en heeft op 14 mei voor het eerst in studiejaar 2018/2019 een gesprek tussen de studentendecaan en appellant plaatsgevonden. De studentendecaan heeft in zijn advies vermeld dat hij geen directe relatie kan vaststellen tussen de persoonlijke omstandigheden van

appellant en het niet behalen van Praktijkleren 1. Hoewel volgens de studentendecaan aangenomen kan worden dat zijn psychische omstandigheden ook van invloed zullen zijn geweest op het functioneren in een stage, is voor hem niet vast te stellen hoe, noch in welke mate. Appellant had zich eerder bij studieloopbaanbegeleider of studentendecaan moeten melden, zodat zij hem hadden kunnen begeleiden en aanpassingen hadden kunnen bespreken.

2.5. Het College is van oordeel dat het CBE het door de examencommissie gegeven BNSA terecht in stand heeft gelaten.
Appellant is in het studiejaar 2017/2018 reeds met een BNSA geconfronteerd, dat na een beslissing van het CBE is omgezet in een opgeschort advies. Appellant behoorde er derhalve mee bekend te zijn dat persoonlijke omstandigheden die de studievoortgang kunnen belemmeren zo spoedig mogelijk moeten worden gemeld. Dit is ook vermeld in de Onderwijs- en examenregeling. Als een student zich tijdig meldt, kan de opleiding de student monitoren, begeleiden en zo nodig voorzieningen treffen.
In studiejaar 2018/2019 heeft appellant voor de tweede keer stage gelopen ten behoeve van het vak Praktijkleren 1. Appellant heeft geen voldoende gehaald. Hij stelt dat dit komt door zijn psychische problematiek. Uit een door hem overgelegde verklaring van een psycholoog blijkt dat appellant moeite heeft met plannen en overzicht houden, dat hij posttraumatische stressklachten en belaste jeugdervaringen heeft en dat vermoed wordt dat hij een aandachtsdeficiëntiestoornis heeft. Appellant heeft deze persoonlijke omstandigheden echter niet in de periode voor aanvang van de stage, noch tijdens de stage bij de studieloopbaanbegeleider, studentendecaan of examencommissie gemeld. Daardoor kon de opleiding geen begeleiding bieden of voorzieningen treffen, terwijl juist bij aspecten als plannen en overzicht houden begeleiding mogelijk goed kan helpen. Het lag echter wel op de weg van appellant om zijn persoonlijke omstandigheden te melden en begeleiding en/of voorzieningen te vragen, temeer nu hij voor het tweede jaar aan de Hogeschool Utrecht studeerde, eerder een BNSA had gekregen, voor de tweede keer stage liep voor Praktijkleren 1 en wist dat hij dit vak moest behalen om een BNSA te voorkomen. De examencommissie heeft toegelicht dat Praktijkleren 1 een belangrijk vak van de propedeuse is en een goede indicatie vormt voor geschiktheid voor de opleiding. Appellant heeft dit vak voor een tweede keer niet behaald. Op vier van de zeven competenties heeft hij een onvoldoende gescoord en hij heeft opdrachten niet ingeleverd. De examencommissie stelt dat bij appellant voor het met succes afronden van de opleiding Verpleegkunde noodzakelijk competenties, zoals plannen en het nemen van verantwoordelijkheid en initiatief voor het eigen leerproces, onvoldoende aanwezig zijn. Dat appellant inmiddels een nieuw behandelingstraject is gestart waarvan hij hoopt dat dit resultaten oplevert, maakt dit niet anders. Het College betrekt hierbij dat verweerder ter zitting heeft aangegeven dat het toestaan van een tweede keer lopen van de stage al uitzonderlijk is.
Op grond van het voorgaande heeft de examencommissie mogen concluderen dat appellant met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt is voor de opleiding HBO-Verpleegkunde. Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/191**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	13 februari 2020
Partijen	:	appellante en CBE Technische Universiteit Eindhoven
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband studieadvies persoonlijke omstandigheden tijdig melding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 7.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Het College overweegt dat wat appellante heeft aangevoerd, niet leidt tot het oordeel dat het CBE de beslissing van de examen-commissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Er is weliswaar sprake van bijzondere omstandigheden, maar de examencommissie heeft op goede gronden gesteld dat de opleiding door de handelwijze van appellante niet heeft kunnen vaststellen of een causaal verband bestaat tussen die omstandigheden en de studieresultaten. Aangezien aan appellante al eerder een bindend negatief studieadvies is gegeven en het bindend studieadvies voor appellante ten aanzien van deze opleiding is uitgesteld, wist of behoorde appellante te weten dat het op haar weg lag om haar persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken. Appellante heeft haar omstandigheden in het studiejaar 2018-2019 echter pas eind augustus 2019, dus niet tijdig gemeld. Ook is zij niet is ingegaan op de in maart 2019 gestuurde uitnodiging van de studieadviseur voor een gesprek over haar studievoortgang en heeft zij gedurende het studiejaar geen hulp gezocht voor haar klachten. De risico's hiervan komen voor rekening van appellante. De door appellante overgelegde verklaring van een psycholoog van 25 november 2019, die door verweerder ter beoordeling is toegestuurd aan de Commissie Persoonlijke Omstandigheden leidt niet tot een ander oordeel. Deze verklaring doet er niet aan af dat appellante de persoonlijke omstandigheden niet tijdig heeft gemeld en zij evenmin is ingegaan op de uitnodiging van haar studieadviseur. 2.7. Voor zover appellante betoogt dat de door de examencommissie gestelde norm niet in overeenstemming is met de WHW, overweegt het College het volgende. Ter zitting is vastgesteld dat appellante in het studiejaar 2016-2017 40 studiepunten heeft behaald, waarvan 25 studiepunten voor vakken die ook onderdeel uitmaken van de propedeutische fase van de opleiding die zij in september 2017 is gestart. De examencommissie heeft appellante een bindend negatief studieadvies gegeven. Appellante is vervolgens intern geswitcht van opleiding. De examencommissie heeft de bsa-norm voor appellante voor de nieuwe opleiding in het studiejaar 2017-2018 op basis van artikel 7.5, lid 7a, onder b, van de OER vastgesteld op 45 studiepunten. De examencommissie heeft toegelicht dat appellante de 45 studiepunten binnen één studiejaar diende te behalen en dat zij dat mocht doen met vakken uit de gehele bacheloropleiding. De door de examencommissie gehanteerde norm houdt in dat appellante in het studiejaar 2017-2018 in ieder geval de resterende 35 punten van de propedeutische fase had moeten behalen om in

aanmerking te komen voor een positief studieadvies. De andere 10 punten kon zij halen met vakken uit latere studiejaren. Zij heeft de 45 punten niet behaald, maar wegens persoonlijke omstandigheden is het bindend studieadvies uitgesteld. Voor het studiejaar 2018-2019 is voor appellante dezelfde bsa-norm vastgesteld. Appellante heeft in dit geval terecht een bindend negatief studieadvies gekregen, alleen al omdat zij ook na het studiejaar 2018-2019 de propedeutische fase van haar opleiding nog niet heeft afgerond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Eindhoven (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2019 heeft de examencommissie namens de decaan appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Computer Science and Engineering B.

Bij beslissing van 11 november 2019 heeft verweerder het administratief beroep van appellante tegen deze beslissing ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van verweerder heeft appellante beroep ingesteld bij het College van Beroep voor Hoger Onderwijs (hierna: het College).

Appellante en de examencommissie hebben nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 januari 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.L.M. Prinsen, voorzitter, en mr. A.D. van Eggelen, secretaris, zijn verschenen. Namens de examencommissie is verschenen dr. E.F. Kaasschieter.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante is een internationale student en heeft in de periode van 1 september 2016 tot en met 31 augustus 2019 ingeschreven gestaan aan de Technische Universiteit Eindhoven. In het studiejaar 2016-2017 volgde zij de bacheloropleiding Innovation Sciences. Zij behaalde in dit jaar 40 studiepunten. Omdat zij met dit aantal punten niet voldeed aan de vastgestelde bsa-norm, is aan haar in augustus 2017 een bindend negatief studieadvies verstrekt voor deze opleiding. Vervolgens is appellante in het studiejaar 2017-2018 begonnen met de opleiding Computer Science and Engineering B (hierna: de opleiding). In het eerste jaar van de opleiding heeft appellante 35 studiepunten behaald. Vanwege persoonlijke omstandigheden die zich in dat studiejaar hebben voorgedaan, heeft de examencommissie het bindend studieadvies voor appellante uitgesteld. Na dit gegeven uitstel is in september 2018 aan appellante medegedeeld dat zij in het studiejaar 2018-2019 45 studiepunten diende te behalen om niet aan het einde van dat studiejaar een bindend negatief studieadvies te ontvangen. Omdat appellante in het studiejaar

2018-2019 30 van de vereiste 45 studiepunten heeft behaald, heeft de examencommissie appellante op 30 augustus 2019 een bindend negatief studieadvies verstrekt. Appellante heeft administratief beroep ingesteld tegen de beslissing van 30 augustus 2019. Verweerder heeft dit beroep bij beslissing van 11 november 2019 ongegrond verklaard.

Wettelijk kader

2.2. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) bepaalt dat het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uitbrengt over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Artikel 7.5 van de Onderwijs- en examenregeling Bachelor Computer Science and Engineering volgens het Bachelor College 2018-2019 (hierna: de OER) bepaalt:
"[…]
5. Aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding, ontvangt de student een schriftelijk bindend studieadvies over de voortzetting van de opleiding:
a. een positief studieadvies: dit advies wordt verstrekt wanneer de student ten minste 45 studiepunten uit de propedeutische fase van de opleiding heeft behaald.
b. een negatief bindend studieadvies: dit advies wordt verstrekt wanneer niet voldaan is aan het gestelde onder a. […].
c. een uitgesteld advies, zoals bedoeld in artikel 7.6 van deze regeling.
7a. De examencommissie stelt een aangepaste bsa-norm vast en bepaalt daarbij eventuele voorwaarden, wanneer
[…]
b. een student (interne switcher) die onderwijseenheden heeft behaald en overgenomen en hij/zij met de opleiding start per 1 september,
[…]
Studiepunten die zijn verkregen via vrijstellingen tellen niet mee bij de bepaling of deze norm voor het bindend studieadvies is behaald."

Het geschil in beroep

2.3. Het CBE heeft geconstateerd dat appellante in het studiejaar 2017-2018 kennelijk te maken heeft gehad met trieste omstandigheden en dat de examencommissie appellante daarvoor al eerder uitstel van het bindend negatief studieadvies heeft gegeven. Verder heeft het CBE mede met inachtneming van het advies van de Commissie Persoonlijke Omstandigheden geoordeeld dat de door appellante naar voren gebrachte informatie onvoldoende is om te oordelen dat de beslissing van 30 augustus 2019 niet in stand kan blijven.

2.4. Appellante betoogt dat de persoonlijke omstandigheden op basis waarvan het bindend studieadvies eerder is uitgesteld, nog voortduren. Daardoor heeft zij niet het vereiste aantal studiepunten in het

studiejaar 2018-2019 behaald. Gelet op de aard van haar persoonlijke omstandigheden kan volgens appellante geen bindend negatief studieadvies aan haar worden verstrekt. Verder betwist appellante dat zij niet geschikt is voor de opleiding. Zij voert aan dat zij ondanks haar persoonlijke omstandigheden inmiddels meer dan 45 studiepunten uit het propedeutische fase heeft behaald.

2.5. De examencommissie heeft aan haar beslissing om appellante een bindend negatief studieadvies te geven, ten grondslag gelegd dat appellante niet heeft aangetoond dat zij in één studiejaar 45 studiepunten kan behalen. Verder stelt de examencommissie zich onder verwijzing naar de adviezen van de Commissie Persoonlijke Omstandigheden op het standpunt dat geen causaal verband kan worden vastgesteld tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievertraging die appellante door tegenvallende resultaten heeft opgelopen.

2.6. Het College overweegt dat wat appellante heeft aangevoerd, niet leidt tot het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Er is weliswaar sprake van bijzondere omstandigheden, maar de examencommissie heeft op goede gronden gesteld dat de opleiding door de handelwijze van appellante niet heeft kunnen vaststellen of een causaal verband bestaat tussen die omstandigheden en de studieresultaten. Aangezien aan appellante al eerder een bindend negatief studieadvies is gegeven en het bindend studieadvies voor appellante ten aanzien van deze opleiding is uitgesteld, wist of behoorde appellante te weten dat het op haar weg lag om haar persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken. Appellante heeft haar omstandigheden in het studiejaar 2018-2019 echter pas eind augustus 2019, dus niet tijdig gemeld. Ook is zij niet is ingegaan op de in maart 2019 gestuurde uitnodiging van de studieadviseur voor een gesprek over haar studievoortgang en heeft zij gedurende het studiejaar geen hulp gezocht voor haar klachten. De risico's hiervan komen voor rekening van appellante. De door appellante overgelegde verklaring van een psycholoog van 25 november 2019, die door verweerder ter beoordeling is toegestuurd aan de Commissie Persoonlijke Omstandigheden leidt niet tot een ander oordeel. Deze verklaring doet er niet aan af dat appellante de persoonlijke omstandigheden niet tijdig heeft gemeld en zij evenmin is ingegaan op de uitnodiging van haar studieadviseur.

2.7. Voor zover appellante betoogt dat de door de examencommissie gestelde norm niet in overeenstemming is met de WHW, overweegt het College het volgende. Ter zitting is vastgesteld dat appellante in het studiejaar 2016-2017 40 studiepunten heeft behaald, waarvan 25 studiepunten voor vakken die ook onderdeel uitmaken van de propedeutische fase van de opleiding die zij in september 2017 is gestart. De examencommissie heeft appellante een bindend negatief studieadvies gegeven. Appellante is vervolgens intern geswitcht van opleiding. De examencommissie heeft de bsa-norm voor appellante voor de nieuwe opleiding in het studiejaar 2017-2018 op basis van artikel 7.5, lid 7a, onder b, van de OER vastgesteld op 45 studiepunten. De examencommissie heeft toegelicht dat appellante de 45 studiepunten binnen één studiejaar diende te behalen en dat zij dat mocht doen met vakken uit de gehele bacheloropleiding.
De door de examencommissie gehanteerde norm houdt in dat appellante in het studiejaar 2017-2018 in ieder geval de resterende 35 punten van de propedeutische fase had moeten behalen om in aanmerking te komen voor een positief studieadvies. De andere 10 punten kon zij halen met vakken uit latere studiejaren. Zij heeft de 45 punten niet behaald, maar wegens persoonlijke omstandigheden is het bindend studieadvies uitgesteld. Voor het studiejaar 2018-2019 is voor appellante dezelfde bsa-norm vastgesteld. Appellante heeft in dit geval terecht een bindend negatief studieadvies gekregen, alleen al omdat zij ook na het studiejaar 2018-2019 de propedeutische fase van haar opleiding nog niet heeft afgerond.

Conclusie

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.E. Reichardt, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/192**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	1 september 2020
Partijen	:	appellante en het CBE van de Open Universiteit
Trefwoorden	:	antwoordmodel beoordeling kennen en kunnen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College is van oordeel dat de stelling van appellante dat onduidelijk is waarom zij op verschillende onderdelen geen hogere score heeft gehaald, in feite ziet op de waardering van de door appellante gegeven antwoorden op de in het tentamen gestelde open vragen. Gelet op het hiervoor onder 2.1. weergegeven toetsingskader, kan dat betoog niet leiden tot vernietiging van de door appellante bestreden beslissing van het CBE. Het College kan immers slechts toetsen of bij de beoordeling van het tentamen is voldaan aan voorschriften van procedurele aard. Dat voorschriften van procedurele aard zijn geschonden, heeft appellante, naar het oordeel van het College, niet aannemelijk gemaakt. De stelling van appellante dat de examinator een nadere toelichting had moeten geven op bepaalde volgens appellante openstaande vragen, is daartoe niet voldoende. Hierbij betrekt het College dat bij de beoordeling van de antwoorden gebruik is gemaakt van een - op zichzelf duidelijk - antwoordmodel. Verder is van belang dat de examinator bij het CBE, in reactie op hetgeen appellante bij het CBE had aangevoerd, in een brief van 15 mei 2019 heeft toegelicht hoe de beoordeling is verricht. Dat appellante behoefte heeft aan een verdere toelichting moge zo zijn, maar dat geeft op zichzelf geen concreet aanknopingspunt voor het oordeel dat de tentamenbeoordeling op onzorgvuldige wijze is verricht. De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit (hierna ook: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 december 2018 heeft de Commissie voor de tentamens van de Faculteit Cultuur- en Rechtswetenschap aan appellante het cijfer 4 toegekend voor het tentamen “Personen- en familierecht”.

Bij beslissing van 18 september 2019 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep tijdens een videozitting behandeld op 22 juli 2020, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door S.E.M. van der Westen LLB, secretaris van het CBE, zijn gehoord.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2. Vast staat dat appellante voor het tentamen “Personen- en familierecht” oorspronkelijk het cijfer 4 heeft gehaald, maar in het kader van een minnelijk traject bij het CBE heeft zij extra punten toegekend gekregen, waardoor zij het cijfer 5 heeft behaald. Appellante is van mening dat zij recht heeft op een hogere score en dat aan haar tenminste het cijfer 6, ofwel een voldoende, had moeten worden toegekend.

2.3. Appellante stelt dat het onduidelijk is waarom zij op verschillende onderdelen geen hogere score heeft gehaald. Ter zitting heeft zij gesteld dat de examinator heeft nagelaten om te antwoorden op nog openstaande vraagpunten.

2.4. Het CBE heeft toegelicht dat bij het tentamen “Personen- en familierecht” een antwoordmodel is toegepast. Het CBE heeft verder erop gewezen dat de examinator het aantal toegekende punten per vraag nader heeft toegelicht.

2.5. Het College is van oordeel dat de stelling van appellante dat onduidelijk is waarom zij op verschillende onderdelen geen hogere score heeft gehaald, in feite ziet op de waardering van de door appellante gegeven antwoorden op de in het tentamen gestelde open vragen. Gelet op het hiervoor onder 2.1. weergegeven toetsingskader, kan dat betoog niet leiden tot vernietiging van de door appellante bestreden beslissing van het CBE. Het College kan immers slechts toetsen of bij de beoordeling van het tentamen is voldaan aan voorschriften van procedurele aard.
Dat voorschriften van procedurele aard zijn geschonden, heeft appellante, naar het oordeel van het College, niet aannemelijk gemaakt. De stelling van appellante dat de examinator een nadere toelichting had moeten geven op bepaalde volgens appellante openstaande vragen, is daartoe niet voldoende. Hierbij betrekt het College dat bij de beoordeling van de antwoorden gebruik is gemaakt van een - op zichzelf duidelijk - antwoordmodel. Verder is van belang dat de examinator bij het CBE, in reactie op hetgeen appellante bij het CBE had aangevoerd, in een brief van 15 mei 2019 heeft toegelicht hoe de beoordeling is verricht. Dat appellante behoefte heeft aan een verdere toelichting moge zo zijn, maar dat geeft op zichzelf geen concreet aanknopingspunt voor het oordeel dat de tentamenbeoordeling op onzorgvuldige wijze is verricht.
De betogen slagen niet.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/195**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	23 januari 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	BNSA familieomstandigheden studentendecaan studieadvies tweedejaarsvakken
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College stelt vast dat appellant zich op het standpunt heeft gesteld dat hij het niet eens was met het eerder uitgestelde studieadvies, maar dat hij het besluit daarover niet heeft aangevochten. Hij heeft in beroep weliswaar aangevoerd dat hij het besluit waarin dit advies aan hem is meegedeeld niet heeft ontvangen, maar de ontkenning van die ontvangst is niet geloofwaardig, reeds omdat hij van dat advies melding maakt in zijn bezwaarschrift en daarbij aangeeft dat hij aan het begin van het tweede studiejaar de druk voelde en dat het voor hem een spannend jaar zou worden. Dat appellant voor het eerst bij aanvang van het tweede semester van het tweede jaar wist dat hij de focus moest leggen op eerstejaarsvakken is niet aannemelijk. 2.5.1. Het College stelt verder vast dat appellant niet heeft voldaan aan de voorwaarden die in het uitgestelde studieadvies zijn gesteld. 2.5.2. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA dat aan appellant is gegeven terecht in stand gelaten. De door appellant bij de studentendecaan gemelde omstandigheden zijn voldoende onderkend en meegewogen. Dat deze omstandigheden voor studievertraging hebben gezorgd kon door de studentendecaan niet worden vastgesteld, nu appellant in het tweede jaar van zijn studie wel 54 punten heeft behaald voor tweedejaarsvakken. De stelling van appellant dat de studentendecaan geen goed beeld had van deze omstandigheden omdat appellant geen bewijsstukken ter onderbouwing zou hebben overgelegd is, wordt reeds niet gevolgd omdat zich in het dossier van appellant een (nader) advies bevindt waarin is opgenomen dat sprake is van persoonlijk omstandigheden als bedoeld in de Onderwijs- en Examenregeling van appellants opleiding en dat deze mogelijk tot studievertraging leiden. 2.5.3. Dat appellant zich met name op tweedejaarsvakken heeft gericht en dat hij pas op een laat moment is begonnen met de eerstejaarsvakken is iets dat voor zijn risico komt. Appellant is er door de studentendecaan en zijn studieloopbaanbegeleider ook op gewezen dat het stellen van prioriteiten van groot belang is. Daarbij komt dat het vooral belangrijke basisvakken zijn waarvan appellant de studiepunten nog mist, terwijl hij in de meeste van deze vakken al enkele tentamenkansen heeft benut, maar deze niet succesvol heeft afgesloten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder (hierna ook: CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2019 heeft de directeur van het domein Techniek, Ontwerpen en Informatica namens het instellingsbestuur aan appellant meegedeeld dat hem een bindend studieadvies (NBSA) wordt gegeven en dat hij voor zijn opleiding Bouwmanagement & Vastgoed/Ruimtelijke Ontwikkeling vanaf 31 augustus 2019 zal worden uitgeschreven.

Het tegen deze beslissing bij verweerder ingestelde administratief beroep is bij beslissing van 16 september 2019, verzonden op 28 oktober 2019, ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief van 29 november 2019 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 18 december 2019, waar appellant is verschenen, bijgestaan door mr. M.R.P. Bakker, advocaat te Amsterdam Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van het CBE. Tevens was namens de directeur aanwezig ir. R. Chamski.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW, brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zoals dit voor zover hier van belang luidde sinds 1 september 2018, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW:
(…)
d. bijzondere familie-omstandigheden,
(…).

2.2. Appellant volgt sinds september 2017 de bacheloropleiding Bouwmanagement & Vastgoed/Ruimtelijke Ontwikkeling aan de Hogeschool Inholland. Hij heeft in het eerste jaar van zijn studie 42 punten gehaald. Dat heeft geleid tot een uitgesteld studieadvies. Appellant is daarvan bij besluit van 18 juli 2018 op de hoogte gebracht. Appellant is in de gelegenheid gesteld zijn studie te vervolgen, op voorwaarde dat hij aan

het einde van het tweede studiejaar alle vakken van de propedeuse (60 punten) zou hebben behaald. In zijn tweede studiejaar heeft appellant 54 studiepunten behaald van het tweede jaar en 7 studiepunten van de propedeuse. Daarmee mist hij nog 11 punten van de propedeuse.

2.3. Appellant betoogt dat zijn bijzondere familie-omstandigheden onvoldoende zijn meegewogen bij de totstandkoming van het BNSA. Hij heeft er, onder overlegging van enkele bewijsstukken, op gewezen dat zijn moeder eind maart 2019 in verband met een ziek familielid naar Marokko was afgereisd, dat de gezondheidstoestand van zijn oma achteruit ging en dat in de maand mei 2019 bij zijn zus een bepaalde vorm van de ziekte Multiple Sclerose (RRMS) is geconstateerd. Deze omstandigheden hebben appellant gestoord bij zijn concentratie op zijn studie. Dat het juist de exacte vakken zijn waarvoor hij niet is geslaagd, heeft volgens appellant te maken met het feit dat hij door zijn omstandigheden niet in de gelegenheid was een extra wiskundecursus te volgen. Hij wijst er verder op dat hij diverse exacte vakken wel heeft gehaald en dat hij deze stof heeft toegepast bij vakken uit het tweede jaar, waarop hij mogelijk te veel de focus heeft gelegd. Appellant meent verder dat uit het totaal aantal behaalde punten in twee jaar niet de conclusie kan worden getrokken dat hij niet geschikt is voor zijn opleiding. Hij betwist daarnaast dat de studentendecaan een goed beeld heeft van zijn problemen, zodat onvoldoende duidelijk kon worden dat er een verband bestaat tussen deze problemen en de studievertraging. Hij voert tot slot aan dat het uitgestelde advies hem niet heet bereikt zodat hij te laat wist wat er van hem werd verwacht.

2.4. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant wist of moet hebben geweten dat hij voor het eind van het tweede studiejaar de eerstejaars vakken moest hebben gehaald. Juist de exacte vakken, die appellant niet heeft gehaald (anders dan bijvoorbeeld rekenvakken), vormen een belangrijk en fundamenteel onderdeel van de studie en het niet behalen van deze vakken heeft, ook bezien tegen de achtergrond van de gemelde bijzondere omstandigheden, mogen leiden tot het BNSA. Bovendien is, gelet op het gegeven dat appellant 54 studiepunten van het tweede jaar heeft gehaald, niet aangetoond dat er een verband bestaat tussen de (meegewogen) bijzondere omstandigheden en het niet behalen van de vereiste punten van het eerste jaar.

2.5. Het College stelt vast dat appellant zich op het standpunt heeft gesteld dat hij het niet eens was met het eerder uitgestelde studieadvies, maar dat hij het besluit daarover niet heeft aangevochten. Hij heeft in beroep weliswaar aangevoerd dat hij het besluit waarin dit advies aan hem is meegedeeld niet heeft ontvangen, maar de ontkenning van die ontvangst is niet geloofwaardig, reeds omdat hij van dat advies melding maakt in zijn bezwaarschrift en daarbij aangeeft dat hij aan het begin van het tweede studiejaar de druk voelde en dat het voor hem een spannend jaar zou worden. Dat appellant voor het eerst bij aanvang van het tweede semester van het tweede jaar wist dat hij de focus moest leggen op eerstejaarsvakken is niet aannemelijk.

2.5.1. Het College stelt verder vast dat appellant niet heeft voldaan aan de voorwaarden die in het uitgestelde studieadvies zijn gesteld.

2.5.2. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA dat aan appellant is gegeven terecht in stand gelaten. De door appellant bij de studentendecaan gemelde omstandigheden zijn voldoende onderkend en meegewogen. Dat deze omstandigheden voor studievertraging hebben gezorgd kon door de studentendecaan niet worden vastgesteld, nu appellant in het tweede jaar van zijn studie wel 54 punten heeft behaald voor tweedejaarsvakken. De stelling van appellant dat de studentendecaan geen goed beeld had van deze omstandigheden omdat appellant geen bewijsstukken ter onderbouwing zou hebben overgelegd is, wordt reeds niet gevolgd omdat zich in het dossier van appellant een (nader) advies bevindt waarin is opgenomen dat sprake is van persoonlijk omstandigheden als bedoeld in de Onderwijs- en Examenregeling van appellants opleiding en dat deze mogelijk tot studievertraging leiden.

2.5.3. Dat appellant zich met name op tweedejaarsvakken heeft gericht en dat hij pas op een laat moment is begonnen met de eerstejaarsvakken is iets dat voor zijn risico komt. Appellant is er door de studentendecaan en zijn studieloopbaanbegeleider ook op gewezen dat het stellen van prioriteiten van

groot belang is. Daarbij komt dat het vooral belangrijke basisvakken zijn waarvan appellant de studiepunten nog mist, terwijl hij in de meeste van deze vakken al enkele tentamenkansen heeft benut, maar deze niet succesvol heeft afgesloten.

2.6. Wat hiervoor is overwogen, betekent dat het beroep door het College ongegrond zal worden verklaard.

2.7.Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/196**
Rechter(s)	:	mr. Troostwijk
Datum uitspraak	:	7 april 2020
Partijen	:	appellante en het CBE van De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	ontvankelijkheid persoonlijke omstandigheden rechtsmiddelenclausule
Artikelen	:	WHW: artikel 7.59a, vierde lid Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	Gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Het staat vast dat het administratief beroep te laat is ingediend. Het College is van oordeel dat appellante, hoewel zij niet juridisch geschoold is, op de hoogte was of had moeten zijn van de mogelijkheid van het indienen van administratief beroep tegen het besluit van 11 juli 2019, aangezien dat besluit - onder het kopje "Rechtsbescherming" - een rechtsmiddelenclausule bevat. Gelet op tekst en strekking had het appellante bovendien, naar het oordeel van het College, duidelijk moeten zijn dat het besluit van 11 juli 2019 een definitief karakter had. Dat in het besluit van 11 juli 2019 naar voren komt dat dat besluit later zou kunnen wordt bijgesteld indien voor 1 september 2019 extra herkansingen zouden zijn benut, geeft geen aanleiding om te oordelen dat appellante het tijdig instellen van administratief beroep achterwege mocht laten. Hierbij is van belang dat appellante niet ervan mocht uitgaan dat het BNSA zonder meer zou worden ingetrokken, ook gelet op het grote aantal studiepunten dat zij tekort kwam ten tijde van de beslissing van 11 juli 2019. In beroep bij het College zijn er geen (andere) omstandigheden aangevoerd die maken dat de termijnoverschrijding niet aan appellante zou moeten worden tegengeworpen. Onder deze omstandigheden had het CBE, naar het oordeel van het College, het administratief beroep van appellante niet-ontvankelijk moeten verklaren.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 juli 2019 heeft de examencommissie van de faculteit Sociaal Werk & Educatie namens het instellingsbestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 28 oktober 2019 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 januari 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, secretaris van het CBE. Tevens was aanwezig M.L. Mes-Goossens, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appelante is in het studiejaar 2017-2018 gestart met de deeltijd HBO-opleiding Social Work. Zij werkt 36 uur per week en gaat één dag in de week naar de hogeschool. Zij heeft een zogenoemde STiP-baan. Aan het einde van haar eerste studiejaar heeft appellante 30 studiepunten gehaald. Daarmee voldeed ze niet aan de voor haar geldende studievoortgangsnorm van 50 studiepunten. Wegens persoonlijke omstandigheden is aan appellante uitstel verleend tot het eind van het studiejaar 2018-2019 met als voorwaarde dat aan het einde van het studiejaar 2018-2019 de volledige propedeuse, dat wil zeggen 60 studiepunten, moeten zijn behaald.
Vóór het einde van dat het studiejaar 2018-2019 is aan appellante, bij besluit van 11 juli 2019, een BNSA gegeven, omdat zij op dat moment in totaal 40 studiepunten had behaald en derhalve niet voldeed aan de studievoortgangsnorm van 60 studiepunten.
Aan het einde van het studiejaar is door de examencommissie bezien of aanleiding bestond het besluit van 11 juli 2019 te herzien vanwege de ná 11 juli 2019 behaalde studiepunten. De examencommissie heeft die aanleiding niet gezien, omdat appellante slechts 10 extra studiepunten had behaald en haar totaal daarmee op 50 studiepunten kwam en nog steeds niet werd voldaan aan de studievoortgangsnorm van 60 studiepunten.

2.2. Appellante voert bij het College aan dat de BNSA voor haar verstrekkende consequenties heeft. Zij valt vanwege haar achtergrond en situatie als alleenstaande moeder onder een bijzonder traject van de gemeente Den Haag, het zogenoemde STiP-traject. Zij stelt dat het diploma voor haar opleiding nodig is om uit dit traject te komen. Zij beroept zich onder meer op het evenredigheidsbeginsel. Anders dan bij andere studenten die een BNSA krijgen, stelt appellante dat het voor haar niet mogelijk is om na het BNSA naar een andere opleiding over te stappen. Volgens appellante heeft het CBE haar persoonlijke omstandigheden, waaronder haar faalangst, niet juist gewogen.

Ontvankelijkheid administratief beroep

2.3. Het College stelt vast dat het CBE in het midden heeft gelaten of het administratief beroep ontvankelijk is, omdat het op inhoudelijke gronden ongegrond is. Hierbij heeft het CBE ook erop gewezen dat de examencommissie geen punt van de ontvankelijkheid heeft gemaakt.
Zoals ter zitting is besproken, staat de ontvankelijkheid van een aangewend rechtsmiddel niet ter beschikking van partijen. Het is een ambtshalve te beoordelen aspect. Het CBE had daarom moeten beoordelen of het administratief beroep ontvankelijk is, alvorens over te kunnen gaan tot een inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep.
Het College zal hierna eerst onder 2.4. het juridische kader voor de ontvankelijkheid weergegeven en onder 2.5 en verder alsnog beoordelen of het administratief beroep ontvankelijk is.

2.4.Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de beroepstermijn ingediend beroepschrift niet-ontvankelijk verklaring op grond daarvan achterwege, indien niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.5. In het besluit van de examencommissie 11 juli 2019 is vermeld dat het een negatief bindend studieadvies is en dat het gevolg van die beslissing is dat appellante niet opnieuw kan worden ingeschreven voor de opleiding Social Work van De Haagse Hogeschool. Voorts is in dit besluit het volgende vermeld: "Indien jouw opleiding voor 1 september 2019 nog (extra) herkansingen heeft georganiseerd na het moment van het uitbrengen van dit negatieve bindende studieadvies zal het advies op basis van die resultaten als daar aanleiding toe is, worden bijgesteld." Verder staat in het besluit onder het kopje "Rechtsbescherming" dat tegen de beslissing van de examencommissie beroep kan worden ingesteld bij het CBE. Het beroep dient middels een beroepschrift binnen zes weken na de bekendmaking van de beslissing te worden ingediend bij het Loket Rechtsbescherming, zo staat in het besluit vermeld.

2.6. Het staat vast dat het administratief beroep te laat is ingediend. Het College is van oordeel dat appellante, hoewel zij niet juridisch geschoold is, op de hoogte was of had moeten zijn van de mogelijkheid van het indienen van administratief beroep tegen het besluit van 11 juli 2019, aangezien dat besluit - onder het kopje "Rechtsbescherming" - een rechtsmiddelenclausule bevat. Gelet op tekst en strekking had het appellante bovendien, naar het oordeel van het College, duidelijk moeten zijn dat het besluit van 11 juli 2019 een definitief karakter had. Dat in het besluit van 11 juli 2019 naar voren komt dat dat besluit later zou kunnen wordt bijgesteld indien voor 1 september 2019 extra herkansingen zouden zijn benut, geeft geen aanleiding om te oordelen dat appellante het tijdig instellen van administratief beroep achterwege mocht laten. Hierbij is van belang dat appellante niet ervan mocht uitgaan dat het BNSA zonder meer zou worden ingetrokken, ook gelet op het grote aantal studiepunten dat zij tekort kwam ten tijde van de beslissing van 11 juli 2019. In beroep bij het College zijn er geen (andere) omstandigheden aangevoerd die maken dat de termijnoverschrijding niet aan appellante zou moeten worden tegengeworpen. Onder deze omstandigheden had het CBE, naar het oordeel van het College, het administratief beroep van appellante niet-ontvankelijk moeten verklaren.

Conclusie

2.7. Gelet op het vorenstaande is het beroep van appellante gegrond, omdat het CBE de ontvankelijkheid van het administratief beroep ten onrechte niet heeft beoordeeld, en dient het besluit van 28 oktober 2019 reeds daarom te worden vernietigd. Het College zal het administratief beroep alsnog niet-ontvankelijk verklaren. Dit betekent dat de inhoudelijke kant van de zaak niet besproken kan worden, zodat hetgeen appellante heeft aangevoerd over de weging van haar bijzondere omstandigheden niet meer aan de orde komt.

2.8. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 28 oktober 2019 van het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, waar bij administratief beroep van appellante tegen de beslissing van de examencommissie van 11 juli 2019 ongegrond is verklaard;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 11 juli 2019 niet-ontvankelijk;
IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool in verband met de behandeling van het beroep tot vergoeding van de bij appellante opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.050,- (zegge: duizendvijftig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,- (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/198.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	19 februari 2020
Partijen	:	appellante en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	betalingsachterstand betalingsverplichting collegegeld inschrijving
Artikelen	:	In- en uitschrijfregels 2019-2020: artikel 1.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. In artikel 1.7 van de In- en uitschrijfregels 2019-2020 van de Hogeschool Inholland zijn de inschrijfvoorwaarden van de Hogeschool Inholland vermeld. In het tiende lid is bepaald dat de student, om in september te kunnen beginnen, geen betalingsachterstand mag hebben. In artikel 1.7 is ook bepaald dat als niet aan de inschrijfvoorwaarden is voldaan de student niet wordt ingeschreven. In artikel 4.10 is bepaald dat als de student op 1 september verder met studie wil, de volledige betaalachterstand, inclusief de incassokosten, betaald dient te zijn voor 1 augustus. 2.3.2. Uit de stukken in het dossier blijkt dat appellante een betalingsachterstand heeft ter hoogte van één jaar aan collegegeld. Ter zitting van het College is dit ook door appellante bevestigd. Appellante voldoet dan ook niet aan de voorwaarden van de In- en uitschrijfregels 2019-2020. Dit betekent dat het college van bestuur het verzoek van appellante om te worden ingeschreven voor het studiejaar 2019-2020 terecht heeft afgewezen. Dat appellante ontevreden is over de opleiding doet hieraan niet af. Als appellante nog graag haar scriptie wil schrijven om zo haar opleiding te kunnen afronden, zal zij eerst de betalingsachterstand ongedaan moeten maken, teneinde te voldoen aan de voorwaarden om opnieuw te kunnen worden ingeschreven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

Het college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 oktober 2019 heeft de Centrale Studentenadministratie (hierna: CSA) van de Hogeschool Inholland namens het college van bestuur het verzoek van appellante om te worden ingeschreven voor het studiejaar 2019-2020 afgewezen.

Bij beslissing van 19 november 2019 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 februari 2020, waar appellante, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2009-2010 begonnen met de voltijdopleiding Communicatie. Bij beslissing van 3 oktober 2019 heeft de CSA het verzoek van appellante om te worden ingeschreven voor het studiejaar 2019-2020 afgewezen. De CSA heeft aan de afwijzing ten grondslag gelegd dat appellante in augustus 2019 is uitgeschreven voor het studiejaar 2018-2019, omdat zij niet voor 1 augustus had voldaan aan haar betalingsverplichting. Omdat het niet is toegestaan een student met een betalingsachterstand in te schrijven, heeft de CSA het verzoek van appellante moeten afwijzen.

2.2. Het college van bestuur heeft de beslissing van de CSA in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Adviescommissie Bezwaarschriften, gehandhaafd. Volgens het college van bestuur moet appellante geacht worden op de hoogte te zijn van de inschrijfvoorwaarden en de wijze van inschrijving, nu deze zijn gepubliceerd op de website en in de Studiegids. Voorts is appellante in de correspondentie vanuit Inholland erop gewezen dat zij door de betalingsachterstand zou worden uitgeschreven en zich niet opnieuw voor haar opleiding kon inschrijven. De gevolgen van de betalingsachterstand moeten voor rekening van appellante blijven, nu de inschrijfregels duidelijk zijn en appellante meermalen hierop gewezen is. Alleen in zeer bijzondere gevallen kan hiervan afgeweken worden. Hierbij dient bijvoorbeeld gedacht te worden aan overmacht. In het geval van appellante is hier niet van gebleken. Dat zij niet aan haar betalingsverplichtingen voldoet waardoor een achterstand is ontstaan, komt voor haar eigen rekening en risico. Appellante heeft een geschiedenis met de incassoprocedure van Inholland vanaf 2015 en had zich moeten en kunnen realiseren dat het laten ontstaan van een betalingsachterstand bij Inholland niet zonder consequenties zou kunnen blijven, aldus het college van bestuur.

2.3. Appellante betoogt dat het college van bestuur de beslissing van de CSA ten onrechte heeft gehandhaafd. Zij voert hiertoe aan dat zij zeer ontevreden is over de opleiding en de hogeschool. Volgens haar heeft de hogeschool te maken met allerlei problemen die zijn terug te voeren op de reorganisatie. Zij heeft hierover klachten ingediend, maar nog nooit heeft zij hier een serieuze reactie op ontvangen. Appellante benadrukt verder dat zij graag nog haar scriptie wil schrijven, zodat ze haar studie kan afronden.

2.3.1. In artikel 1.7 van de In- en uitschrijfregels 2019-2020 van de Hogeschool Inholland zijn de inschrijfvoorwaarden van de Hogeschool Inholland vermeld. In het tiende lid is bepaald dat de student, om in september te kunnen beginnen, geen betalingsachterstand mag hebben. In artikel 1.7 is ook bepaald dat als niet aan de inschrijfvoorwaarden is voldaan de student niet wordt ingeschreven. In artikel 4.10 is bepaald dat als de student op 1 september verder met studie wil, de volledige betaalachterstand, inclusief de incassokosten, betaald dient te zijn voor 1 augustus.

2.3.2. Uit de stukken in het dossier blijkt dat appellante een betalingsachterstand heeft ter hoogte van één jaar aan collegegeld. Ter zitting van het College is dit ook door appellante bevestigd. Appellante voldoet dan ook niet aan de voorwaarden van de In- en uitschrijfregels 2019-2020. Dit betekent dat het college van bestuur het verzoek van appellante om te worden ingeschreven voor het studiejaar 2019-2020 terecht heeft afgewezen. Dat appellante ontevreden is over de opleiding doet hieraan niet af. Als appellante nog graag haar scriptie wil schrijven om zo haar opleiding te kunnen afronden, zal zij eerst de betalingsachterstand ongedaan moeten maken, teneinde te voldoen aan de voorwaarden om opnieuw te kunnen worden ingeschreven.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/199**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	2 april 2020
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	OER stage studeerbaar studievertraging toetsprogramma's
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, eerste lid WHW: artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder j en s UWHW 2008: OER: artikel 9.1 OER: artikel 9.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Het College stelt voorop dat appellante het vak Juridisch corresponderen uit de propedeutische fase ten tijde van de beslissing van de examencommissie van 3 juli 2019 niet had behaald en dat zij daardoor op basis van de OER niet mocht starten met de stage. Inmiddels heeft appellante het propedeusevak Juridische corresponderen afgerond en is zij begin februari 2020 gestart met de stage. Anders dan het CBE is het College van oordeel dat appellante nog belang heeft bij een beoordeling van de rechtmatigheid van de in de beslissing van 3 juli 2019 meegedeelde afwijzing van haar verzoek. Het College acht het niet uitgesloten dat de beslissing van de examencommissie studievertraging tot gevolg heeft gehad. 2.7. De vraag die in deze procedure voorligt, is of het CBE terecht heeft geoordeeld dat de examencommissie het verzoek van appellante in redelijkheid heeft mogen afwijzen. De factoren die ertoe hebben geleid dat appellante niet voldeed aan de in de OER gestelde eis spelen geen rol bij beantwoording van deze vraag. Dat geldt zowel voor de gebeurtenissen rondom de inschrijving van appellante voor het studiejaar 2018-2019 als voor het feit dat appellante het propedeusevak ook in voorgaande studiejaren niet heeft gehaald. 2.8. Het College stelt voorop dat de in de OER gestelde eis ervoor zorgt dat een student met een voldoende basis aan de stage kan beginnen. Daardoor kan de kwaliteit en het niveau van de stage worden geborgd. Het College is met het CBE van oordeel dat de examencommissie, mede gelet op het belang van het behaald hebben van de taaltoets voor de stage, in redelijkheid aan de in de OER gestelde eis heeft mogen vasthouden. Het College betrekt daarbij dat de examencommissie, zoals door het CBE ter zitting is uiteengezet, aan het vasthouden aan deze eis sterk de hand houdt. Bij de beoordeling van het verzoek van appellante heeft de examencommissie niettemin betrokken of appellante in het eerste semester van het studiejaar 2019-2020 een voldoende studeerbaar programma had. De examencommissie acht een programma van 15 studiepunten voor het eerste semester voldoende studeerbaar. Omdat ter zitting tussen partijen in geschil bleek hoeveel studiepunten appellante het eerste semester kon behalen, heeft het College aan het CBE gevraagd nadere informatie bij de examencommissie op te vragen. De examencommissie heeft inzichtelijk gemaakt dat appellante in het eerste semester 15 studiepunten kon behalen. Appellante heeft haar stelling dat zij in het

eerste semester slechts 10 studiepunten kon behalen omdat het vak Europees recht oude stijl in het tweede semester wordt getentamineerd, niet aannemelijk gemaakt. Het CBE heeft een uitdraai overgelegd van de studieresultaten van appellante waaruit blijkt dat zij geen resultaat heeft behaald voor de toets Europees recht die op 23 januari 2020, een datum die behoort bij het eerste semester van het studiejaar 2019-2020, is afgenomen. De door appellante toegestuurde uitdraai van een agenda waaruit blijkt dat het vak Europees recht op 17 maart 2020 kon worden herkanst toont niet aan dat dit standpunt van de examencommissie en het CBE onjuist is. Verder ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de examencommissie zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat een programma van 15 studiepunten voor het eerste semester voldoende studeerbaar is. Het College merkt op dat appellante aan het einde van dat semester 7 van de 15 studiepunten niet had behaald.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 juli 2019 heeft de examencommissie het verzoek van appellante om te mogen starten met de stage afgewezen.

Bij beslissing van 14 november 2019 heeft verweerder het administratief beroep van appellante tegen deze beslissing ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van verweerder heeft appellante beroep ingesteld bij het College van Beroep voor Hoger Onderwijs (hierna: het College).

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 februari 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

Het College heeft ter zitting verweerder verzocht alsnog nadere informatie te verstrekken. Daarbij heeft het College bepaald dat op die nadere informatie appellante zou mogen reageren. Voorts heeft het College bepaald dat het College zou beslissen of een nadere zitting achterwege blijft.

Verweerder heeft nadere informatie verstrekt en appellante heeft daarop gereageerd.

Het College heeft bepaald dat een nadere zitting achterwege blijft en het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante volgt sinds september 2016 de studie rechten aan de Hogeschool van Amsterdam. Op 25 juni 2019 heeft appellante de examencommissie van de opleiding HBO-rechten verzocht om het studiejaar 2019-2020 te mogen starten met de stage. Meer specifiek heeft zij de examencommissie verzocht een uitzondering te maken op de voorwaarde dat de propedeuse en 40 studiepunten uit de hoofdfase moeten zijn behaald om stage te mogen lopen. Appellante heeft in haar verzoek toegelicht dat zij alleen het vak Juridisch corresponderen uit de propedeuse nog moet behalen maar dat zij dit vak in het studiejaar 2018-2019 niet heeft kunnen behalen omdat zij een groot gedeelte van dat studiejaar niet heeft mogen deelnemen aan de studie omdat zij niet stond ingeschreven. Door het studiejaar 2019-2020 te starten met de stage wil appellante haar opgelopen studievertraging zoveel mogelijk beperken.

Wettelijk kader

2.2. Op grond van artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.
Op grond van artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder j en s, van de WHW worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen:
j. waar nodig, de volgorde waarin, de tijdvakken waarbinnen en het aantal malen per studiejaar dat de gelegenheid wordt geboden tot het afleggen van de tentamens en examens;
s. waar nodig, dat het met goed gevolg afgelegd hebben van tentamens voorwaarde is voor de toelating tot het afleggen van andere tentamens.

Artikel 3.2 van de Onderwijs- en examenregeling 2018-2019 van de opleiding HBO-rechten (hierna: de OER) bepaalt dat in hoofdstuk 9 (Toetsprogramma’s) bij elke onderwijseenheid staat vermeld in welk blok of welke week het tentamen of de deeltentamens wordt/worden afgenomen. Bij de toetsprogramma’s is, indien van toepassing, tevens vermeld of er:
een aantal studiepunten vereist is als voorwaarde om deel te mogen nemen aan (deel)tentamens van bepaalde onderwijseenheden;
onderwijseenheden moeten zijn behaald als voorwaarde om te mogen deelnemen aan bepaalde onderwijseenheden.

In hoofdstuk 9 van de OER zijn de toetsprogramma's opgenomen. In artikel 9.1 is het toetsprogramma voor de propedeuse geregeld. Artikel 9.2 gaat over de hoofdfase, inclusief afstudeerrichtingen en minoren. Bij hoofdfase jaar 2 is als ingangseis voor de stage vermeld dat de student ten minste de propedeuse en 40 EC uit de hoofdfase moet hebben behaald om te mogen deelnemen aan het externe programma van hoofdfase jaar 2.

Het geschil in beroep

2.3. De examencommissie heeft het verzoek van appellante afgewezen. De examencommissie heeft van belang geacht dat appellante een taalvak uit de propedeuse mist. De eis dat de propedeuse en 40 studiepunten uit de hoofdfase moeten zijn behaald om stage te mogen lopen, is volgens de examencommissie juist gesteld om ervoor te zorgen dat studenten in ieder geval met een bepaalde basis, zeker op het gebied van taal, aan de stage beginnen. Daarbij heeft de examencommissie betrokken dat het studieprogramma van appellante in het eerste semester van het studiejaar 2019-2020 nog voldoende

studeerbaar is en dat zij in januari 2020 de ontbrekende toets voor het vak Juridisch corresponderen kan afleggen, waardoor zij vanaf februari 2020 met de stage zou kunnen starten.

2.4. Het CBE heeft vastgesteld dat appellante niet het aantal benodigde studiepunten heeft behaald om deel te mogen nemen aan de stage. Het CBE is van oordeel dat de examencommissie terecht vasthoudt aan de eis dat appellante ten minste de propedeuse en 40 studiepunten uit het eerste jaar van de hoofdfase moet hebben behaald, alvorens zij met de stage mag beginnen. Het is het CBE niet gebleken van omstandigheden die rechtvaardigen dat de examencommissie afwijkt van de in de OER vastgestelde eis.

2.5. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij constateert dat het CBE ten onrechte oordeelt dat het volledig voor haar rekening komt dat zij pas vanaf 13 mei 2019 aan onderwijs en tentamens kon deelnemen en dat zij daardoor in het bijzonder de twee tentamenmogelijkheden voor het vak Juridisch corresponderen niet heeft kunnen benutten. Daarnaast betwist appellante dat haar studieprogramma voor het eerste semester van het studiejaar 2019-2020 voldoende studievoortgang opleverde, aangezien zij het aantal studiepunten al bijna in blok 1 heeft behaald. Ook voert zij aan dat zij het vak Zakelijk schrijven 2 uit het tweede jaar wel heeft behaald en dat daaruit kan worden opgemaakt dat zij de vaardigheden van het propedeusevak Juridisch corresponderen ook beheerst. Tot slot doet appellante een beroep op het gelijkheidsbeginsel. Zij stelt dat zij in januari 2020 een medestudent heeft gesproken van wie de situatie gelijk is aan haar situatie. Ook de medestudent had nog niet de propedeuse afgerond en had daarnaast nog andere vakken uit de hoofdfase openstaan. Desondanks mocht de medestudent wel aan de stage beginnen.

2.6. Het College stelt voorop dat appellante het vak Juridisch corresponderen uit de propedeutische fase ten tijde van de beslissing van de examencommissie van 3 juli 2019 niet had behaald en dat zij daardoor op basis van de OER niet mocht starten met de stage. Inmiddels heeft appellante het propedeusevak Juridische corresponderen afgerond en is zij begin februari 2020 gestart met de stage. Anders dan het CBE is het College van oordeel dat appellante nog belang heeft bij een beoordeling van de rechtmatigheid van de in de beslissing van 3 juli 2019 meegedeelde afwijzing van haar verzoek. Het College acht het niet uitgesloten dat de beslissing van de examencommissie studievertraging tot gevolg heeft gehad.

2.7. De vraag die in deze procedure voorligt, is of het CBE terecht heeft geoordeeld dat de examencommissie het verzoek van appellante in redelijkheid heeft mogen afwijzen. De factoren die ertoe hebben geleid dat appellante niet voldeed aan de in de OER gestelde eis spelen geen rol bij beantwoording van deze vraag. Dat geldt zowel voor de gebeurtenissen rondom de inschrijving van appellante voor het studiejaar 2018-2019 als voor het feit dat appellante het propedeusevak ook in voorgaande studiejaren niet heeft gehaald.

2.8. Het College stelt voorop dat de in de OER gestelde eis ervoor zorgt dat een student met een voldoende basis aan de stage kan beginnen. Daardoor kan de kwaliteit en het niveau van de stage worden geborgd. Het College is met het CBE van oordeel dat de examencommissie, mede gelet op het belang van het behaald hebben van de taaltoets voor de stage, in redelijkheid aan de in de OER gestelde eis heeft mogen vasthouden. Het College betrekt daarbij dat de examencommissie, zoals door het CBE ter zitting is uiteengezet, aan het vasthouden aan deze eis sterk de hand houdt. Bij de beoordeling van het verzoek van appellante heeft de examencommissie niettemin betrokken of appellante in het eerste semester van het studiejaar 2019-2020 een voldoende studeerbaar programma had. De examencommissie acht een programma van 15 studiepunten voor het eerste semester voldoende studeerbaar. Omdat ter zitting tussen partijen in geschil bleek hoeveel studiepunten appellante het eerste semester kon behalen, heeft het College aan het CBE gevraagd nadere informatie bij de examencommissie op te vragen. De examencommissie heeft inzichtelijk gemaakt dat appellante in het eerste semester 15 studiepunten kon behalen. Appellante heeft haar stelling dat zij in het eerste semester slechts 10 studiepunten kon behalen omdat het vak Europees recht oude stijl in het tweede semester wordt getentamineerd, niet aannemelijk gemaakt. Het CBE heeft een uitdraai overgelegd van de studieresultaten van appellante waaruit blijkt dat zij

geen resultaat heeft behaald voor de toets Europees recht die op 23 januari 2020, een datum die behoort bij het eerste semester van het studiejaar 2019-2020, is afgenomen. De door appellante toegestuurde uitdraai van een agenda waaruit blijkt dat het vak Europees recht op 17 maart 2020 kon worden herkanst toont niet aan dat dit standpunt van de examencommissie en het CBE onjuist is. Verder ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de examencommissie zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat een programma van 15 studiepunten voor het eerste semester voldoende studeerbaar is. Het College merkt op dat appellante aan het einde van dat semester 7 van de 15 studiepunten niet had behaald.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.E. Reichardt, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/200 en 2019/200.1**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	23 januari 2020
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool Van Hall Larenstein
Trefwoorden	:	BNSA studieadvies termijnoverschrijding voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.59a, vierde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8 Awb: artikel 6:9 Awb: artikel 6:11 Awb: artikel 8:86, eerste lid
Uitspraak	:	beroep ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.6. De termijn van zes weken om een beroepschrift in te dienen tegen de beslissing van 17 juli 2019 liep af op 28 augustus 2019. Appellante heeft met de indiening van haar beroepschrift op 29 augustus 2019 derhalve de termijn overschreden. In de beslissing van 17 juli 2019 is vermeld dat binnen zes weken schriftelijk beroep kan worden aangetekend. Appellante is derhalve in de beslissing over de geldende termijn geïnformeerd. Desondanks heeft zij het administratief beroepschrift niet tijdig ingediend. Uit de door appellante overgelegde verklaring van haar huisarts blijkt dat zij hem op 25 september 2019 heeft bezocht. De huisarts heeft haar in verband met angst- en spanningsklachten verwezen naar de POH-GGZ. Uit deze verklaring blijkt niet dat appellante in de periode van 17 juli 2019 tot 28 augustus 2019 in het geheel niet in staat was om een (pro forma) administratief beroepschrift in te dienen, dan wel iemand te vragen dat voor haar te doen. Ter zitting van het College heeft appellante verklaard dat zij eind augustus de inbox van haar e-mail bleef checken of er een reactie van de hogeschool was op het administratief beroepschrift dat zij dacht te hebben ingediend. Hieruit kan worden afgeleid dat appellante kennelijk in die periode wel in staat was om haar belangen te behartigen. Dat de e-mail van 28 juli 2019 met het administratief beroepschrift door een storing niet goed zou zijn verzonden, is evenmin een omstandigheid die maakt dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Het had immers op de weg van appellante gelegen om in de map met verzonden e-mails te controleren of de e-mail met het administratief beroepschrift daadwerkelijk was verzonden. Ook was er na 28 juli 2019 en voor afloop van de beroepstermijn ruim voldoende tijd om bij het loket klachten en geschillen te informeren of haar administratief beroepschrift was binnen gekomen. Het CBE heeft het administratief beroep van appellante derhalve terecht niet-ontvankelijk verklaard. Dit betekent dat het CBE terecht niet de gronden van appellante over het aan haar gegeven BNSA heeft beoordeeld en dat ook het College dat niet zal doen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Van Hall Larenstein (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2019 heeft de examencommissie appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Diermanagement.

Bij beslissing van 3 oktober 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld. Zij heeft tevens verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 januari 2020, waar appellante, bijgestaan door I.J.R. Sansaar, rechtsbijstandsverlener te Groningen, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F. Hijlkema, zijn verschenen. Namens de examencommissie is L.C. Jager verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, tweede lid, van de Awb, kan, indien de bestuursrechter in eerste en hoogste aanleg uitspraak doet, het eerste lid slechts worden toegepast indien partijen daarvoor toestemming hebben gegeven.

2.2. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, en partijen toestemming hebben gegeven, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. Het CBE heeft overwogen dat appellante buiten de daarvoor geldende termijn van zes weken haar administratief beroepschrift heeft ingediend. Volgens het CBE volgt uit de verklaring van de huisarts van appellante niet dat zij gedurende de hele beroepstermijn niet in staat was om beroep in te stellen. Dat de e-mail die zij reeds op 28 juli 2019 wilde sturen door een storing niet was verstuurd, komt volgens het CBE voor eigen rekening van appellante.

2.4. Appellante stelt dat haar niet de gelegenheid is gegeven de tentamens rekenvaardigheid en statistiek in het studiejaar 2018-2019 af te leggen. Daardoor had zij minder kans om voldoende studiepunten te behalen. Verder voert appellante aan de hogeschool niet redelijk handelt.

2.5. Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid, van de WHW bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.

Ingevolge artikel 6:7 van de Awb bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.6. De termijn van zes weken om een beroepschrift in te dienen tegen de beslissing van 17 juli 2019 liep af op 28 augustus 2019. Appellante heeft met de indiening van haar beroepschrift op 29 augustus 2019 derhalve de termijn overschreden.
In de beslissing van 17 juli 2019 is vermeld dat binnen zes weken schriftelijk beroep kan worden aangetekend. Appellante is derhalve in de beslissing over de geldende termijn geïnformeerd. Desondanks heeft zij het administratief beroepschrift niet tijdig ingediend. Uit de door appellante overgelegde verklaring van haar huisarts blijkt dat zij hem op 25 september 2019 heeft bezocht. De huisarts heeft haar in verband met angst- en spanningsklachten verwezen naar de POH-GGZ. Uit deze verklaring blijkt niet dat appellante in de periode van 17 juli 2019 tot 28 augustus 2019 in het geheel niet in staat was om een (pro forma) administratief beroepschrift in te dienen, dan wel iemand te vragen dat voor haar te doen. Ter zitting van het College heeft appellante verklaard dat zij eind augustus de inbox van haar e-mail bleef checken of er een reactie van de hogeschool was op het administratief beroepschrift dat zij dacht te hebben ingediend. Hieruit kan worden afgeleid dat appellante kennelijk in die periode wel in staat was om haar belangen te behartigen. Dat de e-mail van 28 juli 2019 met het administratief beroepschrift door een storing niet goed zou zijn verzonden, is evenmin een omstandigheid die maakt dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Het had immers op de weg van appellante gelegen om in de map met verzonden e-mails te controleren of de e-mail met het administratief beroepschrift daadwerkelijk was verzonden. Ook was er na 28 juli 2019 en voor afloop van de beroepstermijn ruim voldoende tijd om bij het loket klachten en geschillen te informeren of haar administratief beroepschrift was binnen gekomen.
Het CBE heeft het administratief beroep van appellante derhalve terecht niet-ontvankelijk verklaard. Dit betekent dat het CBE terecht niet de gronden van appellante over het aan haar gegeven BNSA heeft beoordeeld en dat ook het College dat niet zal doen.

2.7. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om een voorlopige voorziening moet daarom worden afgewezen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/201**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek.
Datum uitspraak	:	27 februari 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieadvies
Artikelen	:	WHW: Artikel 7.8b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellant heeft 45 van de voor een positief studieadvies vereiste 50 studiepunten behaald. Gedurende het studiejaar heeft hij zich niet met persoonlijke omstandigheden tot de studentendecaan gewend. Pas ter zitting van verweerder op 17 september 2019 heeft hij zich ter verklaring van zijn studieachterstand op persoonlijke omstandigheden, zoals hiervoor in 2.2 weergegeven, beroepen. Verweerder heeft de behandeling van het administratief beroep aangehouden teneinde de examencommissie in de gelegenheid te stellen de studentendecaan om advies te vragen. Op 30 september 2019 heeft de studentendecaan advies uitgebracht. Volgens dit advies is aannemelijk dat familieomstandigheden in periode C tot studievertraging hebben geleid. De examencommissie heeft zich op grond hiervan op het standpunt gesteld dat appellant in periode C, waarin de persoonlijke omstandigheden zich hebben voorgedaan, de maximale 15 studiepunten heeft behaald, zodat geen causaal verband tussen die omstandigheden en de studieachterstand kan worden vastgesteld. Verweerder heeft dit standpunt onderschreven. Niet in geschil is dat, zoals de studentendecaan ook heeft geconcludeerd, de persoonlijke omstandigheden van appellant in periode C tot studievertraging hebben geleid. Ter zitting van het College is komen vast te staan dat appellant in periode C weliswaar 15 studiepunten heeft behaald, maar dat 10 van deze punten betrekking hadden op herkansingen waarvan hij de opdrachten vóór 1 april 2019 had afgerond. Twee nieuwe vakken waarvan hij de toetsen heeft ingeleverd ná 1 april 2019, vanaf welk moment de persoonlijke omstandigheden pas invloed konden hebben, heeft hij in deze periode niet gehaald. Naar het oordeel van het College hebben de examencommissie en verweerder ten onrechte niet aannemelijk geacht dat causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet halen van deze twee vakken bestond. Voor zover de examencommissie en verweerder zich in beroep op het standpunt stellen dat appellant in periode D herkansingen heeft afgelegd van de twee in periode C niet gehaalde vakken en dat hij deze herkansingen evenmin heeft gehaald, acht het College dit redelijkerwijs onvoldoende voor het oordeel dat appellant niet geschikt is voor de opleiding. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat appellant deze herkansingen, naar niet in geschil is, heeft afgelegd kort nadat hij in het weekend van 8 en 9 juni 2019 heeft geholpen met het ontruimen van de woning van zijn grootouders. Niet onaannemelijk is dat de invloed van het overlijden van de grootvader van appellant zich hierdoor opnieuw heeft doen gevoelen. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2019 heeft de examencommissie van het Instituut voor Communicatie appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Creative Business gegeven.

Bij beslissing van 11 november 2019 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 februari 2020, waar appellant, bijgestaan door [naam 2], en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B.A.M. van den Bosch, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie is haar voorzitter H. Fens Msc verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2018 met de bacheloropleiding Creative Business begonnen. Aan het eind van het studiejaar 2018-2019 had appellant 45 van de voor een positief studieadvies vereiste 50 studiepunten gehaald. De examencommissie heeft hem daarom het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten. Volgens verweerder hoefde de examencommissie op grond van de door appellant in administratief beroep naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden niet van het geven van het BNSA af te zien, omdat het causaal verband tussen die omstandigheden en de studieachterstand niet aannemelijk is.

2.2 Appellant is het hiermee niet eens. Hij wijst op zijn persoonlijke omstandigheden, bestaande uit de mededeling van zijn ernstig zieke grootvader op 1 april 2019 dat hij zich niet verder medisch wil laten behandelen en diens overlijden op 11 april 2019. Volgens hem verklaren deze omstandigheden dat hij onvoldoende resultaten voor een aantal na 1 april 2019 afgelegde toetsen heeft behaald.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld."

2.4. Appellant heeft 45 van de voor een positief studieadvies vereiste 50 studiepunten behaald. Gedurende het studiejaar heeft hij zich niet met persoonlijke omstandigheden tot de studentendecaan gewend. Pas ter zitting van verweerder op 17 september 2019 heeft hij zich ter verklaring van zijn studieachterstand op persoonlijke omstandigheden, zoals hiervoor in 2.2 weergegeven, beroepen. Verweerder heeft de behandeling van het administratief beroep aangehouden teneinde de examencommissie in de gelegenheid te stellen de studentendecaan om advies te vragen. Op 30 september 2019 heeft de studentendecaan advies uitgebracht. Volgens dit advies is aannemelijk dat familieomstandigheden in periode C tot studievertraging hebben geleid. De examencommissie heeft zich op grond hiervan op het standpunt gesteld dat appellant in periode C, waarin de persoonlijke omstandigheden zich hebben voorgedaan, de maximale 15 studiepunten heeft behaald, zodat geen causaal verband tussen die omstandigheden en de studieachterstand kan worden vastgesteld. Verweerder heeft dit standpunt onderschreven.
Niet in geschil is dat, zoals de studentendecaan ook heeft geconcludeerd, de persoonlijke omstandigheden van appellant in periode C tot studievertraging hebben geleid. Ter zitting van het College is komen vast te staan dat appellant in periode C weliswaar 15 studiepunten heeft behaald, maar dat 10 van deze punten betrekking hadden op herkansingen waarvan hij de opdrachten vóór 1 april 2019 had afgerond. Twee nieuwe vakken waarvan hij de toetsen heeft ingeleverd ná 1 april 2019, vanaf welk moment de persoonlijke omstandigheden pas invloed konden hebben, heeft hij in deze periode niet gehaald. Naar het oordeel van het College hebben de examencommissie en verweerder ten onrechte niet aannemelijk geacht dat causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet halen van deze twee vakken bestond. Voor zover de examencommissie en verweerder zich in beroep op het standpunt stellen dat appellant in periode D herkansingen heeft afgelegd van de twee in periode C niet gehaalde vakken en dat hij deze herkansingen evenmin heeft gehaald, acht het College dit redelijkerwijs onvoldoende voor het oordeel dat appellant niet geschikt is voor de opleiding. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat appellant deze herkansingen, naar niet in geschil is, heeft afgelegd kort nadat hij in het weekend van 8 en 9 juni 2019 heeft geholpen met het ontruimen van de woning van zijn grootouders. Niet onaannemelijk is dat de invloed van het overlijden van de grootvader van appellant zich hierdoor opnieuw heeft doen gevoelen.
Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 11 november 2019 moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 17 juli 2019 gegrond te verklaren en deze beslissing eveneens te vernietigen.

2.6. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Hogeschool Utrecht van 11 november 2019;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van het Instituut voor Communicatie van 17 juli 2019 gegrond;
IV. vernietigt die beslissing van 17 juli 2019;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 11 november 2019;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van Hogeschool Utrecht aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan doordoor mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/203**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk, Daalder en Drop
Datum uitspraak	:	1 april 2020
Partijen	:	Appellante en CBE van de Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	beoordeling rechtsmiddel, scriptieopzet scriptiereglement
Artikelen	:	WHW: artikel 7.34, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2 In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE niet in stand kan blijven. Het College overweegt dat de examencommissie appellante bij beslissing van 27 februari 2019 een derde kans onder voorwaarden heeft aangeboden voor het succesvol afronden van haar scriptie-opzet. Appellante heeft tegen deze beslissing geen rechtsmiddelen aangewend. Zij heeft voorts in administratief beroep tegen de beoordeling van de derde kans niet aangevoerd dat de gestelde voorwaarden voor haar bezwaarlijk waren. Pas laat in de procedure, namelijk eerst in beroep bij het College, heeft zij dit naar voren gebracht. Niet valt in te zien dat appellante dit niet eerder had kunnen aanvoeren. Die beslissing van 27 februari 2019 kan hier daarom niet meer aan de orde worden gesteld. Het College is overigens van oordeel dat geen sprake is van een schending van artikel 7.34, eerste lid, aanhef en onder e, van de WHW nu dit artikel ziet op het aanbieden van begeleiding gedurende de gehele studie. Aan het artikel kan in dit geval niet het concrete recht op feedback worden ontleend. Evenmin is sprake van een schending van artikel 7.34, eerste lid, aanhef en onder b, van de WHW. Dit artikel verzet zich er niet tegen dat het onderdeel scriptie wordt opgesplitst in het maken van een scriptie-opzet, die goedkeuring behoeft en het daadwerkelijke schrijven van de scriptie. Appellante is driemaal in de gelegenheid gesteld om aan de voorwaarden voor het kunnen schrijven van haar scriptie te voldoen, maar zij heeft geen goedkeuring gekregen. Dat zij daardoor haar scriptie niet kan schrijven en dus ook haar eenjarige opleiding niet kan afronden, is het gevolg van de onvoldoende beoordelingen van de scriptie-opzet, maar betekent niet dat zij niet in de gelegenheid is gesteld om het onderdeel scriptie af te ronden. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 april 2019 heeft de examinator van de scriptie van de pre-masteropleiding Communicatie en Informatiewetenschappen van de Faculteit der letteren de door appellante gemaakte scriptieopzet met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 28 oktober 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 maart 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. J.R. van Damme, advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2015 gestart met de eenjarige pre-masteropleiding Communicatie en Informatiewetenschappen aan de Rijksuniversiteit Groningen. Een onderdeel van deze opleiding betreft het schrijven van een scriptie. Voordat appellante daaraan mag beginnen, dient de scriptieopzet te worden goedgekeurd. In de situatie van appellante is zowel de eerste kans als de herkansing van de scriptieopzet met een onvoldoende beoordeeld. Bij beslissing van 27 februari 2019 is aan appellante, naar aanleiding van een eerdere beslissing van het CBE, een derde kans geboden haar scriptie-opzet te laten beoordelen.

2.2. De derde kans is door de examinator wederom met een onvoldoende beoordeeld. Het CBE heeft de beslissing van de examinator in stand gelaten en heeft daartoe als volgt overwogen. Appellante heeft drie keer de mogelijkheid gehad om de scriptieopzet met een voldoende af te ronden. De eerste twee mogelijkheden waren regulier: het betrof de eerste kans en een herkansing. Bij beslissing van 27 februari 2019 is aan appellante naar aanleiding van de beslissing van het CBE van 12 februari 2019 in een eerder beroep van appellante een extra herkansing toegekend door de examencommissie. Deze derde kans is onder de navolgende voorwaarden toegekend: uiterlijk 5 april 2019 moet de opzet zijn ingeleverd en appellante kan geen gebruik maken van extra begeleiding en feedback. Bij een voldoende beoordeling kan appellante verder met het scriptietraject. En bij een onvoldoende beoordeling stopt het scriptietraject. Tegen deze beslissing van de examencommissie is appelante niet in beroep gekomen, waardoor deze beslissing rechtens is komen vast te staan. De examinator heeft een scriptiereglement Ba-scriptie CIW overgelegd. Dit reglement is echter niet van toepassing verklaard op de scriptie van de pre-masteropleiding CIW. Kennelijk hanteert de examinator wel als (ongeschreven) beleid dat dit reglement wordt gevolgd bij de scriptie van de pre-masteropleiding Communicatie en Informatiewetenschappen. In onderhavig geval is aan appellante een derde herkansing toegekend, los van het scriptiereglement en onder specifieke voorwaarden. Reeds op grond hiervan kan de beslissing van de examinator niet worden getoetst aan het scriptiereglement. Voor de beoordeling van de scriptieopzet is gebruik gemaakt van een daartoe bestemd beoordelingsformulier. Op dit formulier wordt de beoordeling uitvoerig toegelicht door de eerste en tweede beoordelaar. Tussen de beoordelaars bestaat geen verschil van inzicht over de beoordeling. Volgens het CBE kan op deze punten niet de conclusie kan worden getrokken dat er sprake is van een onzorgvuldige beoordeling.
Het CBE heeft vervolgens overwogen dat door de examinator een tussentijds toetsingsmoment is ingebouwd. Dat is vooraf aan appellante meegedeeld en appellante is hiertegen niet opgekomen.
De beroepsgronden van appellante richten zich hier evenmin tegen. Nu geen regelgeving van toepassing is verklaard op de pre-masteropleiding, nu vaststaat dat appellante wist dat zij nog een laatste kans kreeg en hiermee akkoord is gegaan en nu het college niet gebleken is van een onzorgvuldige inhoudelijke beoordeling van die laatste benutte kans, kan de beslissing van de examinator in stand kan blijven, aldus het CBE.

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij betoogt dat het niet aanbieden van begeleiding en het niet geven van feedback bij haar derde kans in strijd is met artikel 7.34, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW). Nu haar dat is onthouden, ondanks dat zij daar informeel om heeft verzocht, heeft zij geen volwaardige herkansing kunnen afleggen. De beslissing van de examencommissie van 27 februari 2019 kan hieraan niet afdoen, omdat die beslissing leidt tot een beperking van de rechten die zij op grond van de WHW heeft. Appellante betoogt voorts dat het niet mogen deelnemen aan de scriptie in strijd is met artikel 7.34 van de WHW, omdat haar nu de mogelijkheid wordt ontnomen om een studieonderdeel af te ronden. Zij wordt feitelijk uitgesloten van het onderwijs, aldus appellante.

2.4.1.Artikel 7.34, eerste lid, van de WHW luidt: “De inschrijving als student geeft het recht:
[…]
b. de tentamens af te leggen van de onderwijseenheden behorend tot de opleiding, alsmede de examens af te leggen van die opleiding,
[…]
e. op studiebegeleiding; het instellingsbestuur besteedt daarbij bijzondere zorg aan de begeleiding van studenten die behoren tot een etnische of culturele minderheid waarvan de deelname aan het hoger onderwijs in betekenende mate achterblijft bij de deelname van Nederlanders die niet behoren tot een dergelijke minderheid.
[…]

2.4.2 In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE niet in stand kan blijven. Het College overweegt dat de examencommissie appellante bij beslissing van 27 februari 2019 een derde kans onder voorwaarden heeft aangeboden voor het succesvol afronden van haar scriptie-opzet. Appellante heeft tegen deze beslissing geen rechtsmiddelen aangewend. Zij heeft voorts in administratief beroep tegen de beoordeling van de derde kans niet aangevoerd dat de gestelde voorwaarden voor haar bezwaarlijk waren. Pas laat in de procedure, namelijk eerst in beroep bij het College, heeft zij dit naar voren gebracht. Niet valt in te zien dat appellante dit niet eerder had kunnen aanvoeren. Die beslissing van 27 februari 2019 kan hier daarom niet meer aan de orde worden gesteld. Het College is overigens van oordeel dat geen sprake is van een schending van artikel 7.34, eerste lid, aanhef en onder e, van de WHW nu dit artikel ziet op het aanbieden van begeleiding gedurende de gehele studie. Aan het artikel kan in dit geval niet het concrete recht op feedback worden ontleend. Evenmin is sprake van een schending van artikel 7.34, eerste lid, aanhef en onder b, van de WHW. Dit artikel verzet zich er niet tegen dat het onderdeel scriptie wordt opgesplitst in het maken van een scriptie-opzet, die goedkeuring behoeft en het daadwerkelijke schrijven van de scriptie. Appellante is driemaal in de gelegenheid gesteld om aan de voorwaarden voor het kunnen schrijven van haar scriptie te voldoen, maar zij heeft geen goedkeuring gekregen. Dat zij daardoor haar scriptie niet kan schrijven en dus ook haar eenjarige opleiding niet kan afronden, is het gevolg van de onvoldoende beoordelingen van de scriptie-opzet, maar betekent niet dat zij niet in de gelegenheid is gesteld om het onderdeel scriptie af te ronden.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/204**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak	:	10 juni 2020
Partijen	:	appellant en CBE van de Erasmus Universiteit Rotterdam`
Trefwoorden	:	beoordelingsnormen bloktoets deeltoets herkansing inzage inzagerecht vragen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder q OER: artikel 7.5
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Artikel 7.13, eerste lid, in samenhang gelezen met het tweede lid, aanhef en onder q, van de WHW, verplicht het instellingsbestuur een onderwijs- en examenregeling vast te stellen en daarin onder meer vast te leggen de wijze waarop en de termijn gedurende welke kennis genomen kan worden van vragen en opdrachten, gesteld of gegeven in het kader van een schriftelijk afgenomen tentamen en van de normen aan de hand waarvan de beoordeling heeft plaatsgevonden. Het bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam heeft ter invulling hiervan artikel 7.5 in de OER opgenomen. Die invulling is naar het oordeel van het College onvolledig. Artikel 7.5 van de OER voorziet immers niet in de mogelijkheid om kennis te nemen van de vragen van een afgenomen bloktoets en van de normen aan de hand waarvan de beoordeling heeft plaatsgevonden. Het College volgt verweerder niet in zijn ter zitting van het College ingenomen standpunt dat de bloktoets niet kan worden aangemerkt als een tentamen als bedoeld in artikel 7.13, tweede lid, onder q, omdat de bloktoets slechts een deeltoets is en het resultaat van de bloktoets alleen in combinatie met het resultaat van een andere deeltoets tot een eindcijfer voor het tentamen leidt. Juist omdat het resultaat van de deeltoets mede bepalend is voor het eindcijfer voor het tentamen is het College van oordeel dat de bloktoets als onderdeel van een tentamen moet worden aangemerkt, waarop het in artikel 7.13, tweede lid, onder q, vermelde inzagerecht betrekking heeft. Het College volgt verweerder evenmin in zijn in zijn verweerschrift en ter zitting van het College ingenomen standpunt dat het instellingsbestuur bij de vaststelling van artikel 7.5 is gebleven binnen zijn vrijheid om invulling te geven aan de in artikel 7.13 van de WHW neergelegde verplichtingen. De vrijheid die artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder q, het instellingsbestuur biedt, is beperkt tot de wijze waarop en de termijn gedurende welke kennisneming plaatsvindt, en strekt niet zover dat in het geheel niet voorzien hoeft te worden in de mogelijkheid om inzage in vragen en beoordelingsnormen te verlenen. Dat er, zoals verweerder ter zitting heeft toegelicht, didactische redenen zouden zijn om pas na het niet halen van de herkansing voor de bloktoets inzage te verlenen, rechtvaardigt niet het onvolledig invulling geven aan de betreffende in de WHW neergelegde verplichting. Dit betekent dat het inzageverzoek van 22 juni 2019 niet op grond van artikel 7.5 van de OER mocht worden afgewezen. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 juli 2019, aangevuld op 15 juli 2019, is appellant medegedeeld dat hem geen inzage in de bloktoets Heelkunde wordt gegeven.

Bij beslissing van 21 oktober 2019 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, voor zover in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met het recht van appellant op inzage van de door hem gegeven antwoorden, de bestreden beslissing in zoverre vernietigd, bepaald dat in zoverre een nieuwe beslissing wordt genomen en het administratief beroep voor het overige ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 mei 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. W.D. Berkhout, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Aan de kant van appellant is verder mr. J. Paijmans verschenen. Voorts zijn namens de examencommissie Erasmus MC prof. dr. H.W. Tilanus, lid, en mr. M. De Jong-Noordermeer, secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Bij e-mailbericht van 22 juni 2019 heeft appellant verzocht om inzage in de op 20 juni 2019 afgelegde bloktoets Heelkunde, onderdeel van de masteropleiding Geneeskunde. Appellant wenst inzage in de vragen en beoordelingsnormen van de bloktoets. Bij de beslissing van 1 juli 2019 is appellant medegedeeld dat het op grond van artikel 7.5 van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) niet mogelijk is de bloktoets in te zien. Pas na het niet halen van de herkansing kan inzage worden verkregen. Bij e-mailbericht van 15 juli 2019 is de beslissing van 1 juli 2019 aangevuld. Vervolgens heeft appellant administratief beroep ingesteld. Verweerder heeft het administratief beroep gegrond verklaard, voor zover bij de op 15 juli 2019 aangevulde beslissing van 1 juli 2019 geen rekening is gehouden met het uit de Algemene Verordening Gegevensbescherming volgende recht van appellant op het verkrijgen van inzage in en een kopie van de door hem voor de bloktoets gegeven antwoorden. In zoverre heeft verweerder die beslissing vernietigd en opdracht gegeven een nieuwe beslissing te nemen. Voor het overige heeft verweerder die beslissing in stand gelaten.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder en heeft daarom beroep bij het College ingesteld. Hij betoogt onder meer dat artikel 7.5 van de OER onverbindend is wegens strijd met artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder q, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW).

2.3. Artikel 7.13, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur stelt voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.”
Het tweede lid, aanhef en onder q, luidt: “In de onderwijs- en examenregeling worden, onverminderd het

overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen […] de wijze waarop en de termijn gedurende welke kennis genomen kan worden van vragen en opdrachten, gesteld of gegeven in het kader van een schriftelijk afgenomen tentamen en van de normen aan de hand waarvan de beoordeling heeft plaatsgevonden[.]"

Artikel 7.5, eerste lid, van de OER luidt: "De inzage in de prestatie op de bloktoets vindt plaats direct na het afleggen van de toets door middel van een uitgebreid resultaatoverzicht. Hierin ontvangen studenten feedback per onderwerp en per niveau van vraagstelling. In aanvulling hierop kan, indien de student twee keer voor dezelfde toets zakt, een meer uitgebreide inzage worden aangevraagd hij de themacoördinator. Inzage vindt altijd plaats onder toezicht, door of onder verantwoordelijkheid van de verantwoordelijke disciplinecoördinator."
Het tweede lid luidt: "Voor inzage in de overige tentamenonderdelen kan de student een verzoek indienen bij de betreffende examinator/docent. Dit zal resulteren in een individuele of groepsgewijze inzage van het beoordeelde werk."

2.4. Artikel 7.13, eerste lid, in samenhang gelezen met het tweede lid, aanhef en onder q, van de WHW, verplicht het instellingsbestuur een onderwijs- en examenregeling vast te stellen en daarin onder meer vast te leggen de wijze waarop en de termijn gedurende welke kennis genomen kan worden van vragen en opdrachten, gesteld of gegeven in het kader van een schriftelijk afgenomen tentamen en van de normen aan de hand waarvan de beoordeling heeft plaatsgevonden. Het bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam heeft ter invulling hiervan artikel 7.5 in de OER opgenomen. Die invulling is naar het oordeel van het College onvolledig. Artikel 7.5 van de OER voorziet immers niet in de mogelijkheid om kennis te nemen van de vragen van een afgenomen bloktoets en van de normen aan de hand waarvan de beoordeling heeft plaatsgevonden. Het College volgt verweerder niet in zijn ter zitting van het College ingenomen standpunt dat de bloktoets niet kan worden aangemerkt als een tentamen als bedoeld in artikel 7.13, tweede lid, onder q, omdat de bloktoets slechts een deeltoets is en het resultaat van de bloktoets alleen in combinatie met het resultaat van een andere deeltoets tot een eindcijfer voor het tentamen leidt. Juist omdat het resultaat van de deeltoets mede bepalend is voor het eindcijfer voor het tentamen is het College van oordeel dat de bloktoets als onderdeel van een tentamen moet worden aangemerkt, waarop het in artikel 7.13, tweede lid, onder q, vermelde inzagerecht betrekking heeft. Het College volgt verweerder evenmin in zijn in zijn verweerschrift en ter zitting van het College ingenomen standpunt dat het instellingsbestuur bij de vaststelling van artikel 7.5 is gebleven binnen zijn vrijheid om invulling te geven aan de in artikel 7.13 van de WHW neergelegde verplichtingen. De vrijheid die artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder q, het instellingsbestuur biedt, is beperkt tot de wijze waarop en de termijn gedurende welke kennisneming plaatsvindt, en strekt niet zover dat in het geheel niet voorzien hoeft te worden in de mogelijkheid om inzage in vragen en beoordelingsnormen te verlenen. Dat er, zoals verweerder ter zitting heeft toegelicht, didactische redenen zouden zijn om pas na het niet halen van de herkansing voor de bloktoets inzage te verlenen, rechtvaardigt niet het onvolledig invulling geven aan de betreffende in de WHW neergelegde verplichting. Dit betekent dat het inzageverzoek van 22 juni 2019 niet op grond van artikel 7.5 van de OER mocht worden afgewezen.
Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. Gelet hierop, behoeft hetgeen appellant voor het overige heeft aangevoerd geen bespreking. De beslissing van verweerder van 21 oktober 2019 moet worden vernietigd, voor zover het administratief beroep daarbij ongegrond is verklaard. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep in zoverre alsnog gegrond te verklaren, de op 15 juli 2019 aangevulde beslissing van 1 juli 2019 in zoverre te vernietigen en te bepalen dat een nieuwe beslissing op het inzageverzoek van 22 juni 2019 wordt genomen met inachtneming van deze uitspraak.

2.6. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam van 21 oktober 2019, voor zover het administratief beroep tegen de op 15 juli 2019 aangevulde beslissing van 1 juli 2019 daarbij ongegrond is verklaard;
III. verklaart het administratief beroep in zoverre gegrond;
IV. vernietigt in zoverre de op 15 juli 2019 aangevulde beslissing van 1 juli 2019;
V. bepaalt dat een nieuwe beslissing op het inzageverzoek van 22 juni 2019 wordt genomen met inachtneming van deze uitspraak;
VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 21 oktober 2019, voor zover vernietigd;
VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam in de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.050,00 (zegge: duizendvijftig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/205**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	16 maart 2020
Partijen	:	appellant en CBE Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen marginaal toetsen motivering zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid, Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Voor de beoordeling of de beslissing van verweerder van 14 oktober 2019 in stand kan blijven, is het volgende toetsingskader van belang. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten, omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. 2.2.2. Verweerder heeft in overweging 3.1 van zijn beslissing van 14 oktober 2019 overwogen dat de beslissing van de examinator slechts voor vernietiging in aanmerking komt indien deze in strijd is met de bij of krachtens de Structuurregeling van de Radboud Universiteit Nijmegen geldende regels dan wel met de redelijkheid en billijkheid. Verweerder heeft, zo heeft hij overwogen, slechts een marginaal toetsende taak en hij toetst of de beoordeling voldoende zorgvuldig tot stand is gekomen en of zij genoegzaam is onderbouwd. Zoals het College eerder heeft geoordeeld in zijn uitspraak van 18 juli 2018 in zaak nr. CBHO 2018/051 (www.cbho.nl), heeft verweerder hiermee geen onjuiste toetsingsmaatstaf aangelegd. Het College ziet in hetgeen appellant ter zitting van het College heeft aangevoerd, geen aanleiding om hier nu anders over te denken. De beslissing van verweerder van 14 oktober 2019 komt op het punt van de toetsingsmaatstaf dan ook niet voor vernietiging in aanmerking. 2.2.3. Wat betreft het betoog van appellant dat de beslissing van verweerder in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft aan de hand van de stukken in het dossier en het verhandelde ter zitting uitvoerig overwogen dat hij geen aanleiding ziet om de beslissing van de examinator te vernietigen. Daarbij heeft hij gemotiveerd dat de nieuwe aan appellant verstrekte essayopdracht voldoende duidelijk is

geformuleerd en voldoet aan de omschrijvingen opgenomen in de cursusbeschrijving en de richtlijnen essays. Het was, aldus verweerder, voor appellant dan ook mogelijk om een essay te schrijven op basis van de verstrekte opdracht en conform de daarvoor geldende richtlijnen. Verder heeft verweerder gemotiveerd dat hij de examinator volgt in het standpunt dat het door appellant ingeleverde essay niet aan de verstrekte opdracht voldoet en dat dit al bij de eerste beoordeling van het essay aan appellant is gecommuniceerd. Omdat appellant ervoor heeft gekozen om het onderwerp in de tweede versie van het essay niet aan te passen, heeft verweerder in navolging van de examinator vastgesteld dat hij niet heeft voldaan aan de aan hem verstrekte opdracht. Appellant heeft, aldus verweerder, op eigen initiatief een ander onderwerp in zijn essay behandeld en om die reden heeft verweerder de beslissing van de examinator in stand gelaten. Daarbij heeft verweerder de twee beoordelingen van de examinator betrokken en de uitgebreide reactie van de examinator op het administratief beroepschrift van appellant. Niet valt in te zien dat de beslissing van verweerder van 14 oktober 2019 onzorgvuldig tot stand is gekomen, dan wel onvoldoende is gemotiveerd. Ter zitting van het College heeft appellant benadrukt dat de nieuwe essayopdracht niet het niveau van Ba2 had. Appellant heeft hierbij gewezen op het schema, opgenomen in de Richtlijnen essays, waarin als leerdoel staat het formuleren van een probleemstelling. Daarbij staat ook dat de probleemstelling wordt gesuggereerd, maar zelfstandig moet worden aangescherpt tot een volwaardige probleemstelling. Verweerder heeft zich naar het oordeel van het College op het standpunt kunnen stellen dat de essayopdracht, waarin een probleemstelling wordt gesuggereerd in het kader van de aanmerkelijke kans, over de vraag of de in het arrest gegeven nadere algemene aanknopingspunten in lijn zijn met zijn eerdere jurisprudentie en in hoeverre die zich lenen voor algemene toepassing, voldoet aan het in het schema opgenomen leerdoel. Het College ziet gelet op het voorgaande dan ook geen aanleiding om de beslissing vanwege een zorgvuldigheidsgebrek te vernietigen.
2.2.4. Het College volgt evenmin het betoog van appellant dat verweerder het administratief beroep gegrond had moeten verklaren, omdat een nieuw cijfer voor het vak is ingevoerd. Verweerder heeft hierover in zijn verweerschrift uiteengezet dat appellant tijdens de hoorzitting naar voren heeft gebracht dat in Osiris het cijfer 4,0 van de eerste beoordeling van het essay nog niet was veranderd naar het cijfer 4,5 van de tweede beoordeling. Op 14 oktober 2019 is het cijfer 4,5 alsnog in Osiris ingevoerd, aldus verweerder. Volgens verweerder is destijds per ongeluk het cijfer 4,5 als extra cijfer ingevoerd, terwijl het cijfer 4,0 had moeten worden gewijzigd in het cijfer 4,5. Dat per ongeluk een onjuiste uitvoering is gegeven aan de beslissing van de examinator door het cijfer 4,5 als extra cijfer in Osiris te registreren, raakt echter niet aan de rechtmatigheid van de beslissing van de examinator en de instandlating daarvan door verweerder.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 juni 2019 heeft de examinator het door appellant gemaakte essay voor het vak Essay Strafrecht met het cijfer 4,5 beoordeeld.

Bij beslissing van 14 oktober 2019 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 februari 2020, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M. Steenbergen, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie Rechtsgeleerdheid is J. de Haar verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding en besluitvorming

2.1. In het kader van het vak Essay Strafrecht is een essayopdracht op “brightspace” geplaatst. Die opdracht luidde: “Schrijf een noot bij HR 29 mei 2018, ECLI:NL:HR:2018:718 over de aanmerkelijke kans bij opzet.” Omdat deze opdracht voor appellant onduidelijk was, heeft hij de docent een e-mail gestuurd. In die e-mail stelt appellant het uiterst verwarrend te vinden dat hij een noot moet schrijven, terwijl een essay een ander doel en een andere structuur heeft dan een noot bij een arrest. Bovendien ontbreekt, aldus appellant, een concrete vraag die nader zou kunnen worden uitgewerkt. Omdat de docenten geen andere opdracht aan appellant hebben verstrekt, heeft appellant administratief beroep ingesteld tegen de opdracht om voor het vak Essay Strafrecht een noot te schrijven. In overleg met de examencommissie en na een schikkingsgesprek is de essayopdracht vervolgens voor appellant anders geformuleerd. De nieuwe opdracht luidde: “Schrijf een essay aan de hand van de uitspraak van de HR 29 mei 2018, ECLI:NL:HR:2018:718 over de aanmerkelijke kans bij voorwaardelijk opzet en bespreek in hoeverre de door de Hoge Raad in dit arrest gegeven nadere algemene aanknopingspunten in lijn zijn met zijn eerdere jurisprudentie en in hoeverre die zich lenen voor algemene toepassing.”

2.1.1. De examinator heeft het door appellant ingeleverde essay aanvankelijk beoordeeld met het cijfer 4. Nadat appellant in de gelegenheid is gesteld om het essay aan te passen, heeft de examinator het aangepaste essay bij beslissing van 27 juni 2019 beoordeeld met het cijfer 4,5. Tegen die beslissing heeft appellant administratief beroep ingesteld.

2.1.2. Verweerder heeft het door appellant ingestelde administratief beroep bij zijn beslissing van 14 oktober 2019 ongegrond verklaard. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de aan appellant verstrekte essayopdracht voldoende duidelijk is geformuleerd en voldoet aan de omschrijvingen zoals opgenomen in de cursusbeschrijvingen en de richtlijnen essays. Verder heeft de docente appellant er al tijdens de eerste beoordeling van het essay op gewezen dat het essay niet voldoet aan de gegeven opdracht. Appellant heeft echter de keuze gemaakt om het onderwerp van zijn essay niet aan te passen. Omdat appellant niet heeft voldaan aan de door de docente verstrekte opdracht, maar op eigen initiatief een ander onderwerp in het essay heeft behandeld, heeft verweerder geen aanleiding gezien om de

beslissing van de examinator dat het essay niet voldoet aan de opdracht en daarmee onvoldoende is te vernietigen.

Het geschil in beroep

2.2. Omdat appellant het niet eens is met de beslissing van verweerder van 14 oktober 2019, heeft hij beroep ingesteld bij het College. Hij stelt zich in de eerste plaats op het standpunt dat verweerder te terughoudend heeft getoetst en dat hij op geen enkele wijze inzichtelijk heeft gemaakt waarom appellant verweerder niet heeft kunnen overtuigen van de onjuistheid van de beslissing van 27 juni 2019. Verder heeft verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, omdat hij in strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) geen onderzoek heeft verricht. Uit het feit dat op 14 oktober 2019 een nieuw cijfer voor het vak is ingevoerd, volgt al dat zijn administratief beroep gegrond diende te worden verklaard, aldus appellant.

2.2.1. Voor de beoordeling of de beslissing van verweerder van 14 oktober 2019 in stand kan blijven, is het volgende toetsingskader van belang. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten, omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2.2. Verweerder heeft in overweging 3.1 van zijn beslissing van 14 oktober 2019 overwogen dat de beslissing van de examinator slechts voor vernietiging in aanmerking komt indien deze in strijd is met de bij of krachtens de Structuurregeling van de Radboud Universiteit Nijmegen geldende regels dan wel met de redelijkheid en billijkheid. Verweerder heeft, zo heeft hij overwogen, slechts een marginaal toetsende taak en hij toetst of de beoordeling voldoende zorgvuldig tot stand is gekomen en of zij genoegzaam is onderbouwd. Zoals het College eerder heeft geoordeeld in zijn uitspraak van 18 juli 2018 in zaak nr. CBHO 2018/051 (www.cbho.nl), heeft verweerder hiermee geen onjuiste toetsingsmaatstaf aangelegd. Het College ziet in hetgeen appellant ter zitting van het College heeft aangevoerd, geen aanleiding om hier nu anders over te denken. De beslissing van verweerder van 14 oktober 2019 komt op het punt van de toetsingsmaatstaf dan ook niet voor vernietiging in aanmerking.

2.2.3. Wat betreft het betoog van appellant dat de beslissing van verweerder in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft aan de hand van de stukken in het dossier en het verhandelde ter zitting uitvoerig overwogen dat hij geen aanleiding ziet om de beslissing van de examinator te vernietigen. Daarbij heeft hij gemotiveerd dat de nieuwe aan appellant verstrekte essayopdracht voldoende duidelijk is geformuleerd en voldoet aan de omschrijvingen opgenomen in de cursusbeschrijving en de richtlijnen essays. Het was, aldus verweerder, voor appellant dan ook mogelijk om een essay te schrijven op basis van de verstrekte opdracht en conform de daarvoor geldende richtlijnen. Verder heeft verweerder gemotiveerd dat hij de examinator volgt in het standpunt dat het door appellant ingeleverde essay niet aan de verstrekte opdracht voldoet en dat dit al bij de eerste beoordeling van het essay aan appellant is gecommuniceerd. Omdat appellant ervoor heeft gekozen om het onderwerp in de tweede versie van het essay niet aan te passen, heeft verweerder in navolging van de examinator vastgesteld dat hij niet heeft voldaan aan de aan hem verstrekte opdracht. Appellant heeft, aldus verweerder, op eigen initiatief een ander onderwerp in zijn essay behandeld en om die reden heeft verweerder de beslissing van de examinator in stand gelaten. Daarbij heeft verweerder de

twee beoordelingen van de examinator betrokken en de uitgebreide reactie van de examinator op het administratief beroepschrift van appellant. Niet valt in te zien dat de beslissing van verweerder van 14 oktober 2019 onzorgvuldig tot stand is gekomen, dan wel onvoldoende is gemotiveerd. Ter zitting van het College heeft appellant benadrukt dat de nieuwe essayopdracht niet het niveau van Ba2 had. Appellant heeft hierbij gewezen op het schema, opgenomen in de Richtlijnen essays, waarin als leerdoel staat het formuleren van een probleemstelling. Daarbij staat ook dat de probleemstelling wordt gesuggereerd, maar zelfstandig moet worden aangescherpt tot een volwaardige probleemstelling. Verweerder heeft zich naar het oordeel van het College op het standpunt kunnen stellen dat de essayopdracht, waarin een probleemstelling wordt gesuggereerd in het kader van de aanmerkelijke kans, over de vraag of de in het arrest gegeven nadere algemene aanknopingspunten in lijn zijn met zijn eerdere jurisprudentie en in hoeverre die zich lenen voor algemene toepassing, voldoet aan het in het schema opgenomen leerdoel. Het College ziet gelet op het voorgaande dan ook geen aanleiding om de beslissing vanwege een zorgvuldigheidsgebrek te vernietigen.

2.2.4. Het College volgt evenmin het betoog van appellant dat verweerder het administratief beroep gegrond had moeten verklaren, omdat een nieuw cijfer voor het vak is ingevoerd. Verweerder heeft hierover in zijn verweerschrift uiteengezet dat appellant tijdens de hoorzitting naar voren heeft gebracht dat in Osiris het cijfer 4,0 van de eerste beoordeling van het essay nog niet was veranderd naar het cijfer 4,5 van de tweede beoordeling. Op 14 oktober 2019 is het cijfer 4,5 alsnog in Osiris ingevoerd, aldus verweerder. Volgens verweerder is destijds per ongeluk het cijfer 4,5 als extra cijfer ingevoerd, terwijl het cijfer 4,0 had moeten worden gewijzigd in het cijfer 4,5. Dat per ongeluk een onjuiste uitvoering is gegeven aan de beslissing van de examinator door het cijfer 4,5 als extra cijfer in Osiris te registreren, raakt echter niet aan de rechtmatigheid van de beslissing van de examinator en de instandlating daarvan door verweerder.

Slotsom

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/206**
Rechter(s)	:	mrs. Drop, Vermeulen en Van Rijswick
Datum uitspraak	:	7 mei 2020
Partijen	:	appellant en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	‘matching’ bindend negatief studieadvies hardheidsclausule inschrijving inschrijvingsvoorwaarden minnelijke schikking verifiëren
Artikelen	:	WHW: artikel 7.31a, eerste lid, WHW: artikel 7.32, eerste lid WHW: artikel 7.63a, derde lid Regeling aanmelding en inschrijving: artikel 2A Regeling aanmelding en inschrijving: artikel 2C
Uitspraak	:	Gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.2.3. In de zaak van appellant staat vast dat hij zich weliswaar op 30 april 2019 heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Bedrijfskunde aan de Vrije Universiteit, maar dat hij die inschrijving niet vóór 31 augustus 2019 heeft voltooid. Daarmee heeft hij, zoals verweerder terecht stelt, niet tijdig aan de inschrijvingsvoorwaarden voldaan. Appellant stelt zich op het standpunt dat hij toch had moeten worden ingeschreven, vanwege de specifieke omstandigheden van zijn geval. Hij doet daarmee een beroep op de in artikel 13 van de Regeling opgenomen hardheidsclausule. Op grond van die bepaling kan, waar de toepassing van de Regeling leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard, van de Regeling worden afgeweken ten gunste van de student. 2.2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in de situatie van appellant geen aanleiding bestaat voor toepassing van de hardheidsclausule. Voor zover appellant betoogt dat hij een aantal e-mails over de inschrijving niet heeft ontvangen en dat de informatieverschaffing over de inschrijving te gefragmenteerd heeft plaatsgevonden, is het volgende van belang. In het dossier bevindt zich een uitdraai uit de studentadministratie. Hieruit volgt dat de Studie- en Studentadministratie appellant op 9 juli 2019, 22 augustus 2019 en 28 augustus 2019 e-mailberichten heeft gestuurd. In die berichten staat dat het verzoek tot inschrijving voor de bacheloropleiding Bedrijfskunde bij de Vrije Universiteit voor het collegejaar 2019-2020 nog niet volledig is afgerond. Verder staat in die berichten dat de inschrijving uiterlijk op 31 augustus 2019 moet zijn afgerond om de opleiding per 1 september 2019 te kunnen starten. De berichten bevatten een link waarmee appellant de status van zijn inschrijving had kunnen controleren en waarin hij per vereiste had kunnen controleren of hij nog actie had moeten ondernemen. Het College vindt het aannemelijk dat deze e-mailberichten aan appellant zijn verzonden. Daarmee is appellant ook tijdig en voldoende geïnformeerd over het feit dat hij de inschrijving nog niet had afgerond. Dat appellant deze e-mails en de e-mails over de nog in te vullen vragenlijst niet of niet tijdig heeft gezien, omdat hij bezig was met de introductieweek van de Universiteit Groningen en daarna met hospiteren, ontslaat hem niet, zoals verweerder terecht heeft gesteld, van zijn verantwoordelijkheid om de

voortgang van zijn inschrijving bij de Vrije Universiteit in de gaten te houden. De stelling van appellant dat de e-mails over de vragenlijst te gefragmenteerd zijn verzonden, leidt evenmin tot het oordeel dat verweerder appellant toch had moeten inschrijven. Appellant heeft in dit kader niet aannemelijk gemaakt dat hij als gevolg van een gefragmenteerde verzending van deze e-mails, wat daar verder ook van zij, zijn inschrijving niet tijdig heeft kunnen afronden. De informatievoorziening en de wijze waarop deze heeft plaatsgevonden zijn, gezien de eigen verantwoordelijkheid van appellant, geen omstandigheden op grond waarvan verweerder de hardheidsclausule had hoeven toepassen. Het betoog van appellant dat hij niet hoefde te voldoen aan het matchingsvereiste, omdat hij een bindend negatief studieadvies heeft ontvangen, treft geen doel. Zo dit vereiste al niet voor appellant zou gelden, hetgeen gezien het feit dat hij zich vóór 1 mei 2019 heeft aangemeld niet vaststaat, dan nog heeft hij niet tijdig aan de andere inschrijfvoorwaarden voldaan. Ook de financiële gevolgen van de afwijzing van het verzoek geven geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder appellant alsnog had moeten inschrijven. Dat appellant een hoge studieschuld heeft, is niet het gevolg van de afwijzing van het verzoek tot inschrijving voor de opleiding aan de Vrije Universiteit. Verder dient de keuze om de studentenkamer in Leiden aan te houden voor rekening van appellant te blijven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 september 2019 heeft het Hoofd Studie- en Studentadministratie (hierna: het Hoofd) namens het college van bestuur van de Vrije universiteit het verzoek om inschrijving van appellant afgewezen.

Bij beslissing van 5 november 2019 heeft verweerder het tegen die beslissing gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 februari 2020, waar appellant, vergezeld door [naam], en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant wil de bacheloropleiding Bedrijfskunde volgen. Hij heeft zich daartoe op 30 april 2019 aangemeld voor die opleiding voor het studiejaar 2019-2020 bij de Vrije Universiteit. Om te kunnen worden

ingeschreven, diende appellant aan een aantal voorwaarden te voldoen. Hij moest onder meer een vragenlijst in vullen en de verificatie van zijn vooropleiding overleggen.

2.1.1. Omdat appellant niet tijdig aan alle inschrijvingsvoorwaarden heeft voldaan, heeft het Hoofd het verzoek om inschrijving van appellant bij beslissing van 5 september 2019 afgewezen. Appellant kon zich niet vinden in die afwijzing en heeft tegen deze beslissing bezwaar gemaakt. Dat bezwaar heeft verweerder bij beslissing van 5 november 2019 ongegrond verklaard. Kort gezegd, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat appellant niet tijdig aan de voorwaarden heeft voldaan, hoewel hij er herhaaldelijk per e-mail op is gewezen dat zijn inschrijving nog niet volledig was. Appellant heeft een eigen verantwoordelijkheid om aan alle inschrijvingsverplichtingen te voldoen, aldus verweerder.

Het beroep van appellant

2.2. Appellant is het niet eens met deze beslissing en heeft daartegen beroep ingesteld bij het College. Hij betoogt dat hij zich had ingeschreven voor de bacheloropleiding Bedrijfskunde aan zowel de Universiteit Groningen als de Vrije Universiteit. Zijn voorkeur ging daarbij uit naar de Universiteit Groningen en hij hield de inschrijving voor de bacheloropleiding aan de Vrije Universiteit achter de hand, voor het geval dat hij geen kamer zou kunnen vinden in Groningen. Omdat hij geen kamer in Groningen kon vinden, wilde hij uiteindelijk aan de Vrije Universiteit gaan studeren. Bij beslissing van 5 september 2019 is zijn verzoek om inschrijving bij de opleiding aan de Vrije Universiteit echter afgewezen, terwijl hij nooit een e-mail heeft ontvangen met informatie over een verplichte ‘matching’. Omdat hij eerder een bindend negatief studieadvies had ontvangen van de Universiteit Leiden, hoefde hij ook niet aan deze voorwaarde te voldoen. Verder heeft hij twee e-mails ontvangen over het invullen van een vragenlijst. In mei 2019 heeft hij een e-mail ontvangen met een wachtwoord voor het invullen van die lijst en op 15 augustus 2019 een e-mail met een inlognaam. Omdat hij bezig was met de introductieweek van de Universiteit Groningen en daarna druk was met hospiteren, heeft hij deze laatste e-mail pas later geopend. De e-mail met het wachtwoord was al veel eerder, in mei 2019, verzonden en deze heeft hij door de hoeveelheid e-mails van verschillende andere universiteiten niet tijdig geopend. De e-mails over de in te vullen vragenlijst zijn te gefragmenteerd verzonden, aldus appellant. Wat betreft het vereiste van verificatie van zijn vooropleiding betoogt hij dat als hem eerder duidelijk was geweest dat hij zijn diploma had moeten laten verifiëren, hij zijn gewaarmerkte vwo-diploma met cijferlijst nog dezelfde dag had opgestuurd. Appellant betoogt verder dat hij alleen op 9 juli 2019 een e-mail heeft ontvangen over het feit dat zijn inschrijving niet volledig was. Hij kon echter pas op 16 augustus 2019 in de digitale omgeving en na die datum heeft hij geen e-mails meer ontvangen over de inschrijving. Ten slotte betoogt appellant dat hij een hoge studieschuld heeft na twee jaar studeren. Bovendien dient hij als gevolg van de beslissing van verweerder zijn dure studentenkamer nog een jaar langer aan te houden, zodat zijn schuld nog hoger wordt. Gelet op de financiële gevolgen, is de afwijzing van het verzoek om inschrijving onevenredig, aldus appellant.

Het oordeel van het College

2.2.1. Het College overweegt ten aanzien van de op grond van de wet vereiste poging tot minnelijke schikking ambtshalve het volgende. Op grond van artikel 7.63a, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) moet de geschillenadviescommissie nagaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. Uit de dossierstukken blijkt niet of de geschillenadviescommissie dat is nagegaan. Ter zitting van het College heeft verweerder daarover verklaard dat eerst overleg heeft plaatsgevonden met het Hoofd en dat deze niet bereid was om een schikking te treffen. Bij dat overleg is appellant niet betrokken geweest. Naar het oordeel van het College is daarmee niet aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting voldaan. Het College zal het beroep van appellant daarom gegrond verklaren. De beslissing van 5 november 2019 dient te worden vernietigd. Het College ziet echter reden om de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten. Gegeven de overwegingen hieronder zou het in acht nemen van de juiste procedure (inclusief een poging tot schikking) niet tot een ander resultaat zou hebben geleid. Daarbij is het volgende van belang.

2.2.2. In titel 3, paragraaf 1, van de WHW zijn bepalingen opgenomen over aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies (zie de artikelen 7.31a tot en met 7.31f). Op grond van artikel 7.31a, eerste lid, van de WHW meldt degene die zich als student wil inschrijven voor de eerste periode van een bacheloropleiding zich uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar aan. Deze bepaling is ingevolge artikel 7.31a, vijfde lid, van de WHW niet van toepassing op een student die zich na 1 mei heeft aangemeld bij een andere opleiding dan die waarbij hij oorspronkelijk was ingeschreven, maar kan aantonen dat de nieuwe aanmelding het gevolg is van een beëindiging van een inschrijving nadat een bindend negatief studieadvies is afgegeven, op een zodanig tijdstip dat hij zich niet voor 1 mei kon inschrijven.
Artikel 7.32, eerste lid, van de WHW schrijft voor dat iedereen die gebruik wenst te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard voor het onderwijs aan een instelling zich als student moet laten inschrijven. Deze inschrijving vindt plaats overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard. Deze regels staan wat betreft de Vrije Universiteit in de Regeling aanmelding en inschrijving 2019-2020 (hierna de Regeling). Artikel 2A, tweede lid, van de Regeling bepaalt dat inschrijven tot en met 31 augustus 2019 mogelijk is en dat inschrijving met terugwerkende kracht niet is toegestaan. Artikel 2C, eerste lid, van de Regeling bepaalt dat is voldaan aan de vooropleidingseisen indien de aanmelder in het bezit is van een vwo-diploma dat aan bepaalde voorwaarden voldoet. Verder is in artikel 3, eerste lid, van Bijlage VIII bij de Regeling, waarin de Richtlijn matching is opgenomen, vermeld dat de aspirant-student die zich uiterlijk op 1 mei 2019 heeft aangemeld, recht heeft op toelating tot de opleiding van zijn keuze nadat hij de digitale matchingsvragenlijst heeft ingevuld. De Richtlijn matching is op grond van artikel 2, vijfde lid, aanhef en onder 2 van de Richtlijn echter niet van toepassing op een aspirant-student die zich na 1 mei aanmeldt, als deze aantoont dat hij pas na die datum voor een andere opleiding een bindend negatief studieadvies heeft gekregen.

2.2.3. In de zaak van appellant staat vast dat hij zich weliswaar op 30 april 2019 heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Bedrijfskunde aan de Vrije Universiteit, maar dat hij die inschrijving niet vóór 31 augustus 2019 heeft voltooid. Daarmee heeft hij, zoals verweerder terecht stelt, niet tijdig aan de inschrijvingsvoorwaarden voldaan. Appellant stelt zich op het standpunt dat hij toch had moeten worden ingeschreven, vanwege de specifieke omstandigheden van zijn geval. Hij doet daarmee een beroep op de in artikel 13 van de Regeling opgenomen hardheidsclausule. Op grond van die bepaling kan, waar de toepassing van de Regeling leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard, van de Regeling worden afgeweken ten gunste van de student.

2.2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in de situatie van appellant geen aanleiding bestaat voor toepassing van de hardheidsclausule. Voor zover appellant betoogt dat hij een aantal e-mails over de inschrijving niet heeft ontvangen en dat de informatieverschaffing over de inschrijving te gefragmenteerd heeft plaatsgevonden, is het volgende van belang. In het dossier bevindt zich een uitdraai uit de studentadministratie. Hieruit volgt dat de Studie- en Studentadministratie appellant op 9 juli 2019, 22 augustus 2019 en 28 augustus 2019 e-mailberichten heeft gestuurd. In die berichten staat dat het verzoek tot inschrijving voor de bacheloropleiding Bedrijfskunde bij de Vrije Universiteit voor het collegejaar 2019-2020 nog niet volledig is afgerond. Verder staat in die berichten dat de inschrijving uiterlijk op 31 augustus 2019 moet zijn afgerond om de opleiding per 1 september 2019 te kunnen starten. De berichten bevatten een link waarmee appellant de status van zijn inschrijving had kunnen controleren en waarin hij per vereiste had kunnen controleren of hij nog actie had moeten ondernemen. Het College vindt het aannemelijk dat deze e-mailberichten aan appellant zijn verzonden. Daarmee is appellant ook tijdig en voldoende geïnformeerd over het feit dat hij de inschrijving nog niet had afgerond. Dat appellant deze e-mails en de e-mails over de nog in te vullen vragenlijst niet of niet tijdig heeft gezien, omdat hij bezig was met de introductieweek van de Universiteit Groningen en daarna met hospiteren, ontslaat hem niet, zoals verweerder terecht heeft gesteld, van zijn verantwoordelijkheid om de voortgang van zijn inschrijving bij de Vrije Universiteit in de gaten te houden. De stelling van appellant dat de e-mails over de vragenlijst te gefragmenteerd zijn verzonden, leidt evenmin tot het oordeel dat verweerder appellant toch had moeten inschrijven. Appellant heeft in dit kader niet aannemelijk gemaakt dat hij als gevolg van een gefragmenteerde verzending van deze e-mails, wat daar

verder ook van zij, zijn inschrijving niet tijdig heeft kunnen afronden. De informatievoorziening en de wijze waarop deze heeft plaatsgevonden zijn, gezien de eigen verantwoordelijkheid van appellant, geen omstandigheden op grond waarvan verweerder de hardheidsclausule had hoeven toepassen. Het betoog van appellant dat hij niet hoefde te voldoen aan het matchingsvereiste, omdat hij een bindend negatief studieadvies heeft ontvangen, treft geen doel. Zo dit vereiste al niet voor appellant zou gelden, hetgeen gezien het feit dat hij zich vóór 1 mei 2019 heeft aangemeld niet vaststaat, dan nog heeft hij niet tijdig aan de andere inschrijfvoorwaarden voldaan. Ook de financiële gevolgen van de afwijzing van het verzoek geven geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder appellant alsnog had moeten inschrijven. Dat appellant een hoge studieschuld heeft, is niet het gevolg van de afwijzing van het verzoek tot inschrijving voor de opleiding aan de Vrije Universiteit. Verder dient de keuze om de studentenkamer in Leiden aan te houden voor rekening van appellant te blijven.

Conclusie

2.3. Zoals hiervoor onder 2.2.1 is overwogen, is het beroep van appellant gegrond nu verweerder niet heeft voldaan aan het vereiste dat bezien moet worden of een minnelijke schikking mogelijk is, en dient de beslissing van 5 november 2019 te worden vernietigd. Omdat verweerder niettemin het verzoek om inschrijving van appellant heeft kunnen afwijzen op grond van het niet voldoen aan alle inschrijvingsvoorwaarden, dienen de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te blijven. Dat betekent dat appellant niet zal worden ingeschreven voor de bacheloropleiding Bedrijfskunde aan de Vrije Universiteit voor het collegejaar 2019-2020.

2.4. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Vrije Universiteit van 5 november 2019, kenmerk MA/cc/2019/0859;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Vrije Universiteit het door appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, voorzitter, en mr. B.P. Vermeulen en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/207**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	16 maart 2020
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	beoordelingsvoorschriften herbeoordeling herkansing ongeldigverklaring
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. In de Modulewijzer Afstudeeronderzoek FM 2018/2019 (hierna: de modulewijze) is als tijdschema voor een afstudeerzitting opgenomen dat de introductie en verdediging 30 minuten duurt, waarvan 10 minuten introductie betreft. In het beoordelingsformulier van 5 februari 2019 wordt vermeld dat de commissie de zitting heeft verlengd om de student een optimale mogelijkheid te geven haar kennis en inzicht te tonen. Uit een e-mail aan het CBE van 5 september 2019 blijkt dat de examencommissie nadere inlichtingen over de gang van zaken rond de verdediging heeft gegeven. De examencommissie heeft verklaard dat de tijd die aan appellante ter beschikking stond voor haar verdediging is verlengd tot 30 á 35 minuten. Tijdens de hoorzitting bij de examencommissie op 23 mei 2019 heeft appellante verklaard dat de verdediging om ongeveer 13.35 uur begon en vóór 14.00 uur is beëindigd. Gelet op deze, door appellante zelf verstrekte gegevens, is aannemelijk dat de verdediging van appellante in overeenstemming met de modulewijze twintig minuten heeft geduurd en dat zij voldoende tijd heeft gekregen om haar afstudeerverslag te verdedigen. Het betoog van appellante dat het wachten op de aanvang van de afstudeerzitting bij haar zoveel spanningen teweeg heeft gebracht dat zij daardoor geen eerlijke kans heeft gehad, heeft zij niet nader gestaafd. Daargelaten of de zitting te laat is begonnen, heeft het CBE dan ook terecht overwogen dat appellante, gelet op de verlenging van de afstudeerzitting, niet aannemelijk gemaakt dat zij door de gang van zaken rond haar verdediging is benadeeld. Appellante heeft toegelicht dat volgens haar de beoordelingsvoorschriften door de examinatoren onvoldoende zijn nageleefd, omdat het beoordelingsformulier afwijkt van het voorgeschreven antwoordmodel. Volgens appellante heeft de afstudeercommissie in strijd met het antwoordmodel nagelaten haar ontwikkeling te beoordelen. Ter zitting bij het College heeft het CBE toegelicht dat het antwoordmodel niet zozeer een antwoordmodel als wel een richtlijn is, die handvatten biedt voor de beoordeling. Dit model dient ertoe dat examinatoren alle relevante aspecten bij hun beoordeling in aanmerking nemen. Anders dan appellante betoogt, schrijft het antwoordmodel niet dwingend voor dat de examinatoren alleen door gebruikmaking van dat model tot een zorgvuldige beoordeling kunnen komen. Hoewel de opzet van het beoordelingsformulier anders is dan het antwoordmodel, volgt hieruit wel dat de beoordeling alle volgens het antwoordmodel te waarderen aspecten van de verdediging omvat. Appellante heeft verzocht om vervanging van een examinator, omdat zij de vraagstelling en beoordeling door die examinator bij een eerdere poging als vervelend heeft ervaren. Appellante heeft geen andere

redenen aangevoerd. Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat examinatoren kunnen worden vervangen, onder andere als sprake is van een conflict, dat ten koste gaat van een objectieve beoordeling. In dit geval was daarvan geen sprake. Gelet hierop heeft het CBE terecht overwogen dat examinatoren uit hoofde van hun aanstelling worden verondersteld kundig te zijn en dat niet is gebleken van bijzondere omstandigheden die een uitzondering op deze veronderstelling rechtvaardigen.
Gelet op het voorgaande betoogt appellante naar het oordeel van het College ten onrechte dat de beoordeling van de verdediging van haar afstudeerwerk door de examinatoren onzorgvuldig tot stand is gekomen. Derhalve heeft het CBE terecht geoordeeld dat de examencommissie deugdelijk heeft gemotiveerd dat in dit geval aanleiding bestaat de beslissing van de examinatoren in stand te laten en het verzoek van appellante om herkansing van de verdediging van haar afstudeerwerk af te wijzen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

De examencommissie van het Instituut voor de Gebouwde Omgeving heeft op 13 juni 2019 een beslissing genomen, strekkende tot afwijzing van het verzoek van appellante om ongeldigverklaring van het resultaat van de verdediging van haar afstudeerwerk en tevens afwijzing van haar verzoek om herkansing van de verdediging van haar afstudeerwerk.

Bij beslissing van 14 november 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, voor zover zich dit richt tegen de beslissing van de examencommissie om het verzoek om herbeoordeling af te wijzen en voor zover dit niet ingaat op de poging tot minnelijke schikking, het beroep ongegrond verklaard, voor zover dit zich richt tegen de beslissing van de examinatoren, en de beslissing van de examinatoren inhoudende de beoordeling voor het afstudeerwerk gehandhaafd.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 februari 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, secretaris van het CBE zijn verschenen. Namens de examencommissie was ir. P.J.L. Blommaart aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is een student van de opleiding Facility Management. Op 5 februari 2019 heeft appellante haar afstudeerwerk verdedigd. De verdediging is door de examinatoren bij beslissing van diezelfde dag beoordeeld met het cijfer “4”. Op 18 maart 2019 heeft appellante daartegen een klacht ingediend. Daartoe heeft appellante naar voren gebracht dat de afstudeercommissie twintig minuten te laat aanwezig was bij

de verdediging en zij daarom geen voldoende heeft kunnen behalen. Op 13 juni 2019 heeft de examencommissie een beslissing genomen, strekkende tot afwijzing van het verzoek van appellante om ongeldigverklaring van het resultaat van de verdediging van haar afstudeerwerk en tevens afwijzing van haar verzoek om herkansing van de verdediging van haar afstudeerwerk. Daaraan heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat de zitting voor de verdediging van het afstudeerwerk van appellante door de afstudeercommissie is verlengd en dat de afstudeercommissie heeft geconcludeerd dat appellante de materie slechts matig beheerste en niet het basale analytische inzicht toonde dat van een hbo-er wordt verwacht.
Het CBE heeft het beroep gegrond verklaard, voor zover zich dit richt tegen de beslissing van de examencommissie om het verzoek om herbeoordeling af te wijzen en voor zover dit niet ingaat op de poging tot minnelijke schikking, het beroep ongegrond verklaard, voor zover dit zich richt tegen de beslissing van de examinatoren, en de beslissing van de examinatoren inhoudende de beoordeling voor het afstuderen gehandhaafd. Daaraan heeft het CBE ten grondslag gelegd dat uitsluitend het CBE bevoegd is ten aanzien van beroepen tegen beslissingen van examinatoren. Het CBE vat het beroep van appellante daarom tevens op als een beroep tegen de beslissing van de examinatoren. In dat verband overweegt het CBE dat geen aanleiding bestaat te veronderstellen dat de afstudeercommissie onzorgvuldig heeft gehandeld bij de totstandkoming van de beoordeling. Er bestaat geen grond om de beoordeling te vernietigen dan wel om een extra herkansing toe te wijzen, aldus het CBE.

2.2. Appellante betoogt dat dat zij in aanmerking komt voor een herkansing, omdat de afstudeerzitting te laat is aangevangen. Volgens appellante is het CBE er ten onrechte vanuit gegaan dat de afstudeerzitting is verlengd. Door de spanningen als gevolg van het wachten op de aanvang van de afstudeerzitting en de verkorte tijd voor de zitting, was geen sprake van een zorgvuldige beoordelingsprocedure, aldus appellante. Verder voert appellante aan dat het CBE niet heeft onderkend dat de beoordeling van de verdediging van haar afstudeerwerk afwijkt van de beoordelingsvoorschriften. Bovendien had zij geklaagd over een examinator, die daarom had moeten worden vervangen, aldus appellante.

2.3. In de Modulewijzer Afstudeeronderzoek FM 2018/2019 (hierna: de modulewijze) is als tijdschema voor een afstudeerzitting opgenomen dat de introductie en verdediging 30 minuten duurt, waarvan 10 minuten introductie betreft. In het beoordelingsformulier van 5 februari 2019 wordt vermeld dat de commissie de zitting heeft verlengd om de student een optimale mogelijkheid te geven haar kennis en inzicht te tonen. Uit een e-mail aan het CBE van 5 september 2019 blijkt dat de examencommissie nadere inlichtingen over de gang van zaken rond de verdediging heeft gegeven. De examencommissie heeft verklaard dat de tijd die aan appellante ter beschikking stond voor haar verdediging is verlengd tot 30 á 35 minuten. Tijdens de hoorzitting bij de examencommissie op 23 mei 2019 heeft appellante verklaard dat de verdediging om ongeveer 13.35 uur begon en vóór 14.00 uur is beëindigd. Gelet op deze, door appellante zelf verstrekte gegevens, is aannemelijk dat de verdediging van appellante in overeenstemming met de modulewijze twintig minuten heeft geduurd en dat zij voldoende tijd heeft gekregen om haar afstudeerverslag te verdedigen. Het betoog van appellante dat het wachten op de aanvang van de afstudeerzitting bij haar zoveel spanningen teweeg heeft gebracht dat zij daardoor geen eerlijke kans heeft gehad, heeft zij niet nader gestaafd. Daargelaten of de zitting te laat is begonnen, heeft het CBE dan ook terecht overwogen dat appellante, gelet op de verlenging van de afstudeerzitting, niet aannemelijk gemaakt dat zij door de gang van zaken rond haar verdediging is benadeeld.
Appellante heeft toegelicht dat volgens haar de beoordelingsvoorschriften door de examinatoren onvoldoende zijn nageleefd, omdat het beoordelingsformulier afwijkt van het voorgeschreven antwoordmodel. Volgens appellante heeft de afstudeercommissie in strijd met het antwoordmodel nagelaten haar ontwikkeling te beoordelen. Ter zitting bij het College heeft het CBE toegelicht dat het antwoordmodel niet zozeer een antwoordmodel als wel een richtlijn is, die handvatten biedt voor de beoordeling. Dit model dient ertoe dat examinatoren alle relevante aspecten bij hun beoordeling in aanmerking nemen. Anders dan appellante betoogt, schrijft het antwoordmodel niet dwingend voor dat de examinatoren alleen door gebruikmaking van dat model tot een zorgvuldige beoordeling kunnen komen. Hoewel de opzet van het beoordelingsformulier anders is dan het antwoordmodel, volgt hieruit wel dat de beoordeling alle volgens het antwoordmodel te waarderen aspecten van de verdediging omvat.

Appellante heeft verzocht om vervanging van een examinator, omdat zij de vraagstelling en beoordeling door die examinator bij een eerdere poging als vervelend heeft ervaren. Appellante heeft geen andere redenen aangevoerd. Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat examinatoren kunnen worden vervangen, onder andere als sprake is van een conflict, dat ten koste gaat van een objectieve beoordeling. In dit geval was daarvan geen sprake. Gelet hierop heeft het CBE terecht overwogen dat examinatoren uit hoofde van hun aanstelling worden verondersteld kundig te zijn en dat niet is gebleken van bijzondere omstandigheden die een uitzondering op deze veronderstelling rechtvaardigen.
Gelet op het voorgaande betoogt appellante naar het oordeel van het College ten onrechte dat de beoordeling van de verdediging van haar afstudeerwerk door de examinatoren onzorgvuldig tot stand is gekomen. Derhalve heeft het CBE terecht geoordeeld dat de examencommissie deugdelijk heeft gemotiveerd dat in dit geval aanleiding bestaat de beslissing van de examinatoren in stand te laten en het verzoek van appellante om herkansing van de verdediging van haar afstudeerwerk af te wijzen.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/208**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en De Moor- van Vugt
Datum uitspraak	:	16 maart 2020
Partijen	:	Appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	BNSA persoonlijke omstandigheden studentendecanaat studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 54 OER: artikel 56 OER: artikel 59 OER: artikel 61 OER: artikel 62 OER: artikel 63 OER: artikel 82
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellante betoogt ten onrechte dat de beslissing van 29 juli 2019 niet zorgvuldig tot stand is gekomen, omdat daarbij niet het advies van de studentenbegeleider is betrokken. Het CBE heeft in het verweerschrift bij het College toegelicht dat bindende studieadviezen worden besproken met het studententeam, waarvan de studentenbegeleider deel uitmaakt. Verder heeft de domeindirecteur, in overeenstemming met artikel 82 van de OER, het advies van het studentendecanaat van 15 juli 2019 in aanmerking genomen bij de beslissing om het BNSA te geven. In artikel 63 van de OER is bepaald dat, indien als gevolg van persoonlijke omstandigheden, tijdens of aan het einde van het tweede jaar van inschrijving geen bindend studieadvies is verstrekt, maar opnieuw een waarschuwing met termijn, de domeindirecteur alsnog aan het eind van de in de brief gestelde termijn een bindend studieadvies uitbrengt. Nu dit artikel ruimte laat om ook na het tweede studiejaar een nadere termijn te stellen en daarin geen uiterste termijn is opgenomen, kan hieruit naar het oordeel van het College niet worden afgeleid dat het geven van een BNSA aan het einde van het vierde studiejaar strijdig is met dit artikel. Aangezien eerder drie maal een BNSA aan appellante is gegeven, maar op haar uitdrukkelijke verzoek alsnog drie maal uitstel van de termijn voor een bindend studieadvies is gegeven, valt evenmin in te zien dat het geven van een BNSA aan het einde van het vierde studiejaar in dit geval in strijd is met de verwijzende functie van het BNSA. In dit verband wordt gewezen op artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW, waarin geen uiterste termijn is gesteld waarbinnen het bindend studieadvies moet zijn gegeven. Gelet hierop betoogt appellante ten onrechte dat voor de domeindirecteur in het vierde studiejaar geen bevoegdheid meer bestond om een BNSA te geven. Vaststaat dat appellante 45 studiepunten van het eerste studiejaar heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de norm bedoeld in artikel 56 van de OER. Bovendien heeft appellante slechts 18 studiepunten uit het tweede studiejaar behaald en heeft zij in het vierde studiejaar geen studiepunten uit het eerste studiejaar gehaald en drie studiepunten uit het tweede studiejaar. Niet in geschil is dat de door appellante ingebrachte persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten in eerdere studiejaren negatief

hebben beïnvloed. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich evenwel op het standpunt kunnen stellen dat deze omstandigheden in het vierde studiejaar niet zodanig zwaarwegend zijn dat deze het tekort aan studiepunten in deze omvang kunnen verklaren. Daarbij heeft het CBE terecht betrokken dat in het advies van het studentendecanaat van 15 juli 2019 is opgemerkt dat de persoonlijke omstandigheden van appellante onvoldoende de door haar behaalde studieresultaten gedurende het gehele studiejaar verklaren. Verder heeft het CBE terecht in aanmerking genomen dat appellante aan het einde van de eerste drie studiejaren een BNSA is gegeven, maar dat appellante daartegen telkens is opgekomen en dat in de door appellante aangevoerde omstandigheden iedere keer aanleiding is gezien om in een minnelijke schikking aan appellante een uitgestelde termijn voor het halen van haar propedeuse te stellen.
Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat zich een geval voordoet waarin sprake is van onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard op grond waarvan de directeur aanleiding had moeten zien de hardheidsclausule toe te passen.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE naar het oordeel van het College het BNSA terecht in stand gelaten.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 juli 2019 heeft de directeur van het domein Gezondheid, Sport en Welzijn appellante namens het instellingsbestuur een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Mondzorgkunde gegeven.

Bij beslissing van 26 september 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 februari 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens was namens de directeur aanwezig J.A.M.E. van Rennes, teamleider.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van

inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of bacheloropleiding. […]
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. […]
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, zijn de persoonlijke omstandigheden als bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
[..]
h. andere in de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13 van de wet op grond van artikel 7.13, tweede lid, onderdeel f, van de wet, vast te leggen persoonlijke omstandigheden,
i. andere dan in de onderdelen a tot en met h bedoelde persoonlijke omstandigheden die, indien zij door het instellingsbestuur niet in de beoordeling zouden worden betrokken, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Ingevolge artikel 54, van de Onderwijs- en Examenregeling Algemeen deel bacheloropleidingen 2018-2019 van de Hogeschool Inholland (hierna: de OER), ontvangt de student aan het eind van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de bacheloropleiding, of voor de AD-opleiding, van de domeindirecteur schriftelijk een advies over de voortzetting van de studie binnen of buiten de opleiding. Het advies is gebaseerd op de resultaten die geregistreerd zijn in het Peoplesoft studievolgsysteem. Het advies bevat zo nodig een waarschuwing […] of een afwijzing […].
Ingevolge artikel 56 van de OER moet de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de opleiding tenminste 50 van de 60 credits van de propedeutische fase of van het eerste jaar van de AD-opleiding hebben behaald.
Ingevolge artikel 59 van de OER verstrekt de domeindirecteur geen bindend studieadvies als persoonlijke omstandigheden zoals beschreven in artikel 81 zich daartegen verzetten.
Ingevolge artikel 61 van de OER geldt, als een student aan het einde van het eerste jaar niet voldeed aan de minimumnorm […] maar er aan hem geen bindend studieadvies kon worden uitgebracht, dat hij tijdens of aan het einde van het tweede jaar van inschrijving het volledig programma van het eerste jaar met goed gevolg moet hebben afgelegd. Dit geldt voor studenten:
aan wie wegens persoonlijke omstandigheden geen bindend studieadvies kon worden uitgebracht […]
Ingevolge artikel 62 van de OER geeft de domeindirecteur een bindend studieadvies zodra is vastgesteld dat het resterende deel van het programma van het eerste jaar niet meer met goed gevolg kan worden afgerond binnen de bij de waarschuwing gegeven termijn, tenzij:
persoonlijke omstandigheden zich daartegen verzetten, of
de toetsresultaten van het programma na het eerste jaar duidelijk wel op geschiktheid wijzen.
Ingevolge artikel 63 van de OER is het mogelijk dat, als gevolg van persoonlijke omstandigheden, tijdens of aan het einde van het tweede jaar van inschrijving geen bindend studieadvies is verstrekt, maar opnieuw een waarschuwing met een termijn. Als vervolgens blijkt dat niet binnen de termijn aan de norm kan worden voldaan, brengt de domeindirecteur alsnog, aan het eind van de in de brief gestelde termijn, een bindend

studieadvies uit. Daarbij worden persoonlijke omstandigheden, als daar weer sprake van is, opnieuw gewogen. […]
Ingevolge artikel 82 van de OER kan het zijn dat de student studievertraging heeft door zogenaamde persoonlijke omstandigheden. […] De domeindirecteur betrekt eventuele persoonlijke omstandigheden bij zijn beslissing over het uitbrengen van het bindend studieadvies. Dat kan alleen als die persoonlijke omstandigheden hem bekend zijn. Daarom is het noodzakelijk dat de student persoonlijke omstandigheden meldt. De domeindirecteur vraagt het studentendecanaat advies over de door de student gemelde persoonlijke omstandigheden. De studentendecaan adviseert schriftelijk. De domeindirecteur raadpleegt ook de studentenbegeleider over de studievoortgang en de relatie met de persoonlijke omstandigheden.

2.2. Appellante is in het studiejaar 2015-2016 begonnen met de bacheloropleiding Mondzorgkunde. Aan het eind van het eerste studiejaar had zij 36 van de voor een positief advies vereiste 50 studiepunten behaald, waarna aan haar bij beslissing van 26 juli 2016 een BNSA is gegeven. Nadat appellante daartegen is opgekomen, is bij brief van 24 augustus 2016 in verband met persoonlijke omstandigheden aan appellante de termijn gesteld om uiterlijk op 31 juli 2017 het volledige programma van het eerste studiejaar te hebben afgerond. In het tweede studiejaar heeft appellante twee studiepunten uit het eerste studiejaar en vijftien studiepunten uit het tweede studiejaar behaald. Aan het einde van het tweede studiejaar is bij beslissing van 13 juli 2017 wederom een BNSA aan appellante gegeven. Bij brief van 24 juli 2017 heeft appellante, nadat zij tegen het besluit van 13 juli 2017 is opgekomen, opnieuw in verband met persoonlijke omstandigheden een aanvullende termijn tot 1 juli 2018 gekregen om het volledige programma van het eerste studiejaar volledig af te ronden. In het derde studiejaar heeft appellante zeven studiepunten uit het eerste studiejaar behaald en 0 studiepunten uit het tweede studiejaar. Aan het einde van het derde studiejaar is nogmaals een BNSA aan appellante gegeven. Nadat appellante daartegen wederom is opgekomen, is bij brief van 19 juli 2018 in verband met persoonlijke omstandigheden de nadere termijn waarbinnen appellante het programma van het eerste studiejaar moet hebben afgerond alsnog gesteld op 12 juli 2019.
Bij beslissing van 29 juli 2019, aan het einde van het vierde studiejaar, heeft de directeur aan appellante een BNSA gegeven, omdat appellante niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan. Aan het einde van het vierde studiejaar had zij 45 van de voor een positief advies vereiste 50 punten uit het eerste studiejaar behaald en tevens slechts achttien studiepunten uit het tweede studiejaar, waarvan in het vierde studiejaar geen studiepunten uit het eerste studiejaar en drie studiepunten uit het tweede studiejaar.
Het CBE heeft het BNSA in stand gelaten, omdat aan appellante op haar verzoek reeds drie maal een uitgestelde termijn is gegeven en de directeur zich, ondanks de persoonlijke omstandigheden van appellante, op het standpunt heeft kunnen stellen dat zij ongeschikt is voor de opleiding.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Daartoe voert zij aan dat gelet op de door haar ingebrachte persoonlijke omstandigheden had moeten worden afgezien van het geven van een BNSA. Niet duidelijk is waarom deze persoonlijke omstandigheden dit studiejaar niet in de weg staan aan het geven van het BNSA, terwijl deze omstandigheden in voorgaande studiejaren wel reden zijn geweest om het bindend studieadvies uit te stellen. Verder is het CBE niet ingegaan op haar betoog dat het advies van de studentenbegeleider ten onrechte niet is betrokken bij de beslissing om een BNSA te geven. Appellante betoogt dat het CBE bovendien ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat het bepaalde in artikel 63 van de OER niet in de weg staat aan de bevoegdheid voor de directeur om aan het einde van het vierde studiejaar een BNSA te geven. Volgens appellante is, gelet op de hardheidsclausule en de verwijzende functie van het BNSA, ten onrechte vier jaar na het starten van de studie een BNSA gegeven.

2.4. Appellante betoogt ten onrechte dat de beslissing van 29 juli 2019 niet zorgvuldig tot stand is gekomen, omdat daarbij niet het advies van de studentenbegeleider is betrokken. Het CBE heeft in het verweerschrift bij het College toegelicht dat bindende studieadviezen worden besproken met het studententeam, waarvan de studentenbegeleider deel uitmaakt. Verder heeft de domeindirecteur, in overeenstemming met artikel 82 van de OER, het advies van het studentendecanaat van 15 juli 2019 in aanmerking genomen bij de beslissing om het BNSA te geven.

In artikel 63 van de OER is bepaald dat, indien als gevolg van persoonlijke omstandigheden, tijdens of aan het einde van het tweede jaar van inschrijving geen bindend studieadvies is verstrekt, maar opnieuw een waarschuwing met termijn, de domeindirecteur alsnog aan het eind van de in de brief gestelde termijn een bindend studieadvies uitbrengt. Nu dit artikel ruimte laat om ook na het tweede studiejaar een nadere termijn te stellen en daarin geen uiterste termijn is opgenomen, kan hieruit naar het oordeel van het College niet worden afgeleid dat het geven van een BNSA aan het einde van het vierde studiejaar strijdig is met dit artikel. Aangezien eerder drie maal een BNSA aan appellante is gegeven, maar op haar uitdrukkelijke verzoek alsnog drie maal uitstel van de termijn voor een bindend studieadvies is gegeven, valt evenmin in te zien dat het geven van een BNSA aan het einde van het vierde studiejaar in dit geval in strijd is met de verwijzende functie van het BNSA. In dit verband wordt gewezen op artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW, waarin geen uiterste termijn is gesteld waarbinnen het bindend studieadvies moet zijn gegeven. Gelet hierop betoogt appellante ten onrechte dat voor de domeindirecteur in het vierde studiejaar geen bevoegdheid meer bestond om een BNSA te geven.
Vaststaat dat appellante 45 studiepunten van het eerste studiejaar heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de norm bedoeld in artikel 56 van de OER. Bovendien heeft appellante slechts 18 studiepunten uit het tweede studiejaar behaald en heeft zij in het vierde studiejaar geen studiepunten uit het eerste studiejaar gehaald en drie studiepunten uit het tweede studiejaar.
Niet in geschil is dat de door appellante ingebrachte persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten in eerdere studiejaren negatief hebben beïnvloed. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich evenwel op het standpunt kunnen stellen dat deze omstandigheden in het vierde studiejaar niet zodanig zwaarwegend zijn dat deze het tekort aan studiepunten in deze omvang kunnen verklaren. Daarbij heeft het CBE terecht betrokken dat in het advies van het studentendecanaat van 15 juli 2019 is opgemerkt dat de persoonlijke omstandigheden van appellante onvoldoende de door haar behaalde studieresultaten gedurende het gehele studiejaar verklaren. Verder heeft het CBE terecht in aanmerking genomen dat appellante aan het einde van de eerste drie studiejaren een BNSA is gegeven, maar dat appellante daartegen telkens is opgekomen en dat in de door appellante aangevoerde omstandigheden iedere keer aanleiding is gezien om in een minnelijke schikking aan appellante een uitgestelde termijn voor het halen van haar propedeuse te stellen.
Het College ziet voorts geen grond voor het oordeel dat zich een geval voordoet waarin sprake is van onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard op grond waarvan de directeur aanleiding had moeten zien de hardheidsclausule toe te passen.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE naar het oordeel van het College het BNSA terecht in stand gelaten.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/209**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Drop
Datum uitspraak	:	8 juli 2020
Partijen	:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	actuele kennis, inzicht en vaardigheden doctoraaldiploma kwalitatieve eisen onderzoeksvaardigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30b, eerste lid OER: artikel 2.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. In de uitspraak van 6 februari 2019 heeft het College geoordeeld dat voor de toelating tot de masteropleiding Geneeskunde kwalitatieve eisen mogen worden gesteld aan de inhoud van de vooropleiding en de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden. Voor de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden mag echter niet uitsluitend de ouderdom van het diploma bepalend worden geacht. Een student met een diploma dat ouder is dan vijf jaar moet de mogelijkheid hebben om aan te tonen dat zijn kennis, inzicht en vaardigheden voldoende actueel zijn, bijvoorbeeld door het maken van een toets. In de uitspraak heeft het College het college van bestuur opgedragen om bij het nemen van een nieuw besluit te onderzoeken of appellant na het behalen van zijn diploma zijn kennis, inzicht en vaardigheden voldoende actueel heeft gehouden, zodat die vergelijkbaar zijn met die van een student met een diploma dat niet ouder is dan vijf jaar. 2.4.3. Anders dan appellant betoogt, volgt uit de uitspraak van 6 september 2019 niet dat aan appellant een beperkte, individuele toets op maat moet worden aangeboden. Uit de stukken en de toelichting ter zitting komt naar voren dat de vijf gekozen onderdelen uit het derdejaars bachelorprogramma elk een bepaald aspect vertegenwoordigen dat van belang is voor de masteropleiding, zoals consultvaardigheden, samenwerking, onderzoeksvaardigheden en inhoudelijke kennis. In de gekozen onderdelen worden deze competenties op het eindniveau van de bacheloropleiding getoetst. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het college van bestuur deze combinatie van studieonderdelen mocht aanwijzen als toets waarmee appellant de actualiteit van zijn kennis, inzicht en vaardigheden op bachelorniveau kan aantonen. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het CBE de toets te omvangrijk of te zwaar had moeten achten. Ter zitting is gebleken dat de vijf onderdelen samen een omvang van 18 studiepunten hebben en dat er niet voor alle onderdelen onderwijsverplichtingen zijn. Aangenomen kan worden dat de studiebelasting voor een student met relevante voorkennis geringer zal zijn dan voor een reguliere bachelorstudent. Daarnaast is het College van oordeel dat het CBE zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant met de gegevens die hij heeft overgelegd over zijn in 2014 afgeronde masteropleiding Biomedische Wetenschappen, een gevolgde training en werkervaring bij verschillende huisartsenpraktijken niet voldoende heeft aangetoond dat hij beschikt over actuele kennis, inzicht en vaardigheden op het eindniveau van de bacheloropleiding Geneeskunde. In het bijzonder heeft het CBE er in redelijkheid van kunnen uitgaan dat met de verrichte

werkzaamheden bij huisartsenpraktijken op het niveau mbo 4 niet in voldoende mate competenties zoals consultvaardigheden zijn aangetoond op het niveau dat nodig is voor de masteropleiding Geneeskunde.
Het College ziet voorts geen aanleiding voor het oordeel dat het college van bestuur bij de voorbereiding van zijn beslissing onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de actuele kennis, inzicht en vaardigheden van appellant op basis van zijn vooropleiding en werkervaring. Het college van bestuur heeft de masteropleiding Biomedische Wetenschappen meteen in zijn beoordeling betrokken. De overige onderdelen zijn pas in de brief van 26 augustus 2019 beoordeeld, omdat appellant daar pas later informatie over heeft verstrekt aan het college van bestuur. Naar het oordeel van het College lag het op de weg van appellant om hierover zelf tijdig stukken aan te leveren.
De beroepsgronden slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 april 2019 heeft het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam appellant onder voorwaarden toegelaten tot de masteropleiding Geneeskunde.

Bij beslissing van 18 november 2019 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 juni 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, secretaris, en R.P. Vroegop, zijn verschenen. Tevens is namens de examencommissie van het Erasmus MC mr. M. de Jong, ambtelijk secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in 2016 een verzoek gedaan om toelating tot de masteropleiding Geneeskunde. Hij heeft in 2005 een doctoraaldiploma Geneeskunde gehaald aan de Erasmus Universiteit Rotterdam.
Het college van bestuur heeft het verzoek om toelating destijds afgewezen, omdat het diploma van appellant meer dan vijf jaar oud was. Het College heeft het beroep van appellant tegen die afwijzing gegrond verklaard in zijn uitspraak van 6 februari 2019, nr. 2018/168/CBE.
Op 16 april 2019 heeft het college van bestuur opnieuw op het verzoek beslist. Het college van bestuur heeft appellant toegelaten tot de masteropleiding Geneeskunde onder de opschortende voorwaarde dat hij

uiterlijk op 15 augustus 2019 voldoet aan de eindwerken van de bacheloropleiding Geneeskunde aan het Erasmus MC. Dit zijn een aantal onderdelen van het derde bachelorjaar. De voorwaarde is volgens het college van bestuur nodig, omdat appellant geen bachelordiploma van minder dan vijf jaar oud heeft en niet heeft aangetoond dat hij over de vereiste actuele kennis, inzicht en vaardigheden beschikt.
Het CBE heeft het besluit van het college van bestuur in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Ingevolge artikel 7.30b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), geldt voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs als toelatingseis:
a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.
Ingevolge het vijfde lid bedraagt, indien er sprake is van kwalitatieve toelatingseisen van studenten, het aantal soorten daarvan ten minste twee.

In artikel 2.1 van de Onderwijs- en Examenregeling Master Geneeskunde Curriculum Erasmusarts 2020 Collegejaar 2019-2020 is, voor zover hier van belang, het volgende bepaald:
“1. De student is toelaatbaar indien de student:
a. in het bezit is van:
- een getuigschrift van de Bacheloropleiding Geneeskunde behaald aan de Erasmus Universiteit Rotterdam (EUR), waarbij dit diploma niet ouder is dan 5 jaar bij aanvang van de Opleiding of
- een bewijs voor toelating tot de master Geneeskunde, aan de EUR verkregen indien het Premasterprogramma Geneeskunde van de EUR met goed gevolg is afgelegd en dit bewijs niet ouder is dan 5 jaar bij aanvang van de Opleiding of
- een bewijs voor toelating tot de master Geneeskunde, aan de EUR verkregen indien het Premasterprogramma Geneeskunde van de Universiteit Leiden met goed gevolg is afgelegd, waarbij dit bewijs niet ouder is dan 5 jaar bij aanvang van de Opleiding én waarbij de student tevens in het bezit is van een getuigschrift van de Bacheloropleiding Klinische Technologie behaald aan de Universiteit Leiden;
[…]
2. Indien het diploma of bewijs zoals genoemd onder lid 1 sub a ouder is dan vijf jaar, kan een onderzoek plaatsvinden naar de kennis, inzicht en vaardigheden van de student die om toelating vraagt.”

2.3. Appellant voert aan dat het CBE de beslissing van het college van bestuur van 16 april 2019 in administratief beroep had moeten vernietigen, omdat het college van bestuur deze beslissing met zijn brief van 26 augustus 2019 heeft aangevuld. Uit die brief volgt volgens appellant dat de beslissing van 16 april 2019 niet op een deugdelijke motivering berustte.

2.3.1. Na de beslissing van 16 april 2019 hebben partijen een poging gedaan om tot een minnelijke schikking te komen. In dat kader heeft appellant stukken overgelegd met betrekking tot zijn opleiding en werkervaring, waarover hij op 5 juli 2019 in een bijeenkomst met het college van bestuur een toelichting heeft gegeven. Het college van bestuur heeft naar aanleiding hiervan in de brief van 26 augustus 2019 opnieuw beoordeeld of appellant beschikt over actuele kennis, inzicht en vaardigheden; volgens het college van bestuur was dat niet het geval en het college van bestuur heeft daarom de in de beslissing van 16 april 2019 geformuleerde opschortende voorwaarden gehandhaafd. Daarnaast staat in de brief van 26 augustus 2019 dat het themadeeltentamen 3B2 – dat als kennistoets deel uitmaakt van de voorwaarden voor toelating – kan worden vervangen door een ander themadeeltentamen, namelijk 3A1, 3A2 of 3B1.
Het College ziet in de brief van 26 augustus 2019 geen aanleiding voor het oordeel dat het CBE het administratief beroep tegen de beslissing van 16 april 2019 gegrond had moeten verklaren vanwege een ondeugdelijke motivering. Het college van bestuur beschikte op 16 april 2019 nog niet over de stukken van appellant. Het voorstel om een ander themadeeltentamen te kiezen moet worden gezien als

tegemoetkoming aan appellant in de context van de poging tot minnelijke schikking en betekent op zichzelf niet dat de beslissing van 16 april 2019 niet deugdelijk is gemotiveerd.
De beroepsgrond slaagt niet.

2.4. Appellant is het niet eens met de voorwaarden die zijn gesteld aan de toelating tot de masteropleiding. Volgens hem is geen juiste invulling gegeven aan de opdracht uit de uitspraak van 6 februari 2019. Appellant betoogt dat het college van bestuur en het CBE in zijn opleidingen en werkervaring reden hadden moeten zien om geen extra toets te verlangen. Volgens appellant heeft het college van bestuur bovendien onvoldoende onderzoek gedaan, omdat het hem ten onrechte niet vooraf in de gelegenheid heeft gesteld om met stukken aan te tonen dat zijn kennis, inzicht en vaardigheden actueel zijn.
Verder betoogt appellant dat de voorwaarden te zwaar zijn, omdat vijf volledige onderdelen van het reguliere bachelorprogramma moeten worden afgerond. Appellant is van mening dat het college van bestuur een meer globale, op hem toegesneden toets had moeten aanbieden. De relevantie van de vereiste studieonderdelen is bovendien volgens hem niet aangetoond, mede gelet op zijn vooropleiding en werkervaring. Appellant stelt in dit verband onder meer dat hij voldoende onderzoeksvaardigheden heeft opgedaan in het doctoraalprogramma en in de master Biomedische Wetenschappen, dat het Community Project voldoende overeenkomt met gevolgde vakken in het doctoraalprogramma en dat hij voldoende actuele kennis van consultvaardigheden heeft door zijn werkzaamheden bij huisartsenpraktijken. Van het themadeeltentamen is de noodzaak onduidelijk, omdat het volgens de brief van 26 augustus 2019 kan worden vervangen door een van de drie voorgestelde alternatieven met een andere inhoud.

2.4.1. De voorwaarde die aan de toelating van appellant tot de masteropleiding Geneeskunde is gesteld, houdt in dat appellant vijf onderdelen van het bachelorprogramma Geneeskunde moet afronden. Dit zijn de Integratietoets, de toets Consultvoering 3, het Community Project in aangepaste vorm, het bacheloressay en themadeeltentamen 3B2 of – gelet op de brief van 26 augustus 2019 – een van de alternatieven 3A1, 3A2 of 3B1. Vanwege de ouderdom van het diploma van appellant en de ingrijpende wijziging van het curriculum na 2005 acht het CBE het gerechtvaardigd dat het college van bestuur wil toetsen of appellants kennis, inzicht en vaardigheden nog actueel zijn. De door appellant overgelegde bewijsstukken over zijn masteropleiding Biomedische Wetenschappen, de deelname aan een training en werkzaamheden in huisartsenpraktijken bieden onvoldoende aanknopingspunten voor een directe toelating. Het CBE onderschrijft het standpunt van het college van bestuur dat alleen een gedegen toetsing door middel van de hierboven genoemde eindwerken van de bacheloropleiding inzicht verschaft over kennis, inzicht en vaardigheden van appellant en dat een globale, specifiek op appellant toegesneden toets hier niet geschikt voor is.

2.4.2. In de uitspraak van 6 februari 2019 heeft het College geoordeeld dat voor de toelating tot de masteropleiding Geneeskunde kwalitatieve eisen mogen worden gesteld aan de inhoud van de vooropleiding en de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden. Voor de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden mag echter niet uitsluitend de ouderdom van het diploma bepalend worden geacht. Een student met een diploma dat ouder is dan vijf jaar moet de mogelijkheid hebben om aan te tonen dat zijn kennis, inzicht en vaardigheden voldoende actueel zijn, bijvoorbeeld door het maken van een toets.
In de uitspraak heeft het College het college van bestuur opgedragen om bij het nemen van een nieuw besluit te onderzoeken of appellant na het behalen van zijn diploma zijn kennis, inzicht en vaardigheden voldoende actueel heeft gehouden, zodat die vergelijkbaar zijn met die van een student met een diploma dat niet ouder is dan vijf jaar.

2.4.3. Anders dan appellant betoogt, volgt uit de uitspraak van 6 september 2019 niet dat aan appellant een beperkte, individuele toets op maat moet worden aangeboden. Uit de stukken en de toelichting ter zitting komt naar voren dat de vijf gekozen onderdelen uit het derdejaars bachelorprogramma elk een bepaald aspect vertegenwoordigen dat van belang is voor de masteropleiding, zoals consultvaardigheden, samenwerking, onderzoeksvaardigheden en inhoudelijke kennis. In de gekozen onderdelen worden deze competenties op het eindniveau van de bacheloropleiding getoetst. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het college van bestuur deze combinatie

van studieonderdelen mocht aanwijzen als toets waarmee appellant de actualiteit van zijn kennis, inzicht en vaardigheden op bachelorniveau kan aantonen. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het CBE de toets te omvangrijk of te zwaar had moeten achten. Ter zitting is gebleken dat de vijf onderdelen samen een omvang van 18 studiepunten hebben en dat er niet voor alle onderdelen onderwijsverplichtingen zijn. Aangenomen kan worden dat de studiebelasting voor een student met relevante voorkennis geringer zal zijn dan voor een reguliere bachelorstudent.
Daarnaast is het College van oordeel dat het CBE zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant met de gegevens die hij heeft overgelegd over zijn in 2014 afgeronde masteropleiding Biomedische Wetenschappen, een gevolgde training en werkervaring bij verschillende huisartsenpraktijken niet voldoende heeft aangetoond dat hij beschikt over actuele kennis, inzicht en vaardigheden op het eindniveau van de bacheloropleiding Geneeskunde. In het bijzonder heeft het CBE er in redelijkheid van kunnen uitgaan dat met de verrichte werkzaamheden bij huisartsenpraktijken op het niveau mbo 4 niet in voldoende mate competenties zoals consultvaardigheden zijn aangetoond op het niveau dat nodig is voor de masteropleiding Geneeskunde.
Het College ziet voorts geen aanleiding voor het oordeel dat het college van bestuur bij de voorbereiding van zijn beslissing onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de actuele kennis, inzicht en vaardigheden van appellant op basis van zijn vooropleiding en werkervaring. Het college van bestuur heeft de masteropleiding Biomedische Wetenschappen meteen in zijn beoordeling betrokken. De overige onderdelen zijn pas in de brief van 26 augustus 2019 beoordeeld, omdat appellant daar pas later informatie over heeft verstrekt aan het college van bestuur. Naar het oordeel van het College lag het op de weg van appellant om hierover zelf tijdig stukken aan te leveren.
De beroepsgronden slagen niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/210**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	6 augustus 2020
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	causaal verband persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellante heeft als persoonlijke omstandigheden naar voren gebracht dat zij voor haar minderjarige broer en zus moest zorgen, omdat haar moeder ziek is. Deze omstandigheden speelden al toen zij in 2015 met de bacheloropleiding Economie en Business begon. In februari 2018 zijn haar minderjarige broer en zus onder toezicht gesteld. Omdat het verder beter met haar moeder leek te gaan, heeft appellante zich voor het studiejaar 2018-2019 voor de bacheloropleiding Business Administration ingeschreven. Gedurende dat studiejaar verslechterde haar gezinssituatie, doordat haar moeder niet meer met het toezicht meewerkte en uithuisplaatsing van haar broer en zus dreigde. Aan deze situatie heeft appellante haar handen vol gehad. Pas na het studiejaar is de situatie verbeterd. Appellante heeft haar persoonlijke omstandigheden pas aan het eind van het studiejaar bij de examencommissie naar voren gebracht in het kader van de BNSA-procedure. Volgens verweerder en de examencommissie kan door de late melding van de persoonlijke omstandigheden van appellante het causaal verband met de studieachterstand niet worden vastgesteld. Het College stelt vast dat appellante in de besluitvormingsfase niet de gelegenheid is geboden om haar persoonlijke omstandigheden, waarvan het bestaan niet wordt betwist, alsnog bij de studieadviseur te melden. Het lag naar het oordeel van het College op de weg van de examencommissie en verweerder om appellante in het kader van de voorbereiding van hun beslissingen die gelegenheid te bieden, omdat de studieadviseur bij uitstek in staat moet worden geacht een inschatting te maken van het effect van persoonlijke omstandigheden op de studievoortgang. Mogelijk zou de studieadviseur door de late melding niet in staat zijn geweest een causaal verband vast te stellen, maar het kan naar het oordeel van het College, gelet op de aard en ernst van de persoonlijke omstandigheden, niet bij voorbaat worden uitgesloten dat de studieadviseur wel degelijk een inschatting van het causaal verband had kunnen maken. Dit betekent dat de beslissingen van de examencommissie en verweerder onvoldoende zijn voorbereid. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 augustus 2019 heeft de examencommissie appellante namens de decaan van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Business Administration gegeven.

Bij beslissing van 9 december 2019 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 februari 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Vervolgens is het onderzoek ter zitting geschorst, teneinde verweerder de gelegenheid te bieden nadere informatie in te winnen.

Verweerder en appellante hebben ieder nadere stukken ingediend.

Het College heeft bepaald dat nader onderzoek ter zitting achterwege blijft.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2015 begonnen met de bacheloropleiding Economie en Business. Zij heeft zich toen vóór 1 februari 2016 van die opleiding laten uitschrijven. In september 2016 is zij opnieuw met de bacheloropleiding Economie en Business begonnen. Omdat zij aan het eind van het studiejaar 2016-2017 niet aan de studievoortgangsnorm had voldaan, is haar toen een BNSA gegeven. In het studiejaar 2017-2018 heeft appellante geen opleiding gevolgd. In september 2018 is zij begonnen met de bacheloropleiding Business Administration. Aan het eind van het studiejaar 2018-2019 had zij 30 van de voor een positief studieadvies vereiste 48 studiepunten gehaald. De examencommissie heeft haar daarom het BNSA gegeven. De door appellante naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden compenseren volgens de examencommissie onvoldoende voor het behaalde resultaat. Hierbij heeft de examencommissie in aanmerking genomen dat appellante haar persoonlijke omstandigheden niet bij een studieadviseur heeft gemeld, zodat het moeilijk is de relatie tussen die omstandigheden en de studieachterstand te beoordelen. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat ook bij laat naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden sprake kan zijn van causaal verband met de studieachterstand. Volgens haar had hierover uit een oogpunt van zorgvuldigheid een advies van de studieadviseur moeten worden gevraagd.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet

geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld."

2.4. Appellante heeft als persoonlijke omstandigheden naar voren gebracht dat zij voor haar minderjarige broer en zus moest zorgen, omdat haar moeder ziek is. Deze omstandigheden speelden al toen zij in 2015 met de bacheloropleiding Economie en Business begon. In februari 2018 zijn haar minderjarige broer en zus onder toezicht gesteld. Omdat het verder beter met haar moeder leek te gaan, heeft appellante zich voor het studiejaar 2018-2019 voor de bacheloropleiding Business Administration ingeschreven. Gedurende dat studiejaar verslechterde haar gezinssituatie, doordat haar moeder niet meer met het toezicht meewerkte en uithuisplaatsing van haar broer en zus dreigde. Aan deze situatie heeft appellante haar handen vol gehad. Pas na het studiejaar is de situatie verbeterd. Appellante heeft haar persoonlijke omstandigheden pas aan het eind van het studiejaar bij de examencommissie naar voren gebracht in het kader van de BNSA-procedure. Volgens verweerder en de examencommissie kan door de late melding van de persoonlijke omstandigheden van appellante het causaal verband met de studieachterstand niet worden vastgesteld.
Het College stelt vast dat appellante in de besluitvormingsfase niet de gelegenheid is geboden om haar persoonlijke omstandigheden, waarvan het bestaan niet wordt betwist, alsnog bij de studieadviseur te melden. Het lag naar het oordeel van het College op de weg van de examencommissie en verweerder om appellante in het kader van de voorbereiding van hun beslissingen die gelegenheid te bieden, omdat de studieadviseur bij uitstek in staat moet worden geacht een inschatting te maken van het effect van persoonlijke omstandigheden op de studievoortgang. Mogelijk zou de studieadviseur door de late melding niet in staat zijn geweest een causaal verband vast te stellen, maar het kan naar het oordeel van het College, gelet op de aard en ernst van de persoonlijke omstandigheden, niet bij voorbaat worden uitgesloten dat de studieadviseur wel degelijk een inschatting van het causaal verband had kunnen maken. Dit betekent dat de beslissingen van de examencommissie en verweerder onvoldoende zijn voorbereid. Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 9 december 2019 moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het door appellente ingestelde administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de examencommissie van 22 augustus 2019 te vernietigen.

2.6. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 9 december 2019;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde van 22 augustus 2019 gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van 22 augustus 2019;
I. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 9 december 2019;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam in de bij appellante in verband met de behandeling van het administratief beroep en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.100,00 (zegge: tweeduizend

honderd euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/211**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	16 maart 2020
Partijen	:	appellante en het CBE van De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieadvies tijdig
Artikelen	:	WHW: Artikel 7.8b OER: Artikel 7.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe overweegt het College dat vast staat dat appellante niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan. Voorts overweegt het College dat appellante haar persoonlijke omstandigheden laat heeft gemeld bij de studentendecaan. Appellante heeft ter zitting van het College ook erkend dat zij eerder hiervan melding had moeten maken. Door deze omstandigheden zo laat te melden, heeft zij de opleiding de mogelijkheid ontnomen om advies te geven dan wel voor haar passende voorzieningen te treffen. Tevens heeft de studentendecaan hierdoor het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm niet kunnen vaststellen. Het College is van oordeel dat dit voor risico van appellante komt. Wat betreft de stelling van appellante dat zij in het studiejaar 2015-2016 een operatie heeft ondergaan en dat zij dat destijds heeft gemeld, overweegt het College dat appellante destijds een andere opleiding volgde binnen de hogeschool. De melding die zij destijds heeft gedaan vond plaats bij een andere studentendecaan. Naar het oordeel van het College lag het op de weg van appellante om dit in het studiejaar 2018-2019 te melden, te meer ter zitting van het CBE aan appellante is gevraagd of zij voorafgaand aan periode 3 en 4 hinder heeft ondervonden van haar persoonlijke omstandigheden. Appellante heeft dit toen echter ontkend. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 juli 2019 heeft de examencommissie van de faculteit Bestuur, Recht en Veiligheid aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bacheloropleiding Safety and Security Management (Integrale Veiligheidskunde).

Bij beslissing van 4 november 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 februari 2020, waar appellante, bijgestaan door S. Swinkels en R. Jacobs, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Verder zijn namens de examencommissie A.F. Low, voorzitter, en mr. M.J. van der Velde, vice-voorzitter, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2018-2019 begonnen met de bacheloropleiding Safety and Security Management (Integrale Veiligheidskunde). De examencommissie heeft appellante bij beslissing van 23 juli 2019 een BNSA gegeven, omdat zij aan het einde van het eerste studiejaar 26 van de vereiste 50 studiepunten heeft behaald en dus niet aan de studienorm heeft voldaan.

2.2. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat appellante voornamelijk heeft gesteld in blok 3 en 4 hinder te hebben ondervonden als gevolg van persoonlijke omstandigheden die zijn terug te voeren op haar medische toestand en de situatie met haar vader. Dit betekent dat appellante in ieder geval onvoldoende heeft gesteld om aan te kunnen nemen dat zij ook in blok 1 en 2 hinder heeft ondervonden van haar persoonlijke omstandigheden. Appellante heeft in blok 1 en blok 2 slechts 15 van de 28 studiepunten behaald. Appellante heeft volgens het CBE weliswaar aangevoerd dat de herkansingen van blok 2 in april 2019 plaatsvonden, maar zij heeft ook verklaard dat pas problemen ontstonden na een telefoongesprek met haar vader eind april, derhalve nadat de herkansingen hadden plaatsgevonden. Daarom kan niet worden aangenomen dat zij tijdens de herkansingen hinder heeft ondervonden van haar persoonlijke omstandigheden.
Ten aanzien van de persoonlijke omstandigheden heeft het CBE overwogen dat appellante de studentendecaan, mevrouw Royaards, pas op de hoogte heeft gebracht van haar persoonlijke omstandigheden nadat zij in de derde week van juni weer was teruggekeerd naar huis. Zij heeft daardoor niet voldaan aan de verplichting om de studentendecaan tijdig op de hoogte te stellen. Verder is rekening gehouden met de omstandigheid dat appellante geen goed contact had met Royaards, maar het lag op de weg van appellante om een andere studentendecaan te kiezen. Eerst na ontvangst van het BNSA heeft appellante contact gezocht met een andere studentendecaan. Het advies van die decaan houdt in dat er geen bewijs is van de persoonlijke omstandigheden en voorts dat het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievertraging niet is aan te geven, omdat er geen of nauwelijks contact is geweest met de decaan en omdat de omstandigheden laat zijn gemeld. De examencommissie heeft volgens het CBE dan ook mogen aansluiten bij het standpunt van de studentendecaan dat causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studieresultaten niet is vast te stellen. Het CBE heeft voorts overwogen dat zelfs indien rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellante in blok 3 en 4 zij in totaal 47 van de 50 studiepunten had kunnen behalen hetgeen nog steeds onder de studievoortgangsnorm is.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Zij voert hiertoe aan dat ze ook tijdens blok 1 en 2 in haar studieprestaties werd gehinderd door persoonlijke omstandigheden. Zij wijst erop dat zij werd beïnvloed door haar hormoonspiegel. Ook werd ze voor aanvang van de tentamenweken door haar verder gebeld waardoor ze spanningen ervoer. Zij wijst er voorts op dat zij medicijnen gebruikt om de spanningen die zij ervaart te verminderen. Hoewel zij tijdens de hoorzitting bij het CBE nog heeft ontkend dat zich tijdens blok 1 en 2 persoonlijke omstandigheden hebben

voorgedaan, was daarvan toch sprake. In dit verband wijst appellante op haar culturele achtergrond waarbij het niet gebruikelijk is een weerwoord te geven als tegen haar wordt gesproken. Appellante voert voorts aan dat sommige vakken aan elkaar gekoppeld waren, waarbij het laatste vak werd gevolgd in de periode dat zij werd gehinderd door persoonlijke omstandigheden. Volgens appellante bestaat er wel causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de mindere studieprestaties. Appellante voert verder aan dat zij weliswaar laat contact heeft opgenomen met de studentendecaan, maar zij heeft meerdere keren aangeboden om mogelijke vragen van de decaan te beantwoorden. De studentendecaan heeft haar niet verzocht om enig bewijs te leveren van haar persoonlijke omstandigheden. Ter zitting van het College heeft appellante voorts verklaard dat zij in het studiejaar 2015-2016 een operatie heeft ondergaan en dat zij hiervan nog steeds hinder ondervindt. Zij heeft dit destijds gemeld bij een studentendecaan. Zij mocht er derhalve vanuit gaan dat de opleiding hiermee bekend was, aldus appellante.

2.3.1. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. (…)”
Het derde lid luidt: “Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…) Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.”
Het zevende lid luidt: “Bij algemene maatregel van bestuur wordt bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.”

Artikel 7.1, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Integrale Veiligheidskunde van de Haagse Hogeschool (hierna: de OER) luidt: “De student ontvangt aan het eind van zijn eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een opleiding advies over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de opleiding waarvoor hij is ingeschreven. Dit advies wordt schriftelijk of per e-mail aan het hogeschoolmailadres en/of het op dat moment bij de school bekende courante emailadres van de student uitgebracht door de examencommissie, namens en onder verantwoordelijkheid van de faculteitsdirecteur.”

Artikel 7.5, eerste lid, van de OER luidt: “De examencommissie kan, na kennis genomen te hebben van een gemotiveerd advies van de studentdecaan, beslissen om het uitbrengen van het studieadvies uit te stellen indien de persoonlijke omstandigheden van de student hiertoe aanleiding geven. […]”
Het tweede lid luidt: “Indien de student wil dat de examencommissie rekening houdt met zijn persoonlijke omstandigheden, dan moet hij de studentendecaan en zijn studie(loopbaan)begeleider over deze omstandigheden informeren op het moment dat deze zich voordoen, of zo spoedig mogelijk daarna. Ook moet de student voor 1 juli, tenzij de omstandigheden zich na 1 juli hebben voorgedaan, een gemotiveerd en onderbouwd verzoek bij de examencommissie indienen om het uitbrengen van het studieadvies vanwege deze persoonlijke omstandigheden uit te stellen. De student is zelf verantwoordelijk voor het melden van de omstandigheden en het aannemelijk maken van daardoor ontstane studievertraging, het doen van een verzoek bij de examencommissie en voor het in overleg met de studieloopbaanbegeleider opstellen van een studieplan om eventuele studievertraging te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken.”

2.3.2. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe overweegt het College dat vast staat dat appellante niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan. Voorts overweegt het College dat appellante haar persoonlijke omstandigheden laat heeft gemeld bij de studentendecaan. Appellante

heeft ter zitting van het College ook erkend dat zij eerder hiervan melding had moeten maken. Door deze omstandigheden zo laat te melden, heeft zij de opleiding de mogelijkheid ontnomen om advies te geven dan wel voor haar passende voorzieningen te treffen. Tevens heeft de studentendecaan hierdoor het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm niet kunnen vaststellen. Het College is van oordeel dat dit voor risico van appellante komt. Wat betreft de stelling van appellante dat zij in het studiejaar 2015-2016 een operatie heeft ondergaan en dat zij dat destijds heeft gemeld, overweegt het College dat appellante destijds een andere opleiding volgde binnen de hogeschool. De melding die zij destijds heeft gedaan vond plaats bij een andere studentendecaan. Naar het oordeel van het College lag het op de weg van appellante om dit in het studiejaar 2018-2019 te melden, te meer ter zitting van het CBE aan appellante is gevraagd of zij voorafgaand aan periode 3 en 4 hinder heeft ondervonden van haar persoonlijke omstandigheden. Appellante heeft dit toen echter ontkend.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/212**
Rechter(s)	:	mrs. Drop, Van Diepenbeek en Van Rijswick
Datum uitspraak	:	1 september 2020
Partijen	:	appellante en CBE HAS Hogeschool
Trefwoorden	:	discriminatie eindbeoordeling herkansing tussenbeoordeling
Artikelen	:	BO-handleiding artikel 4.4.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Na de eerste beslissing van verweerder van 29 mei 2019, waarbij het administratief beroep van appellante gegrond is verklaard omdat aan haar niet eerst een objectieve tussenbeoordeling was gegeven en indien nodig de mogelijkheid tot herkansing was geboden, heeft appellante op 18 juni 2019 ten behoeve van een tussenbeoordeling een aangepast portfolio professioneel handelen ingeleverd. Op 19 juni 2019 is in een tussenbeoordeling het professioneel handelen van appellante door twee examinatoren die niet betrokken waren bij de eerdere beslissing, met een onvoldoende beoordeeld. Daarbij hebben deze examinatoren zich naar het oordeel van het College terecht beperkt tot de beoordeling van de reflectie van appellante op het onderdeel professioneel handelen, aangezien dit onderdeel eerder als onvoldoende was beoordeeld. Tegen deze beslissing heeft appellante geen administratief beroep ingesteld, zodat deze beslissing in rechte vaststaat. Overeenkomstig artikel 4.4.1 van de BO Handleiding is appellante vervolgens uitgenodigd om op 24 juni 2019 in onderling overleg te bepalen wat de vervolgstappen zouden kunnen zijn, zodat zij haar portfolio in een herkansing kon verbeteren. Nadat zij op die datum niet was verschenen, is zij voor overleg op 4 juli 2019 uitgenodigd, waar zij eveneens niet is verschenen. Uit de mededelingen van appellante ter zitting begrijpt het College dat appellante de uitnodigingen wel heeft ontvangen maar door vakantie en de afspraak met de door haar in haar zaak ingeschakelde gemachtigde dat deze met vertegenwoordigers van de HAS zou corresponderen, daarop niet (tijdig) heeft gereageerd. Deze omstandigheden die ertoe hebben geleid dat appellante zich niet tijdig heeft verstaan met haar beoordelaars om te spreken over verbeteringsmogelijkheden, zijn omstandigheden die naar het oordeel van het College voor rekening en risico komen van appellante. Met de betrokken uitnodigingen hebben de examinatoren appellante naar het oordeel van het College appellante dan ook voldoende mogelijkheden tot herkansing van haar tussenbeoordeling geboden en hebben zij voldaan aan de opdracht die verweerder in de beslissing van 29 mei 2019 heeft gegeven. Omdat appellante haar bij de tussenbeoordeling van 19 juni 2019 als onvoldoende beoordeelde portfolio niet heeft herkanst, konden de examinatoren bij beslissing van 18 juli 2019 tot een onvoldoende eindbeoordeling komen. Verweerder heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat de onvoldoende eindbeoordeling het onvermijdelijke gevolg is van het niet ingaan op de uitnodiging voor herkansing. Dat de examinatoren bij de eindbeoordeling abusievelijk het formulier ‘Tussenbeoordelingsformulier BO’ hebben gebruikt, betekent niet dat deze eindbeoordeling tezamen met de tussenbeoordeling als één

beslissing had moeten worden beschouwd, zoals appellante heeft betoogd.
Gelet op het vorenstaande volgt het College appellante niet in haar opvatting dat het bestreden besluit in strijd is met diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Voor zover appellante betoogt dat zij als vrouw in een gelijk geval is gediscrimineerd ten opzichte van een mannelijke medestudent die dezelfde bedrijfsopdracht uitvoerde, wordt overwogen dat geen sprake is van gelijke gevallen. Hieraan staat reeds in de weg dat verweerder onbetwist heeft gesteld dat de mannelijke student, anders dan appellante, gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid tot herkansen van de tussenbeoordeling.
Aan appellantes stelling dat de beoordeling onjuist zou zijn, moet het College ten slotte voorbijgaan omdat de inhoud van een beoordeling niet door het College mag worden getoetst.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de HAS Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2019 heeft de examinator aan appellante medegedeeld dat zij een definitief onvoldoende tussenbeoordeling heeft behaald voor de beroepsopdracht.

Bij beslissing van 12 november 2019 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 mei 2020, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. ing. W.A.L.D.I. van Slagmaat, voorzitter van verweerder zijn verschenen. Namens de opleiding zijn T. Hattink, opleidingsdirecteur, en B. van den Brink, BO-coördinator, verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis

2.1. Appellante was in het studiejaar 2018-2019 laatstejaarsstudent bij de opleiding Tuinbouw en Akkerbouw aan de HAS in Den Bosch. Het laatste onderdeel van haar studie bestond uit het, in samenwerking met een andere, mannelijke student, uitvoeren van een bedrijfsopdracht bij Van Iperen B.V. Bij beslissing van 16 april 2019 heeft de examinator aan appellante medegedeeld dat de bedrijfsopdracht als onvoldoende is beoordeeld en zij meteen diende te stoppen met het uitvoeren van de bedrijfsopdracht. Bij beslissing van 29 mei 2019, verzonden op 6 juni 2019, heeft verweerder het administratief beroep tegen de beslissing van de examinator gegrond verklaard. Appellante moest eerst in de gelegenheid worden gesteld om een objectieve eerste tussenbeoordeling te verkrijgen en, indien deze onvoldoende zou zijn,

een mogelijkheid tot herkansing worden geboden.

2.2. Op 18 juni 2019 heeft appellante een aangepast reflectierapport – portfolio – ingeleverd. Bij beslissing van 19 juni 2019, per e-mail kenbaar gemaakt op 20 juni 2019, is dit portfolio in de eerste tussentijdse beoordeling als onvoldoende beoordeeld. Tegen deze beslissing is geen administratief beroep ingesteld, zodat deze in rechte vaststaat.
Appellante is voorts uitgenodigd voor overleg op 24 juni 2019 over de nodige aanpassingen in het portfolio. Zij heeft op deze uitnodiging niet gereageerd en was ook niet op 24 juni 2019 aanwezig voor overleg. Op 1 juli 2019 is appellante wederom uitgenodigd, nu voor een gesprek op 4 juli 2019. Daar is zij zonder bericht ook niet verschenen.

Besluitvorming

2.3. Bij beslissing van 18 juli 2019 heeft de examinator de eindbeoordeling met een onvoldoende beoordeeld. Daaraan is ten grondslag gelegd dat uit het portfolio onvoldoende de professionele houding van appellante naar voren komt. Omdat op basis van de tussentijdse beoordeling door appellante geen aangepaste versie van het portfolio en de reflectie is gemaakt, is de bedrijfsopdracht als definitief onvoldoende beoordeeld.

2.4. Aan de beslissing van 12 november 2019 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellante twee maal is uitgenodigd voor een herkansing van de tussentijdse beoordeling, namelijk op 24 juni 2019 en 4 juli 2019. Van beide mogelijkheden heeft appellante geen gebruik gemaakt, zodat een onvoldoende beoordeling van de bedrijfsopdracht bij beslissing van 18 juli 2019 het onvermijdelijke gevolg daarvan is. Verweerder heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat het niet aannemelijk is dat appellante geen enkele uitnodiging heeft ontvangen, nu zij wel op andere e-mails van de HAS van latere datum heeft gereageerd. Voorts meent verweerder dat de omstandigheid dat appellante op 1 juli 2019 op vakantie zou zijn gegaan, in haar risicosfeer ligt. Tot slot wijst verweerder de door appellante gestelde discriminatie ten opzichte van de mannelijke medestudent die wel is geslaagd, van de hand. De mannelijke medestudent had eveneens een onvoldoende voor de eerste tussenbeoordeling van de bedrijfsopdracht, maar heeft, anders dan appellante, gebruik gemaakt van de mogelijkheid om te herkansen. In deze herkansing is hij alsnog geslaagd.

Het geschil in beroep

2.5. Appellante is het niet eens met de beslissing van 12 november 2019. Zij voert daartoe – samengevat weergegeven – het volgende aan.
Ten eerste is de beslissing volgens haar in strijd met de eerdere beslissing op administratief beroep van verweerder van 29 mei 2019. In die beslissing heeft verweerder de tussenbeoordeling en de eindbeoordeling als één beslissing beschouwd. Dat had verweerder in dit geval ook moeten doen en het administratief beroep tegen de beslissing van 18 juli 2019 ook moeten beschouwen als een administratief beroep tegen de beslissing van 19 juni 2019. Dat sprake is van één beslissing, blijkt ook uit het feit dat de examinator het formulier ‘Tussenbeoordeling BO’ heeft gebruikt. In de e-mail van 20 juni 2019 is verder geen beslissing genomen. Er is alleen maar verzocht om het portfolio te bespreken. Verder is appellante geen objectieve beoordeling geboden, omdat bij de eerste beslissing van 16 april 2019 dezelfde personen zijn betrokken als bij de beslissing van 19 juni 2019.
Verder is appellante geen herkansing geboden, aangezien zij niet de gelegenheid kreeg om de beroepsopdracht bij Van Iperen verder af te ronden. Aan haar werd een nieuw traject in 2019-2020 aangeboden. Aan haar mannelijke medestudent werd wel een herkansing geboden door de beroepsopdracht bij Van Iperen af te maken. In het zelfde geval werd zij dus anders behandeld en daarmee is sprake van discriminatie.
Ten tweede is de beslissing in strijd met de regels die zijn neergelegd in de door de HAS gehanteerde ‘BO-Handleiding, het proces van een beroepsopdracht 2018-2019’, aldus appellante. Verweerder is in het administratief beroep ten onrechte niet ingegaan op de grond dat de examinator in strijd heeft gehandeld

met de regels in de BO-Handleiding.
Ten derde is de beslissing vanwege de gemelde gebreken volgens appellante in strijd met diverse beginselen van behoorlijk bestuur maar ook met het verbod van discriminatie.
Tot slot voert appellante aan dat de beoordeling in de beslissing van 18 juli 2019 onjuist is, want te laag. Daartoe wijst zij erop dat de examinatoren niet het vereiste formulier hebben gebruikt, waardoor niet valt na te gaan hoeveel punten zij hebben gegeven. Dit maakt de beslissing onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Beoordeling door het College

2.6. Na de eerste beslissing van verweerder van 29 mei 2019, waarbij het administratief beroep van appellante gegrond is verklaard omdat aan haar niet eerst een objectieve tussenbeoordeling was gegeven en indien nodig de mogelijkheid tot herkansing was geboden, heeft appellante op 18 juni 2019 ten behoeve van een tussenbeoordeling een aangepast portfolio professioneel handelen ingeleverd. Op 19 juni 2019 is in een tussenbeoordeling het professioneel handelen van appellante door twee examinatoren die niet betrokken waren bij de eerdere beslissing, met een onvoldoende beoordeeld. Daarbij hebben deze examinatoren zich naar het oordeel van het College terecht beperkt tot de beoordeling van de reflectie van appellante op het onderdeel professioneel handelen, aangezien dit onderdeel eerder als onvoldoende was beoordeeld. Tegen deze beslissing heeft appellante geen administratief beroep ingesteld, zodat deze beslissing in rechte vaststaat.
Overeenkomstig artikel 4.4.1 van de BO-Handleiding is appellante vervolgens uitgenodigd om op 24 juni 2019 in onderling overleg te bepalen wat de vervolgstappen zouden kunnen zijn, zodat zij haar portfolio in een herkansing kon verbeteren. Nadat zij op die datum niet was verschenen, is zij voor overleg op 4 juli 2019 uitgenodigd, waar zij eveneens niet is verschenen. Uit de mededelingen van appellante ter zitting begrijpt het College dat appellante de uitnodigingen wel heeft ontvangen maar door vakantie en de afspraak met de door haar in haar zaak ingeschakelde gemachtigde dat deze met vertegenwoordigers van de HAS zou corresponderen, daarop niet (tijdig) heeft gereageerd. Deze omstandigheden die ertoe hebben geleid dat appellante zich niet tijdig heeft verstaan met haar beoordelaars om te spreken over verbeteringsmogelijkheden, zijn omstandigheden die naar het oordeel van het College voor rekening en risico komen van appellante. Met de betrokken uitnodigingen hebben de examinatoren appellante naar het oordeel van het College appellante dan ook voldoende mogelijkheden tot herkansing van haar tussenbeoordeling geboden en hebben zij voldaan aan de opdracht die verweerder in de beslissing van 29 mei 2019 heeft gegeven. Omdat appellante haar bij de tussenbeoordeling van 19 juni 2019 als onvoldoende beoordeelde portfolio niet heeft herkanst, konden de examinatoren bij beslissing van 18 juli 2019 tot een onvoldoende eindbeoordeling komen. Verweerder heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat de onvoldoende eindbeoordeling het onvermijdelijke gevolg is van het niet ingaan op de uitnodiging voor herkansing.
Dat de examinatoren bij de eindbeoordeling abusievelijk het formulier ‘Tussenbeoordelingsformulier BO’ hebben gebruikt, betekent niet dat deze eindbeoordeling tezamen met de tussenbeoordeling als één beslissing had moeten worden beschouwd, zoals appellante heeft betoogd.
Gelet op het vorenstaande volgt het College appellante niet in haar opvatting dat het bestreden besluit in strijd is met diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Voor zover appellante betoogt dat zij als vrouw in een gelijk geval is gediscrimineerd ten opzichte van een mannelijke medestudent die dezelfde bedrijfsopdracht uitvoerde, wordt overwogen dat geen sprake is van gelijke gevallen. Hieraan staat reeds in de weg dat verweerder onbetwist heeft gesteld dat de mannelijke student, anders dan appellante, gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid tot herkansen van de tussenbeoordeling.
Aan appellantes stelling dat de beoordeling onjuist zou zijn, moet het College ten slotte voorbijgaan omdat de inhoud van een beoordeling niet door het College mag worden getoetst.
Het betoog faalt.

Slotsom

2.7. Het beroep is ongegrond.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/213**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	20 februari 2020
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband mantelzorg minnelijke schikking studentendecaan studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.61, derde lid Hogeschoolgids: artikel 6.8
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Het College overweegt ambtshalve dat het CBE in eerste instantie ten onrechte heeft nagelaten de directeur van de Rotterdam Academy een uitnodiging te zenden om in overleg met appellante na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Hierdoor heeft dit minnelijke gesprek aanvankelijk niet plaatsgevonden. Omdat tijdens de hoorzitting van het CBE appellante nieuwe persoonlijke omstandigheden, in de zin van mantelzorg heeft aangevoerd, is uiteindelijk alsnog de gelegenheid gegeven om te bezien of een minnelijke schikking mogelijk was. Derhalve is er geen sprake van een schending van artikel 7.61, derde, lid, van de WHW. 2.3.3. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de directeur ten onrechte in stand heeft gelaten. Het College overweegt hiertoe dat de opleiding voldoende rekening heeft gehouden met het overlijden van de opa van appellante door haar extra tentamenkansen te bieden. Die tentamenkansen heeft zij echter niet succesvol weten te benutten. Het CBE heeft dan ook terecht overwogen dat, gelet op de aangeboden extra tentamenkansen, de omstandigheid dat de opa van appellante is overleden, niet in de weg staat aan de vaststelling dat appellate niet geschikt wordt geacht voor de opleiding. Ten aanzien van de verleende mantelzorg overweegt het College dat appellante deze omstandigheid eerst ter zitting van het CBE heeft gemeld. Appellante heeft door het niet tijdig melden van de mantelzorg de opleiding de mogelijkheid ontnomen om voor haar passende voorzieningen te treffen. Het CBE heeft de studentendecaan verzocht na te gaan of causaal verband bestaat tussen de verleende mantelzorg en het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm. De studentendecaan heeft het causaal verband niet kunnen vaststellen. Het College is van oordeel dat dit voor risico van appellante komt. De omstandigheid dat appellante, naar zij stelt, sinds september 2019 alle lessen heeft bijgewoond en deel heeft genomen aan alle tentamens kan in deze procedure geen rol spelen. Deze omstandigheid dateert van de periode nadat aan appellante een BNSA is opgelegd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

Het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 augustus 2019 heeft de directeur van de Rotterdam Academy aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bacheloropleiding Ad Officemanagement.

Bij beslissing van 13 december 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 februari 2020, waar appellante, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de opleiding is M.R. van Rooijen, onderwijsmanager, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2018-2019 begonnen met de bacheloropleiding Ad Officemanagement. De directeur van de Rotterdam Academy heeft appellante bij beslissing van 31 augustus 2019 een BNSA gegeven, omdat zij aan het einde van het eerste studiejaar 44 van de vereiste 48 studiepunten heeft behaald en dus niet aan de studienorm heeft voldaan.

2.2. Het CBE heeft de beslissing van de directeur in stand gelaten. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat vaststaat dat appellante niet aan de studienorm heeft voldaan. De door appellante aangevoerde omstandigheden, de mantelzorg voor haar opa en het overlijden van haar opa, dienen volgens het CBE te worden aangemerkt als persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008. Volgens het CBE is er een oorzakelijk verband tussen het overlijden van de opa van appellante en de negatieve studieresultaten. Appellante heeft echter van de examencommissie de mogelijkheid gekregen om de tentamens waarbij ze last had van haar persoonlijke omstandigheden extra te herkansen. Gelet op deze mogelijkheid kan deze omstandigheid volgens het CBE niet in de weg staan aan de vaststelling dat appellante, met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, niet geschikt wordt geacht voor de opleiding. Ten aanzien van de door appellante verleende mantelzorg heeft het CBE overwogen dat geen oorzakelijk verband tussen de omstandigheid en de negatieve studieresultaten kan worden vastgesteld. De studentendecaan heeft een dergelijk verband niet kunnen vaststellen, omdat appellante de mantelzorg niet eerder heeft gemeld dan ter zitting van het CBE. Wanneer appellante dit wel tijdig had gemeld had, hadden er voorzieningen kunnen worden getroffen en had de studentendecaan een advies kunnen geven. Ook toen appellante bij de studentendecaan melding maakte van het overlijden van haar opa heeft ze nooit gemeld dat zij mantelzorg verrichtte. Appellante heeft ook anderszins niet aannemelijk gemaakt dat de mantelzorg haar studieresultaten negatief beïnvloedde. De omstandigheden die appellante aanvoert ten aanzien van de diefstal en inbraak vonden plaats nadat de studievoortgangsnorm niet was behaald en hebben zodoende daarop niet van invloed kunnen zijn.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE de beslissing van de directeur ten onrechte heeft gehandhaafd. Zij voert hiertoe aan dat haar persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten negatief hebben beïnvloed.

Nadat haar opa op 7 juni 2019 overleed, moest zij met spoed naar het buitenland. Op 11 juni 2019 moest zij Praktijkopdracht 4; Projectmanagement (OFMPPMO1VX) en Communicatie voor de Officemanagers 2 (OFMNOMO2VX) inleveren. De eerste kans om de opdracht in te leveren, heeft zij door de begrafenisceremonie in het buitenland gemist. Voor de tweede kans heeft ze een onvoldoende gekregen en voor de door de examencommissie aangeboden derde kans heeft zij een 5,1 behaald. Hierdoor heeft zij het vak net niet behaald. Voorts voert appellante aan dat ze vanaf oktober 2018 tot aan het overlijden van haar opa zo'n zeven uur per week mantelzorg aan hem heeft verleend. Verder voert appellante aan dat zij sinds september 2019 alle lessen heeft bijgewoond en deel heeft genomen aan alle tentamens om zo te laten zien dat ze de opleiding aankan, aldus appelante.

2.3.1. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. (…)"
Het derde lid luidt: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…) Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd."
Het zevende lid luidt: "Bij algemene maatregel van bestuur wordt bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt."

Artikel 6.8, eerste lid, van de Hogeschoolgids van de Rotterdam Academy 2018 luidt: "Aan elke student wordt aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving van elke associate degree-opleiding, voltijd en duaal, een advies uitgebracht over de voorzetting van de studie binnen of buiten de opleiding. […]"
Het tweede lid luidt: "Aan het studieadvies kan door de instituutsdirectie een afwijzing worden verbonden overeenkomstig de regels die zijn opgenomen in de bijlage Reglement studieadvies en afwijzing. Tot afwijzing wordt overgegaan indien de student het eerste jaar van inschrijving voor de associate degree-opleiding nog niet heeft voltooid en, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt geacht moet worden voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de toepasselijke studievoortgangsnorm."
Het vierde lid luidt: "De student is verantwoordelijk voor het tijdig melden bij de studentendecaan van relevante persoonlijke omstandigheden."

2.3.2. Het College overweegt ambtshalve dat het CBE in eerste instantie ten onrechte heeft nagelaten de directeur van de Rotterdam Academy een uitnodiging te zenden om in overleg met appellante na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Hierdoor heeft dit minnelijke gesprek aanvankelijk niet plaatsgevonden. Omdat tijdens de hoorzitting van het CBE appellante nieuwe persoonlijke omstandigheden, in de zin van mantelzorg heeft aangevoerd, is uiteindelijk alsnog de gelegenheid gegeven om te bezien of een minnelijke schikking mogelijk was. Derhalve is er geen sprake van een schending van artikel 7.61, derde, lid, van de WHW.

2.3.3. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de directeur ten onrechte in stand heeft gelaten. Het College overweegt hiertoe dat de opleiding voldoende rekening heeft gehouden met het overlijden van de opa van appellante door haar extra tentamenkansen te bieden. Die tentamenkansen heeft zij echter niet succesvol weten te benutten. Het CBE heeft dan ook terecht overwogen dat, gelet op de aangeboden extra tentamenkansen, de omstandigheid

dat de opa van appellante is overleden, niet in de weg staat aan de vaststelling dat appellate niet geschikt wordt geacht voor de opleiding. Ten aanzien van de verleende mantelzorg overweegt het College dat appellante deze omstandigheid eerst ter zitting van het CBE heeft gemeld. Appellante heeft door het niet tijdig melden van de mantelzorg de opleiding de mogelijkheid ontnomen om voor haar passende voorzieningen te treffen. Het CBE heeft de studentendecaan verzocht na te gaan of causaal verband bestaat tussen de verleende mantelzorg en het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm. De studentendecaan heeft het causaal verband niet kunnen vaststellen. Het College is van oordeel dat dit voor risico van appellante komt. De omstandigheid dat appellante, naar zij stelt, sinds september 2019 alle lessen heeft bijgewoond en deel heeft genomen aan alle tentamens kan in deze procedure geen rol spelen. Deze omstandigheid dateert van de periode nadat aan appellante een BNSA is opgelegd.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/215.4**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	29 oktober 2020
Partijen	:	verzoeker
Trefwoorden	:	mededelingsplicht nieuwe feiten of omstandigheden onderzoeksplicht vervallenverklaring
Artikelen	:	Awb: artikel 8:119 eerste lid
Uitspraak	:	Verzoek om herziening en schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3. In het verzoekschrift heeft verzoeker uiteengezet dat hij het niet eens is met de uitspraak waarvan hij herziening verzoekt. Hij betoogt onder meer dat het College ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat hij geen belang heeft bij een beoordeling van het beroep. Hij voert hiertoe aan dat het feitelijk onjuist is dat hij niet in een gunstiger positie kan komen te verkeren. Hij wijst erop dat indien het College tot het oordeel zou zijn gekomen dat de handelwijze van het CBE onrechtmatig is, het CBE een aanvraag voor accreditatie van een nieuwe opleiding moet indienen. En die aanvraag voor een accreditatie voor een nieuwe opleiding is gelijk aan de aanvraag voor accreditatie voor de oorspronkelijke opleiding. Verzoeker voert voorts aan dat hij nooit is ingelicht over de invoering van de brede bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid en dat hij goedkeuring moet worden geacht te hebben ontvangen voor het volgen van een onderwijsprogramma van een vrij bachelorexamen. Ter zitting van het College heeft verzoeker toegelicht dat de Rijksuniversiteit Groningen nooit alle op de zaak betrekking hebbende stukken aan hem, alsook aan het College, heeft overgelegd. Hierdoor kon niet van hem worden verwacht dat hij volledig op de hoogte kon en behoorde te zijn van alle relevante informatie. Volgens verzoeker dient de mededelingsplicht van de Rijksuniversiteit Groningen in dit geval zwaarder te wegen dan zijn onderzoeksplicht. Verzoeker voert verder onder meer aan dat hij een toezegging had van de studieadviseur, dat het instellingsbestuur gehandeld heeft in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dat het instellingsbestuur niet zomaar een opleiding mag beëindigen. Verzoeker heeft voorts een verzoek om schadevergoeding ingediend. 2.4. Hetgeen verzoeker aanvoert, betreft geen nieuwe feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Uit het verzoekschrift van verzoeker blijkt dat hij het niet eens is met het oordeel van het College en de overwegingen die daaraan ten grondslag liggen. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er echter niet toe om een geschil waarin is beslist, naar aanleiding van de uitspraak opnieuw aan de rechter voor te leggen. 2.5. Gelet op het vorenstaande dient het verzoek te worden afgewezen. Hetgeen verzoeker aanvoert, geeft evenmin aanleiding van de door hem genoemde buitenwettelijke mogelijkheid om de uitspraak ambtshalve vervallen te verklaren gebruik te maken. Die mogelijkheid is bedoeld voor uitzonderlijke, hier niet aan de orde zijnde gevallen. Ook anderszins bestaat er geen aanleiding de uitspraak teniet te doen. Gelet hierop dient het verzoek om schadevergoeding te worden afgewezen.

Uitspraak op het verzoek van:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 20 december 2018, CBHO 2018/125, heeft het College het beroep van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen.

Bij brief, bij het College ingekomen op 19 december 2019, heeft verzoeker het College verzocht die uitspraak te herzien. Tevens heeft hij een buitenwettelijk verzoek tot vervallenverklaring gedaan.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 oktober 2020, waar verzoeker is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.2. De uitspraak van 20 december 2018, waartegen dit verzoekschrift zich richt, bevat de niet-ontvankelijkverklaring van het beroep van verzoeker tegen een beslissing van het college van beroep voor de examens (hierna: CBE) van de Rijksuniversiteit Groningen. Het College heeft het beroep van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard, omdat hij geen belang heeft bij een beoordeling van zijn beroep. Het College heeft hiertoe overwogen dat verzoeker door zijn beroep niet in een gunstiger positie kan komen te verkeren, omdat de bacheloropleiding Fiscaal Recht, in het kader waarvan het vakkenpakket van verzoeker was goedgekeurd, op 1 februari 2018 is beëindigd. Het College heeft voorts overwogen dat verzoeker niet tot op zekere hoogte aannemelijk heeft gemaakt dat hij schade heeft geleden.

2.3. In het verzoekschrift heeft verzoeker uiteengezet dat hij het niet eens is met de uitspraak waarvan hij herziening verzoekt. Hij betoogt onder meer dat het College ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat hij geen belang heeft bij een beoordeling van het beroep. Hij voert hiertoe aan dat het feitelijk onjuist is dat hij niet in een gunstiger positie kan komen te verkeren. Hij wijst erop dat indien het College tot het oordeel zou zijn gekomen dat de handelwijze van het CBE onrechtmatig is, het CBE een aanvraag voor accreditatie van een nieuwe opleiding moet indienen. En die aanvraag voor een accreditatie voor een nieuwe opleiding is gelijk aan de aanvraag voor accreditatie voor de oorspronkelijke opleiding. Verzoeker voert voorts aan dat hij nooit is ingelicht over de invoering van de brede bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid en dat hij goedkeuring moet worden geacht te hebben ontvangen voor het volgen van een onderwijsprogramma van een vrij bachelorexamen. Ter zitting van het College heeft verzoeker toegelicht dat de Rijksuniversiteit Groningen nooit alle op de zaak betrekking hebbende stukken aan hem, alsook aan het College, heeft overgelegd. Hierdoor kon niet van hem worden verwacht dat hij volledig op de hoogte kon en behoorde te zijn van alle relevante informatie. Volgens verzoeker dient de mededelingsplicht van de Rijksuniversiteit Groningen in dit geval zwaarder te wegen dan zijn onderzoeksplicht.
Verzoeker voert verder onder meer aan dat hij een toezegging had van de studieadviseur, dat het instellingsbestuur gehandeld heeft in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dat het instellingsbestuur niet zomaar een opleiding mag beëindigen.
Verzoeker heeft voorts een verzoek om schadevergoeding ingediend.

2.4. Hetgeen verzoeker aanvoert, betreft geen nieuwe feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Uit het verzoekschrift van verzoeker blijkt dat hij het niet eens is met het oordeel van het College en de overwegingen die daaraan ten grondslag liggen. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er echter niet toe om een geschil waarin is beslist, naar aanleiding van de uitspraak opnieuw aan de rechter voor te leggen.

2.5. Gelet op het vorenstaande dient het verzoek te worden afgewezen. Hetgeen verzoeker aanvoert, geeft evenmin aanleiding van de door hem genoemde buitenwettelijke mogelijkheid om de uitspraak ambtshalve vervallen te verklaren gebruik te maken. Die mogelijkheid is bedoeld voor uitzonderlijke, hier niet aan de orde zijnde gevallen. Ook anderszins bestaat er geen aanleiding de uitspraak teniet te doen. Gelet hierop dient het verzoek om schadevergoeding te worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. wijst het verzoek om herziening af;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/216**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak	:	16 maart 2020
Partijen	:	Appellante en CBE Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden BNSA causaal verband studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1 OER: artikel 31
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie aan appellante een bindend negatief studieadvies heeft mogen verstrekken. Het College stelt vast dat de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 31, lid 3.1, sub b, van de OER. Daarmee is echter niet gezegd dat deze omstandigheden aanleiding hadden moeten geven af te zien van het verstrekken van een bindend negatief studieadvies. De examencommissie heeft de ten tijde van de beslissing bekende persoonlijke omstandigheden bij de besluitvorming betrokken, maar komt tot de conclusie dat een causaal verband ontbreekt tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten. Deze conclusie acht het College niet onredelijk. Appellante heeft ter zitting uitgelegd dat zij een gematigde variant van de erfelijke aandoening bèta thalassemie heeft en dat daar, naast gezond leven, niets aan te doen is. Uit de door appellante overgelegde verklaring van de huisarts blijkt verder dat bèta thalassemie minor vermoeidheidsklachten kan geven. De examencommissie heeft zich op basis hiervan in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat deze omstandigheden niet verklaren dat appellante slechts 12 studiepunten heeft behaald. De psychologische rapportage van november 2019 maakt dit oordeel niet anders. Het College acht aannemelijk dat de geconstateerde persoonlijke omstandigheden van appellante haar studieresultaten nadelig hebben beïnvloed, maar deze kunnen het gebrek aan studievoortgang niet voldoende verklaren.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 augustus 2019 heeft de examencommissie namens de decaan van de Tilburg Law School aan appellante een bindend studieadvies gegeven en daaraan een afwijzing verbonden.

Bij beslissing van 24 oktober 2019, verzonden op 17 december 2019, heeft verweerder het administratief beroep van appellante tegen deze beslissing ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van verweerder heeft appellante beroep ingesteld bij het College van Beroep voor Hoger Onderwijs (hierna: het College).

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 februari 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. L. Huigsloot, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E. Huijs, secretaris, zijn verschenen. Namens de examencommissie van de opleiding zijn verschenen prof. dr. Ph. Eijlander en mr. J.A.C. Schlejen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante is sinds 1 september 2018 ingeschreven voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid. Zij heeft gedurende het studiejaar 2018-2019 12 ECTS behaald. Zij voldoet met dit aantal studiepunten niet aan de vastgestelde bsa-norm van 42 punten. De examencommissie heeft daarom aan appellante een bindend negatief studieadvies verstrekt. Appellante heeft administratief beroep ingesteld tegen deze beslissing. Verweerder heeft dit beroep bij beslissing van 24 oktober 2019 ongegrond verklaard.

Wettelijk kader

2.2. Op grond van artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit aan iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. Het instellingsbestuur kan aan zo'n advies een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat de studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Ter uitvoering daarvan stelt het instellingsbestuur nadere regels vast.

Artikel 31 van de Onderwijs- en examenregeling van de bacheloropleidingen van Tilburg Law School collegejaar 2018-2019 (hierna: de OER) bepaalt:
"1. Studieadvies

1.1. Aan het einde van het eerste studiejaar waarin een student staat ingeschreven voor de propedeutische fase, doch uiterlijk op 31 augustus van het jaar ontvangt betrokkene een advies (studieadvies) over de voortzetting van de opleiding. Dit kan ook een uitgesteld advies zijn. De propedeutische fase omvat de eerste periode in de bacheloropleiding met een studiebelasting van 60 ECTS.

1.2. Onder bepaalde voorwaarden, zie lid 3.1, kan het advies later worden gegeven.

[…]

1.4. Indien in de propedeutische fase minder dan 42 ects is behaald (inclusief eventueel verleende vrijstellingen) wordt een advies gegeven waaraan een afwijzing is verbonden van de strekking als bedoeld in lid 3.2.

[…]

3. Bindend negatief studieadvies

3.1. Het studieadvies wordt uitgesteld wanneer:

[…]

b. sprake is van persoonlijke omstandigheden als bedoeld in lid 7.

[…].

7. Persoonlijke omstandigheden

7.1. Bij het oordeel over een uitgesteld studieadvies volgens lid 3.1 sub b, worden uitsluitend de volgende persoonlijke omstandigheden van betrokkene in aanmerking genomen:

- ziekte
- lichamelijke, zintuigelijke of andere functiestoornis
- zwangerschap
- bijzondere familieomstandigheden
- het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de universiteitsraad, Law School Council, bestuur van de opleiding of de desbetreffende Program Committee, dan wel een andere bestuursfunctie waarvoor de universiteit een bestuursbeurs beschikbaar stelt
- een door het College van Bestuur erkende status van talent

indien en voor zover deze omstandigheden ertoe hebben geleid dat het vereiste aantal ECTS niet werden behaald.

7.2. Genoemde persoonlijke omstandigheden worden uitsluitend in aanmerking genomen indien deze zo spoedig als redelijkerwijs verwacht mag worden, door of namens betrokkene zijn gemeld aan de studieadviseur of aan een studentendecaan.

7.3. De student die zich beroept op persoonlijke omstandigheden, dient deze aan te tonen.

7.4. Ten behoeve van de beoordeling van een beroep op persoonlijke omstandigheden kan de voorzitter van de Examination Board aan een studentendecaan of aan een terzake deskundige advies vragen."

Het geschil in beroep

2.3. Het CBE concludeert dat de examencommissie in redelijkheid het bindend negatief studieadvies heeft kunnen geven. Appellante heeft 12 van de benodigde 42 ECTS behaald, heeft haar erfelijke aandoening bèta thalassemie tijdig bij de studentendecaan gemeld en heeft daarover een verklaring van de huisarts overgelegd. Maar volgens het CBE is geen sprake van bijzondere omstandigheden die de studieresultaten ingrijpend hebben beïnvloed.

2.4. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte niet heeft onderkend dat haar persoonlijke omstandigheden van invloed zijn geweest op haar studieprestaties en dat zij als gevolg daarvan niet aan de bsa-norm heeft kunnen voldoen. Zij heeft de erfelijke aandoening bèta thalassemie waardoor zij te kampen heeft met vermoeidheidsklachten. Daarnaast kampt zij met concentratieproblemen. Appellante verwijst naar haar brief van 4 augustus 2019 waarin zij de examencommissie in het kader van het voorgenomen bindend negatief studieadvies heeft uitgelegd op welke manier de door haar gemelde vermoeidheidsklachten en concentratieproblemen van invloed zijn geweest op haar studieprestaties. Bovendien heeft een psycholoog na de beslissing van het CBE vastgesteld dat appellante ook nog andere persoonlijke omstandigheden heeft, waaronder ADD en depressieve klachten, die haar studieprestaties in negatieve zin hebben beïnvloed. Zij verwijst naar een psychologische rapportage van november 2019.

2.5. Het CBE heeft zijn beslissing van 24 oktober 2019 als volgt toegelicht. Volgens het CBE heeft de examencommissie voldoende gemotiveerd dat onvoldoende causaal verband bestaat tussen de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden en de opgelopen studievertraging, om van het bindend negatief studieadvies af te zien. De examencommissie heeft alvorens te beslissen de studentendecaan geraadpleegd. Zij stelt dat appellante haar er niet van heeft overtuigd dat zij de opleiding aan kan en binnen redelijke tijd tot een goed einde kan brengen, ondanks haar bijzondere omstandigheden. Bij de zitting van het CBE is aan appellante een nadere toelichting gevraagd over de impact van de aandoening bèta thalassemie op het dagelijks leven en hoe zij daar in de toekomst mee zal omgaan. Hierover heeft appellante volgens het CBE niet de gewenste duidelijkheid kunnen geven. De studentendecaan heeft bovendien aangegeven dat als de psychologische rapportage van november 2019 ten tijde van het advies voorhanden was geweest, de omstandigheden die daar in genoemd worden zouden zijn meegenomen als bijzondere omstandigheden, maar dat zij alsnog zou hebben geadviseerd een

bindend negatief studieadvies te geven gelet op de zeer geringe studievoortgang van appellante. Deze omstandigheden tezamen hebben geleid tot het oordeel dat geen reëel vooruitzicht bestaat dat appellante de opleiding binnen redelijke termijn met succes zal kunnen voltooien, aldus het CBE.

2.6. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie aan appellante een bindend negatief studieadvies heeft mogen verstrekken. Het College stelt vast dat de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 31, lid 3.1, sub b, van de OER. Daarmee is echter niet gezegd dat deze omstandigheden aanleiding hadden moeten geven af te zien van het verstrekken van een bindend negatief studieadvies. De examencommissie heeft de ten tijde van de beslissing bekende persoonlijke omstandigheden bij de besluitvorming betrokken, maar komt tot de conclusie dat een causaal verband ontbreekt tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten. Deze conclusie acht het College niet onredelijk. Appellante heeft ter zitting uitgelegd dat zij een gematigde variant van de erfelijke aandoening bèta thalassemie heeft en dat daar, naast gezond leven, niets aan te doen is. Uit de door appellante overgelegde verklaring van de huisarts blijkt verder dat bèta thalassemie minor vermoeidheidsklachten kan geven. De examencommissie heeft zich op basis hiervan in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat deze omstandigheden niet verklaren dat appellante slechts 12 studiepunten heeft behaald. De psychologische rapportage van november 2019 maakt dit oordeel niet anders. Het College acht aannemelijk dat de geconstateerde persoonlijke omstandigheden van appellante haar studieresultaten nadelig hebben beïnvloed, maar deze kunnen het gebrek aan studievoortgang niet voldoende verklaren.

Conclusie

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Omdat het beroep ongegrond is, bestaat geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. S.E. Reichardt, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/217**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Vermeulen en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	8 juli 2020
Partijen	:	appellant en Technische Universiteit Eindhoven
Trefwoorden	:	belang bijvakken gezamenlijke opleiding kiesregister
Artikelen	:	Awb: artikel 1:2, eerste lid Algemeen Kiesreglement TU/e (hierna: AKR): artikel 7, eerste lid AKR: artikel 15, eerste lid AKR: artikel 16
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College overweegt dat in artikel 16, tweede lid, van het AKR is bepaald dat alleen een belanghebbende schriftelijk bezwaar kan maken. In artikel 1:2, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) wordt onder belanghebbende verstaan degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. Alleen wie een voldoende objectief en actueel, eigen en persoonlijk belang heeft dat rechtstreeks betrokken is bij het bestreden besluit, is belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat, zoals tussen partijen ook niet in geschil is, hij staat ingeschreven aan de TU Eindhoven, dat hij kiesrecht heeft, dat de beslissing van 10 oktober 2019 hem niet persoonlijk raakt, maar dat hij met zijn bezwaar wil opkomen voor studenten die staan ingeschreven aan de Radboud Universiteit Nijmegen en bijvakken volgen aan de TU Eindhoven. Nu appellant opkomt voor de belangen van anderen en niet gebleken is dat hij daartoe is gemachtigd, stelt het College vast dat hij geen eigen en persoonlijk belang heeft dat rechtstreeks betrokken is bij de beslissing van 10 oktober 2019. Daarom had het college van bestuur het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk moeten verklaren. Het college van bestuur heeft het bezwaar van appellant dan ook ten onrechte inhoudelijk behandeld en ten onrechte ongegrond verklaard. Het voorgaande heeft tot gevolg dat het College niet toekomt aan een inhoudelijke bespreking van hetgeen appellant heeft aangevoerd tegen de beslissing van 10 oktober 2019. 2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van 14 november 2019 dient te worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien door het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk te verklaren en te bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Eindhoven, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 oktober 2019 heeft het Centraal Stembureau van de Technische Universiteit Eindhoven (hierna: TU Eindhoven) het kiesregister vastgesteld voor de verkiezing van leden voor diverse medezeggenschapsraden.

Bij beslissing van 14 november 2019 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 juni 2020, waar appellant, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door J.J.W.C. van Dintem en mr. A.D. van Eggelen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant staat ingeschreven bij de masteropleiding Computer Science en Engineering van TU Eindhoven waarvan hij de track Information Security Technology volgt. Deze track wordt ook aangeboden bij de Radboud Universiteit Nijmegen in de masteropleiding Computing Science. Studenten die daar staan ingeschreven volgen verplichte neven- en bijvakken aan de TU Eindhoven en andersom. Bij beslissing van 10 oktober 2019 heeft het Centraal Stembureau van de TU Eindhoven op grond van het Algemeen Kiesreglement TU/e (hierna: AKR) het kiesregister vastgesteld voor de verkiezing van leden voor diverse medezeggenschapsraden op 3 en 4 december 2019. Appellant heeft bezwaar gemaakt tegen de vaststelling van het kiesregister, omdat hij vindt dat de studenten van de mastertrack Information Security Technology met een inschrijving aan de Radboud Universiteit Nijmegen ten onrechte niet zijn opgenomen in het kiesregister, waardoor zij niet kunnen stemmen bij de verkiezingen van de TU Eindhoven.

2.2. Het college van bestuur heeft het bezwaar van appellant, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, ongegrond verklaard. Het college van bestuur heeft zich daarbij, kort gezegd, op het standpunt gesteld dat studenten die staan ingeschreven bij de Radboud Universiteit Nijmegen niet voldoen aan alle voorwaarden, zoals gesteld in het AKR, om in aanmerking te komen voor het kiesrecht.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing op bezwaar. Hij betoogt dat studenten die staan ingeschreven bij de Radboud Universiteit Nijmegen en bijvakken van de mastertrack Information Security Technology bij de TU Eindhoven volgen ten onrechte geen kiesrecht hebben. Hij voert hiertoe aan dat die studenten wel degelijk zijn ingeschreven als student aan de TU Eindhoven, dat zij voldoen aan de criteria voor inschrijving die zijn neergelegd in de Regeling Aanmelding, Studiekeuzecheck, Inschrijving en Beëindiging Inschrijving TU/e (ASIBI) en dat zij ook voldoen aan de collegegeldverplichting, zij het dat die studenten daarvan zijn vrijgesteld. Hij voert daarnaast aan dat het Studentenstatuut geen onderscheid maakt tussen de “gewone” student aan de TU Eindhoven en de student die bijvakken volgt. Verder voert appellant aan dat geen volledige heroverweging heeft plaatsgevonden, omdat het college van bestuur geen navolging heeft gegeven aan de suggestie van de Geschillenadviescommissie om onderzoek te doen naar de mogelijkheid om de mastertrack Information Security Technology als gezamenlijke opleiding te beschouwen.

2.4. Artikel 7, eerste lid, van het AKR luidt: “Met inachtneming van het daaromtrent in het Bestuurs- en Beheersreglement TU/e en in dit reglement bepaalde bezitten zij die tot een geleding van een kiesgemeenschap behoren, het actief en het passief kiesrecht voor de verkiezing van de desbetreffende raad voorzover het hun geleding betreft.”

Artikel 15, eerste lid, luidt: ”De overeenkomstig artikel 14 samengestelde kiezersregisters worden vanaf een door het centraal stembureau te bepalen datum op een of meer door het centraal stembureau te bepalen plaatsen ter inzage gelegd. Het centraal stembureau brengt dit tijdig ter openbare kennis.”
Het tweede lid luidt: “Vanaf de in het vorige lid bedoelde datum kan elk lid van de universitaire gemeenschap bij het centraal stembureau gedurende drie dagen schriftelijke verzoeken tot verbetering van de kiezersregisters indienen, indien hij van mening is, dat hijzelf of andere leden van de universitaire gemeenschap daarin niet, niet behoorlijk dan wel ten onrechte zijn opgenomen.”
Het zesde luidt: “Op een door het centraal stembureau te bepalen en tijdig ter openbare kennis te brengen datum worden de kiezersregisters door het centraal stembureau in openbare zitting vastgesteld.”
Artikel 16, tweede lid, luidt: “Iedere belanghebbende kan gedurende drie dagen na de vaststelling van de kiezersregisters tegen het ingevolge artikel 15, zesde lid, genomen besluit schriftelijk bezwaar maken bij het College van Bestuur.”

2.5. Het College overweegt dat in artikel 16, tweede lid, van het AKR is bepaald dat alleen een belanghebbende schriftelijk bezwaar kan maken. In artikel 1:2, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) wordt onder belanghebbende verstaan degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. Alleen wie een voldoende objectief en actueel, eigen en persoonlijk belang heeft dat rechtstreeks betrokken is bij het bestreden besluit, is belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat, zoals tussen partijen ook niet in geschil is, hij staat ingeschreven aan de TU Eindhoven, dat hij kiesrecht heeft, dat de beslissing van 10 oktober 2019 hem niet persoonlijk raakt, maar dat hij met zijn bezwaar wil opkomen voor studenten die staan ingeschreven aan de Radboud Universiteit Nijmegen en bijvakken volgen aan de TU Eindhoven. Nu appellant opkomt voor de belangen van anderen en niet gebleken is dat hij daartoe is gemachtigd, stelt het College vast dat hij geen eigen en persoonlijk belang heeft dat rechtstreeks betrokken is bij de beslissing van 10 oktober 2019. Daarom had het college van bestuur het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk moeten verklaren. Het college van bestuur heeft het bezwaar van appellant dan ook ten onrechte inhoudelijk behandeld en ten onrechte ongegrond verklaard. Het voorgaande heeft tot gevolg dat het College niet toekomt aan een inhoudelijke bespreking van hetgeen appellant heeft aangevoerd tegen de beslissing van 10 oktober 2019.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van 14 november 2019 dient te worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien door het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk te verklaren en te bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing.

2.7. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing op bezwaar van 14 november 2019, kenmerk: 1814263;
III. verklaart het bezwaar tegen de beslissing van 10 oktober 2019 niet-ontvankelijk;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
V. gelast dat het college van bestuur van de Technische Universiteit Eindhoven aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, mr. B.P. Vermeulen en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/218**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Vermeulen en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	8 juli 2020
Partijen	:	appellante en Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	coulance-regeling CROHO-register deeltijdopleiding instellingscollegegeld rechtsongelijkheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.46, tweede lid UWHW 2008: artikel 2.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Vast staat dat als gevolg van een administratieve handeling door de Fontys Hogeschool de door appellante gevolgde opleiding leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad in Spaans in het CROHO-Register is opgenomen in het onderdeel ‘onderwijs’. Gelet op het bepaalde in artikel 7.45a, tweede lid gelezen in samenhang met het eerste lid van de WHW in verbinding met artikel 2.3, eerste en vierde lid van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 is de registratie in het CROHO bepalend voor de vraag of de opleiding een opleiding op het gebied van onderwijs is. Eerder vloeide dat reeds voort uit artikel 7.45a, eerste en tweede lid van de WHW, zie in dit verband de uitspraak van het College van 21 mei 2012, CBHO 2011/185 (www.cbho.nl). Het College begrijpt dat partijen het betreuren dat artikel 2.3, eerste lid, onder a van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 er in het voorliggende geval toe leidt dat appellantes eerdere opleiding enkel op grond van een formeel criterium als ‘onderwijs’ kwalificeert, daarom niet onder de uitzondering van artikel 2.3, vierde lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 valt en derhalve het instellingscollegegeld verschuldigd is. Het College is niettemin van oordeel dat in hetgeen appellante naar voren heeft gebracht geen aanleiding bestaat om een verplichting voor de HAN aan te nemen om artikel 2.3, eerste lid, onder a van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 niet toe te passen. Het College overweegt dat de stelling van appellante dat de HAN in strijd met het gelijkheidsbeginsel heeft gehandeld niet opgaat. Het college van bestuur heeft gemotiveerd uiteengezet dat bij iedere student die zich bij de HAN aanmeldt en eenzelfde voorgeschiedenis heeft wat betreft de eerder genoten opleiding als appellante, het instellingscollegegeld in rekening wordt gebracht. Bovendien is het niet onredelijk dat eerder in artikel 7.45a WHW en thans in artikel 2.3, eerste lid, onder a van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, teneinde afbakeningsproblemen te voorkomen, ten behoeve van de kwalificatie als (eerdere) opleiding op het terrein van onderwijs of gezondheidszorg het formele criterium van de CROHO-registratie als uitgangspunt is genomen. Dat die kwalificatie in het concrete geval voortvloeit uit de wijze van registratie door Hogeschool Fontys kan de HAN niet verweten worden. Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat uit de antwoorden van de minister op kamervragen (Aanhangsel Handelingen II, 2012-2013, nr. 2101) de juridische verplichting zou volgen voor het college van bestuur om het wettelijk collegegeld in rekening te brengen. Door de minister is slechts gemeld dat zij er vertrouwen in heeft dat de betrokken hogescholen met een financiële oplossing komen voor de ontstane problematiek als

gevolg van de registratie in het CROHO-register. Dat het college van bestuur geen gebruik heeft gemaakt van de ruimte die het op grond van artikel 7.46, tweede lid, van de WHW heeft om het instellingscollegegeld voor een geval als het onderhavige gelijk te stellen aan het wettelijke collegegeld is niet onredelijk, nu de grondslag van de kwalificatie die appellante treft voortvloeit uit wet- en regelgeving in combinatie met de registratie in het CROHO door een andere hogeschool. De conclusie is dan ook dat het college van bestuur zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante het instellingscollegegeld is verschuldigd.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 juli 2019 heeft het college van bestuur appellante bericht dat zij voor de deeltijdopleiding Verpleegkunde het instellingscollegegeld is verschuldigd.

Bij beslissing van 19 november 2019 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante en het college van bestuur hebben elk een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 juni 2020, waar appellante, bijgestaan door [naam 2], en het college van bestuur, vertegenwoordigd door T. Nagtegaal, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft zich bij de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen aangemeld voor de deeltijdopleiding Verpleegkunde. Bij beslissing van 11 juli 2019 heeft het college van bestuur appellante bericht dat zij voor deze opleiding het instellingscollegegeld ten bedrage van € 4.355,- is verschuldigd. Het door appellante daartegen gemaakte bezwaar heeft het college van bestuur, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, bij beslissing van 19 november 2019 ongegrond verklaard. In het advies is vermeld dat appellante in het jaar 2000 een samengesteld programma, behorend tot de opleiding leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad in Spaans, heeft afgerond bij Fontys Hogeschool. Blijkens het CROHO-register is deze opleiding geregistreerd als een opleiding vallend onder het onderdeel ‘onderwijs’. Appellante heeft gelijk als ze stelt dat het samengesteld programma louter om administratieve redenen door Fontys was ondergebracht bij het onderdeel ‘onderwijs’, hetgeen wordt bevestigd door antwoorden op kamervragen van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 1 mei 2013 (Aanhangsel Handelingen II 2012/13, nr. 2101). Artikel 2.3, eerste lid, aanhef en onder a, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 bepaalt evenwel dat onder een opleiding op het gebied van onderwijs wordt verstaan een opleiding die is opgenomen in het onderdeel ‘onderwijs’ van het CROHO-register. Dat betekent dat de opleiding die appellante in 2000 heeft gevolgd, moet worden aangemerkt als een opleiding op het gebied

van onderwijs. Artikel 2.3 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 bepaalt dat een student die zich inschrijft voor een opleiding op het gebied van gezondheidszorg slechts in aanmerking voor het wettelijk collegegeld komt als de student niet eerder een opleiding op het gebied van gezondheidszorg of onderwijs heeft gevolgd. Nu deze wettelijke bepaling geen beleidsruimte toelaat, kan het college van bestuur hier niet van afwijken en is terecht aan appellante het tarief voor het instellingscollegegeld in rekening gebracht.

2.2. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het college van bestuur. Zij betoogt dat ten onrechte het instellingscollegegeld bij haar in rekening is gebracht. Zij voert hiertoe aan dat de in 2000 gevolgde opleiding leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad in Spaans geen opleiding in het onderwijs is, maar behoort tot het beroepenveld 'Interne en Externe communicatie'. Zij wijst erop dat ze in de hoofdfase van de bachelor geen onderwijsvakken heeft gevolgd en dat ze ook geen onderwijsbevoegdheid heeft verkregen. Zij voert voorts aan het diploma van de door haar gevolgde opleiding louter als gevolg van een administratieve handeling in het CROHO-register is opgenomen in het onderdeel 'onderwijs'. Er is een grote groep studenten die indertijd samengestelde programma's hebben gevolgd en die, door het toekennen van dezelfde code voor een verschillend bachelorprogramma in dezelfde problematiek verzeild zijn geraakt. Reeds in mei 2013 is deze problematiek voorgelegd aan de toenmalige minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap. De minister heeft in een kamerbrief (de hiervoor genoemde beantwoording van kamervragen op 1 mei 2013) toegelicht dat de betrokken hogescholen zelf verantwoordelijk zijn voor het treffen van een financiële oplossing c.q. regeling voor de problematiek van deze groep. In die kamerbrief heeft zij voorts aangegeven er vertrouwen in te hebben dat de betrokken hogescholen hierin zullen slagen. Diverse hogescholen hebben hierop een financiële oplossing verzonnen in de vorm van een coulance-regeling voor de voornoemde specifieke problematiek en doelgroep. Deze oplossing betreft de betaling van het wettelijk collegegeld in plaats van het instellingscollegegeld, maar alleen de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen heeft hieraan niet willen meewerken. Hierdoor ontstaat er ook rechtsongelijkheid aangezien studenten die met precies dezelfde achtergrond aan een andere hogeschool de deeltijdopleiding Verpleegkunde volgen een lager tarief betalen, aldus appellante.

2.3. Artikel 7.45a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt: "Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. […] Voor een inschrijving aan een bacheloropleiding geldt als aanvullende voorwaarde, dat de student blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Bachelor als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald."
Het tweede lid luidt: "Bij algemene maatregel van bestuur kan de categorie studenten, bedoeld in het eerste lid, worden uitgebreid."
Artikel 7.46, eerste lid, luidt: "Een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, […] is het instellingscollegegeld verschuldigd."
Het tweede lid luidt: "De hoogte van het instellingscollegegeld wordt door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen."
Het vijfde lid luidt: "Het instellingsbestuur stelt regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel."

Artikel 2.3, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 luidt: "In dit artikel wordt verstaan onder een opleiding op het gebied van onderwijs:
a. een opleiding die is opgenomen in het onderdeel «onderwijs» van het Centraal register hoger onderwijs, bedoeld in artikel 3.1, aanhef en onder a;
[…] "
Het vierde lid luidt: "Een persoon die zich, gerekend vanaf 1 september 1991, volgens het basisregister onderwijs, voor de eerste keer inschrijft voor een bacheloropleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg, nadat hij eerder een bachelorgraad heeft behaald in verband met een opleiding op een ander gebied dan onderwijs of gezondheidszorg, is voor die opleiding op het gebied van onderwijs of

gezondheidszorg niet meer dan het wettelijk collegegeld verschuldigd, mits hij behoort tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, of de Surinaamse nationaliteit bezit."
Het zesde lid luidt: "Op de aanspraak op wettelijk collegegeld, bedoeld in het derde, vierde of vijfde lid, kan slechts een maal een beroep worden gedaan, hetzij in verband met een opleiding op het terrein van onderwijs, hetzij in verband met een opleiding op het terrein van gezondheidszorg."

2.4. Vast staat dat als gevolg van een administratieve handeling door de Fontys Hogeschool de door appellante gevolgde opleiding leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad in Spaans in het CROHO-Register is opgenomen in het onderdeel 'onderwijs'. Gelet op het bepaalde in artikel 7.45a, tweede lid gelezen in samenhang met het eerste lid van de WHW in verbinding met artikel 2.3, eerste en vierde lid van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 is de registratie in het CROHO bepalend voor de vraag of de opleiding een opleiding op het gebied van onderwijs is. Eerder vloeide dat reeds voort uit artikel 7.45a, eerste en tweede lid van de WHW, zie in dit verband de uitspraak van het College van 21 mei 2012, CBHO 2011/185 (www.cbho.nl).
Het College begrijpt dat partijen het betreuren dat artikel 2.3, eerste lid, onder a van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 er in het voorliggende geval toe leidt dat appellantes eerdere opleiding enkel op grond van een formeel criterium als 'onderwijs' kwalificeert, daarom niet onder de uitzondering van artikel 2.3, vierde lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 valt en derhalve het instellingscollegegeld verschuldigd is. Het College is niettemin van oordeel dat in hetgeen appellante naar voren heeft gebracht geen aanleiding bestaat om een verplichting voor de HAN aan te nemen om artikel 2.3, eerste lid, onder a van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 niet toe te passen. Het College overweegt dat de stelling van appellante dat de HAN in strijd met het gelijkheidsbeginsel heeft gehandeld niet opgaat. Het college van bestuur heeft gemotiveerd uiteengezet dat bij iedere student die zich bij de HAN aanmeldt en eenzelfde voorgeschiedenis heeft wat betreft de eerder genoten opleiding als appellante, het instellingscollegegeld in rekening wordt gebracht. Bovendien is het niet onredelijk dat eerder in artikel 7.45a WHW en thans in artikel 2.3, eerste lid, onder a van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, teneinde afbakeningsproblemen te voorkomen, ten behoeve van de kwalificatie als (eerdere) opleiding op het terrein van onderwijs of gezondheidszorg het formele criterium van de CROHO-registratie als uitgangspunt is genomen. Dat die kwalificatie in het concrete geval voortvloeit uit de wijze van registratie door Hogeschool Fontys kan de HAN niet verweten worden. Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat uit de antwoorden van de minister op kamervragen (Aanhangsel Handelingen II, 2012-2013, nr. 2101) de juridische verplichting zou volgen voor het college van bestuur om het wettelijk collegegeld in rekening te brengen. Door de minister is slechts gemeld dat zij er vertrouwen in heeft dat de betrokken hogescholen met een financiële oplossing komen voor de ontstane problematiek als gevolg van de registratie in het CROHO-register. Dat het college van bestuur geen gebruik heeft gemaakt van de ruimte die het op grond van artikel 7.46, tweede lid, van de WHW heeft om het instellingscollegegeld voor een geval als het onderhavige gelijk te stellen aan het wettelijke collegegeld is niet onredelijk, nu de grondslag van de kwalificatie die appellante treft voortvloeit uit wet- en regelgeving in combinatie met de registratie in het CROHO door een andere hogeschool. De conclusie is dan ook dat het college van bestuur zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante het instellingscollegegeld is verschuldigd.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, mr. B.P. Vermeulen en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/219.5**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Drop
Datum uitspraak	:	24 juli 2020
Partijen	:	appellant en CBE Zuyd Hogeschool
Trefwoorden	:	BNSA hardheidsclausule herkansing persoonlijke omstandigheden studieadvies toezegging vertrouwensbeginsel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 12.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.2. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en zo ja, hoe het bestuursorgaan in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen. Verder is vereist dat de toezegging, andere uitlating of gedraging aan het bevoegde bestuursorgaan kan worden toegerekend. Dat is het geval indien de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht veronderstellen dat degene die de uitlating deed of de gedraging verrichtte de opvatting van het bevoegde orgaan vertolkte. Beslissingen over het toekennen van extra herkansingsmogelijkheden worden genomen door de examencommissie. Het College is van oordeel dat de uitlatingen van de docent niet kunnen worden aangemerkt als toezegging dat de examencommissie appellant een extra herkansingsmogelijkheid zou bieden voor Business Challenge 1.2. Er kan niet met zekerheid worden vastgesteld welke mondelinge uitlatingen de docent heeft gedaan, zodat het College niet heeft kunnen vaststellen dat de docent aan appellant een mondelinge toezegging heeft gedaan waaruit hij redelijkerwijs mocht afleiden dat hij nog een herkansingsmogelijkheid zou krijgen. Hierbij betrekt het College dat uit andere verklaringen van de docent, waaronder de toelichting ter zitting, naar voren komt dat het zijn bedoeling is geweest om appellant te ondersteunen bij het indienen van een verzoek om een extra herkansing bij de examencommissie en dat dit ook met appellant is besproken. In de e-mail die op Osiris is geplaatst, beschrijft de docent het verloop van de samenwerking in de groep bij Business Challenge 1.2, die ertoe heeft geleid dat appellant bij de tweede gelegenheid geen opdracht heeft ingediend. In de e-mail staat vervolgens: “Hij heeft dus formeel nog recht op een resit voor BUCH 1.2.” Ter zitting heeft de docent toegelicht dat de e-mail is gericht aan een collega, maar wel als doel had om informatie op Osiris te plaatsen. Naar het oordeel van het College bevat de e-mail geen toezegging aan appellant voor een extra herkansing, maar geeft deze alleen weer waarvoor appellant volgens de docent bij de examencommissie een verzoek kan indienen. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt verder dat appellant in het studiejaar 2018-2019 geen verzoek om een herkansingsmogelijkheid heeft gedaan bij de examencommissie, ook niet op het moment in dat studiejaar dat hij al voldoende studiepunten

had behaald om een dergelijk verzoek zinvol te laten zijn. Appellant heeft pas op 22 november 2019 een verzoek ingediend bij de examencommissie, waarop overigens nog niet is beslist. Naar het oordeel van het College had het op de weg van appellant gelegen om tijdig een dergelijk verzoek bij de examencommissie te doen om een BNSA te voorkomen en rechtsmiddelen aan te wenden tegen een eventuele afwijzing van het verzoek.
De beroepsgrond slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Zuyd Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 juli 2019 heeft de directeur van de Faculty of International Business and Communication namens het instellingsbestuur aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding International Business.

Bij beslissing van 20 november 2019 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 juni 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. F.E.L.Teerling, advocaat te Heerlen, en het CBE, vertegenwoordigd door T.J.P. Dohmen, secretaris, zijn verschenen. Namens de opleiding is S.J.M. Jacobs, docent, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding International Business aan Zuyd Hogeschool. Aan het einde van het studiejaar 2017-2018 heeft appellant wegens persoonlijke omstandigheden uitstel gekregen van het bindend studieadvies. In het studiejaar 2018-2019 is hij opnieuw met het eerste jaar begonnen in het nieuwe curriculum van de opleiding.
De directeur heeft aan de beslissing van 11 juli 2019 ten grondslag gelegd dat appellant niet heeft voldaan aan de studievoortgangsnorm voor de propedeutische fase van de opleiding die is opgenomen in de Education and Examination Regulations 2018-2019 Bachelor Programme International Business (hierna: de OER). De directeur heeft de verwachting dat appellant niet in staat zal zijn om de propedeutische fase en de rest van de opleiding binnen een redelijke termijn te voltooien en er is niet gebleken van bijzondere omstandigheden.
Het CBE heeft de beslissing van de faculteitsdirecteur in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), voor zover hier van belang, brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid, voor zover hier van belang, kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast. Deze regels hebben in elk geval betrekking op de studieresultaten en de voorzieningen, bedoeld in het derde lid, alsmede op de termijn, bedoeld in het vierde lid.

2.3. In artikel 4.11, derde lid van de OER is, voor zover hier van belang, bepaald dat een student die het propedeutisch examen niet heeft behaald een bindend negatief studieadvies krijgt wanneer de studievoortgang onvoldoende is. De studievoortgang wordt geacht onvoldoende te zijn wanneer de student aan het eind van het eerste jaar van inschrijving minder dan 45 EC heeft behaald.
In het vierde lid is bepaald dat een student bovendien 3 van de 4 Business Challenges moet hebben behaald.

2.4. Niet in geschil is dat appellant niet aan de studievoortgangsnorm uit artikel 4.11 van de OER heeft voldaan, omdat hij minder dan 45 studiepunten heeft behaald en slechts twee van de vier Business Challenges heeft afgerond. Ook is niet in geschil dat appellant wel aan de studievoortgangsnorm zou hebben voldaan als hij Business Challenge 1.2 met succes zou hebben afgesloten.

2.5. Appellant voert aan dat de beslissingen van de directeur en het CBE in strijd zijn met het vertrouwensbeginsel.
Hij stelt dat hij een extra herkansing voor Business Challenge 1.2 nodig had, omdat de groep waarvan hij deel uitmaakte bij de eerste gelegenheid geen opdracht kon inleveren. Bij de tweede gelegenheid is het groepswerk ingeleverd zonder bijdrage van appellant; hij wijt dit onder meer aan inlogproblemen en onjuiste informatie van een van zijn studiegenoten over de inleverdatum. Appellant stelt dat de docent hem mondeling heeft toegezegd dat hij recht had op een herkansing voor Business Challenge 1.2 en dat hij de opdracht later alsnog zou mogen inleveren. Dit staat volgens appellant ook in een e-mail van zijn docent aan een andere docent die op Osiris is geplaatst. Appellant stelt zich op het standpunt dat hij op deze toezegging mocht vertrouwen. Nu de toegezegde herkansingsmogelijkheid niet is geboden, had geen BNSA mogen worden gegeven en had het CBE het BNSA niet in stand mogen laten, aldus appellant.

2.5.1. Het CBE stelt dat studenten recht hebben op minimaal één herkansing en dat bij de examencommissie een verzoek om een extra herkansing kan worden gedaan. Appellant heeft zo'n verzoek niet gedaan. Verder is volgens het CBE geen sprake van een ondubbelzinnige toezegging, omdat de mail niet aan appellant was gericht, maar aan een collega. Daarnaast was de docent niet het bevoegde gezag, omdat de examencommissie over het toekennen van extra herkansingen beslist. Appellant had dat volgens het CBE kunnen en moeten weten. Volgens het CBE kan appellant zich daarom niet met succes beroepen op het vertrouwensbeginsel.

2.5.2. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en zo ja, hoe het bestuursorgaan in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen. Verder is vereist dat de

toezegging, andere uitlating of gedraging aan het bevoegde bestuursorgaan kan worden toegerekend. Dat is het geval indien de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht veronderstellen dat degene die de uitlating deed of de gedraging verrichtte de opvatting van het bevoegde orgaan vertolkte.

Beslissingen over het toekennen van extra herkansingsmogelijkheden worden genomen door de examencommissie. Het College is van oordeel dat de uitlatingen van de docent niet kunnen worden aangemerkt als toezegging dat de examencommissie appellant een extra herkansingsmogelijkheid zou bieden voor Business Challenge 1.2. Er kan niet met zekerheid worden vastgesteld welke mondelinge uitlatingen de docent heeft gedaan, zodat het College niet heeft kunnen vaststellen dat de docent aan appellant een mondelinge toezegging heeft gedaan waaruit hij redelijkerwijs mocht afleiden dat hij nog een herkansingsmogelijkheid zou krijgen. Hierbij betrekt het College dat uit andere verklaringen van de docent, waaronder de toelichting ter zitting, naar voren komt dat het zijn bedoeling is geweest om appellant te ondersteunen bij het indienen van een verzoek om een extra herkansing bij de examencommissie en dat dit ook met appellant is besproken. In de e-mail die op Osiris is geplaatst, beschrijft de docent het verloop van de samenwerking in de groep bij Business Challenge 1.2, die ertoe heeft geleid dat appellant bij de tweede gelegenheid geen opdracht heeft ingediend. In de e-mail staat vervolgens: “Hij heeft dus formeel nog recht op een resit voor BUCH 1.2.” Ter zitting heeft de docent toegelicht dat de e-mail is gericht aan een collega, maar wel als doel had om informatie op Osiris te plaatsen. Naar het oordeel van het College bevat de e-mail geen toezegging aan appellant voor een extra herkansing, maar geeft deze alleen weer waarvoor appellant volgens de docent bij de examencommissie een verzoek kan indienen.
Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt verder dat appellant in het studiejaar 2018-2019 geen verzoek om een herkansingsmogelijkheid heeft gedaan bij de examencommissie, ook niet op het moment in dat studiejaar dat hij al voldoende studiepunten had behaald om een dergelijk verzoek zinvol te laten zijn. Appellant heeft pas op 22 november 2019 een verzoek ingediend bij de examencommissie, waarop overigens nog niet is beslist. Naar het oordeel van het College had het op de weg van appellant gelegen om tijdig een dergelijk verzoek bij de examencommissie te doen om een BNSA te voorkomen en rechtsmiddelen aan te wenden tegen een eventuele afwijzing van het verzoek.
De beroepsgrond slaagt niet.

2.6. Appellant stelt daarnaast dat hij een herkansingsmogelijkheid voor Business Challenge 1.4 ongebruikt heeft gelaten, omdat hij vertrouwde op de toezegging over een herkansingsmogelijkheid voor Business Challenge 1.2. Hij heeft ervoor gekozen om op dat moment andere toetsen af te leggen. Appellant is van mening dat hij geen BNSA had mogen krijgen zonder extra herkansingsmogelijkheid voor Business Challenge 1.4.

2.6.1. Het CBE stelt zich op het standpunt dat dit voor appellants eigen rekening en risico moet komen, omdat geen toezegging is gedaan waarop hij redelijkerwijs had mogen vertrouwen.

2.6.2. Het betoog van appellant komt erop neer dat het vertrouwensbeginsel met zich brengt dat geen BNSA had mogen worden gegeven zonder extra herkansingsmogelijkheid voor Business Challenge 1.4. Appellant stelt dat hij nadelige gevolgen heeft ondervonden, doordat hij vanwege de toezegging van de docent de keuze heeft gemaakt om de herkansingsmogelijkheid van Business Challenge 1.4 ongebruikt te laten. Een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is echter alleen mogelijk als sprake is van een rechtens te honoreren verwachting. Zoals onder 2.5.2 is overwogen, zijn de uitlatingen van de docent niet op te vatten als toezegging over een extra herkansingsmogelijkheid voor Business Challenge 1.2. Het beroep op het vertrouwensbeginsel kan daarom ook ten aanzien van de herkansingsmogelijkheid voor Business Challenge 1.4 niet slagen. Dit betekent dat het voor appellants rekening komt dat hij geen gebruik heeft gemaakt van de reguliere herkansingsmogelijkheid voor Business Challenge 1.4.
De beroepsgrond slaagt niet.

2.7. Appellant betoogt daarnaast dat de examencommissie en het CBE ten onrechte belang hebben gehecht aan zijn functioneren. Volgens hem mag dit geen rol spelen. Hij bestrijdt bovendien dat hij slecht

zou functioneren.

2.7.1. Naar het oordeel van het College zijn de besluiten van de examencommissie en het CBE uitsluitend gebaseerd op het aantal behaalde studiepunten en Business Challenges. Uit de besluiten blijkt niet dat andere aspecten van het functioneren van appellant aan deze besluiten ten grondslag zijn gelegd. Het betoog mist feitelijke grondslag.

2.8. Appellant beroept zich daarnaast op de hardheidsclausule uit artikel 12.1 van de OER. Hij stelt dat hij gezien alle omstandigheden onevenredig in zijn belangen wordt geschaad.

2.8.1. In artikel 12.1 van de OER is bepaald dat in geval door toepassing van de OER het belang van een individuele student gedurende diens inschrijving onevenredig wordt geschaad, de student een schriftelijk verzoek kan indienen bij de examencommissie tegen de toepassing van de regeling op hem. De examencommissie neemt binnen 15 werkdagen een besluit en weegt daarin het individuele belang van de student af tegen het belang van de opleiding en stelt de student daarvan schriftelijk in kennis.

2.8.2. Het College stelt voorop dat de toepassing van de hardheidsclausule een bevoegdheid van de examencommissie is en dat daartoe een verzoek bij de examencommissie moet worden gedaan. Verder is het volgende van belang.
Zoals het College onder 2.5.2 heeft overwogen, kunnen de uitlatingen van de docent niet worden opgevat als een toezegging over een extra herkansingsmogelijkheid voor Business Challenge 1.2. Reeds daarom geven deze uitlatingen geen aanleiding voor toepassing van de hardheidsclausule. Voor zover appellant erop heeft gewezen dat het moeten stoppen met zijn opleiding grote nadelige gevolgen heeft, overweegt het College dat een BNSA altijd betekent dat de student de opleiding moet beëindigen en dat dit op zichzelf daarom geen reden kan zijn om een BNSA als onevenredig te beschouwen.
De beroepsgrond slaagt niet.

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/220.5**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	5 juni 2020
Partijen	:	appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	betalingsmachtiging collegegeld herinneringen inschrijving machtiging niet-ontvankelijk persoonlijke omstandigheden studievertraging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32, eerste lid WHW: artikel 7.33, eerste lid WHW: artikel 7.37, tweede lid Reglement inschrijving en collegegeld 2019-2020: artikel 2.C Reglement inschrijving en collegegeld 2019-2020: artikel 3.A
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Verweerder heeft zich in reactie op de afmelding van appellant voor de zitting bij het College op het standpunt gesteld dat zijn beroep niet-ontvankelijk is, omdat appellant heeft aangegeven dat een zitting voor hem geen nut heeft, vanwege het feit dat hij van studie is gewisseld. Het College volgt dit standpunt van verweerder niet. Het is tot op zekere hoogte aannemelijk dat appellant als gevolg van de besluitvorming van verweerder schade heeft geleden in de vorm van studievertraging. Onder die omstandigheden kan niet worden gezegd dat appellant geen enkel belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep. […] 2.2.4. Niet in geschil is dat appellant het collegegeld niet uiterlijk op 1 oktober 2019 heeft voldaan. Omdat uit artikel 7.37, tweede lid, van de WHW en artikel 3.A, onder a, van het Reglement volgt dat een student niet eerder wordt ingeschreven dan nadat de onherroepelijke machtiging vóór 1 oktober 2019 is afgegeven, heeft het Hoofd het verzoek om inschrijving van appellant, zoals verweerder heeft gesteld, terecht afgewezen. Verweerder heeft hierbij terecht van belang geacht dat appellant op 15 en 30 augustus 2019 en op 16, 23 en 27 september 2019 herinneringen ontvangen over de herinschrijving en de betaling van het collegegeld. Op 29 augustus 2019 heeft de Centrale Studentenadministratie nog een sms aan appellant gestuurd. In de stelling van appellant dat hij vergeten is om een betalingsmachtiging te bevestigen, omdat hij doordeweeks bezig is met een afstudeerstage en hij in het weekend continu werkt, heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien de beslissing van het Hoofd onjuist te vinden. Appellant heeft voldoende herinneringen gehad over de herinschrijving en de omstandigheid dat hij ondanks die herinneringen is vergeten om tijdig een machtiging af te geven, dient voor zijn risico te blijven. Dat appellant inmiddels bezig is met een afstudeerproject leidt niet tot het oordeel dat verweerder, ondanks de bindende bepalingen uit de WHW en het Reglement, een andere beslissing had moeten nemen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 oktober 2019 heeft het Hoofd van de Centrale Studentenadministratie (hierna: het Hoofd) het verzoek om inschrijving van appellant namens het college van bestuur afgewezen.

Bij beslissing van 15 november 2019 heeft verweerder het tegen die beslissing gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op 29 mei 2020 ter zitting aan de orde gesteld. Appellant en verweerder zijn met bericht van verhindering niet verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant staat sinds 2015 ingeschreven voor de bacheloropleiding Farmacie aan de Universiteit Utrecht. Omdat appellant deze studie wil voortzetten, heeft hij zich op 31 juli 2019 voor het studiejaar 2019-2020 aangemeld voor herinschrijving via Studielink. Eén van de voorwaarden om te worden ingeschreven, is dat de betaling van het collegegeld uiterlijk vóór 1 oktober 2019 is geregeld dan wel dat een machtiging voor betaling is afgegeven.

2.1.1. Omdat appellant het collegegeld niet (tijdig) heeft betaald dan wel een machtiging heeft afgegeven, heeft het Hoofd het verzoek om inschrijving van appellant bij beslissing van 4 oktober 2019 afgewezen. Appellant kan zich niet vinden in die afwijzing en heeft tegen deze beslissing bezwaar gemaakt. Dat bezwaar heeft verweerder bij beslissing van 15 november 2019 ongegrond verklaard. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant er verschillende keren op is gewezen dat hij nog niet aan alle inschrijfvoorwaarden had voldaan en dat hij tot 1 oktober 2019 de tijd had om alsnog aan die voorwaarden te voldoen. Volgens verweerder heeft appellant geen omstandigheden aangevoerd die er toe moeten leiden dat appellant had moeten worden ingeschreven. Het Hoofd heeft het verzoek om inschrijving in redelijkheid kunnen afwijzen, aldus verweerder.

Het beroep van appellant

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder van 15 november 2019 en heeft daartegen beroep ingesteld. Hij betoogt in zijn beroepschrift dat hij in zijn laatste studiejaar zit en al een contract heeft getekend voor een stageproject aan de Pharmacology department. Als gevolg van de beslissing lijkt het erop dat hij geen studiepunten zal krijgen voor dat stageproject. Hij is bereid om het collegegeld met eventuele boete te betalen, aldus appellant.

Het oordeel van het College

2.2.1. Verweerder heeft zich in reactie op de afmelding van appellant voor de zitting bij het College op het standpunt gesteld dat zijn beroep niet-ontvankelijk is, omdat appellant heeft aangegeven dat een zitting voor hem geen nut heeft, vanwege het feit dat hij van studie is gewisseld. Het College volgt dit standpunt van verweerder niet. Het is tot op zekere hoogte aannemelijk dat appellant als gevolg van de besluitvorming van verweerder schade heeft geleden in de vorm van studievertraging. Onder die omstandigheden kan niet worden gezegd dat appellant geen enkel belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep.

2.2.2. Op grond van artikel 7.32, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) moet iedereen die gebruik wenst te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard voor onderwijs aan een instelling, zich door het instellingsbestuur als student laten inschrijven. Op grond van artikel 7.37, tweede lid, van de WHW wordt niet tot de inschrijving overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan. De inschrijving vindt, zo is in artikel 7.33, eerste lid, van de WHW bepaald, plaats overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard. Deze regels van procedurele aard voor de Universiteit Utrecht staan in het Reglement inschrijving en collegegeld 2019-2020 (hierna: het Reglement). In artikel 2.C is bepaald dat het Hoofd ten behoeve van de herinschrijving voor een opleiding van de inschrijver het via Studielink ingediende verzoek tot herinschrijving en een onherroepelijke machtiging voor incasso van het verschuldigde collegegeld ontvangt. Op grond van artikel 3.A, onder a, van het Reglement geschiedt de inschrijving met ingang van 1 september indien vóór 1 september via Studielink het inschrijvingsverzoek is ingediend en vóór 1 oktober 2019 de overige bescheiden op grond van het Reglement zijn ontvangen. Inschrijving na 1 september 2019 is op grond van artikel 3.A, onder b, van het Reglement uitsluitend mogelijk indien de opleiding van de betrokken student op 1 februari aanvangt of indien het Hoofd Onderwijs- en Studentzaken van de faculteit (hierna: het Hoofd OSZ) latere inschrijving heeft toegestaan. Het Hoofd OSZ staat latere inschrijving toe indien er naar zijn oordeel persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die inschrijving met ingang van de latere datum rechtvaardigen. Hij betrekt bij zijn afweging uitsluitend persoonlijke omstandigheden die door de student na intreden zo spoedig als redelijkerwijs kan worden verlangd bij de studieadviseur zijn gemeld,

2.2.3. In deze zaak staat centraal het antwoord op de vraag of verweerder de beslissing van het Hoofd tot afwijzing van het verzoek om inschrijving van appellant terecht in stand heeft gelaten.

2.2.4. Niet in geschil is dat appellant het collegegeld niet uiterlijk op 1 oktober 2019 heeft voldaan. Omdat uit artikel 7.37, tweede lid, van de WHW en artikel 3.A, onder a, van het Reglement volgt dat een student niet eerder wordt ingeschreven dan nadat de onherroepelijke machtiging vóór 1 oktober 2019 is afgegeven, heeft het Hoofd het verzoek om inschrijving van appellant, zoals verweerder heeft gesteld, terecht afgewezen. Verweerder heeft hierbij terecht van belang geacht dat appellant op 15 en 30 augustus 2019 en op 16, 23 en 27 september 2019 herinneringen ontvangen over de herinschrijving en de betaling van het collegegeld. Op 29 augustus 2019 heeft de Centrale Studentenadministratie nog een sms aan appellant gestuurd. In de stelling van appellant dat hij vergeten is om een betalingsmachtiging te bevestigen, omdat hij doordeweeks bezig is met een afstudeerstage en hij in het weekend continu werkt, heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien de beslissing van het Hoofd onjuist te vinden. Appellant heeft voldoende herinneringen gehad over de herinschrijving en de omstandigheid dat hij ondanks die herinneringen is vergeten om tijdig een machtiging af te geven, dient voor zijn risico te blijven. Dat appellant inmiddels bezig is met een afstudeerproject leidt niet tot het oordeel dat verweerder, ondanks de bindende bepalingen uit de WHW en het Reglement, een andere beslissing had moeten nemen.

Slotsom

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/002**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	27 mei 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	BNSA persoonlijke omstandigheden toetsgelegenheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER 2018-2019: artikel 79 OER 2019-2020: artikel 79
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het argument dat verweerder ten onrechte heeft getoetst aan artikel 79 van de OER 2019-2020, kan appellant niet baten. Artikel 79 van de OER 2019-2020 verschilt immers niet relevant van het volgens appellant wel van toepassing zijnde artikel 79 van de OER 2018-2019. Het College ziet in hetgeen appellant aanvoert verder geen grond voor het oordeel dat de bepaling in de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling, dat een door persoonlijke omstandigheden opnieuw gegeven termijn zich beperkt tot de eerste toetsgelegenheid van de nog openstaande onderwijseenheden, in strijd is met artikel 7.8b van de WHW. Ten slotte acht het College toepassing van vorenbedoelde bepaling in het geval van appellant niet onredelijk. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat appellant, zoals niet in geschil is, in de voorgaande drie studiejaren in totaal zes keer heeft geprobeerd het desbetreffende vak te halen. Dit rechtvaardigt de aanname dat appellant tenminste in enige mate bekend is met de leerstof en de wijze van toetsen van het vak. Dat in de voorgaande jaren zich steeds persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan, betekent niet dat aan het eerder afgelegd hebben van de toets geen enkele waarde mocht worden gehecht. Voorts wordt in aanmerking genomen dat door de beslissing om appellant alleen de mogelijkheid te bieden aan de reguliere toetskans in juni 2020 deel te nemen, deelname aan de herkansing in juli 2020 niet zonder meer wordt uitgesloten. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, zou appellant tot de herkansing kunnen worden toegelaten indien persoonlijke omstandigheden daarvoor aanleiding geven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 oktober 2019 heeft de directeur van het domein Business, Finance and Law een op 22 juli 2019 aan appellant gegeven bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Business Studies ingetrokken. In deze beslissing is appellant verder medegedeeld dat hij per 1 januari 2020 het eerstejaarsprogramma van de opleiding moet hebben afgerond en dat hem in december 2019 één toetskans wordt geboden voor het nog niet gehaalde eerstejaars vak.

Hiertegen heeft appellant administratief beroep ingesteld. Hangende het administratief beroep heeft de directeur de gegeven termijn voor het afronden van het eerstejaarsprogramma verlengd tot 1 juli 2020 en appellant de gelegenheid geboden om in juni 2020 deel te nemen aan de reguliere toetskans voor het nog niet gehaalde eerstejaars vak.

Bij beslissing van 25 november 2019 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 mei 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. L.J. Bergsma, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2016 met de bacheloropleiding Business Studies begonnen. Aan het eind van het studiejaar 2016-2017 is appellant wegens de aanwezigheid van persoonlijke omstandigheden een uitgesteld studieadvies gegeven. Daarbij heeft appellant tot het eind van het studiejaar 2017-2018 gekregen om het eerstejaarsprogramma af te ronden. Omdat appellant daarin niet is geslaagd, is hem op 31 augustus 2018 een BNSA gegeven. Dit BNSA is wegens de aanwezigheid van persoonlijke omstandigheden bij appellant vervangen door een uitgesteld studieadvies. Daarbij is hem tot het eind van het studiejaar 2018-2019 gegeven om het eerstejaarsprogramma af te ronden. Hierin is appellant niet geslaagd. Appellant had aan het eind van het studiejaar 2018-2019 één vak, goed voor twee studiepunten, van het eerstejaarsprogramma niet gehaald. Hem is daarom op 22 juli 2019 een BNSA gegeven. Hangende het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep heeft de directeur dit BNSA bij de beslissing van 1 oktober 2019 ingetrokken. Daarbij is appellant medegedeeld dat hij per 1 januari 2020 het eerstejaarsprogramma van de opleiding moet hebben afgerond en dat hem in december 2019 één toetskans wordt geboden voor het nog niet gehaalde eerstejaars vak. Hiertegen heeft appellant administratief beroep ingesteld. Hangende het administratief beroep heeft de directeur de gegeven termijn voor het afronden van het eerstejaarsprogramma verlengd tot 1 juli 2020 en appellant de gelegenheid geboden om in juni 2020 deel te nemen aan de reguliere toetskans voor het nog niet gehaalde vak. Verweerder heeft de aldus gewijzigde beslissing van 1 oktober 2019 in stand gelaten.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij voert aan dat de directeur hem ook de mogelijkheid had moeten bieden om zo nodig deel te nemen aan de herkansing in juli 2020 van het nog niet gehaalde eerstejaars vak. Volgens appellant heeft verweerder bij zijn beoordeling van de zaak ten onrechte de Onderwijs- en examenregeling van het studiejaar 2019-2020 (hierna: de OER 2019-2020) betrokken. Dit had volgens hem de Onderwijs- en examenregeling van het studiejaar 2018-2019 (hierna: de OER 2018-2019) moeten zijn. Verder voert hij aan dat de bepaling in de Onderwijs- en examenregeling, dat een door persoonlijke omstandigheden opnieuw gegeven termijn zich beperkt tot de eerste toetsgelegenheid van de nog openstaande onderwijseenheden, in strijd is met artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW). Voor zover deze bepaling niet in strijd is met de WHW, voert hij aan dat de toepassing ervan onredelijk is, omdat hij daardoor in een nadeliger positie komt dan het geval zou zijn als zich geen persoonlijke omstandigheden hadden voorgedaan.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW luidde ten tijde van belang: “Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate

degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het tweede lid luidt: "Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd."
Het derde lid luidt: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd."
Het vierde lid luidt: "Voordat het instellingsbestuur tot afwijzing overgaat, geeft het de desbetreffende student een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd. Het instellingsbestuur stelt de student alvorens tot een afwijzing over te gaan in de gelegenheid te worden gehoord."
Het zesde lid luidt: "Het instellingsbestuur stelt ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast. Deze regels hebben in elk geval betrekking op de studieresultaten en de voorzieningen, bedoeld in het derde lid, alsmede op de termijn, bedoeld in het vierde lid."

Artikel 79 van de OER 2018-2019 luidt: "De waarschuwing bevat het totaal aantal credits dat moet worden behaald. De waarschuwing bevat tevens de uiterste datum waarop deze credits moeten zijn behaald. Daarbij wordt rekening gehouden met de periode waarin het onderwijs van de desbetreffende onderwijseenheden wordt verzorgd en de tijdstippen waarop de toetsen plaatsvinden. Uitgangspunt daarbij is de regel dat er twee toetsgelegenheden per studiejaar zijn, tenzij een van de uitzonderingen uit art. 96 geldt. Mocht vervolgens wegens persoonlijke omstandigheden opnieuw een termijn worden gegeven, dan beperkt die zich tot de eerste toetsgelegenheid van de nog openstaande onderwijseenheden."

Artikel 79 van de OER 2019-2020 luidt: "In de waarschuwing staat het totaal aantal credits dat de student moet halen. In de waarschuwing staat ook de datum waarvoor hij die credits moet hebben gehaald. Daarbij houden we rekening met de periode waarin het onderwijs van de die onderwijseenheden wordt gegeven en de momenten waarop de toetsen zijn. Daarbij geldt de regel dat er twee toetsgelegenheden per studiejaar zijn, behalve als een van de uitzonderingen uit artikel 96 geldt.
Geven we daarna door persoonlijke omstandigheden opnieuw een termijn? Dan geldt die alleen voor de eerste toetsgelegenheid van de onderwijseenheden die nog openstaan."

2.4. Het argument dat verweerder ten onrechte heeft getoetst aan artikel 79 van de OER 2019-2020, kan appellant niet baten. Artikel 79 van de OER 2019-2020 verschilt immers niet relevant van het volgens appellant wel van toepassing zijnde artikel 79 van de OER 2018-2019. Het College ziet in hetgeen appellant aanvoert verder geen grond voor het oordeel dat de bepaling in de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling, dat een door persoonlijke omstandigheden opnieuw gegeven termijn zich beperkt tot de eerste toetsgelegenheid van de nog openstaande onderwijseenheden, in strijd is met artikel 7.8b van de WHW. Ten slotte acht het College toepassing van vorenbedoelde bepaling in het geval van appellant niet onredelijk. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat appellant, zoals niet in geschil is, in de voorgaande drie studiejaren in totaal zes keer heeft geprobeerd het desbetreffende vak te halen. Dit rechtvaardigt de aanname dat appellant tenminste in enige mate bekend is met de leerstof en de wijze van toetsen van het vak. Dat in de voorgaande jaren zich steeds persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan, betekent niet dat aan het eerder afgelegd hebben van de toets geen enkele waarde mocht worden gehecht. Voorts wordt in aanmerking genomen dat door de beslissing om appellant alleen de mogelijkheid te bieden aan de reguliere toetskans in juni 2020 deel te nemen, deelname aan de herkansing in juli 2020 niet zonder meer

wordt uitgesloten. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, zou appellant tot de herkansing kunnen worden toegelaten indien persoonlijke omstandigheden daarvoor aanleiding geven. Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/003**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	15 juli 2020
Partijen	:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	antwoordmodel harde knip hardheidsclausule inzage mededeling niet-ontvankelijk toelating persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30b, eerste lid, aanhef en onder a WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b OER: artikel 5.7 OER: artikel 11.1
Uitspraak	:	deels gegrond
Hoofdoverwegingen	:	*i. De vaststelling van het cijfer en het verzoek om herbeoordeling*

[…]

2.3.2. In het beroepschrift stelt appellante dat zij voor vraag C van het hertentamen meer punten had moeten krijgen. Dat betoog betreft de waardering van het antwoord van appellante op die vraag. Gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader kan dat betoog niet leiden tot het ermee beoogde resultaat. Verder volgt uit de gedingstukken dat het hertentamen is beoordeeld aan de hand van een antwoordmodel waarin het beoordelingskader is neergelegd. De examinator heeft appellante op 6 juni , 5 juli en 21 augustus 2019 inzage gegeven in het door haar afgelegde hertentamen en haar feedback gegeven op haar antwoorden. De examinator heeft in dit verband twee maal contact opgenomen met de docent die de desbetreffende vraag heeft aangeleverd en gecorrigeerd. Tijdens het gesprek op 14 oktober 2019 heeft de examinator nog een inhoudelijke toelichting gegeven op de desbetreffende vraag en het antwoord daarop. Anders dan appellante stelt, ziet het College onder die omstandigheden geen reden voor het oordeel dat verweerder de beslissing van de examinator had moeten vernietigen, omdat het cijfer niet zorgvuldig tot stand is gekomen of omdat de beslissing van de examinator onvoldoende is gemotiveerd. Dat appellante de motivering van de examinator over het aantal voor vraag C toegekende punten niet begrijpt en het er niet mee eens is, maakt niet dat alleen om die reden het cijfer niet zorgvuldig tot stand is gekomen. Verweerder heeft gelet hierop ook geen aanleiding hoeven zien om de beslissing van de examencommissie, voor zover deze ziet op de afwijzing van het verzoek om een herbeoordeling, te vernietigen. Hij heeft in dit kader het standpunt van de examencommissie dat het cijfer zorgvuldig tot stand is gekomen en dat de procedure voor inzage en herbeoordeling overeenkomstig artikel 5.7 van de OER heeft plaatsgevonden, terecht gevolgd.

ii. Toelating tot het onderwijs in de master

2.3.3. Verweerder heeft zich wat betreft de toelating tot het onderwijs in de masteropleiding Geneeskunde op het standpunt gesteld dat de afwijzing van het verzoek daartoe van appellante geen beslissing is, waartegen rechtsmiddelen kunnen worden ingesteld. Het College begrijpt het standpunt van verweerder aldus dat volgens hem niet de examencommissie, maar het college van bestuur bevoegd is om over de toelating tot een masteropleiding te beslissen. Daarom moet de mededeling van de examencommissie dat appellante niet zal worden toegelaten tot de masteropleiding Geneeskunde volgens verweerder worden opgevat als een mededeling van informatieve aard. Naar het College, gelet op de dossierstukken en de verklaring van appellante daarover ter zitting, begrijpt, heeft appellante in elk geval verzocht om, terwijl zij nog ingeschreven staat voor de bacheloropleiding Geneeskunde, alvast een vak te mogen volgen dat onderdeel is van de masteropleiding Geneeskunde, te weten het voorbereidend onderzoek van de master. De examencommissie is bevoegd om zo'n verzoek in behandeling te nemen. Het gaat in die situatie niet om toelating tot de masteropleiding Geneeskunde, maar om toestemming voor het volgen van een onderwijsonderdeel binnen de masteropleiding Geneeskunde zonder dat zij tot die masteropleiding is toegelaten. Verweerder heeft het administratief beroep van appellante, voor zover het is gericht tegen de weigering om toelating tot het voorbereidend onderzoek van de master, onderdeel van de masteropleiding Geneeskunde, dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep van appellante is gegrond en de beslissing van verweerder komt, voor zover daarbij het beroep van appellante niet-ontvankelijk is verklaard, voor vernietiging in aanmerking. Het College ziet echter aanleiding om op grond van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zelf in de zaak te voorzien door het administratief beroep van appellante in zoverre alsnog ongegrond te verklaren. Het College overweegt daarover als volgt.
2.3.4. Ter zitting van het College heeft de examencommissie toegelicht dat er vanwege de harde knip geen mogelijkheid bestaat om alvast een vak te volgen dat onderdeel is van de masteropleiding Geneeskunde, terwijl de desbetreffende student nog niet aan de toelatingseisen voor die masteropleiding voldoet. Zij heeft daarbij, zoals zij ook in haar beslissing van 22 augustus 2019 heeft gedaan, gewezen op het feit dat appellante haar bacheloropleiding Geneeskunde nog niet heeft afgerond, omdat zij nog vier onderdelen daarvan en het bachelor-essay moet afronden. Dat standpunt heeft de examencommissie ook in haar verweerschrift in administratief beroep ingenomen.
2.3.5. Zoals het College eerder heeft overwogen in zijn uitspraken van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/106 en van 19 oktober 2017 in zaak nr. 2017/069 (www.cbho.nl), bevatte de WHW tot 1 september 2014 in artikel 7.30a een hardheidsclausule, die het mogelijk maakte om studenten die de graad van Bachelor nog niet hadden behaald, toch in te schrijven voor een masteropleiding voor zover het achterwege laten van die inschrijving zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Artikel 7.30a van de WHW is echter op grond van artikel AL van de Wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (de

Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs), vervallen. Met ingang van 1 september 2014 is daarmee de harde knip ingevoerd. Die harde knip houdt in dat een student slechts tot de master kan worden toegelaten, indien wordt voldaan aan de vereisten neergelegd in artikel 7.30b van de WHW.
2.3.6. De examencommissie heeft vastgesteld dat appellante niet aan de vereisten van het bachelor-niveau voldoet, omdat zij nog niet alle onderdelen van de bachelor-fase heeft afgerond. Appellante heeft dit niet betwist. Gelet hierop, heeft de examencommissie zich, onder verwijzing naar de hiervoor genoemde uitspraken van het College, terecht op het standpunt gesteld dat zij appellante niet tot het onderwijs in de masteropleiding Geneeskunde kon toelaten. Het stond de examencommissie, gelet op het dwingende karakter van artikel 7.30b, eerste lid, aanhef en onder a, van de WHW, niet vrij om de in de OER neergelegde hardheidsclausule toe te passen (vgl. de uitspraak van het College van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/106).

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 juli 2019 heeft de examinator het cijfer 5,4 voor het door appellante gemaakte hertentamen 3C1 definitief vastgesteld.

Bij beslissing van 22 augustus 2019 heeft de examencommissie Erasmus MC Kamer Geneeskunde (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellante om een herziening van de beoordeling van het hertentamen 3C1 afgewezen. Zij heeft appellante verder laten weten dat het niet mogelijk is om in september 2019 alvast te beginnen met de masteropleiding Geneeskunde.

Bij beslissing van 7 november 2019 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep, voor zover het is gericht tegen de definitieve vaststelling van het cijfer ongegrond verklaard. Verweerder heeft het administratief beroep voor zover het is gericht tegen weigering om toelating tot de masteropleiding Geneeskunde dan wel het voorbereidend onderzoek van de master, niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 juni 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. Z.M. Nasir, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. R.P. Vroegop, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie is verschenen mr. M. de Jong-Noordermeer, ambtelijk secretaris.

2. Overwegingen

Het relevante juridische kader

2.1. Ingevolge artikel 7.30b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), geldt voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs als toelatingseis het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.

In artikel 5.7, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Bachelor Geneeskunde 2018-2019 (hierna: OER) is bepaald dat de inzage van het beoordeelde eigen werk met betrekking tot de open vragen van het tentamen binnen het domein Kennis en Inzicht plaats vindt binnen zes weken na afloop van het tentamen op een door het OSC ingeroosterd moment. In het tweede lid is bepaald dat de student tijdens de inzage een inhoudelijk gemotiveerd verzoek kan indienen tot herbeoordeling. Op grond van het derde lid kan een student, wanneer hij het niet eens is met de procedure dan wel met het resultaat van de inzage en/of beoordeling tot tien weken na afloop van het tentamen dit schriftelijk en gemotiveerd kenbaar maken bij de examinator. De examinator informeert binnen twee weken de student schriftelijk en zo mogelijk gemotiveerd hoe hij deze kennisgeving beoordeelt.

Op grond van artikel 11.1, eerste lid, van de OER kan een student, in bijzondere, individuele gevallen waarbij toepassing van een of meer bepalingen van deze regeling leidt tot onredelijke en/of onbillijke situaties ten aanzien van de student, een schriftelijk en met redenen omkleed verzoek om afwijking van bedoelde bepalingen indienen bij de examencommissie. De examencommissie kan afwijken van bedoelde bepalingen ten gunste van de student.

De besluitvorming

2.2. Appellante volgt de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit. Op 1 mei 2019 heeft zij het hertentamen 3C1 afgelegd en dat hertentamen niet gehaald. Op 6 juni 2019 is het cijfer 5,4 via Osiris meegedeeld aan appellante. Daarna heeft de examinator het cijfer op 5 juli 2019 definitief vastgesteld. Appellante heeft de examencommissie vervolgens verzocht om een herziening van de beoordeling van het hertentamen. Daarnaast heeft zij de examencommissie verzocht om alvast te worden toegelaten tot het voorbereidend onderzoek van de master, onderdeel van de masteropleiding Geneeskunde, dan wel tot toelating tot die masteropleiding. De examencommissie heeft het eerste verzoek van appellante opgevat als een verzoek om een herbeoordeling van het hertentamen en dat verzoek afgewezen. Reden daarvoor is dat het verzoek meer dan 15 weken na afname van het hertentamen is gedaan en dat is te laat. De examencommissie heeft het tweede verzoek van appellante ook afgewezen. De examencommissie heeft gesteld dat het voor appellante niet mogelijk is om toegelaten te worden tot de masteropleiding Geneeskunde, omdat zij nog vier onderdelen van de bachelor en het bachelor-essay moet afronden. Volgens de examencommissie vereisen wettelijke voorschriften dat de gehele bacheloropleiding moet zijn afgerond, voordat een student met een masteropleiding kan beginnen (dat heet de harde knip).

2.2.1. In de beslissing van 7 november 2019 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de beoordeling van het hertentamen in stand kan blijven, omdat die beoordeling zorgvuldig tot stand is gekomen. Wat betreft het verzoek om toelating tot de masteropleiding Geneeskunde dan wel het voorbereidend onderzoek van de master, heeft verweerder gesteld dat de examencommissie appellante hierover een mededeling van informatieve aard heeft gegeven. Deze mededeling houdt slechts in dat appellante 37 studiepunten heeft behaald en dat de opleiding niet is voltooid. Volgens verweerder is deze mededeling geen beslissing, waartegen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend.

Het beroep van appellante

2.3. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder van 7 november 2019. In haar beroepschrift stelt zij zich gemotiveerd op het standpunt dat zij meer punten had moeten krijgen voor haar antwoord op vraag C van het hertentamen 3C1. Verder is in artikel 2.1 van de OER geregeld wie tot de masteropleiding Geneeskunde wordt toegelaten. Op grond van deze bepaling kan appellante weliswaar niet worden toegelaten tot de masteropleiding, maar de examencommissie is bevoegd om tegemoet te komen aan onbillijkheden van overwegende aard die zich bij de toepassing van de OER mochten voordoen. De examencommissie heeft ten onrechte geen aanleiding gezien om deze hardheidsclausule toe te passen. Zij heeft in dat verband haar persoonlijke omstandigheden uitvoerig toegelicht en deze omstandigheden aannemelijk gemaakt met medische stukken, aldus appellante.

Beoordeling van het beroep

iii. De vaststelling van het cijfer en het verzoek om herbeoordeling

2.3.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.2. In het beroepschrift stelt appellante dat zij voor vraag C van het hertentamen meer punten had moeten krijgen. Dat betoog betreft de waardering van het antwoord van appellante op die vraag. Gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader kan dat betoog niet leiden tot het ermee beoogde resultaat. Verder volgt uit de gedingstukken dat het hertentamen is beoordeeld aan de hand van een antwoordmodel waarin het beoordelingskader is neergelegd. De examinator heeft appellante op 6 juni , 5 juli en 21 augustus 2019 inzage gegeven in het door haar afgelegde hertentamen en haar feedback gegeven op haar antwoorden. De examinator heeft in dit verband twee maal contact opgenomen met de docent die de desbetreffende vraag heeft aangeleverd en gecorrigeerd. Tijdens het gesprek op 14 oktober 2019 heeft de examinator nog een inhoudelijke toelichting gegeven op de desbetreffende vraag en het antwoord daarop. Anders dan appellante stelt, ziet het College onder die omstandigheden geen reden voor het oordeel dat verweerder de beslissing van de examinator had moeten vernietigen, omdat het cijfer niet zorgvuldig tot stand is gekomen of omdat de beslissing van de examinator onvoldoende is gemotiveerd. Dat appellante de motivering van de examinator over het aantal voor vraag C toegekende punten niet begrijpt en het er niet mee eens is, maakt niet dat alleen om die reden het cijfer niet zorgvuldig tot stand is gekomen. Verweerder heeft gelet hierop ook geen aanleiding hoeven zien om de beslissing van de examencommissie, voor zover deze ziet op de afwijzing van het verzoek om een herbeoordeling, te vernietigen. Hij heeft in dit kader het standpunt van de examencommissie dat het cijfer zorgvuldig tot stand is gekomen en dat de procedure voor inzage en herbeoordeling overeenkomstig artikel 5.7 van de OER heeft plaatsgevonden, terecht gevolgd.

iv. Toelating tot het onderwijs in de master

2.3.3. Verweerder heeft zich wat betreft de toelating tot het onderwijs in de masteropleiding Geneeskunde op het standpunt gesteld dat de afwijzing van het verzoek daartoe van appellante geen beslissing is, waartegen rechtsmiddelen kunnen worden ingesteld. Het College begrijpt het standpunt van verweerder

aldus dat volgens hem niet de examencommissie, maar het college van bestuur bevoegd is om over de toelating tot een masteropleiding te beslissen. Daarom moet de mededeling van de examencommissie dat appellante niet zal worden toegelaten tot de masteropleiding Geneeskunde volgens verweerder worden opgevat als een mededeling van informatieve aard. Naar het College, gelet op de dossierstukken en de verklaring van appellante daarover ter zitting, begrijpt, heeft appellante in elk geval verzocht om, terwijl zij nog ingeschreven staat voor de bacheloropleiding Geneeskunde, alvast een vak te mogen volgen dat onderdeel is van de masteropleiding Geneeskunde, te weten het voorbereidend onderzoek van de master. De examencommissie is bevoegd om zo'n verzoek in behandeling te nemen. Het gaat in die situatie niet om toelating tot de masteropleiding Geneeskunde, maar om toestemming voor het volgen van een onderwijsonderdeel binnen de masteropleiding Geneeskunde zonder dat zij tot die masteropleiding is toegelaten. Verweerder heeft het administratief beroep van appellante, voor zover het is gericht tegen de weigering om toelating tot het voorbereidend onderzoek van de master, onderdeel van de masteropleiding Geneeskunde, dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep van appellante is gegrond en de beslissing van verweerder komt, voor zover daarbij het beroep van appellante niet-ontvankelijk is verklaard, voor vernietiging in aanmerking. Het College ziet echter aanleiding om op grond van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zelf in de zaak te voorzien door het administratief beroep van appellante in zoverre alsnog ongegrond te verklaren. Het College overweegt daarover als volgt.

2.3.4. Ter zitting van het College heeft de examencommissie toegelicht dat er vanwege de harde knip geen mogelijkheid bestaat om alvast een vak te volgen dat onderdeel is van de masteropleiding Geneeskunde, terwijl de desbetreffende student nog niet aan de toelatingseisen voor die masteropleiding voldoet. Zij heeft daarbij, zoals zij ook in haar beslissing van 22 augustus 2019 heeft gedaan, gewezen op het feit dat appellante haar bacheloropleiding Geneeskunde nog niet heeft afgerond, omdat zij nog vier onderdelen daarvan en het bachelor-essay moet afronden. Dat standpunt heeft de examencommissie ook in haar verweerschrift in administratief beroep ingenomen.

2.3.5. Zoals het College eerder heeft overwogen in zijn uitspraken van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/106 en van 19 oktober 2017 in zaak nr. 2017/069 (www.cbho.nl), bevatte de WHW tot 1 september 2014 in artikel 7.30a een hardheidsclausule, die het mogelijk maakte om studenten die de graad van Bachelor nog niet hadden behaald, toch in te schrijven voor een masteropleiding voor zover het achterwege laten van die inschrijving zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Artikel 7.30a van de WHW is echter op grond van artikel AL van de Wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs), vervallen. Met ingang van 1 september 2014 is daarmee de harde knip ingevoerd. Die harde knip houdt in dat een student slechts tot de master kan worden toegelaten, indien wordt voldaan aan de vereisten neergelegd in artikel 7.30b van de WHW.

2.3.6. De examencommissie heeft vastgesteld dat appellante niet aan de vereisten van het bachelor-niveau voldoet, omdat zij nog niet alle onderdelen van de bachelor-fase heeft afgerond. Appellante heeft dit niet betwist. Gelet hierop, heeft de examencommissie zich, onder verwijzing naar de hiervoor genoemde uitspraken van het College, terecht op het standpunt gesteld dat zij appellante niet tot het onderwijs in de masteropleiding Geneeskunde kon toelaten. Het stond de examencommissie, gelet op het dwingende karakter van artikel 7.30b, eerste lid, aanhef en onder a, van de WHW, niet vrij om de in de OER neergelegde hardheidsclausule toe te passen (vgl. de uitspraak van het College van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/106).

Slotsom

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 7 november 2019 dient te worden vernietigd, voor zover daarbij het administratief beroep van appellante gericht tegen de beslissing van 22 augustus 2019, waarbij het verzoek om toelating tot het voorbereidend onderzoek van de master is

afgewezen, niet-ontvankelijk is verklaard. Het College ziet aanleiding om, zelf in de zaak voorziend, het administratief beroep van appellante in zoverre alsnog ongegrond te verklaren. Dit alles betekent dat het cijfer voor het hertentamen 3C1 in stand blijft en dat appellante geen toestemming heeft om het voorbereidend onderzoek van de master, onderdeel van de masteropleiding Geneeskunde, alvast te volgen.

2.5. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Daarbij worden voor het indienen van een beroepschrift en het verschijnen ter zitting van het College in totaal 2 punten toegekend met een waarde van € 525,- per punt en een wegingsfactor 1. Ook dient verweerder het door appellante betaalde griffierecht ter hoogte van € 48,- te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam van 7 november 2019, kenmerk CBE/BVM/27939, voor zover daarbij het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 22 augustus 2019 van de examencommissie, waarbij het verzoek om toelating tot het voorbereidend onderzoek van de master, onderdeel van de masteropleiding Geneeskunde, is afgewezen niet-ontvankelijk is verklaard;
III. verklaart het administratief beroep in zoverre ongegrond;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van de beslissing van 7 november 2019;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1,050,- geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam het door appellante betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,- vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/004**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	21 april 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden	:	termijn
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9 Awb: artikel 6:11 Awb: artikel 8:54
Uitspraak	:	Niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Vaststaat dat appellant zijn beroepschrift tegen de beslissing van 26 november 2019 niet binnen de daarvoor gestelde wettelijke termijn heeft ingediend. Niet-ontvankelijkverklaring van het beroep blijft achterwege, in het geval dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Omdat appellant niet heeft gereageerd op de brief van het College van 14 januari 2020, is niet gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellant in verzuim is geweest.

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek jo. artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht) in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

En het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 november 2019 heeft het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de Dean van de International Business School van 9 juli 2019 waarbij het verzoek om toelating tot de vierjarige opleiding International Business is afgewezen, ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld bij het College.

2. Overwegingen

2.1. In deze zaak zijn de volgende artikelen uit de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) van belang:

Artikel 6:7 van de Awb luidt als volgt:
“De termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift bedraagt zes weken.”

Artikel 6:8, eerste lid, van de Awb luidt als volgt:
“1. De termijn vangt aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.”

Artikel 6:9 van de Awb luidt als volgt:
“1. Een bezwaar- of beroepschrift is tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
2 Bij verzending per post is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.”

Artikel 6:11 van de Awb luidt als volgt:
“Ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.”

2.2. De beslissing van het college van beroep voor de examens is op 26 november 2019 aan appellant toegezonden en daarmee aan hem bekendgemaakt. Dit betekent dat de termijn voor het indienen van een beroepschrift, gelet op de artikelen 6:7 en 6:8, eerste lid, van de Awb, is aangevangen op 27 november 2019 en is geëindigd op 7 januari 2020. Het College heeft het beroepschrift van appellant ontvangen op 13 januari 2020. Daarom is appellant bij brief van 14 januari 2020 gevraagd naar de redenen voor het te laat indienen van het beroepschrift. Appellant had tot en met 29 januari 2020 de gelegenheid om op deze brief te reageren.

2.3. Vaststaat dat appellant zijn beroepschrift tegen de beslissing van 26 november 2019 niet binnen de daarvoor gestelde wettelijke termijn heeft ingediend. Niet-ontvankelijkverklaring van het beroep blijft achterwege, in het geval dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Omdat appellant niet heeft gereageerd op de brief van het College van 14 januari 2020, is niet gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellant in verzuim is geweest.

2.4. Het beroep is daarom kennelijk niet-ontvankelijk.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/005**
Rechter(s)	:	mrs. Daalder, Van Diepenbeek en Van Rijswick
Datum uitspraak	:	15 juli 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	feedbackversie fraude intentie sanctie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid OER: artikel 4.4, aanhef en onder a OER:artikel 4.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 6 juni 2016 in zaak nr. CBHO 2015/247.5, www.cbho.nl) dient de vraag of sprake is geweest van fraude te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven en zijn de intenties van de betrokken student niet van belang. 2.7. Appellant heeft op 21 juni 2019 via OnStage een stageopdracht geüpload. De examencommissie heeft vastgesteld dat in dit ingeleverde werk delen van teksten van een masterthesis van een student van de Universiteit van Amsterdam zijn overgenomen, zonder dat daarbij een bronvermelding is geplaatst. Appellant heeft niet ontkend dat hij deze delen heeft overgenomen en dat in de ingeleverde versie geen bronvermelding bij deze overgenomen teksten is geplaatst. Ter zitting heeft appellant toegelicht dat hij de begripsafbakening en enkele zinnen uit de inleiding van die masterthesis heeft overgenomen. Daarmee staat vast dat appellant plagiaat als bedoeld in artikel 4.4, aanhef en onder a, van de OER heeft gepleegd. Dat het ingeleverde werk een feedbackversie betrof, maakt dit niet anders. Ook een conceptversie kan plagiaat bevatten (uitspraak van 29 maart 2016; CBHO 2015/232, www.cbho.nl). Dat appellant met zijn stagebegeleider had afgesproken dat hij na het indienen van de feedbackversie nog aanpassingen mocht doen en deze mogelijkheid tot aanpassen niet meer aan hem is geboden, is het gevolg van zijn eigen handelen. Appellant had geen werk moeten inleveren waarin hij teksten van anderen heeft overgenomen en die als zijn eigen werk presenteert. Bij de toezegging aan appellant dat hij na het inleveren van de feedbackversie nog aanpassingen mocht maken, hoefde de stagebegeleider er geen rekening mee te houden dat appellant een stuk zou inleveren waarin hij plagiaat had gepleegd. Uit die toezegging kon appellant dus niet afleiden dat hij dit alsnog zou kunnen herstellen. Verweerder heeft zich daarmee terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie terecht heeft vastgesteld dat appellant plagiaat heeft gepleegd bij de onderwijseenheid Stage jaar 3. Voor zover appellant stelt dat de opgelegde sanctie te hoog is, overweegt het College dat uitsluiting van de volgende herkansing voor deze onderwijseenheid een proportionele sanctie is. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2019 heeft de voorzitter van de examencommissie aan appellant medegedeeld dat is vastgesteld dat hij plagiaat heeft gepleegd bij de onderwijseenheid Stage jaar 3 en bepaald dat voor deze onderwijseenheid de code 'FR' in het studenteninformatiesysteem wordt geregistreerd. De examencommissie heeft hem voorts uitgesloten van de volgende herkansing voor deze onderwijseenheid.

Bij beslissing van 5 december 2019 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 mei 2020, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, plaatsvervangend secretaris van verweerder, vergezeld van S.A. Leurs, griffier bij verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. […].

Op grond van artikel 4.4, aanhef en onder a, van de Onderwijs- en examenregeling Opleiding Commerciële Economie 2018-2019 (hierna: OER) verstaan we onder plagiaat het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens, ideeën of beelden zonder volledige en correcte bronvermelding;
Op grond van artikel 4.4, aanhef en onder g, verstaan we onder plagiaat het overnemen van werk van medestudenten en dit laten doorgaan voor eigen werk;
Op grond van artikel 4.7 deelt de examinator of surveillant, wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat een student fraudeert of plagieert, dit mee aan de examencommissie.
De examencommissie stelt vast of de student inderdaad fraude – ernstige fraude daaronder begrepen – of plagiaat heeft gepleegd. Is dit het geval, dan deelt de examencommissie dit de student schriftelijk mede, met de hieraan verbonden sanctie. De examencommissie stelt – voordat zij een besluit neemt – de student binnen een termijn van 10 werkdagen na melding, in de gelegenheid te worden gehoord.

Indien fraude of plagiaat is vastgesteld kan de examencommissie voor een termijn van maximaal één jaar de student het recht ontnemen aan bepaalde (deel)tentamens deel te nemen. In geval van ernstige fraude kan de examencommissie de decaan adviseren de inschrijving van de betrokken student te beëindigen.
[…]
Staat fraude of plagiaat onherroepelijk vast, dan wordt in SIS vastgelegd dat de student heeft deelgenomen aan het tentamen of deeltentamen, maar wegens fraude geen beoordeling heeft ontvangen.

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant is student in het derde jaar bij de opleiding Commerciële Economie aan de Hogeschool van Amsterdam. Op 21 juni 2019 heeft hij voor de onderwijseenheid Stage jaar 3 een stageopdracht, het operationeel plan, via OnStage bij zijn stagebegeleider-examinator ingeleverd.

2.3. Op 24 juni 2019 heeft de examinator van de stageopdracht bij de examencommissie melding gemaakt van het vermoeden van fraude. De examencommissie heeft een onderzoek ingesteld en appellant op 28 juni 2019 gehoord. Tijdens deze hoorzitting heeft appellant, althans volgens de examencommissie, erkend dat hij bepaalde onderdelen heeft overgenomen. Daarbij heeft hij de kanttekening geplaatst dat het alleen om begripsafbakening ging. Bovendien betrof het niet de definitieve versie van de opdracht, maar een feedbackversie. In de definitieve versie zouden alsnog de correcte bronvermeldingen komen.
De examencommissie heeft de opdracht van appellant vergeleken met een opdracht die door een student van de Universiteit van Amsterdam is ingeleverd en heeft geconstateerd dat delen letterlijk zijn overgenomen en andere delen vrijwel letterlijk zijn overgenomen, waarbij de woordvolgorde is aangepast. De examencommissie heeft de voornoemde werkwijze van appellant als plagiaat gekwalificeerd en vervolgens de beslissing van 16 juli 2019 genomen. Daarbij heeft de examencommissie zich op het standpunt gesteld dat appellant op 18 juni 2019 een feedbackversie per e-mail heeft ingeleverd en op 21 juni overeenkomstig de deadline dezelfde opdracht via OnStage heeft ingeleverd. De examencommissie beschouwt deze laatste versie als definitieve versie die ter beoordeling is aangeboden. Voorts heeft de examencommissie zich op het standpunt gesteld dat zij de lezing van appellant dat de bronvermelding in de definitieve versie nog in orde zou worden gemaakt, ongeloofwaardig acht. In het geplagieerde gedeelte werd volop op correcte wijze verwezen naar publicaties.

2.4. Aan de beslissing van 5 december 2019 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat niet ter discussie staat dat appellant stukken tekst letterlijk en ander stukken vrijwel letterlijk heeft overgenomen uit een werkstuk van een andere student, nu appellant dit niet heeft weersproken. Verweerder heeft onder verwijzing naar jurisprudentie van het College niet relevant geacht dat het ingeleverde werk een concept betrof.
Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de beslissing van de examencommissie, waarbij appellant het recht is ontnomen om deel te nemen aan de herkansing van de onderwijseenheid Stage jaar 3, niet disproportioneel is gezien de aard van de gepleegde fraude en het recht van de examencommissie om appellant voor een termijn van maximaal één jaar het recht te ontnemen om meerdere tentamens af te leggen.

Het geschil in beroep

2.5. Appellant is het niet eens met de beslissing van 5 december 2019. Hij voert aan dat hij nooit heeft erkend dat hij bepaalde onderdelen heeft overgenomen. Hij heeft slechts erkend dat hij de definities, de begripsafbakening, in zijn opdracht van internet heeft gehaald. Een student mag niet zelf een definitie verzinnen of een definitie in andere woorden zetten, aldus appellant. Studenten halen definities dus altijd letterlijk van het internet omdat het hen zo is aangeleerd. Verder heeft hij erkend dat de definities nog geen juiste bronvermelding hadden, waardoor deze definities mogelijk als plagiaat konden worden gezien. Hij heeft overigens nooit met zijn stagebegeleider afgesproken dat hij in de definitieve versie alsnog met een correcte bronvermelding zou komen. De stagebegeleider had hem simpelweg verzekerd dat hij na het inleveren van zijn feedbackversie, waar nodig, nog eventuele wijzigingen mocht aanbrengen. Appellant

voert aan dat er veel beschuldigingen zijn gemaakt, maar dat hij alleen een paar zinnen in de inleiding en de definities heeft overgenomen zonder bronvermelding.

Beoordeling door het College

2.6. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 6 juni 2016 in zaak nr. CBHO 2015/247.5, www.cbho.nl) dient de vraag of sprake is geweest van fraude te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven en zijn de intenties van de betrokken student niet van belang.

2.7. Appellant heeft op 21 juni 2019 via OnStage een stageopdracht geüpload. De examencommissie heeft vastgesteld dat in dit ingeleverde werk delen van teksten van een masterthesis van een student van de Universiteit van Amsterdam zijn overgenomen, zonder dat daarbij een bronvermelding is geplaatst. Appellant heeft niet ontkend dat hij deze delen heeft overgenomen en dat in de ingeleverde versie geen bronvermelding bij deze overgenomen teksten is geplaatst. Ter zitting heeft appellant toegelicht dat hij de begripsafbakening en enkele zinnen uit de inleiding van die masterthesis heeft overgenomen. Daarmee staat vast dat appellant plagiaat als bedoeld in artikel 4.4, aanhef en onder a, van de OER heeft gepleegd. Dat het ingeleverde werk een feedbackversie betrof, maakt dit niet anders. Ook een conceptversie kan plagiaat bevatten (uitspraak van 29 maart 2016; CBHO 2015/232, www.cbho.nl).
Dat appellant met zijn stagebegeleider had afgesproken dat hij na het indienen van de feedbackversie nog aanpassingen mocht doen en deze mogelijkheid tot aanpassen niet meer aan hem is geboden, is het gevolg van zijn eigen handelen. Appellant had geen werk moeten inleveren waarin hij teksten van anderen heeft overgenomen en die als zijn eigen werk presenteert. Bij de toezegging aan appellant dat hij na het inleveren van de feedbackversie nog aanpassingen mocht maken, hoefde de stagebegeleider er geen rekening mee te houden dat appellant een stuk zou inleveren waarin hij plagiaat had gepleegd. Uit die toezegging kon appellant dus niet afleiden dat hij dit alsnog zou kunnen herstellen. Verweerder heeft zich daarmee terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie terecht heeft vastgesteld dat appellant plagiaat heeft gepleegd bij de onderwijseenheid Stage jaar 3. Voor zover appellant stelt dat de opgelegde sanctie te hoog is, overweegt het College dat uitsluiting van de volgende herkansing voor deze onderwijseenheid een proportionele sanctie is.
Het betoog faalt.

Slotsom

2.8. Het beroep is ongegrond.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/006**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Streefkerk en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	19 augustus 2020
Partijen	:	appellant en de Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	Diploma Diplomawaardering Nuffic
Artikelen	:	WHW: artikel 7.24 WHW: artikel 7.28 WHW: artikel 7.32 WHW: artikel 7.33 Reglement inschrijving en voorbereiding voor bacheloropleidingen en associate degreeopleidingen 2019-2020: artikel 1.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Het Nuffic is deskundig op het gebied van diplomawaardering. Over het algemeen mag verweerder zich daarom baseren op adviezen over diplomawaardering van het Nuffic. Dat neemt niet weg dat verweerder moet controleren of het advies naar inhoud of wijze van totstandkoming geen gebreken vertoont en niet inhoudelijk tegenstrijdig of anderszins niet of onvoldoende concludent is. Dat appellant eerder is toegelaten tot Hogeschool Inholland is op zichzelf niet voldoende voor het oordeel dat het advies van het Nuffic niet aan de daaraan te stellen vereisten voldoet. Verweerder heeft een autonome (zelfstandige) bevoegdheid voor ieder van zijn opleidingen om te beoordelen of het aangeboden buitenlandse diploma vergelijkbaar is met een in Nederland afgegeven diploma en hij is daarbij niet gebonden aan het oordeel van een andere instelling (vgl. de uitspraak van het College van 12 oktober 2011 in zaak nrs. 2011/142 en 2011/142.1, www.cbho.nl). Appellant heeft in beroep aangevoerd dat ook de Hogeschool Inholland in verband met zijn inschrijving destijds om advies van het Nuffic heeft gevraagd en hem op basis van dat advies heeft toegelaten. Dat de Hogeschool Inholland het Nuffic destijds ook om advies heeft gevraagd, heeft appellant aannemelijk gemaakt met e-mailcorrespondentie van de Hogeschool Inholland. Appellant heeft het advies dat destijds aan de Hogeschool Inholland is uitgebracht, echter niet in beroep overgelegd. Het is daarom niet bekend hoe het advies van het Nuffic destijds precies luidde en op welke documenten dat advies was gebaseerd. Bovendien is niet duidelijk hoe zwaar dat advies bij de beslissing van de Hogeschool Inholland om appellant destijds in te schrijven, heeft gewogen. Onder die omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder het advies van het Nuffic van 18 september 2019 niet aan zijn besluitvorming ten grondslag mocht leggen, omdat het Nuffic tegenstrijdige adviezen zou hebben uitgebracht. Zoals gezegd, is hierbij van belang dat een instelling in dit verband niet is gebonden aan de beoordeling van een andere instelling. Anders dan appellant verder ter zitting van het College heeft gesteld, ligt het in dit geval op de weg van appellant om aannemelijk te maken dat hij aan de voorwaarden voor inschrijving, neergelegd in artikel 7.24, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 7.28, tweede lid, van de WHW, voldoet. Appellant is degene die het verzoek om inschrijving heeft gedaan. Daarbij komt dat appellant pas in beroep bij het College kenbaar heeft gemaakt dat het Nuffic eerder advies heeft uitgebracht in verband met de inschrijving aan de Hogeschool Inholland en was

verweerder daarvan niet eerder op de hoogte. Ook in het betoog van appellant dat hij goede schoolprestaties heeft geleverd, heeft verweerder geen reden hoeven zien om hem alsnog in te schrijven voor de bacheloropleiding International Business & Supply Chain Management. Hiermee is immers niet gezegd dat het door appellant behaalde diploma tenminste gelijkwaardig is aan één van de in artikel 7.24, tweede lid, van de WHW genoemde diploma's.
2.3.3. De conclusie is dat verweerder terecht geen aanleiding heeft gezien om de beslissing van 6 september 2019 van de directeur, waarbij het verzoek om inschrijving van appellant is afgewezen, te herroepen en appellant alsnog in te schrijven voor de bacheloropleiding International Business & Supply Chain Management.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 september 2019 heeft de directeur van de dienst Administratie, Informatievoorziening en Control (hierna: de directeur) het verzoek om inschrijving van appellant namens het college van bestuur afgewezen.

Bij beslissing van 9 december 2019 heeft verweerder het bezwaar tegen deze beslissing ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 juni 2020, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. S. Scheimann, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, secretaris van de geschillenadviescommissie, vergezeld door C. Serberie, coördinator team student, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Juridisch kader

2.1. Artikel 7.24 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), luidt, voor zover hier van belang, als volgt:
"[…].
2. Onverminderd het derde en het vierde lid geldt voor de inschrijving voor een opleiding in het hoger beroepsonderwijs als vooropleidingseis het bezit van:
a. het diploma voorbereidend wetenschappelijk onderwijs, bedoeld in artikel 7 van de Wet op het voortgezet onderwijs,
b. het diploma voorbereidend wetenschappelijk onderwijs, bedoeld in artikel 13, eerste lid, van de Wet voortgezet onderwijs BES,

c. het diploma hoger algemeen voortgezet onderwijs, bedoeld in artikel 8 van de Wet op het voortgezet onderwijs,
d. het diploma hoger algemeen voortgezet onderwijs, bedoeld in artikel 14 van de Wet voortgezet onderwijs BES,
e. het diploma van een middenkaderopleiding of van een specialistenopleiding als bedoeld in artikel 7.2.2, eerste lid, onder d, onderscheidenlijk e, van de Wet educatie en beroepsonderwijs,
f. het diploma van een middenkaderopleiding of van een specialistenopleiding als bedoeld in artikel 7.2.2, eerste lid, onder d, onderscheidenlijk e, van de Wet educatie en beroepsonderwijs BES,
g. het diploma van de bij ministeriële regeling aangewezen vakopleidingen, bedoeld in artikel 7.2.2, eerste lid, onder c, van de Wet educatie en beroepsonderwijs, of
h. het diploma van de bij ministeriële regeling aangewezen vakopleidingen, bedoeld in artikel 7.2.2, eerste lid, onder c, van de Wet educatie en beroepsonderwijs BES.
[…].”

Artikel 7.28 van de WHW luidt, voor zover hier van belang, als volgt:
“[…].
2. […]. Het instellingsbestuur kan vrijstelling verlenen van de in artikel 7.24, eerste onderscheidenlijk tweede lid, bedoelde vooropleidingseisen aan de bezitter van een al dan niet in Nederland afgegeven diploma dat niet in de in de eerste volzin genoemde ministeriële regeling is opgenomen, indien dat diploma naar het oordeel van het instellingsbestuur tenminste gelijkwaardig is aan het in artikel 7.24, eerste onderscheidenlijk tweede lid bedoelde diploma, onverminderd het derde en vierde lid. […].”

Artikel 7.32 van de WHW luidt, voor zover hier van belang, als volgt:
“1. Onverminderd artikel 7.51e, tweede lid, aanhef en onder d, dient een ieder die wenst gebruik te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard ten behoeve van initieel onderwijs aan een instelling, zich door het instellingsbestuur als student of extraneus te laten inschrijven.”

Artikel 7.33 van de WHW luidt, voor zover hier van belang, als volgt:
“1. Onverminderd artikel 7.39, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.
[…].”

Deze regels van procedurele aard voor de Hogeschool Rotterdam staan in het Reglement inschrijving en voorbereiding voor bacheloropleidingen en associate degreeopleidingen 2019-2020 (hierna: het Reglement).

Artikel 1.2 van het Reglement luidt, voor zover van belang, als volgt:
“Voor toelating op grond van een buitenlands diploma is er een speciale diplomawaarderingsprocedure. Informatie daarover wordt verstrekt door de afdeling Studenten Service Center (SSC) in samenwerking met andere organisatieonderdelen (Informatiepunt Vluchtelingen, Studievoorlichting, ColA, en experts opleidingen) van Hogeschool Rotterdam.”

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant volgde vanaf het studiejaar 2017-2018 gedurende twee jaar de bacheloropleiding Aeronautical Engineering aan de Hogeschool Inholland te Delft. Omdat appellant een bacheloropleiding aan de Hogeschool Rotterdam wil volgen, heeft hij zich via Studielink aangemeld voor inschrijving aan die Hogeschool voor de bacheloropleiding International Business & Supply Chain Management.

2.2.1. De directeur heeft dat verzoek bij beslissing van 6 september 2019 afgewezen, omdat appellant niet tijdig aan de toelatingseisen heeft voldaan. Volgens de directeur kan niet worden vastgesteld dat het door appellant in het buitenland behaalde diploma gelijkwaardig is aan één van de diploma’s, genoemd in

artikel 7.24, tweede lid, van de WHW. Appellant heeft tegen deze beslissing bezwaar gemaakt, waarbij hij, kort gezegd, heeft gesteld dat zijn diploma wél gelijkwaardig is en dat hij met dezelfde documenten ook al is toegelaten tot de Hogeschool Inholland.

2.2.2. Verweerder heeft het bezwaar van appellant tegen de beslissing van 6 september 2019 ongegrond verklaard. Volgens verweerder staat vast dat appellant niet tijdig aan de toelatingseisen heeft voldaan en dat in zijn situatie geen bijzondere omstandigheden aanwezig zijn die alsnog tot inschrijving zouden moeten leiden. In de procedure in bezwaar is voor appellant een uitzondering gemaakt door de door hem overgelegde ontbrekende documenten alsnog te laten waarderen door het Nuffic (de Nederlandse organisatie voor internationalisering in onderwijs). Uit het advies van het Nuffic volgt dat het door appellant in het buitenland behaalde diploma niet gelijkwaardig is aan één van de in artikel 7.24, tweede lid, van de WHW genoemde diploma's. De directeur heeft dat advies mogen volgen en hij heeft het verzoek om inschrijving terecht afgewezen, aldus verweerder.

Het beroep van appellant

2.3. Appellant is het niet eens met deze beslissing. Hij betoogt dat verweerder het advies van het Nuffic niet aan zijn besluitvorming ten grondslag mocht leggen, omdat de procedure wat betreft de beoordeling van zijn buitenlandse diploma onzorgvuldig is geweest. Bij de Hogeschool Inholland heeft voor de toelating eenzelfde procedure plaatsgevonden en het Nuffic heeft het diploma in die eerdere inschrijfprocedure wel positief gewaardeerd. De beide hogescholen hanteren vergelijkbare voorwaarden voor toelating en bovendien heeft appellant destijds, bij de toelating aan de Hogeschool Inholland dezelfde documenten overgelegd. Omdat het Nuffic op basis van dezelfde documenten tot twee verschillende adviezen komt, heeft de advisering volgens appellant niet zorgvuldig plaatsgevonden. Daar komt bij dat het Nuffic het buitenlandse diploma niet inhoudelijk heeft beoordeeld, omdat het Nuffic zich heeft onthouden van advies. Dat is wat anders dan een negatief advies, aldus appellant.

De beoordeling door het college

2.3.1. Verweerder heeft in zijn verweerschrift uiteengezet dat appellant zich op 30 juli 2019 heeft aangemeld voor inschrijving voor de bacheloropleiding International Business & Supply Chain Management voor het studiejaar 2019-2020. Eén van de inschrijfvoorwaarden is, zoals verweerder terecht stelt, het aanleveren van een gewaarmerkte kopie van een diploma en bijbehorende cijferlijst. Appellant heeft, zo heeft verweerder in het verweerschrift opgemerkt, tijdig een gewaarmerkte kopie van zijn buitenlandse diploma en cijferlijst aangeleverd. Deze documenten heeft verweerder op 20 augustus 2019 naar het Nuffic toegezonden met het verzoek om daarover een advies uit te brengen. Het Nuffic gaf op 3 september 2019 aan dat de documenten onvolledig waren. Appellant is vervolgens in de gelegenheid gesteld om de ontbrekende documenten alsnog aan te leveren. Op 11 september 2019 zijn de ontbrekende documenten naar het Nuffic verzonden, waarna het Nuffic een advies heeft uitgebracht.

2.3.2. In het advies van het Nuffic van 18 september 2019 staat dat het eindniveau van de door appellant gevolgde opleiding niet kan worden vastgesteld. De American International School of Kurdistan biedt, aldus het advies, een Amerikaans curriculum aan. Het curriculum wordt afgesloten met een Amerikaans high school diploma en niet met het Koerdische Baccalaureate Examination Certificate. Omdat de instelling waar appellant zijn diploma heeft gehaald niet (regionaal) is geaccrediteerd in de Verenigde Staten, kan geen waardering worden uitgebracht over het met het behalen van het diploma bereikte niveau, aldus het advies.

2.4.2. Het Nuffic is deskundig op het gebied van diplomawaardering. Over het algemeen mag verweerder zich daarom baseren op adviezen over diplomawaardering van het Nuffic. Dat neemt niet weg dat verweerder moet controleren of het advies naar inhoud of wijze van totstandkoming geen gebreken vertoont en niet inhoudelijk tegenstrijdig of anderszins niet of onvoldoende concludent is. Dat appellant eerder is toegelaten tot Hogeschool Inholland is op zichzelf niet voldoende voor het oordeel dat het advies van het Nuffic niet aan de daaraan te stellen vereisten voldoet. Verweerder heeft een autonome (zelfstandige)

bevoegdheid voor ieder van zijn opleidingen om te beoordelen of het aangeboden buitenlandse diploma vergelijkbaar is met een in Nederland afgegeven diploma en hij is daarbij niet gebonden aan het oordeel van een andere instelling (vgl. de uitspraak van het College van 12 oktober 2011 in zaak nrs. 2011/142 en 2011/142.1, www.cbho.nl). Appellant heeft in beroep aangevoerd dat ook de Hogeschool Inholland in verband met zijn inschrijving destijds om advies van het Nuffic heeft gevraagd en hem op basis van dat advies heeft toegelaten. Dat de Hogeschool Inholland het Nuffic destijds ook om advies heeft gevraagd, heeft appellant aannemelijk gemaakt met e-mailcorrespondentie van de Hogeschool Inholland. Appellant heeft het advies dat destijds aan de Hogeschool Inholland is uitgebracht, echter niet in beroep overgelegd. Het is daarom niet bekend hoe het advies van het Nuffic destijds precies luidde en op welke documenten dat advies was gebaseerd. Bovendien is niet duidelijk hoe zwaar dat advies bij de beslissing van de Hogeschool Inholland om appellant destijds in te schrijven, heeft gewogen. Onder die omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder het advies van het Nuffic van 18 september 2019 niet aan zijn besluitvorming ten grondslag mocht leggen, omdat het Nuffic tegenstrijdige adviezen zou hebben uitgebracht. Zoals gezegd, is hierbij van belang dat een instelling in dit verband niet is gebonden aan de beoordeling van een andere instelling. Anders dan appellant verder ter zitting van het College heeft gesteld, ligt het in dit geval op de weg van appellant om aannemelijk te maken dat hij aan de voorwaarden voor inschrijving, neergelegd in artikel 7.24, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 7.28, tweede lid, van de WHW, voldoet. Appellant is degene die het verzoek om inschrijving heeft gedaan. Daarbij komt dat appellant pas in beroep bij het College kenbaar heeft gemaakt dat het Nuffic eerder advies heeft uitgebracht in verband met de inschrijving aan de Hogeschool Inholland en was verweerder daarvan niet eerder op de hoogte. Ook in het betoog van appellant dat hij goede schoolprestaties heeft geleverd, heeft verweerder geen reden hoeven zien om hem alsnog in te schrijven voor de bacheloropleiding International Business & Supply Chain Management. Hiermee is immers niet gezegd dat het door appellant behaalde diploma tenminste gelijkwaardig is aan één van de in artikel 7.24, tweede lid, van de WHW genoemde diploma's.

2.3.3. De conclusie is dat verweerder terecht geen aanleiding heeft gezien om de beslissing van 6 september 2019 van de directeur, waarbij het verzoek om inschrijving van appellant is afgewezen, te herroepen en appellant alsnog in te schrijven voor de bacheloropleiding International Business & Supply Chain Management.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/007**
Rechter(s)	:	Mrs. Drop, Van Diepenbeek en Van Rijswick
Datum uitspraak	:	15 juli 2020
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA persoonlijke omstandigheden studieadvies studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid OER: artikel 5.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.8. Appellante is op 18 februari 2019 op weg gegaan om de herkansing van een schriftelijk deeltentamen voor de onderwijseenheid Business English te gaan maken. Door treinvertraging was zij te laat en kon zij niet meer deelnemen aan dat deeltentamen. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat treinvertraging geen persoonlijke omstandigheid is als bedoeld in artikel 7.8b van de WHW in samenhang gelezen met artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 en artikel 5.3 van de OER. Verder had appellante, naast de herkansing van het bovengenoemde schriftelijke deeltentamen, in elk geval ook de herkansing van een mondeling deeltentamen voor de onderwijseenheid Business English moeten behalen. Dit heeft zij niet gedaan, zij is op de herkansing van dit tentamen op 2 juli 2019 niet verschenen en heeft geen verzoek ingediend om voor dat mondelinge hertentamen een tweede herkansingsmogelijkheid te krijgen. Daarmee staat vast dat zij de onderwijseenheid, zelfs al zou zij voor de door haar gemiste schriftelijke herkansing een voldoende hebben behaald, niet met een voldoende resultaat kon afsluiten. Dat betekent dat het instellingsbestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies voor de opleiding Commerciële Economie heeft mogen geven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

2. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juli 2019 heeft de examencommissie namens het instellingsbestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies voor de opleiding Commerciële Economie gegeven.

Bij beslissing van 5 december 2019 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 mei 2020, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, plaatsvervangend secretaris, vergezeld van S.A. Leurs, griffier, is verschenen.

Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding.
[…]
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. […]
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
[…]
h. andere in de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13 van de wet, op grond van artikel 7.13, tweede lid, onderdeel f, van de wet, vast te leggen persoonlijke omstandigheden,
i. andere dan in de onderdelen a tot en met h bedoelde persoonlijke omstandigheden die, indien zij door het instellingsbestuur niet in de beoordeling zouden worden betrokken, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Ingevolge artikel 5.3 van de Onderwijs- en examenregeling Opleiding Commerciële Economie 2018-2019 zijn persoonlijke omstandigheden:
a. ziekte;
b. functiebeperking;
c. zwangerschap;
d. bijzondere familieomstandigheden;
[…]
De student moet de persoonlijke omstandigheden tijdig melden bij de studentendecaan. De studentendecaan brengt advies uit aan de examencommissie.

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellante is in het studiejaar 2018-2019 begonnen met de bacheloropleiding Commerciële Economie aan de Hogeschool van Amsterdam. Het vak (‘onderwijseenheid’) Business English (jaar 1) is onderdeel van het eerste jaar van de opleiding. Voor dit vak kunnen vier studiepunten worden behaald.

2.3. Op 18 februari 2019 had appellante een herkansing voor een deeltentamen van het vak Business English. Doordat zij op weg naar het hertentamen gestrand was in een defecte trein was zij te laat op de examenlocatie en werd zij niet meer toegelaten tot het hertentamen. Appellante heeft deze situatie onmiddellijk als persoonlijke omstandigheid gemeld bij onder meer de studentendecaan.
Bij brief van 6 juli 2019 heeft de studentendecaan aan appellante medegedeeld dat zij aan de examencommissie zal adviseren om geen ontheffing van het bindend negatief studieadvies te verlenen, omdat de gemelde omstandigheden niet als persoonlijke omstandigheden zoals bedoeld in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 en artikel 5.3 van de Onderwijs- en Examenregeling studiejaar 2018-2019 (hierna: OER) kwalificeren.

2.4. Vaststaat dat appellante aan het einde van het eerste studiejaar uiteindelijk 46 studiepunten heeft behaald, terwijl de studievoortgangsnorm 50 studiepunten bedraagt. Omdat appellante daarmee niet aan het minimum aantal punten voor voortzetting van de opleiding heeft voldaan, heeft de examencommissie haar bij beslissing van 19 juli 2019 namens het instellingsbestuur een bindend negatief studieadvies gegeven. In de beslissing heeft de examencommissie vermeld dat zij op de hoogte is van de gestelde persoonlijke omstandigheden, maar dat er onvoldoende causaal verband bestaat tussen de door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden en het niet voldoen aan de minimumeis.

2.5. Aan de beslissing van 5 december 2019 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellante de tentamens van het tweede semester van de onderwijseenheid Business English niet voldoende heeft afgerond, zodat, ook als zij het bewuste tentamen wel had behaald, zij de onderwijseenheid niet voldoende zou afronden.

Het geschil in beroep

2.6. Appellante is het niet eens met de beslissing van 5 december 2019. Zij voert aan dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen persoonlijke omstandigheden zijn die hadden moeten worden meegewogen bij het bindend negatief studieadvies. Op weg naar haar hertentamen Business English is haar trein defect geraakt, met 50 minuten vertraging tot gevolg. Omdat de trein tussen twee stations stil is komen te staan, kon zij de trein ook niet verlaten om alternatief vervoer te nemen. Zonder vertraging zou zij 45 minuten voor aanvang van haar tentamen aanwezig zijn geweest. Zij heeft de studentendecaan, haar mentor en de examencommissie onmiddellijk op de hoogte gesteld van dit voorval. Deze omstandigheden zijn ten onrechte niet als persoonlijke omstandigheden aangemerkt.

Verder voert zij aan dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat, ook al zou zij het bewuste tentamen hebben gehaald, zij het vak niet voldoende zou hebben afgerond omdat zij de tentamens van het tweede semester van dit vak niet met voldoende resultaat heeft afgerond. Als zij de mogelijkheid had gehad om het hertentamen Business English te maken en zij dat tentamen zou hebben gehaald, zou zij vier extra studiepunten hebben gehad. Daarmee zou zij aan de studievoortgangsnorm van 50 studiepunten hebben voldaan.

2.7. Verweerder stelt zich op het standpunt dat een defecte trein geen persoonlijke omstandigheid is als bedoeld in artikel 5.3 van de OER of als bedoeld in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008. Ook anderszins komt de omstandigheid dat appellante door vertraging in het openbaar vervoer niet kon deelnemen aan een tentamen voor haar rekening en risico. Het had volgens verweerder op weg van appellante gelegen om op voorhand rekening te houden met een eventuele vertraging en afdoende maatregelen te treffen om op tijd te komen.
Verder stelt verweerder dat het vak Business English is geclusterd in zes verschillende tentamens, die allemaal gehaald moeten zijn om de studiepunten voor het vak te krijgen. Appellante heeft geen van de zes tentamens gehaald. Zelfs als zij het bewuste tentamen zou hebben gehaald, dan nog had zij het vak niet met een voldoende resultaat kunnen afronden en zou zij geen studiepunten voor het vak hebben ontvangen, aldus verweerder.

Beoordeling door het College

2.8. Appellante is op 18 februari 2019 op weg gegaan om de herkansing van een schriftelijk deeltentamen voor de onderwijseenheid Business English te gaan maken. Door treinvertraging was zij te laat en kon zij niet meer deelnemen aan dat deeltentamen. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat treinvertraging geen persoonlijke omstandigheid is als bedoeld in artikel 7.8b van de WHW in samenhang gelezen met artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 en artikel 5.3 van de OER.
Verder had appellante, naast de herkansing van het bovengenoemde schriftelijke deeltentamen, in elk geval ook de herkansing van een mondeling deeltentamen voor de onderwijseenheid Business English moeten behalen. Dit heeft zij niet gedaan, zij is op de herkansing van dit tentamen op 2 juli 2019 niet verschenen en heeft geen verzoek ingediend om voor dat mondelinge hertentamen een tweede herkansingsmogelijkheid te krijgen. Daarmee staat vast dat zij de onderwijseenheid, zelfs al zou zij voor de door haar gemiste schriftelijke herkansing een voldoende hebben behaald, niet met een voldoende resultaat kon afsluiten.
Dat betekent dat het instellingsbestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies voor de opleiding Commerciële Economie heeft mogen geven.
Het betoog faalt.

Slotsom

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/008**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	16 maart 2020
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	BNSA Causaal verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan waarschuwing
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Appellante heeft in het studiejaar 2018-2019 in totaal 30 studiepunten behaald, waaronder 7 punten uit de propedeutische fase. Vast staat dat zij hiermee niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan. Deze studievoortgangsnorm is bij het uitstel van het BNSA in het studiejaar 2017-2018 aan appellante duidelijk medegedeeld. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante te maken heeft gehad met persoonlijke omstandigheden. De vraag is of deze persoonlijke omstandigheden het niet behalen van de studievoortgangsnorm kunnen verklaren. Voor beantwoording van deze vraag is het van belang om vast te stellen of de opleiding voldoende voorzieningen aan appellante heeft aangeboden om zo haar persoonlijke omstandigheden te kunnen ondervangen. Het College is van oordeel dat de opleiding dat heeft gedaan. Het College overweegt hiertoe dat de opleiding deadlines voor het inleveren van diverse opdrachten heeft uitgesteld, zodat appellante meer tijd had om opdrachten in te leveren. Verder blijkt uit de stukken uit het dossier dat appellante gedurende het studiejaar door verschillende betrokkenen van de opleiding is benaderd, waarbij haar op verschillende wijzen hulp en intensieve begeleiding is aangeboden. Zo hebben er gesprekken plaatsgevonden tussen appellante en mevrouw A. van Duuren, de Coördinator Student Affairs binnen de opleiding. Appellante is voorts meerdere keren hulp aangeboden bij het maken van een planning. Ook is haar geadviseerd om psychosociale hulpverlening te zoeken. Niet is gebleken dat appellante hiervan gebruik heeft gemaakt. Ook heeft zij niet medegedeeld dat zij als gevolg van haar persoonlijke omstandigheden hiertoe niet in staat was. In de e-mailcorrespondentie met A. van Duuren heeft zij alleen medegedeeld dat zij het druk had met haar werk en dat haar manager niet echt begrip toonde voor haar situatie. Wat betreft het beroep op artikel 8.1.7a, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wet educatie en beroepsonderwijs overweegt het College dat deze wet toepassing mist aangezien het hier gaat om besluitvorming van een hogeschool. Hierop is de WHW van toepassing. Nu de opleiding voldoende voorzieningen aan appellante heeft aangeboden om zo haar persoonlijke omstandigheden te kunnen ondervangen, kunnen die omstandigheden het niet behalen van de studievoortgangsnorm niet verklaren. Dit betekent dat het CBE de beslissing van de directeur om appellante een BNSA te verstrekken terecht heeft gehandhaafd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2019 heeft de directeur van de Rotterdam Business School namens het instellingsbestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bacheloropleiding International Business & Management Studies.

Bij beslissing van 25 november 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 maart 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. E.B. Jobse, advocaat in Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2017-2018 begonnen met de bacheloropleiding International Business & Management Studies aan de Hogeschool Rotterdam. In dat studiejaar heeft zij als gevolg van persoonlijke omstandigheden niet aan de studienorm voldaan. De directeur heeft daarom afgezien van het geven van een BNSA. Wel is aan appellante medegedeeld dat zij aan het einde van studiejaar 2018-2019 haar propedeuse of minimaal 48 nieuwe studiepunten moet hebben behaald. Aan het einde van studiejaar 2018-2019 heeft de directeur appellante een BNSA gegeven, omdat zij aan het einde van dat studiejaar niet aan die studienorm heeft voldaan, nu appellante in het tweede jaar 30 studiepunten heeft behaald. De directeur heeft bij zijn beslissing rekening gehouden met de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, maar heeft daarin geen aanleiding gezien om af te zien van het geven van een BNSA.

2.2. Het CBE heeft de beslissing van de directeur in stand gelaten en heeft hieraan het volgende ten grondslag gelegd. Vast staat dat appellante niet aan de studienorm heeft voldaan. De enige vraag die beantwoording behoeft, is of zij met succes een beroep op haar persoonlijke omstandigheden kan doen. Voor de beoordeling hiervan is van belang in hoeverre de omstandigheden van appellante kunnen worden gezien als persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 2.1 Uitvoeringsbesluit WHW 2008 en in hoeverre sprake is van een oorzakelijk verband tussen deze omstandigheden en het niet behalen van de studienorm. Volgens het CBE zijn de door appellante genoemde omstandigheden ingrijpend en kunnen deze worden gezien als bijzondere persoonlijke omstandigheden als genoemd in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008. Deze omstandigheden zijn ook erkend door de studentendecaan. Volgens het CBE kan evenwel geen oorzakelijk verband worden vastgesteld tussen deze omstandigheden en het niet voldoen aan de studienorm. Hiertoe heeft het CBE overwogen dat de opleiding voorzieningen heeft getroffen voor die omstandigheden, waardoor appellante haar opleiding heeft kunnen vervolgen. Gelet op het feit dat appellante, hoewel zij zich aangaf te richten op haar propedeuse, uit die

fase slechts 7 studiepunten heeft behaald - en een totaal van 30 studiepunten - acht het CBE het niet aannemelijk dat het niet voldoen aan de studienorm is veroorzaakt door haar persoonlijke omstandigheden. Nu reeds met de persoonlijke omstandigheden rekening werd gehouden, staan deze omstandigheden niet in de weg aan het geven van een oordeel over de geschiktheid van appellante voor de opleiding. Het argument van appellante dat de begeleiding niet voldoende is, acht het CBE daarbij onjuist. De directeur heeft aangetoond dat veelvuldig contact is gezocht met appellante en dat haar intensieve begeleiding is aangeboden, aldus het CBE.

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij betoogt dat het CBE ten onrechte heeft geoordeeld dat geen oorzakelijk verband kan worden vastgesteld tussen deze omstandigheden en het niet voldoen aan de studienorm. Zij voert hiertoe aan dat de voorzieningen die de studentdecaan getroffen heeft niet voldoende waren voor appellante om haar opleiding met goed gevolg te kunnen voortzetten. Zo is de studentendecaan slechts twee keer bij haar langs geweest en was er slechts beperkt mailcontact. Appellant voert voorts aan dat zij vooraf geen waarschuwing als bedoeld in artikel 8.1.7a, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wet educatie en beroepsonderwijs. Appellante voert verder aan dat zijn er een groot belang bij heeft dat zij haar opleiding met ingang van september 2020 kan voortzetten.

2.3.1. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. (…)”
Het derde lid luidt: “Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…) Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.”
Het zevende lid luidt: “Bij algemene maatregel van bestuur wordt bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.”

Artikel 2.1., eerste lid, van Uitvoeringsbesluit WHW 2008 luidt: “De persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet, zijn:
[…]
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene;
[…]

2.3.2. Appellante heeft in het studiejaar 2018-2019 in totaal 30 studiepunten behaald, waaronder 7 punten uit de propedeutische fase. Vast staat dat zij hiermee niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan. Deze studievoortgangsnorm is bij het uitstel van het BNSA in het studiejaar 2017-2018 aan appellante duidelijk medegedeeld. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante te maken heeft gehad met persoonlijke omstandigheden. De vraag is of deze persoonlijke omstandigheden het niet behalen van de studievoortgangsnorm kunnen verklaren. Voor beantwoording van deze vraag is het van belang om vast te stellen of de opleiding voldoende voorzieningen aan appellante heeft aangeboden om zo haar persoonlijke omstandigheden te kunnen ondervangen. Het College is van oordeel dat de opleiding dat heeft gedaan. Het College overweegt hiertoe dat de opleiding deadlines voor het inleveren van diverse opdrachten heeft uitgesteld, zodat appellante meer tijd had om opdrachten in te leveren. Verder blijkt uit de stukken uit het dossier dat appellante gedurende het studiejaar door verschillende betrokkenen van de opleiding is benaderd, waarbij haar op verschillende wijzen hulp en intensieve begeleiding is aangeboden. Zo hebben

er gesprekken plaatsgevonden tussen appellante en mevrouw A. van Duuren, de Coördinator Student Affairs binnen de opleiding. Appellante is voorts meerdere keren hulp aangeboden bij het maken van een planning. Ook is haar geadviseerd om psychosociale hulpverlening te zoeken. Niet is gebleken dat appellante hiervan gebruik heeft gemaakt. Ook heeft zij niet medegedeeld dat zij als gevolg van haar persoonlijke omstandigheden hiertoe niet in staat was. In de e-mailcorrespondentie met A. van Duuren heeft zij alleen medegedeeld dat zij het druk had met haar werk en dat haar manager niet echt begrip toonde voor haar situatie. Wat betreft het beroep op artikel 8.1.7a, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wet educatie en beroepsonderwijs overweegt het College dat deze wet toepassing mist aangezien het hier gaat om besluitvorming van een hogeschool. Hierop is de WHW van toepassing.
Nu de opleiding voldoende voorzieningen aan appellante heeft aangeboden om zo haar persoonlijke omstandigheden te kunnen ondervangen, kunnen die omstandigheden het niet behalen van de studievoortgangsnorm niet verklaren. Dit betekent dat het CBE de beslissing van de directeur om appellante een BNSA te verstrekken terecht heeft gehandhaafd.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/012**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	10 juni 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	beoordeling feedback herbeoordeling motivering onafhankelijke examinatoren
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Verweerder heeft in de beslissing van 2 december 2019 het standpunt van de examencommissie gevolgd dat alle onderdelen van de beoordeling van het afstudeerrapport met elkaar in relatie staan en dat daarom na vernietiging van de beslissing van 17 september 2019 een integrale herbeoordeling zou moeten plaatvinden. Appellant betwist niet dat die samenhang bestaat. Het College is van oordeel dat verweerder wegens die samenhang de aanwijzing mocht geven om een integrale herbeoordeling te verrichten. De door appellant voorgestelde gedeeltelijke herbeoordeling zou door die samenhang immers niet goed mogelijk zijn. In zijn verweerschrift heeft verweerder zich, onder verwijzing naar het standpunt van de examencommissie hierover, op het standpunt gesteld dat de eindversie van het afstudeerrapport als zelfstandig werk moet kunnen worden herbeoordeeld aan de hand van de daarvoor vastgestelde criteria, zoals vermeld in het beoordelingsformulier. Het College ziet geen aanleiding om dit standpunt onjuist te achten. De te verrichten herbeoordeling ziet derhalve op de kwaliteit van het rapport als zelfstandig stuk, niet op de vraag of appellant de op de eerste versie van het rapport gegeven feedback juist heeft verwerkt. Gelet hierop hoefde verweerder appellant niet in staat te stellen het rapport in het kader van de herbeoordeling toe te lichten en zo nodig aan te passen. Hetgeen appellant aanvoert, biedt het College ten slotte geen grond voor het oordeel dat verweerder er vanuit had moeten gaan dat een onafhankelijke herbeoordeling door aan de hogeschool verbonden examinatoren niet mogelijk is. Een examinator wordt uit hoofde van zijn functie geacht onafhankelijk een beoordeling te verrichten. De rol van de examencommissie bij een beoordeling gaat niet verder dan het aanwijzen van de examinatoren. Van beïnvloeding door de examencommissie van de beoordeling of de herbeoordeling van het afstudeerrapport van appellant, is het College niet gebleken. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 september 2019 is de eindversie van het afstudeerrapport van appellant met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 2 december 2019 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, de beslissing van 17 september 2019 vernietigd en bepaald dat een nieuwe beslissing wordt genomen met inachtneming van hetgeen in 5.3 van de beslissing van 2 december 2019 is vermeld.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nadere reactie gegeven.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft met instemming van partijen bepaald dat het onderzoek ter zitting achterwege blijft.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is op 20 februari 2019 begonnen met de afstudeeropdracht voor de opleiding Commerciële Economie, onder meer bestaande uit het schrijven van een afstudeerrapport. Bij de beslissing van 17 september 2019 is de eindversie van het afstudeerrapport met een onvoldoende beoordeeld. Verweerder heeft het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep bij de beslissing van 2 december 2019 gegrond verklaard, de beslissing van 17 september 2019 vernietigd en bepaald dat een nieuwe beslissing wordt genomen met inachtneming van hetgeen in 5.3 van de beslissing van 2 december 2019 is vermeld.
In 5.3 van de beslissing van 2 december 2019 staat het volgende: “Het College van Beroep concludeert dat [de beslissing van 17 september 2019] gebrekkig is gemotiveerd en daarmee in strijd is met de wet. Het College van Beroep is van oordeel dat verweerster met de onderhavige beoordeling niet op juiste gronden en daarmee niet in redelijkheid tot [de beslissing] heeft kunnen komen. Daarom vernietigt het College van Beroep [de beslissing]. Dat betekent echter niet dat het College van Beroep van oordeel is dat de beoordeling dient te resulteren in een voldoende: artikel 7.61 van de WHW biedt het College van Beroep slechts de mogelijkheid een [beslissing] te vernietigen en verweerster op te dragen een nieuw[e] [beslissing] te nemen. Op grond van artikel 7.61, lid 5, van de WHW kan het College van Beroep opdragen dat [de beslissing] dient te worden genomen onder door het College van Beroep te stellen voorwaarden. Van deze bevoegdheid maakt het College van Beroep in dit geval gebruik. Het College van Beroep vernietigt [de beslissing] en geeft verweerster de aanwijzing dat zij twee andere onafhankelijke examinatoren aanwijst die de definitieve eindversie van het eindrapport (inclusief de eventuele door de afstudeerhandleiding vereiste aan te leveren formulieren) van verzoeker zoals dat de laatste keer ter beoordeling is ingeleverd en beoordeeld, in zijn gehele omvang opnieuw beoordelen en van voldoende toelichting voorzien. Het College van Beroep gaat niet mee in het standpunt van verzoeker dat alleen de onderdelen waartegen hij beroep heeft ingesteld opnieuw dienen te worden beoordeeld. Het College van Beroep volgt het standpunt van verweerster dat, gelet op de samenhang van de afstudeeropdracht, een integrale herbeoordeling dient plaats te vinden. Bovendien dient verweerster een nieuwe beoordeling vast te stellen en dat is alleen mogelijk door de afstudeeropdracht integraal opnieuw te (doen) beoordelen.”

2.2. Appellant is het niet geheel eens met het in 5.3 van de beslissing van 2 december 2019 gegeven oordeel. Volgens hem zouden alleen de onderdelen van het afstudeerrapport die volgens de beslissing van 17 september 2019 onvoldoende zijn, moeten worden herbeoordeeld. Dit zou moeten leiden tot een

voldoende voor die onderdelen, omdat een deugdelijke motivering voor een onvoldoende beoordeling ontbreekt, en dus tot een voldoende voor het gehele afstudeerrapport. Indien het afstudeerrapport toch integraal moet worden herbeoordeeld, dan zou hij de gelegenheid moeten krijgen om het rapport toe te lichten en eventueel aan te passen. Het rapport is immers gemaakt in overleg met en in opdracht van een examinator, op basis van door die examinator gegeven feedback op de eerste versie van het afstudeerrapport. De herbeoordeling, voorafgegaan door toelichting en eventueel aanpassing, zou verder moeten worden verricht door twee volstrekt onafhankelijke examinatoren, het liefst van een andere hogeschool, die niet met de examencommissie van het instituut International Business & Communication van de Faculteit Economie en Management van de hogeschool van doen hebben. Appellant heeft geen vertrouwen in de examencommissie, omdat deze niet wil onderzoeken of een voldoende beoordeling mogelijk is, ondeskundig is en de administratief beroepsprocedure heeft gefrustreerd. Hij wijst er hierbij op dat de examencommissie inmiddels, zonder overleg met hem, het afstudeerrapport heeft laten herbeoordelen, hetgeen opnieuw tot een onvoldoende heeft geleid. Volgens appellant waren de examinatoren die de herbeoordeling hebben verricht niet onafhankelijk, omdat zij een lid van de examencommissie kennen.

2.3. Verweerder heeft in de beslissing van 2 december 2019 het standpunt van de examencommissie gevolgd dat alle onderdelen van de beoordeling van het afstudeerrapport met elkaar in relatie staan en dat daarom na vernietiging van de beslissing van 17 september 2019 een integrale herbeoordeling zou moeten plaatvinden. Appellant betwist niet dat die samenhang bestaat. Het College is van oordeel dat verweerder wegens die samenhang de aanwijzing mocht geven om een integrale herbeoordeling te verrichten. De door appellant voorgestelde gedeeltelijke herbeoordeling zou door die samenhang immers niet goed mogelijk zijn.
In zijn verweerschrift heeft verweerder zich, onder verwijzing naar het standpunt van de examencommissie hierover, op het standpunt gesteld dat de eindversie van het afstudeerrapport als zelfstandig werk moet kunnen worden herbeoordeeld aan de hand van de daarvoor vastgestelde criteria, zoals vermeld in het beoordelingsformulier. Het College ziet geen aanleiding om dit standpunt onjuist te achten. De te verrichten herbeoordeling ziet derhalve op de kwaliteit van het rapport als zelfstandig stuk, niet op de vraag of appellant de op de eerste versie van het rapport gegeven feedback juist heeft verwerkt. Gelet hierop hoefde verweerder appellant niet in staat te stellen het rapport in het kader van de herbeoordeling toe te lichten en zo nodig aan te passen.
Hetgeen appellant aanvoert, biedt het College ten slotte geen grond voor het oordeel dat verweerder er vanuit had moeten gaan dat een onafhankelijke herbeoordeling door aan de hogeschool verbonden examinatoren niet mogelijk is. Een examinator wordt uit hoofde van zijn functie geacht onafhankelijk een beoordeling te verrichten. De rol van de examencommissie bij een beoordeling gaat niet verder dan het aanwijzen van de examinatoren. Van beïnvloeding door de examencommissie van de beoordeling of de herbeoordeling van het afstudeerrapport van appellant, is het College niet gebleken.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/013**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk en Drop
Datum uitspraak	:	22 juli 2020
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband curriculumwijziging hardheidsclausule overgangsregeling persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieadvies tijdig melden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid OER: artikel 31 OER: artikel 31, lid 7.2 OER: artikel 33
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.2. Uit de stukken blijkt dat appellant in 2018-2019 niet opnieuw melding heeft gemaakt van zijn persoonlijke omstandigheden. Hij heeft hiervan pas tijdens de hoorzitting op15 augustus 2019 melding gemaakt. Uit artikel 31, lid 7.2, van de OER volgt dat een student die een beroep doet op persoonlijke omstandigheden deze tijdig dient te melden. Appellant had in het studiejaar 2018-2019 opnieuw uitstel van het bindend studieadvies willen krijgen wegens persoonlijke omstandigheden. Het College is van oordeel dat het uitgangspunt moet zijn dat appellant, nu hij zich op een uitzondering beroept, zijn persoonlijke omstandigheden zelf tijdig opnieuw had moeten melden. Op zichzelf is het mogelijk dat de omstandigheden die zich bij appellant in het studiejaar 2017-2018 voordeden een langdurig verloop zouden hebben. De decaan hoefde er echter niet zonder meer van uit te gaan dat de persoonlijke omstandigheden van appellant zich in het studiejaar 2018-2019 nog steeds en in dezelfde mate zouden voordoen. Het lag op de weg van appellant om in het studiejaar 2018-2019 tijdig melding te maken van nog steeds aan voldoende voortgang in de weg staande omstandigheden. Uit de stukken blijkt dat in het studiejaar 2017-2018 is afgesproken dat appellant contact moest houden met de studentendecaan. Appellant heeft dat echter niet gedaan. Gelet hierop is er ook in zoverre geen aanleiding voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de decaan van 20 augustus 2019 in administratief beroep had moeten vernietigen. Nu appellant zijn persoonlijke omstandigheden in het studiejaar 2018-2019 niet tijdig heeft gemeld, mocht het CBE ervan uitgaan dat geen sprake was van een vertraging die door dergelijke omstandigheden werd veroorzaakt. De beroepsgrond slaagt niet. 2.7.2. Het College stelt voorop dat de toepassing van de hardheidsclausule een bevoegdheid van de examencommissie is en dat daartoe een verzoek bij de examencommissie moet worden gedaan. De examencommissie is weliswaar betrokken geweest bij de beslissing van 20 augustus 2019, maar het betrof een bevoegdheid die namens de decaan werd uitgeoefend.

Daarnaast is er, zoals onder 2.4.2 is overwogen, geen grond voor het oordeel dat appellant ervan had mogen uitgaan dat hij na het studiejaar 2018-2019 42 studiepunten uit het eerstejaarsprogramma behaald moest hebben. Dat die indruk bij hem is gewekt, kan daarom ook geen reden zijn voor toepassing van de hardheidsclausule. Dat geldt ook voor appellants persoonlijke omstandigheden, omdat het voor zijn rekening komt dat hij deze omstandigheden niet tijdig opnieuw heeft gemeld.
De beroepsgrond slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2019 heeft de examencommissie van Tilburg Law School namens de decaan van Tilburg Law School aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding Fiscaal Recht.

Bij beslissing van 24 oktober 2019 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 2 juli 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. H.A.A. Berendsen, advocaat te Heerlen, is verschenen. Tevens is de examencommissie, vertegenwoordigd door dr. Ph. Eijlander, voorzitter, en mr. P. Snoep, ambtelijk secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Fiscaal Recht aan de Universiteit van Tilburg. Hij is met deze opleiding begonnen in het studiejaar 2017-2018 en heeft toen vanwege persoonlijke omstandigheden uitstel gekregen van het bindend studieadvies. Aan het einde van het studiejaar 2018-2019 heeft de decaan alsnog een BNSA gegeven. Appellant had op dat moment 42 studiepunten uit het eerstejaarsprogramma en de verplichte taaltoets behaald. Hij heeft hiermee niet voldaan aan de studievoortgangseisen die zijn opgenomen in de Onderwijs- en Examenregeling van de bacheloropleidingen van Tilburg Law School 2018-2019 (hierna: OER). Volgens de decaan is geen sprake van bijzondere omstandigheden.
Het CBE heeft de beslissing van de decaan in administratief beroep in stand gelaten.

2.2.Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), voor zover hier van belang, brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid, voor zover hier van belang, kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld

in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast. Deze regels hebben in elk geval betrekking op de studieresultaten en de voorzieningen, bedoeld in het derde lid, alsmede op de termijn, bedoeld in het vierde lid.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

In artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 zijn als persoonlijke omstandigheden als bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet onder meer aangewezen ziekte, een lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis en bijzondere familieomstandigheden.

In artikel 31 van de OER is, voor zover hier van belang, het volgende bepaald:
1.1. Aan het einde van het eerste studiejaar waarin een student staat ingeschreven voor de propedeutische fase, doch uiterlijk op 31 augustus van het jaar ontvangt betrokkene een advies (studieadvies) over de voortzetting van deze opleiding. Dit kan ook een uitgesteld advies zijn. De propedeutische fase omvat de eerste periode in de bacheloropleiding met een studiebelasting van 60 ECTS.
[…]
1.4. Indien in de propedeutische fase minder dan 42 ECTS is behaald (inclusief eventueel verleende vrijstellingen) wordt een studieadvies gegeven waaraan een afwijzing is verbonden van de strekking als bedoeld in lid 3.2.
[…]
3.1. Het studieadvies wordt uitgesteld wanneer:
a. […]
b. er sprake is van persoonlijke omstandigheden als bedoeld in lid 7;
[…]
3.4. Indien met toepassing van lid 3.1, sub b, het studieadvies wordt uitgesteld, ontvangt de desbetreffende student aan het eind van het daarop volgende studiejaar een advies als bedoeld in lid 1. Studieresultaten behaald gedurende het eerste studiejaar worden daarbij als vrijstellingen aangemerkt. Daarenboven kan de Examination Board nadere eisen stellen aan het te behalen aantal ECTS.
[…]
7.1. Bij het oordeel over een uitgesteld studieadvies volgens lid 3.1, sub b, worden uitsluitend de volgende persoonlijke omstandigheden van betrokkene in aanmerking genomen:
- ziekte
- lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis
- […]
- bijzondere familieomstandigheden
[…], indien en voor zover deze omstandigheden ertoe hebben geleid dat het vereiste aantal ECTS niet werden behaald.
7.2. Genoemde persoonlijke omstandigheden worden uitsluitend in aanmerking genomen indien deze zo spoedig als redelijkerwijs verwacht mag worden, door of namens betrokkene zijn gemeld aan de studieadviseur of aan een studentendecaan.
7.3. De student die zich beroept op persoonlijke omstandigheden, dient deze aan te tonen.
7.4. Ten behoeve van de beoordeling van een beroep op persoonlijke omstandigheden kan de voorzitter

van de Examination Board aan een studentendecaan of aan een terzake deskundige advies vragen.

2.3. In de eerste plaats voert appellant aan dat de decaan geen BNSA had mogen geven, omdat niet is gezorgd voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd. In het studiejaar 2018-2019 is een gewijzigd curriculum ingegaan. Daardoor kon appellant geen colleges meer volgen voor de eerstejaarsvakken uit het oude curriculum. Appellant stelt dat hem hierbij een andere vorm van begeleiding had moeten worden aangeboden.

2.3.1.Uit artikel 8.7b, derde lid, van de WHW volgt dat alleen een BNSA kan worden gegeven als het instellingsbestuur in de propedeutische fase van de opleiding voor zodanige voorzieningen zorgt dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd. Het gaat in dit geval om drie vakken waarvan de inhoud bij de curriculumwijziging is veranderd. Het CBE heeft toegelicht dat in 2018-2019 op grond van een overgangsregeling voor elk van deze vakken twee tentamenkansen zijn geboden. Daarnaast zijn opnames van de hoorcolleges uit het vorige jaar op Blackboard ter beschikking gesteld en is studenten de gelegenheid geboden om aan docenten vragen te stellen over de stof. Naar het oordeel van het College zijn hiermee voldoende voorzieningen geboden om een goede studievoortgang te waarborgen. Het CBE hoefde daarom in de curriculumwijziging geen reden te zien om het BNSA in administratief beroep te vernietigen.
De beroepsgrond slaagt niet.

2.4. Appellant voert aan dat bij hem het gerechtvaardigde vertrouwen is gewekt dat hij aan het einde van het tweede jaar 42 studiepunten uit het eerstejaarsprogramma behaald moest hebben. Volgens hem is in alle correspondentie van de examencommissie vermeld dat de norm voor een positief bindend studieadvies 42 studiepunten inclusief de taaltoets is. Alleen in de brief van 31 augustus 2018 is volgens appellant vermeld dat een BNSA zal worden gegeven als appellant aan het einde van het studiejaar 2018-2019 niet alle 60 studiepunten van het eerstejaarsprogramma heeft gehaald. Appellant stelt echter dat hij die brief nooit heeft ontvangen. Omdat de brief alleen een verzendstempel heeft, heeft de decaan niet aannemelijk gemaakt dat de brief daadwerkelijk naar het postadres van appellant is verzonden.

2.4.1. Het CBE stelt zich op het standpunt dat appellant had kunnen en moeten weten dat hij aan het einde van het tweede jaar moest voldoen aan een voortgangsnorm van 60 studiepunten. Bij het verlenen van uitstel is volgens het CBE zowel in een e-mail van 16 augustus 2018 als in een brief van 31 augustus 2018 correcte informatie verstrekt over de toepasselijke studievoortgangsnorm voor het tweede studiejaar. In een of meer brieven uit 2019 stond onjuiste informatie, omdat door een administratieve fout een standaardbrief is verstuurd die niet op de situatie van appellant van toepassing was. Volgens het CBE betekent dat echter niet dat de decaan geen BNSA had mogen geven.

2.4.2. Uit artikel 31, lid 3.4, van de OER volgt dat de examencommissie in het geval van een wegens persoonlijke omstandigheden uitgesteld studieadvies nadere eisen kan stellen aan het te behalen aantal studiepunten. Ter zitting heeft de examencommissie toegelicht dat het vast beleid is dat in dergelijke gevallen wordt verlangd dat aan het einde van het tweede studiejaar het volledige eerstejaarsprogramma is afgerond en dus 60 studiepunten zijn behaald.
Uit de stukken blijkt dat de examencommissie deze eis ook in dit geval heeft gesteld. Naar het oordeel van het College blijkt duidelijk genoeg uit de e-mail van 16 augustus 2018 dat appellant aan het einde van het studiejaar 2018-2019 60 studiepunten uit het eerstejaarsprogramma moest hebben behaald. In de e-mail is namelijk uitdrukkelijk vermeld dat aan het nieuwe studieadvies aan het einde van het studiejaar 2018-2019 een afwijzing is verbonden “indien voor het eind van dat studiejaar niet alle onderdelen van het eerste jaar zijn behaald.” Van appellant mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij weet dat dit inhoudt dat 60 studiepunten en de verplichte taaltoets zijn behaald. In de e-mail staat vervolgens het volgende: “U mag pas deelnemen aan tentamens van onderdelen van het tweede en derde jaar van het bachelorprogramma zodra u ten minste 42 ECTS aan eerstejaars vakken heeft behaald (artikel 14 lid 2 OER).” Zoals ter zitting is toegelicht, betreft dit het aantal studiepunten dat nodig is om vakken uit het tweedejaarsprogramma van de opleiding te mogen volgen. Het College acht dit voldoende duidelijk. Gelet hierop hoeft geen oordeel te

worden gegeven over de verzending en ontvangst van de brief van 31 augustus 2018, waarin de voortgangsnorm van 60 studiepunten eveneens is vermeld.

Dat in andere brieven een aantal van 42 studiepunten is vermeld, maakt dit niet anders. Voor zover het om brieven uit het studiejaar 2017-2018 gaat, was de informatie op dat moment juist. Voor het eerste studiejaar geldt namelijk op grond van artikel 31, lid 1.4, van de OER een studievoortgangsnorm van 42 studiepunten voor het bindend studieadvies. Wel heeft appellant in 2019 een of meerdere brieven ontvangen waarin ten onrechte het aantal van 42 studiepunten is vermeld. Naar het oordeel van het College kon appellant echter op dat moment op grond van de e-mail van 16 augustus 2018 weten dat voor hem als student die een uitgesteld advies kreeg 60 studiepunten nodig waren; bij onduidelijkheid had hij hiernaar bij de opleiding kunnen informeren.
Gelet op het voorgaande ziet het College geen grond voor het oordeel dat appellant aan de correspondentie het gerechtvaardigde vertrouwen mocht ontlenen dat hij aan het einde van het studiejaar 2018-2019 slechts 42 studiepunten uit het eerstejaarsprogramma moest hebben behaald.
De beroepsgrond slaagt niet.

2.5. Appellant betoogt daarnaast dat de decaan en het CBE ten onrechte geen rekening hebben gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Appellant stelt dat de persoonlijke omstandigheden die in het studiejaar 2017-2018 de aanleiding waren voor het uitstel van het bindend studieadvies zich in 2018-2019 nog steeds voordeden. Hij heeft deze omstandigheden niet opnieuw gemeld, ook omdat volgens hem bekend moet worden verondersteld dat ernstige psychische klachten een langdurig verloop hebben.
Appellant stelt ook dat hij de persoonlijke omstandigheden wel naar voren heeft gebracht tijdens de hoorzitting op 15 augustus 2019. De decaan had deze omstandigheden daarom moeten meewegen in zijn beslissing over het bindend studieadvies.
Appellant betoogt daarnaast dat hij niet het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievertraging hoefde aan te tonen, maar alleen de persoonlijke omstandigheden moest aantonen en aannemelijk moest maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Hij wijst erop dat hij van september 2018 tot en met februari 2019 onder behandeling was bij een GZ-psycholoog en dat twee van de drie vakken die hij niet heeft gehaald in die periode vielen. De decaan heeft volgens hem niet gemotiveerd waarom er geen causaal verband zou zijn tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet halen van het vereiste aantal studiepunten.

2.5.1. De decaan heeft in de beslissing van 20 augustus 2019 overwogen dat geen sprake is van persoonlijke omstandigheden. In de beslissing op administratief beroep heeft het CBE zich op het standpunt gesteld dat persoonlijke omstandigheden op grond van artikel 31, lid 7.2 van de OER tijdig moeten worden gemeld en dat appellant dat niet heeft gedaan. In 2018-2019 heeft appellant volgens het CBE geen persoonlijke omstandigheden gemeld en heeft hij ook niet gemeld dat de persoonlijke omstandigheden uit het verleden nog steeds spelen. Volgens het CBE is er verschil van inzicht over wat tijdens de hoorzitting op 15 augustus 2019 over de persoonlijke omstandigheden naar voren is gebracht. Volgens de examencommissie heeft appellant daar gesteld dat zijn persoonlijke situatie was verbeterd.
In de beslissing op administratief beroep heeft het CBE verder overwogen dat ook als appellant de persoonlijke omstandigheden tijdig had gemeld, die omstandigheden niet tot een ander besluit zouden hebben geleid, omdat uit de overgelegde stukken niet blijkt dat deze omstandigheden appellants studieresultaten ingrijpend hebben beïnvloed.

2.5.2. Uit de stukken blijkt dat appellant in 2018-2019 niet opnieuw melding heeft gemaakt van zijn persoonlijke omstandigheden. Hij heeft hiervan pas tijdens de hoorzitting op15 augustus 2019 melding gemaakt.
Uit artikel 31, lid 7.2, van de OER volgt dat een student die een beroep doet op persoonlijke omstandigheden deze tijdig dient te melden. Appellant had in het studiejaar 2018-2019 opnieuw uitstel van het bindend studieadvies willen krijgen wegens persoonlijke omstandigheden. Het College is van oordeel dat het uitgangspunt moet zijn dat appellant, nu hij zich op een uitzondering beroept, zijn persoonlijke omstandigheden zelf tijdig opnieuw had moeten melden. Op zichzelf is het mogelijk dat de omstandigheden

die zich bij appellant in het studiejaar 2017-2018 voordeden een langdurig verloop zouden hebben. De decaan hoefde er echter niet zonder meer van uit te gaan dat de persoonlijke omstandigheden van appellant zich in het studiejaar 2018-2019 nog steeds en in dezelfde mate zouden voordoen. Het lag op de weg van appellant om in het studiejaar 2018-2019 tijdig melding te maken van nog steeds aan voldoende voortgang in de weg staande omstandigheden. Uit de stukken blijkt dat in het studiejaar 2017-2018 is afgesproken dat appellant contact moest houden met de studentendecaan. Appellant heeft dat echter niet gedaan.
Gelet hierop is er ook in zoverre geen aanleiding voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de decaan van 20 augustus 2019 in administratief beroep had moeten vernietigen. Nu appellant zijn persoonlijke omstandigheden in het studiejaar 2018-2019 niet tijdig heeft gemeld, mocht het CBE ervan uitgaan dat geen sprake was van een vertraging die door dergelijke omstandigheden werd veroorzaakt.
De beroepsgrond slaagt niet.

2.6. Appellant voert verder aan dat de beslissing van 20 augustus 2019 onzorgvuldig is voorbereid en genomen. Hij wijst hierbij opnieuw op de onjuiste vermelding van de voortgangsnorm in de correspondentie van de examencommissie. Daarnaast stelt appellant dat voorafgaand aan de hoorzitting van 15 augustus 2019 ten onrechte geen advies door de studentendecaan is uitgebracht.

2.6.1. Naar het oordeel van het College bevatten een of meer brieven uit 2019 onjuistheden, maar zijn die niet zo ernstig dat het CBE de beslissing van de decaan wegens strijd met de zorgvuldigheid had moeten vernietigen. Verder is het College met het CBE van oordeel dat de studentendecaan in dit geval voor de hoorzitting niet om advies hoefde te worden gevraagd, omdat appellant in het studiejaar 2018-2019 tot dan geen melding had gemaakt van persoonlijke omstandigheden die van belang zijn voor het bindend studieadvies.
De beroepsgrond slaagt niet.

2.7. Appellant beroept zich verder op de hardheidsclausule uit artikel 33 van de OER. Volgens hem had met toepassing daarvan een uitzondering voor hem moeten worden gemaakt.

2.7.1. Ingevolge artikel 33, eerste lid, van de OER is de examencommissie bevoegd om in geval van onbillijkheden van overwegende aard in individuele gevallen ten voordele van de student een uitzondering te maken op de Onderwijs- en Examenregeling.

2.7.2. Het College stelt voorop dat de toepassing van de hardheidsclausule een bevoegdheid van de examencommissie is en dat daartoe een verzoek bij de examencommissie moet worden gedaan. De examencommissie is weliswaar betrokken geweest bij de beslissing van 20 augustus 2019, maar het betrof een bevoegdheid die namens de decaan werd uitgeoefend.
Daarnaast is er, zoals onder 2.4.2 is overwogen, geen grond voor het oordeel dat appellant ervan had mogen uitgaan dat hij na het studiejaar 2018-2019 42 studiepunten uit het eerstejaarsprogramma behaald moest hebben. Dat die indruk bij hem is gewekt, kan daarom ook geen reden zijn voor toepassing van de hardheidsclausule. Dat geldt ook voor appellants persoonlijke omstandigheden, omdat het voor zijn rekening komt dat hij deze omstandigheden niet tijdig opnieuw heeft gemeld.
De beroepsgrond slaagt niet.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/014**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	5 juni 2020
Partijen	:	appellant en de Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden collegegeld hardheidsclausule persoonlijke omstandigheden Reglement inschrijving studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32, eerste lid WHW: artikel 7.33, eerste lid WHW: artikel 7.37, tweede lid Reglement inschrijving en voorbereiding voor bacheloropleidingen en associate degreeopleidingen 2019-2020: artikel 1.1.2 Reglement inschrijving en voorbereiding voor bacheloropleidingen en associate degreeopleidingen 2019-2020: artikel 1.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. In deze zaak staat centraal de vraag of verweerder de beslissing van de directeur tot afwijzing van het verzoek om inschrijving van appellant terecht heeft gehandhaafd. Niet in geschil is dat appellant het collegegeld niet uiterlijk op 31 augustus 2019 heeft voldaan. Omdat uit artikel 7.37, tweede lid, van de WHW en artikel 1.7, veertiende lid, aanhef en onder f, van het Reglement volgt dat een student niet eerder wordt ingeschreven dan nadat het verschuldigde collegegeld tijdig is betaald, moest de directeur beoordelen of zich in de situatie van appellant bijzondere omstandigheden voordoen die een inschrijving niettemin rechtvaardigden, dus of de directeur aanleiding had moeten zien om de in artikel 1.1.2 van het Reglement neergelegde hardheidsclausule toe te passen. 2.2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de directeur in redelijkheid geen aanleiding heeft hoeven zien voor toepassing van de hardheidsclausule door appellant alsnog in te schrijven voor het studiejaar 2019-2020. Vaststaat dat appellant bij brief van 15 juli 2019 is geïnformeerd over de herinschrijving en de betaling van het collegegeld. Hij heeft verder op 19 en 26 juli 2019 en op 2, 8, 16, 23 en 28 augustus 2019 herinneringen ontvangen over de herinschrijving en de betaling van het collegegeld. Toen het collegegeld op 31 augustus 2019 niet was ontvangen, is appellant bij e-mail van 1 september 2019 nog een laatste keer tot uiterlijk 10 september 2019 in de gelegenheid gesteld om de betaling van het collegegeld te regelen. In die e-mail is appellant ook gewaarschuwd voor de gevolgen van het niet-tijdig voldoen van het collegegeld. Appellant stelt zich op het standpunt dat hij wegens persoonlijke omstandigheden niet in de gelegenheid was om het collegegeld tijdig te betalen. Hij heeft die omstandigheden niet onderbouwd met bewijsstukken. De directeur heeft appellant verder in de gelegenheid gesteld om contact op te nemen met de studentendecaan om zijn omstandigheden nader toe te lichten, maar van die gelegenheid heeft hij geen gebruik gemaakt. Onder de gedingstukken bevindt zich een e-mail van de decaan waarin staat dat appellant de decaan weliswaar heeft bezocht, maar dat hij zijn persoonlijke omstandigheden niet wilde toelichten. Dat appellant niet is

verteld dat hij zijn persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan kon toelichten, acht het College daarom niet aannemelijk. Dat van de studentendecaan mocht worden verwacht dat zij het belang van de persoonlijke omstandigheden voor de besluitvorming aan appellant zou uitleggen, zoals hij ter zitting van het College heeft gesteld, leidt niet tot het oordeel dat verweerder een onjuist besluit heeft genomen. Verweerder heeft in dit kader in het verweerschrift toegelicht dat appellant redelijkerwijs had kunnen weten dat persoonlijke omstandigheden altijd bij de studentendecaan moeten worden gemeld, omdat dit gedurende het vorige studiejaar veelvuldig is gecommuniceerd. Gelet op het feit dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden niet heeft toegelicht en hij dienaangaande geen bewijsstukken heeft overgelegd, heeft verweerder dan ook terecht gesteld dat niet valt vast te stellen of deze persoonlijke omstandigheden ertoe hebben geleid dat appellant gedurende de gehele periode van 15 juli tot en met 10 september 2019 niet in staat was om het collegegeld te voldoen. Het College ziet ten slotte geen aanleiding om de beslissing van verweerder van 16 december 2019 te vernietigen, omdat de procedure volgens appellant te lang heeft geduurd. Appellant had verweerder zo nodig in gebreke kunnen stellen vanwege het niet-tijdig nemen van een beslissing.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 september 2019 heeft de directeur van de dienst Administratie, Informatievoorziening en Control (hierna: de directeur) het verzoek om inschrijving van appellant namens het college van bestuur afgewezen.

Bij beslissing van 16 december 2019 heeft verweerder het tegen die beslissing gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 mei 2020, waar appellant, vergezeld door [naam 2] en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L. Markensteijn, secretaris van de geschillenadviescommissie, en C. Serberie, coördinator team student, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant staat sinds 1 september 2018 ingeschreven voor de associate degree opleiding Ondernemen aan de Hogeschool Rotterdam. Omdat appellant deze studie wil voortzetten, heeft hij zich voor het studiejaar 2019-2020 aangemeld voor herinschrijving via Studielink. Eén van de voorwaarden om te worden ingeschreven, is dat de betaling van het collegegeld uiterlijk op 31 augustus 2019 is geregeld.

2.1.1. Omdat appellant het collegegeld niet (tijdig) heeft betaald, heeft de directeur het verzoek om inschrijving van appellant bij beslissing van 11 september 2019 afgewezen. Appellant kan zich niet vinden in die afwijzing en heeft tegen deze beslissing bezwaar gemaakt. Dat bezwaar heeft verweerder bij beslissing van 16 december 2019 ongegrond verklaard. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant er verschillende keren op is gewezen dat hij nog niet aan alle inschrijfvoorwaarden had voldaan en dat hij tot en met 31 augustus 2019 de tijd had om alsnog aan de voorwaarden te voldoen. Verder is appellant in de gelegenheid gesteld om zijn persoonlijke omstandigheden met de studentendecaan te bespreken, zodat kon worden beoordeeld of die omstandigheden aanleiding zouden moeten geven voor toepassing van de hardheidsclausule. Appellant heeft echter geen gebruik gemaakt van die gelegenheid. De directeur heeft het verzoek om inschrijving in redelijkheid afgewezen, aldus verweerder.

Het beroep van appellant

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder van 16 december 2019 en heeft daartegen beroep ingesteld. Hij betoogt in zijn beroepschrift dat hij zich, anders dan verweerder stelt, tijdig heeft ingeschreven voor het nieuwe studiejaar, maar dat hij alleen de betaling van het collegegeld niet op tijd heeft geregeld. Verder voert appellant aan dat hij als gevolg van vervelende privéomstandigheden, die al enkele maanden speelden, is vergeten om de betaling van het collegegeld tijdig te regelen. Zijn ouders waren in een echtscheiding verwikkeld, waardoor de spanningen soms hoog opliepen, aldus appellant. Verder stelt appellant zich op het standpunt dat hem nooit is verteld dat hij met de decaan over de situatie kon spreken. De afspraak die hij met de decaan heeft gehad, ging over een andere kwestie. Ten slotte beklaagt appellant zich over het feit dat de procedure bij verweerder te lang heeft geduurd.

Het oordeel van het College

2.2.1. Op grond van artikel 7.32, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) moet iedereen die gebruik wenst te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard voor onderwijs aan een instelling, zich door het instellingsbestuur als student laten inschrijven. Op grond van artikel 7.37, tweede lid, van de WHW wordt niet tot de inschrijving overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan. De inschrijving vindt, zo is in artikel 7.33, eerste lid, van de WHW bepaald, plaats overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard. Deze regels van procedurele aard voor de Hogeschool Rotterdam staan in het Reglement inschrijving en voorbereiding voor bacheloropleidingen en associate degreeopleidingen 2019-2020 (hierna: het Reglement). In artikel 1.7, veertiende lid, aanhef en onder f, van het Reglement is bepaald dat voor iedereen die als student staat ingeschreven bij de Hogeschool Rotterdam en zijn inschrijving in het direct daarop volgende studiejaar wil voortzetten, geldt dat hij wordt ingeschreven nadat het verschuldigde collegegeld volledig is betaald (direct of via een machtiging) en waarbij geldt dat betaling van collegegeld uiterlijk op 31 augustus 2019 in orde moet zijn. Verder is in artikel 1.1.2 van het Reglement (de hardheidsclausule) geregeld dat in onvoorziene gevallen en in gevallen waarin toepassing van het Reglement leidt tot duidelijke onrechtvaardigheden, de directeur beslist.

2.2.2. In deze zaak staat centraal de vraag of verweerder de beslissing van de directeur tot afwijzing van het verzoek om inschrijving van appellant terecht heeft gehandhaafd. Niet in geschil is dat appellant het

collegegeld niet uiterlijk op 31 augustus 2019 heeft voldaan. Omdat uit artikel 7.37, tweede lid, van de WHW en artikel 1.7, veertiende lid, aanhef en onder f, van het Reglement volgt dat een student niet eerder wordt ingeschreven dan nadat het verschuldigde collegegeld tijdig is betaald, moest de directeur beoordelen of zich in de situatie van appellant bijzondere omstandigheden voordoen die een inschrijving niettemin rechtvaardigden, dus of de directeur aanleiding had moeten zien om de in artikel 1.1.2 van het Reglement neergelegde hardheidsclausule toe te passen.

2.2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de directeur in redelijkheid geen aanleiding heeft hoeven zien voor toepassing van de hardheidsclausule door appellant alsnog in te schrijven voor het studiejaar 2019-2020. Vaststaat dat appellant bij brief van 15 juli 2019 is geïnformeerd over de herinschrijving en de betaling van het collegegeld. Hij heeft verder op 19 en 26 juli 2019 en op 2, 8, 16, 23 en 28 augustus 2019 herinneringen ontvangen over de herinschrijving en de betaling van het collegegeld. Toen het collegegeld op 31 augustus 2019 niet was ontvangen, is appellant bij e-mail van 1 september 2019 nog een laatste keer tot uiterlijk 10 september 2019 in de gelegenheid gesteld om de betaling van het collegegeld te regelen. In die e-mail is appellant ook gewaarschuwd voor de gevolgen van het niet-tijdig voldoen van het collegegeld. Appellant stelt zich op het standpunt dat hij wegens persoonlijke omstandigheden niet in de gelegenheid was om het collegegeld tijdig te betalen. Hij heeft die omstandigheden niet onderbouwd met bewijsstukken. De directeur heeft appellant verder in de gelegenheid gesteld om contact op te nemen met de studentendecaan om zijn omstandigheden nader toe te lichten, maar van die gelegenheid heeft hij geen gebruik gemaakt. Onder de gedingstukken bevindt zich een e-mail van de decaan waarin staat dat appellant de decaan weliswaar heeft bezocht, maar dat hij zijn persoonlijke omstandigheden niet wilde toelichten. Dat appellant niet is verteld dat hij zijn persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan kon toelichten, acht het College daarom niet aannemelijk. Dat van de studentendecaan mocht worden verwacht dat zij het belang van de persoonlijke omstandigheden voor de besluitvorming aan appellant zou uitleggen, zoals hij ter zitting van het College heeft gesteld, leidt niet tot het oordeel dat verweerder een onjuist besluit heeft genomen. Verweerder heeft in dit kader in het verweerschrift toegelicht dat appellant redelijkerwijs had kunnen weten dat persoonlijke omstandigheden altijd bij de studentendecaan moeten worden gemeld, omdat dit gedurende het vorige studiejaar veelvuldig is gecommuniceerd. Gelet op het feit dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden niet heeft toegelicht en hij dienaangaande geen bewijsstukken heeft overgelegd, heeft verweerder dan ook terecht gesteld dat niet valt vast te stellen of deze persoonlijke omstandigheden ertoe hebben geleid dat appellant gedurende de gehele periode van 15 juli tot en met 10 september 2019 niet in staat was om het collegegeld te voldoen. Het College ziet ten slotte geen aanleiding om de beslissing van verweerder van 16 december 2019 te vernietigen, omdat de procedure volgens appellant te lang heeft geduurd. Appellant had verweerder zo nodig in gebreke kunnen stellen vanwege het niet-tijdig nemen van een beslissing.

Slotsom

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/016**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk en Drop
Datum uitspraak	:	22 juli 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bedrijfsbegeleider beoordeling beoordelingsformulier kennen en kunnen stagehandleiding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Naar het oordeel van het College blijkt uit de stagehandleiding, zoals ter zitting van het College toegelicht door verweerder, niet dat de beoordeling op de door appellant voorgestane wijze had moeten plaatsvinden. De stagehandleiding vermeldt duidelijk dat de POP-coach, de examinator, eindverantwoordelijk is en de totale beoordeling geeft. De bedrijfsbegeleider heeft wel inbreng, maar geeft geen beoordeling. Uit de stagehandleiding blijkt verder niet dat de eindbeoordeling het resultaat moet zijn van de door appellant bedoelde deelbeoordelingen. Dit blijkt evenmin uit het beoordelingsformulier. Van de hiervan in 2.4 bedoelde onzorgvuldigheid bij de beoordeling is dus geen sprake. De beslissing van 28 september 2018 van het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen kan appellant niet baten, omdat in die zaak een andere wijze van beoordeling was voorgeschreven dan in deze zaak. Het College is verder niet gebleken van partijdigheid door verweerder. Dat verweerder de argumenten van appellant beknopt heeft weergegeven en deze heeft verworpen, betekent niet dat verweerder partijdig is. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 oktober 2019 is appellant het cijfer 7,0 toegekend voor de onderwijseenheid Stage.

Bij beslissing van 7 januari 2020 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 juli 2020, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Engineering, Design and Innovation. Bij beslissing van 28 juni 2019 is hem het cijfer 8,3 toegekend voor de onderwijseenheid Stage. Tegen die beslissing heeft hij administratief beroep ingesteld. Dat administratief beroep is komen te vervallen na het bereiken van een schikking met de examencommissie van de opleiding. De schikking hield in dat een andere examinator feedback geeft op het proces- en bedrijfsverslag, dat appellant de gelegenheid krijgt om de feedback te verwerken en de verslagen opnieuw in te leveren, en dat het aangepaste werk wordt beoordeeld. Deze beoordeling heeft geresulteerd in het bij de beslissing van 16 oktober 2019 toegekende cijfer 7,0. Verweerder heeft die beslissing in stand gelaten. Als eindresultaat is de 8,3 geregistreerd, aangezien dit cijfer hoger was dan de 7,0.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij voert aan dat verweerder partijdig is. Dit blijkt volgens hem uit de beknopte weergave van zijn argumenten in de beslissing van 7 januari 2020 en uit de verwerping van zijn argumenten. Hij voert aan dat de stage op drie onderdelen moet worden beoordeeld en dat de bedrijfsbegeleider bij twee van de drie onderdelen een rol speelt. Volgens hem had meer gewicht moeten worden toegekend aan de beoordeling van die twee onderdelen. Hierbij verwijst hij naar de stagehandleiding, het beoordelingsformulier en een beslissing van 28 september 2018 van het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of appellant voor de onderwijseenheid Stage terecht het cijfer 7,0 is toegekend. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellant heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de vaststelling van het cijfer zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.5. Op blz.16-17 van de door appellant ingeroepen stagehandleiding staat het volgende:

> “5.4 Afronding
> Om de stage op een goede wijze of te kunnen ronden moet aan een aantal voorwaarden worden voldaan. Er moeten verslagen gemaakt worden, het bedrijf moet de uitvoering van de stage beoordelen en de POP-coach beoordeelt zowel de verslagen als het stageproces. Daarnaast controleert de POP-coach of het minimale aantal uren verantwoord is.
> De POP-coach is verantwoordelijk voor het eindoordeel. Een voldoende cijfer voor de stageperiode levert 30 studiepunten op.
> Het formulier Eindbeoordelingsformulier Stage is te vinden op DLWO studiedeel Stage.
> 5.4.1 Stage verslagen
> De stagiair(e) schrijft drie verslagen over de stage:
> 1. Inhoudelijk verslag van de stageopdracht
> 2. Procesverslag: beschrijving en evaluatie van het werk en het leerproces van de stagiair(e)
> 3. Bedrijfsverslag: beschrijving van het bedrijf of bedrijfsonderdeel

Verslag 1 is het feitelijke stageverslag. Dit verslag beschrijft de wijze waarop je de opdrachten hebt uitgevoerd. De invulling zal gedeeltelijk bepaald worden door het aantal uitgevoerde opdrachten. Je kunt hierbij ook gebruik maken van de STARR-methode. Wanneer het stageverslag vertrouwelijke bedrijfsinformatie bevat, kan een procedure met betrekking tot geheimhouding afgesproken worden. Een exemplaar van het verslag hoeft dan bijvoorbeeld niet geüpload te worden en wordt dan bewaard in het archief van het Onderwijsbureau Techniek.
Verslag 2 is alleen bestemd voor de stagiair(e), bedrijfsbegeleider en POP-coach, omdat daar informatie over het functioneren van de individuele stagiair(e) staat.
Voor verslag 3 is het de bedoeling dat je je verdiept in een bedrijfskundig aspect van het bedrijf.
Aan het einde van de stageperiode lever je je definitieve stageverslagen op USB of CD in bij het Onderwijsbureau Techniek, kamer A5.16. Je mag het ook inleveren op de DLWO studiedeel stage. Je overlegt met de POP-coach of je het verslag hardcopy of digitaal inlevert.
Alle verslagen dien je zelf ook te bewaren omdat dit als bewijsmateriaal bij het competentie assessment van de opleiding gebruikt kan worden. Je bouwt hiermee een portfolio op aan beroepsproducten. In paragraaf 5.5 staat een uitwerking van de eisen waar de verslagen aan moeten voldoen.
5.4.2 Beoordeling
De beoordeling van de stage als geheel vindt plaats op grond van:
a. Resultaat van de opdracht (kwaliteit van het geleverde werk)
b. Het functioneren van de student(e) in de organisatie
c. Het stage/procesverslag
d. De vereiste[n] voor het minimaal aantal dagen/uren
Uiteraard geldt dat de eerder genoemde mijlpalen bereikt moeten zijn en alle formulieren zijn ingeleverd bij het Onderwijsbureau Techniek en in je dossier zitten.
De beoordeling vindt plaats tijdens een eindgesprek (je maakt een afspraak met je POP-coach), waarbij alle drie genoemde punten van beoordeling besproken worden. Hierbij wordt gebruik gemaakt van het formulier eindbeoordelinq stage. Je hebt voorafgaand aan het eindgesprek dit formulier samen met [je] bedrijfsbegeleider ingevuld en doorgenomen. Het stage/procesverslag moet bij onvoldoende beoordeling worden verbeterd. Binnen vier weken wordt het verbeterde verslag opnieuw beoordeeld en eventueel besproken.

> De bedrijfsbegeleider heeft een belangrijke inbreng bij met name het beoordelen van de punten a en b. De POP-coach is eindverantwoordelijk en geeft dus de totale beoordeling."

2.6. Naar het oordeel van het College blijkt uit de stagehandleiding, zoals ter zitting van het College toegelicht door verweerder, niet dat de beoordeling op de door appellant voorgestane wijze had moeten plaatsvinden. De stagehandleiding vermeldt duidelijk dat de POP-coach, de examinator, eindverantwoordelijk is en de totale beoordeling geeft. De bedrijfsbegeleider heeft wel inbreng, maar geeft geen beoordeling. Uit de stagehandleiding blijkt verder niet dat de eindbeoordeling het resultaat moet zijn van de door appellant bedoelde deelbeoordelingen. Dit blijkt evenmin uit het beoordelingsformulier. Van de hiervan in 2.4 bedoelde onzorgvuldigheid bij de beoordeling is dus geen sprake. De beslissing van 28 september 2018 van het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen kan appellant niet baten, omdat in die zaak een andere wijze van beoordeling was voorgeschreven dan in deze zaak. Het College is verder niet gebleken van partijdigheid door verweerder. Dat verweerder de argumenten van appellant beknopt heeft weergegeven en deze heeft verworpen, betekent niet dat verweerder partijdig is.
Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/017**
Rechter(s)	:	mrs. Drop, Van Diepenbeek en van Rijswick
Datum uitspraak	:	15 juli 2020
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studieadvies studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 3.2 UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid OER: artikel 3.3 OER artikel 5.1 OER artikel 5.2 OER 2018-2019: artikel 5.3
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.7. Zoals volgt uit onder meer de uitspraak van het College van 17 april 2014 (zaak nr. CBHO 2013/256.5; www.cbho.nl) is het niet aan appellante om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de examencommissie om indien persoonlijke omstandigheden worden aangenomen te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt. 2.8. Appellante lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, die is aangemerkt als een persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 7.8b van de WHW. In het studiejaar 2017-2018 is vanwege die persoonlijke omstandigheid het studieadvies opgeschort. Daarmee heeft verweerder het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging toen aanwezig geacht. In het studiejaar 2018-2019 heeft appellante zich beroepen op dezelfde persoonlijke omstandigheid, waarbij zij in administratief beroep ter onderbouwing hiervan (nogmaals) een medische verklaring van haar huisarts van 9 juli 2019 heeft overgelegd. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat niet in geschil is dat ook in het studiejaar 2018-2019 de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheid aanwezig was. Gelet op de aard van de bij appellante vastgestelde aandoening en het eerder aanwezig geachte causaal verband, ligt het op de weg van de examencommissie, nu appellante zich wederom daarop beriep, te motiveren waarom het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de onderwijseenheid Wiskunde 1.4 en daarmee van de benodigde studiepunten in het studiejaar 2018-2019 ontbrak. De enkele constatering van de studentendecaan dat appellante een goede studievoortgang in het studiejaar 2018-2019 had, acht het College daartoe onvoldoende. Het gegeven dat appellante, tegen de afspraken in, geen contact heeft gehouden met de studentendecaan is in dit specifieke geval niet van doorslaggevend belang. De examencommissie had nader dienen te

onderzoeken in hoeverre de bij appellante aanwezige aandoening in het studiejaar 2018-2019 een rol heeft gespeeld in het niet behalen van het minimum aantal studiepunten. Door geen nader onderzoek te verrichten, heeft de examencommissie de beslissing onzorgvuldig voorbereid. Verweerder heeft niet onderkend dat de beslissing van 16 juli 2019 om die reden had moeten worden vernietigd.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

3. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2019 heeft de examencommissie namens het instellingsbestuur van de Hogeschool van Amsterdam aan appellante een bindend negatief studieadvies voor de opleiding Built Environment (Bouwkunde) gegeven.

Bij beslissing van 17 december 2019 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 mei 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. H.J.J. Hendrikse, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, plaatsvervangend secretaris, vergezeld van S.A. Leurs, griffier, is verschenen.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. […]
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. […]
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
[…]
h. andere in de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13 van de wet, op grond van artikel 7.13, tweede lid, onderdeel f, van de wet, vast te leggen persoonlijke omstandigheden,
i. andere dan in de onderdelen a tot en met h bedoelde persoonlijke omstandigheden die, indien zij door het instellingsbestuur niet in de beoordeling zouden worden betrokken, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Ingevolge artikel 5.1 van de Onderwijs- en examenregeling opleiding Built Environment 2018-2019 (hierna: OER) brengt de examencommissie namens de decaan aan iedere student, aan het einde van haar eerste jaar van inschrijving voor de propedeuse van de opleiding, advies uit over de voortzetting van haar studie binnen de opleiding.
[…]
Het studieadvies heeft een bindend negatief karakter indien de student, met inachtneming van persoonlijke omstandigheden, minder dan 50 studiepunten voor onderwijseenheden uit de propedeuse heeft behaald.
[…]
Ingevolge artikel 5.2 kan de examencommissie, indien zij aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeuse geen oordeel kan vormen over de geschiktheid voor de opleiding vanwege persoonlijke omstandigheden van de student, besluiten geen studieadvies uit te brengen in het eerste jaar van inschrijving.
Het studieadvies wordt opgeschort naar het tweede jaar van inschrijving. De student krijgt hiervan per e-mail bericht van de examencommissie.
Bij opschorting wordt het studieadvies uiterlijk aan het einde van het tweede jaar van inschrijving afgegeven. Dit heeft een bindend negatief karakter indien de student, met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, aan het einde van haar tweede jaar van inschrijving de propedeuse niet heeft behaald.
Voor het afgeven van het studieadvies in het tweede jaar geldt dezelfde procedure als bij het uitbrengen van een regulier studieadvies.
Ingevolge artikel 5.3 zijn persoonlijke omstandigheden:
a. ziekte;
b. functiebeperking;
c. zwangerschap;
d. bijzondere familieomstandigheden;
[…]
De student moet de persoonlijke omstandigheden tijdig melden bij de studentendecaan. De studentendecaan brengt advies uit aan de examencommissie.

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellante is in het studiejaar 2017-2018 begonnen met de bacheloropleiding Built Environment aan de Hogeschool van Amsterdam. Aan het einde van dit studiejaar is appellante met 38 studiepunten met een opgeschort bindend negatief studieadvies toegelaten tot het tweede jaar. Het studieadvies was, na een positief advies van de studentendecaan, opgeschort in verband met persoonlijke omstandigheden van appellante.

2.3. Vaststaat dat appellante aan het einde van het tweede studiejaar in totaal 57 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald. Alleen het vak (‘onderwijseenheid’) Wiskunde 1.4, waarvoor drie

studiepunten konden worden behaald, heeft zij niet met een voldoende afgerond. Daarmee heeft zij niet de voor een positief studieadvies vereiste 60 studiepunten behaald. De examencommissie heeft daarop bij beslissing van 16 juli 2019 aan appellante een bindend negatief studieadvies gegeven. In de beslissing heeft de examencommissie vermeld dat zij ervan op de hoogte is dat er sprake is van persoonlijke omstandigheden, maar dat er onvoldoende causaal verband is tussen de door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden en het niet voldoen aan de minimumeis. De beslissing van de examencommissie is in lijn met het advies van de studentendecaan, zoals dit bij brief van 12 juli 2019 aan appellante is medegedeeld.

2.4. De studentendecaan heeft op 3 september 2019 een nader advies uitgebracht. In dat advies is toegelicht dat appellante op 6 november 2018, in het tweede jaar van haar inschrijving, een persoonlijke omstandigheid heeft gemeld. Met haar is afgesproken dat zij na periode 2 zou laten weten hoe het met haar ging en indien nodig eerder contact op zou nemen. Daarna is er geen contact meer geweest. De studentendecaan heeft appellante vervolgens opgeroepen voor een afspraak op 5 maart 2019, waarop zij niet heeft gereageerd. Appellante heeft eerst naar aanleiding van de hoorzitting met de examencommissie op 11 juli 2019 contact met de studentendecaan gezocht en daarbij medegedeeld dat gedurende het gehele studiejaar sprake is geweest van persoonlijke omstandigheden. Zij heeft de studentendecaan in de periode tussen 6 november 2018 en 11 juli 2019, tegen de afspraak in, niet op de hoogte gehouden van haar persoonlijke omstandigheden en het effect daarvan op haar studievoortgang, aldus het advies.
De studentendecaan heeft geconstateerd dat in het studenteninformatiesysteem is vermeld dat appellante in het studiejaar 2017-2018 met een vanwege persoonlijke omstandigheden opgeschort advies 38 studiepunten heeft behaald. In het studiejaar 2018-2019 heeft zij 19 studiepunten van de propedeuse behaald en 34 studiepunten van jaar twee (hoofdfase). Onder dezelfde persoonlijke omstandigheden heeft appellante in jaar twee dus 53 studiepunten weten te behalen in vergelijking met 38 studiepunten in jaar één. Appellante heeft daarmee onder dezelfde persoonlijke omstandigheden in jaar twee beter gepresteerd dan in jaar één. De studentendecaan komt tot de conclusie dat vanwege de goede studievoortgang in het tweede jaar geen specifiek causaal verband kan worden vastgesteld tussen het niet behalen van het vak Wiskunde 1.4 en de persoonlijke omstandigheden. De studentendecaan heeft geadviseerd om geen ontheffing van een bindend negatief studieadvies te geven omdat deze het niet aannemelijk acht dat appellante vanwege de persoonlijke omstandigheden de studievoortgangsnorm niet heeft behaald.

2.5. Aan de beslissing van 17 december 2019 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de onderwijseenheid Wiskunde 1.4 niet is vast komen te staan. Appellante heeft in het studiejaar 2018-2019 53 studiepunten behaald, waarbij zij in blok 4, waarin het vak Wiskunde 1.4 werd afgenomen, 11 studiepunten heeft behaald. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de studentendecaan appellante niet heeft kunnen begeleiden noch monitoren, ondanks dat aan appellante was medegedeeld dat zij in contact diende te blijven met de studentendecaan. Verder heeft verweerder aan de beslissing ten grondslag gelegd dat het vak Wiskunde 1.4 in deze vorm in het studiejaar 2017-2018 voor het laatst is aangeboden. Overeenkomstig artikel 3.3 van de OER is in het daaropvolgende studiejaar nog tweemaal de gelegenheid geboden tot het afleggen van het tentamen van het vak Wiskunde 1.4 oude stijl. De instelling was niet gehouden om in het studiejaar 2018-2019 ook nog onderwijs aan appellante aan te bieden.

Het geschil in beroep

2.6. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte geen causaal verband heeft aangenomen tussen haar persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van het vak Wiskunde 1.4. Zij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, waardoor zij de afgelopen jaren beperkt was in haar functioneren. Daarnaast is zij het niet eens met de wijze waarop de studentendecaan tot haar advies is gekomen.

Beoordeling door het College

2.7. Zoals volgt uit onder meer de uitspraak van het College van 17 april 2014 (zaak nr. CBHO 2013/256.5; www.cbho.nl) is het niet aan appellante om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de examencommissie om indien persoonlijke omstandigheden worden aangenomen te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt.

2.8. Appellante lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, die is aangemerkt als een persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 7.8b van de WHW. In het studiejaar 2017-2018 is vanwege die persoonlijke omstandigheid het studieadvies opgeschort. Daarmee heeft verweerder het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging toen aanwezig geacht.
In het studiejaar 2018-2019 heeft appellante zich beroepen op dezelfde persoonlijke omstandigheid, waarbij zij in administratief beroep ter onderbouwing hiervan (nogmaals) een medische verklaring van haar huisarts van 9 juli 2019 heeft overgelegd. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat niet in geschil is dat ook in het studiejaar 2018-2019 de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheid aanwezig was.
Gelet op de aard van de bij appellante vastgestelde aandoening en het eerder aanwezig geachte causaal verband, ligt het op de weg van de examencommissie, nu appellante zich wederom daarop beriep, te motiveren waarom het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de onderwijseenheid Wiskunde 1.4 en daarmee van de benodigde studiepunten in het studiejaar 2018-2019 ontbrak. De enkele constatering van de studentendecaan dat appellante een goede studievoortgang in het studiejaar 2018-2019 had, acht het College daartoe onvoldoende. Het gegeven dat appellante, tegen de afspraken in, geen contact heeft gehouden met de studentendecaan is in dit specifieke geval niet van doorslaggevend belang. De examencommissie had nader dienen te onderzoeken in hoeverre de bij appellante aanwezige aandoening in het studiejaar 2018-2019 een rol heeft gespeeld in het niet behalen van het minimum aantal studiepunten. Door geen nader onderzoek te verrichten, heeft de examencommissie de beslissing onzorgvuldig voorbereid. Verweerder heeft niet onderkend dat de beslissing van 16 juli 2019 om die reden had moeten worden vernietigd.
Het betoog slaagt.

Slotsom

2.9. Het beroep is gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van 17 december 2019 zal wegens strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht worden vernietigd. Het College zal op na te melden wijze in de zaak voorzien en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing.

2.10. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam van 17 december 2019;
III. verklaart het door appellante ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam van 16 juli 2019;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het administratief beroep en beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.575,00 (zegge: vijftienhonderd vijfenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam het door appellante betaalde griffierecht van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/018**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	24 juli 2020
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband faalangst persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Voorop staat dat appellante de vereiste 60 studiepunten niet heeft gehaald. De vraag die het College moet beantwoorden is of het instellingsbestuur wegens persoonlijke of andere bijzondere omstandigheden had moeten afzien van het geven van een BNSA. Naar het oordeel van het College is dat niet het geval. Het door verweerder juist geachte standpunt van het instellingsbestuur komt erop neer dat het causaal verband tussen de door appellante bij de studentendecaan gemelde persoonlijke omstandigheden niet aannemelijk is en de onvoldoende resultaten voor de vakken Statica 1.1 en Wiskunde 1.4 er veeleer mee te maken hebben dat appellante niet goed is in wiskunde. Het College kan dit standpunt volgen. Appellante heeft voor het op 20 juni 2019 afgelegde tentamen voor het vak Wiskunde 1.4 een 1,4 gehaald en voor de herkansing van dat tentamen op 3 juli 2019 een 3,9. In het studiejaar 2017-2018 heeft zij voor zowel het reguliere tentamen voor dat vak als de herkansing een 1,2 gehaald. Voor het op 17 januari 2019 afgelegde tentamen voor het vak Statica 1.1 heeft zij een 1,0 gehaald. Dat tentamen is weliswaar afgelegd vlak na een periode waarin zich door het instellingsbestuur erkende persoonlijke omstandigheden voordeden, maar appellante heeft in die periode wel studiepunten voor een aantal andere, niet-wiskundige vakken gehaald. Volgens de opleiding zijn de vakken Wiskunde 1.4 en Statica 1.1 nauw aan elkaar verwant. Appellante bevestigt in haar beroepschrift ook dat zij moeite heeft met wiskunde. Het enkele feit dat appellante 24 studiepunten van het tweedejaarsprogramma heeft gehaald, doet aan het voorgaande niet af. Het is het College verder niet gebleken dat de studentendecaan bij zijn advies van 10 september 2019 ten onrechte niet de gestelde faalangst en thuissituatie heeft betrokken. Volgens het advies heeft appellante op 26 augustus 2019 een verklaring van haar huisarts van 11 juli 2019 overgelegd, maar blijkt hieruit niet dat sprake is van een medische omstandigheid. Het College acht dit oordeel juist. In de verklaring van de huisarts staat dat appellante graag een faalangsttest wil, dat ze samen een test gedaan hebben via www.123test.nl en dat ze daar hoog scoorde op prestatie-angst en gemiddeld op sociale angst. Hieruit blijkt niet dat appellante een medisch probleem heeft. Appellante heeft zich in het studiejaar 2018-2019 niet in verband met haar thuissituatie tot de studentendecaan gewend. De studentendecaan hoefde de thuissituatie derhalve niet bij zijn advies te betrekken. Voor zover appellante aanvoert dat de studentendecaan haar voorgeschiedenis en mogelijke problemen met de Nederlandse taal bij zijn advies had moeten betrekken, kan zij hierin evenmin worden gevolgd. Appellante heeft zich

in het studiejaar 2018-2019 in verband daarmee immers evenmin tot de studentendecaan gewend. Het niet aanbieden van regulier onderwijs voor het vak Wiskunde 1.4 betekent verder niet dat appellante het niet halen ervan niet kan worden tegengeworpen. Zoals verweerder in zijn verweerschrift heeft toegelicht, is het vak Wiskunde 1.4 een uitgefaseerde onderwijseenheid waarvoor geen onderwijs meer wordt gegeven. Wel is tweemaal de gelegenheid geboden een tentamen in dat vak af te leggen. Verder is appellante de gelegenheid geboden aan te sluiten bij de eerstejaarswerkcolleges over wiskundevakken en vragen te stellen aan een student-assistent en de wiskundedocenten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 juli 2019 heeft het instellingsbestuur appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Built Environment gegeven.

Bij beslissing van 17 december 2019 heeft verweerder het hiertegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 juli 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2017 begonnen met de bacheloropleiding Built Environment. Aan het eind van het studiejaar 2017-2018 had zij 35 van de voor een positief advies vereiste 50 studiepunten van de propedeuse behaald. Haar is toen wegens de invloed van persoonlijke omstandigheden op haar studievoortgang een uitgesteld studieadvies gegeven. Aan het eind van het studiejaar 2018-2019 had appellante 54 van de dat studiejaar voor een positief advies vereiste 60 studiepunten behaald. Het instellingsbestuur heeft haar daarom het BNSA gegeven. Volgens het instellingsbestuur is niet aannemelijk dat de studieachterstand door persoonlijke omstandigheden is veroorzaakt. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij voert aan dat de studieachterstand door persoonlijke omstandigheden is veroorzaakt. Hierbij wijst zij op een schrijven van de huisarts waaruit volgens haar blijkt dat zij faalangst heeft. De studentendecaan heeft deze omstandigheid niet bij zijn advies

betrokken. Evenmin heeft de studentendecaan haar problematische thuissituatie bij zijn advies betrokken. Verder voert zij aan dat de beslissing van verweerder onbegrijpelijk is, omdat daarin enerzijds staat dat het voorstelbaar is dat appellante het op 17 januari 2019 afgelegde tentamen Statica 1.1 als gevolg van persoonlijke omstandigheden niet heeft gehaald en anderzijds dat appellante dit causaal verband niet heeft aangetoond. Verder voert zij aan dat haar in het studiejaar 2018-2019 geen regulier onderwijs voor het niet door haar gehaalde propedeusevak Wiskunde 1.4 is aangeboden. Haar kan daarom niet worden verweten dat zij dat vak niet heeft gehaald. Verder voert zij aan dat er geen rekening mee is gehouden dat zij en het gezin waarvan zij deel uitmaakt pas sinds 2016 in Nederland wonen en zij daarvóór nooit Nederlands heeft gesproken. Er is geen reden om haar als ongeschikt voor de opleiding aan te merken. Zij heeft alleen wat meer tijd nodig. Haar geschiktheid voor de opleiding blijkt ook uit het feit dat zij erin is geslaagd 24 studiepunten van het tweedejaarsprogramma te behalen, aldus appellante.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."

Het tweede lid luidt: “Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”

Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld."

2.4. Voorop staat dat appellante de vereiste 60 studiepunten niet heeft gehaald. De vraag die het College moet beantwoorden is of het instellingsbestuur wegens persoonlijke of andere bijzondere omstandigheden had moeten afzien van het geven van een BNSA. Naar het oordeel van het College is dat niet het geval. Het door verweerder juist geachte standpunt van het instellingsbestuur komt erop neer dat het causaal verband tussen de door appellante bij de studentendecaan gemelde persoonlijke omstandigheden niet aannemelijk is en de onvoldoende resultaten voor de vakken Statica 1.1 en Wiskunde 1.4 er veeleer mee te maken hebben dat appellante niet goed is in wiskunde. Het College kan dit standpunt volgen. Appellante heeft voor het op 20 juni 2019 afgelegde tentamen voor het vak Wiskunde 1.4 een 1,4 gehaald en voor de herkansing van dat tentamen op 3 juli 2019 een 3,9. In het studiejaar 2017-2018 heeft zij voor zowel het reguliere tentamen voor dat vak als de herkansing een 1,2 gehaald. Voor het op 17 januari 2019 afgelegde tentamen voor het vak Statica 1.1 heeft zij een 1,0 gehaald. Dat tentamen is weliswaar afgelegd vlak na een periode waarin zich door het instellingsbestuur erkende persoonlijke omstandigheden voordeden, maar appellante heeft in die periode wel studiepunten voor een aantal andere, niet-wiskundige vakken gehaald. Volgens de opleiding zijn de vakken Wiskunde 1.4 en Statica 1.1 nauw aan elkaar verwant. Appellante bevestigt in haar beroepschrift ook dat zij moeite heeft met wiskunde. Het enkele feit dat appellante 24 studiepunten van het tweedejaarsprogramma heeft gehaald, doet aan het voorgaande niet af. Het is het College verder niet gebleken dat de studentendecaan bij zijn advies van 10 september 2019 ten onrechte niet de gestelde faalangst en thuissituatie heeft betrokken. Volgens het advies heeft appellante op 26 augustus 2019 een verklaring van haar huisarts van 11 juli 2019 overgelegd, maar blijkt hieruit niet dat sprake is van een medische omstandigheid. Het College acht dit oordeel juist. In de verklaring van de huisarts staat dat appellante graag een faalangsttest wil, dat ze samen een test gedaan hebben via www.123test.nl en dat ze daar hoog scoorde op prestatie-angst en gemiddeld op sociale angst. Hieruit blijkt

niet dat appellante een medisch probleem heeft. Appellante heeft zich in het studiejaar 2018-2019 niet in verband met haar thuissituatie tot de studentendecaan gewend. De studentendecaan hoefde de thuissituatie derhalve niet bij zijn advies te betrekken. Voor zover appellante aanvoert dat de studentendecaan haar voorgeschiedenis en mogelijke problemen met de Nederlandse taal bij zijn advies had moeten betrekken, kan zij hierin evenmin worden gevolgd. Appellante heeft zich in het studiejaar 2018-2019 in verband daarmee immers evenmin tot de studentendecaan gewend. Het niet aanbieden van regulier onderwijs voor het vak Wiskunde 1.4 betekent verder niet dat appellante het niet halen ervan niet kan worden tegengeworpen. Zoals verweerder in zijn verweerschrift heeft toegelicht, is het vak Wiskunde 1.4 een uitgefaseerde onderwijseenheid waarvoor geen onderwijs meer wordt gegeven. Wel is tweemaal de gelegenheid geboden een tentamen in dat vak af te leggen. Verder is appellante de gelegenheid geboden aan te sluiten bij de eerstejaarswerkcolleges over wiskundevakken en vragen te stellen aan een student-assistent en de wiskundedocenten.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/020**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Vermeulen en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	8 juli 2020
Partijen	:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	détournement de pouvoir evenredigheidsbeginsel iudicium abeundi ne bis in idem ordemaatregel plaatsgebonden criterium punitieve sanctie schorsing strafrechtelijke veroordeling valsheid in geschrifte vervalst diploma
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h Eerste Protocol bij EVRM: artikel 2 Regels voor het gebruik van universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen: artikel 1 Regels voor het gebruik van universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen: artikel 2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. Zoals het College eerder heeft overwogen heeft het opleggen van een maatregel op grond van artikel 7.57h van de WHW geen punitief karakter, gericht op leedtoevoeging, maar is het een ordemaatregel ten behoeve van het verzekeren van de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling van een hogeschool of universiteit teneinde een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 1 augustus 2011, in zaak nr. 2011/059). De verweten gedragingen van appellant, die door het college van bestuur aan de oplegging van de maatregel ten grondslag zijn gelegd hebben niet plaatsgevonden binnen de gebouwen en terreinen van de instelling zelf. De gedragingen hebben goeddeels in Hongarije plaatsgevonden. Het college van bestuur heeft niet aannemelijk gemaakt dat deze gedragingen hun uitwerking hebben gehad binnen de gebouwen en terreinen van de instelling zelf, en dat de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling daardoor zou zijn verstoord. Sinds de zomer van 2017 heeft hij zonder problemen het onderwijs aan de Universiteit gevolgd en tentamens afgelegd. Het College is dan ook van oordeel dat het college van bestuur onvoldoende heeft gemotiveerd dat het bevoegd was om appellant op grond van artikel 7.57, eerste lid, van de WHW een maatregel op te leggen. Artikel 7.57h van de WHW gaat uit van een plaatsgebonden criterium, waarbij de bevoegdheid op grond van het eerste lid, mede gelezen in het licht van het tweede lid, enkel bestaat in geval de goede gang van zaken binnen de gebouwen en terreinen van de instelling is verstoord. Het College kan de wettekst daarbij niet anders opvatten dan dat het moet gaan om gedragingen welke een verstoring teweeg hebben gebracht van de goede gang van zaken binnen de gebouwen en terreinen van de instelling zelf. In dit verband verwijst het College naar overweging 2.5.4 in de uitspraak van 26 juni 2020 in de zaak CBHO 2019/156 (www.cbho.nl).

2.5.2. De conclusie is gelet op het voorgaande dat het college van bestuur onvoldoende heeft gemotiveerd dat het bevoegd is hem de maatregel als bedoeld in artikel 7.57, eerste lid, van de WHW op te leggen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2019 heeft het college van bestuur appellant met ingang van 1 september 2019 tot 1 maart 2020 van de masteropleiding Tandheelkunde geschorst en hem de toegang tot de universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen ontzegd.

Bij beslissing van 19 december 2019 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 juni 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen. Namens de examencommissie is drs. P.A. Rienderhof verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in 2016 gestart met de driejarige masteropleiding Tandheelkunde aan het Academisch Centrum Tandheelkunde Amsterdam (hierna: ACTA). In april 2016 ontving ACTA via het BIG-register een verificatieverzoek van een Hongaarse autoriteit over het masterdiploma Tandheelkunde waar de naam van appellant op stond vermeld. Bij de Hongaarse autoriteit was een aanvraag tot erkenning ingediend om in Hongarije als tandarts geregistreerd te worden. Een dergelijke erkenning zou betekenen dat appellant het beroep van tandarts in de gehele EU zou kunnen uitoefenen. Aan ACTA is gevraagd of appellant over een mastergraad beschikte, hetgeen niet het geval bleek. Bij de aanvraag tot erkenning was echter wel een masterdiploma van de Faculteit der Tandheelkunde van de Vrije Universiteit en een diplomasupplement van het ACTA, overgelegd. Bij nader onderzoek bleek sprake te zijn van een vervalst diploma. Op 31 mei 2016 is naar aanleiding hiervan door de Vrije Universiteit aangifte van valsheid in geschrifte gedaan tegen appellant. Het college van bestuur heeft appellant sindsdien twee maal geschorst van de opleiding, voor een totale duur van twaalf maanden.
Bij vonnis van de rechtbank Midden-Nederland van 18 juni 2019, ECLI:NL:RBMNE:2019:3054, is appellant veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden, waarvan drie maanden voorwaardelijk, wegens het in de periode gelegen tussen 1 februari en 31 mei 2016 afleveren en voorhanden hebben van een opzettelijk valselijk opgemaakt en vervalst masterdiploma van de Faculteit der Tandheelkunde van de Vrije Universiteit en diplomasupplement van het ACTA, terwijl hij wist dat die geschriften bestemd waren om gebruik van te maken als waren deze echt en onvervalst. Appellant heeft hoger beroep ingesteld. Vanwege de strafrechtelijke veroordeling heeft het college van bestuur de beslissing van 30 augustus 2019 genomen. Volgens het college van bestuur levert deze veroordeling een nieuwe omstandigheid op die de oplegging van een maatregel rechtvaardigt. Het belang van appellant om hangende het hoger beroep te worden

toegelaten tot de masteropleiding Tandheelkunde en hem toegang te verlenen tot de universitaire gebouwen weegt minder zwaar dan de ernst van het feit waar appellant schuldig aan is bevonden en voor is veroordeeld. Ter zitting is door het college van bestuur toegelicht dat de keuze voor de maatregel zou zijn genomen op verzoek van appellant, omdat er hoger beroep is ingesteld tegen het vonnis van de rechtbank.

2.2. In de beslissing op bezwaar heeft het college van bestuur, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren, de beslissing van 30 augustus 2019 gehandhaafd.

2.3 Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing van het college van bestuur. Hij betoogt dat hem ten onrechte het recht op onderwijs wordt ontzegd, hetgeen in strijd is met artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Appellant betoogt voorts dat de beslissing van het college van bestuur in strijd is met artikel 7:57h van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW). Hij voert hiertoe aan dat hem twee keer eerder de toegang tot het onderwijs, in totaal voor de duur van twaalf maanden, is ontzegd. De derde ontzegging, waartegen hij in deze zaak in beroep komt, brengt de totale duur op achttien maanden, terwijl de wet maar voorziet in een maximale duur van één jaar. Volgens appellant heeft het college van bestuur ten onrechte dit standpunt gepasseerd op de grond dat sprake is van een nieuwe omstandigheid. Ook heeft het college van bestuur zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat voormeld artikel zo dient te worden geïnterpreteerd dat bij iedere nieuwe inschrijving de termijn van twaalf maanden geldt.
Appellant betoogt voorts dat het college van bestuur niet heeft onderkend dat hij artikel 2 van de Regels voor het gebruik van universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen niet heeft overtreden. Hij voert hiertoe aan dat hij sinds de zomer van 2017 weer onderwijs volgt en dat hij sindsdien de voorschriften niet heeft overtreden. Hij wijst erop dat hij sindsdien gewoon lessen heeft gevolgd en tentamens heeft afgelegd. Bovendien heeft het college van bestuur niet gespecificeerd tot welke gebouwen, welke delen van het terrein en welke voorzieningen hij geen toegang meer heeft en ook wordt niet uitgelegd waarom in dit geval niet kan worden volstaan met een voorwaardelijke ontzegging.
Appellant betoogt verder dat het college van bestuur dat de ontzegging tot het onderwijs een punitieve sanctie is. Nu hij reeds door de strafrechter is gestraft, handelt het college van bestuur in strijd met het ‘ne bis in idem’-beginsel door hem ook te bestraffen. Appellant betoogt verder dat het college van bestuur niet heeft onderkend dat de opgelegde maatregel niet noodzakelijk is. Hij voert hiertoe aan dat zijn aanwezigheid in het onderwijs de goede gang van zaken niet verstoort. Verder is gesteld noch gebleken dat bij de valsheid in geschrifte gebruik is gemaakt van voorzieningen van de universiteit. Ook voert hij aan dat het college van bestuur niet duidelijk heeft gemaakt waarom de opgelegde maatregel niet in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Volgens appellant had kunnen worden volstaan met een minder ver ingrijpende maatregel.
Appellant betoogt ten slotte dat het college van bestuur hem op oneigenlijke gronden op grond van artikel 7:57h van de WHW de toegang tot het onderwijs heeft ontzegd. Hij voert hiertoe aan dat het duidelijk is dat de universiteit van hem af wil, maar dat het college hem niet een iudicium abeundi durft te verstrekken. Het college van bestuur handelt dan ook in strijd met het verbod van détournement de pouvoir en het verbod op détournement de procédure, aldus appellant.

2.4. Artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM luidt: “Niemand mag het recht op onderwijs worden ontzegd. Bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, eerbiedigt de Staat het recht van ouders om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen.”

Artikel 7:57h van de WHW luidt:
“1. Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.

2. Als de persoon die voorschriften, bedoeld in het eerste lid, overtreedt, ernstige overlast binnen de gebouwen en terrein van de instelling heeft veroorzaakt en deze overlast ook na aanmaning door of vanwege het instellingsbestuur niet heeft gestaakt, kan het instellingsbestuur die student de toegang tot de instelling definitief ontzeggen of zijn inschrijving beëindigen."
Artikel 1 eerste lid, van de Regels voor het gebruik van universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen luidt: "Ieder, die gebruik maakt van universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen, daaronder begrepen materiële voorzieningen t.b.v. het onderwijs en onderzoek, dient zich daarbij te houden aan de door of namens het College van Bestuur ter zake gegeven voorschriften en mondeling dan wel schriftelijk gegeven aanwijzingen."
Het tweede lid luidt: "Voorts is ieder, die gebruikt maakt van universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen, daaronder begrepen materiële voorzieningen t.b.v. het onderwijs en onderzoek, gehouden zich daarbij zodanig te gedragen, dat hij
a. de universiteit of derden noch direct noch indirect schade berokkent of overlast bezorgt;
b. geen inbreuk maakt op een recht van de universiteit of van derden noch in strijd handelt met een wettelijke plicht;
c. in het algemeen niet handelt in strijd met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt jegens eens anders persoon of goed."
Artikel 2, eerste lid, luidt: "De decaan dan wel een andere persoon, die door het College van Bestuur belast is met de bedrijfsvoering over de universitaire gebouwen, terreinen en voorzieningen, kan degene die naar zijn oordeel handelt in strijd met het bepaalde in artikel 1 de toegang tot bepaalde universitaire gebouwen en terreinen of het gebruik van voorzieningen als bedoeld in artikel 1 voor maximaal drie maanden geheel of gedeeltelijk ontzeggen. Ontzegging van de toegang voor een periode langer dan drie maanden vindt plaats door het College van Bestuur."

2.5. In de geschiedenis van de totstandkoming artikel 7.57h van de WHW (Kamerstukken II, 2008/09, 31 821, nr. 3, p. 63 e.v.) is het volgende vermeld:
"Een instellingsbestuur mag op basis van dit artikel voorschriften geven en maatregelen treffen om de goede gang van zaken in de gebouwen en op de terreinen van de instelling te bewaken. Onder het huidige regime van de WHW is de ontzegging van de toegang beperkt tot één jaar. In dit wetsvoorstel kan het instellingsbestuur ook besluiten tot een definitieve verwijdering. Deze maatregel moet — zoals bij alle sancties — de toets van de proportionaliteit kunnen doorstaan. Het college van beroep voor het hoger onderwijs dan wel college van beroep bijzonder onderwijs zal hier op toetsen. De periode van verwijdering (en dus ook de eventuele definitieve verwijdering) moet in verhouding staan tot de ernst van de overtreding. Het is aan het instellingsbestuur om dit te motiveren. Als het instellingsbestuur op grond van het tweede lid gebruikmaakt van de mogelijkheid een student permanent te verwijderen of zijn inschrijving te beëindigen, dan dient het college van bestuur de student eerst een aanmaning te geven en een reële mogelijkheid te bieden om ander gedrag te vertonen. Het openen van de mogelijkheid om een student voor langere tijd te verwijderen, is in bijzondere gevallen bij ernstige overlast noodzakelijk. Het instellingsbestuur treft voor de toepassing van deze bevoegdheid nadere regels."

2.5.1. Zoals het College eerder heeft overwogen heeft het opleggen van een maatregel op grond van artikel 7.57h van de WHW geen punitief karakter, gericht op leedtoevoeging, maar is het een ordemaatregel ten behoeve van het verzekeren van de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling van een hogeschool of universiteit teneinde een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 1 augustus 2011, in zaak nr. 2011/059).
De verweten gedragingen van appellant, die door het college van bestuur aan de oplegging van de maatregel ten grondslag zijn gelegd hebben niet plaatsgevonden binnen de gebouwen en terreinen van de instelling zelf. De gedragingen hebben goeddeels in Hongarije plaatsgevonden. Het college van bestuur heeft niet aannemelijk gemaakt dat deze gedragingen hun uitwerking hebben gehad binnen de gebouwen en terreinen van de instelling zelf, en dat de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling daardoor zou zijn verstoord. Sinds de zomer van 2017 heeft hij zonder problemen het onderwijs aan de Universiteit gevolgd en tentamens afgelegd.

Het College is dan ook van oordeel dat het college van bestuur onvoldoende heeft gemotiveerd dat het bevoegd was om appellant op grond van artikel 7.57, eerste lid, van de WHW een maatregel op te leggen. Artikel 7.57h van de WHW gaat uit van een plaatsgebonden criterium, waarbij de bevoegdheid op grond van het eerste lid, mede gelezen in het licht van het tweede lid, enkel bestaat in geval de goede gang van zaken binnen de gebouwen en terreinen van de instelling is verstoord. Het College kan de wettekst daarbij niet anders opvatten dan dat het moet gaan om gedragingen welke een verstoring teweeg hebben gebracht van de goede gang van zaken binnen de gebouwen en terreinen van de instelling zelf. In dit verband verwijst het College naar overweging 2.5.4 in de uitspraak van 26 juni 2020 in de zaak CBHO 2019/156 (www.cbho.nl).

2.5.2. De conclusie is gelet op het voorgaande dat het college van bestuur onvoldoende heeft gemotiveerd dat het bevoegd is hem de maatregel als bedoeld in artikel 7.57, eerste lid, van de WHW op te leggen.

2.6. Het beroep is reeds hierom gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing op bezwaar van 19 december 2019 dient te worden vernietigd. Het college van bestuur dient een nieuw besluit op bezwaar te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

2.7. Het college dient op na te volgen wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing op bezwaar van 19 december 2019, kenmerk: 2019-109822;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.050,00 (zegge: duizendvijftig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, mr. B.P. Vermeulen en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/021**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	5 juni 2020
Partijen	:	appellante en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband Engels persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1 OER: artikel 14
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.4. Zoals verweerder verder terecht in zijn beslissing van 17 december 2019 heeft gesteld, zijn de persoonlijke omstandigheden die bij de beoordeling kunnen worden betrokken genoemd in artikel 2.1 van de Uitvoeringsbesluit WHW 2008. Op grond van dat artikel zijn de ziekte van betrokkene en bijzondere familieomstandigheden persoonlijke omstandigheden waarmee rekening kan worden gehouden bij de beoordeling voor het al of niet afgeven van een BNSA. Daarnaast geldt, zoals verweerder ook terecht heeft gesteld, dat tussen deze persoonlijke omstandigheden en de behaalde studieresultaten een causaal verband (een samenhang) moet kunnen worden vastgesteld. Vaststaat dat appellante haar persoonlijke omstandigheden pas heeft gemeld nadat zij de definitieve beslissing tot het afgeven van een BNSA heeft ontvangen. Zij heeft in de procedure bij verweerder een document van haar huisarts overgelegd van 17 oktober 2019 met een onduidelijke inhoud waaruit niet meer kan worden afgeleid dan dat zij die huisarts heeft bezocht, een verklaring van de studentenpsycholoog van 22 juni 2015 en e-mails van Prezens van 23 juni en 5 september 2015. Over de stukken uit het jaar 2015 en het document van de huisarts van 17 oktober 2019 heeft verweerder terecht gesteld dat de persoonlijke omstandigheden met deze bewijsstukken in het studiejaar 2018-2019 niet aannemelijk zijn gemaakt. In beroep heeft appellante een nadere verklaring van haar huisarts overgelegd van 26 juni 2019 waarin wordt vermeld dat appellante meer dan een maand last heeft van psychische klachten en paniekaanvallen en dat appellante contact zou opnemen met PO-GGZ. Daarnaast heeft zij een verklaring van haar huisarts van 10 december 2019 overgelegd waarin staat dat appellante een combinatie aan problemen merkt en dat de huisarts haar gegevens van de cursussen heeft gegeven die de GGZ geeft, zodat zij daarmee mogelijk zou kunnen starten. Naar het oordeel van het College heeft appellante met deze nadere informatie, die zij pas in beroep bij het College heeft overgelegd, niet aannemelijk gemaakt dat zij als gevolg van haar persoonlijke omstandigheden niet aan de norm kon voldoen. Daarbij is van belang dat de verklaring van de huisarts van 10 december 2019 dateert van na de beslissing van 19 augustus 2019 waarbij het BNSA is afgegeven. De verklaring van 26 juni 2019 dateert van na de brief van 15 juni 2019 waarin is vermeld dat het voornemen bestaat om een BNSA af te geven en waarbij appellante in de gelegenheid is gesteld om bij de BSA-commissie melding te maken van haar persoonlijke omstandigheden. Daar komt bij dat uit deze verklaringen van de huisarts niet kan worden afgeleid in welke mate de

door appellante ondervonden persoonlijke omstandigheden studiebelemmerend zijn geweest. Ter zitting van het College is gebleken dat appellante een tentamen van 29 mei 2019 weliswaar niet heeft gehaald, maar dat zij in de periode daarna een ander tentamen wel heeft gehaald. Verder is van belang dat een tijdige melding van persoonlijke omstandigheden bij de studieadviseur belangrijk is voor het vaststellen van de samenhang tussen het niet-behalen van de norm en de persoonlijke omstandigheden. Met een tijdige melding hadden bovendien maatregelen kunnen worden genomen (vgl. ook de uitspraak van het College van 8 oktober 2018 in zaak nr. 2018/009, www.cbho.nl).

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 augustus 2019 heeft de BSA-commissie van de School of Business and Economics namens het faculteitsbestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bacheloropleiding Economie en Bedrijfseconomie.

Bij beslissing van 17 december 2019 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 mei 2020, waar appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. drs. J.J.M. Welling verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante volgt sinds 1 september 2017 de bacheloropleiding Economie en Bedrijfseconomie. In het eerste studiejaar heeft appellante onvoldoende European Credits (hierna: EC) behaald. Appellante heeft om die reden aan het einde van het eerste studiejaar een BNSA gekregen. De BSA-commissie heeft appellante bij beslissing van 26 oktober 2018 vervolgens alsnog in de gelegenheid gesteld haar studie per 1 november 2018 te vervolgen. Appellante moest minimaal 42 EC behalen. Omdat zij over twee studiejaren in totaal 30 EC heeft behaald, heeft de BSA-commissie haar bij beslissing van 19 augustus 2019 een BNSA gegeven. Appellante heeft tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld, waarbij zij zich op het standpunt heeft gesteld dat zij met persoonlijke omstandigheden te kampen heeft gehad, dat zij pas per november 2018 weer verder kon gaan met haar studie en dat de inhoud van de studie is veranderd.

2.2. Bij beslissing van 17 december 2019 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard en de beslissing van de BSA-commissie in stand gelaten. Verweerder heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat appellante vanaf 1 november 2018 de gelegenheid heeft gehad om in ieder geval 30 EC te behalen en dat een causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en haar studieresultaten niet vastgesteld kan worden. De door appellante overlegde bewijsstukken zijn daarvoor onvoldoende, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.3. Appellante is het niet eens met deze beslissing van verweerder. Zij heeft zich in haar beroepschrift op het standpunt gesteld dat zij als gevolg van de duur van de procedure met betrekking tot het BNSA over 2017-2018 pas vanaf november 2018 volledig is ingeschreven voor de studie, waardoor zij in periode twee niet kon meedoen met groepsopdrachten van bepaalde vakken, die voor een groot deel meetellen voor het cijfer. Omdat zij alle vakken van periode drie al eerder had behaald, kon zij feitelijk pas vanaf periode vier beginnen en moest zij alle vakken behalen om aan de norm te voldoen. Bovendien werden de vakken, anders dan voorheen, in het Engels gegeven en was de studiestof ten opzichte van het eerdere jaar veranderd. Daarnaast heeft zij veel psychische klachten gehad, vanwege het overlijden van een familielid en door financiële problemen als gevolg van plotselinge werkloosheid en ziekte van haar vader. Zij heeft ter onderbouwing van haar persoonlijke situatie bij verweerder een bewijs van een bezoek aan de huisarts overgelegd en een bewijs van betaling waaruit volgt dat zij pas per november 2018 was ingeschreven. In beroep bij het College heeft appellante nadere bewijsstukken van haar huisarts overgelegd en heeft zij nog een nadere toelichting gegeven op haar standpunt. Zij stelt dat er veel onduidelijkheid was over haar inschrijving voor vakken. Zij mocht zich inschrijven voor vakken van periode twee, maar zij kon volgens de docenten niet meedoen aan de groepsopdrachten omdat zij te laat was. De enige optie die voor haar resteerde was dat zij een veel hoger cijfer voor de tentamens zou moeten behalen. In periode vier had zij vervolgens veel stress vanwege de studie, omdat zij het ene vak van periode twee had behaald, maar het andere vak niet. Daarom moest zij vanaf toen alle resterende vakken behalen. Ze heeft de tentamens van periode vier niet goed kunnen maken, maar zij heeft desondanks veel opdrachten gemaakt. Daarbij komt dat haar oom bij een bomaanslag is overleden, hetgeen invloed heeft gehad op haar psychische gesteldheid, aldus appellante.

De beoordeling door het College

2.3.1. Op grond van artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) kan aan appellante slechts een BNSA worden gegeven, indien zij met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat de studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld. Op grond van artikel 14.1 van de Onderwijs- en Examenregeling voor de bacheloropleiding Economie en Bedrijfseconomie 2018-2019 moet de student om een positief studieadvies te krijgen ten minste 42 EC hebben behaald. Daarnaast geldt als kwalitatieve eis om aan de norm voor een positief studieadvies te voldoen het behalen van het vak Quantitative Research Methods I.

2.3.2. Vaststaat dat appellante na het tweede studiejaar 30 EC heeft behaald en daarmee niet aan de norm van het behalen van 42 EC heeft voldaan. Volgens appellante is het niet-voldoen aan de norm echter mede een gevolg van het feit dat zij vanwege haar late inschrijving in het studiejaar 2018-2019 niet in de gelegenheid is gesteld om voldoende EC te behalen en omdat zij met persoonlijke (familie)omstandigheden kampt.

2.3.3. Verweerder heeft in de beslissing van 17 december 2019 aan de hand van het overzicht van de behaalde studieresultaten en de nog openstaande vakken vastgesteld dat appellante, hoewel zij per 1 november 2018 is ingeschreven, over de resterende periode van het studiejaar 2018-2019 nog 30 EC had kunnen halen. Zij heeft over het studiejaar 2018-2019 slechts twee vakken gehaald van in totaal 6 EC,

aldus verweerder. In het verweerschrift heeft verweerder verder toegelicht dat appellante zich daarnaast voor zeven tentamens had ingeschreven, maar niet is verschenen en dat zij één ander tentamen heeft afgelegd, maar dat niet heeft gehaald. Appellante diende, om aan de norm van het behalen van minimaal 42 EC te voldoen, naast de twee vakken die zij al had behaald, nog 12 EC te behalen. Gelet op deze toelichting van verweerder betekent het feit dat appellante pas per 1 november 2018 haar studie kon vervolgen niet dat het voor haar onmogelijk was om aan de vereiste norm te voldoen.

2.3.4. Zoals verweerder verder terecht in zijn beslissing van 17 december 2019 heeft gesteld, zijn de persoonlijke omstandigheden die bij de beoordeling kunnen worden betrokken genoemd in artikel 2.1 van de Uitvoeringsbesluit WHW 2008. Op grond van dat artikel zijn de ziekte van betrokkene en bijzondere familieomstandigheden persoonlijke omstandigheden waarmee rekening kan worden gehouden bij de beoordeling voor het al of niet afgeven van een BNSA. Daarnaast geldt, zoals verweerder ook terecht heeft gesteld, dat tussen deze persoonlijke omstandigheden en de behaalde studieresultaten een causaal verband (een samenhang) moet kunnen worden vastgesteld. Vaststaat dat appellante haar persoonlijke omstandigheden pas heeft gemeld nadat zij de definitieve beslissing tot het afgeven van een BNSA heeft ontvangen. Zij heeft in de procedure bij verweerder een document van haar huisarts overgelegd van 17 oktober 2019 met een onduidelijke inhoud waaruit niet meer kan worden afgeleid dan dat zij die huisarts heeft bezocht, een verklaring van de studentenpsycholoog van 22 juni 2015 en e-mails van Prezens van 23 juni en 5 september 2015. Over de stukken uit het jaar 2015 en het document van de huisarts van 17 oktober 2019 heeft verweerder terecht gesteld dat de persoonlijke omstandigheden met deze bewijsstukken in het studiejaar 2018-2019 niet aannemelijk zijn gemaakt. In beroep heeft appellante een nadere verklaring van haar huisarts overgelegd van 26 juni 2019 waarin wordt vermeld dat appellante meer dan een maand last heeft van psychische klachten en paniekaanvallen en dat appellante contact zou opnemen met PO-GGZ. Daarnaast heeft zij een verklaring van haar huisarts van 10 december 2019 overgelegd waarin staat dat appellante een combinatie aan problemen merkt en dat de huisarts haar gegevens van de cursussen heeft gegeven die de GGZ geeft, zodat zij daarmee mogelijk zou kunnen starten. Naar het oordeel van het College heeft appellante met deze nadere informatie, die zij pas in beroep bij het College heeft overgelegd, niet aannemelijk gemaakt dat zij als gevolg van haar persoonlijke omstandigheden niet aan de norm kon voldoen. Daarbij is van belang dat de verklaring van de huisarts van 10 december 2019 dateert van na de beslissing van 19 augustus 2019 waarbij het BNSA is afgegeven. De verklaring van 26 juni 2019 dateert van na de brief van 15 juni 2019 waarin is vermeld dat het voornemen bestaat om een BNSA af te geven en waarbij appellante in de gelegenheid is gesteld om bij de BSA-commissie melding te maken van haar persoonlijke omstandigheden. Daar komt bij dat uit deze verklaringen van de huisarts niet kan worden afgeleid in welke mate de door appellante ondervonden persoonlijke omstandigheden studiebelemmerend zijn geweest. Ter zitting van het College is gebleken dat appellante een tentamen van 29 mei 2019 weliswaar niet heeft gehaald, maar dat zij in de periode daarna een ander tentamen wel heeft gehaald. Verder is van belang dat een tijdige melding van persoonlijke omstandigheden bij de studieadviseur belangrijk is voor het vaststellen van de samenhang tussen het niet-behalen van de norm en de persoonlijke omstandigheden. Met een tijdige melding hadden bovendien maatregelen kunnen worden genomen (vgl. ook de uitspraak van het College van 8 oktober 2018 in zaak nr. 2018/009, www.cbho.nl).

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/022**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Drop
Datum uitspraak	:	8 juli 2020
Partijen	:	appellante en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studieadvies tijdig
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en b OER: artikel 27 Regeling Wijze van Uitvoering Bindend Studieadvies: artikel 6
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	4.2. Het College overweegt allereerst dat het instellingsbestuur bij de bepaling of de student ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding mag uitgaan van een studievoortgangsnorm die, zoals artikel 27 van de OER, is gebaseerd op het behalen van een minimumaantal studiepunten voor vakken uit het eerstejaarsprogramma. De decaan en het CBE hoefden het behaalde aantal studiepunten voor tweedejaarsvakken daarom niet in hun beoordeling te betrekken. De door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden zijn andere omstandigheden dan de persoonlijke omstandigheden die in het studiejaar 2017-2018 tot uitstel van het BNSA hebben geleid. Het was de verantwoordelijkheid van appellante om haar persoonlijke omstandigheden tijdig te melden en met bewijsstukken te onderbouwen. Het College stelt vast dat appellante op het moment dat het BNSA werd gegeven geen stukken had overgelegd ter onderbouwing van haar beroep op faalangst, ASS en depressie als persoonlijke omstandigheden, terwijl zij op dat moment wel contact had gehad met verschillende hulpverleners en een doorverwijzing naar de GGZ had gekregen. Naar het oordeel van het College was het bovendien de verantwoordelijkheid van appellante om waar nodig zelf te informeren welke stukken zij precies moest overleggen ter onderbouwing van haar verzoek om uitstel van het bindend studieadvies, bijvoorbeeld door op tijd contact op te nemen met de studieadviseur. Het College begrijpt de beslissing van het CBE zo, dat daarin is meegewogen dat op dat moment een verklaring van GGZ Delfland van september 2019 voorlag die het vermoeden van ASS en depressie bevestigde. Het beroep op faalangst was ten tijde van het nemen van de beslissing op administratief beroep nog altijd niet met bewijsstukken onderbouwd. Het CBE heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat uit de verklaring van GGZ Delfland niet kan worden afgeleid wat de invloed van de vastgestelde functiebeperkingen ASS en depressie op de studiebelastbaarheid van appellante is. Het College overweegt daarnaast dat het in het geval dat persoonlijke omstandigheden niet tijdig worden gemeld voor risico voor de student komt als de opleiding het causale verband tussen de gestelde omstandigheden en de studievertraging niet kan vaststellen (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 21 december 2015, nr. 2015/235 en 3 april 2019, nr. 2018/209, www.cbho.nl). Gelet op het voorgaande ziet het College geen grond voor het oordeel

dat het CBE de beslissing van de decaan in administratief beroep ten onrechte in stand heeft gelaten.
De beroepsgronden slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2019 heeft de decaan van de faculteit Techniek, Bestuur en Management van de Technische Universiteit Delft aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bacheloropleiding Technische Bestuurskunde.

Bij beslissing van 20 december 2019 heeft het CBE het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 juni 2020, waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. D.J. Gutlich, zijn verschenen. Tevens is namens de facultaire BSA-commissie dr. M. Leijten, voorzitter, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de bacheloropleiding Technische Bestuurskunde aan de Technische Universiteit Delft. Zij is met deze opleiding begonnen in het studiejaar 2017-2018 en heeft toen vanwege persoonlijke omstandigheden uitstel gekregen van het bindend studieadvies. In het studiejaar 2018-2019 heeft appellante opnieuw om uitstel van het bindend studieadvies verzocht wegens persoonlijke omstandigheden. De decaan heeft dat verzoek afgewezen, omdat de gestelde persoonlijke omstandigheden onvoldoende zijn onderbouwd. Omdat appellante aan het einde van het studiejaar 2018-2019 niet heeft voldaan aan de studievoortgangseisen die zijn opgenomen in de Onderwijs- en Examenregeling 2018-2019 Bacheloropleiding Technische Bestuurskunde (hierna: OER), heeft de decaan alsnog een BNSA gegeven.
Het CBE heeft deze beslissing in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), voor zover hier van belang, brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid, voor zover hier van belang, kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn

aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast. Deze regels hebben in elk geval betrekking op de studieresultaten en de voorzieningen, bedoeld in het derde lid, alsmede op de termijn, bedoeld in het vierde lid.
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en b, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet onder meer ziekte van betrokkene en lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene.

Artikel 27 van de OER luidt, voor zover hier van belang, als volgt:
“2. De student die aan het eind van het eerste studiejaar (laatste resultaatdatum 31 augustus) minder dan 45 studiepunten behaald heeft, krijgt een negatief bindend studieadvies. De inschrijving van deze student wordt met ingang van de eerste van de maand volgend op de dagtekening van het besluit waarin dit advies staat vermeld, beëindigd, echter niet eerder dan met ingang van 1 september van het jaar volgend op het eerste studiejaar.
[…]
6. De 45 studiepunten zijn afkomstig uit het programma voor het eerste studiejaar van de opleiding waarvoor de student is ingeschreven.
[…]
8. Indien de decaan oordeelt dat een student op grond van persoonlijke omstandigheden de norm van 45 studiepunten niet heeft kunnen halen, verleent hij deze toestemming om in het volgende studiejaar de norm van 45 studiepunten uit het programma voor het eerste studiejaar van de opleiding waarvoor de student is ingeschreven te behalen, waarbij de reeds in het eerste studiejaar behaalde studiepunten niet mogen worden meegerekend, dan wel het eerste studiejaar geheel af te ronden. […]”

In artikel 6 van de Regeling Wijze van Uitvoering Bindend Studieadvies TU Delft, die als bijlage bij het Studentenstatuut is gevoegd, is nader omschreven welke procedure bij persoonlijke omstandigheden moet worden gevolgd. Hierin staat onder meer dat de student de studieadviseur tijdig meldt dat er sprake is van persoonlijke omstandigheden en dat de studie daar mogelijk hinder van ondervindt.

2.3.Niet in geschil is dat appellante in het studiejaar 2018-2019 niet heeft voldaan aan de studievoortgangsnorm uit artikel 27 van de OER. Om aan die norm te voldoen had appellante alle resterende eerstejaarsvakken moeten afronden. Op het moment dat het BNSA werd gegeven, had zij slechts 40 van de 60 studiepunten uit het eerstejaarsprogramma gehaald.

2.4. Appellante is het niet eens met het BNSA en de afwijzing van haar verzoek om uitstel. Volgens haar hebben de decaan en het CBE te weinig rekening gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Zij stelt dat de studievertraging voor de eerstejaarsvakken te wijten is aan psychische problemen, namelijk faalangst, vermoeden van ASS en depressie. Zij heeft hulp gezocht bij onder meer de studentenpsycholoog, de huisarts en de GGZ, maar heeft daarbij veel hindernissen ervaren. Volgens appellante is er, anders dan de decaan en het CBE stellen, een causaal verband tussen haar klachten en de studievertraging.
Appellante betoogt verder dat zij het benodigde niveau voor de opleiding heeft. Zij stelt inmiddels door de juiste hulp in staat te zijn de eerstejaarsvakken te halen. Ook wijst zij erop dat ze in het studiejaar 2018-

2019 een groot aantal studiepunten uit het tweedejaarsprogramma heeft gehaald.
Daarnaast voert appellante aan dat de informatievoorziening niet altijd optimaal is geweest. Veel communicatie is via de e-mail verlopen wegens verblijf in het buitenland. Appellante stelt dat het haar niet goed duidelijk was wat er van haar verwacht werd en op welke gronden zij geen uitstel kreeg van het bindend studieadvies. De BSA-commissie ging er volgens haar ten onrechte van uit dat de aangevoerde persoonlijke omstandigheden dezelfde waren als in het studiejaar 2017-2018. Ook was het haar niet duidelijk dat er informatie ontbrak voor de hoorzitting.

2.4.1. Het CBE heeft aan de beslissing op administratief beroep met name ten grondslag gelegd dat appellante haar verzoek om uitstel wegens persoonlijke omstandigheden niet tijdig heeft gedaan en niet voldoende met bewijsstukken heeft onderbouwd. Op de website van de universiteit is volgens het CBE duidelijk vermeld dat er deadlines zijn voor het aanvragen van uitstel en van een verklaring van de studentenarts of -psycholoog; ook is duidelijk vermeld welke documenten nodig zijn voor een verzoek om uitstel. Appellante heeft haar verzoek uitsluitend onderbouwd met een eigen schriftelijke verklaring en niet met bijvoorbeeld een verklaring van de studieadviseur of een medisch document. Eventuele onduidelijkheden over welke nadere onderbouwing nodig was, hadden kunnen worden weggenomen door raadpleging van de studieadviseur. Dat heeft appellante niet op tijd gedaan. Zij heeft zich na eerdere contacten in het najaar van 2018 pas in juni 2019 weer bij de studieadviseur gemeld en heeft toen pas melding gemaakt van haar psychische problemen.
De eventuele onduidelijkheid over de benodigde bewijsstukken dient volgens het CBE voor rekening van appellante te blijven.
Daarnaast heeft het CBE in de beslissing op administratief beroep overwogen dat uit de alsnog overgelegde verklaring van GGZ Delfland niet kan worden opgemaakt of en in hoeverre de gestelde functiebeperkingen, te weten depressie en ASS, de studiebelastbaarheid van appellante in het studiejaar 2018-2019 hebben verminderd. Nu appellante wel 50 studiepunten voor tweedejaarsvakken heeft gehaald, betwijfelt het CBE of de gestelde functiebeperkingen het tekort aan studiepunten kunnen verklaren. Ook heeft appellante volgens het CBE niet met bewijsstukken onderbouwd dat haar faalangst tot verminderde studiebelastbaarheid heeft geleid. Het staat voor het CBE daarom niet vast dat de persoonlijke omstandigheden het tekort aan studiepunten in voldoende mate kunnen verklaren.

2.4.2. Het College overweegt allereerst dat het instellingsbestuur bij de bepaling of de student ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding mag uitgaan van een studievoortgangsnorm die, zoals artikel 27 van de OER, is gebaseerd op het behalen van een minimumaantal studiepunten voor vakken uit het eerstejaarsprogramma. De decaan en het CBE hoefden het behaalde aantal studiepunten voor tweedejaarsvakken daarom niet in hun beoordeling te betrekken.
De door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden zijn andere omstandigheden dan de persoonlijke omstandigheden die in het studiejaar 2017-2018 tot uitstel van het BNSA hebben geleid. Het was de verantwoordelijkheid van appellante om haar persoonlijke omstandigheden tijdig te melden en met bewijsstukken te onderbouwen. Het College stelt vast dat appellante op het moment dat het BNSA werd gegeven geen stukken had overgelegd ter onderbouwing van haar beroep op faalangst, ASS en depressie als persoonlijke omstandigheden, terwijl zij op dat moment wel contact had gehad met verschillende hulpverleners en een doorverwijzing naar de GGZ had gekregen. Naar het oordeel van het College was het bovendien de verantwoordelijkheid van appellante om waar nodig zelf te informeren welke stukken zij precies moest overleggen ter onderbouwing van haar verzoek om uitstel van het bindend studieadvies, bijvoorbeeld door op tijd contact op te nemen met de studieadviseur.
Het College begrijpt de beslissing van het CBE zo, dat daarin is meegewogen dat op dat moment een verklaring van GGZ Delfland van september 2019 voorlag die het vermoeden van ASS en depressie bevestigde. Het beroep op faalangst was ten tijde van het nemen van de beslissing op administratief beroep nog altijd niet met bewijsstukken onderbouwd. Het CBE heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat uit de verklaring van GGZ Delfland niet kan worden afgeleid wat de invloed van de vastgestelde functiebeperkingen ASS en depressie op de studiebelastbaarheid van appellante is. Het College overweegt daarnaast dat het in het geval dat persoonlijke omstandigheden niet tijdig worden gemeld voor risico voor de student komt als de opleiding het causale verband tussen de gestelde

omstandigheden en de studievertraging niet kan vaststellen (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 21 december 2015, nr. 2015/235 en 3 april 2019, nr. 2018/209, www.cbho.nl).
Gelet op het voorgaande ziet het College geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de decaan in administratief beroep ten onrechte in stand heeft gelaten.
De beroepsgronden slagen niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/024.5**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	7 mei 2020
Partijen	:	appellante en Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	afmelden bewijsstukken herkansing persoonlijke omstandigheden vervangend tentamen ziekte
Artikelen	:	Regels en Richtlijnen: artikel 13a
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Vaststaat dat appellante zich niet tijdig heeft afgemeld voor het tentamen. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie het verzoek al om die reden terecht heeft afgewezen. Voor zover appellante zich in beroep op het standpunt heeft gesteld dat zij zich vanwege haar ziekte niet heeft kunnen afmelden, heeft zij dat standpunt naar het oordeel van het College niet aannemelijk gemaakt. De foto van de twee medicijndoosjes is daarvoor niet voldoende. Verder is nog van belang dat appellante op 12 juni 2019 in staat was om het spreekuur van haar huisarts te bezoeken. Niet is gebleken dat zij toen niet tevens contact heeft kunnen opnemen met de instelling om zich af te melden voor het tentamen. Appellante had bovendien redelijkerwijs op de hoogte kunnen zijn van de voorwaarden voor de inwilliging van een verzoek voor een vervangend tentamen. In een beslissing van 25 juli 2016 heeft de examencommissie haar al op die voorwaarden gewezen en daarbij vermeld dat zij bij een eventueel volgend verzoek meer specifieke informatie dient over te leggen dan enkel een foto van medicijnen. Dat volgt ook uit de Regels en Richtlijnen, waarin is vermeld dat altijd bewijs moet worden overgelegd van de persoonlijke omstandigheid waaruit blijkt dat de student door de bewuste omstandigheid niet in staat was aan het tentamen deel te nemen. Daarvoor moet in ieder geval één van de in de Regels en Richtlijnen genoemde bewijsmiddelen worden overgelegd, maar daarmee is niet gegeven dat het overleggen van dat bewijsstuk ook automatisch leidt tot inwilliging van het verzoek. 2.6. Verweerder heeft verder, anders dan appellante veronderstelt, de door haar overgelegde verklaring van de huisarts bij zijn beoordeling betrokken. Aan die verklaring heeft verweerder echter geen doorslaggevende betekenis toegekend. Zoals verweerder terecht heeft gesteld, komt, nog afgezien van het feit dat appellante deze verklaring bij haar verzoek had kunnen overleggen, aan deze verklaring pas betekenis toe bij een inhoudelijke beoordeling van haar persoonlijke omstandigheden. Omdat appellante zich niet tijdig heeft afgemeld voor het tentamen, is verweerder niet aan deze inhoudelijke beoordeling toegekomen. Voor zover appellante betoogt dat verweerder ten onrechte geen gevolgen heeft verbonden aan het feit dat de examencommissie haar een gebrek aan studievoortgang heeft tegengeworpen, maar dit niet in de beslissing van 29 augustus 2019 heeft gemotiveerd, gaat het College voorbij aan dat betoog. Zoals verweerder in de bestreden beslissing heeft gesteld, is het besluit ook zonder de aanvulling van de examencommissie over de studievoortgang voldoende gemotiveerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2019 heeft de examencommissie van de Tilburg Law School (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellante om haar in de gelegenheid te stellen een vervangend (extra) tentamen af leggen voor de cursus “Rechtsbescherming tegen de overheid”, afgewezen.

Bij beslissing van 28 november 2019 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Partijen hebben ermee ingestemd dat uitspraak wordt gedaan zonder zitting.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis

2.1. Appellante volgt sinds 2012 de premaster Rechtsgeleerdheid aan de Universiteit van Tilburg. Onderdeel van die opleiding is de cursus Rechtsbescherming tegen de overheid. Appellante heeft niet deelgenomen aan de reguliere mogelijkheid van het tentamen voor die cursus op 12 juni 2019. Bij de herkansing van het tentamen op 12 juli 2019 haalde zij vervolgens een onvoldoende. Omdat het voor appellante, naar zij stelt, vanwege ziekte niet mogelijk was om op 12 juni 2019 deel te nemen aan de reguliere mogelijkheid om het tentamen af te leggen, heeft zij de examencommissie verzocht haar in de gelegenheid te stellen het tentamen alsnog te kunnen afleggen.

2.1.1. De examencommissie heeft het verzoek van appellante bij beslissing van 29 augustus 2019 afgewezen. Appellante heeft als bewijs dat zij het tentamen op 12 juni 2019 niet heeft kunnen maken een foto opgestuurd van twee doosjes medicijnen. Volgens de examencommissie heeft appellante daarmee niet aannemelijk gemaakt dat zij het tentamen op 12 juni 2019 niet heeft kunnen maken.

2.1.2. Bij beslissing van 28 november 2019 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard. Verweerder heeft vastgesteld dat appellante zich niet (tijdig) heeft afgemeld voor het tentamen. Een tijdige afmelding is een voorwaarde voor de beslissing dat een tentamen ingehaald kan worden. Om die reden heeft de examencommissie het verzoek van appellante terecht afgewezen, aldus verweerder.

Het beroep van appellante

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij betoogt dat zij op de dag van het tentamen niet in staat was om zich ziek te melden. Zij had een afspraak gemaakt bij haar huisarts. Hij raadde haar aan om twee soorten medicijnen in te nemen, om de klachten en de pijn te verminderen. Deze medicijnen zorgden echter voor de nodige bijwerkingen, als gevolg waarvan zij zich niet ziek kon melden, aldus appellante. Zij heeft bovendien, anders dan de examencommissie heeft gesteld, met de foto van haar medicijnen voldoende bewijs geleverd om in aanmerking te kunnen komen voor een vervangend tentamen. Uit de regelgeving volgt dat één van de daarin vermelde bewijsstukken zou moeten volstaan om een beroep te kunnen doen op een vervangend tentamen. Het was voor haar onduidelijk wat nog meer van haar werd verwacht om aan te tonen dat zij op 12 juni 2019 ziek was, aldus appellante. Naast het al eerder overgelegde bewijsstuk heeft zij een verklaring van haar huisarts overgelegd. Weliswaar is die verklaring niet uiterlijk 10 dagen voor de hoorzitting bij verweerder overgelegd, maar het gaat om een nadere onderbouwing van een al eerder ingenomen standpunt. Volgens appellante verzet de goede procesorde zich niet tegen het overleggen van deze verklaring. Verder heeft de examencommissie pas achteraf haar studievoortgang naar voren gebracht. Het gaat hier wél om een nieuw ingenomen standpunt. Hierover heeft de examencommissie tijdens de hoorzitting gesteld dat deze motivering onderdeel had moeten zijn van de beslissing. Door aan dit motiveringsgebrek geen gevolgen te verbinden in de uiteindelijke beslissing van 28 november 2019, is verweerder partijdig geweest. Volgens appellante heeft verweerder de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand gelaten, omdat zij met bewijsstukken aannemelijk heeft gemaakt dat zij op 12 juni 2019 niet in staat was om het tentamen te maken. De examencommissie was van haar situatie op de hoogte en had deze als bijzondere omstandigheid moeten aanmerken, aldus appellante.

De beoordeling door het college

2.3. Voor de beoordeling van deze zaak is het volgende juridische kader van belang.

In artikel 13a van de Regels en Richtlijnen van Tilburg Law School 2018-2019 (hierna: de Regels en Richtlijnen) is bepaald dat ingeval van tijdige afmelding voor een tentamen wegens ziekte of wegens een andere bijzondere persoonlijke omstandigheid de examencommissie kan bepalen dat het tentamen onder nader vast te stellen voorwaarden kan worden ingehaald. De nader vast te stellen voorwaarden zijn opgenomen in bijlage 2 en zijn vermeld op de site.

In bijlage 2 is, voor zover van belang, het volgende opgenomen.
[…].
“Een vervangend tentamen is mogelijk wanneer naar de mening van de examencommissie genoegzaam vaststaat dat je vanwege bijzondere omstandigheden een tentamen niet hebt kunnen maken. Onder bijzondere omstandigheden worden verstaan ernstige privéomstandigheden, ook die in relatie tot je ouders, broers en/of zussen. […].
Je meldt uiterlijk op de dag van het tentamen dat je vanwege bijzondere omstandigheden niet kan meedoen aan het tentamen. […].
Bij het aanvragen van een vervangend tentamen moet je altijd bewijs overleggen van de persoonlijke omstandigheid waaruit blijkt dat je door die bewuste omstandigheid niet in staat was aan het tentamen deel te nemen.
Om op grond van ziekte voor een vervangend tentamen in aanmerking te kunnen komen dient men in ieder geval één van de onderstaande bewijsmiddelen mee te sturen:

- doktersverklaring
- verklaring van de doktersassistente - met datum consult en je naam
- bewijs van een afspraak met een arts
- een KNMG-verklaring - met datum en stempel
- verwijsbrief arts - met datum en je naam
- kopie recept medicatie – met datum en je naam

- kopie sticker op voorgeschreven medicijn - met datum en je naam
- verklaring van een therapeut

Bij de beoordeling van een verzoek om een vervangend tentamen kijkt de examencommissie naar alle omstandigheden van het geval; de examencommissie moet zijn overtuigd dat je door de bijzondere omstandigheden niet aan het tentamen hebt kunnen deelnemen (causaal verband). Bij de beoordeling van je verzoek kan zij tevens je studievoortgang en je studieprogramma in ogenschouw nemen. […].”

2.4. Zoals verweerder terecht heeft gesteld, volgt uit artikel 13a van de Regels en Richtlijnen dat de examencommissie pas kan bepalen of een student wegens ziekte of bijzondere omstandigheden in aanmerking komt voor een vervangend tentamen, nadat een tijdige afmelding voor het tentamen heeft plaatsgevonden. De examencommissie kan dus pas de persoonlijke omstandigheden beoordelen, nadat vaststaat dat een student zich tijdig voor het tentamen heeft afgemeld.

2.5. Vaststaat dat appellante zich niet tijdig heeft afgemeld voor het tentamen. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie het verzoek al om die reden terecht heeft afgewezen. Voor zover appellante zich in beroep op het standpunt heeft gesteld dat zij zich vanwege haar ziekte niet heeft kunnen afmelden, heeft zij dat standpunt naar het oordeel van het College niet aannemelijk gemaakt. De foto van de twee medicijndoosjes is daarvoor niet voldoende. Verder is nog van belang dat appellante op 12 juni 2019 in staat was om het spreekuur van haar huisarts te bezoeken. Niet is gebleken dat zij toen niet tevens contact heeft kunnen opnemen met de instelling om zich af te melden voor het tentamen. Appellante had bovendien redelijkerwijs op de hoogte kunnen zijn van de voorwaarden voor de inwilliging van een verzoek voor een vervangend tentamen. In een beslissing van 25 juli 2016 heeft de examencommissie haar al op die voorwaarden gewezen en daarbij vermeld dat zij bij een eventueel volgend verzoek meer specifieke informatie dient over te leggen dan enkel een foto van medicijnen. Dat volgt ook uit de Regels en Richtlijnen, waarin is vermeld dat altijd bewijs moet worden overgelegd van de persoonlijke omstandigheid waaruit blijkt dat de student door de bewuste omstandigheid niet in staat was aan het tentamen deel te nemen. Daarvoor moet in ieder geval één van de in de Regels en Richtlijnen genoemde bewijsmiddelen worden overgelegd, maar daarmee is niet gegeven dat het overleggen van dat bewijsstuk ook automatisch leidt tot inwilliging van het verzoek.

2.6. Verweerder heeft verder, anders dan appellante veronderstelt, de door haar overgelegde verklaring van de huisarts bij zijn beoordeling betrokken. Aan die verklaring heeft verweerder echter geen doorslaggevende betekenis toegekend. Zoals verweerder terecht heeft gesteld, komt, nog afgezien van het feit dat appellante deze verklaring bij haar verzoek had kunnen overleggen, aan deze verklaring pas betekenis toe bij een inhoudelijke beoordeling van haar persoonlijke omstandigheden. Omdat appellante zich niet tijdig heeft afgemeld voor het tentamen, is verweerder niet aan deze inhoudelijke beoordeling toegekomen. Voor zover appellante betoogt dat verweerder ten onrechte geen gevolgen heeft verbonden aan het feit dat de examencommissie haar een gebrek aan studievoortgang heeft tegengeworpen, maar dit niet in de beslissing van 29 augustus 2019 heeft gemotiveerd, gaat het College voorbij aan dat betoog. Zoals verweerder in de bestreden beslissing heeft gesteld, is het besluit ook zonder de aanvulling van de examencommissie over de studievoortgang voldoende gemotiveerd.

2.7. De conclusie is dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 29 augustus 2019 terecht in stand heeft gelaten.

Slotsom

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/025**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	8 juli 2020
Partijen	:	appellant en Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	collegegeld hardheidsclausule instellingscollegegeldtarief ontoerekeningsvatbaar restitutie studentendecaan terugwerkende kracht tijdelijke uitschrijving wettelijk collegegeldtarief
Artikelen	:	WHW: artikel 7.48 vijfde lid Regeling aanmelding & inschrijving 2018-2019: artikel 10 Regeling aanmelding & inschrijving 2018-2019: artikel 13 Regeling aanmelding & inschrijving 2018-2019: artikel 16 Regeling aanmelding & inschrijving 2018-2019: artikel 25 Regeling aanmelding & inschrijving 2018-2019: artikel 26 Regeling aanmelding & inschrijving 2018-2019: artikel 31
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Verweerder was op grond van de in de Regeling over het collegegeld opgenomen bepalingen niet verplicht het over de eerdere studiejaren betaalde collegegeld te restitueren. Appellant doet een beroep op de hardheidsclausule in verband met zijn psychische gesteldheid. Ter onderbouwing heeft appellant in bezwaar een verklaring van zijn huisarts van 29 oktober 2019 overgelegd. Volgens deze verklaring lijdt appellant aan Asperger en dysthymie, en heeft hij last van een ontwijkende persoonlijkheidsstoornis. Door zijn ziekte is het appellant de afgelopen acht jaar niet gelukt de studie waarvoor hij ingeschreven stond te beginnen. Tevens zorgde zijn ziekte ervoor dat het hem niet lukte zich te laten uitschrijven. Dit alles komt voort uit de persoonlijkheidsproblematiek waar appellant last van heeft en is een teken van ziekte, aldus de huisarts. Naar het oordeel van het College noopte deze verklaring van de huisarts verweerder niet om ervan uit te gaan dat het zich steeds opnieuw inschrijven voor de opleiding terwijl hij niet in staat was om onderwijs te volgen geheel te wijten was aan de psychische gesteldheid van appellant. Appellant heeft ter zitting van het College weliswaar toegelicht dat hij zich steeds opnieuw heeft ingeschreven uit angst dat hij door een onderbreking van de inschrijvingsperiode niet meer voor het lage collegegeldtarief in aanmerking zou komen, maar deze toelichting is niet met op het herhaald inschrijven toegespitste medische informatie onderbouwd. Verweerder mocht er daarom vanuit gaan dat het appellant tenminste in enige mate toe te rekenen is dat hij zich steeds opnieuw heeft ingeschreven en mocht volstaan met het toepassen van de hardheidsclausule over het studiejaar 2018-2019. Hierbij neemt het College, naast het feit dat het College heeft bewilligd in behoud van het collegegeldtarief ter hoogte van het wettelijk tarief voor de volgende twee studiejaren, tevens in aanmerking dat de studentendecaan appellant lange tijd heeft begeleid en sinds 2015 een aantal keren heeft geadviseerd om zich te laten uitschrijven en een verzoek in te dienen tot

behoud van het recht op het collegegeldtarief ter hoogte van het wettelijk tarief. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 oktober 2019 is appellant medegedeeld dat zijn inschrijving voor de bacheloropleiding Molecular Life Sciences met toepassing van de hardheidsclausule met terugwerkende kracht vanaf het begin van het studiejaar 2018-2019 wordt geannuleerd en het over dat studiejaar betaalde collegegeld wordt gerestitueerd, dat zijn verzoek om restitutie van over eerdere studiejaren betaald collegegeld wordt afgewezen en dat zijn verzoek om tegen een tarief ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief opnieuw met de opleiding te mogen starten wordt gehonoreerd, mits de inschrijving uiterlijk per 1 september 2021 wordt gerealiseerd.

Bij beslissing van 10 januari 2020 heeft verweerder het hiertegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 26 juni 2020, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. T. Litjens, zijn verschenen. Verder is aan de kant van appellant [naam 2] verschenen en aan de kant van verweerder M.C. van Haaren, coördinator bij de studentenadministratie.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft op 30 augustus 2010 de bacheloropleiding Duitse Taal en Cultuur afgerond. Vanaf het studiejaar 2010-2011 heeft hij, voor zover thans van belang, ingeschreven gestaan voor de bacheloropleiding Moleculaire Levenswetenschappen (thans: Molecular Life Sciences). Appellant maakte daarbij gebruik van een regeling waarbij studenten die aansluitend op een eerste opleiding een tweede opleiding volgen een instellingscollegegeldtarief ter hoogte van het wettelijk tarief betalen. Bij brief van 28 augustus 2019 heeft appellant verzocht om tijdelijke uitschrijving met de mogelijkheid van hernieuwde inschrijving tegen een collegegeldtarief ter hoogte van het wettelijk tarief en restitutie van het sinds het studiejaar 2010-2011 betaalde collegegeld. Dit omdat hij sinds dat studiejaar ingeschreven heeft gestaan en collegegeld heeft betaald, terwijl hij wegens chronische psychische problemen niet in staat was onderwijs te volgen. Bij de beslissing van 2 oktober 2019 is appellant medegedeeld dat zijn inschrijving voor de bacheloropleiding Molecular Life Sciences met toepassing van de hardheidsclausule met terugwerkende kracht vanaf het begin van het studiejaar 2018-2019 wordt geannuleerd en het over dat studiejaar betaalde collegegeld wordt gerestitueerd, dat zijn verzoek om restitutie van over eerdere studiejaren betaald collegegeld wordt afgewezen en dat zijn verzoek om tegen een tarief ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief opnieuw met de opleiding te mogen starten wordt gehonoreerd, mits de inschrijving uiterlijk per 1 september 2021 wordt gerealiseerd. Verweerder heeft deze beslissing in bezwaar gehandhaafd.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing op zijn bezwaar. Hij voert aan dat verweerder met toepassing van de hardheidsclausule had moeten overgaan tot restitutie van het over de eerdere jaren betaalde collegegeld. Hij beroept zich hierbij op zijn psychische problemen destijds, waardoor hij zich bleef inschrijven, terwijl hij niet in staat was onderwijs te volgen, en evenmin in staat was de situatie op te lossen. Volgens hem was hij destijds ontoerekeningsvatbaar.

2.3. Artikel 13, eerste lid, van de Regeling aanmelding & inschrijving voor het studiejaar 2018-2019 (hierna: de Regeling) luidt: “Het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk tarief is verschuldigd door de student die, na het behalen van een graad aan de RU waarvoor het collegegeld als bedoeld in artikel 10 eerste lid onder a, is betaald, zonder onderbreking blijft ingeschreven voor een volgende opleiding ter verkrijging van een tweede bachelorgraad en/of een tweede mastergraad. Bij onderbreking van de inschrijving wordt het instellingscollegegeld bedoeld in artikel 10 lid 1c van kracht.”
Artikel 16 luidt: “Het tarief voor het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijke tarief voor een voltijdse of deeltijdse opleiding bedraagt € 2.060.”
Artikel 25, eerste lid, luidt: “Iedere inschrijving eindigt in ieder geval van rechtswege op de laatste dag van het studiejaar, te weten 31 augustus.”
Het derde lid luidt: “Het verzoek tot tussentijdse beëindiging van de inschrijving dient te worden ingediend via Studielink.”
Artikel 26, eerste lid, luidt: “Restitutie vindt uitsluitend plaats nadat een verzoek tot beëindiging van de inschrijving is ingediend via Studielink.”
Het tweede lid luidt: “Wat betreft restitutie van het wettelijke en het instellingscollegegeld is het bepaalde in artikel 7.48 WHW van overeenkomstige toepassing.”
Artikel 31 luidt: “Waar de toepassing van deze regeling tot onbillijkheden van overwegende aard leidt, kan het college van bestuur desgevraagd ten gunste van de student van deze regeling afwijken, onverminderd het bepaalde in artikel 7.48 lid 5 WHW. Het gemotiveerde verzoek daartoe dient schriftelijk te worden ingediend.”

2.4. Verweerder was op grond van de in de Regeling over het collegegeld opgenomen bepalingen niet verplicht het over de eerdere studiejaren betaalde collegegeld te restitueren. Appellant doet een beroep op de hardheidsclausule in verband met zijn psychische gesteldheid. Ter onderbouwing heeft appellant in bezwaar een verklaring van zijn huisarts van 29 oktober 2019 overgelegd. Volgens deze verklaring lijdt appellant aan Asperger en dysthymie, en heeft hij last van een ontwijkende persoonlijkheidsstoornis. Door zijn ziekte is het appellant de afgelopen acht jaar niet gelukt de studie waarvoor hij ingeschreven stond te beginnen. Tevens zorgde zijn ziekte ervoor dat het hem niet lukte zich te laten uitschrijven. Dit alles komt voort uit de persoonlijkheidsproblematiek waar appellant last van heeft en is een teken van ziekte, aldus de huisarts. Naar het oordeel van het College noopte deze verklaring van de huisarts verweerder niet om ervan uit te gaan dat het zich steeds opnieuw inschrijven voor de opleiding terwijl hij niet in staat was om onderwijs te volgen geheel te wijten was aan de psychische gesteldheid van appellant. Appellant heeft ter zitting van het College weliswaar toegelicht dat hij zich steeds opnieuw heeft ingeschreven uit angst dat hij door een onderbreking van de inschrijvingsperiode niet meer voor het lage collegegeldtarief in aanmerking zou komen, maar deze toelichting is niet met op het herhaald inschrijven toegespitste medische informatie onderbouwd. Verweerder mocht er daarom vanuit gaan dat het appellant tenminste in enige mate toe te rekenen is dat hij zich steeds opnieuw heeft ingeschreven en mocht volstaan met het toepassen van de hardheidsclausule over het studiejaar 2018-2019. Hierbij neemt het College, naast het feit dat het College heeft bewilligd in behoud van het collegegeldtarief ter hoogte van het wettelijk tarief voor de volgende twee studiejaren, tevens in aanmerking dat de studentendecaan appellant lange tijd heeft begeleid en sinds 2015 een aantal keren heeft geadviseerd om zich te laten uitschrijven en een verzoek in te dienen tot behoud van het recht op het collegegeldtarief ter hoogte van het wettelijk tarief.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/026**
Rechter(s)	:	mr. Troostwijk, De Moor-Van Vugt, Vermeulen
Datum uitspraak	:	13 juli 2020
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen motivering
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College heeft in zijn uitspraak van 6 juni 2019, CBHO 2019/001 geoordeeld dat de examinator de beoordeling van het coschap Interne Geneeskunde van 12 mei 2018 onvoldoende heeft gemotiveerd. De examinator diende deze beoordeling derhalve beter te motiveren, hetgeen geen volledige herbeoordeling vereist, maar slechts een andere dragende onderbouwing van de beslissing van de examinator van 19 juli 2019 . Het College overweegt dat het gelet op het in 2.4 weergegeven toetsingskader slechts terughoudend kan toetsen of de examinator de beoordeling voldoende heeft gemotiveerd. Naar het oordeel van het College is de examinator daarin geslaagd. Het College overweegt hiertoe dat in de beslissing van 19 juli 2019 uitvoerig is beschreven waarom appellante naar het oordeel van de examinator een onvoldoende scoort op het onderdeel Medische Deskundigheid. De examinator heeft daarin aangegeven dat appellante moeite heeft met het klinisch redeneren en onvoldoende in staat is verbanden te leggen tussen gegevens uit het lichamelijk onderzoek, laboratoriumonderzoek en aanvullend onderzoek. Volgens de examinator is haar kennis mager en kan zij hoofd- en bijzaken nog niet goed genoeg scheiden. Deze motivering wordt ondersteund door de briefjes in het portfolio en de tussenevaluatie van 17 april 2018, waarin is vermeld dat de medische deskundigheid van appellante op dat moment nog onvoldoende was. Verder wordt deze motivering ondersteund door de overgelegde e-mailcorrespondentie van de supervisoren bij het Flevoziekenhuis, waaruit eveneens het beeld naar voren komt dat appellante nog niet goed functioneert op het onderdeel Medische Deskundigheid. Aan de in het portfolio opgenomen briefjes kan niet de betekenis worden toegekend die appellant daaraan gehecht wil zien. Het CBE heeft gemotiveerd uiteengezet dat die briefjes tot doel hebben de coassistenten van feedback te voorzien over de goede punten en de ontwikkelpunten tijdens hun coschap. Zij zijn niet bedoeld als beoordelingsformulieren die één op één tot een eindcijfer leiden. Daarnaast dienen ze, zoals ter zitting uiteen is gezet, als informatiebron voor de examinator. De examinator heeft daarnaast gebruik gemaakt van de informatie via e-mail van de supervisoren. Dat de informatie uit het portfolio door hen wordt getoetst acht het College een zorgvuldige wijze van werken. Dit maakt dat de omstandigheid dat na de tussenevaluatie nog feedback is gegeven die positief was, er niet toe leidt dat de motivering van de beoordeling door de examinator niet draagkrachtig is. Verder staat vast dat appellante niet heeft voldaan aan de voorwaarden voor een eindbeoordeling doordat appellante onvoldoende Klinische

Praktijk Beoordelingen en patiëntverslagen had aangeleverd. Dat bij andere coschappen minder waarde wordt gehecht aan die voorwaarden en genoegen wordt genomen met minder beoordelingen en verslagen maakt echter niet dat de examinator dit voor dit coschap niet mocht eisen. Daarbij is mede van belang dat – naar appellante ter zitting heeft bevestigd – het voor haar kenbaar was dat zij aan deze eis moest voldoen.
Nu de examinator de onvoldoende beoordeling van het coschap Interne Geneeskunde van een nadere, dragende motivering heeft voorzien, heeft het CBE de beslissing van de examinator terecht in stand gelaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juli 2019 heeft een examinator van de opleiding Geneeskunde de onvoldoende beoordeling van het door appellante gevolgde coschap Interne Geneeskunde in stand gelaten.

Bij beslissing van 1 augustus 2019 heeft de examencommissie aan appellante medegedeeld dat zij het coschap Interne Geneeskunde moet herkansen voor de duur van vier weken.

Bij beslissing van 13 januari 2020 heeft het CBE het door appellante tegen de twee voormelde beslissingen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 juni 2020, waar appellante, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is M. Kaptein verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding en voorgeschiedenis

2.1. Appellante volgt de opleiding Geneeskunde aan de Faculteit der Geneeskunde van de Universiteit van Amsterdam. In het kader van deze opleiding dient zij coschappen te volgen, waaronder het coschap Interne Geneeskunde. Bij beslissing van 12 mei 2018 heeft een examinator het door appellante gevolgde coschap Interne Geneeskunde met een 5 beoordeeld. Bij beslissing van 17 mei 2018 heeft de examencommissie bepaald dat appellante het gehele coschap over moet doen en het CBE heeft bij beslissing van 22 november 2018 het door appellante tegen de twee voormelde beslissingen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard. Het College heeft in zijn uitspraak van 6 juni 2019, CBHO 2019/001 (www.cbho.nl), geoordeeld dat het CBE ten onrechte niet heeft onderkend dat de beslissing van 12 mei 2018 om aan appellante een onvoldoende toe te kennen onvoldoende is gemotiveerd. Het College heeft hierop het

beroep gegrond verklaard, de beslissing van het CBE van 22 november 2018 vernietigd en zelf in de zaak voorzien door het door appellante bij het CBE ingestelde beroep gegrond te verklaren, de beslissingen van de examinator van 12 mei 2018 en van de examencommissie van 17 mei 2018 te vernietigen en te bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 22 november 2018. Het College heeft de examencommissie en de examinator opgedragen nieuwe beslissingen te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

Besluitvorming examinator, examencommissie en CBE

2.2. De examinator heeft de beoordeling van het door appellante gevolgde coschap Interne Geneeskunde van een aanvullende motivering voorzien. Die aanvullende motivering heeft er toe geleid dat de examinator bij beslissing van 19 juli 2019 de beoordeling van het onderdeel Professioneel Gedrag met een 6,0 en het onderdeel Medische Deskundigheid met een 5,0 in stand heeft gelaten. Door de onvoldoende beoordeling van het onderdeel Medische Deskundigheid heeft appellante het coschap met een onvoldoende afgesloten. De examencommissie heeft vervolgens bij beslissing van 1 augustus 2019 aan appellante medegedeeld dat zij het coschap Interne Geneeskunde moet herkansen voor de duur van vier weken. Deze beslissing heeft tot gevolg dat appellante pas kan starten met de onderwijsonderdelen van masterfase 3 als alle onderdelen van masterfase 1 en 2 met goed gevolg zijn afgelegd.
Het CBE heeft geoordeeld dat de examinator de onvoldoende beoordeling nu voldoende heeft gemotiveerd. In de beoordeling van 19 juli 2019 is nader gemotiveerd welke ontwikkelpunten bij appellante tot de onvoldoende beoordeling hebben geleid. Daarnaast voldeed appellante niet aan de voorwaarden voor een eindbeoordeling doordat appellante onvoldoende Klinische Praktijk Beoordelingen en patiëntverslagen had aangeleverd. Naast het beoordelingsformulier heeft de examencommissie ook de emailcorrespondentie van het Flevoziekenhuis overgelegd over de vorderingen van de co-assistenten. Ook mede naar aanleiding hiervan komt het beeld naar voren dat appellante onder het vereiste niveau presteerde, aldus het CBE.

Beroepsgronden

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij betoogt dat de onvoldoende beoordeling nog steeds onvoldoende is gemotiveerd en voert hiertoe het volgende aan. Naar aanleiding van de uitspraak van het College is zij op 18 juli 2019 uitgenodigd door de examinatoren voor een herbeoordelingsgesprek. Tijdens dit gesprek heeft echter geen herbeoordeling plaatsgevonden. De examinatoren weigerden volgens haar de uitspraak van het College in acht te nemen en hebben diverse malen te kennen gegeven de initiële beoordeling niet te willen herzien. Het vasthouden aan de initiële beoordeling van een 5,0 is volgens haar niet gebaseerd op de inhoud van haar portfolio. De motivering van dit cijfer is hetzelfde als bij de eerste beoordeling en is wederom onvoldoende gemotiveerd en niet inzichtelijk. De op 19 juli 2019 vastgestelde beoordeling bevat volgens haar ook een aantal onjuistheden. Zo is er, anders dan door de examinatoren wordt beweerd, tijdens de tussenbeoordeling haar geen aanbod gedaan om het coschap over een langere periode te spreiden. Ook hebben de examinatoren zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat er bij de tussentijdse beoordeling geen cijfer wordt gegeven. Verder is er tijdens het evaluatiegesprek na de tussentijdse beoordeling geen feedback gegeven. Daarnaast is ten onrechte in haar portfolioboek vermeld dat er geen progressie te zien zou zijn in haar leerpunten. In dit verband wijst appellante erop dat na de tussentijdse beoordeling er acht beoordelingen zijn gegeven die alle voldoende zijn en die geen aanwijzing bevatten dat haar functioneren onder niveau zou zijn. Appellante merkt ten slotte op dat examinatoren hebben gesteld dat de supervisoren van het coschap schriftelijk hun zorgen hebben geuit, maar desgevraagd konden de examinatoren tijdens het beoordelingsgesprek geen schriftelijke aantekeningen overleggen. Pas vier dagen voor de hoorzitting bij het CBE is de e-mailcorrespondentie van het Flevoziekenhuis overgelegd hetgeen te laat is, aldus appellante.

Wettelijk kader

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet

bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, zie onder meer de uitspraak van 6 mei 2019, CBHO 2019/020 (www.cbho.nl).

Beoordeling College

2.5. Het College heeft in zijn uitspraak van 6 juni 2019, CBHO 2019/001 geoordeeld dat de examinator de beoordeling van het coschap Interne Geneeskunde van 12 mei 2018 onvoldoende heeft gemotiveerd. De examinator diende deze beoordeling derhalve beter te motiveren, hetgeen geen volledige herbeoordeling vereist, maar slechts een andere dragende onderbouwing van de beslissing van de examinator van 19 juli 2019 .
Het College overweegt dat het gelet op het in 2.4 weergegeven toetsingskader slechts terughoudend kan toetsen of de examinator de beoordeling voldoende heeft gemotiveerd. Naar het oordeel van het College is de examinator daarin geslaagd. Het College overweegt hiertoe dat in de beslissing van 19 juli 2019 uitvoerig is beschreven waarom appellante naar het oordeel van de examinator een onvoldoende scoort op het onderdeel Medische Deskundigheid. De examinator heeft daarin aangegeven dat appellante moeite heeft met het klinisch redeneren en onvoldoende in staat is verbanden te leggen tussen gegevens uit het lichamelijk onderzoek, laboratoriumonderzoek en aanvullend onderzoek. Volgens de examinator is haar kennis mager en kan zij hoofd- en bijzaken nog niet goed genoeg scheiden.
Deze motivering wordt ondersteund door de briefjes in het portfolio en de tussenevaluatie van 17 april 2018, waarin is vermeld dat de medische deskundigheid van appellante op dat moment nog onvoldoende was. Verder wordt deze motivering ondersteund door de overgelegde e-mailcorrespondentie van de supervisoren bij het Flevoziekenhuis, waaruit eveneens het beeld naar voren komt dat appellante nog niet goed functioneert op het onderdeel Medische Deskundigheid.
Aan de in het portfolio opgenomen briefjes kan niet de betekenis worden toegekend die appellant daaraan gehecht wil zien. Het CBE heeft gemotiveerd uiteengezet dat die briefjes tot doel hebben de coassistenten van feedback te voorzien over de goede punten en de ontwikkelpunten tijdens hun coschap. Zij zijn niet bedoeld als beoordelingsformulieren die één op één tot een eindcijfer leiden. Daarnaast dienen ze, zoals ter zitting uiteen is gezet, als informatiebron voor de examinator. De examinator heeft daarnaast gebruik gemaakt van de informatie via e-mail van de supervisoren. Dat de informatie uit het portfolio door hen wordt getoetst acht het College een zorgvuldige wijze van werken. Dit maakt dat de omstandigheid dat na de tussenevaluatie nog feedback is gegeven die positief was, er niet toe leidt dat de motivering van de beoordeling door de examinator niet draagkrachtig is.
Verder staat vast dat appellante niet heeft voldaan aan de voorwaarden voor een eindbeoordeling doordat appellante onvoldoende Klinische Praktijk Beoordelingen en patiëntverslagen had aangeleverd. Dat bij andere coschappen minder waarde wordt gehecht aan die voorwaarden en genoegen wordt genomen met minder beoordelingen en verslagen maakt echter niet dat de examinator dit voor dit coschap niet mocht eisen. Daarbij is mede van belang dat – naar appellante ter zitting heeft bevestigd – het voor haar kenbaar was dat zij aan deze eis moest voldoen.
Nu de examinator de onvoldoende beoordeling van het coschap Interne Geneeskunde van een nadere, dragende motivering heeft voorzien, heeft het CBE de beslissing van de examinator terecht in stand gelaten.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/027.5**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Streefkerk en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	19 augustus 2020
Partijen	:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	beoordeling deelopdrachten schade studievertraging uitsluiting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder e WHW: artikel 7.61, vijfde lid
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	*i. De beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019* 2.3.1. Anders dan appellant stelt, is verweerder niet buiten de rechtsstrijd getreden door zich te buigen over de vraag of de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 beslissingen zijn, waartegen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend. Zoals verweerder verder terecht heeft gesteld, is de waardering van een onderdeel van een vak waarmee het eindcijfer van dat vak nog niet is bepaald, volgens vaste rechtspraak van het College, geen beslissing van een examinator of examencommissie als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW; vgl. de uitspraken van het College van 7 januari 2015 in zaak nr. 2014/173 en van 7 oktober 2013 in zaak nr. 2013/083, www.cbho.nl). Vast staat dat het eindcijfer van het Onderzoekspracticum tot stand komt door een weging van de drie schriftelijke opdrachten en de twee mondelinge opdrachten. Daarmee bestaat het Onderzoekspracticum uit vijf deelopdrachten en is het eindcijfer van het Onderzoekspracticum met de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 niet bepaald. Voor zover het administratief beroep is gericht tegen de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 heeft verweerder dat beroep dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard. *ii. De e-mail van 22 oktober 2019* 2.3.4. Het College deelt dit standpunt van verweerder niet. In de beslissing van 22 oktober 2019 van de coördinatoren van het Onderzoekspracticum staat dat appellant geen eindcijfer zal ontvangen voor het Onderzoekspracticum, omdat de twee deelopdrachten met een onvoldoende zijn beoordeeld. Met deze beslissing hebben de coördinatoren, tevens examinatoren, beslist dat appellant het Onderzoekspracticum niet heeft gehaald en daarmee hebben zij ook het door appellant behaalde eindresultaat van het Onderzoekspracticum vastgesteld. De registratie van het eindresultaat NO in Osiris op 1 november 2019 is de feitelijke uitvoering van de eerdere beslissing van 22 oktober 2019. Die registratie roept geen nieuw rechtsgevolg in het leven. Maar zelfs ingeval de registratie van 1 november 2019 wél moet worden aangemerkt als een beslissing gericht op rechtsgevolg, heeft appellant in de brief van 12 november 2019, waarbij hij de gronden van het administratief beroep tegen de beslissing van 22 oktober 2019 heeft aangevuld, uitvoerig uiteengezet dat het eindresultaat van het Onderzoekspracticum onjuist is en dat hij ten onrechte van deelname is uitgesloten. Verweerder had die brief van 12 november 2019 moeten aanmerken als administratief beroep tegen

de registratie van 1 november 2019. Verweerder heeft naar het oordeel van het College dan ook ten onrechte het standpunt ingenomen dat de beoordelingen van de deelopdrachten niet aan de orde kunnen komen in het kader van de procedure in administratief beroep tegen de beslissing van 22 oktober 2019, waarbij appellant van deelname aan het Onderzoekspracticum is uitgesloten. Hoewel aan verweerder kan worden toegegeven dat appellant met zijn administratief beroep feitelijk niet meer kon bereiken dat hij met terugwerkende kracht zou kunnen deelnemen aan de resterende deelopdrachten van het Onderzoeks-practicum, neemt dat niet weg dat appellant belang heeft behouden bij een inhoudelijke beoordeling over de rechtmatigheid van de beslissing tot uitsluiting van deelname aan het Onderzoekspracticum, waarvoor de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 doorslaggevend zijn geweest. Als gevolg van het feit dat appellant is uitgesloten van verdere deelname aan het Onderzoekspracticum is, zoals appellant in zijn beroepschrift heeft gemotiveerd, tot op zekere hoogte aannemelijk dat schade is ontstaan als gevolg van studievertraging. Daarmee is gegeven dat appellant belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 22 oktober 2019 (vgl. overweging 2.2 van de uitspraak van het College van 6 mei 2019 in zaak nr. 2019/020 en overweging 2.6 van de uitspraak van het College van 12 december 2016 in zaak nr. 2016/058, www.cbho.nl).
2.3.5. Verweerder heeft het administratief beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing van 22 oktober 2019 ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. De beslissing van 23 januari 2020 komt in zoverre voor vernietiging in aanmerking.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Op 4 oktober 2019 heeft de examinator de beoordeling 5 gegeven voor de deelopdracht “annotatie” voor het vak Onderzoekspracticum verdiepend formeel Strafrecht (hierna: het Onderzoekspracticum). Op 21 oktober 2019 heeft de examinator voor de deelopdracht “conclusie” de beoordeling 5 gegeven. Bij e-mail van 22 oktober 2019 hebben de coördinatoren van het Onderzoekspracticum, tevens examinatoren, aan appellant laten weten dat hij geen eindcijfer zal ontvangen voor het Onderzoekspracticum.

Appellant heeft tegen de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 en tegen de e-mail van 22 oktober 2019 administratief beroep ingesteld bij verweerder. Bij beslissing van 23 januari 2020 heeft verweerder het administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 juni 2020, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. A. Durmus, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis

2.1. Appellant volgde in het kader van zijn tweede master Strafrecht het Onderzoekspracticum. Het Onderzoekspracticum bestaat volgens de syllabus uit drie schriftelijke opdrachten en twee mondelinge opdrachten die tezamen het cijfer bepalen. De eerste schriftelijke opdracht, die uiterlijk op 20 september 2019 diende te worden ingeleverd, is het schrijven van een annotatie onder een belangrijke uitspraak van de Hoge Raad. De tweede opdracht, waarvoor de inleverdatum op 7 oktober 2019 was bepaald, bestaat uit het schrijven van een conclusie van een advocaat-generaal. De derde schriftelijke opdracht, die op 1 november 2019 moest worden ingeleverd, is het schrijven van een wetenschappelijk artikel. De mondelinge opdrachten bestaan uit het houden van een referaat en het deelnemen aan een tutorial. Het eindcijfer is opgebouwd uit de cijfers voor de verschillende opdrachten, waarbij de annotatie voor 10% telt, de conclusie voor 20%, het wetenschappelijk artikel voor 30% en waarbij het referaat en het tutorial ieder voor 20% tellen. De syllabus vermeldt verder dat twee van de drie schriftelijke opdrachten en één van de twee mondelinge opdrachten met een 6 of hoger moeten zijn beoordeeld om te kunnen slagen voor het vak. Als een tweede schriftelijke opdracht een beoordeling lager dan een 6 heeft, dan worden aan de student geen verdere cijfers, noch een eindcijfer toegekend, krijgt deze student het bericht dat verdere deelname aan het vak daarin geen verandering meer brengt en wordt hem gevraagd het vak te verlaten. De desbetreffende student moet dan het vak in zijn geheel overdoen, aldus de syllabus. Op 1 november 2019 is voor appellant het resultaat “NO” (dat betekent Niet Opgekomen) in Osiris geregistreerd. In de situatie van appellant betekent dit resultaat dat hij niet heeft voldaan aan de formele vereisten om een geldig eindcijfer te ontvangen.

2.1.1. Omdat de examinator zowel de eerste schriftelijke opdracht van appellant (de annotatie) als de tweede schriftelijke opdracht (de conclusie) op respectievelijk 4 en 21 oktober 2019 met een 5 heeft beoordeeld, hebben de coördinatoren van het Onderzoekspracticum appellant bij e-mail van 22 oktober 2019 laten weten dat hij geen eindcijfer zal ontvangen voor het Onderzoekspracticum. Tegen de twee beoordelingen en tegen deze e-mail van 22 oktober 2019, die appellant opvat als een met een besluit gelijk te stellen weigering om een eindcijfer vast te stellen, heeft hij administratief beroep ingesteld. Daarin heeft hij zich, zeer kernachtig samengevat, op het standpunt gesteld dat de beoordelingen van de twee schriftelijke opdrachten onzorgvuldig tot stand zijn gekomen en dat de uitsluiting van het Onderzoekspracticum onrechtmatig is.

De beslissing van verweerder

2.2. Verweerder heeft het administratief beroep van appellant bij zijn beslissing van 23 januari 2020 niet-ontvankelijk verklaard. Voor zover het administratief beroep ziet op de beoordelingen van de deelopdrachten, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de beoordelingen geen beslissingen zijn waartegen een rechtsmiddel kan worden aangewend. Het administratief beroep is in zoverre om die reden niet-ontvankelijk, aldus verweerder. Wat betreft de uitsluiting van deelname aan het Onderzoekspracticum, heeft verweerder gesteld dat een gegrondverklaring van het administratief beroep van appellant feitelijk geen betekenis meer kan hebben. Omdat op 1 november 2019 resultaat NO in Osiris is geregistreerd, heeft appellant geen belang meer bij een inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep voor zover het is gericht tegen de weigering hem een cijfer toe te kennen, aldus verweerder.

Het beroep van appellant

2.3. Appellant is het niet eens met de beslissing van 23 januari 2020. Hij heeft, anders dan verweerder heeft gesteld, belang bij een inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep omdat hij de onrechtmatigheid van de beoordelingen en de weigering om een cijfer vast te stellen in rechte vastgesteld wil zien. Vernietiging van deze beslissingen zou ertoe leiden dat aan hem rechtsherstel dient te worden geboden. Rechtsherstel betekent in zijn situatie dat hem alsnog de mogelijkheid moet worden geboden om een mondeling of schriftelijk tentamen af te leggen waarvan het resultaat voor 100% meetelt, dan wel dat hem de mogelijkheid moet worden geboden om een vervangende opdracht te maken als bedoeld in artikel 8, eerste lid, van de Regels van de examencommissie Erasmus School of Law. Daarnaast heeft appellant als gevolg van de beslissingen schade geleden en lijdt hij nog steeds schade vanwege studievertraging. Door te beoordelen of de deelcijfers beslissingen zijn waartegen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend, is verweerder verder volgens appellant buiten de rechtsstrijd getreden. Dat geldt volgens appellant ook voor de registratie van NO in Osiris. Deze registratie heeft niets van doen met het feit dat de examinatoren hebben geweigerd om appellant verdere deelcijfers dan wel een eindcijfer toe te kennen. Verweerder heeft ten onrechte nagelaten de rechtsvraag in hoeverre het rechtmatig is om verdere deelcijfers niet toe te kennen dan wel een student van het Onderzoekspracticum uit te sluiten, te beantwoorden, aldus appellant.

Het oordeel van het College

i. De beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019

2.3.1. Anders dan appellant stelt, is verweerder niet buiten de rechtsstrijd getreden door zich te buigen over de vraag of de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 beslissingen zijn, waartegen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend. Zoals verweerder verder terecht heeft gesteld, is de waardering van een onderdeel van een vak waarmee het eindcijfer van dat vak nog niet is bepaald, volgens vaste rechtspraak van het College, geen beslissing van een examinator of examencommissie als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW; vgl. de uitspraken van het College van 7 januari 2015 in zaak nr. 2014/173 en van 7 oktober 2013 in zaak nr. 2013/083, www.cbho.nl). Vast staat dat het eindcijfer van het Onderzoekspracticum tot stand komt door een weging van de drie schriftelijke opdrachten en de twee mondelinge opdrachten. Daarmee bestaat het Onderzoekspracticum uit vijf deelopdrachten en is het eindcijfer van het Onderzoekspracticum met de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 niet bepaald. Voor zover het administratief beroep is gericht tegen de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 heeft verweerder dat beroep dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard.

ii. De e-mail van 22 oktober 2019

2.3.2. Hoewel tegen de beoordelingen van de deelopdrachten van 4 en 21 oktober 2019 geen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend, kunnen wél rechtsmiddelen worden aangewend tegen het uiteindelijk vastgestelde eindcijfer. De examinator heeft in de situatie van appellant weliswaar geen eindcijfer vastgesteld, maar uit de syllabus kan klip en klaar worden afgeleid dat appellant het Onderzoekpracticum niet heeft gehaald en dat hij het opnieuw zal moeten volgen. Deze beslissing is hem bij e-mail van 22 oktober 2019 door de coördinatoren, tevens examinatoren, kenbaar gemaakt. Naar het oordeel van het College is de e-mail van 22 oktober 2019 daarmee een beslissing waartegen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend. Ook verweerder lijkt dat standpunt in te nemen. Volgens verweerder dient het administratief beroep voor zover het is gericht tegen deze beslissing toch niet-ontvankelijk te worden verklaard, omdat appellant geen belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep.

2.3.3. Ter zitting van het College heeft verweerder in dit verband toegelicht dat met het administratief beroep tegen de beslissing van 22 oktober 2019 alleen kan worden bereikt dat appellant weer zou kunnen

deelnemen aan het Onderzoekspracticum. Omdat het eindresultaat op 1 november 2019 is geregistreerd in Osiris en appellant niet tegen die beslissing is opgekomen, kan appellant niet meer met zijn administratief beroep bereiken dat hij met terugwerkende kracht kan deelnemen aan het Onderzoekspracticum. Verweerder heeft daarbij het standpunt ingenomen dat de beslissing van 22 oktober 2019 van de coördinatoren alleen ziet op de uitsluiting van deelname aan het Onderzoekspracticum, maar niet op het door appellant behaalde eindresultaat voor het Onderzoekspracticum. Om die reden kunnen de beoordelingen van de deelopdrachten niet in het kader van de procedure in administratief beroep tegen de beslissing van 22 oktober 2019 aan bod komen, zo stelt verweerder. Om de beoordelingen van de deelopdrachten aan de orde te kunnen stellen, had appellant administratief beroep moeten instellen tegen de registratie van het resultaat NO in Osiris op 1 november 2019, aldus verweerder.

2.3.4. Het College deelt dit standpunt van verweerder niet. In de beslissing van 22 oktober 2019 van de coördinatoren van het Onderzoekspracticum staat dat appellant geen eindcijfer zal ontvangen voor het Onderzoekspracticum, omdat de twee deelopdrachten met een onvoldoende zijn beoordeeld. Met deze beslissing hebben de coördinatoren, tevens examinatoren, beslist dat appellant het Onderzoekspracticum niet heeft gehaald en daarmee hebben zij ook het door appellant behaalde eindresultaat van het Onderzoekspracticum vastgesteld. De registratie van het eindresultaat NO in Osiris op 1 november 2019 is de feitelijke uitvoering van de eerdere beslissing van 22 oktober 2019. Die registratie roept geen nieuw rechtsgevolg in het leven. Maar zelfs ingeval de registratie van 1 november 2019 wél moet worden aangemerkt als een beslissing gericht op rechtsgevolg, heeft appellant in de brief van 12 november 2019, waarbij hij de gronden van het administratief beroep tegen de beslissing van 22 oktober 2019 heeft aangevuld, uitvoerig uiteengezet dat het eindresultaat van het Onderzoekspracticum onjuist is en dat hij ten onrechte van deelname is uitgesloten. Verweerder had die brief van 12 november 2019 moeten aanmerken als administratief beroep tegen de registratie van 1 november 2019. Verweerder heeft naar het oordeel van het College dan ook ten onrechte het standpunt ingenomen dat de beoordelingen van de deelopdrachten niet aan de orde kunnen komen in het kader van de procedure in administratief beroep tegen de beslissing van 22 oktober 2019, waarbij appellant van deelname aan het Onderzoekspracticum is uitgesloten. Hoewel aan verweerder kan worden toegegeven dat appellant met zijn administratief beroep feitelijk niet meer kon bereiken dat hij met terugwerkende kracht zou kunnen deelnemen aan de resterende deelopdrachten van het Onderzoekspracticum, neemt dat niet weg dat appellant belang heeft behouden bij een inhoudelijke beoordeling over de rechtmatigheid van de beslissing tot uitsluiting van deelname aan het Onderzoekspracticum, waarvoor de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 doorslaggevend zijn geweest. Als gevolg van het feit dat appellant is uitgesloten van verdere deelname aan het Onderzoekspracticum is, zoals appellant in zijn beroepschrift heeft gemotiveerd, tot op zekere hoogte aannemelijk dat schade is ontstaan als gevolg van studievertraging. Daarmee is gegeven dat appellant belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 22 oktober 2019 (vgl. overweging 2.2 van de uitspraak van het College van 6 mei 2019 in zaak nr. 2019/020 en overweging 2.6 van de uitspraak van het College van 12 december 2016 in zaak nr. 2016/058, www.cbho.nl).

2.3.5. Verweerder heeft het administratief beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing van 22 oktober 2019 ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. De beslissing van 23 januari 2020 komt in zoverre voor vernietiging in aanmerking.

2.3.6. Het College zal niet zelf in de zaak voorzien, zoals appellant in zijn beroepschrift heeft verzocht. Daarbij is van belang dat bij een nieuw te nemen beslissing op het administratief beroep ook de gronden dienen te worden betrokken die appellant tegen de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 heeft aangedragen. Appellant heeft in de brief van 12 november 2019, waarbij hij de gronden van het administratief beroep heeft aangevuld zeer uitgebreid gemotiveerd welke gebreken volgens hem aan deze beoordelingen kleven. Aangezien verweerder zich daarover nog niet inhoudelijk heeft uitgesproken, ziet het College geen aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Ter voorlichting van appellant merkt het College nog op dat in het geval dat aan de beoordelingen van 4 en 21 oktober 2019 gebreken kleven en die conclusie zou leiden tot een gehele of gedeeltelijke vernietiging van de beslissing van 22 oktober 2020,

verweerder, noch het College bevoegd is om in de plaats van daarvan een nieuwe beslissing te nemen. Dat staat in artikel 7.61, vijfde lid, van de WHW.

Slotsom

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van 23 januari 2020 dient te worden vernietigd voor zover daarbij het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 22 oktober 2019 niet-ontvankelijk is verklaard. Verweerder dient in zoverre een nieuwe beslissing op het administratief beroep te nemen.

2.5. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Daarbij worden voor het indienen van een beroepschrift en het verschijnen ter zitting van het College in totaal 2 punten toegekend met een waarde van € 525,- per punt en een wegingsfactor 1. Ook dient verweerder het door appellant betaalde griffierecht ter hoogte van € 48,- te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam van 23 januari 2020, kenmerk CBE/BVM/27967 voor zover daarbij het administratief beroep gericht tegen de beslissing van 22 oktober 2019 niet-ontvankelijk is verklaard;
III. draagt het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit op om in zoverre een nieuwe beslissing te nemen;
IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.050,-, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam het door appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,- vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/030.2**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	8 juli 2020
Partijen	:	opposante
Trefwoorden	:	termijnoverschrijding verschoning verschoonbaarheid verzet
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:55
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Zoals het College al eerder in de uitspraak van 30 januari 2020 heeft vastgesteld, is het beroepschrift van opposante op 20 november 2019 ontvangen en daarmee ruimschoots na het verstrijken van de beroepstermijn op 14 maart 2019, ontvangen. Het College heeft opposante vervolgens bij brieven van 26 november en 12 december 2019 in de gelegenheid gesteld om nog eens toe te lichten waarom haar beroep niet tijdig is ingediend. Op die brieven heeft opposante niet gereageerd. Zij heeft weliswaar veel nadere stukken ingediend bij het College, maar geen van die stukken heeft betrekking op de reden van de termijnoverschrijding. Deze stukken hebben allemaal betrekking op de inhoud van haar zaak. Wel heeft opposante het College in haar beroepschrift verzocht de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. De redenen voor het te laat indienen die zij in haar beroepschrift heeft vermeld zijn dat haar bezwaar tegen de Hogeschool omvattender is dan enkel het besluit van 31 januari 2019 en dat zij sinds 2010 hinder ondervindt bij het afronden van haar opleiding. Toen zij het advies van haar advocaat ontving, was de termijn voor het indienen van een beroepschrift al voorbij, aldus opposante. Deze redenen zijn echter onvoldoende om de aanzienlijke termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Opposante had alvast tijdig een beroepschrift kunnen indienen en dat later van een nadere toelichting kunnen voorzien. Het College ziet in de uitlatingen tijdens het telefoongesprek met een medewerker van het College evenmin aanleiding om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Tijdens het telefoongesprek is erop gewezen dat indien het beroepschrift te laat is, een beroep kan worden gedaan op verschoonbaarheid. Die mededeling is juist. Daarmee is echter niet gezegd dat een beroep op verschoonbaarheid ook automatisch wordt gehonoreerd. Het College heeft het beroep van opposante terecht kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

Uitspraak op het verzet (artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek jo. artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht) van

[naam], wonende te [woonplaats], opposante.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 30 januari 2020 in zaak nr. 2019/193 heeft het College het beroep van opposante tegen de beslissing van 31 januari 2019 van het college van bestuur van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen na vereenvoudigde behandeling niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze uitspraak heeft opposante verzet gedaan.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting op 15 juni 2020 aan de orde gesteld. Opposante is – zonder bericht van verhindering – niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Bij de uitspraak van 30 januari 2020 heeft het College het beroep van opposante na vereenvoudigde behandeling niet-ontvankelijk verklaard, omdat zij het beroepschrift tegen de beslissing van het college van bestuur van 31 januari 2019 na het verstrijken van de wettelijke beroepstermijn van zes weken heeft ingediend. Het College heeft geen reden gezien om deze termijnoverschrijding verschoonbaar te vinden.

2.2. Verzet, als bedoeld in artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht, betreft uitsluitend de vraag of het College ten onrechte tot vereenvoudigde behandeling is overgegaan wegens de kennelijke uitkomst van – in dit geval – het beroep van opposante tegen de beslissing van het college van bestuur van 31 januari 2019. Dit betekent dat de beoordeling van het College in deze verzetprocedure is beperkt tot de vraag of terecht uitspraak is gedaan zonder opposante op zitting te horen. Indien in verzet argumenten naar voren worden gebracht, die in geval van een normale behandeling ook nog hadden kunnen worden aangevoerd, dient te worden beoordeeld of hierdoor twijfel ontstaat omtrent de uitkomst. Zo ja, dan dient de verzetrechter het verzet gegrond te verklaren, zodat nader onderzoek kan plaatsvinden.

2.3. Opposante heeft zich in haar verzetschrift op het standpunt gesteld dat zij geen beroep zou hebben ingesteld, indien haar vooraf zou zijn gemeld dat eerst wordt gekeken naar de tijdigheid van het ingediende beroepschrift. Haar is tijdens een telefoongesprek met een medewerker van het College verteld dat zij zich, ondanks de overschrijding van de termijn voor het indienen van een beroepschrift, kan beroepen op verschoonbaarheid. Daarbij is haar verder gezegd dat zij wel duidelijk moet maken wat de reden is voor het niet-tijdig indienen van het beroepschrift. Die reden heeft zij vermeld en de bewijsstukken daarvoor heeft zij geleverd, aldus appellante.

2.4. Zoals het College al eerder in de uitspraak van 30 januari 2020 heeft vastgesteld, is het beroepschrift van opposante op 20 november 2019 ontvangen en daarmee ruimschoots na het verstrijken van de beroepstermijn op 14 maart 2019, ontvangen. Het College heeft opposante vervolgens bij brieven van 26 november en 12 december 2019 in de gelegenheid gesteld om nog eens toe te lichten waarom haar beroep niet tijdig is ingediend. Op die brieven heeft opposante niet gereageerd. Zij heeft weliswaar veel nadere stukken ingediend bij het College, maar geen van die stukken heeft betrekking op de reden van de termijnoverschrijding. Deze stukken hebben allemaal betrekking op de inhoud van haar zaak. Wel heeft opposante het College in haar beroepschrift verzocht de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. De redenen voor het te laat indienen die zij in haar beroepschrift heeft vermeld zijn dat haar bezwaar tegen de Hogeschool omvattender is dan enkel het besluit van 31 januari 2019 en dat zij sinds 2010 hinder ondervindt bij het afronden van haar opleiding. Toen zij het advies van haar advocaat ontving, was de termijn voor het indienen van een beroepschrift al voorbij, aldus opposante. Deze redenen zijn echter onvoldoende om de aanzienlijke termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Opposante had alvast tijdig een beroepschrift kunnen indienen en dat later van een nadere toelichting kunnen voorzien. Het College ziet in de uitlatingen tijdens het telefoongesprek met een medewerker van het College evenmin aanleiding om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Tijdens het telefoongesprek is erop gewezen dat

indien het beroepschrift te laat is, een beroep kan worden gedaan op verschoonbaarheid. Die mededeling is juist. Daarmee is echter niet gezegd dat een beroep op verschoonbaarheid ook automatisch wordt gehonoreerd. Het College heeft het beroep van opposante terecht kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

2.5. Het verzet is ongegrond.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het verzet ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/032**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	15 juli 2020
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	beoordelingsformulier feedback kennen en kunnen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College stelt vast dat uit het beoordelingsformulier blijkt dat aan appellant feedback is gegeven over zijn bachelorscriptie. Verder staat vast dat aan appellant daarnaast is aangeboden om in een gesprek met de scriptiebegeleidster mondeling feedback te krijgen. Ter zitting is overigens toegelicht dat een gesprek nog steeds, zo nodig in bijzijn van een gespreksleider zoals een mediator, tot de mogelijkheden behoort. Verder zijn er twee beoordelaars betrokken geweest bij het invullen van het beoordelingsformulier. Het College stelt vast dat appellant zijn stellingen dat het beoordelingsformulier is vervalst en dat deze twee beoordelaars de eindversie van zijn scriptie niet zouden hebben gezien, niet aannemelijk heeft gemaakt. Onder deze omstandigheden ziet het College met het CBE geen aanleiding voor het oordeel dat voor de beoordeling van zijn scriptie een derde beoordelaar had moeten worden ingeschakeld. Dat appellant niet in gesprek wenst te gaan met de scriptiebegeleider, is zijn eigen keuze en doet er niet aan af dat bij de beoordeling van de scriptie van appellant is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die daaraan worden gesteld. De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna ook: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 september 2019 heeft de Examencommissie van de Faculteit der Geesteswetenschappen bericht dat de bachelorscriptie Muziekwetenschap van appellant door de examinator met een 7,5 is beoordeeld.

Bij beslissing van 22 januari 2020 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 1 juli 2020, waar appellant bijgestaan door L. Vervoort, en verweerder vertegenwoordigd door mr. S. Kruithof, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de Examencommissie is dr. P.G.F. Eversmann ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de door het CBE in stand gelaten beoordeling van zijn bachelorscriptie. Het is hem met name te doen om het ontbreken van goede feedback. Hij stelt dat de twee beoordelaars geen kennis hebben genomen van de eindversie van zijn scriptie, maar slechts een concept hebben gezien. Verder stelt appellant dat het CBE eraan is voorbijgegaan dat het beoordelingsformulier, dat aan hem is verstrekt, vervalst is. Mede daarom kan hij geen vertrouwen meer hebben in zijn begeleider en/of beoordelaars. Hij vindt dan ook dat zijn scriptie aan een derde (onafhankelijk) beoordelaar voorgelegd had moeten worden.

2.3. Het CBE stelt dat de beoordeling van de bachelorscriptie in beginsel uitsluitend ter beoordeling van de bevoegde examencommissie dan wel examinator staat. Het CBE stelt verder dat appellant in het kader van het administratief beroep kennis heeft kunnen nemen van het beoordelingsformulier waarin feedback is gegeven. Verder heeft de scriptiebegeleider aan appellant aangeboden om in een gesprek nadere uitleg te geven over de beoordeling. Dat appellant geen gebruik heeft willen maken van dit aanbod, dient voor zijn rekening te blijven, aldus het CBE. Verder wijst het CBE erop dat de scriptie niet alleen is nagekeken door de scriptiebegeleider van appellant, maar ook door een tweede beoordelaar. Het CBE ziet geen aanleiding om de bachelorscriptie nogmaals te laten beoordelen, door een derde beoordelaar.

2.4. Het College stelt vast dat uit het beoordelingsformulier blijkt dat aan appellant feedback is gegeven over zijn bachelorscriptie. Verder staat vast dat aan appellant daarnaast is aangeboden om in een gesprek met de scriptiebegeleidster mondeling feedback te krijgen. Ter zitting is overigens toegelicht dat een gesprek nog steeds, zo nodig in bijzijn van een gespreksleider zoals een mediator, tot de mogelijkheden behoort. Verder zijn er twee beoordelaars betrokken geweest bij het invullen van het beoordelingsformulier. Het College stelt vast dat appellant zijn stellingen dat het beoordelingsformulier is vervalst en dat deze twee beoordelaars de eindversie van zijn scriptie niet zouden hebben gezien, niet aannemelijk heeft gemaakt. Onder deze omstandigheden ziet het College met het CBE geen aanleiding voor het oordeel dat voor de beoordeling van zijn scriptie een derde beoordelaar had moeten worden ingeschakeld. Dat appellant niet in gesprek wenst te gaan met de scriptiebegeleider, is zijn eigen keuze en doet er niet aan af dat bij de beoordeling van de scriptie van appellant is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die daaraan worden gesteld.
De betogen slagen niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/033**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	19 augustus 2020
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	besluit fraude uitsluiten
Artikelen	:	Awb: artikel 1:3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Zoals het College in zijn uitspraak van 4 februari 2020 al heeft geoordeeld, is een beslissing waarbij een ingeleverd tentamen ongeldig wordt verklaard een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Aangezien de beslissing van de examencommissie van 27 augustus 2019 mede inhoudt dat het door appellante gemaakte hertentamen ongeldig wordt verklaard, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat deze beslissing een besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. 2.3.2. Verder staat vast dat de examencommissie met de beslissing van 27 augustus 2019 uitvoering heeft gegeven aan de opdracht die is opgenomen in paragraaf 13 van de beslissing van 6 augustus 2019. Het College heeft in zijn uitspraak van 4 februari 2020 in paragrafen 2.5.1 en 2.5.2 een onherroepelijk oordeel gegeven over paragraaf 13. Omdat het College het beroep van appellante tegen de beslissing van 6 augustus 2019, waarbij verweerder de examencommissie heeft opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van paragraaf 13, ongegrond heeft verklaard, staat deze beslissing in rechte vast. In de door appellante in deze procedure aangevoerde beroepsgronden ziet het College geen aanleiding om terug te komen van het eerder in de uitspraak van 4 februari 2020 gegeven oordeel over de door appellante gepleegde fraude. Het door appellante geschetste alternatieve scenario had zij ook al eerder naar voren gebracht in de procedure over de beslissing van 6 augustus 2019 en is onvoldoende om terug te komen van het eerdere oordeel over de fraude. In de stelling van appellante ter zitting van het College dat het College in zijn uitspraak van 4 februari 2020 buiten de omvang van het geding is getreden, is evenmin een omstandigheid gelegen om terug te komen van het onherroepelijke oordeel over de fraude. Verweerder heeft dan ook terecht geen aanleiding gezien om de beslissing van de examencommissie van 27 augustus 2019, voor zover deze ziet op de ongeldigverklaring van het hertentamen, te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 augustus 2019 heeft de examencommissie van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde (hierna: de examencommissie) het door appellante gemaakte hertentamen voor het vak

Financial Accounting Research ongeldig verklaard. Verder heeft de examencommissie de cijfers voor twee vakken van de master Accountancy en Control behaald in de periode van 1 april 2018 tot en met 31 augustus 2018 alsnog geregistreerd.

Bij beslissing van 28 januari 2020 heeft verweerder het door appellante tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 juni 2020, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. M.J.G. Schroeder, advocaat te Voorburg, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. S. Kruithof ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante volgt de masteropleiding Accountancy en Control. Zij heeft op 8 februari 2018 een hertentamen afgelegd voor het vak Financial Accounting Research (hierna: het hertentamen). Bij beslissing van 22 maart 2018 heeft de examencommissie appellante medegedeeld dat het hertentamen wegens handelen in strijd met de “Fraude en Plagiaatregeling Studenten UvA” ongeldig is verklaard, dat zij is uitgesloten van het eerste tentamen van dit vak in het studiejaar 2018-2019 en dat zij tot en met 31 augustus 2018 is uitgesloten van alle tentamens van de vakken binnen de masteropleiding die zij volgt. Tegen deze beslissing heeft appellante administratief beroep ingesteld. Dat administratief beroep heeft verweerder bij zijn beslissing van 29 augustus 2018 ongegrond verklaard. Appellante heeft vervolgens tegen deze beslissing beroep ingesteld bij het College.

2.1.1. Bij uitspraak van 20 februari 2019 in zaak nr. 2018/163 (www.cbho.nl) heeft het College de beslissing van verweerder van 29 augustus 2018 vernietigd. Het College heeft ook de beslissing van de examencommissie van 22 maart 2018 vernietigd. Reden voor de vernietiging van de beslissingen is dat de examencommissie een onjuiste omschrijving van de aan appellante tegengeworpen overtreding heeft gegeven en dat deze omschrijving niet in administratief beroep kon worden hersteld.

2.1.2. Naar aanleiding van de uitspraak van het College van 20 februari 2019 heeft de examencommissie appellante bij beslissing van 19 maart 2019 opnieuw laten weten dat zij tijdens het hertentamen fraude heeft gepleegd. De examencommissie heeft het hertentamen ongeldig verklaard, appellante uitgesloten voor de eerste tentamenkans voor dat vak in het studiejaar 2018-2019 en appellante uitgesloten voor alle tentamens binnen het curriculum van de opleiding van 1 april 2018 tot en met 31 augustus 2018. Tegen deze beslissing heeft appellante opnieuw administratief beroep ingesteld.

2.1.3. Bij beslissing van 6 augustus 2019 heeft verweerder dit administratief beroep gegrond verklaard. Volgens verweerder is de examencommissie bevoegd om aan appellante een sanctie op te leggen wegens fraude, maar heeft de examencommissie haar niet met terugwerkende kracht kunnen uitsluiten van de eerste tentamenkans van het desbetreffende vak. Ook heeft de examencommissie haar niet met terugwerkende kracht mogen uitsluiten van alle tentamens van de vakken binnen het curriculum van de masteropleiding Accountancy en Control. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie daarom vernietigd. Bij diezelfde beslissing van 6 augustus 2019 heeft verweerder de examencommissie vervolgens opgedragen een nieuwe beslissing te nemen, waarbij de examencommissie de beslissing om het hertentamen ongeldig te verklaren in stand kan houden. De examencommissie dient volgens verweerder echter terug te komen van haar eerdere beslissing om appellante van de eerste tentamenkans

uit te sluiten en om haar voor de periode van 1 april 2018 tot en met 31 augustus 2018 uit te sluiten van alle tentamens van de vakken binnen het curriculum. Daarbij dient de examencommissie verder de door appellante afgelegde tentamens in die periode alsnog na te laten kijken, aldus verweerder. Deze opdracht aan de examencommissie is opgenomen in paragraaf 13 van de beslissing van 6 augustus 2019. Appellante heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld bij het College.

2.1.4. Bij uitspraak van 4 februari 2020 in zaak nr. 2019/113 (www.cbho.nl) heeft het College het beroep van appellante tegen de beslissing van 6 augustus 2019 ongegrond verklaard.

2.1.5. Bij beslissing van 27 augustus 2019 heeft de examencommissie uitvoering gegeven aan de beslissing van verweerder van 6 augustus 2019 en het door appellante gemaakte hertentamen opnieuw ongeldig verklaard. Zij heeft verder de cijfers voor twee vakken van de master Accountancy en Control behaald in de periode van 1 april 2018 tot en met 31 augustus 2018 alsnog geregistreerd. Tegen deze beslissing heeft appellante administratief beroep ingesteld.

2.1.6. Verweerder heeft het administratief beroep van appellante bij de in deze procedure bestreden beslissing van 28 januari 2020 ongegrond verklaard. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de beslissing van de examencommissie van 27 augustus 2019 een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Verder heeft de examencommissie zich volgens verweerder terecht op het standpunt gesteld dat appellante fraude heeft gepleegd en dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de fraude verjaard zou zijn. De beslissing van de examencommissie levert geen strijd op met het recht en het administratief beroep van appellante is ongegrond, aldus verweerder.

Het beroep van appellante

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder van 28 januari 2020 en heeft daartegen beroep ingesteld bij het College. In haar beroepschrift stelt appellante zich op het standpunt dat de examencommissie haar ten onrechte heeft verweten dat zij fraude heeft gepleegd. Zij heeft een alternatief scenario geschetst, hetgeen verweerder ten onrechte niet heeft onderzocht en aannemelijk heeft geacht. Appellante heeft erkend dat er een overlap bestaat tussen haar antwoorden en de antwoorden van een medestudente, maar dat zij die overeenkomsten niet kan verklaren. De examencommissie heeft, zelfs indien het alternatieve scenario niet aannemelijk is, niet aannemelijk gemaakt dat zij de fraude daadwerkelijk heeft (mede)gepleegd. Het enkele feit dat haar antwoorden overlappen met de antwoorden van een medestudente is daarvoor onvoldoende, aldus appellante.

De beoordeling door het College

2.3. In de uitspraak van 4 februari 2020 heeft het College vastgesteld dat appellante slechts belang heeft bij een beoordeling van haar beroep tegen de beslissing van 6 augustus 2019 van verweerder voor zover hij daarbij aan de examencommissie de opdracht heeft gegeven een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van paragraaf 13. In dat verband heeft het College geoordeeld dat verweerder met juistheid heeft geoordeeld dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante fraude heeft gepleegd. Het College heeft in die uitspraak verder geoordeeld dat verweerder de examencommissie heeft mogen opdragen om een nieuwe beslissing te nemen, waarbij het door appellante ingeleverde tentamen vanwege deze fraude ongeldig wordt verklaard. Het College heeft het beroep van appellante tegen de beslissing van 6 augustus 2019 ongegrond verklaard.

2.3.1. Zoals het College in zijn uitspraak van 4 februari 2020 al heeft geoordeeld, is een beslissing waarbij een ingeleverd tentamen ongeldig wordt verklaard een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Aangezien de beslissing van de examencommissie van 27 augustus 2019 mede inhoudt dat het door appellante gemaakte hertentamen ongeldig wordt verklaard, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat deze beslissing een besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

2.3.2. Verder staat vast dat de examencommissie met de beslissing van 27 augustus 2019 uitvoering heeft gegeven aan de opdracht die is opgenomen in paragraaf 13 van de beslissing van 6 augustus 2019. Het College heeft in zijn uitspraak van 4 februari 2020 in paragrafen 2.5.1 en 2.5.2 een onherroepelijk oordeel gegeven over paragraaf 13. Omdat het College het beroep van appellante tegen de beslissing van 6 augustus 2019, waarbij verweerder de examencommissie heeft opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van paragraaf 13, ongegrond heeft verklaard, staat deze beslissing in rechte vast. In de door appellante in deze procedure aangevoerde beroepsgronden ziet het College geen aanleiding om terug te komen van het eerder in de uitspraak van 4 februari 2020 gegeven oordeel over de door appellante gepleegde fraude. Het door appellante geschetste alternatieve scenario had zij ook al eerder naar voren gebracht in de procedure over de beslissing van 6 augustus 2019 en is onvoldoende om terug te komen van het eerdere oordeel over de fraude. In de stelling van appellante ter zitting van het College dat het College in zijn uitspraak van 4 februari 2020 buiten de omvang van het geding is getreden, is evenmin een omstandigheid gelegen om terug te komen van het onherroepelijke oordeel over de fraude. Verweerder heeft dan ook terecht geen aanleiding gezien om de beslissing van de examencommissie van 27 augustus 2019, voor zover deze ziet op de ongeldigverklaring van het hertentamen, te vernietigen.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/034**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	15 juli 2020
Partijen	:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	collegegeld inschrijving verrekening
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Het College stelt vast dat appellant toen hij te horen kreeg dat hij collegegeld moest betalen (zoals bij de “laatste kans”-email van 22 augustus 2019) niet bij de universiteit heeft aangegeven dat hij de betaling van het collegegeld wilde verrekenen met een - door hem gestelde - vordering volgend uit de brief van 17 oktober 2019. Het College overweegt dat, indien appellant zijn collegegeld had willen verrekenen met een vordering, hij dit uitdrukkelijk had moeten aangeven bij de universiteit. Het is niet gesteld of gebleken dat appellant dit heeft gedaan. Alleen al vanwege het ontbreken van een verrekeningsverklaring hoefde het college van bestuur niet ervan uit te gaan dat appellant het collegegeld wenste te verrekenen. Het aangevoerde geeft daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de weigering van de inschrijving niet in stand kan blijven. Daarom kan onbesproken blijven of sprake is van een vordering in de zin van artikel 6:127 van het Burgerlijk Wetboek en kan eveneens onbesproken blijven of aan de overige voorwaarden voor verrekening, zoals volgend uit die bepaling, is voldaan. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 september 2019 heeft het college van bestuur de inschrijving van appellant per 1 september 2019 voor de bacheloropleiding Informatiekunde voor het studiejaar 2019-2020 aan de Universiteit van Amsterdam (UvA) geweigerd.

Bij beslissing van 17 januari 2020 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Partijen hebben het College toestemming gegeven de zaak zonder zitting te behandelen.

2. Overwegingen

2.1. Vast staat dat appellant het collegegeld voor het collegejaar 2018-2019, voor de periode 1 april 2019 tot en met 31 augustus 2019, niet heeft betaald. Om die reden is zijn inschrijving geweigerd. Die weigering is in bezwaar gehandhaafd. Appellant voert in beroep bij het College aan dat hij recht heeft op verrekening. Hij wijst daarbij op een brief van 17 oktober 2019 waarin - volgens appellant - door een decaan zou zijn toegezegd dat ongeveer € 5.000,00 aan hem zal worden betaald als schadevergoeding vanwege een ten onrechte gegeven bindend negatief studieadvies.

2.2. Het college van bestuur stelt dat niet aan de voorwaarden voor verrekening, zoals volgend uit artikel 6:127 van het Burgerlijk Wetboek, is voldaan. Volgens het college van bestuur ontbreekt een verklaring van appellant dat hij het collegegeld wenste te verrekenen met een vordering (een zogenoemde verrekeningsverklaring). Daarnaast is volgens het college van bestuur het schikkingsvoorstel van de decaan in de brief van 17 oktober 2019 niet te beschouwen als een (opeisbare) vordering. Hierbij wijst het college van bestuur erop dat appellant dat schikkingsvoorstel heeft afgewezen. Bovendien is de brief verzonden door een ander onderdeel van de Universiteit van Amsterdam, aldus het college van bestuur.

2.3. Het College stelt vast dat appellant toen hij te horen kreeg dat hij collegegeld moest betalen (zoals bij de “laatste kans”-email van 22 augustus 2019) niet bij de universiteit heeft aangegeven dat hij de betaling van het collegegeld wilde verrekenen met een - door hem gestelde - vordering volgend uit de brief van 17 oktober 2019. Het College overweegt dat, indien appellant zijn collegegeld had willen verrekenen met een vordering, hij dit uitdrukkelijk had moeten aangeven bij de universiteit. Het is niet gesteld of gebleken dat appellant dit heeft gedaan.
Alleen al vanwege het ontbreken van een verrekeningsverklaring hoefde het college van bestuur niet ervan uit te gaan dat appellant het collegegeld wenste te verrekenen. Het aangevoerde geeft daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de weigering van de inschrijving niet in stand kan blijven. Daarom kan onbesproken blijven of sprake is van een vordering in de zin van artikel 6:127 van het Burgerlijk Wetboek en kan eveneens onbesproken blijven of aan de overige voorwaarden voor verrekening, zoals volgend uit die bepaling, is voldaan.
Het betoog slaagt niet.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/036**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	29 mei 2020
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	BNSA persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht het mede op een advies van de studentendecaan gebaseerde standpunt van de interim-directeur onderschreven dat de door appellante aangevoerde omstandigheden onvoldoende het niet halen van de twee toetsen verklaren. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, gingen de broertjes van appellante naar school, zodat zij geacht moet worden in de tijd dat haar broertjes op school waren voldoende tijd te hebben kunnen besteden aan de voorbereiding van in ieder geval die toetsen. Hierbij is ook van belang dat haar vanaf de terugkeer van haar moeder op 19 oktober 2019 de zorg voor haar broertjes weer uit handen is genomen. Verder rechtvaardigt de omstandigheid dat appellante in de voorgaande jaren al aan de toetsen heeft deelgenomen de aanname dat appellante tenminste in enige mate bekend was met de leerstof en de wijze van toetsen. Dat zich in de voorgaande jaren steeds persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan, betekent in dit geval niet dat aan de eerdere deelname aan de toetsen geen enkele waarde mocht worden gehecht. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 november 2019 heeft de interim-directeur van het domein Gezondheid, Sport en Welzijn namens het instellingsbestuur appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Mondzorgkunde.

Bij beslissing van 20 januari 2020 heeft verweerder het hiertegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 mei 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. M.M. de Roon, rechtsbijstandverlener te Ede, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2016 met de bacheloropleiding Mondzorgkunde begonnen. Ten aanzien van de studiejaren 2016-2017, 2017-2018 en 2018-2019 heeft zij telkens – uiteindelijk - wegens persoonlijke omstandigheden een uitgesteld studieadvies gekregen. Bij het laatste uitgesteld studieadvies, van 22 augustus 2019, is haar een termijn tot 10 november 2019 gegeven om het eerstejaarsprogramma af te ronden. Deze termijn was beperkt tot de eerste toetsgelegenheden in het studiejaar 2019-2020 voor de twee nog niet gehaalde eerstejaarsvakken. Appellante heeft deze toetsen, afgelegd in de laatste dagen van oktober 2019, niet gehaald. De interim-directeur heeft haar daarom bij de beslissing van 26 november 2019 het BNSA gegeven. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij voert aan dat persoonlijke omstandigheden in de weg hebben gestaan aan het halen van de twee toetsen. Haar ouders zijn een tijd afwezig geweest in verband met een zieke tante in Turkije. Die tante is uiteindelijk overleden. Pas op 19 oktober 2019 is haar moeder terug naar Nederland gekomen. Tijdens de afwezigheid van haar ouders moest appellante voor haar broertjes zorgen, waardoor weinig tijd overbleef voor haar studie. Verder is haar ten onrechte tegengeworpen dat zij de leerstof voor de toetsen in de voorgaande jaren al had bestudeerd. In die jaren deden zich immers persoonlijke omstandigheden voor, aldus appellante.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW luidde ten tijde van belang: “Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht.”

Het tweede lid luidt: “Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”
Het derde lid luidt: “Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.”

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht het mede op een advies van de studentendecaan gebaseerde standpunt van de interim-directeur onderschreven dat de door appellante aangevoerde omstandigheden onvoldoende het niet halen van de twee toetsen verklaren. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, gingen de broertjes van appellante naar school, zodat zij geacht moet worden in de tijd dat haar broertjes op school waren voldoende tijd te hebben kunnen besteden aan de voorbereiding van in ieder geval die toetsen. Hierbij is ook van belang dat haar vanaf de terugkeer van haar moeder op 19 oktober 2019 de zorg voor haar broertjes weer uit handen is genomen. Verder rechtvaardigt de omstandigheid dat appellante in de voorgaande jaren al aan de toetsen heeft deelgenomen de aanname dat appellante tenminste in enige mate bekend was met de leerstof en de wijze

van toetsen. Dat zich in de voorgaande jaren steeds persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan, betekent in dit geval niet dat aan de eerdere deelname aan de toetsen geen enkele waarde mocht worden gehecht.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/037**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	8 juli 2020
Partijen	:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	BIG-registratie geldigheidsduur onderbroken verlengen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.10 Wet BIG: art 8.1 Regeling periodieke registratie Wet BIG: artikel 2 Regeling periodieke registratie Wet BIG: artikel 6a OER: artikel 7.11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. Niet in geschil is dat de geldigheidsduur van de resultaten van de coschappen Heelkunde en Kindergeneeskunde zijn verlopen. Artikel 7.10, vierde lid, van de WHW geeft het instellingsbestuur de bevoegdheid om de geldigheidsduur van een afgelegd tentamen te beperken. In het vierde lid is voorts bepaald dat de geldigheidsduur van een met goed gevolg afgelegd tentamen uitsluitend kan worden beperkt, indien de getentamineerde kennis of het getentamineerde inzicht aantoonbaar verouderd is, of indien de getentamineerde vaardigheden aantoonbaar verouderd zijn. Het college van bestuur heeft dit uitgewerkt in artikel 7.11 van de OER, waarbij is gekozen voor een geldigheidsduur van vijf jaren. Het college van bestuur heeft bij de keuze voor deze termijn aansluiting gezocht bij de eisen die aan artsen worden gesteld in het kader van de BIG-registratie. Het College is van oordeel dat, nu patiëntencontacten een belangrijk onderdeel van de opleiding Geneeskunde uitmaken, het op zichzelf niet onredelijk is dat het college van bestuur eisen stelt aan de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden en daarvoor aansluit bij de termijn die geldt voor registratie in het BIG-register, vergelijk de uitspraak van het College van 6 februari 2019, CBHO 2018/168 (www.cbho.nl). Het lag dan ook op de weg van appellant om aan te tonen dat de specifieke kennis, inzicht en vaardigheden die hij heeft opgedaan bij de coschappen Heelkunde en Kindergeneeskunde, ondanks het verstrijken van de termijn van vijf jaren, nog steeds actueel is. Hierin is appellant niet geslaagd. Het feit dat hij, zoals hij ter zitting van het College heeft toegelicht, de Masterfase 1 opnieuw heeft afgelegd, kan hiertoe niet dienen, nu de Masterfase 1 vooraf gaat aan het volgen van de coschappen. Dit betekent dat het onmogelijk is dat appellant door het opnieuw afleggen van de Masterfase 1 alle specifieke kennis, inzicht en vaardigheden van de coschappen Heelkunde en Kindergeneeskunde heeft opgedaan. Het College overweegt verder dat het college van bestuur zich op basis van de stukken in het dossier op het standpunt heeft mogen stellen dat er juist contra-indicaties zijn die erop wijzen dat de kennis, inzicht en vaardigheden van appellant achterblijven bij hetgeen van een student wordt geëist. De conclusie is dan ook dat het CBE terecht de afwijzing van het verzoek van appellant om de resultaten van de door hem afgelegde coschappen Heelkunde en Kindergeneeskunde te verlengen in stand heeft gelaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 september 2019 heeft de examencommissie het verzoek van appellant om de geldigheidsduur van resultaten van de door hem afgelegde coschappen Heelkunde en Kindergeneeskunde te verlengen, afgewezen.

Bij beslissing van 23 januari 2020 heeft het CBE het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 juni 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. J.M. Stevers, advocaat te Leiden, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Voorts zijn verschenen M. de Jong-Noordermeer, secretaris, en Prof. dr. H.W. Tilanus, hoogleraar Heelkunde, lid van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in 2003 gestart met opleiding Geneeskunde aan de Faculteit der Geneeskunde van de Erasmus Universiteit Rotterdam. Op 30 september 2013 heeft hij het coschap Heelkunde behaald en op 28 november 2013 het coschap Kindergeneeskunde. Bij brief van 30 augustus 2019 heeft hij de examencommissie verzocht de geldigheidsduur van de resultaten van deze coschappen te verlengen.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellant afgewezen en heeft hieraan ten grondslag gelegd dat ingevolge artikel 7.11 van de Onderwijs en Examenregeling Master Geneeskunde collegejaar 2019-2020, cohorten 2011-2012 tot en met 2016-2017 ((hierna: OER) de resultaten van tentamens en andere onderwijsonderdelen 5 jaar geldig zijn. Deze termijn is ingegeven om de actualiteit van de getentamineerde kennis en vaardigheden en de kerncompetenties en -vaardigheden van de (toekomstige) arts te kunnen garanderen. De gestelde termijn sluit aan bij de wettelijke eis dat door een arts elke 5 jaar dient te worden aangetoond dat wordt voldaan aan de eisen die gelden voor het basisberoep arts. Hoewel artikel 7.10, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) de examencommissie de bevoegdheid geeft om in een individueel geval de beperkte geldigheidsduur te verlengen, bestaat daartoe in dit geval geen aanleiding, omdat de resultaten van appellant al meer dan een jaar verlopen zijn en hij bovendien geen bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie gehandhaafd. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat in de WHW is vastgelegd dat de geldigheid van behaalde tentamens uitsluitend kunnen worden beperkt wegens het verouderen van kennis, inzicht en vaardigheden. Voorts is het volgens het CBE niet onredelijk dat de examencommissie eisen stelt aan de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden

en daarvoor aansluit bij de termijn die geldt voor de BIG-registratie. Het CBE heeft voorts overwogen dat appellant ter zitting heeft erkend dat hij gedurende de periode 2014-2015 en 2015-2016 niet stond ingeschreven voor de opleiding Geneeskunde en derhalve geen onderwijs heeft kunnen volgen. Daarbij komt dat blijkens de stukken in het dossier er reeds langere tijd kritiek is op het inhoudelijk functioneren van appellant, waarover ook met hem herhaaldelijk is gesproken. Die kritiek komt er op neer dat zijn kennis onvoldoende is, zijn communicatievaardigheden verbetering behoeven en zijn aanwezigheid te wensen over laat. Gelet hierop mocht de examencommissie zich op het standpunt stellen dat de kennis, inzicht en vaardigheden van appellant niet meer actueel zijn en dat de geldigheid van de resultaten zijn verlopen, aldus het CBE.

2.4 Appellant betoogt dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Hij voert hiertoe aan dat het CBE niet heeft onderkend dat de beslissing van de examencommissie in strijd is met artikel 7.10 van de WHW. Volgens appellant volgt uit dit artikel dat de geldigheidsduur van afgelegde tentamens in beginsel onbeperkt is. Beperking van de geldigheidsduur is weliswaar mogelijk, maar dan moet in de OER uitdrukkelijk zijn geregeld op welke wijze wordt vastgesteld dat de kennis, inzicht en vaardigheden zijn verouderd. Dat is in dit geval niet gebeurd. Ook is volgens appellant niet concreet onderzocht dat zijn kennis, inzicht en vaardigheden zijn verouderd. Appellant voert voorts aan dat de examencommissie ongemotiveerd aansluiting heeft gezocht bij de termijn die voor artsen geldt. De geldigheidsduur van de vakbekwaamheid in de beroepspraktijk mag volgens hem niet zonder meer worden gelijkgesteld aan de geldigheidsduur van de in de universitaire opgedane basiskennis. Appellant voert verder aan dat de examencommissie ten onrechte gewicht heeft toegekend aan de omstandigheid dat hij zijn verzoek na ongeveer één jaar na het verlopen van de geldigheidsduur heeft ingediend. Appellant voert ten slotte aan dat de omstandigheid dat zijn studie twee jaar is onderbroken geen factor mag zijn bij de vraag of zijn kennis, inzicht en vaardigheden verouderd zijn.

2.5. Artikel 7.10, eerste lid, van de WHW, luidt: “Elk tentamen omvat een onderzoek naar de kennis, het inzicht en de vaardigheden van de examinandus, alsmede de beoordeling van de uitkomsten van dat onderzoek.”
Het vierde lid luidt: “Het instellingsbestuur kan de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens beperken, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur in een individueel geval te verlengen. De geldigheidsduur van een met goed gevolg afgelegd tentamen kan uitsluitend worden beperkt, indien de getentamineerde kennis of het getentamineerde inzicht aantoonbaar verouderd is, of indien de getentamineerde vaardigheden aantoonbaar verouderd zijn. Het instellingsbestuur stelt nadere regels vast omtrent de uitvoering van dit lid en over de wijze waarop bij het beperken van de geldigheidsduur in redelijkheid rekening wordt gehouden met bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 7.51, tweede lid. De geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens wordt in geval van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 7.51, tweede lid, ten minste verlengd met de duur van de op grond van artikel 7.51, eerste lid, toegekende financiële ondersteuning.”

Artikel 7.11, eerste lid, van de OER luidt: “Met uitzondering van het certificaat voor de SkillsPlaza modules is de geldigheidsduur van tentamens en andere onderwijsdelen vijf jaar, te rekenen vanaf de datum waarop het tentamen is afgenomen. Binnen twee jaar na het behalen van de Skillsplaza modules dient gestart te worden met de serie 1 coschappen, anders komen de resultaten van deze modules te vervallen. Deze beperkte geldigheidsduur is afgeleid van de wettelijke eis dat de kerncompetenties van de arts gewaarborgd blijven. [Wet BIG, art 8.1 en Regeling periodieke registratie Wet BIG, art. 2 en 6a]. “
Het tweede lid luidt: “De periode van vijf jaar wordt berekend vanaf de datum waarop het tentamen is afgenomen of(indien daar onduidelijkheid over bestaat) de datum waarop de verplichte onderwijsonderdelen in OSIRIS zijn geregistreerd.”
Het vierde lid luidt: “De Examencommissie is bevoegd de geldigheidsduur als bedoeld in lid 1 en 3 te verlengen. De student kan een met redenen omkleed verzoek hiertoe indienen bij de Examencommissie. [7.13, lid 2 aanhef en onder K]”.

2.5.1. Niet in geschil is dat de geldigheidsduur van de resultaten van de coschappen Heelkunde en Kindergeneeskunde zijn verlopen. Artikel 7.10, vierde lid, van de WHW geeft het instellingsbestuur de bevoegdheid om de geldigheidsduur van een afgelegd tentamen te beperken. In het vierde lid is voorts bepaald dat de geldigheidsduur van een met goed gevolg afgelegd tentamen uitsluitend kan worden beperkt, indien de getentamineerde kennis of het getentamineerde inzicht aantoonbaar verouderd is, of indien de getentamineerde vaardigheden aantoonbaar verouderd zijn. Het college van bestuur heeft dit uitgewerkt in artikel 7.11 van de OER, waarbij is gekozen voor een geldigheidsduur van vijf jaren. Het college van bestuur heeft bij de keuze voor deze termijn aansluiting gezocht bij de eisen die aan artsen worden gesteld in het kader van de BIG-registratie. Het College is van oordeel dat, nu patiëntencontacten een belangrijk onderdeel van de opleiding Geneeskunde uitmaken, het op zichzelf niet onredelijk is dat het college van bestuur eisen stelt aan de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden en daarvoor aansluit bij de termijn die geldt voor registratie in het BIG-register, vergelijk de uitspraak van het College van 6 februari 2019, CBHO 2018/168 (www.cbho.nl). Het lag dan ook op de weg van appellant om aan te tonen dat de specifieke kennis, inzicht en vaardigheden die hij heeft opgedaan bij de coschappen Heelkunde en Kindergeneeskunde, ondanks het verstrijken van de termijn van vijf jaren, nog steeds actueel is. Hierin is appellant niet geslaagd. Het feit dat hij, zoals hij ter zitting van het College heeft toegelicht, de Masterfase 1 opnieuw heeft afgelegd, kan hiertoe niet dienen, nu de Masterfase 1 vooraf gaat aan het volgen van de coschappen. Dit betekent dat het onmogelijk is dat appellant door het opnieuw afleggen van de Masterfase 1 alle specifieke kennis, inzicht en vaardigheden van de coschappen Heelkunde en Kindergeneeskunde heeft opgedaan. Het College overweegt verder dat het college van bestuur zich op basis van de stukken in het dossier op het standpunt heeft mogen stellen dat er juist contra-indicaties zijn die erop wijzen dat de kennis, inzicht en vaardigheden van appellant achterblijven bij hetgeen van een student wordt geëist. De conclusie is dan ook dat het CBE terecht de afwijzing van het verzoek van appellant om de resultaten van de door hem afgelegde coschappen Heelkunde en Kindergeneeskunde te verlengen in stand heeft gelaten. Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/038**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	3 juni 2020
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen klacht onbevooroordeeld studiehandleiding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4 derde lid aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of voor de tussenevaluatie terecht het cijfer 4 is vastgesteld. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellante heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de vaststelling van het cijfer zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven. Zoals de examencommissie in haar verweerschrift bij verweerder en de stagecoördinator ter zitting van het College heeft toegelicht, heeft appellante in december 2018 een klacht tegen de examinator, die ook als stagedocent fungeerde, ingediend. Deze klacht had te maken met de manier waarop de examinator appellante met haar zwakke punten confronteerde. Naar aanleiding van deze klacht zijn gesprekken met appellante gevoerd, waarop appellante te kennen heeft gegeven verder te willen met de examinator. Nadat appellante voor de derde keer een onvoldoende voor de tussenevaluatie had gekregen, heeft zij in juni 2019 opnieuw een klacht tegen de examinator ingediend. Deze klacht had te maken met de manier waarop de examinator appellante aanspoorde haar grenzen te verleggen. Naar aanleiding van deze klacht heeft een gesprek met appellante plaatsgevonden. Haar is toen de keuze geboden om de tussenevaluatie opnieuw in te leveren, waarbij de examinator de beoordeling zou verrichten en een andere docent de beoordeling aan appellante zou terugkoppelen, ofwel om deel te nemen aan de herkansing in februari 2020, waarbij een nieuwe docent zowel de begeleiding als de beoordeling op zich zou nemen. Appellante heeft er toen voor gekozen niet de herkansing af te wachten maar de tussenevaluatie voor de vierde keer bij de examinator in te leveren. Naar het oordeel van het College is deze gang van zaken niet onzorgvuldig. Het enkele indienen van klachten tegen een examinator betekent verder niet zonder meer dat die examinator als gevolg daarvan niet meer onbevooroordeeld het werk van de klager kan beoordelen. Er bestaat verder geen reden om ervan uit te gaan dat de examinator geen contact meer met appellante wilde. Volgens de door de stagecoördinator gegeven toelichting was het de beslissing van de opleiding, niet van de examinator, om na de tweede klacht de feedback door een andere docent te laten geven. Van een verbod aan appellante om contact met de examinator op te nemen was evenmin sprake. Er bestaat verder geen grond voor het oordeel dat de examinator onzorgvuldig heeft gehandeld door appellante tegen te werpen dat zij onvoldoende bijlagen bij de tussenevaluatie heeft gevoegd. Zoals ter zitting van het College door de stagecoördinator is toegelicht en uit het door de examinator ingevulde beoordelingsformulier blijkt, gaat het hier

om de bijlagen die in het kader van het stageplan voor het tweede deel van de stage moeten worden bijgevoegd. Volgens punt 10 op blz. 11 van de studiehandleiding voor het studiejaar 2018-2019 zijn tussen de vier en zes bijlagen vereist, terwijl appellante drie bijlagen heeft bijgevoegd. Dat appellante bij haar eerdere pogingen geen feedback over het aantal bijlagen heeft ontvangen, betekent niet zonder meer dat het onzorgvuldig is om haar dit bij de vierde poging tegen te werpen. Het is immers aan appellante om haar werkstuk aan de in de handleiding beschreven eisen te laten voldoen.
Gelet op het voorgaande is de conclusie dat verweerder de vaststelling van het cijfer 4 terecht in stand heeft gelaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 november 2019 heeft de examinator aan appellante het cijfer 4 toegekend voor de tussenevaluatie van het vak Beroepsstage 1.

Bij beslissing van 20 januari 2020 heeft verweerder het hiertegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 mei 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Verder is aan de kant van de hogeschool A. Bijl, stagecoördinator, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de bacheloropleiding Pedagogiek. In het kader hiervan heeft zij een aantal keer deelgenomen aan de tussenevaluatie van het vak Beroepsstage 1. Het resultaat van de hier aan de orde zijnde vierde poging is door de examinator op het cijfer 4 vastgesteld. Verweerder heeft dit cijfer in stand gelaten.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij voert aan dat de beoordeling ten onrechte is verricht door één examinator, omdat zij tegen die examinator een klacht had ingediend, die examinator geen contact meer met haar wilde en zij later opnieuw een klacht heeft ingediend. Volgens haar kan er niet vanuit worden gegaan dat de examinator onbevooroordeeld was en had daarom een tweede examinator naar haar werk moeten kijken. Voorts voert zij aan dat de verrichte beoordeling onjuist is. Volgens haar heeft zij met het bijvoegen bij de tussenevaluatie van drie bijlagen aan de eisen voldaan. Voor zover dit niet het geval is, kan haar het onvoldoende aantal bijlagen niet worden tegengeworpen omdat zij

ook bij de drie eerdere pogingen drie bijlages heeft bijgevoegd en zij daarover geen feedback heeft gekregen.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of voor de tussenevaluatie terecht het cijfer 4 is vastgesteld. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellante heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de vaststelling van het cijfer zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

Zoals de examencommissie in haar verweerschrift bij verweerder en de stagecoördinator ter zitting van het College heeft toegelicht, heeft appellante in december 2018 een klacht tegen de examinator, die ook als stagedocent fungeerde, ingediend. Deze klacht had te maken met de manier waarop de examinator appellante met haar zwakke punten confronteerde. Naar aanleiding van deze klacht zijn gesprekken met appellante gevoerd, waarop appellante te kennen heeft gegeven verder te willen met de examinator. Nadat appellante voor de derde keer een onvoldoende voor de tussenevaluatie had gekregen, heeft zij in juni 2019 opnieuw een klacht tegen de examinator ingediend. Deze klacht had te maken met de manier waarop de examinator appellante aanspoorde haar grenzen te verleggen. Naar aanleiding van deze klacht heeft een gesprek met appellante plaatsgevonden. Haar is toen de keuze geboden om de tussenevaluatie opnieuw in te leveren, waarbij de examinator de beoordeling zou verrichten en een andere docent de beoordeling aan appellante zou terugkoppelen, ofwel om deel te nemen aan de herkansing in februari 2020, waarbij een nieuwe docent zowel de begeleiding als de beoordeling op zich zou nemen. Appellante heeft er toen voor gekozen niet de herkansing af te wachten maar de tussenevaluatie voor de vierde keer bij de examinator in te leveren. Naar het oordeel van het College is deze gang van zaken niet onzorgvuldig. Het enkele indienen van klachten tegen een examinator betekent verder niet zonder meer dat die examinator als gevolg daarvan niet meer onbevooroordeeld het werk van de klager kan beoordelen. Er bestaat verder geen reden om ervan uit te gaan dat de examinator geen contact meer met appellante wilde. Volgens de door de stagecoördinator gegeven toelichting was het de beslissing van de opleiding, niet van de examinator, om na de tweede klacht de feedback door een andere docent te laten geven. Van een verbod aan appellante om contact met de examinator op te nemen was evenmin sprake.
Er bestaat verder geen grond voor het oordeel dat de examinator onzorgvuldig heeft gehandeld door appellante tegen te werpen dat zij onvoldoende bijlagen bij de tussenevaluatie heeft gevoegd. Zoals ter zitting van het College door de stagecoördinator is toegelicht en uit het door de examinator ingevulde beoordelingsformulier blijkt, gaat het hier om de bijlagen die in het kader van het stageplan voor het tweede deel van de stage moeten worden bijgevoegd. Volgens punt 10 op blz. 11 van de studiehandleiding voor het studiejaar 2018-2019 zijn tussen de vier en zes bijlagen vereist, terwijl appellante drie bijlagen heeft bijgevoegd. Dat appellante bij haar eerdere pogingen geen feedback over het aantal bijlagen heeft ontvangen, betekent niet zonder meer dat het onzorgvuldig is om haar dit bij de vierde poging tegen te werpen. Het is immers aan appellante om haar werkstuk aan de in de handleiding beschreven eisen te laten voldoen.
Gelet op het voorgaande is de conclusie dat verweerder de vaststelling van het cijfer 4 terecht in stand heeft gelaten.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/039**
Rechter(s)	:	Mrs. Borman, Troostwijk en Drop
Datum uitspraak	:	15 juli 2020
Partijen	:	appellant en CBE Fontys Hogescholen
Trefwoorden	:	vermoeden van fraude
Artikelen	:	OER: paragraaf 1 OER: artikel 37
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De examencommissie heeft aan haar oordeel dat appellant gelegenheid tot spieken heeft geboden een schriftelijke verklaring ten grondslag gelegd die is ondertekend door drie bij het op 7 november 2019 afgelegde tentamen Historisch redeneren aanwezige surveillanten. In deze verklaring staat dat appellant en een medestudent behoorlijk hebben zitten spieken, dat één van de surveillanten dit heeft geconstateerd door enige tijd achter de twee studenten te gaan staan, dat de medestudent op zijn kladblaadje het nummer van de vraag schrijft, dat appellant [het antwoord op] de vraag op zijn kladblaadje schrijft en het blaadje recht overeind zet zodat het eenvoudig te lezen is, en dat beiden voortdurend de surveillanten in de gaten houden. Volgens de verklaring tonen de ingenomen kladblaadjes het bewijs. Twee van de surveillanten hebben volgens het verslag van een op 13 januari 2020 gevoerd gesprek met de examencommissie de schriftelijke verklaring bevestigd. Volgens het verslag zag één van de surveillanten dat de antwoorden op het kladblaadje werden genoteerd, dat het blaadje over de tafel in de richting van de andere student werd geschoven en vervolgens “(deels) rechtop” werd gezet. Volgens het verslag is appellant en de medestudent na afloop van het tentamen gezegd dat er “iets” is gezien en dat de kladbaadjes daarvan het bewijs leverden. Ter zitting van het College heeft verweerder de beslissing van 19 februari 2020 toegelicht. Volgens verweerder volgt daaruit dat de examencommissie op grond van de door de surveillanten beschreven handelingen terecht heeft geoordeeld dat appellant gelegenheid tot spieken heeft geboden. De ingenomen kladblaadjes vormen volgens verweerder hiervoor echter geen bewijs, omdat de examencommissie daarnaar onvoldoende onderzoek heeft gedaan. Ter zitting van het College heeft appellant onweersproken toegelicht dat hij en de medestudent op een afstand van twee tot drie meter zaten. Die afstand is naar het oordeel van het College dermate groot dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat een door appellant “(deels) rechtop” gezet kladblaadje door de medestudent kon worden gelezen. Bij het ontbreken van deugdelijk onderzoek naar de ingenomen kladblaadjes is verweerder daarom ten onrechte de examencommissie gevolgd in haar oordeel dat appellant gelegenheid tot spieken heeft geboden. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 december 2019 heeft de examencommissie van de Fontys Lerarenopleiding Tilburg appellant wegens het plegen van fraude tijdens het op 7 november 2019 afgenomen tentamen Historisch redeneren een sanctie opgelegd. De sanctie bestaat uit ongeldigverklaring van het afgelegde tentamen en uitsluiting voor zes maanden van deelname aan het tentamen.

Bij beslissing van 19 februari 2020, van een motivering voorzien op 27 maart 2020, heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep gegrond verklaard voor zover het gaat om de opgelegde uitsluiting van deelname aan het tentamen, de beslissing van 9 december 2019 in zoverre vernietigd, de examencommissie opgedragen een nieuwe beslissing te nemen waarbij appellant de mogelijkheid krijgt om het tentamen te herkansen en het administratief beroep voor het overige ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 juli 2020, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.W. van der Heiden, plaatsvervangend secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Geschiedenis aan de Fontys Lerarenopleiding Tilburg. Op 7 november 2019 heeft hij het tentamen Historisch redeneren afgelegd. De daarbij aanwezige surveillanten hebben aan de examencommissie gerapporteerd dat appellant tijdens het tentamen gelegenheid tot spieken heeft geboden. De examencommissie heeft het gerapporteerde handelen van appellant als fraude aangemerkt en hem de in de beslissing van 9 december 2019 vermelde sancties opgelegd. Verweerder heeft het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep gegrond verklaard voor zover het gaat om de opgelegde uitsluiting van deelname aan het tentamen, de beslissing van 9 december 2019 in zoverre vernietigd, de examencommissie opgedragen een nieuwe beslissing te nemen waarbij appellant de mogelijkheid krijgt om het tentamen te herkansen en het administratief beroep voor het overige ongegrond verklaard. Bij beslissing van 7 april 2020, genomen ter uitvoering van de beslissing van verweerder, heeft de examencommissie het afgelegde tentamen Historisch redeneren ongeldig verklaard en appellant de gelegenheid geboden om het tentamen in periode 4 van het studiejaar 2019-2020 te herkansen.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij voert onder meer aan dat niet is bewezen dat hij gelegenheid tot spieken heeft geboden.

2.3. Volgens paragraaf 1 van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling wordt onder “fraude” verstaan: “elk handelen (waaronder het plegen van plagiaat), of nalaten, waarvan betrokkene wist of behoorde te weten, dat dit handelen of nalaten het op de juiste wijze vormen van een oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, competenties, (beroeps)houding, reflectie e.d. geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.”

Artikel 37, tweede lid, luidt: “Indien een student zich ten aanzien van (een onderdeel van) het examen aan een onregelmatigheid (hieronder wordt verstaan een afwijking van voorgeschreven regels of algemeen geldende gedragsregels) of fraude schuldig heeft gemaakt, kan de examencommissie bepalen dat aan die student het recht wordt ontnomen één of meer toetsen van de opleiding af te leggen gedurende een door de examencommissie te bepalen periode van ten hoogste een jaar. Indien de toets al was beoordeeld wordt het resultaat ongeldig verklaard. Dit resultaat wordt in Progress.net genoteerd als FR. Alle handelingen die in strijd zijn met het tentamenreglement, worden als vermoeden van fraude aangemerkt en zullen worden gemeld aan de examencommissie. Het tentamenreglement is te vinden op de portal.”

2.4. De examencommissie heeft aan haar oordeel dat appellant gelegenheid tot spieken heeft geboden een schriftelijke verklaring ten grondslag gelegd die is ondertekend door drie bij het op 7 november 2019 afgelegde tentamen Historisch redeneren aanwezige surveillanten. In deze verklaring staat dat appellant en een medestudent behoorlijk hebben zitten spieken, dat één van de surveillanten dit heeft geconstateerd door enige tijd achter de twee studenten te gaan staan, dat de medestudent op zijn kladblaadje het nummer van de vraag schrijft, dat appellant [het antwoord op] de vraag op zijn kladblaadje schrijft en het blaadje recht overeind zet zodat het eenvoudig te lezen is, en dat beiden voortdurend de surveillanten in de gaten houden. Volgens de verklaring tonen de ingenomen kladblaadjes het bewijs. Twee van de surveillanten hebben volgens het verslag van een op 13 januari 2020 gevoerd gesprek met de examencommissie de schriftelijke verklaring bevestigd. Volgens het verslag zag één van de surveillanten dat de antwoorden op het kladblaadje werden genoteerd, dat het blaadje over de tafel in de richting van de andere student werd geschoven en vervolgens “(deels) rechtop” werd gezet. Volgens het verslag is appellant en de medestudent na afloop van het tentamen gezegd dat er “iets” is gezien en dat de kladbaadjes daarvan het bewijs leverden.
Ter zitting van het College heeft verweerder de beslissing van 19 februari 2020 toegelicht. Volgens verweerder volgt daaruit dat de examencommissie op grond van de door de surveillanten beschreven handelingen terecht heeft geoordeeld dat appellant gelegenheid tot spieken heeft geboden. De ingenomen kladblaadjes vormen volgens verweerder hiervoor echter geen bewijs, omdat de examencommissie daarnaar onvoldoende onderzoek heeft gedaan.
Ter zitting van het College heeft appellant onweersproken toegelicht dat hij en de medestudent op een afstand van twee tot drie meter zaten. Die afstand is naar het oordeel van het College dermate groot dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat een door appellant “(deels) rechtop” gezet kladblaadje door de medestudent kon worden gelezen. Bij het ontbreken van deugdelijk onderzoek naar de ingenomen kladblaadjes is verweerder daarom ten onrechte de examencommissie gevolgd in haar oordeel dat appellant gelegenheid tot spieken heeft geboden.
Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. Gelet hierop behoeft hetgeen appellant voor het overige heeft aangevoerd geen bespreking. De beslissing van verweerder van 19 februari 2020 moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de examencommissie van 9 december 2019 te vernietigen.
Door de vernietiging van de beslissing van 19 februari 2020 is de grondslag ontvallen aan de door de examencommissie ter uitvoering daarvan genomen beslissing van 7 april 2020. Het College zal de beslissing van 7 april 2020 daarom eveneens vernietigen.

2.6. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College
Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen van 19 februari 2020;
III. verklaart het administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van Fontys Lerarenopleiding Tilburg van 9 december 2019;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 19 februari 2020;
VI. vernietigt de beslissing van de examencommissie van Fontys Lerarenopleiding Tilburg van 7 april 2020;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/041**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	24 juli 2020
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Driestar Educatief
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband persoonlijke medische omstandigheden studieadvies studieplan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER 2017-2018: artikel 24
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College stelt vast dat het CBE zich op het standpunt stelt dat het ontbreken van een studieplan niet bepalend is geweest bij de beslissing om de BNSA in stand te laten. Het CBE heeft verder niet bestreden dat zich bij appellante familieomstandigheden hebben voorgedaan, maar het CBE heeft wel het standpunt ingenomen dat het causaal verband tussen die familieomstandigheden en het niet behalen van de benodigde studiepunten niet aannemelijk is. Alleen al om die reden kan het beroep van appellante op persoonlijke omstandigheden volgens het CBE niet slagen. Het College stelt vast dat appellante in de periode dat de familieomstandigheden ontstonden niet zo spoedig mogelijk in contact is getreden met de decaan functiebeperking over de gevolgen van de familiesituatie voor haar mogelijkheden om te studeren. Hierdoor heeft de decaan functiebeperking niet van meet af aan kunnen vaststellen of er een causaal verband is tussen de familieomstandigheden en het niet halen van studieresultaten in de periode dat die omstandigheden zich voordeden. Wat betreft de e-mail van maart 2019, overweegt het College als volgt. Appellante heeft (in reactie op een vraag van de examencommissie hoe het stond met haar studieplan) in die e-mail melding gemaakt van persoonlijke omstandigheden. In die e-mail gaf appellante aan dat het haar in verband met persoonlijke omstandigheden nog niet was gelukt om terug te komen op de laatste mailwisseling. Naar het oordeel van het College heeft het CBE terecht geconcludeerd dat uit de e-mail die appellante op 8 maart 2019 heeft gezonden, niet kan worden afgeleid hoe lang de persoonlijke omstandigheden zich zouden voordoen en ook niet in hoeverre die omstandigheden appellante hinderden in het deelnemen aan onderwijs. Verder is niet gebleken dat appellante in de periode tussen 8 maart en 18 juli 2019 de decaan functiebeperking heeft bericht over haar familieomstandigheden. Voor zover appellante in beroep heeft verwezen naar een verklaring van de decaan functiebeperking, met als strekking dat het aannemelijk is dat appellante indien er geen sprake is van familieomstandigheden, de studie succesvol zou kunnen volgen, overweegt het College dat die verklaring op zichzelf geen informatie biedt over de vraag of er een causaal verband is tussen de familieomstandigheden en het niet behalen van de studievoortgangsnorm. De verklaring van een huisarts van 11 december 2019, waar appellante ook op heeft gewezen, geeft die informatie evenmin.

De slotsom is dat het CBE het standpunt mocht innemen dat het causaal verband tussen de familieomstandigheden en het niet behalen van de benodigde studiepunten niet aannemelijk is.
Daarom mocht het CBE aan appellante tegenwerpen dat zij niet voldeed aan de studievoortgangsnorm. Derhalve heeft het CBE het BNSA terecht in stand gelaten. Nu geen sprake is van een onrechtmatig besluit, bestaat voor een schadevergoeding, waar appellante tevens om heeft verzocht, geen aanleiding.
De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Driestar Educatief, (hierna ook: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 oktober 2019 heeft de Examencommissie van de Lerarenopleiding VO aan appellante een bindend negatief studieadvies (BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 19 februari 2020 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 1 juli 2020, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. L.J. Bergsma, advocaat te Leiden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. I.A. Hoen, voorzitter CBE, en mr. H.B. Verkade, ambtelijk secretaris CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is G.J. Beunk, voorzitter, verschenen.

2. Overwegingen

Verzoek om aanhouding

2.1. De advocaat van appellante heeft ter zitting verzocht om aanhouding van de behandeling van het beroep. Daarbij is erop gewezen dat appellante een nadere toelichting tijdens de zitting had willen geven. Het College stelt vast dat de advocaat van appellante, hoewel daartoe in de gelegenheid gesteld, geen reden heeft gegeven voor de afwezigheid van appellante ter zitting. Verder is appellante door een advocaat vertegenwoordigd, die namens haar ter zitting het woord kan voeren. Het College heeft onder deze omstandigheden geen aanleiding gezien om de behandeling van het beroep aan te houden.

Juridisch kader

2.2. In de Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 (hierna: de OER) van Driestar Hogeschool is in artikel 24, eerste lid, bepaald dat in de propedeutische fase een studieadvies wordt gegeven. In het tweede

lid van dat artikel is vermeld dat aan het studieadvies een afwijzing kan worden verbonden, inhoudende dat de student niet meer voor dezelfde opleiding als student kan worden ingeschreven. Deze afwijzing wordt het bindend afwijzend studieadvies genoemd. Een dergelijke afwijzing wordt slechts gegeven als de student met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de gestelde vereisten. Volgens het derde lid, onder d, van genoemd artikel kan er tijdelijk uitstel van het studieadvies worden gegeven, maar slechts als sprake is van persoonlijke omstandigheden.

Inleiding

2.3. Appellante is haar opleiding gestart in het jaar 2017-2018. Zij voldeed aan het einde van haar eerste studiejaar niet aan de voor haar geldende studievoortgangsnorm (45 ECTS), maar toen is haar bindend studieadvies uitgesteld vanwege persoonlijke medische omstandigheden. Dit betekende dat appellante pas later, uiterlijk eind augustus 2019, in totaal 45 studiepunten hoefde te behalen. Het staat vast dat dit appellante niet is gelukt. Daarom is, bij de beslissing van 14 oktober 2019, aan appellante een BNSA gegeven.

Het CBE heeft die beslissing in administratief beroep gehandhaafd. Volgens het CBE kon het niet behalen van de studievoortgangsnorm niet worden verklaard door persoonlijke omstandigheden aan de zijde van appellante, omdat niet aannemelijk is dat er een causaal verband is tussen de omstandigheden die appellante naar voren heeft gebracht en het niet behalen van de studievoortgangsnorm. Appellante kan zich niet met de beslissing van het CBE verenigen.

Beroepsgronden

2.4. Appellante voert aan dat zich tussen december 2018 en juli 2019 familieomstandigheden hebben voorgedaan, die onvoldoende zijn betrokken bij de besluitvorming van het CBE. Appellante stelt dat zij in die periode intensieve zorg aan familie moest verlenen, waardoor zij geen studiepunten kon halen. Appellante wijst erop dat zij via een e-mail van 8 maart 2019 melding heeft gemaakt van haar persoonlijke familieomstandigheden. Dat dit te laat zou zijn, is zonder motivering onnavolgbaar, aldus appellante. Verder voert appellante aan dat het CBE bij de beslissing over de BNSA ten onrechte heeft betrokken dat een studieplan ontbreekt.

Beoordeling College

2.5. Het College stelt vast dat het CBE zich op het standpunt stelt dat het ontbreken van een studieplan niet bepalend is geweest bij de beslissing om de BNSA in stand te laten. Het CBE heeft verder niet bestreden dat zich bij appellante familieomstandigheden hebben voorgedaan, maar het CBE heeft wel het standpunt ingenomen dat het causaal verband tussen die familieomstandigheden en het niet behalen van de benodigde studiepunten niet aannemelijk is. Alleen al om die reden kan het beroep van appellante op persoonlijke omstandigheden volgens het CBE niet slagen.
Het College stelt vast dat appellante in de periode dat de familieomstandigheden ontstonden niet zo spoedig mogelijk in contact is getreden met de decaan functiebeperking over de gevolgen van de familiesituatie voor haar mogelijkheden om te studeren. Hierdoor heeft de decaan functiebeperking niet van meet af aan kunnen vaststellen of er een causaal verband is tussen de familieomstandigheden en het niet halen van studieresultaten in de periode dat die omstandigheden zich voordeden. Wat betreft de e-mail van maart 2019, overweegt het College als volgt. Appellante heeft (in reactie op een vraag van de examencommissie hoe het stond met haar studieplan) in die e-mail melding gemaakt van persoonlijke omstandigheden. In die e-mail gaf appellante aan dat het haar in verband met persoonlijke omstandigheden nog niet was gelukt om terug te komen op de laatste mailwisseling. Naar het oordeel van het College heeft het CBE terecht geconcludeerd dat uit de e-mail die appellante op 8 maart 2019 heeft gezonden, niet kan worden afgeleid hoe lang de persoonlijke omstandigheden zich zouden voordoen en ook niet in hoeverre die omstandigheden appellante hinderden in het deelnemen aan onderwijs. Verder is niet gebleken dat

appellante in de periode tussen 8 maart en 18 juli 2019 de decaan functiebeperking heeft bericht over haar familieomstandigheden. Voor zover appellante in beroep heeft verwezen naar een verklaring van de decaan functiebeperking, met als strekking dat het aannemelijk is dat appellante indien er geen sprake is van familieomstandigheden, de studie succesvol zou kunnen volgen, overweegt het College dat die verklaring op zichzelf geen informatie biedt over de vraag of er een causaal verband is tussen de familieomstandigheden en het niet behalen van de studievoortgangsnorm. De verklaring van een huisarts van 11 december 2019, waar appellante ook op heeft gewezen, geeft die informatie evenmin.
De slotsom is dat het CBE het standpunt mocht innemen dat het causaal verband tussen de familieomstandigheden en het niet behalen van de benodigde studiepunten niet aannemelijk is.
Daarom mocht het CBE aan appellante tegenwerpen dat zij niet voldeed aan de studievoortgangsnorm.
Derhalve heeft het CBE het BNSA terecht in stand gelaten. Nu geen sprake is van een onrechtmatig besluit, bestaat voor een schadevergoeding, waar appellante tevens om heeft verzocht, geen aanleiding.
De betogen slagen niet.

Conclusie

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/042**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	18 augustus 2020
Partijen	:	appellante en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	Onderwijsprogramma Geldigheid studieprogramma
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College stelt vast dat aan appellante in 2012 een mogelijkheid is geboden om met alleen de onderdelen van masterfase 3 en 4 het masterdiploma AUBS, track MBE, te halen. Het staat vast dat appellante toen, en de jaren erna, van die mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt. Zij heeft niet deelgenomen aan tentamens of het onderwijs. Dat appellante vanwege persoonlijke omstandigheden de aan haar geboden mogelijkheid niet heeft benut moge zo zijn, maar dat maakt naar het oordeel van het College niet dat appellante in 2018 nog mocht aannemen dat de in 2012 geboden mogelijkheid in het kader van de thans aan de orde zijnde besluitvorming nogmaals zou worden geboden. Appellante had moeten begrijpen dat de uit coulance geboden mogelijkheid een naar zijn aard tijdelijke was, ook al was dat in dat besluit niet vermeld. Dat, zoals appellante heeft gesteld, sinds 2012 geen grote wijzigingen in het aan de orde zijnde onderwijsprogramma hebben plaatsgevonden, laat onverlet dat het onderwijsprogramma voor de door appellante gevolgde studie, sinds haar start in 1992, meerdere curriculumherzieningen en vakinhoudelijke wijzigingen heeft ondergaan (en in 2012 overigens een Engelstalige opleiding is geworden). Naar het oordeel van het College heeft het CBE, in navolging van de examencommissie, in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat de kennis van appellante als gevolg van deze wijzigingen dusdanig verouderd was dat met haar studieresultaten, die vrijwel allemaal in de periode 1998-2003 zijn behaald, niet meer werd voldaan aan de actuele leerdoelen en eindtermen van de masteropleiding (in 2018). Het College komt, gezien het bovenstaande, tot het oordeel dat er geen juridische verplichting bestond voor de examencommissie om appellante, evenals in 2012, toestemming te geven om het masterdiploma AUBS, track MBE te halen, door alleen de betrokken onderdelen uit masterfase 3 en 4 te halen. Het College volgt appellante in dit kader dus niet in haar stelling dat van de instelling gezien haar persoonlijke omstandigheden per definitie meer flexibiliteit mocht worden verwacht. Het vorenstaande wil overigens niet zeggen dat de door appellante in het verleden behaalde studieresultaten ongeldig zijn; zoals verweerder ter zitting heeft bevestigd, kunnen die (op zichzelf geldige) resultaten alleen - wegens het ontbreken van voldoende overlap met de huidige leerdoelen - niet meer leiden tot het halen van het masterdiploma. Verder is het College van oordeel dat het CBE, in navolging van de examencommissie, ten aanzien van het door appellante voorgestelde persoonlijke studieprogramma mocht stellen dat dit programma onvoldoende overlap vertoonde met de leerdoelen van de master AUBS, track MBE. Aangezien het voorstel van appellante specifiek zag op de track MBE, bestond er geen aanleiding om dit verzoek op te vatten als een verzoek om een vrij onderwijsprogramma te volgen. De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, (hierna ook: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 januari 2018 heeft de examencommissie van de faculteit Bouwkunde van de Technische Universiteit Delft aan appellante medegedeeld dat zij het gehele programma van de master Architecture, Urbanism and Building Sciences (hierna: AUBS), track Management in the Built Environment (hierna: MBE) zal moeten volgen, om dit masterdiploma te verkrijgen.

Bij beslissing van 5 september 2019 heeft de examencommissie van de faculteit Bouwkunde van de Technische Universiteit Delft het voorstel van appellante tot het volgen van een door haar omschreven persoonlijk studieprogramma om het masterdiploma AUBS, MBE te verkrijgen, afgewezen.

Bij beslissing van 20 februari 2020 heeft het CBE het door appellante tegen de beslissing van 5 september 2019 ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.
Bij beslissing van 14 juli 2020 heeft het CBE het door appellante tegen de beslissing van 19 januari 2018 ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen beide beslissingen van het CBE heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 22 juli 2020, waar appellante bijgestaan door mr. P. van Gemert, advocaat te Den Haag, en verweerder vertegenwoordigd door mr. F.M.Y. Coladarci, secretaris van het CBE, verschenen. Namens de examencommissie is prof. dr. P.J. Boelhouwer, verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante is sinds 1992 ingeschreven voor de opleiding Bouwkunde aan de Technische Universiteit Delft. Zij heeft vakken in de afstudeerrichting Architectuur en de afstudeerrichting Bouw & Vastgoedmanagement gevolgd. Zij heeft vrijwel al haar studieresultaten behaald in de periode 1998-2003. Haar laatste behaalde studieresultaat dateert uit 2005.
Na een studieonderbreking van een aantal jaren, als gevolg van persoonlijke omstandigheden, heeft appellante de examencommissie in 2012 gevraagd op welke wijze zij haar opleiding kon afronden. De examencommissie heeft haar op 2 november 2012 meegedeeld dat zij kon worden ingeschaald in masterfase 3, dit hield in dat zij masterfase 1 en 2 niet hoefde te volgen, maar slechts twee verplichte vakken van 15 ECTS moest volgen en het afstudeerwerk om het masterdiploma AUBS, track MBE te kunnen verkrijgen.

Het staat vast dat appellante in de periode van 2012 tot heden deze vakken en het afstudeerwerk niet heeft afgerond.

Vervolgens heeft appellante in december 2017 opnieuw aan de examencommissie gevraagd op welke wijze zij het masterdiploma AUBS, track MBE kon halen. Bij beslissing van 19 januari 2018 heeft de examencommissie aan appellante medegedeeld dat zij het gehele programma van de master AUBS, track MBE zal moeten volgen, om dit masterdiploma te verkrijgen. Bij beslissing van 5 september 2019 heeft de examencommissie het voorstel van appellante tot het volgen van een door haar omschreven persoonlijk studieprogramma om het masterdiploma AUBS, MBE te verkrijgen, afgewezen. Het CBE heeft beide beslissingen, kort gezegd, in stand gelaten, waarbij het CBE in de laatste beslissing, van 14 juli 2020, geen belang zag voor een beoordeling van het administratief beroep tegen de beslissing van 19 januari 2018, omdat het standpunt dat appellante alle fases van de master moest volgen, al aan de orde kwam in het kader van het administratief beroep tegen de beslissing van 5 september 2019.

Beroepsgronden

2.2. Zoals ter zitting bij het College aan de orde is gekomen, ligt zowel aan de beslissing van 19 januari 2018 als aan de beslissing van 5 september 2019 het standpunt van de examencommissie ten grondslag dat appellante de gehele master AUBS, track MBE, opnieuw dient te doorlopen, wil zij dit masterdiploma verkrijgen. Dit standpunt is door het CBE in stand gelaten.
In de kern betwist appellante in de onderhavige procedure bij het College dat specifieke standpunt. Zij meent dat het niet van haar kan worden verlangd alle fases van deze master te doorlopen. Zij meent dat de examencommissie, en in het verlengde daarvan het CBE, de mededeling van 2 november 2012, dat zij kon worden ingeschaald in masterfase 3 als uitgangspunt had moeten nemen, terwijl zij als gevolg van de thans bestreden beslissingen ook de masterfase 1 en 2 dient te volgen. Appellante voert verder aan dat de beslissing van 5 september 2019 onbevoegd is genomen.

Standpunt CBE

2.3. Het CBE heeft, in reactie op het betoog van appellante, erop gewezen dat de examencommissie aan appellante in 2012 uit coulanceoverwegingen de kans heeft geboden om in te stromen in masterfase 3. Van die mogelijkheid heeft appellante vervolgens geen gebruik gemaakt. Dit in aanmerking genomen, heeft het CBE geen aanknopingspunten gezien voor een verplichting om appellante opnieuw toestemming te verlenen het masterdiploma te behalen door alleen de betrokken onderdelen uit de masterfase 3 en 4 te halen. Wat betreft het voorstel van appellante voor een persoonlijk studieprogramma, heeft het CBE erop gewezen dat bepaalde, door appellante voorgestelde vakken (voor in totaal 40 ECTS), van de Rijksuniversiteit Groningen, niet (voldoende) overlap hebben met de leerdoelen van de door de examencommissie verplicht gestelde vakken voor de master AUBS, track MBE. Het CBE stelt verder dat de examencommissie niet gehouden was om het voorstel van appellante op te vatten als een verzoek om een vrij studieprogramma te volgen.

Beoordeling door het College

2.4. Over het betoog van appellante dat het besluit van 5 september 2019 niet bevoegd is genomen, overweegt het College dat van de zijde van verweerder is toegelicht en door de voorzitter van de examencommissie op de zitting is bevestigd, dat dit besluit door de examencommissie is genomen, en dat de secretaris van de examencommissie gemandateerd was om dat besluit van de examencommissie te ondertekenen. Daarbij heeft het CBE erop gewezen dat de secretaris van de examencommissie is belast met de dagelijkse gang van zaken van de examencommissie. Het College ziet in wat appellante heeft aangevoerd geen concrete aanknopingspunten om aan de juistheid hiervan te twijfelen. Dit betoog slaagt niet.

2.5. Het College stelt vast dat aan appellante in 2012 een mogelijkheid is geboden om met alleen de onderdelen van masterfase 3 en 4 het masterdiploma AUBS, track MBE, te halen. Het staat vast dat appellante toen, en de jaren erna, van die mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt. Zij heeft niet deelgenomen aan tentamens of het onderwijs. Dat appellante vanwege persoonlijke omstandigheden de aan haar geboden mogelijkheid niet heeft benut moge zo zijn, maar dat maakt naar het oordeel van het College niet dat appellante in 2018 nog mocht aannemen dat de in 2012 geboden mogelijkheid in het kader van de thans aan de orde zijnde besluitvorming nogmaals zou worden geboden. Appellante had moeten begrijpen dat de uit coulance geboden mogelijkheid een naar zijn aard tijdelijke was, ook al was dat in dat besluit niet vermeld. Dat, zoals appellante heeft gesteld, sinds 2012 geen grote wijzigingen in het aan de orde zijnde onderwijsprogramma hebben plaatsgevonden, laat onverlet dat het onderwijsprogramma voor de door appellante gevolgde studie, sinds haar start in 1992, meerdere curriculumherzieningen en vakinhoudelijke wijzigingen heeft ondergaan (en in 2012 overigens een Engelstalige opleiding is geworden). Naar het oordeel van het College heeft het CBE, in navolging van de examencommissie, in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat de kennis van appellante als gevolg van deze wijzigingen dusdanig verouderd was dat met haar studieresultaten, die vrijwel allemaal in de periode 1998-2003 zijn behaald, niet meer werd voldaan aan de actuele leerdoelen en eindtermen van de masteropleiding (in 2018). Het College komt, gezien het bovenstaande, tot het oordeel dat er geen juridische verplichting bestond voor de examencommissie om appellante, evenals in 2012, toestemming te geven om het masterdiploma AUBS, track MBE te halen, door alleen de betrokken onderdelen uit masterfase 3 en 4 te halen. Het College volgt appellante in dit kader dus niet in haar stelling dat van de instelling gezien haar persoonlijke omstandigheden per definitie meer flexibiliteit mocht worden verwacht. Het vorenstaande wil overigens niet zeggen dat de door appellante in het verleden behaalde studieresultaten ongeldig zijn; zoals verweerder ter zitting heeft bevestigd, kunnen die (op zichzelf geldige) resultaten alleen - wegens het ontbreken van voldoende overlap met de huidige leerdoelen - niet meer leiden tot het halen van het masterdiploma. Verder is het College van oordeel dat het CBE, in navolging van de examencommissie, ten aanzien van het door appellante voorgestelde persoonlijke studieprogramma mocht stellen dat dit programma onvoldoende overlap vertoonde met de leerdoelen van de master AUBS, track MBE. Aangezien het voorstel van appellante specifiek zag op de track MBE, bestond er geen aanleiding om dit verzoek op te vatten als een verzoek om een vrij onderwijsprogramma te volgen.
De betogen slagen niet.

Conclusie

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/043**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	24 juli 2020
Partijen	:	appellant en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	beoordeling herkansing kennen en kunnen toetsingskader vooringenomenheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 6:22 Awb: artikel 7:18, eerste lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van 6 september 2019 niet hoeven vernietigen, omdat appellant tijdens het schrijven van zijn scriptie onvoldoende is begeleid dan wel dat hij onvoldoende inhoudelijke en concrete feedback heeft ontvangen. Uit het dossier volgt dat appellant tijdens het scriptietraject deel uitmaakte van een scriptieklas, waarin de studenten worden begeleid tijdens het schrijven van de scriptie en waarbij ook proefhoofdstukken moesten worden ingeleverd. Daarnaast heeft appellant veelvuldig e-mailcontact en mondeling contact gehad met zijn begeleider. Uit het e-mailcontact en uit de beoordelingsformulieren van de eerste en tweede beoordelaar van 21 juni 2019 volgt dat appellant concrete feedback heeft gekregen over de onderdelen van de scriptie die onvoldoende waren. Daarbij heeft de eerste beoordelaar een scan van de scriptie aan appellant gestuurd met daarin de opmerkingen van de tweede beoordelaar. Bovendien heeft appellant de mogelijkheid gekregen om vragen te stellen over de kritiek op de eerste versie van de scriptie. Dat appellant de begeleiding als onvoldoende heeft ervaren, maakt niet dat de begeleiding dusdanig onzorgvuldig was dat verweerder de beslissing van 6 september 2019 om die reden diende te vernietigen. 2.2.4. Verweerder heeft naar het oordeel van het College verder terecht geen aanleiding gezien om de beslissing van 6 september 2019 te vernietigen, omdat de beoordeling onzorgvuldig tot stand is gekomen. De eerste en tweede beoordelaar hebben de scriptie ieder afzonderlijk van elkaar met behulp van een beoordelingsformulier beoordeeld en vervolgens in overleg de eindbeoordeling vastgesteld. Uit de twee beoordelingsformulieren van 20 juni 2019 en die van 31 augustus 2019 en 6 september 2019 volgt dat de beoordeling bestaat uit de onderdelen 1. Probleemveld, 2. Vraagstelling, 3. Operationalisering van de vraagstelling en uitvoering onderzoek, 4. Betoogstructuur en compositie/argumentatie/conclusies, 5. Annotatie, leesbaarheid en vormgeving en 6. Proces, waarbij alleen de eerste beoordelaar een beoordeling geeft van dit laatste onderdeel. Per onderdeel geldt dat de beoordelaars met kruisjes aangeven of het onderdeel onvoldoende, voldoende, ruim voldoende, goed of excellent is. Beide beoordelaars hebben in elk geval bij de onvoldoende onderdelen van de scriptie een onderbouwing gegeven van hun waardering. In het betoog van appellant dat de beoordeling onzorgvuldig is, omdat bij onderdeel 6. Proces in eerste instantie het cijfer 6,5 is gegeven en in tweede instantie het cijfer 6, ziet het College geen aanleiding om de beoordeling

onzorgvuldig te vinden. Daarbij is van belang dat in dat onderdeel een aantal factoren wordt bekeken, waaronder het onderzoeks- en schrijfproces waarvan, anders dan appellant betoogt, niet is gezegd dat die factoren bij elk beoordelingsmoment dezelfde waardering moeten krijgen. In de stelling van appellant dat de tweede beoordelaar het tweede beoordelingsformulier heeft gekopieerd vanuit het eerste beoordelingsformulier, bestaat evenmin aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van verweerder dient te worden vernietigd. Over de zin die gelijk is gebleven in het tweede beoordelingsformulier en waarvan appellant stelt dat hieruit volgt dat de beoordeling in zijn geheel onzorgvuldig is geweest, heeft de tweede beoordelaar toegelicht dat het woord ‘amalgaan’ niet op zijn plaats is, maar dat hij nog altijd bij zijn beoordeling blijft. Dat een bepaalde overlap in de twee beoordelingsformulieren bestaat, omdat de eerste en de tweede versie van de scriptie deels op hetzelfde onderwerp zien, leidt evenmin tot vernietiging van de beslissing van verweerder. De tweede beoordelaar heeft zijn motivering naar aanleiding van de tweede versie van de scriptie aangevuld en er bestaan geen aanwijzingen dat de twee beoordelaars de tweede versie van de scriptie niet zouden hebben gelezen. Dat de eerste beoordelaar de scriptie volgens appellant ten onrechte heeft beoordeeld op basis van een theorie die niet in de scriptie wordt genoemd, is een betoog dat ziet op de inhoud van de beoordeling en waarover het College zich niet kan uitlaten. Het College volgt het betoog van appellant dat uit het opgenomen gesprek met de eerste beoordelaar volgt dat de beoordeling onzorgvuldig heeft plaatsgevonden niet. De eerste beoordelaar heeft in een reactie op dat gesprek toegelicht dat hij, ook tijdens dat gesprek, bij zijn beoordeling blijft en hij heeft nogmaals gemotiveerd waarom hij tot die beoordeling is gekomen. Bovendien is hierbij, zoals verweerder terecht heeft gesteld, van belang dat het gesprek heeft plaatsgevonden na de beslissing van 6 september 2019.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 september 2019 heeft de examinator de bachelorscriptie van appellant met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 27 februari 2020 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 juli 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. M. Shaaban, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant volgde de bacheloropleiding Geschiedenis aan de Rijksuniversiteit Groningen en heeft ter afsluiting van deze opleiding de scriptie 'Anti-immigratiepartijen in Rotterdam (1970-1998)' geschreven. De scriptie is bij beslissing van 20 juni 2019 met een onvoldoende beoordeeld. Appellant heeft vervolgens de scriptie aangepast en opnieuw ingeleverd. Bij beslissing van 6 september 2019 is de scriptie opnieuw met een onvoldoende beoordeeld.

2.1.1. Tegen deze laatste beoordeling van de scriptie heeft appellant administratief beroep ingesteld. In de beslissing op administratief beroep van 27 februari 2020 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat de begeleiding van appellant tijdens de scriptie onzorgvuldig is geweest. Verder heeft verweerder gesteld dat de beoordeling op juiste wijze tot stand is gekomen en zorgvuldig heeft plaatsgevonden. Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat de door appellant te laat overgelegde geluidsfragmenten niet relevant zijn voor de toetsing of de beslissing zorgvuldig tot stand is gekomen, omdat het gesprek heeft plaatsgevonden nadat de beoordeling heeft plaatsgevonden.

Het geschil in beroep

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder van 27 februari 2020. In zijn beroepschrift voert appellant aan dat hij op 24 januari 2020 aanvullende stukken heeft overgelegd voor de hoorzitting van 30 januari 2020. De examencommissie heeft op haar beurt op 27 januari 2020 aanvullende stukken toegezonden. Door tijdens de hoorzitting wel acht te slaan op de stukken van de examencommissie, maar niet op die van hem, heeft verweerder blijk gegeven van vooringenomenheid, aldus appellant. Volgens appellant heeft hij verder onvoldoende begeleiding gehad dan wel in onvoldoende mate inhoudelijk commentaar ontvangen op de scriptie. Hij is niet gewezen op de punten die uiteindelijk tot een onvoldoende hebben geleid bij de definitieve beoordeling. Ondanks deze tekortkomingen in de begeleiding, heeft hij de hele zomervakantie aan zijn scriptie gewerkt en al het commentaar verwerkt, maar vervolgens kreeg hij wederom een onvoldoende. Verweerder heeft bovendien nagelaten om de beroepsgrond te beoordelen dat appellant maar één herkansing heeft gehad, terwijl gevallen bekend zijn waarin studenten twee herkansingen hebben gehad. Verder heeft appellant in beroep ter onderbouwing dat de beoordeling van de scriptie onzorgvuldig is geweest een opgenomen gesprek met de eerste beoordelaar overgelegd. Uit die opname volgt volgens appellant dat de eerste beoordelaar terugkomt op een standpunt wat betreft de beoordeling, dat de eerste beoordelaar een onjuist uitgangspunt heeft gebruikt bij zijn beoordeling en dat hij de scriptie niet dan wel onvoldoende heeft gelezen. De beoordelingsformulieren zijn niet volledig en zorgvuldig ingevuld en bovendien ontbreekt een onderbouwing voor de onvoldoende, aldus appellant. Ook bestaat willekeur bij het toekennen van cijfers, omdat het cijfer onder het kopje proces dat bij de eerste versie van de scriptie is toegekend, om onduidelijke redenen is verlaagd. Appellant heeft zich ten slotte op het standpunt gesteld dat ook de tweede beoordelaar een onzorgvuldige beoordeling heeft gegeven.

Beoordeling van het beroep

2.2.1. Het College ziet geen aanleiding voor vernietiging van de beslissing van 27 februari 2020, omdat verweerder blijk zou hebben gegeven van vooringenomenheid. Hoewel verweerder appellant in de uitnodiging van de hoorzitting niet heeft gewezen op het feit dat hij op grond van artikel 7:18, eerste lid, van

de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) tot tien dagen voor het horen nadere stukken kon indienen, staat die termijn wel vermeld in het op de website gepubliceerde Reglement van orde van verweerder. In zoverre had appellant dus kennis kunnen nemen van die termijn. Daarnaast heeft verweerder in de bestreden beslissing weliswaar opgemerkt dat de nader overgelegde stukken niet tijdig zijn overgelegd, maar hij heeft deze stukken wel bij zijn inhoudelijke beoordeling betrokken. Dat die stukken uiteindelijk niet hebben geleid tot vernietiging van de beslissing van 6 september 2019 maakt niet dat verweerder blijk heeft gegeven van vooringenomenheid. De stukken die de examencommissie op 27 januari 2020 heeft overgelegd, betroffen de beoordelingsformulieren. Die formulieren heeft verweerder terecht bekend verondersteld bij appellant. Gelet hierop ziet het College aanleiding om de schending van artikel 7:18, derde lid, van de Awb op grond van artikel 6:22 van de Awb te passeren. Het betoog van appellant leidt niet tot vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.2. Voor zover appellant betoogt dat verweerder de beslissing van 6 september 2019 ten onrechte in stand heeft gelaten, is het volgende toetsingskader van belang. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van 6 september 2019 niet hoeven vernietigen, omdat appellant tijdens het schrijven van zijn scriptie onvoldoende is begeleid dan wel dat hij onvoldoende inhoudelijke en concrete feedback heeft ontvangen. Uit het dossier volgt dat appellant tijdens het scriptietraject deel uitmaakte van een scriptieklas, waarin de studenten worden begeleid tijdens het schrijven van de scriptie en waarbij ook proefhoofdstukken moesten worden ingeleverd. Daarnaast heeft appellant veelvuldig e-mailcontact en mondeling contact gehad met zijn begeleider. Uit het e-mailcontact en uit de beoordelingsformulieren van de eerste en tweede beoordelaar van 21 juni 2019 volgt dat appellant concrete feedback heeft gekregen over de onderdelen van de scriptie die onvoldoende waren. Daarbij heeft de eerste beoordelaar een scan van de scriptie aan appellant gestuurd met daarin de opmerkingen van de tweede beoordelaar. Bovendien heeft appellant de mogelijkheid gekregen om vragen te stellen over de kritiek op de eerste versie van de scriptie. Dat appellant de begeleiding als onvoldoende heeft ervaren, maakt niet dat de begeleiding dusdanig onzorgvuldig was dat verweerder de beslissing van 6 september 2019 om die reden diende te vernietigen.

2.2.4. Verweerder heeft naar het oordeel van het College verder terecht geen aanleiding gezien om de beslissing van 6 september 2019 te vernietigen, omdat de beoordeling onzorgvuldig tot stand is gekomen. De eerste en tweede beoordelaar hebben de scriptie ieder afzonderlijk van elkaar met behulp van een beoordelingsformulier beoordeeld en vervolgens in overleg de eindbeoordeling vastgesteld. Uit de twee beoordelingsformulieren van 20 juni 2019 en die van 31 augustus 2019 en 6 september 2019 volgt dat de beoordeling bestaat uit de onderdelen 1. Probleemveld, 2. Vraagstelling, 3. Operationalisering van de vraagstelling en uitvoering onderzoek, 4. Betoogstructuur en compositie/argumentatie/conclusies, 5. Annotatie, leesbaarheid en vormgeving en 6. Proces, waarbij alleen de eerste beoordelaar een beoordeling geeft van dit laatste onderdeel. Per onderdeel geldt dat de beoordelaars met kruisjes aangeven of het onderdeel onvoldoende, voldoende, ruim voldoende, goed of excellent is. Beide beoordelaars hebben in elk geval bij de onvoldoende onderdelen van de scriptie een onderbouwing gegeven van hun waardering. In het betoog van appellant dat de beoordeling onzorgvuldig is, omdat bij onderdeel 6. Proces in eerste instantie het cijfer 6,5 is gegeven en in tweede instantie het cijfer 6, ziet het College geen aanleiding om de

beoordeling onzorgvuldig te vinden. Daarbij is van belang dat in dat onderdeel een aantal factoren wordt bekeken, waaronder het onderzoeks- en schrijfproces waarvan, anders dan appellant betoogt, niet is gezegd dat die factoren bij elk beoordelingsmoment dezelfde waardering moeten krijgen. In de stelling van appellant dat de tweede beoordelaar het tweede beoordelingsformulier heeft gekopieerd vanuit het eerste beoordelingsformulier, bestaat evenmin aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van verweerder dient te worden vernietigd. Over de zin die gelijk is gebleven in het tweede beoordelingsformulier en waarvan appellant stelt dat hieruit volgt dat de beoordeling in zijn geheel onzorgvuldig is geweest, heeft de tweede beoordelaar toegelicht dat het woord ‘amalgaan’ niet op zijn plaats is, maar dat hij nog altijd bij zijn beoordeling blijft. Dat een bepaalde overlap in de twee beoordelingsformulieren bestaat, omdat de eerste en de tweede versie van de scriptie deels op hetzelfde onderwerp zien, leidt evenmin tot vernietiging van de beslissing van verweerder. De tweede beoordelaar heeft zijn motivering naar aanleiding van de tweede versie van de scriptie aangevuld en er bestaan geen aanwijzingen dat de twee beoordelaars de tweede versie van de scriptie niet zouden hebben gelezen. Dat de eerste beoordelaar de scriptie volgens appellant ten onrechte heeft beoordeeld op basis van een theorie die niet in de scriptie wordt genoemd, is een betoog dat ziet op de inhoud van de beoordeling en waarover het College zich niet kan uitlaten. Het College volgt het betoog van appellant dat uit het opgenomen gesprek met de eerste beoordelaar volgt dat de beoordeling onzorgvuldig heeft plaatsgevonden niet. De eerste beoordelaar heeft in een reactie op dat gesprek toegelicht dat hij, ook tijdens dat gesprek, bij zijn beoordeling blijft en hij heeft nogmaals gemotiveerd waarom hij tot die beoordeling is gekomen. Bovendien is hierbij, zoals verweerder terecht heeft gesteld, van belang dat het gesprek heeft plaatsgevonden na de beslissing van 6 september 2019. Appellant heeft ten slotte zijn stelling dat andere studenten wel een tweede herkansing hebben gekregen niet nader onderbouwd.

Slotsom

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/044**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Verheij en Drop
Datum uitspraak	:	1 juli 2020
Partijen	:	appellant en Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	discriminatie instellingscollegegeld ongelijk is behandeld Turkse nationaliteit verblijfsvergunning wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.46 Wet studiefinanciering 2000: artikel 2.2 Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije (Besluit 1/80): artikel 9 Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije (Besluit 1/80): artikel 9, eerste volzin Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2019-2020: artikel 1, lid 3 Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2019-2020: artikel 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Het College stelt vast dat appellant in de kern betoogt dat hij ongelijk is behandeld ten opzichte van studenten met de Nederlandse nationaliteit, omdat die studenten slechts het wettelijk collegegeld hoeven te betalen, terwijl hij het aanmerkelijk hogere instellingscollegegeld moest betalen. Daarbij heeft appellant een beroep gedaan op het rechtstreeks werkende algemene discriminatieverbod van artikel 9, eerste volzin, van Besluit 1/80. Het College ziet zich gesteld voor de vraag of is voldaan aan het vereiste van “wonen bij de ouders” in de zin van dat artikel. Hierover overweegt het College als volgt. 2.3.4. Het College acht weliswaar aannemelijk dat appellant bij zijn vader woonde in de (zomer)periode, voorafgaand aan het vertrek van zijn vader uit Nederland, maar voor de vraag die hier aan de orde is, namelijk of appellant aan artikel 9, eerste volzin, van Besluit 1/80 een aanspraak op het wettelijk collegegeld kon ontlenen, is, zoals het college van bestuur terecht stelt, de situatie op het moment van de aanvang van de masteropleiding, dus op 1 september 2019, bepalend. Het College stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat de vader van appellant op 1 september 2019 niet meer in Nederland woonde. Gelet op deze omstandigheid is het College, met het college van bestuur van oordeel dat niet is voldaan aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin van artikel 9, eerste volzin, van Besluit 1/80. Daarom is het niet strijdig met dit artikel dat het college van bestuur bij appellant het instellingscollegegeld heeft toegepast. Bij het vorenstaande neemt het College in ogenschouw dat met Besluit 1/80 wordt beoogd het voor Turkse werknemers aantrekkelijker te maken in de EU te werken. Daarom hebben hun kinderen (onder meer) gelijke rechten wat betreft de toegang tot onderwijs, zoals volgt uit artikel 9 van Besluit 1/80. In dit geval was appellant voordat zijn Turkse vader in Nederland ging werken echter al in Groningen aan het studeren. Verder is de masteropleiding van appellant in Leiden begonnen toen zijn Turkse vader al uit Nederland was vertrokken. In deze zaak doet zich

dus niet de situatie voor dat een Turkse werknemer in strijd met de doelstelling van Besluit 1/80 is belemmerd in zijn mogelijkheden om in de EU te werken doordat hij voor zijn kind bij de toegang tot onderwijs met een hoog collegegeld te maken kreeg. Het College ziet in de ratio van Besluit 1/80 onder deze omstandigheden geen aanleiding voor een ander dan het hierboven weergegeven oordeel. De verwijzing van appellant naar het arrest Akman (C-210/97) van het Hof van Justitie leidt evenmin tot een ander oordeel, omdat dit arrest gaat over de uitleg van artikel 7 van Besluit 1/80 en dus geen betrekking heeft op de uitleg van het vereiste van “wonen bij de ouders” in de zin van artikel 9 van Besluit 1/80.
De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Leiden (hierna ook: het college van bestuur), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 juli 2019 heeft het college van bestuur aan appellant bericht dat hij het instellingscollegegeld (te weten € 17.500,00) verschuldigd is voor het volgen van een masteropleiding aan de Universiteit van Leiden in het academisch jaar 2019/2020.

Bij beslissing van 1 april 2020 heeft het college van bestuur weliswaar het door appellant daartegen gemaakte bezwaar gegrond verklaard en de beslissing van 2 juli 2019 herroepen, maar tevens opnieuw besloten dat appellant het instellingscollegegeld (te weten € 17.500,00) verschuldigd is voor het volgen van een masteropleiding aan de Universiteit van Leiden in het academisch jaar 2019/2020.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Partijen hebben het College toestemming gegeven om de zaak zonder zitting te behandelen.

2. Overwegingen

Juridisch kader

2.1. In artikel 9 van het Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije (hierna: Besluit 1/80) is het volgende bepaald:
"Turkse kinderen die legaal in een Lid-Staat van de Gemeenschap wonen bij hun ouders die aldaar legaal tewerkgesteld zijn of zijn geweest, hebben in die Lid-Staat toegang tot het algemeen onderwijs, opleiding in het kader van een leerlingstelsel en beroepsopleiding op basis van dezelfde toelatingseisen ter zake van genoten onderwijs en opleiding van kinderen van onderdanen van die Lid-Staat. Zij kunnen in die Lid-Staat de door de nationale wetgeving op dit gebied geboden voordelen genieten."

In artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is het volgende bepaald:
"1. Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen,

bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. […]."

In artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 is onder meer bepaald dat een studerende die de Nederlandse nationaliteit bezit in aanmerking kan komen voor studiefinanciering.

In artikel 7.46 van de WHW is het volgende bepaald:
"1. Een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, […] is het instellingscollegegeld verschuldigd.
2. De hoogte van het instellingscollegegeld wordt door het instellingsbestuur vastgesteld. […]".

Vast staat dat het instellingscollegegeld voor het studiejaar 2019-2020 voor de, hier aan de orde zijnde masteropleiding € 17.500,00 bedroeg. Het wettelijk collegegeldtarief voor het studiejaar 2019-2020 bedroeg
€ 2.083,00.

In de Regeling inschrijving, collegegeld en examengeld 2019-2020 van de Universiteit van Leiden is in artikel 1, lid 3, vermeld dat onder “studiejaar” wordt verstaan: “tijdvak dat ingaat op 1 september en eindigt op 31 augustus van het daaropvolgende jaar”.
In artikel 2, tweede lid, het volgende vermeld:
“Een verzoek tot inschrijving kan per 1 september of per 1 februari worden ingediend. […]”

Feiten

2.2. Voorafgaand aan de masteropleiding aan de Universiteit van Leiden heeft appellant gestudeerd in Groningen. Na afronding van de studie in Groningen, is appellant aan de Universiteit van Leiden een masteropleiding gestart.
Appellant heeft de Turkse nationaliteit. Hij beschikt niet over de Nederlandse nationaliteit. Hij beschikt wel over een Nederlandse verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met de beperking “studie”. Vast staat dat appellant, gelet op zijn verblijfsvergunning, niet voldeed aan de voorwaarden voor toepassing van het wettelijk collegegeld.
De Turkse vader van appellant is sinds 1 maart 2017 als vice-consul werkzaam geweest in Nederland. Op dat moment was appellant al aan het studeren in Nederland, aan de Rijksuniversiteit Groningen in Groningen. Op 30 augustus 2019 heeft de vader van appellant Nederland verlaten. Op 1 september 2019 is de masteropleiding aangevangen, die appellant volgt.

Beroepsgronden

2.3. Appellant is van mening dat het college van bestuur ten onrechte van hem verlangd dat hij het instellingscollegegeld betaalt. Volgens appellant was hij het wettelijk collegegeld, dat aanmerkelijk lager is, verschuldigd. Appellant wijst in dit kader erop dat zijn vader de Turkse nationaliteit heeft en legaal in Nederland werkte. Volgens appellant is het verbod op discriminatie van kinderen van een Turkse werknemer die legaal in een lidstaat van de Europese Unie werkt (neergelegd in artikel 9, eerste volzin, van Besluit 1/80) geschonden.

2.3.1.Het college van bestuur stelt zich op het standpunt dat appellant het instellingscollegegeld verschuldigd is en niet in aanmerking komt voor het wettelijk collegegeld. Volgens het college van bestuur kan appellant geen aanspraken ontlenen aan artikel 9, eerste volzin, van Besluit 1/80. Het college van bestuur wijst hierbij erop dat de Turkse vader van appellant vóór de aanvang van de masteropleiding (op 1 september 2019) van het studiejaar 2019/2020 niet meer in Nederland woonde.

2.3.2. Het College stelt vast dat appellant in de kern betoogt dat hij ongelijk is behandeld ten opzichte van studenten met de Nederlandse nationaliteit, omdat die studenten slechts het wettelijk collegegeld hoeven te

betalen, terwijl hij het aanmerkelijk hogere instellingscollegegeld moest betalen. Daarbij heeft appellant een beroep gedaan op het rechtstreeks werkende algemene discriminatieverbod van artikel 9, eerste volzin, van Besluit 1/80. Het College ziet zich gesteld voor de vraag of is voldaan aan het vereiste van “wonen bij de ouders” in de zin van dat artikel. Hierover overweegt het College als volgt.

2.3.4. Het College acht weliswaar aannemelijk dat appellant bij zijn vader woonde in de (zomer)periode, voorafgaand aan het vertrek van zijn vader uit Nederland, maar voor de vraag die hier aan de orde is, namelijk of appellant aan artikel 9, eerste volzin, van Besluit 1/80 een aanspraak op het wettelijk collegegeld kon ontlenen, is, zoals het college van bestuur terecht stelt, de situatie op het moment van de aanvang van de masteropleiding, dus op 1 september 2019, bepalend. Het College stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat de vader van appellant op 1 september 2019 niet meer in Nederland woonde. Gelet op deze omstandigheid is het College, met het college van bestuur van oordeel dat niet is voldaan aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin van artikel 9, eerste volzin, van Besluit 1/80. Daarom is het niet strijdig met dit artikel dat het college van bestuur bij appellant het instellingscollegegeld heeft toegepast. Bij het vorenstaande neemt het College in ogenschouw dat met Besluit 1/80 wordt beoogd het voor Turkse werknemers aantrekkelijker te maken in de EU te werken. Daarom hebben hun kinderen (onder meer) gelijke rechten wat betreft de toegang tot onderwijs, zoals volgt uit artikel 9 van Besluit 1/80. In dit geval was appellant voordat zijn Turkse vader in Nederland ging werken echter al in Groningen aan het studeren. Verder is de masteropleiding van appellant in Leiden begonnen toen zijn Turkse vader al uit Nederland was vertrokken. In deze zaak doet zich dus niet de situatie voor dat een Turkse werknemer in strijd met de doelstelling van Besluit 1/80 is belemmerd in zijn mogelijkheden om in de EU te werken doordat hij voor zijn kind bij de toegang tot onderwijs met een hoog collegegeld te maken kreeg. Het College ziet in de ratio van Besluit 1/80 onder deze omstandigheden geen aanleiding voor een ander dan het hierboven weergegeven oordeel. De verwijzing van appellant naar het arrest Akman (C-210/97) van het Hof van Justitie leidt evenmin tot een ander oordeel, omdat dit arrest gaat over de uitleg van artikel 7 van Besluit 1/80 en dus geen betrekking heeft op de uitleg van het vereiste van “wonen bij de ouders” in de zin van artikel 9 van Besluit 1/80.
De betogen slagen niet.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/045**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	24 juli 2020
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	advies bevoegdheidsgebrek BNSA niet-ontvankelijk onrechtmatigheid proceskostenveroordeling studentendecaan studieadvies vergoeding verzet voorzittersuitspraak
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 6:22 Awb: artikel 7:28, tweede lid Reglement van Orde: artikel 10
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Het College stelt vast dat de voorzitter van verweerder het verzoek van appellant op 4 maart 2020 schriftelijk heeft afgewezen. Volgens verweerder dient het beroep van appellant niet-ontvankelijk te worden verklaard, omdat deze brief geen beslissing van verweerder is maar een zogeheten voorzittersuitspraak. Volgens verweerder is tegen een voorzittersuitspraak alleen verzet mogelijk op grond van artikel 10, tweede lid, van het Reglement van Orde. Het College volgt dat standpunt van verweerder niet. Appellant heeft het administratief beroep weliswaar ingetrokken, maar zijn verzoek op grond van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb daarbij gehandhaafd. Het gaat om een gedeeltelijke intrekking van het administratief beroep. Op het onderdeel van het administratief beroep dat appellant niet heeft ingetrokken, diende dus nog een beslissing te volgen van verweerder. Die beslissing is genomen bij de brief van 4 maart 2020, waarbij het verzoek om vergoeding van de kosten is afgewezen. De voorzitter is echter niet bevoegd om die beslissing te nemen, dat is verweerder. Omdat uit het verweerschrift volgt dat verweerder de beslissing van 4 maart 2020 voor zijn rekening heeft genomen en ook overigens niet is gebleken dat appellant is benadeeld door het bevoegdheidsgebrek dat aan het besluit van 4 maart 2020 kleeft, zal het College het geconstateerde gebrek op grond van artikel 6:22 van de Awb passeren. Wel bestaat aanleiding om vanwege dit gebrek voor de fase van beroep bij het College een proceskostenveroordeling uit te spreken en om een vergoeding van het griffierecht te gelasten. 2.2.2. Beoordeeld dient te worden of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door appellant gemaakte kosten in verband met de behandeling van het administratief beroep niet voor vergoeding in aanmerking komen, omdat de bestreden beslissing van de examencommissie niet is herroepen wegens een aan haar te wijten onrechtmatigheid. 2.2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op dat standpunt gesteld. Bij brief van 5 augustus 2019 heeft de examencommissie aan appellant een voornemen tot het afgeven van

een BNSA toegezonden. Naar aanleiding van dat voornemen heeft op 14 augustus 2019 een gesprek plaatsgevonden tussen de examencommissie en appellant. De examencommissie heeft toegelicht dat zij voorafgaand aan dit gesprek advies heeft gevraagd aan studentendecaan Y.J.M.J. Dortu, omdat studentendecaan M.C.L. Hezemans afwezig was. Studentendecaan Dortu heeft, aldus de examencommissie, in een mondelinge bespreking geadviseerd het bindend studieadvies niet uit te stellen en hij heeft dat advies later op schrift gesteld. Appellant heeft na het gesprek op 14 augustus 2019 op diezelfde dag via de e-mail contact opgenomen met studentendecaan Hezemans. Zij heeft aan appellant laten weten dat zij de examencommissie heeft meegegeven dat zij hem nog wel voor een tweede keer het voordeel van de twijfel wilde geven. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het standpunt mogen innemen dat die mededeling niet betekent dat deze studentendecaan een positief advies heeft afgegeven over de geschiktheid van appellant voor de opleiding. Deze mededeling van studentendecaan Hezemans komt overeen met de stelling van de examencommissie dat zij aan appellant heeft toegezegd een goed woordje te zullen doen in het geval dat de examencommissie haar om advies zou vragen. Dat de examencommissie het advies van studentendecaan Dortu heeft gevolgd en niet de mededeling van studentendecaan Hezemans, maakt niet dat daarmee sprake is van een aan de examencommissie te wijten onrechtmatigheid. Verder is van belang dat appellant er in het voornemen van 5 augustus 2019 expliciet op is gewezen dat het van belang is om de persoonlijke omstandigheden toe te lichten en deze met schriftelijk bewijs te onderbouwen. Ook studentendecaan Hezemans heeft appellant er in haar e-mail van 14 augustus 2019 op gewezen dat hij geen recente bewijsstukken heeft ingeleverd en hem aangeraden dat alsnog te doen. Het College volgt dan ook niet de stelling van appellant dat hij niet in de gelegenheid is gesteld om zijn medische situatie nader toe te lichten. Dat appellant pas tijdens het gesprek in het kader van de minnelijke schikking op 1 oktober 2019 de nadere bewijsstukken over zijn persoonlijke situatie heeft overgelegd, komt dan ook voor zijn risico. Gelet op het voorgaande, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de beslissing van 27 augustus 2019 niet is herroepen wegens een aan de examencommissie te wijten onrechtmatigheid.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 augustus 2019 heeft de examencommissie Psychologie (hierna: de examencommissie) appellant een bindend negatief studieadvies (BNSA) voor de door hem gevolgde bacheloropleiding Psychologie afgegeven.

Bij beslissing van 12 december 2019 heeft de examencommissie de beslissing van 27 augustus 2019 herzien en het bindend studieadvies uitgesteld tot het einde van het studiejaar 2019-2020.

Op 4 maart 2020 heeft de voorzitter van verweerder het verzoek van appellant om vergoeding van de kosten die hij heeft moeten maken in verband met de behandeling van het administratief beroep afgewezen.

Tegen die afwijzing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Partijen hebben er mee ingestemd dat uitspraak wordt gedaan zonder het houden van een zitting.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Psychologie. Bij beslissing van 27 augustus 2019 heeft de examencommissie aan appellant een BNSA afgegeven, omdat hij aan het einde van studiejaar 2018-2019 niet alle onderwijsonderdelen van het eerste studiejaar heeft behaald. Volgens de examencommissie zijn de bewijsstukken over de persoonlijke omstandigheden van appellant niet recent en maken ze onvoldoende duidelijk in welke mate appellant daarvan hinder heeft ondervonden. Daarnaast geldt dat appellant effectief slechts 17 ECTS heeft behaald gedurende het studiejaar, zodat ook met inachtneming van de persoonlijke omstandigheden volgens de examencommissie de nodige twijfel bestaat ten aanzien van de geschiktheid voor de opleiding.

2.1.1. Tegen deze beslissing heeft appellant administratief beroep ingesteld, waarbij hij op grond van artikel 7:28, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ook heeft verzocht om vergoeding van de kosten die hij heeft moeten maken in verband met de behandeling van het administratief beroep.

2.1.2. De examencommissie heeft de beslissing van 27 augustus 2019 bij haar beslissing van 12 december 2019 herzien en het verstrekken van een bindend studieadvies uitgesteld. Naar aanleiding van deze beslissing heeft appellant het administratief beroep tegen de beslissing van 27 augustus 2019 ingetrokken, maar zijn verzoek om vergoeding van de kosten die hij in verband met de behandeling van het administratief beroep heeft moeten maken, gehandhaafd. De voorzitter van verweerder heeft dat verzoek op 4 maart 2020 afgewezen. Volgens de voorzitter komen de kosten niet voor vergoeding in aanmerking, omdat de beslissing van 27 augustus 2019 niet is herroepen wegens een aan de examencommissie te wijten onrechtmatigheid.

Het beroep van appellant

2.2. Appellant is het niet eens met de afwijzing van zijn verzoek. Hij betoogt dat de voorzitter zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de beslissing van 27 augustus 2019 niet is herroepen wegens een aan de examencommissie te wijten onrechtmatigheid. Volgens appellant volgt uit zijn administratief beroepschrift al dat de beslissing van 27 augustus 2019 onjuist is. Het advies van de studentendecaan van 14 augustus 2019 is een positief advies geweest en het niet ten voordele van appellant meewegen van dat advies dient te worden gezien als een aan de examencommissie te wijten onrechtmatigheid, aldus appellant. Verder is appellant ten onrechte niet in de gelegenheid gesteld om zijn medische situatie toe te lichten. Dit volgt uit de e-mail van de studentendecaan van 14 augustus 2019 waarin staat dat de afspraak met appellant is geannuleerd. Pas tijdens het schikkingsgesprek heeft appellant de examencommissie

ervan kunnen overtuigen dat van een zorgvuldige beoordeling geen sprake was zonder het meewegen van zijn omstandigheden, aldus appellant.

De beoordeling door het college

2.2.1. Het College stelt vast dat de voorzitter van verweerder het verzoek van appellant op 4 maart 2020 schriftelijk heeft afgewezen. Volgens verweerder dient het beroep van appellant niet-ontvankelijk te worden verklaard, omdat deze brief geen beslissing van verweerder is maar een zogeheten voorzittersuitspraak. Volgens verweerder is tegen een voorzittersuitspraak alleen verzet mogelijk op grond van artikel 10, tweede lid, van het Reglement van Orde. Het College volgt dat standpunt van verweerder niet. Appellant heeft het administratief beroep weliswaar ingetrokken, maar zijn verzoek op grond van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb daarbij gehandhaafd. Het gaat om een gedeeltelijke intrekking van het administratief beroep. Op het onderdeel van het administratief beroep dat appellant niet heeft ingetrokken, diende dus nog een beslissing te volgen van verweerder. Die beslissing is genomen bij de brief van 4 maart 2020, waarbij het verzoek om vergoeding van de kosten is afgewezen. De voorzitter is echter niet bevoegd om die beslissing te nemen, dat is verweerder. Omdat uit het verweerschrift volgt dat verweerder de beslissing van 4 maart 2020 voor zijn rekening heeft genomen en ook overigens niet is gebleken dat appellant is benadeeld door het bevoegdheidsgebrek dat aan het besluit van 4 maart 2020 kleeft, zal het College het geconstateerde gebrek op grond van artikel 6:22 van de Awb passeren. Wel bestaat aanleiding om vanwege dit gebrek voor de fase van beroep bij het College een proceskostenveroordeling uit te spreken en om een vergoeding van het griffierecht te gelasten.

2.2.2. Beoordeeld dient te worden of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door appellant gemaakte kosten in verband met de behandeling van het administratief beroep niet voor vergoeding in aanmerking komen, omdat de bestreden beslissing van de examencommissie niet is herroepen wegens een aan haar te wijten onrechtmatigheid.

2.2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op dat standpunt gesteld. Bij brief van 5 augustus 2019 heeft de examencommissie aan appellant een voornemen tot het afgeven van een BNSA toegezonden. Naar aanleiding van dat voornemen heeft op 14 augustus 2019 een gesprek plaatsgevonden tussen de examencommissie en appellant. De examencommissie heeft toegelicht dat zij voorafgaand aan dit gesprek advies heeft gevraagd aan studentendecaan Y.J.M.J. Dortu, omdat studentendecaan M.C.L. Hezemans afwezig was. Studentendecaan Dortu heeft, aldus de examencommissie, in een mondelinge bespreking geadviseerd het bindend studieadvies niet uit te stellen en hij heeft dat advies later op schrift gesteld. Appellant heeft na het gesprek op 14 augustus 2019 op diezelfde dag via de e-mail contact opgenomen met studentendecaan Hezemans. Zij heeft aan appellant laten weten dat zij de examencommissie heeft meegegeven dat zij hem nog wel voor een tweede keer het voordeel van de twijfel wilde geven. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het standpunt mogen innemen dat die mededeling niet betekent dat deze studentendecaan een positief advies heeft afgegeven over de geschiktheid van appellant voor de opleiding. Deze mededeling van studentendecaan Hezemans komt overeen met de stelling van de examencommissie dat zij aan appellant heeft toegezegd een goed woordje te zullen doen in het geval dat de examencommissie haar om advies zou vragen. Dat de examencommissie het advies van studentendecaan Dortu heeft gevolgd en niet de mededeling van studentendecaan Hezemans, maakt niet dat daarmee sprake is van een aan de examencommissie te wijten onrechtmatigheid. Verder is van belang dat appellant er in het voornemen van 5 augustus 2019 expliciet op is gewezen dat het van belang is om de persoonlijke omstandigheden toe te lichten en deze met schriftelijk bewijs te onderbouwen. Ook studentendecaan Hezemans heeft appellant er in haar e-mail van 14 augustus 2019 op gewezen dat hij geen recente bewijsstukken heeft ingeleverd en hem aangeraden dat alsnog te doen. Het College volgt dan ook niet de stelling van appellant dat hij niet in de gelegenheid is gesteld om zijn medische situatie nader toe te lichten. Dat appellant pas tijdens het gesprek in het kader van de minnelijke schikking op 1 oktober 2019 de nadere bewijsstukken over zijn persoonlijke situatie heeft overgelegd, komt dan ook voor zijn risico. Gelet op het voorgaande, heeft verweerder zich terecht op het

standpunt gesteld dat de beslissing van 27 augustus 2019 niet is herroepen wegens een aan de examencommissie te wijten onrechtmatigheid.

Slotsom

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Vanwege het in overweging 2.2.1 geconstateerde gebrek, bestaat aanleiding verweerder te veroordelen in de proceskosten. Daarbij wordt voor het indienen van het beroepschrift 1 punt toegekend met een waarde van € 525,- en een wegingsfactor 1. Ook dient verweerder het door appellant betaalde griffierecht ter hoogte van € 48,- te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg tot vergoeding van appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 525,-, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg het door appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,- vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/046**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Streefkerk
Datum uitspraak	:	12 augustus 2020
Partijen	:	appellant en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	fraude herstelsanctie iudicium (summa) cum laude plagiaat punitief sanctie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b OER: artikel 9.14
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het College stelt vast dat het beroep van appellant niet is gericht tegen de waardering van het verslag van opdracht 3 met het cijfer 1 en de toekenning van een F (fail) voor het desbetreffende vak. Het College zal zich daarom uitsluitend buigen over de vraag of de mededelingen in de beslissing van 8 oktober 2019 dat appellant niet meer in aanmerking komt voor het iudicium (summa) cum laude en dat een aantekening van de beslissing in het studentendossier wordt gemaakt, zijn aan te merken als bestraffende sancties. 2.3.2. Hierbij is in de eerste plaats van belang om vast te stellen dat artikel 7.12b van de WHW slechts als bestraffende sancties kent de uitsluiting van het maken van tentamens gedurende de termijn van ten hoogste een jaar en de definitieve beëindiging van de inschrijving. Het niet-behalen van een vak als gevolg van fraude is niet een bestraffende sanctie, maar een herstelsanctie (zie bijvoorbeeld de uitspraak van het College in zaak nr. 2019/113, www.cbho.nl) 2.3.3. Het College is van oordeel dat de mededelingen in de beslissing van de examencommissie van 18 oktober 2019 over het iudicium en over de aantekening in het studentendossier, anders dan appellant betoogt, niet zijn aan te merken als bestraffende sancties. 2.3.4. Wat betreft de mededeling over het iudicium (summa) cum laude is van belang dat voor het behalen van dit iudicium een aparte beslissing is vereist aan het einde van de bachelor die een eigen beoordeling kent. Bij de beoordeling of het iudicium moet worden toegekend, is een geconstateerde fraude weliswaar onderdeel van die beoordeling, maar dat maakt niet dat de mededeling van de examencommissie over het iudicium in de beslissing van 18 oktober 2019 een sanctiebesluit is, zoals verweerder ook ter zitting heeft bevestigd. Het College merkt in dit kader wel op dat, zoals verweerder ook ter zitting van het College heeft erkend, de formulering van de mededeling in de beslissing anders had gekund, omdat deze ten onrechte de indruk kan wekken dat wel al bindend wordt beslist over het mogelijke iudicium. Verweerder heeft in dit kader toegelicht dat eerdere fraudebeslissingen de mededeling over het iudicium (summa) cum laude niet bevatten en dat het niet-behalen van het iudicium vanwege een fraudebeslissing voor studenten vervolgens als een verrassing kwam. Om die reden heeft de examencommissie besloten om in haar fraudebeslissingen alvast een mededeling te doen over het iudicium. Dat de formulering van de mededeling over het iudicium anders had gekund, neemt echter niet weg dat die mededeling geen bestraffende

sanctie is. De beslissing over het iudicium (summa) cum laude is met die mededeling immers niet genomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 oktober 2019 heeft de examencommissie Industrial Engineering and Management (hierna: de examencommissie) appellant laten weten dat plagiaat is vastgesteld bij een verslag voor het vak Dynamics of Engineering Systems, dat het verslag met het cijfer 1 is gewaardeerd, dat voor het desbetreffende vak een F (fail) zal worden toegekend en dat geen mogelijkheid bestaat voor het ontvangen van het iudicium cum laude of summa cum laude ongeacht behaalde resultaten. Daarnaast heeft de examencommissie laten weten dat een aantekening van de beslissing in het dossier van appellant wordt opgenomen.

Bij beslissing van 3 maart 2020 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep tegen deze beslissing ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 juli 2020 waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris van verweerder, is verschenen. Namens de examencommissie is verschenen J.P. Weenstra.

2. Overwegingen

Het relevante juridische kader

2.1. In artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) staat dat indien een student of extraneus fraudeert, de examencommissie de betrokkene het recht kan ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Op grond van artikel 9.14, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2018-2019 voor onder meer de bacheloropleiding Industrial Engineering and Management (hierna: OER) wordt onder fraude verstaan het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn of andermans kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt. Onder fraude wordt, op grond van het tweede lid, ook verstaan het plegen van plagiaat, hetgeen het overnemen van andermans werk zonder correcte bronvermelding is.

In artikel 9.14, derde lid, van de OER is bepaald dat indien een student fraudeert de examencommissie hem het recht kan ontzeggen een of meer tentamens of examens af te leggen gedurende ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan de examencommissie het college van bestuur gelet op het vierde lid voorstellen de inschrijving voor de opleiding van de student definitief beëindigen.

De besluitvorming

2.2. Appellant volgt de bacheloropleiding Industrial Engineering and Management aan de Rijksuniversiteit Groningen. Voor het vak Dynamics of Engineering Systems moest appellant samen met een groepje een groepsopdracht (opdracht 3) maken. Geconstateerd is dat de tekst van deel 3.3.C van de door groep 6 en groep 18 ingeleverde opdrachten voor 99% overlap vertonen. Daarom heeft de examencommissie appellant bij beslissing 18 oktober 2019 laten weten dat de groepsopdracht met het cijfer 1 is gewaardeerd en dat hij het vak Dynamics of Engineering Systems niet heeft gehaald. Daarnaast heeft de examencommissie appellant laten weten dat hij geen kans meer maakt op het iudicium cum laude of summa cum laude en dat van de beslissing van 18 oktober 2019 aantekening wordt gemaakt in zijn dossier. Appellant is het niet eens met deze beslissing en hij heeft daartegen administratief beroep ingesteld.

2.2.1. Verweerder heeft het administratief beroep van appellant bij zijn beslissing van 3 maart 2020 ongegrond verklaard. Volgens verweerder hebben de groepen 6 en 18 plagiaat gepleegd, omdat er in deel 3.3.C van de ingeleverde opdrachten een tekstoverlap bestaat van 99%. Ieder groepslid, dus ook appellant, is verantwoordelijk voor de ingeleverde opdracht. De opgelegde sanctie bestaat uit het toekennen van het cijfer 1 voor de ingeleverde opdracht, waardoor appellant niet meer kan slagen voor het vak. Deze sanctie is niet onredelijk, aldus verweerder. Daarbij heeft verweerder opgemerkt dat het niet meer kunnen halen van het iudicium cum laude of summa cum laude geen sanctie is, maar een rechtsgevolg van de geconstateerde fraude. De aantekening van de fraude in het dossier is nodig om bijvoorbeeld in geval van recidive een zorgvuldige beslissing te kunnen nemen, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder van 3 maart 2020. Hij heeft zich neergelegd bij de herstelsanctie dat hij voor het verslag van opdracht 3 het cijfer 1 heeft gekregen en dat hij het vak daarom niet heeft behaald. Appellant is het echter niet eens met de andere aan hem opgelegde bestraffende sancties, te weten de aantekening van de fraude in zijn dossier en het niet meer cum laude of summa cum laude kunnen afstuderen. Volgens appellant heeft verweerder ten onrechte gesteld dat het niet meer kunnen behalen van het iudicium (summa) cum laude geen sanctie is. De aard van de kwalificatie fraude en het gevolg van die kwalificatie is juist bestraffend. De aantekening in het dossier kan verder grote gevolgen hebben voor een volgende keer dat hij weer de dupe is van het gedrag van groepsgenoten. Hij krijgt in feite een onterechte gele kaart, met als niet te voorkomen gevolg een rode kaart, aldus appellant. Bovendien is de aantekening van fraude in het dossier raadpleegbaar voor medewerkers bij een interne selectie of het kwalificeren voor een bepaalde opdracht of master. Verder voert appellant in dit kader aan dat hij niet als individu punitief aansprakelijk kan worden gehouden. Er waren geen duidelijke instructies en er was geen tool ter beschikking gesteld om plagiaat te voorkomen. Elke verwijtbaarheid ontbreekt en om die reden kan dan ook geen bestraffende sanctie worden opgelegd voor door anderen gepleegde fraude, aldus appellant.

De beoordeling door het College

2.3.1. Het College stelt vast dat het beroep van appellant niet is gericht tegen de waardering van het verslag van opdracht 3 met het cijfer 1 en de toekenning van een F (fail) voor het desbetreffende vak. Het College zal zich daarom uitsluitend buigen over de vraag of de mededelingen in de beslissing van 8 oktober 2019 dat appellant niet meer in aanmerking komt voor het iudicium (summa) cum laude en dat een

aantekening van de beslissing in het studentendossier wordt gemaakt, zijn aan te merken als bestraffende sancties.

2.3.2. Hierbij is in de eerste plaats van belang om vast te stellen dat artikel 7.12b van de WHW slechts als bestraffende sancties kent de uitsluiting van het maken van tentamens gedurende de termijn van ten hoogste een jaar en de definitieve beëindiging van de inschrijving. Het niet-behalen van een vak als gevolg van fraude is niet een bestraffende sanctie, maar een herstelsanctie (zie bijvoorbeeld de uitspraak van het College in zaak nr. 2019/113, www.cbho.nl)

2.3.3. Het College is van oordeel dat de mededelingen in de beslissing van de examencommissie van 18 oktober 2019 over het iudicium en over de aantekening in het studentendossier, anders dan appellant betoogt, niet zijn aan te merken als bestraffende sancties.

2.3.4. Wat betreft de mededeling over het iudicium (summa) cum laude is van belang dat voor het behalen van dit iudicium een aparte beslissing is vereist aan het einde van de bachelor die een eigen beoordeling kent. Bij de beoordeling of het iudicium moet worden toegekend, is een geconstateerde fraude weliswaar onderdeel van die beoordeling, maar dat maakt niet dat de mededeling van de examencommissie over het iudicium in de beslissing van 18 oktober 2019 een sanctiebesluit is, zoals verweerder ook ter zitting heeft bevestigd. Het College merkt in dit kader wel op dat, zoals verweerder ook ter zitting van het College heeft erkend, de formulering van de mededeling in de beslissing anders had gekund, omdat deze ten onrechte de indruk kan wekken dat wel al bindend wordt beslist over het mogelijke iudicium. Verweerder heeft in dit kader toegelicht dat eerdere fraudebeslissingen de mededeling over het iudicium (summa) cum laude niet bevatten en dat het niet-behalen van het iudicium vanwege een fraudebeslissing voor studenten vervolgens als een verrassing kwam. Om die reden heeft de examencommissie besloten om in haar fraudebeslissingen alvast een mededeling te doen over het iudicium. Dat de formulering van de mededeling over het iudicium anders had gekund, neemt echter niet weg dat die mededeling geen bestraffende sanctie is. De beslissing over het iudicium (summa) cum laude is met die mededeling immers niet genomen.

2.3.5. Wat betreft de mededeling over de aantekening in het studentendossier, stelt het College vast dat die aantekening een administratieve en daarmee feitelijke handeling is. Bovendien treedt een eventueel gevolg van een geconstateerde fraude voor een eventuele tweede constatering van fraude niet in als gevolg van de aantekening van de fraude in het studentendossier van appellant, maar als gevolg van de bij beslissing van 18 oktober 2019 vastgestelde fraude. Tegen een eventuele sanctiebeslissing naar aanleiding van een tweede fraudeconstatering staan wederom rechtsmiddelen open en in een procedure bestaat dan ruimte om te betogen dat het meenemen van de eerste fraudeconstatering onterecht is. Niet vast staat dus dat appellant bij een tweede constatering van fraude direct een rode kaart krijgt als gevolg van deze administratieve, feitelijke handeling.

2.3.6. Omdat het beroep van appellant niet is gericht tegen de herstelsanctie van het niet-behalen van het vak en omdat de twee mededelingen in de beslissing van de examencommissie geen bestraffende sanctiebesluiten zijn, behoeft het betoog van appellant dat hij niet als individu punitief aansprakelijk kan worden gehouden voor de geconstateerde fraude, geen behandeling. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie van 18 oktober 2019 terecht bij zijn beslissing van 3 maart 2020 in stand gelaten.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/047**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Streefkerk
Datum uitspraak	:	12 augustus 2020
Partijen	:	appellante en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	fraude herstelsanctie iudicium (summa) cum laude plagiaat punitief sanctie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b WHW: artikel 7.12b, tweede lid OER: artikel 9.14, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het College stelt vast dat het beroep van appellante niet is gericht tegen de waardering van het verslag van opdracht 3 met het cijfer 1 en de toekenning van een F (fail) voor het desbetreffende vak. Het College zal zich daarom uitsluitend buigen over de vraag of de mededelingen in de beslissing van 8 oktober 2019 dat appellante niet meer in aanmerking komt voor het iudicium (summa) cum laude en dat een aantekening van de beslissing in het studentendossier wordt gemaakt, zijn aan te merken als bestraffende sancties. 2.3.2. Hierbij is in de eerste plaats van belang om vast te stellen dat artikel 7.12b van de WHW slechts als bestraffende sancties kent de uitsluiting van het maken van tentamens gedurende de termijn van ten hoogste een jaar en de definitieve beëindiging van de inschrijving. Het niet-behalen van een vak als gevolg van fraude is niet een bestraffende sanctie, maar een herstelsanctie (zie bijvoorbeeld de uitspraak van het College in zaak nr. 2019/113) 2.3.3. Het College is van oordeel dat de mededelingen in de beslissing van de examencommissie van 18 oktober 2019 over het iudicium en over de aantekening in het studentendossier, anders dan appellante betoogt, niet zijn aan te merken als bestraffende sancties. 2.3.4. Wat betreft de mededeling over het iudicium (summa) cum laude is van belang dat voor het behalen van dit iudicium een aparte beslissing is vereist aan het einde van de bachelor die een eigen beoordeling kent. Bij de beoordeling of het iudicium moet worden toegekend, is een geconstateerde fraude weliswaar onderdeel van die beoordeling, maar dat maakt niet dat de mededeling van de examencommissie over het iudicium in de beslissing van 18 oktober 2019 een sanctiebesluit is, zoals verweerder ook ter zitting heeft bevestigd. Het College merkt in dit kader wel op dat, zoals verweerder ook ter zitting van het College heeft erkend, de formulering van de mededeling in de beslissing anders had gekund, omdat deze ten onrechte de indruk kan wekken dat wel al bindend wordt beslist over het mogelijke iudicium. Verweerder heeft in dit kader toegelicht dat eerdere fraudebeslissingen de mededeling over het iudicium (summa) cum laude niet bevatten en dat het niet-behalen van het iudicium vanwege een fraudebeslissing voor studenten vervolgens als een verrassing kwam. Om die reden heeft de examencommissie besloten om in haar fraudebeslissingen alvast een mededeling te doen over het iudicium. Dat de formulering van de mededeling over het iudicium anders had gekund, neemt niet weg dat die mededeling geen bestraffende sanctie

is. De beslissing over het iudicium (summa) cum laude is met die mededeling immers niet genomen.
2.3.5. Wat betreft de mededeling over de aantekening in het studentendossier, stelt het College vast dat die aantekening een administratieve en daarmee feitelijke handeling is. Bovendien treedt een gevolg van een geconstateerde fraude voor een eventuele tweede constatering van fraude niet in als gevolg van de aantekening van de fraude in het studentendossier van appellant, maar als gevolg van de bij beslissing van 18 oktober 2019 vastgestelde fraude. Tegen een eventuele sanctiebeslissing naar aanleiding van een tweede fraudeconstatering staan rechtsmiddelen open en in een procedure bestaat dan ruimte om te betogen dat het meenemen van de eerste fraudeconstatering onterecht is. Niet vast staat dus dat appellante bij een tweede constatering van fraude direct een rode kaart krijgt als gevolg van deze administratieve, feitelijke handeling.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 oktober 2019 heeft de examencommissie Industrial Engineering and Management (hierna: de examencommissie) appellante laten weten dat plagiaat is vastgesteld bij een verslag voor het vak Dynamics of Engineering Systems, dat het verslag met het cijfer 1 is gewaardeerd, dat voor het desbetreffende vak een F (fail) zal worden toegekend en dat geen mogelijkheid bestaat voor het ontvangen van het iudicium cum laude of summa cum laude ongeacht behaalde resultaten. Daarnaast heeft de examencommissie laten weten dat een aantekening van de beslissing in het dossier van appellante wordt opgenomen.

Bij beslissing van 3 maart 2020 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep tegen deze beslissing ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 juli 2020 waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris van verweerder, is verschenen. Namens de examencommissie is verschenen J.P. Weenstra.

2. Overwegingen

Het relevante juridische kader

2.1. In artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) staat dat indien een student of extraneus fraudeert, de examencommissie de betrokkene het recht kan ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude

kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Op grond van artikel 9.14, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2018-2019 voor onder meer de bacheloropleiding Industrial Engineering and Management (hierna: OER) wordt onder fraude verstaan het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn of andermans kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt. Onder fraude wordt, op grond van het tweede lid, ook verstaan het plegen van plagiaat, hetgeen het overnemen van andermans werk zonder correcte bronvermelding is.

In artikel 9.14, derde lid, van de OER is bepaald dat indien een student fraudeert de examencommissie hem het recht kan ontzeggen een of meer tentamens of examens af te leggen gedurende ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan de examencommissie het college van bestuur gelet op het vierde lid voorstellen de inschrijving voor de opleiding van de student definitief beëindigen.

De besluitvorming

2.2. Appellante volgt de bacheloropleiding Industrial Engineering and Management aan de Rijksuniversiteit Groningen. Voor het vak Dynamics of Engineering Systems moest appellante samen met een groepje een groepsopdracht (opdracht 3) maken. Geconstateerd is dat de tekst van deel 3.3.C van de door groep 6 en groep 18 ingeleverde opdrachten voor 99% overlap vertonen. Daarom heeft de examencommissie appellante bij beslissing 18 oktober 2019 laten weten dat de groepsopdracht met het cijfer 1 is gewaardeerd en dat zij het vak Dynamics of Engineering Systems niet heeft gehaald. Daarnaast heeft de examencommissie appellante laten weten dat zij geen kans meer maakt op het iudicium cum laude of summa cum laude en dat van de beslissing van 18 oktober 2019 aantekening wordt gemaakt in haar dossier. Appellante is het niet eens met deze beslissing en zij heeft daartegen administratief beroep ingesteld.

2.2.1. Verweerder heeft het administratief beroep van appellante bij zijn beslissing van 3 maart 2020 ongegrond verklaard. Volgens verweerder hebben de groepen 6 en 18 plagiaat gepleegd, omdat er in deel 3.3.C van de ingeleverde opdrachten een tekstoverlap bestaat van 99%. Ieder groepslid, dus ook appellante, is verantwoordelijk voor de ingeleverde opdracht. De opgelegde sanctie bestaat uit het toekennen van het cijfer 1 voor de ingeleverde opdracht, waardoor appellante niet meer kan slagen voor het vak. Deze sanctie is niet onredelijk, aldus verweerder. Daarbij heeft verweerder opgemerkt dat het niet meer kunnen halen van het iudicium cum laude of summa cum laude geen sanctie is, maar een rechtsgevolg van de geconstateerde fraude. De aantekening van de fraude in het dossier is nodig om bijvoorbeeld in geval van recidive een zorgvuldige beslissing te kunnen nemen, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder van 3 maart 2020. Zij heeft zich neergelegd bij de herstelsanctie dat zij voor het verslag van opdracht 3 het cijfer 1 heeft gekregen en dat zij het vak daarom niet heeft behaald. Appellante is het echter niet eens met de andere aan haar opgelegde bestraffende sancties, te weten de aantekening van de fraude in haar dossier en het niet meer cum laude of summa cum laude kunnen afstuderen. Volgens appellante heeft verweerder ten onrechte gesteld dat het niet meer kunnen behalen van het iudicium (summa) cum laude geen sanctie is. De aard van de kwalificatie fraude en het gevolg van die kwalificatie is juist bestraffend. De aantekening in het dossier kan verder grote gevolgen hebben voor een volgende keer dat zij weer de dupe is van het gedrag van groepsgenoten. Zij krijgt in feite een onterechte gele kaart, met als niet te voorkomen gevolg een rode kaart, aldus appellante. Bovendien is de aantekening van fraude in het dossier raadpleegbaar voor medewerkers bij een interne selectie of het kwalificeren voor een bepaalde opdracht of master. Verder voert appellante in dit kader aan dat zij niet als individu punitief aansprakelijk kan worden gehouden. Er waren geen duidelijke instructies en er was geen tool ter beschikking gesteld om plagiaat te voorkomen. Elke verwijtbaarheid ontbreekt en om

die reden kan dan ook geen bestraffende sanctie worden opgelegd voor door anderen gepleegde fraude, aldus appellante.

De beoordeling door het College

2.3.1. Het College stelt vast dat het beroep van appellante niet is gericht tegen de waardering van het verslag van opdracht 3 met het cijfer 1 en de toekenning van een F (fail) voor het desbetreffende vak. Het College zal zich daarom uitsluitend buigen over de vraag of de mededelingen in de beslissing van 8 oktober 2019 dat appellante niet meer in aanmerking komt voor het iudicium (summa) cum laude en dat een aantekening van de beslissing in het studentendossier wordt gemaakt, zijn aan te merken als bestraffende sancties.

2.3.2. Hierbij is in de eerste plaats van belang om vast te stellen dat artikel 7.12b van de WHW slechts als bestraffende sancties kent de uitsluiting van het maken van tentamens gedurende de termijn van ten hoogste een jaar en de definitieve beëindiging van de inschrijving. Het niet-behalen van een vak als gevolg van fraude is niet een bestraffende sanctie, maar een herstelsanctie (zie bijvoorbeeld de uitspraak van het College in zaak nr. 2019/113)

2.3.3. Het College is van oordeel dat de mededelingen in de beslissing van de examencommissie van 18 oktober 2019 over het iudicium en over de aantekening in het studentendossier, anders dan appellante betoogt, niet zijn aan te merken als bestraffende sancties.

2.3.4. Wat betreft de mededeling over het iudicium (summa) cum laude is van belang dat voor het behalen van dit iudicium een aparte beslissing is vereist aan het einde van de bachelor die een eigen beoordeling kent. Bij de beoordeling of het iudicium moet worden toegekend, is een geconstateerde fraude weliswaar onderdeel van die beoordeling, maar dat maakt niet dat de mededeling van de examencommissie over het iudicium in de beslissing van 18 oktober 2019 een sanctiebesluit is, zoals verweerder ook ter zitting heeft bevestigd. Het College merkt in dit kader wel op dat, zoals verweerder ook ter zitting van het College heeft erkend, de formulering van de mededeling in de beslissing anders had gekund, omdat deze ten onrechte de indruk kan wekken dat wel al bindend wordt beslist over het mogelijke iudicium. Verweerder heeft in dit kader toegelicht dat eerdere fraudebeslissingen de mededeling over het iudicium (summa) cum laude niet bevatten en dat het niet-behalen van het iudicium vanwege een fraudebeslissing voor studenten vervolgens als een verrassing kwam. Om die reden heeft de examencommissie besloten om in haar fraudebeslissingen alvast een mededeling te doen over het iudicium. Dat de formulering van de mededeling over het iudicium anders had gekund, neemt niet weg dat die mededeling geen bestraffende sanctie is. De beslissing over het iudicium (summa) cum laude is met die mededeling immers niet genomen.

2.3.5. Wat betreft de mededeling over de aantekening in het studentendossier, stelt het College vast dat die aantekening een administratieve en daarmee feitelijke handeling is. Bovendien treedt een gevolg van een geconstateerde fraude voor een eventuele tweede constatering van fraude niet in als gevolg van de aantekening van de fraude in het studentendossier van appellant, maar als gevolg van de bij beslissing van 18 oktober 2019 vastgestelde fraude. Tegen een eventuele sanctiebeslissing naar aanleiding van een tweede fraudeconstatering staan rechtsmiddelen open en in een procedure bestaat dan ruimte om te betogen dat het meenemen van de eerste fraudeconstatering onterecht is. Niet vast staat dus dat appellante bij een tweede constatering van fraude direct een rode kaart krijgt als gevolg van deze administratieve, feitelijke handeling.

2.3.6. Omdat het beroep van appellante niet is gericht tegen de herstelsanctie van het niet-behalen van het vak en omdat de twee mededelingen in de beslissing van de examencommissie geen bestraffende sanctiebesluiten zijn, behoeft het betoog van appellante dat zij niet als individu punitief aansprakelijk kan worden gehouden voor de geconstateerde fraude, geen behandeling. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie van 18 oktober 2019 terecht bij zijn beslissing van 3 maart 2020 in stand gelaten.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/048**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	15 juli 2020
Partijen	:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	afronden beoordeling cesuur kennen en kunnen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Examenreglement: bijlage 7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. De stelling van appellant in beroep dat vraag 11 onduidelijk was en dat zijn antwoord goed gerekend had moeten worden, heeft betrekking op de waardering van het antwoord van appellant op die vraag. Gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader kan dat betoog niet leiden tot het ermee beoogde doel. Het College kan immers slechts onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard. Wat betreft de verwijzing van appellant ter zitting naar twee andere vragen (vraag 7 en 13) die uit het tentamen zijn gehaald, heeft het CBE ter zitting toegelicht dat één vraag achterhaald was door nieuwe jurisprudentie en de andere vraag ten onrechte twee goede antwoorden had. Dit was niet aan de orde bij vraag 11, aldus het CBE. Het College ziet, gelet op deze toelichting van het CBE, die appellant niet heeft betwist, in de omstandigheid dat vraag 11 is gehandhaafd, geen reden om aan te nemen dat procedurele normen zijn geschonden. Het CBE heeft toegelicht dat bij de uitslagbepaling de term “cesuur” wordt gehanteerd. Dit betreft de score die moet zijn gehaald voor een voldoende op het tentamen. De cesuur wordt uitgedrukt in twee getallen. Daarbij heeft het CBE gewezen op bijlage 7 van het Examenreglement. Daarin staat de volgende passage: “*Scorecesuur* bestaat uit twee cijfers (bijvoorbeeld 26/27) *Eerste score voldoende* – die leidt tot een 6 – is gelijk aan: naar boven afronden precieze cesuur *Laatste score onvoldoende* – die nog leidt tot een 5 – is gelijk aan: (Eerste score voldoende)-1” Volgens het CBE kan appellant niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het “naar boven afronden” alleen aan de orde is bij het cijfer 6. Uit de Richtlijnen voor de berekening van de cesuur, volgend uit het Examenreglement gelezen in samenhang met bijlage 7 bij het Examenreglement, dat de score per definitie naar boven afgerond dient te worden om te komen tot de precieze cesuur, aldus het CBE. Het College stelt vast dat voor de berekening van het cijfer 6 de cesuur bij het tentamen “Inleiding bestuursrecht” uit op 19,875, naar boven afgerond 20. Een score van 20 tot 22 leidde tot het cijfer 6. Voor de berekening van cijfer 7 kwam de cesuur uit op 22,125, naar boven afgerond 23. Een score van 23 of 24 leidde bij het tentamen “Inleiding bestuursrecht” tot het cijfer 7. Het College begrijpt appellant zo dat hij meent dat het “naar boven afronden” een uitzondering zou zijn, die alleen is bedoeld voor toepassing op de grens van een voldoende en onvoldoende en dat in

andere gevallen - zoals bij de score voor het cijfer 7 - niet zou gelden, waardoor bij een score van 22 al het cijfer 7 zou moeten worden toegekend. Het College ziet evenwel, gezien de toelichting van het CBE, geen aanknopingspunten om dat standpunt van appellant te volgen. Indien de lezing van appellant de bedoeling was geweest, had het in de rede gelegen dat dit in het Examenreglement zou zijn benoemd en toegelicht, wat niet is gebeurd. De afrondingsregels zien naar het oordeel van het College op alle grenssituaties tussen twee cijfers, niet alleen de grens tussen een 5 en een 6. Het College ziet dan ook geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de cijferberekening in strijd is geweest met procedurele normen.
De conclusie is dat het CBE terecht heeft geoordeeld dat bij de beoordeling van het vak “Inleiding bestuursrecht” is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard.
De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep van de Open Universiteit (hierna ook: het CBE), verweerder

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 december 2019 heeft de Examencommissie aan appellant bericht dat de examinator het cijfer 6 heeft toegekend voor het tentamen “Inleiding bestuursrecht”.

Bij beslissing van 11 maart 2020 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 1 juli 2020, waar appellant bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door S.E.M. van der Westen LLB, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen.

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke

rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de door het CBE in stand gelaten beoordeling van zijn cijfer voor het tentamen “Inleiding bestuursrecht”. Hij stelt dat vraag 11 onduidelijk was en hetzij goed gerekend had moeten worden, hetzij geschrapt zou moeten worden. Hierbij heeft appellant ter zitting erop gewezen dat twee andere vragen in het tentamen wel zijn geschrapt. Verder kan appellant zich niet verenigen met de cijferberekening. Hij meent dat aan hem het cijfer 7 had moeten worden toegekend. Hij stelt in dat verband dat het “naar boven afronden” om tot de precieze cesuur te komen alleen aan de orde is bij de grens tussen een onvoldoende (5) en een voldoende (6) en niet bij het cijfer 7.

2.3. De stelling van appellant in beroep dat vraag 11 onduidelijk was en dat zijn antwoord goed gerekend had moeten worden, heeft betrekking op de waardering van het antwoord van appellant op die vraag. Gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader kan dat betoog niet leiden tot het ermee beoogde doel. Het College kan immers slechts onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard.
Wat betreft de verwijzing van appellant ter zitting naar twee andere vragen (vraag 7 en 13) die uit het tentamen zijn gehaald, heeft het CBE ter zitting toegelicht dat één vraag achterhaald was door nieuwe jurisprudentie en de andere vraag ten onrechte twee goede antwoorden had. Dit was niet aan de orde bij vraag 11, aldus het CBE. Het College ziet, gelet op deze toelichting van het CBE, die appellant niet heeft betwist, in de omstandigheid dat vraag 11 is gehandhaafd, geen reden om aan te nemen dat procedurele normen zijn geschonden.
Het CBE heeft toegelicht dat bij de uitslagbepaling de term “cesuur” wordt gehanteerd. Dit betreft de score die moet zijn gehaald voor een voldoende op het tentamen. De cesuur wordt uitgedrukt in twee getallen. Daarbij heeft het CBE gewezen op bijlage 7 van het Examenreglement. Daarin staat de volgende passage: “*Scorecesuur* bestaat uit twee cijfers (bijvoorbeeld 26/27)
Eerste score voldoende – die leidt tot een 6 – is gelijk aan: naar boven afronden precieze cesuur
Laatste score onvoldoende – die nog leidt tot een 5 – is gelijk aan: (Eerste score voldoende)-1”
Volgens het CBE kan appellant niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het “naar boven afronden” alleen aan de orde is bij het cijfer 6. Uit de Richtlijnen voor de berekening van de cesuur, volgend uit het Examenreglement gelezen in samenhang met bijlage 7 bij het Examenreglement, dat de score per definitie naar boven afgerond dient te worden om te komen tot de precieze cesuur, aldus het CBE.
Het College stelt vast dat voor de berekening van het cijfer 6 de cesuur bij het tentamen “Inleiding bestuursrecht” uit op 19,875, naar boven afgerond 20. Een score van 20 tot 22 leidde tot het cijfer 6. Voor de berekening van cijfer 7 kwam de cesuur uit op 22,125, naar boven afgerond 23. Een score van 23 of 24 leidde bij het tentamen “Inleiding bestuursrecht” tot het cijfer 7.
Het College begrijpt appellant zo dat hij meent dat het “naar boven afronden” een uitzondering zou zijn, die alleen is bedoeld voor toepassing op de grens van een voldoende en onvoldoende en dat in andere gevallen - zoals bij de score voor het cijfer 7 - niet zou gelden, waardoor bij een score van 22 al het cijfer 7 zou moeten worden toegekend. Het College ziet evenwel, gezien de toelichting van het CBE, geen aanknopingspunten om dat standpunt van appellant te volgen. Indien de lezing van appellant de bedoeling was geweest, had het in de rede gelegen dat dit in het Examenreglement zou zijn benoemd en toegelicht, wat niet is gebeurd. De afrondingsregels zien naar het oordeel van het College op alle grenssituaties tussen twee cijfers, niet alleen de grens tussen een 5 en een 6. Het College ziet dan ook geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de cijferberekening in strijd is geweest met procedurele normen.
De conclusie is dat het CBE terecht heeft geoordeeld dat bij de beoordeling van het vak “Inleiding bestuursrecht” is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard.
De betogen slagen niet.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/049**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Streefkerk
Datum uitspraak	:	12 augustus 2020
Partijen	:	appellante en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	bestuurlijke sanctie bijzondere instelling onderzoekshandeling onrechtmatigheid onvoldoende rechtsgevolg studievertraging taalgebruik
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, vijfde lid Awb: artikel 5:2, aanhef en onder a Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b OER: artikel 3.5
Uitspraak	:	Deels gegrond, deels niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	*i. De beslissing van verweerder voor zover deze gaat over de beoordelingen van 19 december 2019 en 8 januari 2020*

2.2.4. Omdat verweerder het administratief beroep tegen de beslissingen van 19 december 2019 en 8 januari 2020 gegrond heeft verklaard wegens een aan de examinatoren te wijten onrechtmatigheid en hij die beslissingen ook had moeten vernietigen, ligt een vergoeding van de gemaakte kosten in administratief beroep voor de hand. Naar het oordeel van het College is verweerder ook, anders dan hij stelt, bevoegd om die vergoeding vast te stellen. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 9 december 2013 in zaak nr. 2013/137, www.cbho.nl), bestaat geen grond voor het oordeel dat de Awb niet op het handelen van bijzondere instellingen van toepassing is. In artikel 7:28, tweede lid, van de Awb is bepaald dat de kosten, die de belanghebbende in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan uitsluitend worden vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens een aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. In dat geval stelt het beroepsorgaan de vergoeding vast die het bestuursorgaan verschuldigd is. Op grond van die bepaling heeft verweerder als beroepsorgaan de bevoegdheid om in zijn beslissing de vergoeding vast te stellen. Vast staat dat, hoewel verweerder die vergoeding in de bestreden beslissing van 27 maart 2020 niet heeft vastgesteld, de kosten in verband met de behandeling van het administratief beroep inmiddels wel aan appellante zijn vergoed. Het College ziet daarom geen aanleiding om de bestreden beslissing van verweerder in zoverre te vernietigen.

ii. De beslissing van verweerder voor zover deze gaat over de brief van de examensubcommissie

2.2.5. Verweerder heeft het administratief beroep tegen de brief van de examensubcommissie van 21 november 2019 ongegrond verklaard. Ter zitting van het College heeft verweerder gesteld dat hij de brief van de examensubcommissie heeft aangemerkt als beslissing, gericht op rechtsgevolg. Dat standpunt deelt het College niet. Daarvoor is het volgende van belang.

2.2.6. Zoals uit de brief van de examensubcommissie volgt, heeft zij een melding van een vermoeden van fraude ontvangen van de beoordelaars van de masterthese. Daarop heeft de examensubcommissie een onderzoek ingesteld met als doel de beantwoording van de vraag of appellante fraude heeft gepleegd en zo ja of daarop een bestuurlijke sanctie in de zin van artikel 5:2, aanhef en onder a, van de Awb zou moeten volgen. In het kader van dat onderzoek heeft een gesprek met appellante plaatsgevonden. Om elke twijfel weg te nemen, heeft de examensubcommissie, ook in het kader van het onderzoek naar het vermoeden van fraude, besloten om appellante in de gelegenheid te stellen haar these mondeling te verdedigen ten overstaan van twee onafhankelijke deskundigen. Ter zitting van het College heeft verweerder bevestigd dat die verdediging heeft plaatsgevonden in het kader van het onderzoek naar het vermoeden van fraude. Omdat de verdediging het vermoeden van fraude volgens de examensubcommissie niet heeft kunnen bevestigen, heeft zij geen bestuurlijke sanctie opgelegd als bedoeld in artikel 5:2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb. Gelet op het voorgaande dient de verdediging ten overstaan van de deskundigen te worden aangemerkt als een onderzoekshandeling in verband met het vermoeden van fraude. Daarmee is de brief van 21 november 2019 niet zelfstandig op rechtsgevolg gericht, maar gaat het om een feitelijke (onderzoeks)handeling. De brief heeft immers slechts feitelijk tot gevolg dat appellante in de gelegenheid wordt gesteld haar masterthese te verdedigen. Hiermee is echter niet gezegd dat een bezwarende beslissing in de vorm van een bestuurlijke sanctie hoe dan ook zou volgen. De stelling van appellante dat de deskundigen de opdracht onjuist hebben uitgevoerd, omdat zij de masterthese inhoudelijk hebben beoordeeld en de fraude niet hebben onderzocht, ziet op de wijze waarop de onderzoekshandeling is uitgevoerd door de deskundigen. Dat die handeling onjuist is uitgevoerd, zoals appellante stelt, maakt de brief van 21 november 2019 echter nog geen beslissing, gericht op rechtsgevolg. Het oordeel is dan ook dat de brief van de examensubcommissie van 21 november 2019, anders dan verweerder heeft aangenomen, niet is aan te merken als een beslissing waartegen rechtsmiddelen openstaan. Verweerder heeft het administratief beroep tegen de brief van de examensubcommissie ten onrechte ongegrond verklaard. De beslissing van verweerder van 27 maart 2020 komt om die reden in zoverre voor vernietiging in aanmerking. Het College zal het administratief beroep tegen deze brief op grond van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb alsnog niet-ontvankelijk verklaren en bepalen dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van beslissing van verweerder van 27 maart 2020.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Op 21 november 2019 heeft de examensubcommissie Pedagogische Wetenschappen (hierna: de examensubcommissie) appellante schriftelijk laten weten dat de eerste en tweede beoordelaar van haar masterthese melding hebben gemaakt van een vermoeden van fraude. De examensubcommissie heeft appellante daarop in de gelegenheid gesteld haar these mondeling te verdedigen.

Bij beslissing van 19 december 2019 hebben de examinatoren de masterthese van appellante met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 8 januari 2020 hebben de examinatoren een andere versie van de masterthese van appellante met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 27 maart 2020 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep tegen de brief van de examensubcommissie van 21 november 2019 ongegrond en het administratief beroep tegen de beslissingen van 19 december 2019 en 8 januari 2020 gegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 juli 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie is verschenen dr. M. van der Schoot, voorzitter van de Examensubcommissie Pedagogische Wetenschappen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante volgde de masteropleiding Pedagogische Wetenschappen aan de Vrije Universiteit. Zij is in het studiejaar 2018-2019 begonnen met haar masterscriptie. Op 3 november 2019 hebben de beoordelaars van de masterthese een melding bij de examensubcommissie gedaan van een vermoeden van fraude. Reden voor deze melding is de constatering dat de definitieve masterthese volgens de beoordelaars een groot verschil vertoont met eerder ingeleverde conceptversies, zowel wat betreft het taalgebruik als het begrip van de materie. Naar aanleiding van deze melding heeft de examensubcommissie appellante uitgenodigd voor een gesprek op 12 november 2019. Met de door de beoordelaars aangeleverde gegevens en de mondelinge toelichting van appellante beschikte de examensubcommissie echter nog niet over voldoende informatie om tot een beoordeling over een eventuele fraude te komen. Omdat de vermoedens nog niet waren weggenomen, heeft de examensubcommissie appellante in de gelegenheid gesteld om haar mondelinge these te verdedigen ten overstaan van twee onafhankelijke deskundigen. Die mondelinge verdediging heeft plaatsgevonden op 2 december 2019. De deskundigen kwamen tot de conclusie dat appellante op basis van haar presentatie en mondelinge verdediging nog niet voldoet aan de leerdoelen van de masterthese. Daarbij hebben zij geadviseerd om appellante een nieuwe onderzoeksopdracht te geven. Vervolgens heeft de examensubcommissie appellante bij brief van 18 december 2019 laten weten dat ondanks blijvende twijfel, fraude in juridische zin niet bewezen kan worden, dat de melding komt te vervallen en dat geen sancties opgelegd zullen worden.

2.1.1. Daarna hebben de beoordelaars de masterthese van appellante bij beslissing van 19 december 2019 met een onvoldoende beoordeeld. Omdat volgens appellante een onjuiste versie van de masterthese is beoordeeld, hebben de beoordelaars daarna de juiste versie beoordeeld en deze bij beslissing van 8 januari 2020 ook met een onvoldoende gewaardeerd.

2.1.2. Omdat appellante het niet eens is met de brief van de examensubcommissie van 21 november 2019 en de twee beslissingen van de beoordelaars van 19 december 2019 en 8 januari 2020, heeft zij daartegen administratief beroep ingesteld. Verweerder heeft het administratief beroep gericht tegen de brief van de examensubcommissie ongegrond en het administratief beroep gericht tegen de beslissingen over de twee beoordelingen gegrond verklaard.

Het geschil in beroep

2.2. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder van 27 maart 2020. Zij stelt zich wat betreft de gegrondverklaring van het administratief beroep gericht tegen beslissingen over de beoordelingen op het standpunt dat de beslissing van verweerder onvolledig is. Verder heeft verweerder zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat hij niet bevoegd is een oordeel te geven over de verzochte vergoeding van de gemaakte kosten in administratief beroep. Wat betreft de ongegrondverklaring van het administratief beroep tegen de brief van de examensubcommissie van 21 november 2019 betoogt appellante dat de twijfels over fraude onvoldoende reden zijn om een nader onderzoek uit te voeren. Verder ontbreekt het volgens appellante aan een juridische grondslag om een verdediging te verplichten en zelfs als die grondslag er zou zijn, dan had deze verdediging ten overstaan van de eigen beoordelaars moeten plaatsvinden. Bovendien was het de deskundigen niet duidelijk wat van hen werd verwacht en was de insteek van het gesprek voor appellante niet duidelijk. Daar komt bij dat de deskundigen niet onafhankelijk zijn, omdat zij als docenten aan de onderwijsinstelling zijn verbonden. Verweerder is te lichtvaardig tot de conclusie is gekomen dat de examensubcommissie een legitiem doel had om appellante in de gelegenheid te stellen een nader gesprek te voeren met de deskundigen, aldus appellante.

De beoordeling door het College

2.2.1. Het College stelt vast dat appellante gebruik heeft gemaakt van haar herkansingsmogelijkheid en haar masterthese vervolgens heeft aangepast. De masterthese is bij beslissing van 29 januari 2020 met een voldoende beoordeeld. Appellante heeft de opleiding inmiddels dus afgerond. Dat neemt niet weg dat zij nog altijd belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van haar beroep, omdat zij in administratief beroep heeft verzocht om vergoeding van de door haar gemaakte kosten voor die procedure. Ook heeft appellante verweerder bij brief van 13 december 2019 in gebreke gesteld voor de door haar gestelde geleden schade in verband met studievertraging.

i. De beslissing van verweerder voor zover deze gaat over de beoordelingen van 19 december 2019 en 8 januari 2020

2.2.2. Het beroep van appellante voor zover het ziet op de beoordelingen van 19 december 2019 en 8 januari 2020 bevat geen inhoudelijke, maar alleen formele gronden. Zij betoogt in de eerste plaats dat verweerder de beslissingen van 19 december 2019 en 8 januari 2020 had moeten vernietigen en in de tweede plaats dat verweerder zich ten onrechte onbevoegd heeft geacht om zich uit te spreken over de vergoeding van de in administratief beroep gemaakte kosten.

2.2.3. In artikel 7.61, vijfde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) staat dat indien het college van beroep voor de examens het beroep gegrond acht, het de beslissing geheel of gedeeltelijk vernietigt. Het College stelt vast dat verweerder het administratief beroep van appellante gericht tegen de beslissingen van 19 december 2019 en 8 januari 2020 van de examinatoren gegrond heeft verklaard. Hij heeft echter in strijd met artikel 7.61, vijfde lid, van de WHW nagelaten om die beslissingen te vernietigen. Dat, zoals verweerder stelt, de beslissingen van de examinatoren op grond van artikel 3.5, tweede lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de Faculteit der Gedrags- en Bewegingswetenschappen Masteropleiding Pedagogische Wetenschappen (hierna: OER) ongeldig zijn,

omdat appellante gebruik heeft gemaakt van de herkansing, doet hieraan niet af. In artikel 3.5, tweede lid, van de OER staat weliswaar dat in geval van een herkansing de laatste beoordeling geldt, maar daarmee zijn de twee beslissingen van 19 december 2019 en 8 januari 2020 niet van tafel en staan ze nog altijd geregistreerd, zoals verweerder ook ter zitting van het College heeft erkend. Het College ziet daarom aanleiding om de beslissing van verweerder van 27 maart 2020 te vernietigen voor zover daarbij is nagelaten de beslissingen van 19 december 2019 en 8 januari 2020 te vernietigen. Het College zal die beslissingen op grond van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) alsnog vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van de bestreden beslissing van verweerder.

2.2.4. Omdat verweerder het administratief beroep tegen de beslissingen van 19 december 2019 en 8 januari 2020 gegrond heeft verklaard wegens een aan de examinatoren te wijten onrechtmatigheid en hij die beslissingen ook had moeten vernietigen, ligt een vergoeding van de gemaakte kosten in administratief beroep voor de hand. Naar het oordeel van het College is verweerder ook, anders dan hij stelt, bevoegd om die vergoeding vast te stellen. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 9 december 2013 in zaak nr. 2013/137, www.cbho.nl), bestaat geen grond voor het oordeel dat de Awb niet op het handelen van bijzondere instellingen van toepassing is. In artikel 7:28, tweede lid, van de Awb is bepaald dat de kosten, die de belanghebbende in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan uitsluitend worden vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens een aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. In dat geval stelt het beroepsorgaan de vergoeding vast die het bestuursorgaan verschuldigd is. Op grond van die bepaling heeft verweerder als beroepsorgaan de bevoegdheid om in zijn beslissing de vergoeding vast te stellen. Vast staat dat, hoewel verweerder die vergoeding in de bestreden beslissing van 27 maart 2020 niet heeft vastgesteld, de kosten in verband met de behandeling van het administratief beroep inmiddels wel aan appellante zijn vergoed. Het College ziet daarom geen aanleiding om de bestreden beslissing van verweerder in zoverre te vernietigen.

ii. De beslissing van verweerder voor zover deze gaat over de brief van de examensubcommissie

2.2.5. Verweerder heeft het administratief beroep tegen de brief van de examensubcommissie van 21 november 2019 ongegrond verklaard. Ter zitting van het College heeft verweerder gesteld dat hij de brief van de examensubcommissie heeft aangemerkt als beslissing, gericht op rechtsgevolg. Dat standpunt deelt het College niet. Daarvoor is het volgende van belang.

2.2.6. Zoals uit de brief van de examensubcommissie volgt, heeft zij een melding van een vermoeden van fraude ontvangen van de beoordelaars van de masterthese. Daarop heeft de examensubcommissie een onderzoek ingesteld met als doel de beantwoording van de vraag of appellante fraude heeft gepleegd en zo ja of daarop een bestuurlijke sanctie in de zin van artikel 5:2, aanhef en onder a, van de Awb zou moeten volgen. In het kader van dat onderzoek heeft een gesprek met appellante plaatsgevonden. Om elke twijfel weg te nemen, heeft de examensubcommissie, ook in het kader van het onderzoek naar het vermoeden van fraude, besloten om appellante in de gelegenheid te stellen haar these mondeling te verdedigen ten overstaan van twee onafhankelijke deskundigen. Ter zitting van het College heeft verweerder bevestigd dat die verdediging heeft plaatsgevonden in het kader van het onderzoek naar het vermoeden van fraude. Omdat de verdediging het vermoeden van fraude volgens de examensubcommissie niet heeft kunnen bevestigen, heeft zij geen bestuurlijke sanctie opgelegd als bedoeld in artikel 5:2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb. Gelet op het voorgaande dient de verdediging ten overstaan van de deskundigen te worden aangemerkt als een onderzoekshandeling in verband met het vermoeden van fraude. Daarmee is de brief van 21 november 2019 niet zelfstandig op rechtsgevolg gericht, maar gaat het om een feitelijke (onderzoeks)handeling. De brief heeft immers slechts feitelijk tot gevolg dat appellante in de gelegenheid wordt gesteld haar masterthese te verdedigen. Hiermee is echter niet gezegd dat een bezwarende beslissing in de vorm van een bestuurlijke sanctie hoe dan ook zou volgen. De stelling van appellante dat

de deskundigen de opdracht onjuist hebben uitgevoerd, omdat zij de masterthese inhoudelijk hebben beoordeeld en de fraude niet hebben onderzocht, ziet op de wijze waarop de onderzoekshandeling is uitgevoerd door de deskundigen. Dat die handeling onjuist is uitgevoerd, zoals appellante stelt, maakt de brief van 21 november 2019 echter nog geen beslissing, gericht op rechtsgevolg. Het oordeel is dan ook dat de brief van de examensubcommissie van 21 november 2019, anders dan verweerder heeft aangenomen, niet is aan te merken als een beslissing waartegen rechtsmiddelen openstaan. Verweerder heeft het administratief beroep tegen de brief van de examensubcommissie ten onrechte ongegrond verklaard. De beslissing van verweerder van 27 maart 2020 komt om die reden in zoverre voor vernietiging in aanmerking. Het College zal het administratief beroep tegen deze brief op grond van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb alsnog niet-ontvankelijk verklaren en bepalen dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van beslissing van verweerder van 27 maart 2020.

2.2.7. Voor zover appellante meent dat verweerder onrechtmatig heeft gehandeld in het onderzoek naar de melding van het vermoeden van fraude en als gevolg daarvan schade heeft geleden, kan zij zich tot de burgerlijke rechter wenden.

Slotsom

2.3. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 27 maart 2020 dient te worden vernietigd voor zover daarbij is nagelaten de beslissingen van 19 december 2019 en 8 januari 2020 te vernietigen. Het College zal die beslissingen alsnog vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van de bestreden beslissing van verweerder. Verder komt de beslissing van verweerder van 27 maart 2020 voor vernietiging in aanmerking voor zover daarbij het administratief beroep tegen de brief van de examensubcommissie van 19 november 2019 ongegrond is verklaard. Het College zal het administratief beroep tegen die brief alsnog niet-ontvankelijk verklaren en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van de bestreden beslissing van verweerder.

2.4. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Daarbij worden voor het indienen van een beroepschrift en het verschijnen ter zitting van het College in totaal 2 punten toegekend met een waarde van € 525,- per punt en een wegingsfactor 1. Ook dient verweerder het door appellante betaalde griffierecht ter hoogte van € 48,- te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit van 27 maart 2020, nr. 2020/10/931 voor zover daarbij is nagelaten de beslissingen van de examinatoren van 19 december 2019 en 8 januari 2020 te vernietigen en voor zover daarbij het administratief beroep tegen de brief van de examensubcommissie Pedagogische Wetenschappen van 21 november 2019 ongegrond is verklaard;
III. vernietigt de beslissingen van de examinatoren van 19 december 2019 en 8 januari 2020;
IV. verklaart het administratief beroep tegen de brief van de examensubcommissie Pedagogische Wetenschappen van 21 november 2019 niet ontvankelijk;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde gedeelten van de beslissing van 27 maart 2020;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen

proceskosten tot een bedrag van € 1.050,-, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit het door appellante betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,- vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/052**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk en Drop
Datum uitspraak	:	22 juli 2020
Partijen	:	appellante en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	bestuurlijke werkzaamheden ondersteuning profileringsfonds studiepunten
Artikelen	:	Regeling Profileringsfonds: artikel 26
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Uit de uitspraak van het College van 1 november 2018 volgt dat het betoog slaagt. 2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van 30 maart 2020 moet worden vernietigd. Verweerder moet met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing op het gemaakte bezwaar nemen. Voor het nemen van een nieuwe beslissing geldt de wettelijke beslistermijn van zes weken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 december 2019 heeft verweerder een verzoek van appellante om financiële ondersteuning uit het profileringsfonds afgewezen.

Bij beslissing van 30 maart 2020 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 juli 2020, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. F.M.Y. Coladarci, zijn verschenen. Verder is aan de kant van appellante [naam 2] verschenen en aan de kant van verweerder S. Böger. werkzaam bij de universiteit.

2. Overwegingen

2.1. Op 30 augustus 2019 heeft appellante een aanvraag ingediend om financiële ondersteuning uit het profileringsfonds wegens haar bestuurlijke activiteit bij de studievereniging W.I.S.V. ‘Christiaan Huygens’ in de periode van 1 september 2018 tot en met 31 augustus 2019. Verweerder heeft deze aanvraag bij de beslissing van 6 december 2019 afgewezen, omdat appellante niet voldoet aan het op haar van toepassing zijnde, in artikel 26 van de door verweerder vastgestelde Regeling Profileringsfonds TU Delft (hierna: de Regeling) neergelegde vereiste dat de student bij aanvang van de bestuurlijke activiteit tenminste 90 studiepunten heeft behaald. Appellante had op het moment van aanvang van haar bestuurlijke activiteit

84 studiepunten behaald. Bij de beslissing van 30 maart 2020 heeft verweerder de afwijzing van de aanvraag gehandhaafd.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij betoogt onder verwijzing naar de uitspraak van het College van 1 november 2018 in zaak nr. 2018/080 (www.cbho.nl) dat verweerder niet bevoegd was het haar tegengeworpen vereiste in de Regeling op te nemen.

2.3. Uit de uitspraak van het College van 1 november 2018 volgt dat het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van 30 maart 2020 moet worden vernietigd. Verweerder moet met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing op het gemaakte bezwaar nemen. Voor het nemen van een nieuwe beslissing geldt de wettelijke beslistermijn van zes weken.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft van 30 maart 2020;
III. gelast dat het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/053**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Streefkerk en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	10 november 2020
Partijen	:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	instellingscollegegeld eindscriptie herinschrijving tweede opleiding
Artikelen	:	
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.Appellante voert aan dat het college van bestuur haar niet heeft mogen tegenwerpen dat de inschrijving op 31 augustus 2019 afgerond had moeten zijn. Appellante stelt dat haar docent, per vergissing toch al in juli 2019 het scriptiecijfer voor haar master Political Science in het systeem heeft ingevoerd, waardoor zij geen overlap in de masters meer had in september 2019, waardoor zij het hogere tarief voor haar tweede master was verschuldigd. Appellante stelt dat zij met de scriptiebegeleider en het opleidingshoofd voldoende had afgestemd dat de invoering van het cijfer pas later zou plaatsvinden. Nu de scriptiebegeleider de universiteit vertegenwoordigde, stelt appellante dat zij erop mocht rekenen dat dit ook zou gebeuren. Dat uiteindelijk een vergissing is gemaakt, met alle financiële gevolgen van dien, dient volgens appellante voor risico van de VU te komen. 2.4.1. Het College stelt voorop dat appellante zich in hoge mate heeft ingespannen om ervoor te zorgen dat zij haar tweede master kon volgen voor het lagere wettelijk-collegegeldtarief. Gebleken is in dit verband dat appellante met docenten van de Vrije Universiteit heeft afgesproken dat haar scriptiecijfer later in het universitaire computersysteem zou worden ingevoerd, met de bedoeling om het voor appellante mogelijk te maken dat zij haar tweede master voor het lagere tarief kon volgen. Ter zitting heeft het college van bestuur verklaard dat deze praktijk bij de universiteit gebruikelijk is en in het algemeen wordt gefaciliteerd. Het staat vast dat de docenten hun afspraak met appellante niet zijn nagekomen. Het college van bestuur heeft ter zitting verklaard dat, indien de docenten de afspraak met appellante wel waren nagekomen, dit naar alle waarschijnlijkheid tot gevolg zou hebben gehad dat appellante zich tijdig had (her)ingeschreven en slechts het aanzienlijk lagere tarief had hoeven te betalen voor haar tweede master, zoals van meet af aan haar bedoeling was. Het College is van oordeel dat het college van bestuur door enkel te wijzen op de gang van zaken zoals deze in het universitaire administratieve systeem is verwerkt deze omstandigheden - te weten de gebruikelijke, faciliterende rol van de universiteit waar het gaat om het faciliteren van overlap van inschrijvingen als ook de rol die de docenten in dit geval hebben gespeeld - bij de besluitvorming heeft miskend. De beslissing van 24 maart 2020 is in dit opzicht niet toereikend gemotiveerd. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van oktober 2019 heeft het hoofd Studie- en Studentadministratie namens college van bestuur een verzoek van appellante tot herinschrijving voor de masteropleiding Political Science afgewezen.

Bij beslissing van 24 maart 2020 heeft het college van bestuur het door appellante tegen die beslissing gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 1 oktober 2020, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante is in september 2018 begonnen aan de master Political Science aan de VU. In de loop van 2019 besloot zij om een tweede master (Business Administration) te gaan volgen, eveneens aan de VU. Zij heeft geprobeerd het afronden van haar master Political Science uit te stellen, omdat, bij overlap tussen beide masters, zij voor de tweede master niet het (hogere) instellingscollegegeld (van € 13.751,00) verschuldigd zou zijn maar het (lagere) tarief aan wettelijk collegegeld (€ 2.083,-). Appellante heeft met haar docenten afgesproken dat het cijfer voor haar eindscriptie voor haar master Political Science eerst in september 2019 zou worden ingevoerd.
Appellante stelt dat per vergissing door een docent toch al in juli 2019 het scriptiecijfer voor haar master Political Science is ingevoerd, waardoor zij geen overlap in de masters meer had in september 2019, waardoor zij voor haar tweede master het hogere tarief is verschuldigd. Om deze vergissing te herstellen, en daarmee weer de bedoelde overlap te realiseren, heeft appellante in oktober 2019 gepoogd om zich met terugwerkende kracht in te schrijven voor haar master Political Science.

2.2. Het college van bestuur heeft het verzoek van appellante afgewezen en die afwijzing in bezwaar gehandhaafd, vanwege de te late indiening ervan. Hierbij heeft het college van bestuur erop gewezen dat uit de Regeling Aanmelding en Administratie 2019-2020 volgt dat een inschrijving uiterlijk op 31 augustus 2019 moet zijn afgerond. Een inschrijving met terugwerkende kracht is niet mogelijk, aldus het college van bestuur.

Afspraken met docenten

2.3.Appellante voert aan dat het college van bestuur haar niet heeft mogen tegenwerpen dat de inschrijving op 31 augustus 2019 afgerond had moeten zijn. Appellante stelt dat haar docent, per vergissing toch al in juli 2019 het scriptiecijfer voor haar master Political Science in het systeem heeft ingevoerd, waardoor zij geen overlap in de masters meer had in september 2019, waardoor zij het hogere tarief voor haar tweede

master was verschuldigd. Appellante stelt dat zij met de scriptiebegeleider en het opleidingshoofd voldoende had afgestemd dat de invoering van het cijfer pas later zou plaatsvinden. Nu de scriptiebegeleider de universiteit vertegenwoordigde, stelt appellante dat zij erop mocht rekenen dat dit ook zou gebeuren. Dat uiteindelijk een vergissing is gemaakt, met alle financiële gevolgen van dien, dient volgens appellante voor risico van de VU te komen.

2.4.1. Het College stelt voorop dat appellante zich in hoge mate heeft ingespannen om ervoor te zorgen dat zij haar tweede master kon volgen voor het lagere wettelijk-collegegeldtarief. Gebleken is in dit verband dat appellante met docenten van de Vrije Universiteit heeft afgesproken dat haar scriptiecijfer later in het universitaire computersysteem zou worden ingevoerd, met de bedoeling om het voor appellante mogelijk te maken dat zij haar tweede master voor het lagere tarief kon volgen. Ter zitting heeft het college van bestuur verklaard dat deze praktijk bij de universiteit gebruikelijk is en in het algemeen wordt gefaciliteerd. Het staat vast dat de docenten hun afspraak met appellante niet zijn nagekomen. Het college van bestuur heeft ter zitting verklaard dat, indien de docenten de afspraak met appellante wel waren nagekomen, dit naar alle waarschijnlijkheid tot gevolg zou hebben gehad dat appellante zich tijdig had (her)ingeschreven en slechts het aanzienlijk lagere tarief had hoeven te betalen voor haar tweede master, zoals van meet af aan haar bedoeling was. Het College is van oordeel dat het college van bestuur door enkel te wijzen op de gang van zaken zoals deze in het universitaire administratieve systeem is verwerkt deze omstandigheden - te weten de gebruikelijke, faciliterende rol van de universiteit waar het gaat om het faciliteren van overlap van inschrijvingen als ook de rol die de docenten in dit geval hebben gespeeld - bij de besluitvorming heeft miskend. De beslissing van 24 maart 2020 is in dit opzicht niet toereikend gemotiveerd.
Het betoog slaagt.

Conclusie

2.6. Het beroep is gegrond. Het besluit van 24 maart 2020 zal worden vernietigd. Het college van bestuur dient met inachtneming van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaar van appellante tegen de afwijzing van haar verzoek om herinschrijving voor de masteropleiding Political Science.

2.7. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt het besluit van 24 maart 2020, waarbij het College van Bestuur van de Vrije Universiteit het bezwaar van appellante tegen de beslissing om haar verzoek om herinschrijving voor de masteropleiding Political Science af te wijzen ongegrond heeft verklaard;
III. bepaalt dat het College van Bestuur van de Vrije Universiteit een nieuw besluit dient te nemen op het onder II. genoemde bezwaar met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
IV. gelast dat het College van Bestuur van de Vrije Universiteit het door appellante betaalde griffierecht van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/056**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	15 juli 2020
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	onrechtmatigheid proceskostenvergoeding toelating voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, zesde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 7:28, tweede lid Awb: artikel 8:54 Awb: artikel 8:75a
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Op grond van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb komen de kosten die zijn gemaakt in verband met de behandeling van het administratief beroep alleen voor vergoeding in aanmerking indien de beslissing van de examencommissie zou worden vernietigd wegens een aan haar te wijten onrechtmatigheid. Zoals verweerder terecht heeft vastgesteld, heeft in de situatie van appellante geen voorlopige beoordeling plaatsgevonden over de vraag of de beslissing van de examencommissie voor vernietiging in aanmerking komt. Appellante heeft het verzoek om een voorlopige voorziening immers ingetrokken, omdat de examencommissie bereid is haar voorlopig toe te laten tot de scriptiewerkgroep. Verder heeft verweerder van belang mogen vinden dat de examencommissie in dit soort situaties een standaardmaatregel pleegt te treffen. Appellante had daarom eerst bij de examencommissie kunnen vragen of zij bereid was die standaardmaatregel te treffen en haar voorlopig toe te laten tot de scriptiewerkgroep. Zij had daarvoor, zoals ook verweerder heeft gesteld, ruimschoots de gelegenheid tussen 27 februari en 18 maart 2020. Onder die omstandigheden kan niet worden gezegd dat, zoals ook verweerder heeft gesteld, zij de kosten voor professionele rechtsbijstand redelijkerwijs heeft moeten maken. Verweerder heeft dan ook terecht geen aanleiding gezien om het verzoek van appellante om vergoeding van de kosten die zij in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening op grond van artikel 7.61, zesde lid, van de WHW heeft gemaakt, in te willigen.

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek jo artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht) in het geding tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

de voorzitter van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 februari 2020 heeft de examencommissie van het College of Humanities (hierna: de examencommissie) aan appellante laten weten dat zij haar verzoek om dispensatie van de ingangseis van

de Bachelorscriptie Europese Studies heeft afgewezen, zodat zij geen toestemming heeft om deel te nemen aan de scriptiewerkgroep in het studiejaar 2019-2020.

Tegen deze beslissing heeft appellante administratief beroep bij het college van beroep voor de examens ingesteld. Zij heeft verweerder daarbij verzocht om een voorlopige voorziening te treffen op grond van artikel 7.61, zesde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW).

Bij beslissing van 7 april 2020 heeft verweerder het verzoek van appellante om vergoeding van de kosten die zij in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening hangende het administratief beroep heeft gemaakt, afgewezen.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

2. Overwegingen

2.1. Op grond van artikel 7.61, zesde lid, van de WHW kan de voorzitter van het college van beroep voor de examens, indien onverwijlde spoed dat vereist, een voorlopige voorziening treffen op verzoek van de indiener van het administratief beroepschrift.
In artikel 7:28, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) is bepaald dat de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan uitsluitend worden vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens een aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

2.2. Appellante heeft verweerder bij brief van 18 maart 2020 verzocht om een voorlopige voorziening te treffen totdat op haar administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie is beslist. Zij heeft, meer concreet, verzocht om voorlopige toelating tot de eerstvolgende scriptiewerkgroep.

2.3. Verweerder heeft dat verzoek doorgestuurd naar de examencommissie. Vervolgens heeft verweerder appellante op 20 maart 2020 laten weten dat de examencommissie tegemoet komt aan het verzoek in die zin dat zij toegang krijgt tot de scriptiewerkgroep totdat op het administratief beroep is beslist. Daarop heeft appellante het verzoek om een voorlopige voorziening ingetrokken en verweerder daarbij laten weten dat zij het verzoek om toekenning van een proceskostenvergoeding conform het Besluit proceskosten bestuursrecht uitdrukkelijk handhaaft.

2.4. Verweerder heeft het verzoek van appellante om vergoeding van de kosten die samenhangen met het verzoek om voorlopige voorziening bij zijn beslissing van 7 april 2020 afgewezen. Hij heeft zich op het standpunt gesteld dat de kosten voor het verzoek om een voorlopige voorziening niet zijn aan te merken als kosten die appellante redelijkerwijs heeft moeten maken. Reden daarvoor is dat de voorlopige maatregel die de examencommissie heeft getroffen een standaardmaatregel is en dat er geen enkele aanleiding bestond om aan te nemen dat deze standaardmaatregel in de situatie van appellante niet zou worden getroffen. Verder heeft verweerder gesteld dat geen voorlopige beoordeling is gegeven over de vraag of de beslissing van de examencommissie van 27 februari 2020 in stand zou moeten worden gelaten. Ook om die reden komen de kosten voor het verzoek om een voorlopige voorziening niet voor vergoeding in aanmerking, aldus verweerder.

2.5. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder van 7 april 2020. Zij betoogt onder verwijzing naar de uitspraak van het College in zaak nr. 2019/186.1 (www.cbho.nl) dat verweerder aanleiding had moeten zien om het verzoek om vergoeding van de door haar gemaakte kosten in verband met het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening in te willigen.

2.6. Het College stelt voorop dat het in deze procedure, anders dan in de uitspraak waarnaar appellante verwijst, niet gaat om een verzoek om veroordeling in de proceskosten als bedoeld in artikel 8:75a van de Awb, waarbij zo'n verzoek kan worden ingewilligd indien het bestuursorgaan geheel of gedeeltelijk aan de indiener van het verzoek is tegemoetgekomen. Die bepaling geldt alleen voor de bestuursrechter. Of de kosten die verband houden met het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening hangende een administratief beroep voor vergoeding in aanmerking komen, dient te worden beoordeeld *aan de hand van* artikel 7:28, tweede lid, van de Awb.

2.6. Op grond van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb komen de kosten die zijn gemaakt in verband met de behandeling van het administratief beroep alleen voor vergoeding in aanmerking indien de beslissing van de examencommissie zou worden vernietigd wegens een aan haar te wijten onrechtmatigheid. Zoals verweerder terecht heeft vastgesteld, heeft in de situatie van appellante geen voorlopige beoordeling plaatsgevonden over de vraag of de beslissing van de examencommissie voor vernietiging in aanmerking komt. Appellante heeft het verzoek om een voorlopige voorziening immers ingetrokken, omdat de examencommissie bereid is haar voorlopig toe te laten tot de scriptiewerkgroep. Verder heeft verweerder van belang mogen vinden dat de examencommissie in dit soort situaties een standaardmaatregel pleegt te treffen. Appellante had daarom eerst bij de examencommissie kunnen vragen of zij bereid was die standaardmaatregel te treffen en haar voorlopig toe te laten tot de scriptiewerkgroep. Zij had daarvoor, zoals ook verweerder heeft gesteld, ruimschoots de gelegenheid tussen 27 februari en 18 maart 2020. Onder die omstandigheden kan niet worden gezegd dat, zoals ook verweerder heeft gesteld, zij de kosten voor professionele rechtsbijstand redelijkerwijs heeft moeten maken. Verweerder heeft dan ook terecht geen aanleiding gezien om het verzoek van appellante om vergoeding van de kosten die zij in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening op grond van artikel 7.61, zesde lid, van de WHW heeft gemaakt, in te willigen.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/058**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	6 augustus 2020
Partijen	:	appellant en Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen schadevergoeding second opinion toetsingskader
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Het College is van oordeel dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de beoordeling van zijn afstudeerscriptie door de examinatoren met vooringenomenheid is verricht. Hierbij is van belang dat het CBE heeft toegelicht dat de keuze van de onderzoeksmethode niet van invloed is geweest op de beoordeling. Appellant heeft naar het oordeel van het College geen concrete aanknopingspunten aangedragen die aanleiding geven om aan de juistheid van deze toelichting te twijfelen. Verder merkt het College op dat, zoals het CBE ook heeft gesteld, appellant tijdens het maken van zijn afstudeerscriptie niet over de begeleiding door de examinatoren heeft geklaagd. Dat appellant, zoals hij ter zitting heeft toegelicht, niet over de begeleiding wilde klagen om de verhoudingen niet op scherp te zetten, moge zo zijn, maar zelfs al zou één van de examinatoren niet alle vragen van appellant goed hebben kunnen beantwoorden, dan geeft dat op zichzelf onvoldoende aanleiding om aan te nemen dat de gegeven begeleiding zodanig ondermaats was dat de beoordeling van de afstudeerscriptie (en daarmee de bestreden beslissing) om die reden niet in stand kan blijven. Het College stelt verder vast dat, nog afgezien van het feit dat de Second opinion niet is opgesteld door een onafhankelijke deskundige zoals appellant stelt, in de Second opinion een andere waardering wordt gegeven aan de afstudeerscriptie dan de examinatoren hebben gedaan. Gelet op het hiervoor onder 2.1 weergegeven toetsingskader kan dat gegeven echter niet leiden tot vernietiging van de bestreden beslissing van het CBE. Het College kan immers slechts onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard. Verder ziet het College in de door appellant aangevoerde omstandigheid dat voor de ondertekening van het beoordelingsformulier gebruik is gemaakt van digitaal ingevoegde handtekeningen, onvoldoende aanleiding om eraan te twijfelen dat beide examinatoren de beoordeling van de afstudeerscriptie daadwerkelijk hebben verricht. Voor zover appellant verder heeft aangevoerd dat de beoordeling door een ingeschakelde derde ten onrechte geen deel uitmaakt van het procesdossier zodat hij er niet op heeft kunnen reageren, overweegt het College als volgt. Er is, zoals het CBE heeft toegelicht, een derde examinator ingeschakeld omdat één van de examinatoren twijfel had over het te geven cijfer. De derde kwam vervolgens uit op een onvoldoende. Vervolgens is de uiteindelijke beoordeling verwerkt in het beoordelingsformulier, dat de onderbouwing bevat van de gegeven

onvoldoende. Er is geen sprake van een (op papier gezette) herbeoordeling door die derde lezer. Er is dus geen sprake van een stuk waarop appellant niet heeft kunnen reageren. Het gegeven dat een derde is ingeschakeld is op zichzelf geen reden om aan de zorgvuldigheid van de beoordeling te twijfelen.
De conclusie is dat niet is gebleken dat bij de beoordeling van de afstudeerscriptie van appellant niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard. Verder merkt het College op dat reeds omdat geen sprake is van een onrechtmatig besluit, het verzoek van appellant om schadevergoeding wordt afgewezen.
De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen (hierna ook: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 november 2019 heeft de Examencommissie van de opleiding Ondernemerschap & Retail Management de afstudeerscriptie van appellant met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 11 maart 2020 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 22 juli 2020, waar appellant bijgestaan door mr. L.J. Bergsma, advocaat te Leiden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M. Schoonbeek LLB, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de

voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2. Appellant kan zich niet ermee verenigen dat het CBE de beoordeling van zijn afstudeerscriptie met een onvoldoende in administratief beroep in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat de beoordeling door de examinatoren op vooringenomen wijze heeft plaatsgevonden, omdat de keuze van appellant voor een traditionele onderzoeksmethode werd betwijfeld. Eén van de examinatoren gaf, volgens appellant, de voorkeur aan een moderne onderzoeksmethode. Verder voert appellant aan dat de begeleiding door beide examinatoren te wensen overliet. Eén van de examinatoren kon niet alle vragen goed beantwoorden, aldus appellant. Appellant wijst, ter nadere onderbouwing van zijn beroep, op een Second opinion, opgesteld door Topscriptie B.V., waarin de scriptie van appellant als voldoende is beoordeeld. Appellant voert verder aan dat voor de ondertekening van het beoordelingsformulier ten onrechte gebruik is gemaakt van digitaal ingevoegde handtekeningen. Appellant verzoekt tenslotte om schadevergoeding vanwege de door die onvoldoende opgelopen studievertraging. Hierbij wijst appellant ook erop dat hij van de studieloopbaanbegeleider te horen heeft gekregen dat hij hangende de procedure bij het College ingeschreven diende te staan bij de onderwijsinstelling.

2.3. Het College is van oordeel dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de beoordeling van zijn afstudeerscriptie door de examinatoren met vooringenomenheid is verricht. Hierbij is van belang dat het CBE heeft toegelicht dat de keuze van de onderzoeksmethode niet van invloed is geweest op de beoordeling. Appellant heeft naar het oordeel van het College geen concrete aanknopingspunten aangedragen die aanleiding geven om aan de juistheid van deze toelichting te twijfelen.
Verder merkt het College op dat, zoals het CBE ook heeft gesteld, appellant tijdens het maken van zijn afstudeerscriptie niet over de begeleiding door de examinatoren heeft geklaagd. Dat appellant, zoals hij ter zitting heeft toegelicht, niet over de begeleiding wilde klagen om de verhoudingen niet op scherp te zetten, moge zo zijn, maar zelfs al zou één van de examinatoren niet alle vragen van appellant goed hebben kunnen beantwoorden, dan geeft dat op zichzelf onvoldoende aanleiding om aan te nemen dat de gegeven begeleiding zodanig ondermaats was dat de beoordeling van de afstudeerscriptie (en daarmee de bestreden beslissing) om die reden niet in stand kan blijven.
Het College stelt verder vast dat, nog afgezien van het feit dat de Second opinion niet is opgesteld door een onafhankelijke deskundige zoals appellant stelt, in de Second opinion een andere waardering wordt gegeven aan de afstudeerscriptie dan de examinatoren hebben gedaan. Gelet op het hiervoor onder 2.1 weergegeven toetsingskader kan dat gegeven echter niet leiden tot vernietiging van de bestreden beslissing van het CBE. Het College kan immers slechts onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard.
Verder ziet het College in de door appellant aangevoerde omstandigheid dat voor de ondertekening van het beoordelingsformulier gebruik is gemaakt van digitaal ingevoegde handtekeningen, onvoldoende aanleiding om eraan te twijfelen dat beide examinatoren de beoordeling van de afstudeerscriptie daadwerkelijk hebben verricht.
Voor zover appellant verder heeft aangevoerd dat de beoordeling door een ingeschakelde derde ten onrechte geen deel uitmaakt van het procesdossier zodat hij er niet op heeft kunnen reageren, overweegt het College als volgt. Er is, zoals het CBE heeft toegelicht, een derde examinator ingeschakeld omdat één van de examinatoren twijfel had over het te geven cijfer. De derde kwam vervolgens uit op een onvoldoende. Vervolgens is de uiteindelijke beoordeling verwerkt in het beoordelingsformulier, dat de onderbouwing bevat van de gegeven onvoldoende. Er is geen sprake van een (op papier gezette) herbeoordeling door die derde lezer. Er is dus geen sprake van een stuk waarop appellant niet heeft kunnen reageren. Het gegeven dat een derde is ingeschakeld is op zichzelf geen reden om aan de zorgvuldigheid van de beoordeling te twijfelen.
De conclusie is dat niet is gebleken dat bij de beoordeling van de afstudeerscriptie van appellant niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard. Verder merkt het College op dat reeds omdat geen sprake is van een onrechtmatig besluit, het verzoek van appellant om schadevergoeding wordt afgewezen.
De betogen slagen niet.

2.4. Het beroep is ongegrond. Het College wijst het verzoek om schadevergoeding af.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/061**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	23 oktober 2020
Partijen	:	appellant en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	beslistermijn bestuurlijke activiteit profileringsfonds procedurele aard studievertraging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.51h, eerste lid WHW: artikel 7.63b, eerste lid Regeling Profileringsfonds: artikel 26
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2. In beroep stelt appellant dat verweerder het in artikel 26, vierde lid, van de Regeling neergelegde vereiste niet mocht stellen, omdat het verweerder op grond van artikel 7.51h van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) alleen is toegestaan om procedurele vereisten te stellen, maar geen materiële (inhoudelijke) vereisten. Appellant heeft ter ondersteuning van zijn standpunt gewezen op de uitspraak van het College van 1 november 2018 in zaak nr. 2018/080 (www.cbho.nl). 2.3. Dit betoog slaagt. In de door appellant aangehaalde uitspraak, waarin eenzelfde soort bepaling als neergelegd in artikel 26, vierde lid, van de Regeling aan de orde was, heeft het College geoordeeld dat in artikel 7.51h van de WHW de bevoegdheid van het instellingsbestuur is neergelegd om regels van procedurele aard vast te stellen. Het College heeft in die uitspraak verder onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van de WHW geoordeeld dat het vereiste, waarbij geldt dat vóór aanvang van het bestuurswerk een minimaal aantal EC moet zijn behaald, niet als procedureel van aard kan worden aangemerkt. Om die reden is verweerder op grond van artikel 7.51h, eerste lid, van de WHW niet bevoegd om dat vereiste te stellen. Gelet hierop heeft verweerder appellant ten onrechte tegengeworpen dat hij niet heeft voldaan aan het in artikel 26, vierde lid, van de Regeling neergelegde vereiste. In hetgeen verweerder in zijn verweerschrift heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om terug te komen op de uitspraak van 1 november 2018 (vgl. in dit verband ook de uitspraak van 22 juli 2020 in zaak nr. 2020/052; www.cbho.nl). Daarbij is van belang dat, anders dan verweerder stelt, uit de tekst van artikel 7.51h, eerste lid, van de WHW volgt dat het instellingsbestuur regels van procedurele aard vaststelt. Het College volgt daarom niet het standpunt van verweerder dat uit het achterwege laten van de toevoeging ‘uitsluitend’ in de tekst van die bepaling moet worden afgeleid dat de wetgever de bevoegdheid van het instellingsbestuur niet heeft willen beperken tot het stellen van regels van procedurele aard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij ongedateerde beslissing heeft de Manager Student Administration namens verweerder het verzoek van appellant om financiële ondersteuning uit het profileringsfonds afgewezen.

Bij beslissing van 17 april 2020 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Partijen hebben ermee ingestemd dat uitspraak wordt gedaan zonder zitting.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft verzocht om een financiële tegemoetkoming uit het profileringsfonds in verband met het lidmaatschap van het bestuur van de studievereniging W.I.S.V. ‘Christiaan Huygens’ en als gevolg waarvan hij studievertraging heeft opgelopen. Verweerder heeft dat verzoek bij zijn ongedateerde beslissing afgewezen, omdat appellant niet voldoet aan het vereiste voor financiële ondersteuning, neergelegd in artikel 26, vierde lid, van de Regeling Profileringsfonds TU Delft (hierna: de Regeling). Op grond van die bepaling diende appellant vóór aanvang van de bestuurlijke activiteit ten minste 135 studiepunten (EC) te hebben behaald, terwijl hij op dat moment slechts 90 EC had behaald, aldus verweerder. Deze beslissing heeft verweerder bij zijn beslissing op bezwaar van 17 april 2020 gehandhaafd.

2.2. In beroep stelt appellant dat verweerder het in artikel 26, vierde lid, van de Regeling neergelegde vereiste niet mocht stellen, omdat het verweerder op grond van artikel 7.51h van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) alleen is toegestaan om procedurele vereisten te stellen, maar geen materiële (inhoudelijke) vereisten. Appellant heeft ter ondersteuning van zijn standpunt gewezen op de uitspraak van het College van 1 november 2018 in zaak nr. 2018/080 (www.cbho.nl).

2.3. Dit betoog slaagt. In de door appellant aangehaalde uitspraak, waarin eenzelfde soort bepaling als neergelegd in artikel 26, vierde lid, van de Regeling aan de orde was, heeft het College geoordeeld dat in artikel 7.51h van de WHW de bevoegdheid van het instellingsbestuur is neergelegd om regels van procedurele aard vast te stellen. Het College heeft in die uitspraak verder onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van de WHW geoordeeld dat het vereiste, waarbij geldt dat vóór aanvang van het bestuurswerk een minimaal aantal EC moet zijn behaald, niet als procedureel van aard kan worden aangemerkt. Om die reden is verweerder op grond van artikel 7.51h, eerste lid, van de WHW niet bevoegd om dat vereiste te stellen. Gelet hierop heeft verweerder appellant ten onrechte tegengeworpen dat hij niet heeft voldaan aan het in artikel 26, vierde lid, van de Regeling neergelegde vereiste. In hetgeen verweerder in zijn verweerschrift heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om terug te komen op de uitspraak van 1 november 2018 (vgl. in dit verband ook de uitspraak van 22 juli 2020 in zaak nr. 2020/052; www.cbho.nl). Daarbij is van belang dat, anders dan verweerder stelt, uit de tekst van artikel 7.51h, eerste lid, van de WHW volgt dat het instellingsbestuur regels van procedurele aard vaststelt. Het College volgt daarom niet het standpunt van verweerder dat uit het achterwege laten van de toevoeging ‘uitsluitend’ in de tekst van die bepaling moet worden afgeleid dat de wetgever de bevoegdheid van het instellingsbestuur niet heeft willen beperken tot het stellen van regels van procedurele aard.

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van 17 april 2020 komt voor vernietiging in aanmerking. Verweerder dient met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing op het gemaakte bezwaar te nemen. Daarvoor geldt de in artikel 7.63b, eerste lid, van de WHW neergelegde beslistermijn van 10 weken.

2.5. Het College ziet aanleiding om verweerder te veroordelen in de kosten die appellant in verband met de behandeling van het beroep bij het College heeft moeten maken. Deze worden begroot op € 525,00 (1 punt voor het indienen van een beroepschrift met een wegingsfactor 1).

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft van 17 april 2020;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 525,00 geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/063**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk en Drop
Datum uitspraak	:	15 juli 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	disproportioneel ongeldigverklaring plagiaat sanctie uitsluiting
Artikelen	:	OER: artikel 4.4, eerste lid OER: artikel 4.7
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.Het College overweegt het volgende over de tekeningen op blz. 57 van het projectverslag waarmee appellant volgens de examencommissie plagiaat heeft gepleegd. Dit zijn tekeningen van details van een brug. Niet in geschil is dat die details, afkomstig van de website www.nationalestaalprijs.nl voor het jaar 2018 en gemaakt in opdracht van Dura Vermeer, niet door appellant zijn getekend. Verder ontbreekt bij die tekeningen een verwijzing naar een bron. Wel staat op blz. 60 van het projectverslag een verwijzing naar bedoelde website. Die verwijzing is echter algemeen en refereert niet aan de tekeningen op blz. 57 van het projectverslag. Verweerder heeft daarom terecht het standpunt van de examencommissie juist geacht dat appellant zonder volledige en correcte bronvermelding bedoelde tekeningen heeft overgenomen, zodat sprake is van plagiaat. Van een onzorgvuldige voorbereiding of ondeugdelijke motivering is geen sprake. Gelet op de hiervoor weergegeven passage uit de studiehandleiding kan appellant niet worden gevolgd in zijn stelling dat de tekeningen niet vereist waren om aan de opdracht te voldoen. Van strijd met het gelijkheidsbeginsel is evenmin sprake. Zoals de examencommissie bij verweerder heeft toegelicht, was de opdracht een samengestelde opdracht voor twee studenten, waarbij een duidelijke taakverdeling bestond en beide studenten los van elkaar op het eigen werk konden worden beoordeeld. Het College ziet geen reden om aan de juistheid van deze toelichting te twijfelen. In zoverre faalt het betoog. 2.6. De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant ook door opname van de tekeningen op blz. 58 van het projectverslag plagiaat heeft gepleegd. Appellant heeft zich echter op het standpunt gesteld dat de tekeningen op blz. 58 van zijn eigen hand waren. Hij heeft dit onderbouwd met verwijzing naar een in opdracht van Dura Vermeer gemaakte overzichtstekening waarop onder meer de op blz. 57 van projectverslag weergegeven detailtekeningen zichtbaar zijn. Het is het College ter zitting niet duidelijk geworden welke onderdelen van de overzichtstekening appellant volgens de examencommissie op blz. 58 van het projectverslag heeft overgenomen. Verweerder heeft ter zitting niet gesteld dat het gaat om onderdelen van een andere in opdracht van Dura Vermeer gemaakte tekening. Het College gaat er daarom vanuit dat de tekeningen op p. 58 van het projectverslag van de hand van appellant zijn. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht bij de toetsing van de proportionaliteit van de opgelegde sancties belang te hebben gehecht aan de omstandigheid dat appellant in een gesprek met de

docent van het vak Brug 2.1 heeft volgehouden, na met het vermoeden van plagiaat te zijn geconfronteerd, dat de tekeningen op blz. 57 en blz. 58 van het projectverslag van zijn hand waren. Volgens appellant heeft hij dit echter alleen ten aanzien van de tekeningen op blz. 58 volgehouden. Het College kan op grond van de weergave van de verklaringen van de docent in de dossierstukken, waarin het steeds gaat over de inhoud van blz. 57 en 58 samen, niet vaststellen of appellant ook ten aanzien van de tekeningen op blz. 57 heeft volgehouden dat deze van zijn hand waren. Niet kan worden uitgesloten dat die volhardende verklaring van appellant alleen blz. 58 betrof en de docent ten onrechte heeft geconcludeerd dat deze ook blz. 57 betrof. Gelet hierop en ervan uitgaand dat de tekeningen op blz. 58 daadwerkelijk van de hand van appellant waren, is appellant ten onrechte tegengeworpen dat hij tegenover de docent ten onrechte heeft volgehouden dat tekeningen van zijn hand waren en is de proportionaliteit van de sancties ondeugdelijk gemotiveerd.
In zoverre slaagt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 november 2019 heeft de examencommissie van de opleiding Built Environment appellant wegens het plegen van plagiaat in het projectverslag voor het vak Brug 2.1 een sanctie opgelegd. De sanctie bestaat uit ongeldigverklaring van het product en uitsluiting van deelname aan de herkansing van het vak Brug 2.1 en alle overige tentamens van blok 2 van het studiejaar 2019-2020.

Bij beslissing van 22 april 2020 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 juli 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Built Environment. Op 5 november 2019 heeft de docent van het vak Brug 2.1 aan de examencommissie gerapporteerd dat appellant mogelijk plagiaat heeft gepleegd door op p. 57 en 58 van het projectverslag zonder correcte bronvermelding een aantal niet door hemzelf gemaakte tekeningen te plaatsen. De examencommissie heeft het gerapporteerde handelen van appellant als plagiaat aangemerkt en hem de in de beslissing van 28 november 2019 vermelde sancties opgelegd. Bij het bepalen van de zwaarte van de sancties heeft de examencommissie betrokken dat appellant bij beslissing van 17 april 2019 al eens een sanctie opgelegd heeft gekregen wegens het aanwezig hebben

van een telefoon tijdens een tentamen. Verweerder heeft de beslissing van 28 november 2019 in stand gelaten.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij voert aan dat de beslissing onzorgvuldig is voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd, omdat verweerder geen kennis heeft genomen van de opdracht die appellant heeft uitgevoerd en zonder meer is uitgegaan van de juistheid van de verklaringen van de docent. Die verklaringen zijn volgens hem bovendien onduidelijk en bieden onvoldoende grond om ervan uit te gaan dat hij in een gesprek met de docent heeft volgehouden dat de betrokken tekeningen van hemzelf waren. Hij voert verder aan dat zijn handelen geen plagiaat oplevert, omdat de tekeningen die hij heeft opgenomen niet nodig waren voor de opdracht en hij naar een bron heeft verwezen. Verder voert hij aan dat de opgelegde sancties disproportioneel zijn, omdat zijn handelingen geen fraude opleveren en hij er geen belang bij had om plagiaat te plegen. Ten slotte voert hij aan dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden, omdat de student met wie hij het projectverslag heeft gemaakt niet is bestraft. Volgens hem kan het niet anders dat die medestudent mede is beoordeeld op het werk van appellant.

2.3. Artikel 4.4, eerste lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling luidt: “Onder plagiaat verstaan we het:
a. gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens, ideeën of beelden zonder volledige en correcte bronvermelding; [..]”
Artikel 4.7, derde lid, luidt: “Indien fraude of plagiaat is vastgesteld kan de examencommissie voor een termijn van maximaal één jaar de student het recht ontnemen aan bepaalde (deel)tentamens deel te nemen. In geval van ernstige fraude kan de examencommissie de decaan adviseren de inschrijving van de betrokken student te beëindigen.”

2.4. Verweerder heeft bij zijn beslissing blz. 4 van de toepasselijke studiehandleiding betrokken. Daarin staat het volgende:
” Week 6 – VO – Tekeningen
IN CLASS: bespreken handberekeningen en rekenresultaten uit week 5. Laat ook de handberekeningen van de verbinding zien.
OUT OF CLASS: Nu de afmetingen bekend zijn kunnen de bruggen worden getekend. Maak technische tekeningen en laat in een zijaanzicht, bovenaanzicht en meerdere doorsneden zien hoe de bruggen er uit zien. Laat op de tekeningen ook enkele details zien, waarbij vooral het principe van de details duidelijk is (de exacte maten, lassen, etc. dus niet).
Producten in week 6
• Technische tekeningen met enkele details
in Pdf-vorm;
• Taakverdeling en urenoverzicht;”

2.5.Het College overweegt het volgende over de tekeningen op blz. 57 van het projectverslag waarmee appellant volgens de examencommissie plagiaat heeft gepleegd. Dit zijn tekeningen van details van een brug. Niet in geschil is dat die details, afkomstig van de website www.nationalestaalprijs.nl voor het jaar 2018 en gemaakt in opdracht van Dura Vermeer, niet door appellant zijn getekend. Verder ontbreekt bij die tekeningen een verwijzing naar een bron. Wel staat op blz. 60 van het projectverslag een verwijzing naar bedoelde website. Die verwijzing is echter algemeen en refereert niet aan de tekeningen op blz. 57 van het projectverslag. Verweerder heeft daarom terecht het standpunt van de examencommissie juist geacht dat appellant zonder volledige en correcte bronvermelding bedoelde tekeningen heeft overgenomen, zodat sprake is van plagiaat. Van een onzorgvuldige voorbereiding of ondeugdelijke motivering is geen sprake. Gelet op de hiervoor weergegeven passage uit de studiehandleiding kan appellant niet worden gevolgd in zijn stelling dat de tekeningen niet vereist waren om aan de opdracht te voldoen. Van strijd met het gelijkheidsbeginsel is evenmin sprake. Zoals de examencommissie bij verweerder heeft toegelicht, was de opdracht een samengestelde opdracht voor twee studenten, waarbij een duidelijke taakverdeling bestond en beide studenten los van elkaar op het eigen werk konden worden beoordeeld. Het College ziet geen

reden om aan de juistheid van deze toelichting te twijfelen.
In zoverre faalt het betoog.

2.6. De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant ook door opname van de tekeningen op blz. 58 van het projectverslag plagiaat heeft gepleegd. Appellant heeft zich echter op het standpunt gesteld dat de tekeningen op blz. 58 van zijn eigen hand waren. Hij heeft dit onderbouwd met verwijzing naar een in opdracht van Dura Vermeer gemaakte overzichtstekening waarop onder meer de op blz. 57 van projectverslag weergegeven detailtekeningen zichtbaar zijn. Het is het College ter zitting niet duidelijk geworden welke onderdelen van de overzichtstekening appellant volgens de examencommissie op blz. 58 van het projectverslag heeft overgenomen. Verweerder heeft ter zitting niet gesteld dat het gaat om onderdelen van een andere in opdracht van Dura Vermeer gemaakte tekening. Het College gaat er daarom vanuit dat de tekeningen op p. 58 van het projectverslag van de hand van appellant zijn.
Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht bij de toetsing van de proportionaliteit van de opgelegde sancties belang te hebben gehecht aan de omstandigheid dat appellant in een gesprek met de docent van het vak Brug 2.1 heeft volgehouden, na met het vermoeden van plagiaat te zijn geconfronteerd, dat de tekeningen op blz. 57 en blz. 58 van het projectverslag van zijn hand waren. Volgens appellant heeft hij dit echter alleen ten aanzien van de tekeningen op blz. 58 volgehouden. Het College kan op grond van de weergave van de verklaringen van de docent in de dossierstukken, waarin het steeds gaat over de inhoud van blz. 57 en 58 samen, niet vaststellen of appellant ook ten aanzien van de tekeningen op blz. 57 heeft volgehouden dat deze van zijn hand waren. Niet kan worden uitgesloten dat die volhardende verklaring van appellant alleen blz. 58 betrof en de docent ten onrechte heeft geconcludeerd dat deze ook blz. 57 betrof. Gelet hierop en ervan uitgaand dat de tekeningen op blz. 58 daadwerkelijk van de hand van appellant waren, is appellant ten onrechte tegengeworpen dat hij tegenover de docent ten onrechte heeft volgehouden dat tekeningen van zijn hand waren en is de proportionaliteit van de sancties ondeugdelijk gemotiveerd.
In zoverre slaagt het betoog.

2.7. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 22 april 2020 moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en het besluit van 28 november 2019 te vernietigen, voor zover de examencommissie appellant heeft uitgesloten van deelname aan de overige tentamens van blok 2 van het studiejaar 2019-2020. Voor verdere matiging van de sancties bestaat, gelet op de omstandigheid dat appellant al eens eerder een sanctie opgelegd heeft gekregen en hetgeen in 2.5 is overwogen, geen aanleiding.

2.8. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam van 22 april 2020;
III. verklaart het administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van de opleiding Built Environment van 28 november 2019, voor zover de examencommissie appellant heeft uitgesloten van deelname aan de overige tentamens van blok 2 van het studiejaar 2019-2020;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats van de vernietigde beslissing van 22 april 2020 treedt;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam in de bij appellant in verband met de behandeling van het administratief beroep en het beroep

opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.100,00 (zegge: tweeduizend honderd euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/066**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Lubberdink en Drop
Datum uitspraak	:	6 augustus 2020
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband functiebeperking landelijke kennisbasistoets persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College stelt vast dat bij appellante een functiebeperking is geconstateerd, bestaande uit concentratieproblemen als gevolg van ADHD en posttraumatische stress. In verband hiermee zijn haar in juli 2018 bijzondere tentamenvoorzieningen toegekend, bestaande uit verlenging van de tentamentijd en het afleggen van tentamens in een rustig lokaal. Niet in geschil is dat appellante van deze voorzieningen gebruik heeft kunnen maken bij het afleggen van de tentamens voor de twee nog resterende eerstejaarsvakken in januari 2020. Naar het oordeel van het College hoefden verweerder en de directeur op grond van de stress die appellante naar gesteld heeft ondervonden tijdens het afleggen van die tentamens niet uit te gaan van een causaal verband tussen haar functiebeperking en het niet halen van die tentamens. Appellante heeft immers gebruik kunnen maken van de toegekende voorzieningen. De aanwezigheid van enige mate van stress is verder inherent aan het afleggen van een tentamen. Dat appellante onvoldoende begeleiding heeft gekregen, is het College niet gebleken. Verweerder heeft naar het oordeel van het College verder terecht het oordeel van de directeur onderschreven dat appellante ongeschikt voor de opleiding moet worden geacht. De directeur mocht hierbij betrekken dat appellante de tentamens voor de twee nog resterende eerstejaarsvakken al een aantal keren heeft afgelegd en dat de door haar behaalde resultaten op onvoldoende progressie duiden. Zo is zij, ondanks haar deelnamen aan het reguliere onderwijs en bijles, bij het vak Getallen en bewerkingen van een 4,6 naar een 4,9 gegaan en bij het vak Verhoudingen, procenten, breuken en kommagetallen van een 4,5 naar een 5,3. Hierbij mocht de directeur in aanmerking nemen dat in het laatste jaar van de opleiding de landelijke kennisbasistoets rekenen en wiskunde op het programma staat en dat een groot deel van die toets ziet op de stof van de twee niet door appellante behaalde vakken. Dat appellante geen moeite heeft met andere vakken, hetgeen blijkt uit het totaal aantal studiepunten dat zij heeft gehaald, betekent niet dat de directeur in haar geval minder belang hoefde te hechten aan aantoonbaar bezit van voldoende rekenvaardigheden. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 februari 2020 heeft de directeur van het domein Onderwijs & Innovatie namens het instellingsbestuur appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de verkorte bacheloropleiding Leraar Basisonderwijs Deeltijd.

Bij beslissing van 6 april 2020 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 juli 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. W.H.J.W. de Brouwer, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens is [naam 2], opleidingsmanager, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in januari 2018 begonnen met de verkorte bacheloropleiding Leraar Basisonderwijs Deeltijd. Aan het eind van het studiejaar had zij niet aan de studievoortgangsnorm voldaan. Zij heeft toen wegens persoonlijke omstandigheden een uitgesteld studieadvies gekregen. Op 20 december 2019, toen zij nog steeds niet aan de studievoortgangsnorm had voldaan, heeft zij wegens persoonlijke omstandigheden opnieuw een uitgesteld studieadvies gekregen. Daarbij is haar een termijn tot 1 februari 2020 geboden om alle 45 studiepunten van het eerstejaarsprogramma te halen. Aan het eind van die termijn had appellante 42 studiepunten van het eerstejaarsprogramma gehaald. De directeur heeft haar daarom het BNSA gegeven. Volgens de directeur verklaren de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet waarom zij de twee resterende eerstejaarsvakken, het vak Getallen en bewerkingen en het vak Verhoudingen, procenten, breuken en kommagetallen, niet heeft gehaald. Volgens de directeur heeft appellante onvoldoende voortgang in deze rekenvakken laten zien. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Volgens haar hebben zich persoonlijke omstandigheden voorgedaan, waarvan zij al in juli 2018 melding heeft gemaakt en die tot op heden voortduren. Verweerder en de directeur hebben onvoldoende gemotiveerd dat geen causaal verband tussen die omstandigheden en de studieachterstand bestaat. Zij wijst erop dat zij sinds januari 2018 al 107 studiepunten heeft gehaald. Verder voert zij aan dat de haar geboden tentamenvoorzieningen niet waren gewaarborgd en dat zij onvoldoende begeleiding heeft gekregen. Zij heeft zeer veel stress ondervonden doordat de opleiding haar pas een dag voor de tentamens voor de nog resterende eerstejaarsvakken in januari 2020 duidelijkheid heeft verschaft over de beschikbare voorzieningen. Dat zij die tentamens niet heeft gehaald, is het gevolg van die stress, aldus appellante.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding.

In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het tweede lid luidt: “Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”
Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld."

2.4. Het College stelt vast dat bij appellante een functiebeperking is geconstateerd, bestaande uit concentratieproblemen als gevolg van ADHD en posttraumatische stress. In verband hiermee zijn haar in juli 2018 bijzondere tentamenvoorzieningen toegekend, bestaande uit verlenging van de tentamentijd en het afleggen van tentamens in een rustig lokaal. Niet in geschil is dat appellante van deze voorzieningen gebruik heeft kunnen maken bij het afleggen van de tentamens voor de twee nog resterende eerstejaarsvakken in januari 2020.
Naar het oordeel van het College hoefden verweerder en de directeur op grond van de stress die appellante naar gesteld heeft ondervonden tijdens het afleggen van die tentamens niet uit te gaan van een causaal verband tussen haar functiebeperking en het niet halen van die tentamens. Appellante heeft immers gebruik kunnen maken van de toegekende voorzieningen. De aanwezigheid van enige mate van stress is verder inherent aan het afleggen van een tentamen. Dat appellante onvoldoende begeleiding heeft gekregen, is het College niet gebleken. Verweerder heeft naar het oordeel van het College verder terecht het oordeel van de directeur onderschreven dat appellante ongeschikt voor de opleiding moet worden geacht. De directeur mocht hierbij betrekken dat appellante de tentamens voor de twee nog resterende eerstejaarsvakken al een aantal keren heeft afgelegd en dat de door haar behaalde resultaten op onvoldoende progressie duiden. Zo is zij, ondanks haar deelnamen aan het reguliere onderwijs en bijles, bij het vak Getallen en bewerkingen van een 4,6 naar een 4,9 gegaan en bij het vak Verhoudingen, procenten, breuken en kommagetallen van een 4,5 naar een 5,3. Hierbij mocht de directeur in aanmerking nemen dat in het laatste jaar van de opleiding de landelijke kennisbasistoets rekenen en wiskunde op het programma staat en dat een groot deel van die toets ziet op de stof van de twee niet door appellante behaalde vakken. Dat appellante geen moeite heeft met andere vakken, hetgeen blijkt uit het totaal aantal studiepunten dat zij heeft gehaald, betekent niet dat de directeur in haar geval minder belang hoefde te hechten aan aantoonbaar bezit van voldoende rekenvaardigheden.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/067.1 en 2020/067.5**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	2 juli 2020
Partijen	:	verzoekster en Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	matchingstoets psychomotorische toets selectieprocedure voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53, eerste lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:66, eerste lid Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.1 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.2 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.3 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.6 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.7 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 10.1 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 10.3 Besluit inzake de Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 5
Uitspraak	:	Beroep ongegrond, verzoek voorlopige voorziening afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.5. De voorzieningenrechter stelt voorop dat de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het college van bestuur een zeer grote beleidsruimte heeft toegekend (vergelijk de uitspraken van het College van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202 en 12 oktober 2017 in zaak nr. 2017/085; www.cbho.nl). 2.6. Verweerder heeft in zijn verweerschrift en ter zitting van de voorzieningenrechter toegelicht dat door middel van de matchingstoets wordt bekeken welke kandidaten wat betreft persoonlijke drijfveren het best passen bij de opleiding tandheelkunde. De toets bestaat uit een vragenlijst die is opgesteld door een terzake deskundig bureau. Deze toets wordt aan veel opleidingen aangeboden. Het bureau stelt samen met de betrokken opleiding een specifieke beoordeling van de antwoorden vast. Op grond hiervan kan worden beoordeeld in hoeverre een kandidaat bij de opleiding past. De toets gaat over wat een kandidaat motiveert als het gaat om de studie en het studeren en bevat uitspraken die in volgorde moeten worden gezet van meest bij de kandidaat passend tot minst passend. Volgens verweerder is de toets niet op een bepaalde doelgroep gericht en is er geen reden om te twijfelen aan de betrouwbaarheid of de toepasbaarheid ervan. De toets geeft inzicht in de non-cognitieve capaciteiten van de kandidaat en de geschiktheid van de opleiding, aldus verweerder. Gelet op deze toelichting biedt hetgeen verzoekster in beroep aanvoert naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen grond om de twijfelen aan de betrouwbaarheid en de toepasbaarheid van de matchingstoets. Dit geldt

ook als ervan zou moeten worden uitgegaan dat kandidaten vanaf 25 jaar oud vaker eigenschappen hebben waardoor zij minder goed bij de opleiding passen. Het selecteren op dergelijke eigenschappen valt binnen de beleidsruimte van verweerder. Niet is gebleken dat kandidaten vanaf 25 jaar de inrichting en toepassing van de matchingstoets, al dan niet in combinatie met het vervallen van de psychomotorische toets, in het geheel of zo goed als geen kans maken om tot de opleiding te worden toegelaten.
Verder kan de voorzieningenrechter verzoekster niet volgen in haar stelling dat haar persoonlijkheid zonder meer bij de opleiding Tandheelkunde past omdat zij de opleiding Geneeskunde heeft afgerond. Dat verzoekster haar sporen op het gebied van de Geneeskunde heeft verdiend, staat niet ter discussie. Zoals verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting heeft toegelicht, is Tandheelkunde echter een andere opleiding dan Geneeskunde. Verzoekster heeft bij de matchingstoets 5 van de 10 punten gescoord. Dit betekent niet dat zij niet bij de opleiding past, maar dat er kandidaten zijn die beter passen. Om een vergelijking te kunnen maken tussen de kandidaten is het van belang dat alle kandidaten dezelfde toetsen maken en dat de rangnummers worden bepaald door de gecombineerde scores van de kandidaten te vergelijken, aldus verweerder. Gelet op deze toelichting hoefde verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen aanleiding te zien om de weging van de matchingstoets voor de totaalscore of de door verzoekster voor de matchingstoets behaalde score in haar voordeel te wijzigen.
Evenmin hoefde verweerder, mede gelet op zijn beleidsruimte, de mogelijke score op de psychomotorische toets bij de selectie te betrekken. Zoals verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting heeft toegelicht, zou het berekenen van de mogelijke score van de psychomotorische toets een fictief element aan de selectie toevoegen en heeft het de voorkeur om op basis van daadwerkelijk getoetste criteria te selecteren. Het staat ook niet vast dat verzoekster op de psychomotorische toets bovengemiddeld zou hebben gescoord. De voorzieningenrechter neemt hierbij in aanmerking de toelichting van verweerder ter zitting dat de voor de psychomotorische toets relevante vaardigheden buiten de tandheelkundige praktijk of opleiding niet goed kunnen worden geoefend. Aan de selectieprocedure deelnemende mondhygiënisten zouden volgens verweerder wel baat kunnen hebben bij hun praktijkervaring.
Ten slotte hoefde verweerder verzoekster niet wegens bijzondere omstandigheden een kansrijk rangnummer toe te kennen of haar de gelegenheid te bieden deel te nemen aan de selectie voor een later studiejaar. Hierbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat het aan verzoekster toegekende rangnummer niet op zichzelf staat. Het achteraf toekennen van een kansrijk rangnummer aan verzoekster zou immers ten koste gaan van een andere kandidaat. Afwijking van de regel dat slechts één keer aan de selectie mag worden deelnemen, zou een ongelijkheid creëren die eveneens ten koste van een andere kandidaat zou kunnen werken. Verder acht de voorzieningenrechter van belang dat, zoals verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting heeft toegelicht, er speciaal voor personen die de opleiding Geneeskunde al hebben afgerond en zich tot kaakchirurg willen ontwikkelen, zoals verzoekster, de mogelijkheid bestaat om de opleiding Tandheelkunde in

verkorte vorm te doorlopen. Verweerder heeft hierbij gewezen op de zogeheten TOVA-opleiding. Verder heeft verweerder gewezen op de mogelijk om als zij-instromer via de commissie bijzondere toelatingen tot de opleiding Tandheelkunde te worden toegelaten.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 is verzoekster bij de selectieprocedure van de bacheloropleiding Tandheelkunde voor het studiejaar 2020-2021 het rangnummer 104 toegekend.

Bij beslissing van 27 mei 2020 heeft verweerder het daartegen door verzoekster gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft verzoekster beroep ingesteld. Ook heeft zij de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verzoekster heeft nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 26 juni 2020, waar verzoekster en verweerder, vertegenwoordigd door mr. T. Litjens zijn verschenen. Namens de selectiecommissie bacheloropleidingen Radboudumc is prof. dr. N.H.J. Creugers verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Partijen hebben ter zitting verklaard in te stemmen met het doen van uitspraak in de hoofdzaak. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. Verzoekster heeft in 2015 de masteropleiding Geneeskunde afgerond aan de Universiteit Maastricht. Sinds augustus 2019 werkt zij als arts-assistent bij het Radboudumc te Nijmegen. Omdat zij kaakchirurg wil worden, heeft zij zich in februari 2020 aangemeld voor het studiejaar 2020-2021 van de bacheloropleiding Tandheelkunde. Vanwege het beperkte aantal beschikbare plaatsen is voor deze opleiding een maximum aantal studenten ingesteld en moet een selectieprocedure worden doorlopen. Deze procedure bestond aanvankelijk uit twee rondes: de eerste ronde met een huiswerkopdracht, een kennistoets op het gebied van biologie, natuurkunde en scheikunde, en een matchingstoets, en een tweede ronde met een

psychomotorische toets. Door de overheidsmaatregelen in verband met de coronacrisis was het niet mogelijk om bij de selectie voor het studiejaar 2020-2021 de psychomotorische toets af te nemen. Verweerder heeft deze toets daarom laten vervallen. De selectie heeft als gevolg daarvan plaatsgevonden op basis van de huiswerkopdracht, de kennistoets en de matchingstoets. Daarbij heeft de selectiecommissie besloten het resultaat van de matchingstoets twee keer te laten meetellen in de totaalscore, omdat de score anders voor 90% gebaseerd zou zijn op de cognitieve capaciteiten van de kandidaten op het terrein van biologie, natuurkunde en scheikunde. Verzoekster heeft aan de aangepaste selectieprocedure deelgenomen en is het rangnummer 104 toegekend. Er zijn 67 opleidingsplaatsen beschikbaar. Verweerder heeft het toegekende rangnummer in bezwaar gehandhaafd.

2.3. Verzoekster is het niet eens met de handhaving van het rangnummer door verweerder. Zij voert aan dat het gebruik van de matchingstoets in haar nadeel heeft gewerkt, omdat zij ten tijde van de selectieprocedure 28 jaar oud was en slechts een klein deel van de studenten die aan een bekostigde bacheloropleiding begint 25 jaar of ouder is. Zij behoort dus niet tot de doelgroep van de matchingstoets. Verder voert zij aan dat zij de opleiding Geneeskunde heeft afgerond, recent haar BIG-herregistratie heeft ontvangen en de afgelopen vijf jaar als arts heeft gewerkt. Hieruit kan volgens haar worden afgeleid dat haar persoonlijkheid bij de opleiding Tandheelkunde past. Het is volgens haar daarom, mede gelet op de twijfel over de toepasbaarheid van de matchingstoets, redelijk om haar de maximaal score van 10 punten toe te kennen. Verder voert zij aan dat verweerder haar op grond van de door haar afgeronde opleiding een kansrijk rangnummer had moeten toekennen. Het is volgens haar onterecht dat zij gelijk wordt behandeld met kandidaten die alleen een vwo-opleiding hebben afgerond. Dit te meer, omdat zij gezien haar chirurgische praktijkervaring naar verwachting bovengemiddeld zou hebben gescoord voor de psychomotorische toets. Het had volgens haar meer in de rede gelegen om voor alle kandidaten de selectie op basis van de – aan de hand van de scores voor de kennistoets en de matchingstoets te berekenen – mogelijke score op de psychomotorische toets te verrichten, omdat dit tot een objectiever resultaat zou hebben geleid. Ten slotte voert zij aan dat zij er groot belang bij heeft om de opleiding Tandheelkunde bij de Radboud Universiteit te volgen, omdat zij verwacht juist daar te zijner tijd tot de specialisatie kaakchirurgie te zullen worden toegelaten en dit in verband met het te betalen collegegeldtarief ook financieel gunstig voor haar zou zijn.

2.4. Artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. Bij het vaststellen van het reglement houdt het instellingsbestuur rekening met de belangen van aspirant-studenten afkomstig uit de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba onderscheidenlijk Aruba, Curaçao en Sint Maarten.”
Het vierde lid luidt: “Het instellingsbestuur schrijft niet meer studenten in dan het maximum aantal dat het instellingsbestuur in verband met de beschikbare capaciteit heeft vastgesteld.”

Artikel 8.1 van de Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021 luidt: “In het studiejaar 2020-2021 zijn er 67 opleidingsplaatsen voor het eerste jaar van de Bacheloropleiding Tandheelkunde aan de instelling.”
Artikel 8.2 luidt: “Een kandidaat mag éénmaal deelnemen aan de selectie voor deze opleiding aan de Radboud Universiteit. Voor de vaststelling van het aantal malen dat een kandidaat heeft deelgenomen aan

de selectie is het gestelde in de artikelen 3.1 en 3.2 van deze regeling bepalend, waarbij een gebruikte poging die na het niet behalen van diploma of getuigschrift overeenkomstig artikel 2.20 is geschrapt, niet in het totaal wordt meegenomen."
Artikel 8.3 luidt: "De selectieprocedure wordt namens het college van bestuur van de Radboud Universiteit uitgevoerd door de selectiecommissie bacheloropleidingen Radboudumc."

Artikel 8.6 luidt: "Deelnemers aan de selectie voor deze opleiding worden beoordeeld op de volgende criteria:
a. motivatie voor de opleiding Tandheelkunde aan de Radboud Universiteit;
b. het kennisniveau van de middelbare schoolvakken biologie, natuur- en scheikunde op niveau eindexamen Nederlands vwo 2020 en de mate waarin de kandidaat in staat is deze kennis toe te passen op voor de opleidingen relevante vraagstellingen;
c. De mate waarin de kandidaat beschikt over psychomotorische vaardigheden. Minimaal 150 en maximaal 170 kandidaten worden uitgenodigd voor toetsing van dit selectiecriterium."
Artikel 8.7 luidt: "De in artikel 8.6. genoemde criteria worden beoordeeld op basis van[:]
- een huiswerkopdracht die langs digitale weg wordt ingestuurd én
- drie toetsen die in Nijmegen worden afgelegd."
Artikel 10.1 luidt: "Waar de toepassing van deze regeling door de selectiecommissie of de Directeur Student Affairs tot onbillijkheden van overwegende aard leidt, kan de selectiecommissie c.q. de Directeur Student Affairs op verzoek van de kandidaat van het bepaalde in deze regeling afwijken of deze buiten toepassing laten. Het gemotiveerde verzoek daartoe dient schriftelijk te worden ingediend."
Artikel 10.3 luidt: "In alle gevallen waarin deze regeling niet of niet voldoende voorziet, beslist het college van bestuur. Bij strijdigheid tussen deze regeling en de toepasselijke wettelijke bepalingen, prevaleert de wet."

Artikel 5 van het Besluit inzake de Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021 luidt: "Het bepaalde in Hoofdstuk 8, betreffende de opleiding Tandheelkunde, wordt als volgt gewijzigd. De in artikel 8.6 sub c van de Regeling bedoelde toets van psychomotorische vaardigheden vervalt als selectiecriterium. De overige bepalingen in hoofdstuk 8 worden dienovereenkomstig gewijzigd vastgesteld."

2.5. De voorzieningenrechter stelt voorop dat de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het college van bestuur een zeer grote beleidsruimte heeft toegekend (vergelijk de uitspraken van het College van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202 en 12 oktober 2017 in zaak nr. 2017/085; www.cbho.nl).

2.6. Verweerder heeft in zijn verweerschrift en ter zitting van de voorzieningenrechter toegelicht dat door middel van de matchingstoets wordt bekeken welke kandidaten wat betreft persoonlijke drijfveren het best passen bij de opleiding tandheelkunde. De toets bestaat uit een vragenlijst die is opgesteld door een terzake deskundig bureau. Deze toets wordt aan veel opleidingen aangeboden. Het bureau stelt samen met de betrokken opleiding een specifieke beoordeling van de antwoorden vast. Op grond hiervan kan worden beoordeeld in hoeverre een kandidaat bij de opleiding past. De toets gaat over wat een kandidaat motiveert als het gaat om de studie en het studeren en bevat uitspraken die in volgorde moeten worden gezet van meest bij de kandidaat passend tot minst passend. Volgens verweerder is de toets niet op een bepaalde doelgroep gericht en is er geen reden om te twijfelen aan de betrouwbaarheid of de toepasbaarheid ervan. De toets geeft inzicht in de non-cognitieve capaciteiten van de kandidaat en de geschiktheid van de opleiding, aldus verweerder. Gelet op deze toelichting biedt hetgeen verzoekster in beroep aanvoert naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen grond om de twijfelen aan de betrouwbaarheid en de toepasbaarheid van de matchingstoets. Dit geldt ook als ervan zou moeten worden uitgegaan dat kandidaten vanaf 25 jaar oud vaker eigenschappen hebben waardoor zij minder goed bij de opleiding passen. Het selecteren op dergelijke eigenschappen valt binnen de beleidsruimte van verweerder. Niet is gebleken dat kandidaten vanaf 25 jaar de inrichting en toepassing van de matchingstoets, al dan niet in

combinatie met het vervallen van de psychomotorische toets, in het geheel of zo goed als geen kans maken om tot de opleiding te worden toegelaten.
Verder kan de voorzieningenrechter verzoekster niet volgen in haar stelling dat haar persoonlijkheid zonder meer bij de opleiding Tandheelkunde past omdat zij de opleiding Geneeskunde heeft afgerond. Dat verzoekster haar sporen op het gebied van de Geneeskunde heeft verdiend, staat niet ter discussie. Zoals verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting heeft toegelicht, is Tandheelkunde echter een andere opleiding dan Geneeskunde. Verzoekster heeft bij de matchingstoets 5 van de 10 punten gescoord. Dit betekent niet dat zij niet bij de opleiding past, maar dat er kandidaten zijn die beter passen. Om een vergelijking te kunnen maken tussen de kandidaten is het van belang dat alle kandidaten dezelfde toetsen maken en dat de rangnummers worden bepaald door de gecombineerde scores van de kandidaten te vergelijken, aldus verweerder. Gelet op deze toelichting hoefde verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen aanleiding te zien om de weging van de matchingstoets voor de totaalscore of de door verzoekster voor de matchingstoets behaalde score in haar voordeel te wijzigen.
Evenmin hoefde verweerder, mede gelet op zijn beleidsruimte, de mogelijke score op de psychomotorische toets bij de selectie te betrekken. Zoals verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting heeft toegelicht, zou het berekenen van de mogelijke score van de psychomotorische toets een fictief element aan de selectie toevoegen en heeft het de voorkeur om op basis van daadwerkelijk getoetste criteria te selecteren. Het staat ook niet vast dat verzoekster op de psychomotorische toets bovengemiddeld zou hebben gescoord. De voorzieningenrechter neemt hierbij in aanmerking de toelichting van verweerder ter zitting dat de voor de psychomotorische toets relevante vaardigheden buiten de tandheelkundige praktijk of opleiding niet goed kunnen worden geoefend. Aan de selectieprocedure deelnemende mondhygiënisten zouden volgens verweerder wel baat kunnen hebben bij hun praktijkervaring.
Ten slotte hoefde verweerder verzoekster niet wegens bijzondere omstandigheden een kansrijk rangnummer toe te kennen of haar de gelegenheid te bieden deel te nemen aan de selectie voor een later studiejaar. Hierbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat het aan verzoekster toegekende rangnummer niet op zichzelf staat. Het achteraf toekennen van een kansrijk rangnummer aan verzoekster zou immers ten koste gaan van een andere kandidaat. Afwijking van de regel dat slechts één keer aan de selectie mag worden deelnemen, zou een ongelijkheid creëren die eveneens ten koste van een andere kandidaat zou kunnen werken. Verder acht de voorzieningenrechter van belang dat, zoals verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting heeft toegelicht, er speciaal voor personen die de opleiding Geneeskunde al hebben afgerond en zich tot kaakchirurg willen ontwikkelen, zoals verzoekster, de mogelijkheid bestaat om de opleiding Tandheelkunde in verkorte vorm te doorlopen. Verweerder heeft hierbij gewezen op de zogeheten TOVA-opleiding. Verder heeft verweerder gewezen op de mogelijk om als zij-instromer via de commissie bijzondere toelatingen tot de opleiding Tandheelkunde te worden toegelaten.
Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek worden afgewezen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond
II. wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/068**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	18 augustus 2020
Partijen	:	appellante en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	adressering bezwaartermijn medicijngebruik termijnoverschrijding
Artikelen	:	Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. De redenen die appellante heeft opgegeven voor het te laat indienen van haar bezwaarschrift, maken de termijnoverschrijding naar het oordeel van het College niet verschoonbaar. Vast staat dat appellante een onjuist e-mailadres heeft gebruikt voor het verzenden van het bezwaarschrift, terwijl onderaan de beslissing van 19 februari 2020 zowel het postadres als het e-mailadres is vermeld waarnaar het bezwaarschrift kan worden gestuurd. Het komt daarom voor risico van appellante dat het bezwaarschrift verweerder niet tijdig heeft bereikt. De stelling van appellante dat zij als gevolg van haar medicijngebruik een onjuist e-mailadres heeft gebruikt, leidt niet tot een ander oordeel. Voor zover appellante als gevolg van het medicijngebruik niet in staat was om tijdig bezwaar te maken, mocht van haar worden verwacht dat zij iemand zou inschakelen ter behartiging van haar belangen en die haar zou kunnen helpen met het indienen van het bezwaarschrift via het juiste adres (vgl. de uitspraken van het College van 5 december 2016 in zaak nr. 2016/183 en van 23 januari 2020 in zaak nrs. 2019/200 en 2019/200.1). Verweerder heeft er in dit verband nog op gewezen dat appellante een bezwaarschrift heeft opgesteld, e-mails heeft verzonden en dat appellante heeft gesteld e-mails op reacties te hebben nagezien en daarover heeft gecorrespondeerd, zodat zij in staat was haar belangen te behartigen. Ook de omstandigheid dat verweerder geen automatische ontvangstbevestigingen verzendt, is geen reden om de termijnoverschrijding verschoonbaar te vinden. Het is, zoals gezegd, de verantwoordelijkheid van appellante om haar bezwaarschrift tijdig, ofwel per post, ofwel per e-mail, bij verweerder in te dienen. Appellante heeft bovendien een risico genomen door het bezwaarschrift aan het einde van de termijn in te dienen en pas na drie weken contact op te nemen met de studieadviseur, waardoor de fout van appellante toen pas aan het licht kwam en deze niet meer binnen de wettelijke bezwaartermijn kon worden hersteld. De verwijzing van appellante naar de COVID-19-situatie kan haar niet baten, omdat deze situatie er niet aan in de weg stond tijdig een e-mail naar het juiste adres te sturen ofwel tijdig contact op te nemen met verweerder. Voor zover aan verweerder respijt is gegeven, zoals appellante stelt, is de situatie waarin verweerder verkeerde wat betreft de behandeling van bezwaar- en beroepsprocedures niet vergelijkbaar met de situatie waarin appellante verkeerde voor het indienen van een bezwaarschrift. Daar komt bij dat de in artikel 6:7 van de Awb neergelegde bezwaartermijn, anders dan de beslistermijn, een dwingend karakter heeft. Dat laatste betekent ook

dat de aard van de zaak niet bepalend is voor het antwoord op de vraag of de termijnoverschrijding verschoonbaar is.
2.2.3. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante geen feiten en omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat zij niet in verzuim is geweest. Dat betekent ook dat verweerder het bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard bij zijn beslissing van 21 april 2020.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 februari 2020 heeft verweerder appellante per 19 februari 2020 de toegang tot de gebouwen en terreinen van de Erasmus Universiteit Rotterdam definitief ontzegd. Bij diezelfde beslissing heeft verweerder de inschrijving van appellante per 1 maart 2020 beëindigd.

Bij beslissing van 22 april 2020 heeft verweerder het bezwaar van appellante niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Partijen hebben ermee ingestemd dat uitspraak wordt gedaan zonder zitting.

2. Overwegingen

2.1. In deze zaak zijn de volgende artikelen uit de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) van belang:

Artikel 6:7 van de Awb luidt als volgt:
“De termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift bedraagt zes weken.”

Artikel 6:8, eerste lid, van de Awb luidt als volgt:
“1. De termijn vangt aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.”

Artikel 6:9, eerste lid, van de Awb luidt als volgt:
“1. Een bezwaar- of beroepschrift is tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.”

Artikel 6:11 van de Awb luidt als volgt:
“Ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.”

2.2. De beslissing van verweerder is op 19 februari 2020 aan appellante toegezonden en daarmee aan haar bekendgemaakt. Dit betekent dat de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift, gelet op de artikelen 6:7 en 6:8, eerste lid, van de Awb, is aangevangen op 20 februari 2020 en is geëindigd op 1 april 2020. Verweerder heeft het bezwaarschrift van appellante op 21 april 2020 per e-mail ontvangen. Daarmee staat vast dat appellante haar bezwaarschrift tegen de beslissing van 19 februari 2020 niet binnen de daarvoor gestelde wettelijke termijn heeft ingediend.

2.2.1. Niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar blijft achterwege, indien de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Appellante betoogt dat zij op 31 maart 2020 daadwerkelijk een e-mail heeft verstuurd met in de bijlage het bezwaarschrift. Als gevolg van haar medicijngebruik, dat haar reactievermogen en focus beïnvloedt, heeft zij de fout in de adressering van de e-mail van 31 maart 2020 echter niet opgemerkt. Zij heeft ook geen foutmelding gehad, zodat zij erop mocht vertrouwen dat verweerder het bezwaarschrift tijdig en correct had ontvangen. Daar komt bij dat verweerder geen gebruik maakt van automatische ontvangstbevestigingen. Zij kon daarom niet weten dat de e-mail van 31 maart 2020 niet was aangekomen. Zij heeft vanwege de huidige situatie in verband met het COVID-19 virus ongeveer drie weken gewacht en daarna contact opgenomen met de studieadviseur om na te vragen wat de verwachte behandeltermijn van het bezwaarschrift zou zijn. De studieadviseur heeft daarbij de fout opgemerkt. Die fout heeft appellante onmiddellijk hersteld door de desbetreffende e-mail alsnog door te sturen naar het juiste e-mailadres. Ten slotte stelt appellante dat de bijzondere situatie in verband met het virus en de aard van de zaak ertoe moeten leiden dat haar zaak alsnog inhoudelijk wordt behandeld. Daarbij is van belang dat ook verweerder in verband met deze situatie respijt is gegeven wat betreft de beslistermijnen, aldus appellante.

2.2.2. De redenen die appellante heeft opgegeven voor het te laat indienen van haar bezwaarschrift, maken de termijnoverschrijding naar het oordeel van het College niet verschoonbaar. Vast staat dat appellante een onjuist e-mailadres heeft gebruikt voor het verzenden van het bezwaarschrift, terwijl onderaan de beslissing van 19 februari 2020 zowel het postadres als het e-mailadres is vermeld waarnaar het bezwaarschrift kan worden gestuurd. Het komt daarom voor risico van appellante dat het bezwaarschrift verweerder niet tijdig heeft bereikt. De stelling van appellante dat zij als gevolg van haar medicijngebruik een onjuist e-mailadres heeft gebruikt, leidt niet tot een ander oordeel. Voor zover appellante als gevolg van het medicijngebruik niet in staat was om tijdig bezwaar te maken, mocht van haar worden verwacht dat zij iemand zou inschakelen ter behartiging van haar belangen en die haar zou kunnen helpen met het indienen van het bezwaarschrift via het juiste adres (vgl. de uitspraken van het College van 5 december 2016 in zaak nr. 2016/183 en van 23 januari 2020 in zaak nrs. 2019/200 en 2019/200.1). Verweerder heeft er in dit verband nog op gewezen dat appellante een bezwaarschrift heeft opgesteld, e-mails heeft verzonden en dat appellante heeft gesteld e-mails op reacties te hebben nagezien en daarover heeft gecorrespondeerd, zodat zij in staat was haar belangen te behartigen. Ook de omstandigheid dat verweerder geen automatische ontvangstbevestigingen verzendt, is geen reden om de termijnoverschrijding verschoonbaar te vinden. Het is, zoals gezegd, de verantwoordelijkheid van appellante om haar bezwaarschrift tijdig, ofwel per post, ofwel per e-mail, bij verweerder in te dienen. Appellante heeft bovendien een risico genomen door het bezwaarschrift aan het einde van de termijn in te dienen en pas na drie weken contact op te nemen met de studieadviseur, waardoor de fout van appellante toen pas aan het licht kwam en deze niet meer binnen de wettelijke bezwaartermijn kon worden hersteld. De verwijzing van appellante naar de COVID-19-situatie kan haar niet baten, omdat deze situatie er niet aan in de weg stond tijdig een e-mail naar het juiste adres te sturen ofwel tijdig contact op te nemen met verweerder. Voor zover aan verweerder respijt is gegeven, zoals appellante stelt, is de situatie waarin verweerder verkeerde wat betreft de behandeling van bezwaar- en beroepsprocedures niet vergelijkbaar met de situatie waarin appellante verkeerde voor het indienen van een bezwaarschrift. Daar komt bij dat de in artikel 6:7 van de Awb neergelegde bezwaartermijn, anders dan de beslistermijn, een dwingend karakter heeft. Dat laatste betekent ook dat de aard van de zaak niet bepalend is voor het antwoord op de vraag of de termijnoverschrijding verschoonbaar is.

2.2.3. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante geen feiten en omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld

dat zij niet in verzuim is geweest. Dat betekent ook dat verweerder het bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard bij zijn beslissing van 21 april 2020.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/070**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Verheij en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	14 september 2020
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	masteropleiding premasterprogramma toelatingseisen voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30b, eerste lid WHW: artikel 7:30e OER: artikel 5.2.1 OER: artikel 5.2.2 OER: artikel 5.4.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.8. Het College stelt voorop dat het de beslissing van verweerder dat het faculteitsbestuur zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante niet in het bezit is van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs, slechts terughoudend kan toetsen. 2.9. Vaststaat dat appellante niet in het bezit is van een bachelordiploma Psychologie van de Universiteit Leiden, zodat zij niet direct tot de masteropleiding Psychologie kon worden toegelaten. Door het faculteitsbestuur is aan appellante, gelet op haar vooropleiding, een premasterprogramma aangeboden. In dit masterprogramma diende zij een aantal specifiek benoemde onderwijseenheden te volgen. De aan die onderwijseenheden toegekende studiepunten voor een totaal van 55 studiepunten diende zij op grond van artikel 5.4.1 van de OER binnen één jaar te behalen. Ter zitting heeft verweerder op dit punt toegelicht dat ook het volbrengen van het premasterprogramma binnen het tijdsbestek van één jaar een selectiecriterium is. Bij beslissing van 26 juli 2018 is vastgesteld dat appellante niet het vereiste aantal punten heeft behaald. Zij heeft de onderwijseenheden Toetsende statistiek, Multivariate data analyse en Groepsdynamiek uit het premasterprogramma niet behaald. Deze beslissing is inmiddels in rechte onaantastbaar. Dit betekent dat appellante ook via het premasterprogramma niet kon worden toegelaten tot de masteropleiding. Voor zover appellante betoogt dat verweerder haar op grond van artikel 5.2.2 van de OER in redelijkheid, gelet op het door haar behaalde bachelordiploma Liberal Arts and Sciences, de 45 studie-punten die zij heeft behaald binnen de bacheloropleiding International Psychology en de 40 studiepunten die zij in het premasterprogramma heeft behaald, alsnog tot de masteropleiding had moeten toelaten, overweegt het College als volgt. Appellante heeft uitvoerige lijsten overgelegd met door haar behaalde onderwijseenheden uit eerdere opleidingen om aan te tonen dat zij beschikt over voldoende kennis, inzicht en vaardigheden over de in artikel 5.2.1, aanhef en onder b, van de OER genoemde onderwerpen. Verweerder heeft gemotiveerd aangevoerd en ter zitting nader toegelicht dat het totaalbeeld van de door appellante behaalde onderwijseenheden is dat zij onvoldoende aan de in artikel 5.2.1, onder b, van de OER genoemde eisen voldoet. In dit verband heeft

verweerder onder meer toegelicht dat een door appellante aangedragen vak meer keren is gebruikt om aan te tonen dat zij beschikt over kennis van een bepaald onderwerp. Zo heeft zij het vak Developmental psychopathology ingezet voor zowel klinische als ontwikkelings- en onderwijspsychologie, terwijl dit volgens verweerder twee aparte gebieden van de psychologie zijn die niet beide volledig door deze onderwijseenheid gedekt kunnen worden. Daarnaast kan het standpunt van appellante dat zij deels onderwijseenheden van Ontwikkelings- en onderwijspsychologie, Multivariate data analyse en Toetsende statistiek heeft afgerond volgens verweerder niet leiden tot de conclusie dat zij volledig aan de leerdoelen van die onderwijseenheden heeft voldaan.
Het College is, gegeven de eerder genoemde terughoudende toetsing en de uitleg van verweerder, van oordeel dat niet is gebleken dat de door appellante aangedragen onderwijseenheden voldoende compenseren voor de deficiënties in kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor toelating tot de masteropleiding. Verweerder heeft zich daarmee in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het verzoek om toelating tot de masteropleiding Psychologie, specialisatie Economic and Consumer Psychology, terecht is afgewezen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 januari 2020 heeft het bestuur van de Faculteit der Sociale Wetenschappen namens het instellingsbestuur het verzoek van appellante om per 1 februari 2020 te worden toegelaten tot de masteropleiding Psychologie, specialisatie Economic en Consumer Psychology, afgewezen.

Bij beslissing van 13 mei 2020 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 augustus 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. J.R. van Damme, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop-Van de Loo, secretaris van verweerder, verschenen. Tevens zijn mr. M. Haas en E.M. Wolthuis MSc, beiden admissions officer, verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante heeft in 2017 een bachelordiploma Liberal Arts and Sciences: Global Challenges van het University College van de Universiteit Leiden behaald. Verder heeft zij in het studiejaar 2016-2017 ingeschreven gestaan voor de International Bachelor Psychology. Zij heeft 45 studiepunten van de propedeuse van die bachelor behaald. Appellante heeft vervolgens verzocht om te worden toegelaten tot de masteropleiding Psychologie, specialisatie Economic and Consumer Psychology, aan de Universiteit Leiden.
Bij beslissing van 12 juli 2017 is zij met ingang van het academisch studiejaar 2018-2019, dus per 1 september 2018, voorwaardelijk toegelaten. Daarbij is als voorwaarde gesteld dat zij in het voorafgaande studiejaar 2017-2018 een aantal specifiek benoemde vakken van het premasterprogramma, voor in totaal 55 studiepunten, diende te behalen.
Bij beslissing van 26 juli 2018 is aan appellante medegedeeld dat het haar niet is toegestaan om door te stromen naar de masteropleiding Psychologie, omdat zij het premasterprogramma niet in één studiejaar heeft afgerond. Niet in geschil is dat appellante ten tijde van die beslissing 40 van de vereiste 55 studiepunten had behaald.
Op 14 juni 2019 heeft appellante een nieuw verzoek gedaan om te worden toegelaten tot de masteropleiding. Zij heeft aan dat verzoek ten grondslag gelegd dat zij voldoet aan de toelatingseisen als de resultaten van de door haar afgeronde bacheloropleiding en de door haar behaalde onderwijseenheden van de premaster en de International Bachelor Psychology in onderlinge samenhang worden bezien.

2.2. Bij beslissing van 7 januari 2020 heeft het faculteitsbestuur dit verzoek afgewezen en daaraan, onder verwijzing naar de brief van 26 juli 2018, ten grondslag gelegd dat appellante het premasterprogramma niet heeft afgerond en daarom niet kan worden toegelaten.

2.3. Hangende het administratief beroep heeft appellante verzocht om een voorlopige voorziening. De voorzitter van verweerder heeft die voorziening toegewezen en daarbij bepaald dat appellante hangende de behandeling van het administratief beroep mag deelnemen aan het onderwijs en (her)tentaminering vanaf 1 februari 2020 totdat op het administratief beroep is beslist, met dien verstande dat eventueel behaalde cijfers hangende de behandeling niet zouden worden vrijgegeven. In strijd met de getroffen voorziening zijn de cijfers hangende de behandeling toch aan appellante bekendgemaakt.

2.4. Aan de beslissing van 13 mei 2020 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellante niet in het bezit is van een bachelordiploma Psychologie van de Universiteit Leiden, welk diploma directe toelating geeft tot de masteropleiding. Verweerder heeft zich verder op het standpunt gesteld dat appellante ook niet kan worden toegelaten via het premasterprogramma, omdat zij de vereiste punten om dit programma succesvol af te ronden niet binnen één jaar heeft behaald. De beslissing van 26 juli 2018 waarbij is vastgesteld dat zij niet de vereiste punten heeft behaald, is inmiddels in rechte onaantastbaar. Daarmee voldoet zij volgens verweerder materieel niet aan de eindtermen van de bacheloropleiding Psychologie en heeft het faculteitsbestuur haar verzoek terecht afgewezen. Dat appellante als gevolg van de door de voorzitter van verweerder getroffen voorlopige voorziening een aantal onderwijseenheden heeft kunnen volgen en die met zeer hoge cijfers heeft afgerond, leidt volgens verweerder niet tot een ander oordeel.

Het geschil in beroep

2.5. Appellante betoogt dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zij terecht niet is toegelaten tot de masteropleiding. Zij is op basis van het door haar behaalde bachelordiploma Liberal Arts and Sciences, de 45 studiepunten die zij heeft behaald binnen de bacheloropleiding International Psychology en de 40 studiepunten die zij in het premasterprogramma heeft behaald, in samenhang bezien, in het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs als bedoeld in artikel 7.30b van de WHW en zou daarom tot de masteropleiding

moeten worden toegelaten. Op alle specifiek in de OER genoemde onderwerpen heeft zij door het volgen en behalen van vakken in haar eerdere opleidingen aantoonbaar voldoende kennis.

Wet- en regelgeving

2.6. Ingevolge artikel 7.30b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) geldt voor inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs als toelatingseis:
a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.
Ingevolge het derde lid laat het instellingsbestuur degenen die aan de gestelde eisen voldoen, toe tot een masteropleiding. […].
Ingevolge artikel 7:30e wordt aan de betrokkene, indien hij niet voldoet aan de toelatingseisen, bedoeld in de artikelen 7.30b of 7.30c, en van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij daaraan binnen een redelijke termijn alsnog kan voldoen, de mogelijkheid geboden, de tekortkoming weg te nemen en alsnog aan de toelatingseisen te voldoen.

2.7. In de Onderwijs- en examenregeling (hierna: OER) van de masteropleiding Psychologie is het volgende vermeld:

“Article 5.2 Admission to the programme

5.2.1 Pursuant to Article 7.30b (1) of the Act holders of one of the following degrees may be admitted to the programme and one of its specialisations or who have successfully completed the following pre-master’s programme:
a. a Bachelor’s degree from the programme BSc in Psychology of Leiden University with the appropriate specialisation course for the chosen specialisation
b. Persons with a bachelor’s degree or an equivalent degree from a university who possess the skills, understanding and knowledge that are required for earning the bachelor’s degree referred to in Article 5.2.1. Alongside the requirements specified in 5.2.1 and 5.2.2, the following qualitative admission requirements apply for the programme pursuant to Article 7.30b (2) of the Act, more specifically the knowledge on university level of the following topics:
introduction to psychology
social and organisational psychology
personality psychology
cognitive psychology
neuropsychology and/or psychophysiology and/or biopsychology
clinical and abnormal psychology
developmental and educational psychology
theory or training in interpersonal skills, such as interview, counselling, discussion techniques
theory or training in psycho diagnostics
advanced courses (at least 30 EC) on a third year Bachelor level on topics pertaining to the preferred master specialisation within the MSc Psychology
have sufficient knowledge of Methodology and Statistics (at least 20 EC): introductory and more advanced courses in methodology and statistics of psychological research (including psychometrics, multivariate data-analysis) and the use of SPSS.
c. a prescribed pre-master’s programme pursuant to article 5.4.1

5.2.2 The Board of Admissions may, on request, admit persons to the programmes who do not meet the requirements specified in 5.2.1 but who can demonstrate to the satisfaction of the Board of Admissions that they possess the same level of knowledge, understanding and skills as holders of a degree specified 5.2.1, possibly under further conditions, without prejudice to the conditions specified in 5.2.4.

[…]

Article 5.4 Bridging programmes (Pre-master's)

5.4.1 The institute of Psychology has developed bridging programmes (for the assigned target groups) in order to remove deficiencies. Upon the successful completion of the bridging programme within a year the student can be granted admission to the master programme by the Admissions Board.
[…]"

Beoordeling door het College

2.8. Het College stelt voorop dat het de beslissing van verweerder dat het faculteitsbestuur zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante niet in het bezit is van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs, slechts terughoudend kan toetsen.

2.9. Vaststaat dat appellante niet in het bezit is van een bachelordiploma Psychologie van de Universiteit Leiden, zodat zij niet direct tot de masteropleiding Psychologie kon worden toegelaten.
Door het faculteitsbestuur is aan appellante, gelet op haar vooropleiding, een premasterprogramma aangeboden. In dit masterprogramma diende zij een aantal specifiek benoemde onderwijseenheden te volgen. De aan die onderwijseenheden toegekende studiepunten voor een totaal van 55 studiepunten diende zij op grond van artikel 5.4.1 van de OER binnen één jaar te behalen. Ter zitting heeft verweerder op dit punt toegelicht dat ook het volbrengen van het premasterprogramma binnen het tijdsbestek van één jaar een selectiecriterium is.
Bij beslissing van 26 juli 2018 is vastgesteld dat appellante niet het vereiste aantal punten heeft behaald. Zij heeft de onderwijseenheden Toetsende statistiek, Multivariate data analyse en Groepsdynamiek uit het premasterprogramma niet behaald. Deze beslissing is inmiddels in rechte onaantastbaar. Dit betekent dat appellante ook via het premasterprogramma niet kon worden toegelaten tot de masteropleiding.
Voor zover appellante betoogt dat verweerder haar op grond van artikel 5.2.2 van de OER in redelijkheid, gelet op het door haar behaalde bachelordiploma Liberal Arts and Sciences, de 45 studiepunten die zij heeft behaald binnen de bacheloropleiding International Psychology en de 40 studiepunten die zij in het premasterprogramma heeft behaald, alsnog tot de masteropleiding had moeten toelaten, overweegt het College als volgt.
Appellante heeft uitvoerige lijsten overgelegd met door haar behaalde onderwijseenheden uit eerdere opleidingen om aan te tonen dat zij beschikt over voldoende kennis, inzicht en vaardigheden over de in artikel 5.2.1, aanhef en onder b, van de OER genoemde onderwerpen. Verweerder heeft gemotiveerd aangevoerd en ter zitting nader toegelicht dat het totaalbeeld van de door appellante behaalde onderwijseenheden is dat zij onvoldoende aan de in artikel 5.2.1, onder b, van de OER genoemde eisen voldoet. In dit verband heeft verweerder onder meer toegelicht dat een door appellante aangedragen vak meer keren is gebruikt om aan te tonen dat zij beschikt over kennis van een bepaald onderwerp. Zo heeft zij het vak Developmental psychopathology ingezet voor zowel klinische als ontwikkelings- en onderwijspsychologie, terwijl dit volgens verweerder twee aparte gebieden van de psychologie zijn die niet beide volledig door deze onderwijseenheid gedekt kunnen worden. Daarnaast kan het standpunt van appellante dat zij deels onderwijseenheden van Ontwikkelings- en onderwijspsychologie, Multivariate data analyse en Toetsende statistiek heeft afgerond volgens verweerder niet leiden tot de conclusie dat zij volledig aan de leerdoelen van die onderwijseenheden heeft voldaan.
Het College is, gegeven de eerder genoemde terughoudende toetsing en de uitleg van verweerder, van oordeel dat niet is gebleken dat de door appellante aangedragen onderwijseenheden voldoende compenseren voor de deficiënties in kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor toelating tot de

masteropleiding. Verweerder heeft zich daarmee in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het verzoek om toelating tot de masteropleiding Psychologie, specialisatie Economic and Consumer Psychology, terecht is afgewezen.
Het betoog faalt.

Slotsom

2.10. Het beroep is ongegrond.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-Van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/071.1 en 2020/071.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	22 juli 2020
Partijen	:	appellante en de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	motiveringsgebrek overgangscijfers overgangsrapport proceskosten [decentrale] selectie SE-cijfers selectie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53, eerste lid Awb: artikel 6:19, eerste lid Awb: artikel 8:75a
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.4. De selectiecommissie heeft in haar beslissing van 30 juni 2020 toegelicht dat de adviescommissie ten onrechte van een gemiddelde van 6,8 is uitgegaan. Dat gemiddelde is gebaseerd op het digitaal aangeleverde document met SE-cijfers van 16 december 2019. Appellante heeft naar aanleiding van de hoorzitting bij de adviescommissie het overgangsrapport van 5 naar 6 vwo overgelegd. Het document met SE-cijfers en het overgangsrapport komen wat de cijfers betreft volgens de selectiecommissie niet met elkaar overeen. De selectiecommissie is uitgegaan van het gemiddelde 6,7 dat volgt uit het overgangsrapport. Naar het oordeel van het College is de selectiecommissie terecht van dat gemiddelde uitgegaan. In de Regelingen staat dat voor kandidaten die hun vwo-diploma nog niet hebben behaald, de overgangscijfers van het overgangsrapport van 5 naar 6 vwo tellen. Door het gemiddelde uit het door appellante overgelegde overgangsrapport te gebruiken, heeft de selectiecommissie terecht overeenkomstig de bindende Regelingen gehandeld. Dat de adviescommissie heeft geadviseerd om uit te gaan van een gemiddelde van 6,8 leidt, anders dan appellante betoogt, niet tot een ander oordeel. Het advies van de adviescommissie is niet bindend en is daarom niet gericht op rechtsgevolg. 2.3.5. In het betoog van appellante dat de beoordeling van haar persoonlijk dossier te laag is, ziet het College evenmin een reden om de beslissing van 30 juni 2020 te vernietigen. In de Regelingen is opgenomen welke selectiecriteria worden gebruikt voor het bepalen van de rangnummers. Daarmee zijn de selectiecriteria vooraf bekend gemaakt. Zoals het College al eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 6 augustus 2018 in zaak nr. 2018/109 (www.cbho.nl), is de selectiecommissie, om calculerend gedrag te voorkomen, niet verplicht om de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten bekend te maken. De selectiecommissie heeft ter zitting van het College verder nader toegelicht dat de persoonlijke dossiers van de kandidaten door twee onafhankelijke beoordelaars zijn bekeken aan de hand van de in de Regelingen opgenomen onderdelen. Per onderdeel hebben zij punten toegekend. Bij de beoordeling van de persoonlijke dossiers wordt verder een protocol gehanteerd, waarin zowel per onderdeel als voor het totaal is bepaald hoe groot het verschil in de door de twee beoordelaars toegekend punten mag zijn. Is het verschil in puntentoekenning te groot,

dan vindt daarover overleg plaats. In de situatie van appellante zijn de beoordelaars, aldus selectiecommissie, op de verschillende onderdelen tot een puntentoekenning gekomen die onderling niet dusdanig verschilt dat daarover overleg moest plaatsvinden. Gelet op deze toelichting, heeft naar het oordeel van het College een zorgvuldige beoordeling plaatsgevonden. De selectiecommissie heeft in de beslissing van 30 juni 2020 verder alle afzonderlijke scores en de eindscores in directe relatie tot alle scores en de eindscores van de kandidaten behorende tot de A-route waaraan het rangnummer 85, respectievelijk het rangnummer 88 is toegekend, verstrekt. Het rangnummer 86 is toegekend aan een kandidaat van de B-route. De selectiecommissie heeft haar beslissing van 30 juni 2020 naar het oordeel van het College daarmee deugdelijk gemotiveerd. Gelet hierop ziet het College aanleiding om het beroep van appellante voor zover het is gericht tegen de beslissing van 30 juni 2020 ongegrond te verklaren.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 heeft de selectiecommissie van het Academisch Centrum Tandheelkunde Amsterdam (hierna: de selectiecommissie) aan appellante meegedeeld dat haar naar aanleiding van de selectie voor de voltijd bacheloropleiding Tandheelkunde het rangnummer 164 is toegekend.

Bij beslissing van 23 juni 2020 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 30 juni 2020 heeft de selectiecommissie appellante laten weten dat zij het rangnummer heeft herzien en dat zij het rangnummer 87 aan appellante heeft toegekend.

Tegen de beslissing van 23 juni 2020 heeft appellante beroep bij het College ingesteld. Daarnaast heeft zij de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen. Dat verzoek heeft zij ingetrokken, waarbij zij het College op grond van artikel 8:75a van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) heeft verzocht om verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 juli 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, vergezeld door drs. S.C. Groeneveld van de selectiecommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Het juridisch kader

2.1. Op grond van artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar.
In het tweede lid is bepaald dat het instellingsbestuur de aspirant-studenten selecteert in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria.

In de Regelingen selectiecriteria en -procedure bacheloropleidingen (hierna: de Regelingen) is over de selectiecriteria voor de bacheloropleiding Tandheelkunde onder meer bepaald dat de vwo schoolcijfers voor de vakken Nederlands, Engels, Wiskunde, Natuurkunde, Scheikunde en Biologie worden meegeteld op de volgende wijze:
a. Bij kandidaten die hun vwo-diploma al hebben, tellen de eindexamencijfers (eindcijfers van de cijferlijst van het diploma).
b. Bij andere kandidaten tellen de overgangscijfers van het overgangsrapport van 5 naar 6 vwo (overgangscijfers op 1 decimaal achter de komma).
c. Indien een kandidaat geen vwo-eindexamen heeft behaald of indien een kandidaat geen overgangsrapport van 5 naar 6 vwo heeft, dan tellen de met vwo vergelijkbare cijfers.

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Voor de bacheloropleiding Tandheelkunde is het beperkte aantal van 60 plaatsen beschikbaar. Toelating tot die opleiding vindt daarom plaats door middel van een selectieprocedure. Bij deze selectieprocedure dienen de kandidaten een persoonlijk dossier aan te leggen dat bestaat uit documenten over oriëntatie, de schoolcijfers en een curriculum vitae. Het persoonlijk dossier wordt beoordeeld op de punten volledigheid, taalgebruik en de kwaliteit van de bewijsstukken. Daarnaast leggen de kandidaten een biomedische toets af. Aan de hand van het persoonlijk dossier en de resultaten van de biomedische toets krijgen de kandidaten een rangnummer toegekend. De selectiecommissie heeft appellante bij beslissing van 15 april 2020 het rangnummer 164 toegekend. Daarbij heeft de selectiecommissie een gemiddelde van 5,5 voor de overgangscijfers als (pro forma) uitgangspunt gehanteerd, omdat appellante geen vwo-cijfers voor de zes van belang zijnde vakken heeft opgenomen in haar persoonlijk dossier. Volgens appellante is dat rangnummer te laag. Zij heeft daarom bezwaar gemaakt en daarbij onder andere gesteld dat de selectiecommissie ten onrechte van het pro forma gemiddelde van 5,5 is uitgegaan. Zij heeft daartoe in bezwaar alsnog door de decaan gewaarmerkte overgangscijfers van 5 naar 6 vwo toegevoegd aan haar persoonlijke dossier.

2.2.1. Bij beslissing van 23 juni 2020 heeft verweerder het bezwaar onder overneming van de overwegingen en het daarop gebaseerde advies van de Adviescommissie voor de bezwaarschriften (hierna: de adviescommissie) ongegrond verklaard. In het advies van de adviescommissie staat dat appellante in de gelegenheid is gesteld om te bewijzen dat zij de juiste schoolcijfers heeft geüpload in haar persoonlijk dossier. Appellante heeft vervolgens direct haar gewaarmerkte overgangsrapport als bewijsstuk aangeleverd. Volgens de adviescommissie blijkt uit dit overgangsrapport dat appellante voor de zes vwo-vakken die bij de selectieprocedure meewegen een gemiddelde van 6,8 heeft behaald. De adviescommissie heeft daarom geadviseerd het bezwaar gegrond te verklaren en het rangnummer voor appellante opnieuw te bepalen, uitgaande van het gemiddelde van 6,8 op basis van de relevante overgangscijfers van 5 naar 6 vwo.

2.2.2. De selectiecommissie heeft het rangnummer van appellante vervolgens opnieuw bepaald aan de hand van het door appellante aangeleverde overgangsrapport. Uit dat overgangsrapport volgt volgens de

selectiecommissie, anders dan de adviescommissie heeft gesteld, een gemiddelde van 6,7 voor de zes vwo-vakken. Bij beslissing van 30 juni 2020 heeft de selectiecommissie het aan appellante toegekende rangnummer herzien en bepaald op 87.

Het geschil in beroep

2.3. Appellante heeft beroep bij het College ingesteld, omdat zij het niet eens is met de beslissing van verweerder van 23 juni 2020. Zij stelt zich op het standpunt dat verweerder het bezwaar ten onrechte ongegrond heeft verklaard. De adviescommissie heeft geadviseerd om het bezwaar gegrond te verklaren en het rangnummer van appellante opnieuw te bepalen met als uitgangspunt het gemiddelde van een 6,8 voor de zes vwo-vakken. Verweerder heeft de overwegingen en het daarop gebaseerde advies overgenomen en had het bezwaar dus gegrond moeten verklaren.

2.3.1. Zoals hiervoor uit overweging 2.2.2. volgt, heeft de selectiecommissie het rangnummer bij beslissing van 30 juni 2020 opnieuw bepaald en appellante het rangnummer 87 toegekend. Daarom heeft appellante geen belang meer bij een inhoudelijke beoordeling van haar beroep gericht tegen de beslissing van verweerder van 23 juni 2020 waarbij de beslissing waarbij aan haar een veel hoger rangnummer was toegekend in stand is gelaten. Het beroep van appellante is daarom niet-ontvankelijk. Het College merkt ten overvloede op dat verweerder in de bestreden beslissing in het geheel niet heeft gemotiveerd waarom hij, ondanks overneming van het advies van de adviescommissie, het bezwaar ongegrond heeft verklaard. In zoverre heeft appellante terecht gesteld dat de bestreden beslissing een motiveringsgebrek kent. Omdat het belang bij een inhoudelijke beoordeling van het beroep is komen te ontvallen als gevolg van de nieuwe beslissing van de selectiecommissie, ziet het College aanleiding om verweerder te veroordelen in de proceskosten van appellante.

2.3.2. De beslissing van de selectiecommissie van 30 juni 2020, waarbij aan appellante het rangnummer 87 is toegekend, is een beslissing als bedoeld in artikel 6:19, eerste lid, van de Awb. Dat betekent dat het beroep van appellante van rechtswege mede betrekking heeft op de beslissing van 30 juni 2020. Het College zal daarom ook het beroep voor zover het is gericht tegen deze beslissing beoordelen.

2.3.3. Appellante betoogt in dat kader dat de selectiecommissie ten onrechte van het gemiddelde van 6,7 voor de zes vwo-vakken is uitgegaan. Dat had overeenkomstig het advies van de adviescommissie het gemiddelde van 6,8 moeten zijn. Bovendien heeft de selectiecommissie haar persoonlijk dossier ten onrechte niet hoger beoordeeld. Zij heeft meerdere keren meegelopen in een tandartsenpraktijk, een bestuursfunctie vervuld, vrijwilligerswerk gedaan en bijlessen gegeven. Gelet op deze activiteiten had haar persoonlijk dossier een hogere beoordeling moeten krijgen, aldus appellante.

2.3.4. De selectiecommissie heeft in haar beslissing van 30 juni 2020 toegelicht dat de adviescommissie ten onrechte van een gemiddelde van 6,8 is uitgegaan. Dat gemiddelde is gebaseerd op het digitaal aangeleverde document met SE-cijfers van 16 december 2019. Appellante heeft naar aanleiding van de hoorzitting bij de adviescommissie het overgangsrapport van 5 naar 6 vwo overgelegd. Het document met SE-cijfers en het overgangsrapport komen wat de cijfers betreft volgens de selectiecommissie niet met elkaar overeen. De selectiecommissie is uitgegaan van het gemiddelde 6,7 dat volgt uit het overgangsrapport. Naar het oordeel van het College is de selectiecommissie terecht van dat gemiddelde uitgegaan. In de Regelingen staat dat voor kandidaten die hun vwo-diploma nog niet hebben behaald, de overgangscijfers van het overgangsrapport van 5 naar 6 vwo tellen. Door het gemiddelde uit het door appellante overgelegde overgangsrapport te gebruiken, heeft de selectiecommissie terecht overeenkomstig de bindende Regelingen gehandeld. Dat de adviescommissie heeft geadviseerd om uit te gaan van een gemiddelde van 6,8 leidt, anders dan appellante betoogt, niet tot een ander oordeel. Het advies van de adviescommissie is niet bindend en is daarom niet gericht op rechtsgevolg.

2.3.5. In het betoog van appellante dat de beoordeling van haar persoonlijk dossier te laag is, ziet het College evenmin een reden om de beslissing van 30 juni 2020 te vernietigen. In de Regelingen is

opgenomen welke selectiecriteria worden gebruikt voor het bepalen van de rangnummers. Daarmee zijn de selectiecriteria vooraf bekend gemaakt. Zoals het College al eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 6 augustus 2018 in zaak nr. 2018/109 (www.cbho.nl), is de selectiecommissie, om calculerend gedrag te voorkomen, niet verplicht om de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten bekend te maken. De selectiecommissie heeft ter zitting van het College verder nader toegelicht dat de persoonlijke dossiers van de kandidaten door twee onafhankelijke beoordelaars zijn bekeken aan de hand van de in de Regelingen opgenomen onderdelen. Per onderdeel hebben zij punten toegekend. Bij de beoordeling van de persoonlijke dossiers wordt verder een protocol gehanteerd, waarin zowel per onderdeel als voor het totaal is bepaald hoe groot het verschil in de door de twee beoordelaars toegekend punten mag zijn. Is het verschil in puntentoekenning te groot, dan vindt daarover overleg plaats. In de situatie van appellante zijn de beoordelaars, aldus selectiecommissie, op de verschillende onderdelen tot een puntentoekenning gekomen die onderling niet dusdanig verschilt dat daarover overleg moest plaatsvinden. Gelet op deze toelichting, heeft naar het oordeel van het College een zorgvuldige beoordeling plaatsgevonden. De selectiecommissie heeft in de beslissing van 30 juni 2020 verder alle afzonderlijke scores en de eindscores in directe relatie tot alle scores en de eindscores van de kandidaten behorende tot de A-route waaraan het rangnummer 85, respectievelijk het rangnummer 88 is toegekend, verstrekt. Het rangnummer 86 is toegekend aan een kandidaat van de B-route. De selectiecommissie heeft haar beslissing van 30 juni 2020 naar het oordeel van het College daarmee deugdelijk gemotiveerd. Gelet hierop ziet het College aanleiding om het beroep van appellante voor zover het is gericht tegen de beslissing van 30 juni 2020 ongegrond te verklaren.

Conclusie

2.4. Het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing van verweerder van 23 juni 2020 is niet-ontvankelijk. Verder is het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing van 30 juni 2020 ongegrond. Dit betekent dat aan appellante definitief het rangnummer 87 is toegekend.

2.5. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Daarbij worden voor het indienen van een beroepschrift en het verschijnen ter zitting van het College in totaal 2 punten toegekend met een waarde van € 525,- per punt en een wegingsfactor 1. Het College ziet daarnaast aanleiding om het op grond van artikel 8:75a van de Awb gedane verzoek om vergoeding van de proceskosten in verband het verzoek om een voorlopige voorziening in te willigen. Daarbij wordt voor het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening 1 punt toegekend met een waarde van € 525,- en een wegingsfactor 1. Ook dient verweerder het door appellante betaalde griffierecht van in totaal € 96,- te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing van het college van bestuur van de Vrije Universiteit van 23 juni 2020, kenmerk AMvD/cc/20200484 niet-ontvankelijk;
II. verklaart het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing van de selectiecommissie van het Academisch Centrum Tandheelkunde Amsterdam van 30 juni 2020 ongegrond;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Vrije Universiteit tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek om voorlopige voorziening opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.575,-, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

IV. gelast dat het college van bestuur van de Vrije Universiteit het door appellante betaalde griffierecht ten bedrage van € 96,- vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/072.5**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	22 juli 2020
Partijen	:	appellant en Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	Coronacrisis (decentrale) selectie hardheidsclausule matchingstoets psychomotorische toets rangnummer selectieprocedure
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Besluit inzake de Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 5 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.1 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.2 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.3 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.6 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.7 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 10.1 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 10.3.
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College stelt voorop dat de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het college van bestuur een zeer grote beleidsruimte heeft toegekend (vergelijk de uitspraken van het College van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202 en 12 oktober 2017 in zaak nr. 2017/085; www.cbho.nl). 2.5. Naar het oordeel van het College mocht de selectiecommissie besluiten het resultaat van de matchingstoets twee keer te laten meetellen in de totaalscore. Zoals de geschillenadviescommissie heeft vermeld in haar door verweerder overgenomen advies van 18 juni 2020 en verweerder heeft toegelicht in zijn verweerschrift en ter zitting van het College, zou die score anders, door het vervallen van de psychomotorische toets, voor 90% gebaseerd zijn op de cognitieve capaciteiten van de kandidaten op het terrein van biologie, natuurkunde en scheikunde, terwijl voor de selectie ook niet-cognitieve aspecten van belang zijn. De stellingen van appellant dat hij over de vereiste competenties beschikt en naar verwachting een gunstiger rangnummer zou hebben gekregen als het resultaat van de matchingstoets niet dubbel had meegeteld of de psychomotorische toets niet was vervallen, leidt niet tot de conclusie dat verweerder aan het resultaat van de matchingstoets voorbij had moeten gaan. In de selectieprocedure wordt immers een vergelijking tussen de kandidaten gemaakt, waarbij niet past dat ten aanzien van één kandidaat een afwijkende weging wordt gehanteerd. Zoals de geschillenadviescommissie heeft vermeld in haar

advies en verweerder heeft toegelicht in zijn verweerschrift en ter zitting van het College, betekent het door appellant behaalde resultaat voor de machtingstoets verder niet dat hij niet gemotiveerd is, maar alleen dat andere kandidaten een betere score voor de toets hebben behaald. Zijn ADHD en bijzondere gezinssituatie noopten verweerder evenmin aan het resultaat van de matchingstoets voorbij te gaan en appellant tot de opleiding toe te laten. Zoals de geschillenadviescommissie heeft vermeld in haar advies en verweerder heeft toegelicht in zijn verweerschrift en ter zitting van het College, valt immers niet vast te stellen in welke mate deze, op zichzelf reële, omstandigheden het resultaat hebben beïnvloed. Dat verweerder bij de matchingstoets geen rekening houdt met, in het geval van appellant, ADHD, acht het College niet onredelijk. Het College betrekt daarbij dat deze toets is ontwikkeld door een extern bureau met deskundigheid op het gebied van matchingstoetsen. Daarnaast is van belang dat verweerder ter zitting van het College heeft verklaard dat er kandidaten met ADHD op basis van de resultaten van de selectieprocedure zijn toegelaten. Naar het oordeel van het College heeft verweerder door het bij hoge uitzondering geven van toestemming om aan de selectieprocedure voor het volgend studiejaar deel te nemen, voldoende met de situatie van appellant rekening gehouden. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het aan appellant toegekende rangnummer niet op zichzelf staat en dat het achteraf toelaten van appellant ten koste zou gaan van een kandidaat met een gunstiger rangnummer. Dat de kandidaten uit Noord-Brabant als gevolg van de corona-maatregelen bij uitzondering op een andere wijze en een ander moment de matchingtoets hebben mogen afleggen, betekent niet dat appellant dus bij uitzondering tot de opleiding had moeten worden toegelaten. Verweerder heeft ter zitting van het College genoegzaam toegelicht dat er maatregelen waren genomen om de integriteit van de matchingstoets voor kandidaten uit Noord-Brabant te waarborgen en dat de resultaten van de kandidaten uit Noord-Brabant niet significant afweken van de resultaten van de overige kandidaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 is appellant bij de selectieprocedure van de bacheloropleiding Tandheelkunde voor het studiejaar 2020-2021 het rangnummer 165 toegekend.

Bij beslissing van 24 juni 2020 op het daartegen door appellant gemaakte bezwaar heeft verweerder het toegekende rangnummer gehandhaafd en appellant toestemming gegeven om deel te nemen aan de selectieprocedure van de opleiding voor het studiejaar 2021-2022.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 juli 2020, waar appellant, bijgestaan door zijn vader [naam 2], en verweerder, vertegenwoordigd door mr. T. Litjens en prof. dr. N.H.J. Creugers, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft zich aangemeld voor het studiejaar 2020-2021 van de bacheloropleiding Tandheelkunde. Vanwege het beperkte aantal beschikbare plaatsen is voor deze opleiding een maximum aantal studenten ingesteld en moet een selectieprocedure worden doorlopen. Deze procedure bestond aanvankelijk uit twee rondes: de eerste ronde met een huiswerkopdracht, een kennistoets op het gebied van biologie, natuurkunde en scheikunde, en een matchingstoets, en een tweede ronde met een psychomotorische toets. Door de overheidsmaatregelen in verband met de coronacrisis was het niet mogelijk om bij de selectie voor het studiejaar 2020-2021 de psychomotorische toets af te nemen. Verweerder heeft deze toets daarom laten vervallen. De selectie heeft als gevolg daarvan plaatsgevonden op basis van de huiswerkopdracht, de kennistoets en de matchingstoets. Daarbij heeft de selectiecommissie besloten het resultaat van de matchingstoets twee keer te laten meetellen in de totaalscore, omdat de score anders voor 90% gebaseerd zou zijn op de cognitieve capaciteiten van de kandidaten op het terrein van biologie, natuurkunde en scheikunde. Appellant heeft aan de aangepaste selectieprocedure deelgenomen en is het rangnummer 165 toegekend. Er zijn 67 opleidingsplaatsen beschikbaar. Verweerder heeft het toegekende rangnummer in bezwaar gehandhaafd. Verder heeft verweerder appellant op grond van de hardheidsclausule toestemming gegeven om deel te nemen aan de selectieprocedure van de opleiding voor het studiejaar 2021-2022.

2.2. Appellant is het niet eens met de handhaving van het rangnummer door verweerder. Hij voert aan dat verweerder hem op grond van de omstandigheden, bestaande uit het feit dat hij ADHD heeft en in een bijzondere gezinssituatie verkeert, die hebben geleid tot toepassing van de hardheidsclausule had moeten toelaten tot de opleiding. Die omstandigheden hebben volgens verweerder het resultaat van de matchingstoets beïnvloed, maar appellant verwacht daarop volgend jaar niet een betere score te zullen halen, hoewel hij wel over de vereiste competenties beschikt. De matchingstoets houdt ten onrechte geen rekening met beperkingen van kandidaten, zoals in zijn geval ADHD. Hij wijst erop dat dat er rekening is gehouden met de kandidaten in Noord-Brabant, die wegens de corona-situatie in die provincie op het moment dat de matchingstoets op de universiteit werd afgenomen, de matchingstoets op een later tijdstip online hebben kunnen afleggen. Hij vraagt zich daarbij af hoe is voorkomen dat de kandidaten uit Noord-Brabant hebben gefraudeerd. Verder voert hij aan dat hij een gunstiger rangnummer zou hebben gekregen als het resultaat van de matchingstoets niet dubbel had meegeteld of de psychomotorische toets niet was vervallen.

2.3. Artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt

daartoe een reglement vast. Bij het vaststellen van het reglement houdt het instellingsbestuur rekening met de belangen van aspirant-studenten afkomstig uit de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba onderscheidenlijk Aruba, Curaçao en Sint Maarten."
Het vierde lid luidt: "Het instellingsbestuur schrijft niet meer studenten in dan het maximum aantal dat het instellingsbestuur in verband met de beschikbare capaciteit heeft vastgesteld."

Artikel 8.1 van de Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021 luidt: "In het studiejaar 2020-2021 zijn er 67 opleidingsplaatsen voor het eerste jaar van de Bacheloropleiding Tandheelkunde aan de instelling."
Artikel 8.2 luidt: "Een kandidaat mag éénmaal deelnemen aan de selectie voor deze opleiding aan de Radboud Universiteit. Voor de vaststelling van het aantal malen dat een kandidaat heeft deelgenomen aan de selectie is het gestelde in de artikelen 3.1 en 3.2 van deze regeling bepalend, waarbij een gebruikte poging die na het niet behalen van diploma of getuigschrift overeenkomstig artikel 2.20 is geschrapt, niet in het totaal wordt meegenomen."
Artikel 8.3 luidt: "De selectieprocedure wordt namens het college van bestuur van de Radboud Universiteit uitgevoerd door de selectiecommissie bacheloropleidingen
Radboudumc."
Artikel 8.6 luidt: "Deelnemers aan de selectie voor deze opleiding worden
beoordeeld op de volgende criteria:
a. motivatie voor de opleiding Tandheelkunde aan de Radboud Universiteit;
b. het kennisniveau van de middelbare schoolvakken biologie, natuur- en scheikunde op niveau eindexamen Nederlands vwo 2020 en de mate waarin de kandidaat in staat is deze kennis toe te passen op voor de opleidingen relevante vraagstellingen;
c. De mate waarin de kandidaat beschikt over psychomotorische vaardigheden. Minimaal 150 en maximaal 170 kandidaten worden uitgenodigd voor toetsing van dit selectiecriterium."
Artikel 8.7 luidt: "De in artikel 8.6. genoemde criteria worden beoordeeld op basis van[:]
- een huiswerkopdracht die langs digitale weg wordt ingestuurd én
- drie toetsen die in Nijmegen worden afgelegd."
Artikel 10.1 luidt: "Waar de toepassing van deze regeling door de selectiecommissie of de Directeur Student Affairs tot onbillijkheden van overwegende aard leidt, kan de selectiecommissie c.q. de Directeur Student Affairs op verzoek van de kandidaat van het bepaalde in deze regeling afwijken of deze buiten toepassing laten. Het gemotiveerde verzoek daartoe dient schriftelijk te worden ingediend."
Artikel 10.3 luidt: "In alle gevallen waarin deze regeling niet of niet voldoende voorziet, beslist het college van bestuur. Bij strijdigheid tussen deze regeling en de toepasselijke wettelijke bepalingen, prevaleert de wet."

Artikel 5 van het Besluit inzake de Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021 luidt: "Het bepaalde in Hoofdstuk 8, betreffende de opleiding Tandheelkunde, wordt als volgt
gewijzigd. De in artikel 8.6 sub c van de Regeling bedoelde toets van psychomotorische vaardigheden vervalt als selectiecriterium. De overige bepalingen in hoofdstuk 8 worden dienovereenkomstig gewijzigd vastgesteld."

2.4. Het College stelt voorop dat de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het college van bestuur een zeer grote beleidsruimte heeft toegekend (vergelijk de uitspraken van het College van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202 en 12 oktober 2017 in zaak nr. 2017/085; www.cbho.nl).

2.5. Naar het oordeel van het College mocht de selectiecommissie besluiten het resultaat van de matchingstoets twee keer te laten meetellen in de totaalscore. Zoals de geschillenadviescommissie heeft vermeld in haar door verweerder overgenomen advies van 18 juni 2020 en verweerder heeft toegelicht in zijn verweerschrift en ter zitting van het College, zou die score anders, door het vervallen van de psychomotorische toets, voor 90% gebaseerd zijn op de cognitieve capaciteiten van de kandidaten op het

terrein van biologie, natuurkunde en scheikunde, terwijl voor de selectie ook niet-cognitieve aspecten van belang zijn. De stellingen van appellant dat hij over de vereiste competenties beschikt en naar verwachting een gunstiger rangnummer zou hebben gekregen als het resultaat van de matchingstoets niet dubbel had meegeteld of de psychomotorische toets niet was vervallen, leidt niet tot de conclusie dat verweerder aan het resultaat van de matchingstoets voorbij had moeten gaan. In de selectieprocedure wordt immers een vergelijking tussen de kandidaten gemaakt, waarbij niet past dat ten aanzien van één kandidaat een afwijkende weging wordt gehanteerd. Zoals de geschillenadviescommissie heeft vermeld in haar advies en verweerder heeft toegelicht in zijn verweerschrift en ter zitting van het College, betekent het door appellant behaalde resultaat voor de machtingstoets verder niet dat hij niet gemotiveerd is, maar alleen dat andere kandidaten een betere score voor de toets hebben behaald. Zijn ADHD en bijzondere gezinssituatie noopten verweerder evenmin aan het resultaat van de matchingstoets voorbij te gaan en appellant tot de opleiding toe te laten. Zoals de geschillenadviescommissie heeft vermeld in haar advies en verweerder heeft toegelicht in zijn verweerschrift en ter zitting van het College, valt immers niet vast te stellen in welke mate deze, op zichzelf reële, omstandigheden het resultaat hebben beïnvloed. Dat verweerder bij de matchingstoets geen rekening houdt met, in het geval van appellant, ADHD, acht het College niet onredelijk. Het College betrekt daarbij dat deze toets is ontwikkeld door een extern bureau met deskundigheid op het gebied van matchingstoetsen. Daarnaast is van belang dat verweerder ter zitting van het College heeft verklaard dat er kandidaten met ADHD op basis van de resultaten van de selectieprocedure zijn toegelaten. Naar het oordeel van het College heeft verweerder door het bij hoge uitzondering geven van toestemming om aan de selectieprocedure voor het volgend studiejaar deel te nemen, voldoende met de situatie van appellant rekening gehouden. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het aan appellant toegekende rangnummer niet op zichzelf staat en dat het achteraf toelaten van appellant ten koste zou gaan van een kandidaat met een gunstiger rangnummer. Dat de kandidaten uit Noord-Brabant als gevolg van de corona-maatregelen bij uitzondering op een andere wijze en een ander moment de matchingtoets hebben mogen afleggen, betekent niet dat appellant dus bij uitzondering tot de opleiding had moeten worden toegelaten. Verweerder heeft ter zitting van het College genoegzaam toegelicht dat er maatregelen waren genomen om de integriteit van de matchingstoets voor kandidaten uit Noord-Brabant te waarborgen en dat de resultaten van de kandidaten uit Noord-Brabant niet significant afweken van de resultaten van de overige kandidaten.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/074.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	14 augustus 2020
Partijen	:	appellante en de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	belangenafweging beleidsruimte bijzondere kwalificaties decentrale selectie eindbeoordeling nadere stukken ongelijke behandeling toetsingscriteria Z-score
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Regeling Aanmelding en Inschrijving 2020-2021: artikel 4A, vierde lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend. 2.4.2. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de beslissing op bezwaar niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat uit het hiervoor beschreven toetsingskader volgt dat het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toekomt met betrekking tot de decentrale selectie. Het college van bestuur heeft gemotiveerd uiteengezet dat de toetsingscriteria elk jaar worden geëvalueerd wat er toe kan leiden dat de criteria worden aangepast. In de onderhavige situatie zijn de toetsingscriteria aangescherpt, omdat er veel aanmeldingen waren voor de decentrale selectie. Hierdoor kan het dus voorkomen dat appellante lager heeft gescoord dan in 2017. Ter zitting heeft het college van bestuur hieraan nog toegevoegd dat als appellante daadwerkelijk een identiek dossier als in 2017 heeft aangeleverd, een deel van haar activiteiten niet meer meetelt omdat alleen de laatste drie jaar voorafgaand aan inschrijving worden meegenomen. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur de toetsingscriteria niet mocht aanpassen. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur gehouden was een belangenafweging ten voordele van appellante te maken. Hiertoe is van belang dat alle kandidaat-studenten gelijk moeten worden behandeld en overeenkomstig dezelfde criteria moeten worden getoetst. Het College overweegt voorts dat het college van bestuur terecht de stukken heeft geweigerd die appellante eerst na afloop van de hoorzitting in bezwaar heeft overgelegd. Hiertoe is van belang dat deze stukken dienden ter staving van de nevenactiviteiten die zij heeft verricht. Het college van bestuur heeft gemotiveerd uiteengezet dat in de regels en aan de aan appellante verstrekte informatie duidelijk blijkt dat alle kandidaat-studenten hun stukken uiterlijk op 31 januari dienen aan te leveren, met slechts een uitzondering voor zover het gaat om stukken die nog gewaarmerkt moeten worden. Het College overweegt verder dat

appellante haar stelling dat zij ongelijk is behandeld niet concreet heeft onderbouwd, zodat die stelling feitelijke grondslag mist. De stelling van appellante dat de leden van de selectiecommissie niet onafhankelijk zijn, kan haar niet baten. Het betreft hier een door de Vrije Universiteit opgestelde decentrale selectie, waarbij de Vrije Universiteit de kandidaat-studenten beoordeelt. De leden van de selectiecommissie zijn dus per definitie niet onafhankelijk. Voor zover appellante met haar stelling beoogt te betogen dat de beoordeling niet zuiver was, overweegt het College dat de beoordeling heeft plaatsgevonden door twee leden die ieder afzonderlijk het dossier van appellante hebben bestudeerd. Appellante heeft geen concrete aanknopingspunten gegeven op grond waarvan zou kunnen worden geoordeeld dat de beoordeling niet zuiver is verlopen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 februari 2020 heeft de selectiecommissie namens het college van bestuur aan appellante meegedeeld dat zij niet wordt toegelaten tot de tweede ronde van de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit.

Bij beslissing van 8 juni 2020 heeft het college van bestuur het door appellante hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 augustus 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. T. Catak, advocaat te Amsterdam, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, zijn verschenen. Voorts is M. Westerhof-Sinke, voorzitter van de selectiecommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft zich aangemeld voor de Selectie 2020 van de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit. Bij beslissing van 21 februari 2020 heeft de selectiecommissie appellante meegedeeld dat zij niet wordt toegelaten tot de tweede ronde van de decentrale selectie. De selectiecommissie heeft toegelicht dat appellante is beoordeeld op de studieresultaten, activiteiten en prestaties van de afgelopen drie jaar. Kandidaten met 8 punten of meer zijn geselecteerd voor de tweede ronde van de selectie. De eindscore voor de eerste ronde bij appellante is een 7. Haar puntentotaal is vervolgens vergeleken met dat van medekandidaten in track A om te komen tot een zogeheten Z-score. De Z-score geeft inzicht in hoe het puntentotaal van appellante voor de eerste ronde zich verhoudt tot het puntentotaal van de andere kandidaten in haar track. De Z-score van appellante bedraagt -0,406. De selectiecommissie heeft voorts

toegelicht dat het inschrijfformulier van appellante is beoordeeld door twee commissieleden die ieder onafhankelijk aan elk onderdeel een score hebben toegekend.

2.2. Het college van bestuur heeft de beslissing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Adviescommissie voor de bezwaarschriften decentrale selectie Geneeskunde (hierna: Adviescommissie), gehandhaafd. In het advies heeft de Adviescommissie overwogen dat op grond van artikel 7.53 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) het instellingsbestuur de opleidingsplaatsen kan toewijzen aan door hemzelf geselecteerde gegadigden die naar zijn oordeel beschikken over bijzondere kwalificaties. Tot de bijzondere kwalificaties kunnen mede de behaalde schoolcijfers behoren. Bij de beoordeling van de gegadigden worden zowel de schoolprestaties als ook extra activiteiten en/of bijzondere prestaties betrokken. De Adviescommissie heeft vervolgens overwogen dat appellante heeft aangevoerd dat de beoordeling van haar dossier onzorgvuldig is geweest, omdat zij slechts één beoordeling heeft ontvangen. De Adviescommissie heeft hierover overwogen dat de selectiecommissie in haar beslissing heeft toegelicht dat het inschrijfformulier door twee onafhankelijke scoremedewerkers is beoordeeld, met dezelfde uitkomst, en dat vervolgens een eindbeoordeling is opgemaakt die aan appellante is toegestuurd. Volgens de Adviescommissie is de beoordeling volgens de procesbeschrijving verlopen en is deze zorgvuldig geweest. De Adviescommissie heeft voorts overwogen dat appellante heeft aangevoerd dat niet alle activiteiten zijn gewaardeerd. De Adviescommissie heeft hierover overwogen dat de selectiecommissie heeft toegelicht dat de werkzaamheden die appellante bij Studio De Zwarte Wolf en voor de schoolkrant heeft verricht niet zijn beoordeeld, omdat de bewijsvoering onvoldoende was. Volgens de Adviescommissie heeft de selectiecommissie voor deze activiteiten op basis van de scorevoorschriften terecht geen punten toegekend. De Adviescommissie heeft verder overwogen dat appellante heeft verklaard dat zij tot 1 juni 2017 vrijwilligerswerk heeft verricht in een woonzorgcentrum, maar dat de door de selectiecommissie geraadpleegde referent heeft verklaard dat de werkzaamheden tot 1 maart 2017 hebben geduurd. Volgens de Adviescommissie heeft de selectiecommissie mogen uitgaan van de informatie die door de referent is gegeven. De Adviescommissie is voorts ingegaan op de stelling van appellante dat andere kandidaten met hetzelfde dossier wel zijn toegelaten tot de tweede ronde. De Adviescommissie heeft hierover overwogen dat appellante niet met bewijsstukken heeft onderbouwd dat andere kandidaten zijn bevoordeeld. De Adviescommissie heeft ten slotte overwogen dat op grond van het scoringsprotocol voor het ingediende dossier van appellante in totaal 7 punten zijn toegekend, terwijl ten minste 8 punten zijn vereist voor toelating tot de tweede ronde. Aan de ingangseisen voor de tweede ronde van de decentrale selectie is zodoende niet voldaan. Reden van afwijzing is het niet behalen van voldoende punten voor het ingediende dossier, aldus de Adviescommissie.

2.3 Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing op bezwaar. Zij betoogt dat het college van bestuur heeft miskend dat het gehouden was een belangenafweging te maken en dat dit bij haar niet is gebeurd. Zij voert aan dat de bevoegdheid van het college van bestuur om op grond van artikel 7.53 van de WHW regels te stellen over de decentrale selectie niet meebrengt dat het college van bestuur elk jaar de regels mag aanpassen. Zij heeft in 2017 met hetzelfde dossier deelgenomen aan de selectieprocedure en is toen wel tot de tweede ronde toegelaten. Volgens appellante heeft het college van bestuur na 2017 de regels over decentrale selectie aangepast en hebben die regels een negatieve uitwerking voor appellante. Daarmee is volgens haar sprake van ongelijke behandeling. Volgens appellante had het college van bestuur hiermee rekening moeten houden en had het college van bestuur de belangen van appellante zwaarder moeten laten wegen dan de regels over de decentrale selectie. In dit verband wijst appellante erop dat zij sinds 2017 zich zowel als individu als professional heeft ontwikkeld. Appellante voert verder aan dat zij niet begrijpt niet waarom zij op basis van dezelfde stukken thans niet is toegelaten tot de volgende ronde. Ook begrijpt zij niet waarom zij geen nadere stukken mocht indienen over haar nevenactiviteiten. Appellante voert daarom aan dat zij ongelijk is behandeld. Ten slotte voert zij aan de leden van de selectiecommissie niet onafhankelijk zijn.

2.4. Artikel 7.53, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling

geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten."
Het tweede lid luidt: "Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee."
Het derde lid luidt: "Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […] "

Artikel 4A, vierde lid, van de Regeling Aanmelding en Inschrijving 2020-2021 luidt: "Indien een verzoek tot inschrijving betrekking heeft op een 'numerus fixus'-opleiding dient een door de instelling afgegeven bewijs van toelating te zijn verstrekt zoals genoemd in bijlage 10 (Regeling selectie en plaatsing)."

2.4.1 Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

2.4.2. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de beslissing op bezwaar niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat uit het hiervoor beschreven toetsingskader volgt dat het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toekomt met betrekking tot de decentrale selectie. Het college van bestuur heeft gemotiveerd uiteengezet dat de toetsingscriteria elk jaar worden geëvalueerd wat er toe kan leiden dat de criteria worden aangepast. In de onderhavige situatie zijn de toetsingscriteria aangescherpt, omdat er veel aanmeldingen waren voor de decentrale selectie. Hierdoor kan het dus voorkomen dat appellante lager heeft gescoord dan in 2017. Ter zitting heeft het college van bestuur hieraan nog toegevoegd dat als appellante daadwerkelijk een identiek dossier als in 2017 heeft aangeleverd, een deel van haar activiteiten niet meer meetelt omdat alleen de laatste drie jaar voorafgaand aan inschrijving worden meegenomen. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur de toetsingscriteria niet mocht aanpassen. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur gehouden was een belangenafweging ten voordele van appellante te maken. Hiertoe is van belang dat alle kandidaat-studenten gelijk moeten worden behandeld en overeenkomstig dezelfde criteria moeten worden getoetst. Het College overweegt voorts dat het college van bestuur terecht de stukken heeft geweigerd die appellante eerst na afloop van de hoorzitting in bezwaar heeft overgelegd. Hiertoe is van belang dat deze stukken dienden ter staving van de nevenactiviteiten die zij heeft verricht. Het college van bestuur heeft gemotiveerd uiteengezet dat in de regels en aan de aan appellante verstrekte informatie duidelijk blijkt dat alle kandidaat-studenten hun stukken uiterlijk op 31 januari dienen aan te leveren, met slechts een uitzondering voor zover het gaat om stukken die nog gewaarmerkt moeten worden. Het College overweegt verder dat appellante haar stelling dat zij ongelijk is behandeld niet concreet heeft onderbouwd, zodat die stelling feitelijke grondslag mist. De stelling van appellante dat de leden van de selectiecommissie niet onafhankelijk zijn, kan haar niet baten. Het betreft hier een door de Vrije Universiteit opgestelde decentrale selectie, waarbij de Vrije Universiteit de kandidaat-studenten beoordeelt. De leden van de selectiecommissie zijn dus per definitie niet onafhankelijk. Voor zover appellante met haar stelling beoogt te betogen dat de beoordeling niet zuiver was, overweegt het College dat de beoordeling heeft plaatsgevonden door twee leden die ieder afzonderlijk het dossier van appellante hebben bestudeerd. Appellante heeft geen concrete aanknopingspunten gegeven op grond waarvan zou kunnen worden geoordeeld dat de beoordeling niet zuiver is verlopen.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/075**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	8 december 2020
Partijen	:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	schakelprogramma
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30e
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College volgt dit standpunt van appellant niet. Er bestaat geen (wettelijk) recht om vanwege een eerdere inschrijving van jaren geleden zonder meer toegelaten te worden tot het schakelprogramma. Het college van bestuur moet toetsen of een aspirant-student binnen een redelijke termijn de tekortkoming (dat niet wordt voldaan aan de toelatingseisen voor de master) kan wegwerken. Het college van bestuur heeft daarbij de ruimte om voor toelating tot het schakelprogramma te vereisen dat “voldoende verwantschap” bestaat tussen de eerder gevolgde HBO-opleiding en de geambieerde masteropleiding. Het College stelt vast dat het college van bestuur heeft gesteld dat in dit geval onvoldoende verwantschap bestaat tussen de eerder door appellant gevolgde HBO-opleiding “Personeel en arbeid” en de door appellant geambieerde masteropleiding Arbeidsrecht. Ter zitting heeft het college van bestuur nader toegelicht dat de HBO-opleiding die appellant heeft afgerond te weinig juridische componenten bevat. Het College ziet geen aanknopingspunten om hieraan te twijfelen. Verder staat vast dat appellant in de periode dat hij aan de Universiteit van Amsterdam heeft gestudeerd geen certificaten heeft behaald, die bij de besluitvorming hadden kunnen worden betrokken. Het College is onder deze omstandigheden van oordeel dat het college van bestuur het standpunt mocht innemen dat sprake is van onvoldoende verwantschap tussen de HBO-opleiding die appellant heeft afgerond en de masteropleiding die hij wenst te volgen, zodat hij niet hoefde te worden toegelaten tot het (aan die master voorafgaande) schakelprogramma. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 april 2020 heeft het college van bestuur een verzoek van appellant om toelating tot de schakelzone recht afgewezen.

Bij beslissing van 29 juni 2020 heeft het college van bestuur het door appellant tegen die beslissing gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 23 oktober 2020, waar appellant, in persoon, en verweerder, vertegenwoordigd door M.J. Wijnen-Verhoek, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.30e van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) wordt degene, die niet voldoet aan de toelatingseisen, bedoeld in de artikelen 7.30b of 7.30c, en van wie kan worden verwacht dat hij daaraan binnen een redelijke termijn alsnog kan voldoen, de mogelijkheid geboden de tekortkoming weg te nemen en alsnog aan de toelatingseisen te voldoen.
De Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Universiteit van Amsterdam biedt een schakelprogramma aan teneinde toelating te krijgen voor verschillende masters. Hiertoe is een nadere regeling opgesteld en vastgelegd in deel B, hoofdstuk 3, van de Onderwijs- en Examenregeling Masteropleidingen Faculteit der Rechtsgeleerdheid 2019-2020 (hierna: OER). In artikel B-3.5, eerste lid, van de OER is een opsomming gegeven van HBO-diploma's die toelating geven tot het schakelprogramma voor de masteropleiding Arbeidsrecht.

2.2. Appellant wenst deel te nemen aan het schakelprogramma voor de masteropleiding Arbeidsrecht. Appellant beschikt over een HBO-diploma "Personeel en Arbeid", dat hij in 2001 heeft behaald. Vast staat dat het HBO-diploma "Personeel en Arbeid", waar appellant over beschikt, niet is genoemd in de opsomming van HBO-diploma's die toelating geven tot het schakelprogramma.

2.3. Het college van bestuur heeft beoordeeld of appellant desalniettemin kan worden toegelaten tot het schakelprogramma. Hierbij is getoetst of appellant binnen een redelijke termijn de tekortkoming, als bedoeld in artikel 7.30e van de WHW kan wegwerken. Ter invulling van dit criterium heeft het college van bestuur gekeken of er "voldoende verwantschap" is tussen de eerder door appellant afgeronde HBO-opleiding en de door appellant geambieerde masteropleiding. Volgens het college van bestuur is sprake van onvoldoende verwantschap tussen die HBO-opleiding en de door appellant geambieerde masteropleiding, zodat niet valt te verwachten dat appellant binnen een redelijke termijn kan voldoen aan de toelatingseisen van de master Arbeidsrecht.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het college van bestuur. Hij heeft erop gewezen dat hij eerder (in de studiejaren 2006-2007 en 2007-2008) aan de Universiteit van Amsterdam heeft gestudeerd in hetzelfde schakelprogramma. Vanwege omstandigheden is hij destijds met de studie gestopt. Appellant vindt dat hij het recht heeft om zijn eerder aangevangen studie af te ronden.

2.5. Het College volgt dit standpunt van appellant niet. Er bestaat geen (wettelijk) recht om vanwege een eerdere inschrijving van jaren geleden zonder meer toegelaten te worden tot het schakelprogramma. Het college van bestuur moet toetsen of een aspirant-student binnen een redelijke termijn de tekortkoming (dat niet wordt voldaan aan de toelatingseisen voor de master) kan wegwerken. Het college van bestuur heeft daarbij de ruimte om voor toelating tot het schakelprogramma te vereisen dat "voldoende verwantschap" bestaat tussen de eerder gevolgde HBO-opleiding en de geambieerde masteropleiding. Het College stelt vast dat het college van bestuur heeft gesteld dat in dit geval onvoldoende verwantschap bestaat tussen de eerder door appellant gevolgde HBO-opleiding "Personeel en arbeid" en de door appellant geambieerde masteropleiding Arbeidsrecht. Ter zitting heeft het college van bestuur nader toegelicht dat de HBO-opleiding die appellant heeft afgerond te weinig juridische componenten bevat. Het College ziet geen aanknopingspunten om hieraan te twijfelen. Verder staat vast dat appellant in de periode dat hij aan de Universiteit van Amsterdam heeft gestudeerd geen certificaten heeft behaald, die bij de besluitvorming hadden kunnen worden betrokken. Het College is onder deze omstandigheden van oordeel dat het college van bestuur het standpunt mocht innemen dat sprake is van onvoldoende verwantschap tussen de HBO-opleiding die appellant heeft afgerond en de masteropleiding die hij wenst te volgen, zodat hij niet hoefde te worden toegelaten tot het (aan die master voorafgaande) schakelprogramma. Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/076**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	19 augustus 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	corona COVID-19 niet-ontvankelijk termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11 Awb: artikel 8:54
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. De reden die appellant heeft opgegeven voor het te laat indienen van zijn administratief beroepschrift, maakt de termijnoverschrijding naar het oordeel van het College niet verschoonbaar. Onderaan de beslissing van de examencommissie van 17 maart 2020 is vermeld dat het administratief beroepschrift binnen zes weken na bekendmaking van de beslissing kan worden ingesteld bij het digitale Loket BBK, waarbij een hyperlink naar het daarvoor bestemde formulier is opgenomen. Daarbij is ook nog een hyperlink opgenomen naar de website voor extra informatie. Ook de examencommissie heeft appellant nog eens op de wettelijke termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift gewezen en daarbij de hyperlink vermeld naar het Loket BBK. De verwijzing van appellant naar de COVID-19-situatie kan hem niet baten, omdat deze situatie er niet aan in de weg stond tijdig digitaal een administratief beroepschrift bij het Loket BBK in te dienen. Het komt daarom voor risico van appellant dat het administratief beroepschrift verweerder niet tijdig heeft bereikt. 2.2.3. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant geen feiten en omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij niet in verzuim is geweest. Dat betekent ook dat verweerder het administratief beroep terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard bij zijn beslissing van 7 juli 2020.

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek jo artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht) in het geding tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 maart 2020 heeft de examencommissie tweedegraadslerarenopleidingen (hierna: examencommissie) appellant laten weten dat zij geen aanleiding ziet om het werkplekleren 3 of 4 af te

tekenen als behaald dan wel om daarvoor vrijstelling te verlenen. De examencommissie heeft verder het LIO-startassessment geldig verklaard en appellant de mogelijkheid geboden om zich tijdens de huidige stage te laten toetsen op het werkplekleren 3. Daarbij heeft de examencommissie medegedeeld dat zodra appellant het werkplekleren 3 met een voldoende heeft afgerond, hij om vrijstelling voor het werkplekleren 2 kan vragen en dat afronding van het werkplekleren 4 kan volgen zodra hij aan de gestelde beoordelingscriteria voldoet.

Bij beslissing van 7 juli 2020 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige kamer verwezen.

2. Overwegingen

2.1. In deze zaak zijn de volgende artikelen uit de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) van belang:

Artikel 6:7 van de Awb luidt als volgt:
“De termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift bedraagt zes weken.”

Artikel 6:8, eerste lid, van de Awb luidt als volgt:
“1. De termijn vangt aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.”

Artikel 6:9, eerste lid, van de Awb luidt als volgt:
“1. Een bezwaar- of beroepschrift is tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.”

Artikel 6:11 van de Awb luidt als volgt:
“Ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.”

2.2. De beslissing van verweerder is op 17 maart 2020 aan appellant toegezonden en daarmee aan hem bekendgemaakt. Dit betekent dat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift, gelet op de artikelen 6:7 en 6:8, eerste lid, van de Awb, is aangevangen op 18 maart 2020 en is geëindigd op 28 april 2020. Verweerder heeft het administratief beroepschrift van appellant op 3 mei 2020 via het digitale Loket BBK (Beroep Bezwaar en Klacht) ontvangen. Daarmee staat vast dat appellant zijn administratief beroepschrift tegen de beslissing van 17 maart 2020 niet binnen de daarvoor gestelde wettelijke termijn heeft ingediend.

2.2.1. Niet-ontvankelijkverklaring van het administratief beroep blijft achterwege, indien de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Appellant heeft als reden voor het te laat instellen van het administratief beroepschrift gegeven dat hij door het fysieke sluiten van grote delen van de opleiding wegens het COVID-19 virus meer tijd nodig had ter voorbereiding op de kwestie. Dat standpunt heeft hij in beroep bij het College herhaald.

2.2.2. De reden die appellant heeft opgegeven voor het te laat indienen van zijn administratief beroepschrift, maakt de termijnoverschrijding naar het oordeel van het College niet verschoonbaar. Onderaan de beslissing van de examencommissie van 17 maart 2020 is vermeld dat het administratief beroepschrift binnen zes weken na bekendmaking van de beslissing kan worden ingesteld bij het digitale

Loket BBK, waarbij een hyperlink naar het daarvoor bestemde formulier is opgenomen. Daarbij is ook nog een hyperlink opgenomen naar de website voor extra informatie. Ook de examencommissie heeft appellant nog eens op de wettelijke termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift gewezen en daarbij de hyperlink vermeld naar het Loket BBK. De verwijzing van appellant naar de COVID-19-situatie kan hem niet baten, omdat deze situatie er niet aan in de weg stond tijdig digitaal een administratief beroepschrift bij het Loket BBK in te dienen. Het komt daarom voor risico van appellant dat het administratief beroepschrift verweerder niet tijdig heeft bereikt.

2.2.3. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant geen feiten en omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij niet in verzuim is geweest. Dat betekent ook dat verweerder het administratief beroep terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard bij zijn beslissing van 7 juli 2020.

2.3. Het beroep is kennelijk ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/078.1**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	24 juli 2020
Partijen	:	verzoekster en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Coronavirus COVID-19 negatief reisadvies uitwisseling voorlopige voorziening
Artikelen	:	
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	De voorzieningenrechter ziet in wat verzoekster naar voren heeft gebracht geen aanleiding voor de conclusie dat het door het college van bestuur gevoerde beleid om fysieke uitwisseling in het eerste semester van het studiejaar 2020-2021 niet te laten plaatsvinden onredelijk is. In de stelling van verzoekster dat voor België thans geen negatief reisadvies geldt, ziet de voorzieningenrechter die aanleiding niet, omdat de coronapandemie een onzeker verloop heeft en reisadviezen in de loop der tijd kunnen veranderen. In dit kader wijst de voorzieningenrechter op de zorgplicht die het college van bestuur heeft voor studenten die onder zijn verantwoordelijkheid naar het buitenland gaan en neemt de voorzieningenrechter ook in ogenschouw dat ter zitting is gesteld door het college van bestuur, niet is bestreden door verzoekster, dat ook verschillende andere hogescholen een vergelijkbaar beleid voeren. Dat het beleid van het college van bestuur geldt voor alle buitenlanden en geen onderscheid wordt gemaakt tussen bijvoorbeeld België en verder weg gelegen landen acht de voorzieningenrechter, mede gelet op de onvoorspelbaarheid waarmee het coronavirus kan opduiken, niet onredelijk. Evenmin maakt het feit dat er ook hogescholen (en universiteiten) zijn die een ander beleid voeren, op zichzelf ook niet dat het door het college van bestuur gevoerde beleid onredelijk is. De voorzieningenrechter ziet verder geen aanleiding om te concluderen dat het college van bestuur in het geval van verzoekster een uitzondering op het genoemde beleid had moeten maken. Hierbij is mede van belang dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoekster studievertraging zal oplopen als gevolg van de bestreden beslissing. Wat betreft de door verzoekster gewenste stage, heeft het college van bestuur (onweersproken) gesteld dat verzoekster op zichzelf ook zonder de punten die zij beoogt te halen in Gent al op stage zou kunnen gaan. Voor zover verzoekster de competenties wil verkrijgen vergelijkbaar met de competenties die zij in Gent zou kunnen halen, bestaan ook in Nederland mogelijkheden om daartoe een studieonderdeel te volgen, zo heeft het college van bestuur ter zitting toegelicht. Daarbij heeft het college van bestuur specifiek gewezen op een minor die in samenwerking met Hogeschool Saxion wordt geboden. De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoekster geen concrete aanknopingspunten heeft aangedragen die aanleiding geven om aan deze toelichting van het college van bestuur te twijfelen. Verder betrekt de voorzieningenrechter bij zijn oordeel dat in hetgeen verzoekster naar voren heeft gebracht geen aanknopingspunten zijn te vinden dat zij ernstige financiële schade leidt als gevolg van de door haar bestreden beslissing.

De slotsom is dat het college van bestuur, naar het oordeel van de voorzieningenrechter, in dit geval mocht vasthouden aan het beleid om fysieke uitwisseling niet toe te staan.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juni 2020 heeft de faculteitsdecaan van de opleiding Fashion & Textile Technologies Fashion Institute (AMFI) het verzoek van verzoekster om in het eerste semester van studiejaar 2020/2021 op uitwisseling te gaan naar de Hogeschool Gent in België afgewezen.

Verzoekster heeft tegen deze beslissing op 29 juni 2020 bezwaar gemaakt bij het college van bestuur.

Hangende dit bezwaar heeft verzoekster bij de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 22 juli 2020, waar verzoekster, bijgestaan door [naam 2] en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Verzoekster is een tweedejaars studente Fashion & Textile Technologies. Zij wil per 1 september 2020 worden uitgewisseld als een student(e) aan de Hogeschool van Gent (België) zodat zij daar het studieonderdeel “Fashion Management” kan volgen.
Het college van bestuur heeft echter beleid op grond waarvan fysieke uitwisseling van uitgaande studenten in het eerste semester van het studiejaar 2020/2021 in verband met de corona pandemie wordt opgeschort. Verzoekster heeft verzocht om voor haar een uitzondering op dit beleid te maken. Dit verzoek is bij de beslissing van 19 juni 2020 afgewezen. De beslissing op het door verzoekster gemaakte bezwaar tegen de afwijzing van haar verzoek is nog niet genomen.
Verzoekster heeft - hangende die bezwaarfase - een verzoek om een voorlopige voorziening te treffen ingediend bij het College. Zij wil met haar verzoek bereiken dat zij per 1 september 2020 aan de Hogeschool in Gent kan gaan studeren als uitwisselingsstudent. Verzoekster heeft ter zitting toegelicht dat zij, bij het volgen van het uitwisselingsprogramma in Gent, meer kans maakt om daarna een door haar gewenste stage in Duitsland te kunnen doen. Volgens verzoekster loopt zij als gevolg van de door haar bestreden beslissing studievertraging op en leidt die beslissing tot financiële schade.

Beoordeling van het verzoek

2.2. Het college van bestuur heeft toegelicht wat de redenen zijn van het beleid om fysieke uitwisselingen voor het eerste semester van het studiejaar 2020-2021 op te schorten. Een belangrijke reden van het beleid is het waarborgen van de veiligheid van uitgaande studenten, waaronder begrepen gezondheidsrisico’s in verband met het COVID-19 virus. Hierbij wijst het college van bestuur erop dat dit beleid mede is gestoeld op de onvoorspelbaarheid van het verloop van de corona pandemie. Niet valt uit te sluiten dat er

zogenoemde brandhaarden ontstaan, aldus het college van bestuur. Ook valt niet uit te sluiten dat reisadviezen van het ministerie van Buitenlandse Zaken op korte of langere termijn worden aangescherpt. In dat kader heeft het college van bestuur erop gewezen dat zij een zorgplicht heeft ten aanzien van onder meer de veiligheid en welzijn van studenten. Voorts heeft het college van bestuur toegelicht dat, in geval van rode of oranje reisadviezen, studenten moeten terugkeren naar Nederland, omdat zij dan niet langer verzekerd zijn. Verder beoogt het college van bestuur met het gevoerde beleid studievertraging te voorkomen. Die studievertraging zou bijvoorbeeld kunnen ontstaan wanneer uitwisselingsprogramma's vanwege corona tussentijds afgebroken zouden moeten worden.

De voorzieningenrechter ziet in wat verzoekster naar voren heeft gebracht geen aanleiding voor de conclusie dat het door het college van bestuur gevoerde beleid om fysieke uitwisseling in het eerste semester van het studiejaar 2020-2021 niet te laten plaatsvinden onredelijk is. In de stelling van verzoekster dat voor België thans geen negatief reisadvies geldt, ziet de voorzieningenrechter die aanleiding niet, omdat de coronapandemie een onzeker verloop heeft en reisadviezen in de loop der tijd kunnen veranderen. In dit kader wijst de voorzieningenrechter op de zorgplicht die het college van bestuur heeft voor studenten die onder zijn verantwoordelijkheid naar het buitenland gaan en neemt de voorzieningenrechter ook in ogenschouw dat ter zitting is gesteld door het college van bestuur, niet is bestreden door verzoekster, dat ook verschillende andere hogescholen een vergelijkbaar beleid voeren. Dat het beleid van het college van bestuur geldt voor alle buitenlanden en geen onderscheid wordt gemaakt tussen bijvoorbeeld België en verder weg gelegen landen acht de voorzieningenrechter, mede gelet op de onvoorspelbaarheid waarmee het coronavirus kan opduiken, niet onredelijk. Evenmin maakt het feit dat er ook hogescholen (en universiteiten) zijn die een ander beleid voeren, op zichzelf ook niet dat het door het college van bestuur gevoerde beleid onredelijk is.
De voorzieningenrechter ziet verder geen aanleiding om te concluderen dat het college van bestuur in het geval van verzoekster een uitzondering op het genoemde beleid had moeten maken. Hierbij is mede van belang dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoekster studievertraging zal oplopen als gevolg van de bestreden beslissing. Wat betreft de door verzoekster gewenste stage, heeft het college van bestuur (onweersproken) gesteld dat verzoekster op zichzelf ook zonder de punten die zij beoogt te halen in Gent al op stage zou kunnen gaan. Voor zover verzoekster de competenties wil verkrijgen vergelijkbaar met de competenties die zij in Gent zou kunnen halen, bestaan ook in Nederland mogelijkheden om daartoe een studieonderdeel te volgen, zo heeft het college van bestuur ter zitting toegelicht. Daarbij heeft het college van bestuur specifiek gewezen op een minor die in samenwerking met Hogeschool Saxion wordt geboden. De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoekster geen concrete aanknopingspunten heeft aangedragen die aanleiding geven om aan deze toelichting van het college van bestuur te twijfelen. Verder betrekt de voorzieningenrechter bij zijn oordeel dat in hetgeen verzoekster naar voren heeft gebracht geen aanknopingspunten zijn te vinden dat zij ernstige financiële schade leidt als gevolg van de door haar bestreden beslissing.
De slotsom is dat het college van bestuur, naar het oordeel van de voorzieningenrechter, in dit geval mocht vasthouden aan het beleid om fysieke uitwisseling niet toe te staan.

Conclusie

2.3. Gelet op het vorenstaande wijst de voorzieningenrechter na afweging van de betrokken belangen het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af.

2.4. Ten overvloede merkt de voorzieningenrechter op dat hij het college van bestuur in overweging geeft om de mogelijkheid van het volgen van een alternatieve minor (zoals de minor die in samenwerking met Hogeschool Saxion wordt verzorgd) in de thans nog lopende bezwaarfase met verzoekster nader te bespreken en ook overigens te bezien hoe de nadelen voor verzoekster als gevolg van het niet doorgaan van haar uitwisseling te beperken.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/079.5**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	19 augustus 2020
Partijen	:	appellante en de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	decentrale selectie functiebeperking persoonlijk dossier rangnummer selectieprocedure taalachterstand tijdverlenging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 WHW: artikel 7.53, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr.2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend. 2.4.2. In wat appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing op bezwaar niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat de VU in het Beleidsplan functiebeperking het beleid hanteert waarbij de mogelijkheid van tijdsverlenging alleen openstaat voor (kandidaat-)studenten die een functiebeperking hebben. Onder studenten met een beperking worden studenten met een lichamelijke handicap of chronische ziekte, en studenten met dyslexie en psychische beperkingen verstaan. De taalachterstand van appellante is niet aan te merken als een functiebeperking, zodat zij niet in aanmerking komt voor tijdsverlenging. Het college van bestuur heeft gemotiveerd uiteengezet dat de mogelijkheid van tijdsverlenging wegens een taalachterstand niet wenselijk is, omdat de VU een bepaald taalniveau eist bij studenten die aan de opleiding Tandheelkunde beginnen. Dit taalniveau is benodigd om het onderwijs in het eerste jaar succesvol te kunnen volgen. Het college van bestuur heeft daarbij toegelicht dat alle kandidaat-studenten gelijk moeten worden behandeld, zodat op die manier bij de decentrale selectie een onderlinge ranking kan worden gemaakt. Het College acht het beleid van de VU niet onredelijk. Dat appellante op de middelbare school wel tijdsverlenging heeft gekregen, doet hieraan niet af. Het voorgaande betekent dat de VU appellante geen tijdsverlenging hoefde toe te kennen. Ook mocht de VU de resultaten van appellante vergelijken met kandidaat-studenten van wie Nederlands de moedertaal is. Overigens heeft het college van bestuur ter zitting van het College gemotiveerd gesteld dat de opleiding Tandheelkunde een diverse populatie aan studenten kent, waarbij voor meerdere studenten geldt dat Nederlands niet de moedertaal is. Het voorgaande betekent voorts dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de beoordeling niet juist is, omdat appellante de Nederlandse taal nog niet volledig machtig is. Overigens heeft de selectiecommissie de omstandigheid dat appellante zich in een korte tijd de Nederlandse taal eigen heeft gemaakt wel betrokken bij de beoordeling van het persoonlijk dossier, waarbij deze

omstandigheid als bijzondere prestatie is aangemerkt.
De conclusie is dat de toekenning aan appellante van het rangnummer 125 in stand blijft. Dit betekent overigens niet, zoals door het college van bestuur ter zitting is toegelicht, dat appellante niet geschikt is voor de opleiding, maar dat er andere kandidaat-studenten zijn die een nog hogere score dan appellante hebben behaald.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 april 2020 heeft de selectiecommissie Tandheelkunde namens het college van bestuur aan appellante het rangnummer 125 toegekend voor de selectie voor de bacheloropleiding Tandheelkunde aan de Vrije Universiteit.

Bij beslissing van 23 juni 2020 heeft het college van bestuur het door appellante hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 augustus 2020, waar appellante en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, zijn verschenen. Voorts is namens de selectiecommissie dr. G.E.J. Langenbach verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft zich aangemeld voor de Selectie 2020 van de bacheloropleiding Tandheelkunde aan de Vrije Universiteit. Bij beslissing van 16 april 2020 heeft de selectiecommissie Tandheelkunde namens het college van bestuur aan appellante het rangnummer 125 toegekend voor de selectie voor de bacheloropleiding Tandheelkunde aan de Vrije Universiteit. Ter nadere motivering van het rangnummer heeft de selectiecommissie appellante meegedeeld dat het toegekende rangnummer is gebaseerd op de door appellante behaalde scores op de volgende onderdelen: schoolcijfers, persoonlijk dossier, de biomedische toets, de toets gevolgtrekkingen, de toets taalvaardigheid en de toets ruimtelijk inzicht. Ter toelichting op de door appellante behaalde scores heeft de selectiecommissie aan appellante meegedeeld dat het schoolcijfer is gebaseerd op het gemiddelde cijfer van de vakken Nederlands, Engels, Wiskunde, Natuurkunde, Scheikunde en Biologie op vwo-niveau. Op het onderdeel ‘persoonlijk dossier’ heeft appellante de score 58,0 gekregen, waarbij de gemiddelde score van alle kandidaten 31,08 is. Op het onderdeel ‘biomedische toets’ heeft appellante de score 3,4 gekregen, waarbij de gemiddelde score van alle kandidaten 3,85 is. Op het onderdeel ‘toets gevolgtrekkingen heeft appellante de score 2,3 gekregen, waarbij de gemiddelde score van alle kandidaten 4,20 is. Op het onderdeel ‘toets taalvaardigheid’ heeft appellante de score 4,4 gekregen, waarbij de gemiddelde score van alle kandidaten 5,60 is. Op het onderdeel ‘toets ruimtelijk inzicht’ heeft appellante de score 3,6 gekregen, waarbij de gemiddelde score van alle kandidaten 4,66 is. Ten aanzien van de weging van de verschillende onderdelen heeft de selectiecommissie appellante meegedeeld dat de schoolcijfers en de score voor het persoonlijk dossier relatief zwaar worden meegewogen, dat bij de beoordeling van het persoonlijk dossier aantoonbare oriëntatie op de studie Tandheelkunde bij ACTA (middels deelname aan het proefstuderen) en aantoonbare

oriëntatie op het vakgebied (door tenminste een dag meelopen in de tandartspraktijk) relatief zwaar meetellen en dat de biomedische toets zwaarder wordt meegeteld dan de andere drie toetsen.

2.2. Het college van bestuur heeft de beslissing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Adviescommissie, gehandhaafd. De Adviescommissie heeft overwogen dat de toegang tot de opleiding Tandheelkunde wordt gereguleerd door artikel 7.53 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW). Op grond hiervan kan het instellingsbestuur een aantal opleidingsplaatsen toewijzen aan door hemzelf geselecteerde gegadigden die naar zijn oordeel beschikken over bijzondere kwalificaties. De Vrije Universiteit heeft daartoe het Reglement Selectie en Plaatsing 2020-2021 vastgesteld waarin de selectiecriteria en -procedure voor de opleiding Tandheelkunde zijn opgenomen. De Adviescommissie heeft vervolgens overwogen dat de selectieprocedure volgens een vooropgestelde en geaccordeerde methode is vastgesteld, dat de toegepaste selectieprocedure van te voren kenbaar was, en dat het rangnummer van appellante op dezelfde wijze is bepaald als dat voor andere kandidaten. De Adviescommissie heeft voorts overwogen dat appellante heeft aangevoerd dat zij is achtergesteld doordat zij op dezelfde wijze is beoordeeld als kandidaten voor wie het Nederlands wel de moedertaal is. De Adviescommissie heeft hierover overwogen dat tijdverlenging bij de toetsen alleen wordt verleend aan kandidaten die vooraf hebben aangetoond dat zij voldoen aan de criteria voor functiebeperking die bij de VU in het Beleidsplan Functiebeperking worden gehanteerd. Taalachterstand, dan wel het feit dat Nederlands niet de moedertaal is van de kandidaat, behoren niet tot de criteria. De Adviescommissie heeft voorts overwogen dat appellante heeft aangevoerd dat zij door haar taalachterstand niet gelijk behandeld is en achtergesteld is. Volgens de Adviescommissie blijkt die taalachterstand niet uit het feit dat appellante haar schoolexamens op vwo-niveau met een hoog gemiddelde heeft kunnen afronden. Het feit dat zij een bijzondere prestatie heeft verricht door de Nederlandse taal in korte tijd te leren, is wel meegewogen door de Selectiecommissie in het persoonlijk dossier, resulterend in de genoemde hoge score op dit onderdeel, aldus de Adviescommissie.

2.3 Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing op bezwaar. Zij betoogt dat zij ten onrechte geen tijdverlenging heeft gekregen bij het afleggen van de selectietoets. Zij voert hiertoe aan dat zij gedurende haar tijd op de middelbare school altijd recht heeft gehad op extra tijd, omdat Nederlands niet haar moedertaal is. Door die tijdsverlengingen heeft zij haar taalachterstand steeds kunnen compenseren. Zij wijst erop dat de docent van haar middelbare school dit in een aanbevelingsbrief heeft bevestigd. Appellante betoogt voorts dat haar resultaten ten onrechte zijn vergeleken met kandidaten van wie het Nederlands de moedertaal is. Verder betoogt zij dat de beoordeling niet juist is, omdat bij de onderdelen ‘persoonlijk dossier’, ‘biomedische toets’ en ‘schoolcijfer’ onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat zij de Nederlandse taal nog niet volledig machtig is. Over het onderdeel ‘biomedische toets’ voert appellante aan dat ze lager dan het gemiddelde heeft gescoord, omdat zij geen woordenboek mocht gebruiken, waardoor het voor haar lastiger was om de vragen te lezen en te begrijpen. Appellante wijst er verder op dat alleen bij het onderdeel ‘persoonlijk dossier’ rekening gehouden is met het feit dat ze een taalachterstand heeft.

2.4. Artikel 7.53, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt

daartoe een reglement vast. […] “

2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr.2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

2.4.2. In wat appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing op bezwaar niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat de VU in het Beleidsplan functiebeperking het beleid hanteert waarbij de mogelijkheid van tijdsverlenging alleen openstaat voor (kandidaat-)studenten die een functiebeperking hebben. Onder studenten met een beperking worden studenten met een lichamelijke handicap of chronische ziekte, en studenten met dyslexie en psychische beperkingen verstaan. De taalachterstand van appellante is niet aan te merken als een functiebeperking, zodat zij niet in aanmerking komt voor tijdsverlenging. Het college van bestuur heeft gemotiveerd uiteengezet dat de mogelijkheid van tijdsverlenging wegens een taalachterstand niet wenselijk is, omdat de VU een bepaald taalniveau eist bij studenten die aan de opleiding Tandheelkunde beginnen. Dit taalniveau is benodigd om het onderwijs in het eerste jaar succesvol te kunnen volgen. Het college van bestuur heeft daarbij toegelicht dat alle kandidaat-studenten gelijk moeten worden behandeld, zodat op die manier bij de decentrale selectie een onderlinge ranking kan worden gemaakt. Het College acht het beleid van de VU niet onredelijk. Dat appellante op de middelbare school wel tijdsverlenging heeft gekregen, doet hieraan niet af.
Het voorgaande betekent dat de VU appellante geen tijdsverlenging hoefde toe te kennen. Ook mocht de VU de resultaten van appellante vergelijken met kandidaat-studenten van wie Nederlands de moedertaal is. Overigens heeft het college van bestuur ter zitting van het College gemotiveerd gesteld dat de opleiding Tandheelkunde een diverse populatie aan studenten kent, waarbij voor meerdere studenten geldt dat Nederlands niet de moedertaal is. Het voorgaande betekent voorts dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de beoordeling niet juist is, omdat appellante de Nederlandse taal nog niet volledig machtig is. Overigens heeft de selectiecommissie de omstandigheid dat appellante zich in een korte tijd de Nederlandse taal eigen heeft gemaakt wel betrokken bij de beoordeling van het persoonlijk dossier, waarbij deze omstandigheid als bijzondere prestatie is aangemerkt.
De conclusie is dat de toekenning aan appellante van het rangnummer 125 in stand blijft. Dit betekent overigens niet, zoals door het college van bestuur ter zitting is toegelicht, dat appellante niet geschikt is voor de opleiding, maar dat er andere kandidaat-studenten zijn die een nog hogere score dan appellante hebben behaald.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/080**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	2 december 2020
Partijen	:	appellante en de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	begeleiding causaal verband collegegeld onrechtmatig handelen restitutie schadevergoeding
Artikelen	:	Regeling aanmelding en inschrijving: artikel 13 Regeling aanmelding en inschrijving: artikel 14
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. Het College is van oordeel dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door haar gestelde studievertraging is veroorzaakt door onrechtmatig handelen van verweerder. Het College overweegt hiertoe dat niet is komen vast te staan dat het niet tijdig kunnen behalen van de vakken Staatsrecht en Contractenrecht is veroorzaakt door een tekortkoming van de Vrije Universiteit rondom het vak Pleitoefening. Hiertoe is van belang dat verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht dat appellante verschillende keren heeft deelgenomen aan de tentamens van beide vakken, maar dat dat zij die vakken niet heeft weten te behalen. Voorts is van belang dat Staatsrecht werd aangeboden in het voorjaar 2017 en dat appellante in die periode geen verplichtingen had voor het vak Pleitoefening. Het vak Pleitoefening stond er derhalve niet aan in de weg dat appellante in het voorjaar 2017 de gelegenheid had om dat vak te volgen. Zij heeft desondanks zelf ervoor gekozen om dat vak niet te volgen en alleen tentamens voor Staatsrecht te maken, die zij vervolgens niet heeft weten te behalen. Indien zij Staatsrecht wel had gevolgd en behaald, had zij eerder kunnen verzoeken om een aangepaste tentamenregeling. Het College overweegt voorts dat niet is komen vast te staan dat appellante als gevolg van gebrekkige scriptiebegeleiding studievertraging heeft opgelopen. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat appellante eerst in januari 2018 zich heeft beklaagd over haar scriptiebegeleider. Uit de stukken blijkt niet, anders dan appellante stelt, dat verweerder heeft erkend dat de begeleiding gebrekkig is geweest. Wel blijkt uit de stukken dat appellante, nadat zij in januari 2018 een melding deed over haar scriptiebegeleider, in die maand direct een andere begeleider toegewezen heeft gekregen en dat zij haar scriptie in die maand heeft kunnen afronden. Verweerder heeft daarom het collegegeld voor de maand februari aan appellante terugbetaald. De conclusie is dat verweerder het verzoek van appellante om haar een schadevergoeding in de vorm van restitutie van het collegegeld toe te kennen terecht heeft afgewezen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 maart 2020 heeft het Hoofd Studie- en Studentadministratie het verzoek van appellante om restitutie van het collegegeld afgewezen.

Bij beslissing van 16 juni 2020 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 november 2020, waar appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante stond in de periode september 2013 tot en met februari 2018 ingeschreven aan de Vrije Universiteit voor de deeltijd bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid. In de periode september 2018 tot en met januari 2020 stond zij ingeschreven voor de deeltijd masteropleiding Internet, Intellectuele eigendom en ICT. Appellante stelt dat zij als gevolg van het handelen van de Vrije Universiteit zeven maanden studievertraging heeft opgelopen. Ter compensatie hiervoor heeft zij een verzoek om restitutie van het collegegeld bij verweerder ingediend. De restitutie ziet op de maanden september 2017 tot en met januari 2018 en januari en februari 2020. Dit komt neer op een bedrag van € 1644,20.

2.2. Verweerder heeft het verzoek van appellante afgewezen en de afwijzing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, gehandhaafd. De Geschillenadviescommissie heeft overwogen dat de Vrije Universiteit, nadat appellante op 10 maart 2020 een verzoek tot uitschrijving wegens afstuderen had gedaan, haar heeft uitgeschreven per 31 januari 2020 en het betaalde collegegeld over februari 2020 heeft gerestitueerd. Vervolgens heeft de Geschillenadviescommissie overwogen dat restitutie van het collegegeld alleen wordt verleend als voldaan is aan de voorwaarden van artikel 14 van de Regeling aanmelding en Inschrijving: verzoeker beëindigt de inschrijving en schrijft zich niet opnieuw in gedurende het lopende studiejaar. De Geschillenadviescommissie heeft vervolgens vastgesteld dat appellante haar inschrijving niet tussentijds heeft beëindigd. Zij kon in de maanden september 2017 tot en met januari 2018 en in januari 2020 wel degelijk onderwijs volgen en tentamens doen. Dat blijkt zij ook gedaan te hebben. Alleen al op grond daarvan kan volgens de Geschillenadviescommissie haar geen restitutie worden verleend. De Geschillenadviescommissie heeft voorts overwogen dat appellante zich voor het aantonen van haar studievertraging beroept op haar eigen studieplanning, maar daarmee onderbouwt zij niet dat zij studievertraging heeft opgelopen door de gebeurtenissen die ze heeft genoemd (pleitoefening, beschuldiging fraude, scriptiebegeleiding), noch hoeveel maanden daarmee gemoeid waren. Het causaal verband tussen de door haar genoemde gebeurtenissen en de studievertraging heeft zij daarmee niet aangetoond. Het verzoek is daarom terecht afgewezen, aldus de Geschillenadviescommissie.

2.3. Appellante betoogt dat zij wel degelijk studievertraging heeft opgelopen als gevolg van het handelen van de Vrije Universiteit. Zij voert hiertoe het volgende aan. Zowel voor de bachelor- als de masteropleiding stond zij als deeltijdstudent ingeschreven. De studievertraging is ontstaan door nalatigheid van de Vrije Universiteit rondom het vak Pleitoefening. In 2016 miste zij de pleitopdracht voor het vak Pleitoefening door ziekte. Pas nadat zij beroep had aangetekend bij het College, en door het College in het gelijk werd gesteld, werd haar de mogelijkheid geboden het vak in 2017 af te ronden door het uitvoeren van de praktijkopdracht. Door deze hele situatie moest zij haar studieplanning aanpassen en het vak Staatsrecht en Contractenrecht doorschuiven naar het volgende studiejaar, studiejaar 2017-2018. Uiteindelijk bleek aan

het einde van het studiejaar dat er twee vakken nog open stonden. Zij heeft toen verzocht om een aangepaste tentamenregeling, maar op dat verzoek werd pas beslist op 10 januari 2018. Toen was de aanmeldtermijn voor de februari-instroom voor de masteropleiding Internet, Intellectuele eigendom en ICT, die afliep op 1 januari 2018, al verstreken. Hierdoor kon zij pas in september 2018 met de master beginnen hetgeen een studievertraging van zeven maanden heeft opgeleverd. Ten slotte voert appellante aan dat zij studievertraging heeft opgelopen als gevolg van ontoereikende begeleiding bij haar masterscriptie. Appellante wijst er op dat de scriptiecoördinator heeft bevestigd dat de begeleiding ontoereikend was. Tijdens het schrijven van haar masterscriptie volgde ze weliswaar nog het vak Media- en Communicatierecht, maar, anders dan verweerder stelt, heeft zij dit vak in oktober 2019 afgerond. Volgens appellante heeft de Vrije Universiteit nooit actieve hulp geboden.
Appellante betoogt voorts dat het voor haar niet mogelijk was om haar deeltijdstudie tussentijds te beëindigen. Zij voert hiertoe aan dat de deeltijdopleiding Rechtsgeleerdheid was komen te vervallen. Indien zij haar deeltijdstudie tussentijds had beëindigd, kon zij zich daarna uitsluitend voor de voltijdopleiding inschrijven.

2.4. Artikel 13, eerste lid, van de Regeling aanmelding en inschrijving luidt: “Iedere inschrijving eindigt van rechtswege op de laatste dag van het studiejaar.”
Het tweede lid luidt: “De inschrijving kan tevens op de volgende wijzen beëindigd worden
a. op verzoek van de student (via Studielink) met ingang van de eerste van de maand na indiening van het verzoek. […] “
Artikel 14, eerste lid, luidt: “Het verzoek tot restitutie van het collegegeld wordt uitsluitend ingewilligd ingeval van uitschrijving conform het bepaalde in artikel 13 lid 2 sub a (beëindiging inschrijving) van deze Regeling. Het besluit tot terugbetaling van collegegeld wordt zo mogelijk tegelijk met het besluit tot tussentijdse beëindiging inschrijving meegedeeld aan de verzoeker. […]”
Het derde lid luidt: “Bij beëindiging van de inschrijving wordt het collegegeld gerestitueerd ter hoogte van 1/12 voor elke maand van het studiejaar dat de student niet meer is ingeschreven. Bij beëindiging van de inschrijving per 1 juli of 1 augustus wordt geen collegegeld gerestitueerd.”

2.5. Appellante heeft ter zitting van het College toegelicht dat haar verzoek zo moet worden opgevat dat zij door de handelwijze van de Vrije Universiteit is benadeeld en dat verweerder hierom aansprakelijk is voor de studievertraging die zij heeft opgelopen. Het College vat het verzoek van appellante aldus op dat zij verweerder heeft verzocht om schadevergoeding, waarbij de schadevergoeding in de vorm van restitutie van het collegegeld kan worden uitgekeerd. Het College zal het bestreden besluit als inhoudende een afwijzing van dit verzoek beoordelen. Dit betekent dat het College voorbij gaat aan het standpunt van verweerder dat artikel 14 van de Regeling aan restitutie in de weg staat alsook aan het standpunt van appellante dat zij haar deeltijdopleiding niet tussentijds kon beëindigen.

2.5.1. Het College is van oordeel dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door haar gestelde studievertraging is veroorzaakt door onrechtmatig handelen van verweerder. Het College overweegt hiertoe dat niet is komen vast te staan dat het niet tijdig kunnen behalen van de vakken Staatsrecht en Contractenrecht is veroorzaakt door een tekortkoming van de Vrije Universiteit rondom het vak Pleitoefening. Hiertoe is van belang dat verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht dat appellante verschillende keren heeft deelgenomen aan de tentamens van beide vakken, maar dat dat zij die vakken niet heeft weten te behalen. Voorts is van belang dat Staatsrecht werd aangeboden in het voorjaar 2017 en dat appellante in die periode geen verplichtingen had voor het vak Pleitoefening. Het vak Pleitoefening stond er derhalve niet aan in de weg dat appellante in het voorjaar 2017 de gelegenheid had om dat vak te volgen. Zij heeft desondanks zelf ervoor gekozen om dat vak niet te volgen en alleen tentamens voor Staatsrecht te maken, die zij vervolgens niet heeft weten te behalen. Indien zij Staatsrecht wel had gevolgd en behaald, had zij eerder kunnen verzoeken om een aangepaste tentamenregeling. Het College overweegt voorts dat niet is komen vast te staan dat appellante als gevolg van gebrekkige scriptiebegeleiding studievertraging heeft opgelopen. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat appellante eerst in januari 2018 zich heeft beklaagd over haar scriptiebegeleider. Uit de stukken blijkt niet, anders dan appellante stelt, dat verweerder heeft erkend dat de begeleiding gebrekkig is geweest. Wel blijkt uit de

stukken dat appellante, nadat zij in januari 2018 een melding deed over haar scriptiebegeleider, in die maand direct een andere begeleider toegewezen heeft gekregen en dat zij haar scriptie in die maand heeft kunnen afronden. Verweerder heeft daarom het collegegeld voor de maand februari aan appellante terugbetaald.
De conclusie is dat verweerder het verzoek van appellante om haar een schadevergoeding in de vorm van restitutie van het collegegeld toe te kennen terecht heeft afgewezen.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/081**
Rechter(s)	:	mrs. Drop, Van Diepenbeek en De Moor-Van Vugt
Datum uitspraak	:	2 december 2020
Partijen	:	appellante en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	datum extra toetsgelegenheid hardheidsclausule onvoorziene omstandigheid persoonlijke omstandigheden roosteraanpassing studievertraging voltijdsopleiding werkverplichting zorgtaken
Artikelen	:	OER: artikel 85 OER: artikel 96 OER: artikel 99 OER: artikel 101 OER: artikel 102
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. Volgens het College is de beslissing van het CBE juist. Er is geen sprake van een bijzonder geval dat een extra toetsgelegenheid rechtvaardigt als bedoeld in artikel 99 van de OER. Het College acht het op zichzelf begrijpelijk dat het tentamen voor het vak Financiering 2 gelet op een onvoorziene omstandigheid, te weten de problemen met de software “Citrix”, is uitgesteld naar 7 februari 2020. Ter zitting van het College is duidelijk geworden dat op die dag geen onderwijs stond gepland en dat de datum aansloot op de reguliere tentamenperiode. Appellante kon het tentamen niet op die dag afleggen, omdat zij inmiddels weer in Turkije verbleef. De opleiding Accountancy VT is echter een voltijdsopleiding, zodat van appellante mocht worden verwacht dat zij zich voltijds op de opleiding richt en hiervoor beschikbaar is. Dat zij regelmatig pendelt tussen Nederland en Turkije en haar planning heeft afgestemd op het studierooster en zij niet kon anticiperen op het tentamenuitstel voor het vak Financiering 2, zijn gevolgen van haar eigen keuzes, die voor haar rekening en risico komen. Het CBE hoefde haar daarom niet anders te behandelen dan andere studenten. Het College ziet verder niet in dat de afwijzing van het verzoek maakt dat appellante een in haar woorden enorme studievertraging oploopt. Zij kan alweer deelnemen aan de toets in dit vak in november en januari van het huidige studiejaar. Met het vak Financiering 2 kan zij bovendien slechts 2 studiepunten behalen, terwijl zij ten tijde van de bestreden beslissing nog 45 studiepunten nodig had voor afronding van de opleiding. Verder neemt het College in aanmerking dat de OER voorziet in een regeling om een vervroegde toetskans toe te kennen om studievertraging te voorkomen. Om voor die regeling in aanmerking te komen, geldt onder meer dat een student nog maximaal 10 studiepunten van de opleiding moet behalen (artikelen 101 en 102 van de OER). Appellante voldeed echter niet aan die voorwaarde. Gelet op al deze omstandigheden kon redelijkerwijs niet van de examencommissie worden verlangd om specifiek voor appellante een nieuw tentamen met nieuwe vraagstelling en opgaven in te lassen. Dat appellante niet door de hogeschool wordt gehoord en

wordt tegengewerkt, vindt geen steun in het vorenoverwogene en is het College ook overigens niet gebleken. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 februari 2020 heeft de examencommissie Cluster Finance (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellante om het tentamen voor het vak Financiering 2 van de opleiding Accountancy VT op een andere datum dan 7 februari 2020 te mogen afleggen, afgewezen.

Bij beslissing van 8 juni 2020 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratieve beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 oktober 2020, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. A. Seme, advocaat te Zaandam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, werkzaam bij de Hogeschool Inholland, zijn verschenen. Voorts waren namens de examencommissie aanwezig mr. C.A. Wagenaar, voorzitter en drs. A.J. Welsink, secretaris.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 96 van de Onderwijs- en Examenregeling, Algemeen deel bacheloropleidingen 2019-2020, van de hogeschool Inholland (hierna: de OER), voor zover hier relevant, kan de student binnen de gewone onderwijsperioden op twee momenten per studiejaar alle toetsen van zijn vorm of variant doen. Ingevolge artikel 99, voor zover hier relevant, kan de examencommissie in bijzondere gevallen besluiten om een extra toetsgelegenheid te geven. Het gaat dan om persoonlijke omstandigheden die in artikel 85 staan. Of in andere, heel bijzondere gevallen. De student moet de examencommissie daarom vragen en daarbij de reden voor zijn vraag geven.
In artikel 85 zijn de volgende persoonlijke omstandigheden opgesomd:
a. ziekte van de student;
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van de student;
c. zwangerschap van de student;
d. bijzondere familieomstandigheden;
e. het lidmaatschap van een medezeggenschapsraad, deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie van de hogeschool;
f. het lidmaatschap van een accreditatiecommissie bedoeld in hoofdstuk 5a van de WHW;
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie of andere activiteit op bestuurlijk gebied;
h. het beoefenen van topsport;
i. andere persoonlijke omstandigheden dan hiervoor genoemd die, als het bestuur van de hogeschool deze niet zou meewegen, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.2. Het tentamen voor het vak Financiering 2 stond ingeroosterd op 20 januari 2020. De hogeschool heeft uit voorzorg besloten om het ICT-systeem vanaf 17 januari 2020 niet meer van buitenaf via internet

toegankelijk te laten zijn, omdat de leverancier van de door hogeschool gebruikte netwerksoftware “Citrix” de veiligheid van de software niet kon garanderen. Hierdoor konden studenten in de dagen voorafgaand aan het tentamen van 20 januari 2020 niet meer van buitenaf bij het benodigde onderwijsmateriaal voor het tentamen komen. Om die reden is het tentamen voor het vak Financiering 2 verplaatst naar 7 februari 2020.

2.3. Appellante heeft de examencommissie verzocht om het tentamen voor het vak Financiering 2 in de volgende toetsperiode te mogen maken, omdat zij op 7 februari 2020 voor haar werk in het buitenland was. Zij bracht naar voren dat zij een gezin moet onderhouden en het voor haar niet mogelijk is om steeds vrij te krijgen, al helemaal niet als de datum van het tentamen lang van tevoren vaststaat. De examencommissie heeft het verzoek afgewezen, omdat de door appellante vermelde werkverplichting geen bijzondere, zwaarwegende omstandigheid is als bedoeld in de artikelen 85 en 99 van de OER.

2.4. Het CBE heeft overwogen dat de examencommissie in redelijkheid heeft kunnen besluiten tot afwijzing van het verzoek. Appellante heeft werkgerelateerde omstandigheden aan haar verzoek ten grondslag gelegd. Er is een zorgvuldige belangenafweging gemaakt en appellante zal geen studievertraging oplopen door de afwijzing. Het toekennen van een vervroegde tentamenkans komt pas in beeld als een student minder dan 10 studiepunten moet behalen. In dat geval kan een student een beroep doen op de artikelen 101 en 102 van de OER. Die situatie is hier niet aan de orde, nu appellante nog 45 studiepunten moet behalen, aldus het CBE.

2.5. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij voert, kort weergegeven, het volgende aan. Het CBE is op een aantal aangevoerde omstandigheden niet dan wel onvoldoende ingegaan. Het CBE stelt dat zij uitsluitend haar werkverplichtingen heeft aangevoerd als reden om het tentamen niet te kunnen afleggen op 7 februari 2020. Dit is onjuist. Zij heeft in het verzoek aan de examencommissie ook nadrukkelijk gewezen op de onverwachte roosteraanpassing van de zijde van de hogeschool en de zorgtaken die zij heeft voor een jong kind dat van haar afhankelijk is en samen met haar in Turkije verbleef. Verder heeft het CBE ten onrechte overwogen dat geen aanleiding bestaat voor toepassing van de hardheidsclausule. Volgens appellante zijn voornoemde omstandigheden alsook de omstandigheid dat zij na indiening van het verzoek te maken had met pandemie-gerelateerde beperkingen, onvoldoende meegewogen. Appellante heeft inzichtelijk gemaakt dat sprake was van een overmachtssituatie. De hogeschool heeft echter onvoldoende verantwoordelijkheid genomen en niet gezocht naar een reëel alternatief voor appellante. Hierdoor voelt appellante zich niet gehoord en krijgt zij de indruk dat de hogeschool haar tegenwerkt. Appellante verblijft regelmatig in Turkije voor haar functie. Zij plant dit zorgvuldig in aan de hand van het studierooster en zorgt ervoor dat ze in Nederland is voor studieverplichtingen. Appellante zou volgens planning tijdig in Nederland zijn om het tentamen op 20 januari 2020 af te leggen. Het tentamen is echter op het laatste moment afgeblazen. De nieuwe tentamendatum is niet tijdig teruggekoppeld. Op 24 januari 2020 is appellante weer naar Turkije vertrokken. Daar kreeg ze op 30 januari 2020 te horen dat het tentamen verplaatst was naar 7 februari 2020. Op die datum was ze nog steeds in Turkije. Appellante is weliswaar voltijds student, maar zij moet haar agenda kunnen plannen en daarbij kunnen uitgaan van het vooraf vastgestelde studierooster. Appellante stelt verder dat zij, anders dan het CBE stelt, wel studievertraging oploopt als gevolg van de afwijzing.

2.5.1. Volgens het College is de beslissing van het CBE juist. Er is geen sprake van een bijzonder geval dat een extra toetsgelegenheid rechtvaardigt als bedoeld in artikel 99 van de OER. Het College acht het op zichzelf begrijpelijk dat het tentamen voor het vak Financiering 2 gelet op een onvoorziene omstandigheid, te weten de problemen met de software “Citrix”, is uitgesteld naar 7 februari 2020. Ter zitting van het College is duidelijk geworden dat op die dag geen onderwijs stond gepland en dat de datum aansloot op de reguliere tentamenperiode. Appellante kon het tentamen niet op die dag afleggen, omdat zij inmiddels weer in Turkije verbleef. De opleiding Accountancy VT is echter een voltijdsopleiding, zodat van appellante mocht worden verwacht dat zij zich voltijds op de opleiding richt en hiervoor beschikbaar is. Dat zij regelmatig pendelt tussen Nederland en Turkije en haar planning heeft afgestemd op het studierooster en zij niet kon anticiperen op het tentamenuitstel voor het vak Financiering 2, zijn gevolgen van haar eigen keuzes, die voor haar rekening en risico komen. Het CBE hoefde haar daarom niet anders te behandelen

dan andere studenten. Het College ziet verder niet in dat de afwijzing van het verzoek maakt dat appellante een in haar woorden enorme studievertraging oploopt. Zij kan alweer deelnemen aan de toets in dit vak in november en januari van het huidige studiejaar. Met het vak Financiering 2 kan zij bovendien slechts 2 studiepunten behalen, terwijl zij ten tijde van de bestreden beslissing nog 45 studiepunten nodig had voor afronding van de opleiding. Verder neemt het College in aanmerking dat de OER voorziet in een regeling om een vervroegde toetskans toe te kennen om studievertraging te voorkomen. Om voor die regeling in aanmerking te komen, geldt onder meer dat een student nog maximaal 10 studiepunten van de opleiding moet behalen (artikelen 101 en 102 van de OER). Appellante voldeed echter niet aan die voorwaarde. Gelet op al deze omstandigheden kon redelijkerwijs niet van de examencommissie worden verlangd om specifiek voor appellante een nieuw tentamen met nieuwe vraagstelling en opgaven in te lassen. Dat appellante niet door de hogeschool wordt gehoord en wordt tegengewerkt, vindt geen steun in het vorenoverwogene en is het College ook overigens niet gebleken.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. A.J.C. de Moor van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/082.5**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	14 oktober 2020
Partijen	:	appellant en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	aangepast decentrale selectie extra-curriculaire activiteiten objectiviteit onderscheidende vaardigheden verifieerbaarheid voltijdsopleiding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 eerste lid Awb: artikel 8:45 Awb: artikel 8:57 derde lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6.1. Het College heeft bij brief van 19 augustus 2020 appellant in de gelegenheid gesteld om nadere stukken in te dienen waaruit blijkt welke cursussen hij in welke periode in het schooljaar 2019/2020 heeft gevolgd en daarbij toe te lichten het aantal uren aan enerzijds onderwijs of begeleiding en anderzijds zelfstudie dat per certificaat is genoten respectievelijk verricht. Het gaat in het bijzonder om de tijdsperiode waarin hij zijn nevenactiviteiten heeft verricht. Appellant heeft bij brief van 1 september 2020 een door hem zelf opgesteld overzicht overgelegd van de door hem in 2019 gevolgde cursussen, met daarbij vermeld de cursusperiode en de feitelijke studielast, bestaande uit lesuren en uren zelfstudie. Deze feitelijke studielast is volgens appellant gebaseerd op de in zijn agenda opgenomen, en gerealiseerde, planning. Volgens appellant komt de feitelijke studielast overeen met de studielast zoals opgegeven door EDU 4U. Voorts heeft appellant kopieën van alle behaalde CCVX-certificaten overgelegd. Het College overweegt dat de behaalde CCVX-certificaten voortkomen uit een samenwerkingsverband van Nederlandse universiteiten, waarbij deelnemers tentamens afleggen teneinde aan te tonen dat zij beschikken over de kennis die is vereist om deel te kunnen nemen aan een universitaire bacheloropleiding. In het kader van de af te leggen tentamens worden door het samenwerkingsverband geen lessen aanboden, maar staat het iedere kandidaat vrij om zelf bijlessen te volgen. Appellant heeft dat gedaan bij EDU 4U. Het College is van oordeel dat aan het door appellant overgelegde overzicht niet de waarde kan worden toegekend die hij daaraan gehecht wil zien. Het College overweegt hiertoe dat het overzicht door appellant zelf is opgesteld, waarbij de objectiviteit en verifieerbaarheid ontbreekt. Zo valt niet vast te stellen of de door appellant vermelde uren daadwerkelijk zijn gerealiseerd. Ook is niet duidelijk of de door EDU 4U opgegeven uren zijn besteed aan opleidingsactiviteiten. Het vorenstaande betekent dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door appellant gevolgde lessen bij EDU 4U niet kunnen worden aangemerkt als een voltijdse opleiding. Dit betekent dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat appellant zijn onderscheidene vaardigheden niet naast een voltijdse opleiding heeft opgedaan en verweerder heeft daaraan terecht geen punten toegekend. Verweerder heeft daarom de beslissing waarbij aan appellant het rangnummer 736 is toegekend terecht in bezwaar gehandhaafd.

Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 heeft de coördinator decentrale selectie namens de decaan aan appellant het rangnummer 736 toegekend voor de selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam.

Bij beslissing van 24 juli 2020 heeft verweerder het door appellant hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 augustus 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. J.A. Keijser, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken en mr. R.P. Vroegop, zijn verschenen.

Na het sluiten van het onderzoek heeft het College het onderzoek heropend teneinde partijen te verzoeken onder hen berustende stukken als bedoeld in artikel 8:45 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) in te zenden.

Partijen hebben nadere stukken ingediend.

Geen van de partijen heeft binnen de gestelde termijn verklaard gebruik te willen maken van het recht nogmaals ter zitting te worden gehoord, waarna het College het onderzoek met toepassing van artikel 8:57, derde lid, van de Awb heeft gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft zich aangemeld voor de selectieprocedure voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Bij beslissing van 15 april 2020 heeft de coördinator decentrale selectie namens de decaan aan appellant het rangnummer 736 toegekend.

2.2. Verweerder heeft de beslissing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Adviescommissie, gehandhaafd. De Adviescommissie heeft overwogen dat artikel 7.53 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) de grondslag vormt voor de decentrale selectie en op basis waarvan het instellingsbestuur opleidingsplaatsen kan toewijzen aan door het instellingsbestuur geselecteerde aspirant-studenten op basis van kwalitatieve selectiecriteria. De Adviescommissie heeft vervolgens overwogen dat het bezwaar van appellant is gericht tegen de beoordeling van het onderdeel ‘Onderscheidende vaardigheden’.
De door appellant opgegeven activiteiten bij dit onderdeel zijn volgens de Adviescommissie niet uitgevoerd naast een voltijdsopleiding, zodat voor die activiteiten geen punten konden worden toegekend. Volgens de Adviescommissie is gebleken dat de selectieprocedure zorgvuldig is ingericht en uitgevoerd en zijn

aspirant-studenten zoveel als redelijkerwijs mogelijk is volgens dezelfde maatstaven en volgens de handleiding beoordeeld. Er zijn geen feiten of omstandigheden gebleken op basis waarvan zou moeten worden geconcludeerd dat het vastgestelde rangnummer van appellant niet in stand zou kunnen blijven nu appellant geen extra-curriculaire activiteiten naast een voltijdsopleiding heeft uitgevoerd, aldus de Adviescommissie.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing op bezwaar. Hij betoogt dat de beoordeling voor het onderdeel 'Onderscheidende vaardigheden' niet juist is. Hij voert hiertoe aan dat verweerder niet heeft onderkend dat hij twee opleidingen tegelijkertijd volgde en daarnaast nog vrijwilligerswerk en andere activiteiten verrichte. Ter staving van zijn stelling heeft appellant een verklaring van [Naam2], 'administrative specialist' bij EDU 4U, een organisatie voor vluchtelingenstudenten overgelegd. Volgens appellant heeft hij voltijdsonderwijs bij EDU 4U gevolgd om zo zijn CCVX-certificaten, die benodigd zijn om toelaatbaar te zijn voor een universitaire bacheloropleiding, te kunnen behalen.

2.4. Artikel 7.53, eerste lid, van de WHW luidt: "Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten."
Het tweede lid luidt: "Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee."
Het derde lid luidt: "Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […] "

2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

2.5. Verweerder heeft zich in zijn verweerschrift op het standpunt gesteld dat het beroep van appellant ongegrond moet worden verklaard, reeds omdat hij gemanipuleerde documenten heeft overgelegd bij zijn deelnameformulier. Verweerder heeft dit als volgt toegelicht. In de verklaring van mevrouw [Naam 2] van EDU 4U van 8 juli 2020 die appellant heeft overgelegd is vermeld dat elke les die appellant in het weekend heeft gevolgd 8 uur duurde. Ook is in de verklaring vermeld dat appellant lessen heeft gevolgd in de periode 07-09-2019 tot 07-12-2019 en 11-01-2020 tot 29-03-2020. Volgens verweerder is uit onderzoek gebleken dat de overgelegde verklaring van [Naam 2] is aangepast. Uit een digitale analyse van het document blijkt dat de duur van de lessen is aangepast van 3 naar 8 uur. Ook stond in het oorspronkelijke document vermeld dat appellant lessen heeft gevolgd in de periode 04-04-2020 tot 11-07-2020. [Naam 2] heeft in een brief van 12 augustus 2020 verklaard dat de lessen inderdaad 3 uur duurden. Appellant heeft in reactie hierop ontkend dat hij de verklaring van [Naam 2] heeft aangepast. Volgens appellant zijn de aanpassingen verricht door medewerkers van EDU 4U. Volgens appellant mocht hij uitgaan van de juistheid van de overgelegde verklaring.

2.5.1. Het College stelt vast dat uit het onderzoek van verweerder blijkt dat de verklaring van [Naam 2] is aangepast. Hoewel het College betwijfelt of deze verklaring niet door appellant zelf is aangepast en er van moet worden uitgegaan dat appellant moest weten dat de lessen geen 8 maar 3 uren hebben geduurd, zal het College daaraan geen gevolgen verbinden, reeds omdat het beroep, zoals hieronder zal blijken, om andere redenen niet slaagt.

2.6. In de handleiding deelnameformulier is vermeld dat het bij het onderdeel ‘onderscheidende vaardigheden’ gaat om onderscheidende vaardigheden die de afgelopen 2,5 jaar naast de voltijdsschool of -opleiding zijn ontwikkeld. Partijen zijn verdeeld over de vraag of appellant een voltijdsopleiding volgde op het moment dat hij de ‘onderscheidende vaardigheden’ heeft opgedaan. In het bijzonder gaat het om de vraag of de opleiding die appellant bij EDU 4U heeft gevolgd als een voltijdsopleiding kan worden opgemerkt. Volgens verweerder is dat niet het geval. Verweerder heeft voor het definiëren van een voltijdsopleiding aansluiting gezocht bij de inrichting van het Voorbereidend Wetenschappelijk Onderwijs ('VWO'). De Wet op het voortgezet onderwijs schrijft voor dat het VWO 5700 normuren omvat, zijnde 950 normuren per schooljaar. Daarenboven moeten per jaar ten minste 189 dagen onderwijs worden gegeven. Niet in beschouwing worden genomen de uren die leerlingen besteden aan huiswerk, zelfstudie en eventuele bijlessen. Echter wordt ervan uit gegaan dat een gemiddelde leerling een voltallige werkweek, bestaande uit 40 uur, besteedt aan school, aldus verweerder.

2.6.1. Het College heeft bij brief van 19 augustus 2020 appellant in de gelegenheid gesteld om nadere stukken in te dienen waaruit blijkt welke cursussen hij in welke periode in het schooljaar 2019/2020 heeft gevolgd en daarbij toe te lichten het aantal uren aan enerzijds onderwijs of begeleiding en anderzijds zelfstudie dat per certificaat is genoten respectievelijk verricht. Het gaat in het bijzonder om de tijdsperiode waarin hij zijn nevenactiviteiten heeft verricht. Appellant heeft bij brief van 1 september 2020 een door hem zelf opgesteld overzicht overgelegd van de door hem in 2019 gevolgde cursussen, met daarbij vermeld de cursusperiode en de feitelijke studielast, bestaande uit lesuren en uren zelfstudie. Deze feitelijke studielast is volgens appellant gebaseerd op de in zijn agenda opgenomen, en gerealiseerde, planning. Volgens appellant komt de feitelijke studielast overeen met de studielast zoals opgegeven door EDU 4U. Voorts heeft appellant kopieën van alle behaalde CCVX-certificaten overgelegd.
Het College overweegt dat de behaalde CCVX-certificaten voortkomen uit een samenwerkingsverband van Nederlandse universiteiten, waarbij deelnemers tentamens afleggen teneinde aan te tonen dat zij beschikken over de kennis die is vereist om deel te kunnen nemen aan een universitaire bacheloropleiding. In het kader van de af te leggen tentamens worden door het samenwerkingsverband geen lessen aanboden, maar staat het iedere kandidaat vrij om zelf bijlessen te volgen. Appellant heeft dat gedaan bij EDU 4U. Het College is van oordeel dat aan het door appellant overgelegde overzicht niet de waarde kan worden toegekend die hij daaraan gehecht wil zien. Het College overweegt hiertoe dat het overzicht door appellant zelf is opgesteld, waarbij de objectiviteit en verifieerbaarheid ontbreekt. Zo valt niet vast te stellen of de door appellant vermelde uren daadwerkelijk zijn gerealiseerd. Ook is niet duidelijk of de door EDU 4U opgegeven uren zijn besteed aan opleidingsactiviteiten.
Het vorenstaande betekent dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door appellant gevolgde lessen bij EDU 4U niet kunnen worden aangemerkt als een voltijdse opleiding. Dit betekent dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat appellant zijn onderscheidene vaardigheden niet naast een voltijdse opleiding heeft opgedaan en verweerder heeft daaraan terecht geen punten toegekend. Verweerder heeft daarom de beslissing waarbij aan appellant het rangnummer 736 is toegekend terecht in bezwaar gehandhaafd.
Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, mr. J.D. Streefkerk, en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/084.4**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	29 oktober 2020
Partijen	:	verzoeker
Trefwoorden	:	herziening mededelingsplicht onderzoeksplicht onpartijdigheid schadevergoeding schikkingsgesprek vervallenverklaring
Artikelen	:	Awb: artikel 8:119 eerste lid
Uitspraak	:	Verzoeken afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Hetgeen verzoeker aanvoert, betreft geen nieuwe feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Uit het verzoekschrift van verzoeker blijkt dat hij het niet eens is met het oordeel van het College en de overwegingen die daaraan ten grondslag liggen. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er echter niet toe om een geschil waarin is beslist, naar aanleiding van de uitspraak opnieuw aan de rechter voor te leggen. 2.5. Gelet op het vorenstaande dient het verzoek te worden afgewezen. Hetgeen verzoeker aanvoert, geeft evenmin aanleiding van de door hem genoemde buitenwettelijke mogelijkheid om de uitspraak ambtshalve vervallen te verklaren gebruik te maken. Die mogelijkheid is bedoeld voor uitzonderlijke, hier niet aan de orde zijnde gevallen. Ook anderszins bestaat er geen aanleiding de uitspraak teniet te doen. Gelet hierop dient het verzoek om schadevergoeding te worden afgewezen.

Uitspraak op het verzoek van:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 22 juli 2019, CBHO 2019/012, heeft het College het beroep van verzoeker ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen.

Bij e-mail, bij het College ingekomen op 21 juli 2020, heeft verzoeker het College verzocht die uitspraak te herzien. Tevens heeft hij een buitenwettelijk verzoek tot vervallenverklaring gedaan.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 oktober 2020, waar verzoeker is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.2. De uitspraak van 22 juli 2019, waartegen dit verzoekschrift zich richt, bevat de ongegrondverklaring van het beroep van verzoeker tegen een beslissing van het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, waarbij het college van bestuur de beslissing van het Hoofd Studenten Informatie & Administratie, waarbij een verzoek van verzoeker tot terugbetaling van collegegeld is afgewezen, in stand heeft gelaten. Tevens bevat de uitspraak de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding.

2.3. In het verzoekschrift heeft verzoeker uiteengezet dat hij het niet eens is met de uitspraak waarvan hij herziening verzoekt. Het College heeft volgens hem ten onrechte overwogen dat hij in bezwaar in de gelegenheid is gesteld om te worden gehoord. Hij voert aan dat het college van bestuur geen verweerschrift heeft ingediend en eerst bij de hoorzitting verweren heeft gevoerd. Ook voert hij aan dat geen schikkingsgesprek heeft plaatsgevonden. Daarnaast voert hij aan dat de Geschillenadviescommissie niet onpartijdig is. Volgens verzoeker is sprake van een onbehoorlijke gang van zaken hetgeen in strijd is met een goede procesorde. Verzoeker voert voorts aan dat het College ten onrechte heeft overwogen dat hij zich per 1 februari 2018 heeft ingeschreven en hij geen verzoek tot uitschrijving heeft gedaan via Studielink. Ook heeft het College volgens hem ten onrechte overwogen dat hij zelf de keuze heeft gemaakt zich in te schrijven. Daarnaast heeft het College ten onrechte overwogen dat hij geen verzoek tot goedkeuring van het vakkenpakket heeft ingediend. Verder heeft het College ten onrechte overwogen dat het voor zijn risico komt dat hij geen verzoek tot uitschrijving heeft ingediend. Ter zitting van het College heeft verzoeker toegelicht dat de Rijksuniversiteit Groningen nooit alle op de zaak betrekking hebbende stukken aan hem, alsook aan het College, heeft overgelegd. Hierdoor kon niet van hem worden verwacht dat hij volledig op de hoogte kon en behoorde te zijn van alle relevante informatie. Volgens verzoeker dient de mededelingsplicht van de Rijksuniversiteit Groningen in dit geval zwaarder te wegen dan zijn onderzoeksplicht.
Verzoeker heeft voorts een verzoek om schadevergoeding ingediend.

2.4. Hetgeen verzoeker aanvoert, betreft geen nieuwe feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Uit het verzoekschrift van verzoeker blijkt dat hij het niet eens is met het oordeel van het College en de overwegingen die daaraan ten grondslag liggen. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er echter niet toe om een geschil waarin is beslist, naar aanleiding van de uitspraak opnieuw aan de rechter voor te leggen.

2.5. Gelet op het vorenstaande dient het verzoek te worden afgewezen. Hetgeen verzoeker aanvoert, geeft evenmin aanleiding van de door hem genoemde buitenwettelijke mogelijkheid om de uitspraak ambtshalve vervallen te verklaren gebruik te maken. Die mogelijkheid is bedoeld voor uitzonderlijke, hier niet aan de orde zijnde gevallen. Ook anderszins bestaat er geen aanleiding de uitspraak teniet te doen. Gelet hierop dient het verzoek om schadevergoeding te worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. wijst het verzoek om herziening af;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/085.5**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	19 augustus 2020
Partijen	:	appellant en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	baccalaureaat buitenlands diploma decentrale selectie hardheidsclausule minnelijke schikking selectiecriteria vertrouwensbeginsel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53, eerste lid WHW: artikel 7.63a, derde lid Verdrag houdende het Statuut van de Europese scholen: artikel 5, eerste lid Verdrag houdende het Statuut van de Europese scholen: artikel 5, tweede lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend. 2.4.2. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing op bezwaar van 16 juli 2020 niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Wat betreft het betoog dat geen serieuze schikkingspoging is ondernomen, overweegt het College dat in het verslag van de hoorzitting van de adviescommissie is vermeld dat voor of bij aanvang van de hoorzitting de voorzitter heeft beproefd of tussen partijen een schikking kon worden bewerkstelligd. Appellant heeft vervolgens een schikkingsvoorstel neergelegd dat er op neer komt dat hij direct zou moeten worden geplaatst voor de opleiding. Dit voorstel is vervolgens door het college van bestuur verworpen, waardoor een schikking niet tot stand is gekomen. Nu uit de schriftelijke stukken blijkt dat de adviescommissie is nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is, is van een schending van artikel 7.63a, derde lid, van de WHW geen sprake. Over het betoog van appellant dat hij op grond van artikel 5, tweede lid, van het Statuut gelijk dient te worden behandeld als kandidaat-studenten die vwo hebben gevolgd, overweegt het College dat het Europees Baccalaureaat op grond van het Statuut is gelijkgesteld met een vwo-diploma. Dit betekent dat appellant op grond van het Statuut toegang heeft tot een Nederlandse universitaire opleiding. Dit betekent evenwel niet dat het instellingsbestuur in het kader van een decentrale selectie geen onderscheid tussen beide opleidingen mag maken. Hiertoe is van belang dat het college van bestuur gemotiveerd uiteen heeft gezet dat de cijferlijst van 5 vwo inhoudelijk niet te vergelijken is met de cijferlijst bij het Europees Baccalaureaat, terwijl vergelijking bij deze selectie noodzakelijk is. Vanwege dit verschil is het maken van een onderscheid, mede in het licht van de zeer grote beleidsruimte die

het instellingsbestuur toekomt, gerechtvaardigd, omdat in zoverre van gelijke gevallen geen sprake is. Dit betekent dat het college van bestuur heeft mogen beslissen dat route A alleen open staat voor kandidaat-studenten die over een vwo-diploma en overgangscijfers van 5 naar 6 vwo beschikken.
Wat betreft het beroep op het vertrouwensbeginsel overweegt het College als volgt. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en zo ja, hoe het bestuursorgaan (in dit geval het college van bestuur) in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen. Verder is vereist dat de toezegging, andere uitlating of gedraging aan het bevoegde bestuursorgaan kan worden toegerekend. Dat is het geval indien de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht veronderstellen dat degene die de uitlating deed of de gedraging verrichtte de opvatting van het bevoegde orgaan vertolkte. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Zwaarder wegende belangen, zoals het algemeen belang of de belangen van derden, kunnen daaraan in de weg staan.
De ouders van appellant hebben bij e-mail van 10 april 2019 aan het Team Decentrale Selectie de vraag gesteld of het mogelijk is dat hun zoon aan de decentrale selectie deelneemt met het gemiddelde van de vakken Engels, Wiskunde, Natuurkunde, Scheikunde en Biologie. Bij e-mail van 10 april 2019 heeft [naam 3], deel uitmakend van het Team Decentrale Selectie hierop als volgt geantwoord:
“Voor de beoordeling van directe toelating van kandidaten met een buitenlandse vooropleiding hanteren wij bijgaande lijst. Wij kijken dan naar het totaal en niet, zoals bij Nederlandse kandidaten, naar de zes afzonderlijke vakken. […] Ons Admissions Office kan daar meer over zeggen (admissions.office@erasmusmc.nl) zij beoordeling de vooropleidingseisen van kandidaten met een buitenlandse vooropleiding.”
Voor zover uit deze e-mail al enige toezegging valt af te leiden, is het College van oordeel dat deze toezegging in latere e-mails teniet is gedaan, zodat het beroep op het vertrouwensbeginsel niet slaagt. Hiertoe is van belang dat [naam 3] bij e-mail van 18 september 2019 aan de ouders van appellant heeft meegedeeld dat met betrekking tot de beoordeling van de cijfers van een buitenlandse vooropleiding voor eventuele directe selectie de resultaten individueel worden bekeken op basis van Nuffic omrekentabellen. Vervolgens heeft [naam 3] bij e-mail van 16 december 2019 de ouders bericht dat op voorhand geen uitspraken worden gedaan over het al dan niet voldoen aan de eisen voor decentrale selectie. Verder is van belang dat de e-mail van 10 april 2019 niet aangeeft dat deze een weergave bevat van de criteria zoals deze zouden gaan gelden per studiejaar 2020/2021.
Wat betreft het beroep op de hardheidsclausule overweegt het College dat het college van bestuur in het enkele feit dat appellant hoge cijfers heeft behaald geen aanleiding heeft hoeven zien in dit geval de hardheidsclausule toe te passen. Hiertoe is van belang dat een kandidaat niet alleen op zijn cijfers wordt beoordeeld, maar ook op

andere aspecten, zoals de motivatie. De situatie van appellant is niet zo uitzonderlijk dat aanleiding bestaat hem op grond van de hardheidsclausule alsnog toe te laten tot de opleiding.
De betogen falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 heeft de coördinator decentrale selectie namens de decaan aan appellant het rangnummer 675 toegekend voor de selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam.

Bij beslissing van 16 juli 2020 heeft het college van bestuur het door appellant hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 augustus 2020, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, mr. R.P. Vroegop en [naam 2], zijn verschenen. Voorts zijn via videoverbinding de ouders van appellant verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft zich aangemeld voor de selectieprocedure voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Bij beslissing van 15 april 2020 heeft de coördinator decentrale selectie namens de decaan aan appellant het rangnummer 675 toegekend. Ter toelichting is in de beslissing vermeld dat appellant heeft deelgenomen aan de zogeheten route B en dat zijn rangnummer is gebaseerd op zijn scores voor het deelnameformulier en de toetsen.

2.2. Het college van bestuur heeft de beslissing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie (hierna: Adviescommissie), gehandhaafd. De Adviescommissie heeft allereerst uiteengezet hoe de selectieprocedure voor de bacheloropleiding Geneeskunde werkt. Een kandidaat-student bij de decentrale selectie kan route A of route B doorlopen. Route A is uitsluitend toegankelijk voor eindexamenkandidaten vwo die in mei van het deelnamejaar voor de eerste keer meedoen aan het volledig centraal schriftelijk vwo eindexamen in het profiel Natuur en Gezondheid plus natuurkunde of het profiel Natuur en Techniek plus biologie, en die niet eerder hebben deelgenomen aan de selectieprocedure in Rotterdam. Kandidaten die route A volgen worden in 2020 beoordeeld op drie criteria, te weten het deelnameformulier waarop onderscheidende vaardigheden en motivatie worden aangegeven, het 5 VWO eindrapport en toetsen. Kandidaten die niet voldoen aan de eisen van route A dienen route B te volgen. Zij worden getoetst op twee criteria, te weten het deelnameformulier waarop onderscheidende vaardigheden en motivatie worden vermeld en toetsen. Daarnaast bestaat er de mogelijkheid van directe selectie. Er is sprake van directe selectie indien het gemiddelde eindcijfer van 5 VWO voor de vakken Nederlands, Engels, Wiskunde, Scheikunde, Natuurkunde en Biologie gelijk is aan of hoger is dan 8. Voor kandidaten

met een buitenlandse opleiding, zoals in het geval van appellant die aan de Europese School in Mol onderwijs heeft gevolgd, wordt gekeken naar het gemiddelde van de hiervoor genoemde vakken met uitzondering van Nederlands. Indien geen sprake is van directe selectie kunnen kandidaten met een vwo vooropleiding route A of B volgen en staat voor buitenlandse studenten uitsluitend route B open.

De Adviescommissie heeft vastgesteld dat appellant bij de decentrale selectie route B heeft gevolgd, waarbij hij een zogenoemde Z-score van 0,04 heeft behaald op het onderdeel deelnameformulier en -0,88 op het onderdeel toetsen. De Adviescommissie heeft vervolgens overwogen dat in de handleiding en uit de aan appellant verstrekte informatie voldoende duidelijk is welke vakken van belang zijn om in aanmerking te komen voor directe selectie. Dat in een e-mail van 11 december 2019, gericht aan appellant, ten onrechte staat vermeld dat in het geval van een buitenlandse vooropleiding ook het cijfer voor Nederlands zou meetellen en dat is verzuimd te vermelden dat het cijfer voor scheikunde meetelt bij de berekening van het gemiddelde kan hieraan dan ook niet afdoen. Volgens de Adviescommissie is appellant door deze e-mail niet in zijn belangen geschaad. Hij voldoet niet aan de vereisten voor directe selectie nu hij gemiddeld een 7,4 voor de relevante vwo-vakken heeft behaald. Volgens de adviescommissie is aan appellant duidelijk gecommuniceerd hoe de toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde plaatsvindt.

2.3 Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing op bezwaar.
Hij betoogt dat er geen serieuze schikkingspoging is ondernomen hetgeen in strijd is met artikel 7.63a, derde lid, van de WHW.
Appellant betoogt voorts dat het college van bestuur heeft miskend dat hij op grond van artikel 5, tweede lid, van het Verdrag houdende het Statuut van de Europese scholen (hierna: Statuut) toegang heeft tot route A. Hij voert hiertoe aan dat hij in België een European Baccalaureaat heeft behaald. Studenten in het bezit van dit diploma hebben op grond van het Statuut recht op toelating onder dezelfde voorwaarden als nationale studenten. Dit betekent dat hij gelijk dient te worden behandeld. Hij wijst er in dit verband op dat het onderscheid niet wordt gemaakt als het gaat om directe plaatsing.
Appellant betoogt verder dat het college van bestuur heeft miskend dat hij verkeerd is geïnformeerd over de regels met betrekking tot de decentrale selectie. Hij voert hiertoe aan dat hij gelet op de aan hem verstrekte informatie ervan mocht uitgaan dat hij op basis van zijn resultaten in aanmerking zou komen voor directe plaatsing voor de bacheloropleiding geneeskunde. In dit verband wijst hij erop dat op 10 april 2019 aan hem is meegedeeld dat bij kandidaat-studenten met een buitenlands diploma wordt gekeken naar de zogeheten landenlijst van het Nuffic. Daarbij is ook aan hem meegedeeld dat naar de cijfers van alle vakken wordt gekeken en niet, zoals bij kandidaat-studenten met een Nederlands diploma, naar slechts zes vakken. Uitgaande van alle vakken komt hij in aanmerking voor directe plaatsing, omdat hij gemiddeld een 8,1 stond. Appellant wijst erop dat de mededelingen zijn gedaan door mevrouw Prochazka, de hoogste ter zake bevoegd persoon van de afdeling ‘Decentrale Selectie’. Appellant wijst er voorts op dat hij in geen van de door het college van bestuur aangehaalde e-mails erop is gewezen dat hij, gelet op de door hem gegeven informatie, niet aan de voorwaarden voor directe plaatsing dan wel route A zou voldoen.
Appellant betoogt ten slotte dat het college van bestuur ten onrechte zijn beroep op de hardheidsclausule niet heeft gehonoreerd. Hij voert hieraan dat zijn gemiddelde (eindexamen)cijfer voor alleen de relevante vakken een 8,25 bedraagt en dat hieruit blijkt dat hij zeer gemotiveerd is.

2.4. Artikel 5, eerste lid, van het Statuut luidt: “De jaren dat de leerlingen het onderwijs aan de School met vrucht hebben gevolgd en de ten bewijze daarvan afgegeven diploma's en getuigschriften, worden op het grondgebied van de Lid-Staten erkend volgens een gelijkwaardigheidstabel en onder de voorwaarden die door de Raad van Bestuur overeenkomstig artikel 11 en behoudens instemming van de bevoegde nationale instanties worden vastgesteld.”

Het tweede lid luidt: “Wanneer het secundair onderwijs volledig is doorlopen, wordt het Europees baccalaureaatsexamen afgelegd, zoals vastgesteld in de Overeenkomst van 11 april 1984 tot wijziging van de toegevoegde overeenkomst bij het Statuut van de Europese School houdende vaststelling van een regeling voor het Europese baccalaureaat. De Raad van Bestuur kan met eenparigheid van stemmen van de vertegenwoordigers van de Lid-Staten in de Overeenkomst de aanpassingen opnemen die noodzakelijk

zouden blijken. De houders van het aan de School behaalde Europees baccalaureaatsdiploma:
a. genieten in de Lid-Staat waarvan zij onderdaan zijn alle voordelen die zijn verbonden aan het bezit van het diploma of het getuigschrift waarmee in het betrokken land het secundair onderwijs wordt afgesloten;
b. kunnen tot alle universiteiten op het grondgebied van elk van de Lid-Staten worden toegelaten met dezelfde rechten als de onderdanen van de betrokken Lid-Staat die houder zijn van een gelijkwaardige titel.
[…]"

Artikel 7.53, eerste lid, van de WHW luidt: "Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten."
Het tweede lid luidt: "Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee."
Het derde lid luidt: "Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […] "
Artikel 7.63a, derde lid, luidt: "De geschillenadviescommissie gaat na of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is."

2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

2.4.2. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing op bezwaar van 16 juli 2020 niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt.
Wat betreft het betoog dat geen serieuze schikkingspoging is ondernomen, overweegt het College dat in het verslag van de hoorzitting van de adviescommissie is vermeld dat voor of bij aanvang van de hoorzitting de voorzitter heeft beproefd of tussen partijen een schikking kon worden bewerkstelligd. Appellant heeft vervolgens een schikkingsvoorstel neergelegd dat er op neer komt dat hij direct zou moeten worden geplaatst voor de opleiding. Dit voorstel is vervolgens door het college van bestuur verworpen, waardoor een schikking niet tot stand is gekomen. Nu uit de schriftelijke stukken blijkt dat de adviescommissie is nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is, is van een schending van artikel 7.63a, derde lid, van de WHW geen sprake.
Over het betoog van appellant dat hij op grond van artikel 5, tweede lid, van het Statuut gelijk dient te worden behandeld als kandidaat-studenten die vwo hebben gevolgd, overweegt het College dat het Europees Baccalaureaat op grond van het Statuut is gelijkgesteld met een vwo-diploma. Dit betekent dat appellant op grond van het Statuut toegang heeft tot een Nederlandse universitaire opleiding. Dit betekent evenwel niet dat het instellingsbestuur in het kader van een decentrale selectie geen onderscheid tussen beide opleidingen mag maken. Hiertoe is van belang dat het college van bestuur gemotiveerd uiteen heeft gezet dat de cijferlijst van 5 vwo inhoudelijk niet te vergelijken is met de cijferlijst bij het Europees Baccalaureaat, terwijl vergelijking bij deze selectie noodzakelijk is. Vanwege dit verschil is het maken van een onderscheid, mede in het licht van de zeer grote beleidsruimte die het instellingsbestuur toekomt, gerechtvaardigd, omdat in zoverre van gelijke gevallen geen sprake is. Dit betekent dat het college van bestuur heeft mogen beslissen dat route A alleen open staat voor kandidaat-studenten die over een vwo-diploma en overgangscijfers van 5 naar 6 vwo beschikken.

Wat betreft het beroep op het vertrouwensbeginsel overweegt het College als volgt. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en zo ja, hoe het bestuursorgaan (in dit geval het college van bestuur) in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen. Verder is vereist dat de toezegging, andere uitlating of gedraging aan het bevoegde bestuursorgaan kan worden toegerekend. Dat is het geval indien de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht veronderstellen dat degene die de uitlating deed of de gedraging verrichtte de opvatting van het bevoegde orgaan vertolkte. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Zwaarder wegende belangen, zoals het algemeen belang of de belangen van derden, kunnen daaraan in de weg staan.
De ouders van appellant hebben bij e-mail van 10 april 2019 aan het Team Decentrale Selectie de vraag gesteld of het mogelijk is dat hun zoon aan de decentrale selectie deelneemt met het gemiddelde van de vakken Engels, Wiskunde, Natuurkunde, Scheikunde en Biologie. Bij e-mail van 10 april 2019 heeft [naam 3], deel uitmakend van het Team Decentrale Selectie hierop als volgt geantwoord:
"Voor de beoordeling van directe toelating van kandidaten met een buitenlandse vooropleiding hanteren wij bijgaande lijst. Wij kijken dan naar het totaal en niet, zoals bij Nederlandse kandidaten, naar de zes afzonderlijke vakken. […] Ons Admissions Office kan daar meer over zeggen (admissions.office@erasmusmc.nl) zij beoordeling de vooropleidingseisen van kandidaten met een buitenlandse vooropleiding."
Voor zover uit deze e-mail al enige toezegging valt af te leiden, is het College van oordeel dat deze toezegging in latere e-mails teniet is gedaan, zodat het beroep op het vertrouwensbeginsel niet slaagt. Hiertoe is van belang dat [naam 3] bij e-mail van 18 september 2019 aan de ouders van appellant heeft meegedeeld dat met betrekking tot de beoordeling van de cijfers van een buitenlandse vooropleiding voor eventuele directe selectie de resultaten individueel worden bekeken op basis van Nuffic omrekentabellen. Vervolgens heeft [naam 3] bij e-mail van 16 december 2019 de ouders bericht dat op voorhand geen uitspraken worden gedaan over het al dan niet voldoen aan de eisen voor decentrale selectie. Verder is van belang dat de e-mail van 10 april 2019 niet aangeeft dat deze een weergave bevat van de criteria zoals deze zouden gaan gelden per studiejaar 2020/2021.
Wat betreft het beroep op de hardheidsclausule overweegt het College dat het college van bestuur in het enkele feit dat appellant hoge cijfers heeft behaald geen aanleiding heeft hoeven zien in dit geval de hardheidsclausule toe te passen. Hiertoe is van belang dat een kandidaat niet alleen op zijn cijfers wordt beoordeeld, maar ook op andere aspecten, zoals de motivatie. De situatie van appellant is niet zo uitzonderlijk dat aanleiding bestaat hem op grond van de hardheidsclausule alsnog toe te laten tot de opleiding.
De betogen falen.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/086**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak	:	27 november 2020
Partijen	:	appellante en CBE van Saxion Hogeschool
Trefwoorden	:	extra toetskans hardheidsclausule ziekte
Artikelen	:	OER: artikel 13 OER: artikel 28
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. In deze zaak moet het College de vraag beantwoorden of verweerder de beslissing van de examencommissie, waarbij zij het verzoek van appellante om een extra toetskans voor het vak Tactisch HR&BM/HR beleid heeft afgewezen, terecht in stand heeft gelaten. 2.5.1. Het standpunt van verweerder dat gezondheidsproblemen in het algemeen voor wat betreft toepassing van artikel 13, derde lid van de OER geen bijzondere omstandigheid vormen, vindt het College niet onredelijk. Verder heeft verweerder zich naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat de door appellante in dit geval ondervonden gezondheidsproblemen, zoals de examencommissie heeft gesteld, niet een bijzondere omstandigheid opleveren. 2.5.2. Verweerder heeft de examencommissie naar het oordeel van het College ook mogen volgen in het standpunt dat zij geen aanleiding heeft hoeven te zien om de hardheidsclausule in de situatie van appellante toe te passen. Appellante loopt niet alleen vanwege het niet deelnemen aan de toets voor het vak Tactisch HR&BM/HR beleid studievertraging op, omdat zij, zoals verweerder ter zitting van het College heeft gesteld, nog meer vakken moet afronden. Appellante heeft over de minor in het buitenland ter zitting van het College laten weten dat zij connecties in het buitenland heeft en dat haar nicht haar heeft verteld dat deze voor haar eventueel een stage in het buitenland kan regelen. Die plannen zijn onvoldoende concreet en daarnaast heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij zonder deze minor haar studie niet zou kunnen afronden. Over het volgen van een derdejaars-stage heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat de ervaring leert dat het volgen van een vak te combineren is met een stage. De mogelijkheid bestaat om afspraken te maken met het stagebedrijf. Bovendien is een student niet 40 uur in de week aan het werk bij het stagebedrijf, omdat onderdeel van een stage is dat een student ook op school activiteiten heeft. Verder is volgens verweerder een verplichte aanwezigheid geen eis om het vak te kunnen behalen en kan een groot deel met zelfstudie plaatsvinden. Gelet hierop heeft de examencommissie zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat appellante geen beroep op de hardheidsclausule toekomt. Ter zitting van het College is verder gebleken dat de aan appellante toegekende uitkering inmiddels is verlengd, zodat ook die omstandigheid niet tot een ander oordeel leidt. 2.5.3. Over het feit dat appellante wel een extra toetskans voor het vak Performance management heeft gekregen, heeft verweerder toegelicht dat de beide vakken uit het curriculum verdwijnen. Voor het vak Tactisch HR&BM/HR beleid komt een nieuw vak in de plaats en de twee toetskansen voor het vak in de oude vorm waren inmiddels gepasseerd.

Dat zou betekenen dat alleen voor appellante een nieuwe toetskans gecreëerd zou moeten worden. Die situatie gold niet voor het vak Performance Management. Dat vak is in een gewijzigde variant hetzelfde gebleven. Hoewel de twee toetskansen ook voor dat vak gepasseerd waren, kon appellante nog deelnemen aan de toetskans voor de nieuwe variant in hetzelfde studiejaar. Appellante heeft daarvoor speciale toestemming gekregen, omdat het vak in de nieuwe vorm ook een andere codering kreeg. Gelet op deze toelichting van verweerder zijn de gevallen niet gelijk en heeft hij het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel, naar het oordeel van het College, terecht niet gehonoreerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 januari 2020 heeft de examencommissie Academie Mens & Arbeid (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellante om een extra toetskans voor het vak Tactisch HR&BM/HR beleid afgewezen.

Bij beslissing van 16 juni 2020 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 september 2020 waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F.W. Beckman, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Ook is de examencommissie, vertegenwoordigd door O. de Graaf, ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

Juridisch kader

2.1. Voor deze zaak zijn de volgende artikelen uit de regelgeving van belang.

In artikel 13, derde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling voor de bacheloropleidingen Human Resource Management en Toegepaste Psychologie van de Academie Mens & Arbeid 2019-2020 (hierna: de OER), is bepaald dat uit het feitelijke toetsaanbod blijkt hoe vaak en wanneer een toets per studiejaar door de opleiding wordt aangeboden. In de uitwerking bij dit artikel geeft de directeur aan hoe vaak een student per studiejaar mag deelnemen aan een toets. Dit is ten minste twee maal per studiejaar. In bijzondere gevallen kan de examencommissie vaststellen dat een student in een bepaald studiejaar een extra en/of vervroegde gelegenheid krijgt om een toets of te leggen.

In de uitwerking bij dit artikel staat dat studenten die van mening zijn dat ze in aanmerking komen voor een extra toetskans hiervoor een onderbouwd verzoek kunnen indienen bij de examencommissie. Verder staat

in de uitwerking dat een student per studiejaar twee keer mag deelnemen aan een toets en dat hiervoor per studiejaar twee momenten worden geboden.

In artikel 28, eerste lid, aanhef en onder 1, van de OER staat dat in gevallen, waarin de OER niet voorziet of waarin de uitvoering ervan leidt tot onredelijke of onbillijke gevolgen voor een of meer studenten, geldt dat de examencommissie een beslissing neemt als het gaat over toetsing en examinering.

Besluitvorming

2.2. Appellante volgt de bacheloropleiding Human Resources. Zij heeft voor deze opleiding de toets voor het vak Tactisch HR&BM beleid gemaakt, maar daarvoor een onvoldoende behaald. Daarom heeft zij op 14 januari 2020 een verzoek ingediend om een extra toetskans.

2.2.1. De examencommissie heeft het verzoek van appellante bij beslissing van 16 januari 2020 afgewezen. Volgens de examencommissie is ziekte geen reden om een extra toetskans toe te kennen. Appellante is het niet eens met deze beslissing en heeft daartegen administratief beroep ingesteld. Zij heeft zich daarin, kort gezegd, op het standpunt gesteld dat zij gezondheidsproblemen heeft, waarbij zij heftige pijn in haar onderrug en linker bovenbeen had. Zij is hiervoor behandeld met pijnstillers en fysiotherapie en heeft er, zoals zij zelf stelt, ongeveer twee maanden uitgelegen, waardoor zij zich niet op studieactiviteiten kon richten. Daarnaast heeft appellante erop gewezen dat zij vanwege diezelfde gezondheidsproblemen wél een extra toetskans heeft gekregen voor het vak Performance Management.

2.2.2. Bij beslissing van 16 juni 2020 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard. Verweerder heeft de examencommissie gevolgd in haar standpunt dat de situatie van appellante niet bijzonder is en dat de beslissing ook niet leidt tot onredelijke of onbillijke gevolgen voor appellante. Dat de examencommissie, gelet op de feitelijke situatie en de concrete omstandigheden, een uitzondering heeft gemaakt voor het vak Performance Management, betekent niet dat ook voor het vak Tactisch HR&BM/HR beleid een uitzondering moet worden gemaakt, aldus verweerder.

Het beroep van appellante

2.3. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij wijst op haar gezondheidsproblemen en heeft bij haar beroepschrift een bewijsstuk gevoegd van de behandelingen bij de fysiotherapeut en een verklaring van de huisarts. Zij heeft zich drie dagen voor de toets van het vak Tactisch HR&BM/HR beleid bij de spoeddienst moeten melden. Verder vindt zij het vreemd dat zij voor het vak Performance Management wél een extra toetskans heeft gekregen, terwijl de onderliggende gezondheidsproblemen dezelfde zijn. De reden voor de afwijzing is dat de toets voor het vak Tactisch HR&BM/HR beleid dit studiejaar niet meer wordt aangeboden, maar voor haar kon een nieuwe toets worden gemaakt, aldus appellante. Het is voor haar erg belangrijk dat zij een extra toetskans krijgt, omdat zij het volgend studiejaar in het buitenland een minor wil volgen. Indien zij dit vak opnieuw moet volgen, zal zij in Nederland moeten blijven om de lessen te volgen. Ook als zij geen minor in het buitenland kan volgen vanwege de Corona-situatie wil zij een minor volgen in de vorm van een stage. Ook dan zal het niet mogelijk zijn om het vak te volgen. Verder is het van belang om zoveel mogelijk vakken af te ronden, omdat zij een tijdelijke uitkering ontvangt. Indien deze uitkering niet wordt verlengd, zal zij school en werk moeten combineren. Het is daarom van belang dat zij alvast zoveel mogelijk vakken afrondt, aldus appellante. Appellante heeft in dit verband een beroep gedaan op artikel 28 van de OER. In dat artikel is de hardheidsclausule opgenomen. Op grond van de hardheidsclausule kan de examencommissie van de OER afwijken, indien een beslissing leidt tot onredelijke of onbillijke gevolgen voor een student. Ten slotte heeft appellante een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel. De examencommissie heeft haar verzoek om een extra toetskans voor het vak Performance Management immers wél ingewilligd en de examencommissie had haar verzoek voor een extra toetskans voor het vak Tactisch HR&BM/HR beleid daarom ook moeten inwilligen.

Het standpunt van verweerder

2.4. Verweerder heeft toegelicht dat het uitgangspunt is dat elke student die de bacheloropleiding Human Resources volgt, voor een vak twee toetskansen per studiejaar heeft. Dat staat in artikel 13, derde lid, van de OER. Alleen in bijzondere omstandigheden verleent de examencommissie op grond van dit artikellid een student een extra toetskans. Verder heeft verweerder gesteld dat ziekte over het algemeen geen bijzondere omstandigheid is, omdat elke student wel eens een keer ziek kan zijn en juist daarom de mogelijkheid bestaat om twee keer per studiejaar aan een toets deel te nemen. Daarnaast ziet verweerder geen aanleiding voor toepassing van de hardheidsclausule en levert het feit dat appellante een extra kans is geboden om een toets voor het vak Performance Management te doen geen grond op om haar ook een extra toetskans voor het vak Tactisch HR&BM/HR te bieden.

De beoordeling door het College

2.5. In deze zaak moet het College de vraag beantwoorden of verweerder de beslissing van de examencommissie, waarbij zij het verzoek van appellante om een extra toetskans voor het vak Tactisch HR&BM/HR beleid heeft afgewezen, terecht in stand heeft gelaten.

2.5.1. Het standpunt van verweerder dat gezondheidsproblemen in het algemeen voor wat betreft toepassing van artikel 13, derde lid van de OER geen bijzondere omstandigheid vormen, vindt het College niet onredelijk. Verder heeft verweerder zich naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat de door appellante in dit geval ondervonden gezondheidsproblemen, zoals de examencommissie heeft gesteld, niet een bijzondere omstandigheid opleveren.

2.5.2. Verweerder heeft de examencommissie naar het oordeel van het College ook mogen volgen in het standpunt dat zij geen aanleiding heeft hoeven te zien om de hardheidsclausule in de situatie van appellante toe te passen. Appellante loopt niet alleen vanwege het niet deelnemen aan de toets voor het vak Tactisch HR&BM/HR beleid studievertraging op, omdat zij, zoals verweerder ter zitting van het College heeft gesteld, nog meer vakken moet afronden. Appellante heeft over de minor in het buitenland ter zitting van het College laten weten dat zij connecties in het buitenland heeft en dat haar nicht haar heeft verteld dat deze voor haar eventueel een stage in het buitenland kan regelen. Die plannen zijn onvoldoende concreet en daarnaast heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij zonder deze minor haar studie niet zou kunnen afronden. Over het volgen van een derdejaars-stage heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat de ervaring leert dat het volgen van een vak te combineren is met een stage. De mogelijkheid bestaat om afspraken te maken met het stagebedrijf. Bovendien is een student niet 40 uur in de week aan het werk bij het stagebedrijf, omdat onderdeel van een stage is dat een student ook op school activiteiten heeft. Verder is volgens verweerder een verplichte aanwezigheid geen eis om het vak te kunnen behalen en kan een groot deel met zelfstudie plaatsvinden. Gelet hierop heeft de examencommissie zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat appellante geen beroep op de hardheidsclausule toekomt. Ter zitting van het College is verder gebleken dat de aan appellante toegekende uitkering inmiddels is verlengd, zodat ook die omstandigheid niet tot een ander oordeel leidt.

2.5.3. Over het feit dat appellante wel een extra toetskans voor het vak Performance management heeft gekregen, heeft verweerder toegelicht dat de beide vakken uit het curriculum verdwijnen. Voor het vak Tactisch HR&BM/HR beleid komt een nieuw vak in de plaats en de twee toetskansen voor het vak in de oude vorm waren inmiddels gepasseerd. Dat zou betekenen dat alleen voor appellante een nieuwe toetskans gecreëerd zou moeten worden. Die situatie gold niet voor het vak Performance Management. Dat vak is in een gewijzigde variant hetzelfde gebleven. Hoewel de twee toetskansen ook voor dat vak gepasseerd waren, kon appellante nog deelnemen aan de toetskans voor de nieuwe variant in hetzelfde studiejaar. Appellante heeft daarvoor speciale toestemming gekregen, omdat het vak in de nieuwe vorm ook een andere codering kreeg. Gelet op deze toelichting van verweerder zijn de gevallen niet gelijk en heeft hij het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel, naar het oordeel van het College, terecht niet gehonoreerd.

Slotsom

2.6. De conclusie is dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 16 januari 2020 terecht in stand heeft gelaten. Het beroep van appellante is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.H.M. Hoogvliet, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/087.5**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Daalder
Datum uitspraak	:	28 augustus 2020
Partijen	:	appellante en Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	Coronacrisis COVID-19 decentrale selectie hardheidsclausule overmachtssituatie psychomotorische toets tweede ronde
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 WHW: artikel 7.53, derde lid Besluit inzake de Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 5 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.1 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.2 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.3 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.6 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 8.7 I Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 10.1 Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021: artikel 10.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl), heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend. 2.4.2. Het College overweegt dat het college van bestuur gelet op de overheidsmaatregelen in verband met de coronacrisis waardoor een overmachtssituatie is ontstaan, heeft mogen besluiten om bij de decentrale selectie voor het studiejaar 2020-2021 de psychomotorische toets te laten vervallen. De wijze waarop het college van bestuur invulling heeft gegeven aan de decentrale selectie voldoet naar het oordeel van het College aan de eis van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW waarin is bepaald dat het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bij de decentrale selectie ten minste twee bedraagt. Het College is voorts van oordeel dat het college van bestuur in de situatie van appellante geen aanleiding heeft hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen en haar een kans te geven voor deelname aan de decentrale selectie in het studiejaar 2021-2022. Het College overweegt hiertoe dat de stelling van appellante dat zij door het vervallen van de psychomotorische toets harder dan andere kandidaat-studenten wordt getroffen, omdat zij het eerste jaar van de Hbo-

opleiding Mondkunde heeft gevolgd, onvoldoende objectiveerbaar is. Dit wil zeggen dat het vrij speculatief is aan te nemen dat appellante, als zij had deelgenomen aan de psychomotorische toets, hoger zou hebben gescoord dan andere kandidaat-studenten, waarvan een gedeelte om welke reden dan ook tevens zal vinden dat zij psychomotorisch sterk zijn. Dit betekent dat niet kan worden vastgesteld dat de positie waarin appellante verkeert zodanig verschilt van andere kandidaat-studenten dat toepassing van de hardheidsclausule zou zijn gerechtvaardigd. Indien het college van bestuur gehouden zou zijn om voor appellante een uitzondering te maken, zou het college van bestuur ook voor andere kandidaat-studenten een uitzondering moeten maken, hetgeen tot het ongewenste gevolg leidt dat in het volgende studiejaar de kandidaat-studenten die voor het eerst deelnemen aan de decentrale selectie, onevenredig worden benadeeld. Zij zouden dan immers geconfronteerd worden met een extra groep naar een plaats meedingende kandidaat-studenten waardoor de kans om een geplaatst rangnummer te verwerven wezenlijk afneemt. De beslissing van het college van bestuur om voor een dergelijke benadering niet te kiezen, acht het College niet onredelijk.
De conclusie is dat de beslissing van het college van bestuur om appellante het rangnummer 141 toe te kennen en om in haar situatie de hardheidsclausule niet toe te passen in stand blijft. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 is aan appellante het rangnummer 141 toegekend voor de selectie voor de bacheloropleiding Tandheelkunde aan de Radboud Universiteit Nijmegen.

Bij beslissing van 24 juni 2020 heeft het college van bestuur het door appellante hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 augustus 2020, waar appellante, bijgestaan door [naam 2], en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.M. de Roon, zijn verschenen. Namens de selectiecommissie is E. Jilsink verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft zich aangemeld voor de decentrale selectie voor het studiejaar 2020-2021 van de bacheloropleiding Tandheelkunde aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Deze procedure bestond aanvankelijk uit twee rondes: de eerste ronde met een huiswerkopdracht, een kennistoets op het gebied

van biologie, natuurkunde en scheikunde, en een matchingstoets, en een tweede ronde met een psychomotorische toets. Door de overheidsmaatregelen in verband met de coronacrisis was het niet mogelijk om bij de selectie voor het studiejaar 2020-2021 de psychomotorische toets af te nemen. Het college van bestuur heeft deze toets daarom laten vervallen. De selectie heeft als gevolg daarvan plaatsgevonden op basis van de huiswerkopdracht, de kennistoets en de matchingstoets. Daarbij heeft de selectiecommissie besloten het resultaat van de matchingstoets twee keer te laten meetellen in de totaalscore, omdat de score anders voor 90% gebaseerd zou zijn op de cognitieve capaciteiten van de kandidaten op het terrein van biologie, natuurkunde en scheikunde. Appellante heeft aan de aangepaste selectieprocedure deelgenomen en aan haar is het rangnummer 141 toegekend.

2.2. Het college van bestuur heeft de beslissing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie, gehandhaafd. In het advies heeft de geschillenadviescommissie vastgesteld dat appellante bezwaar maakt tegen het feit dat de psychomotorische toets niet langer deel uitmaakt van de selectieprocedure. De geschillenadviescommissie heeft vervolgens overwogen dat op grond van artikel 7.53, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekendmaakt op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden. Op basis van deze informatie worden kandidaten in de gelegenheid gesteld om weloverwogen te besluiten om zich aan te melden voor een bepaalde selectieprocedure en zich op deze procedure voor te bereiden. Het selectiecriterium psychomotorische vaardigheden is een van de in de regeling opgenomen selectiecriteria van de selectieprocedure voor de opleiding Tandheelkunde. Gedurende de selectieprocedure is in het noodbesluit bepaald dat dit criterium is komen te vervallen. Over de omstandigheid dat de psychomotorische toets dit jaar niet kon worden afgenomen, heeft de geschillenadviescommissie overwogen dat dit niet is te wijten aan de selectiecommissie, nu er door de overheidsmaatregelen sprake was van een overmachtssituatie, omdat door de overheid is bepaald dat geen praktijktoets kon worden afgenomen. De beslissing om deze toets te laten vervallen is daarom gerechtvaardigd. Hierbij heeft de geschillenadviescommissie betrokken dat de selectieprocedure, ook met het vervallen van het selectiecriterium psychomotorische toets, voldoet aan het wettelijk gestelde minimum van twee kwalitatieve selectiecriteria.
Volgens de geschillenadviescommissie leidt het niet afnemen van de psychomotorische toets in het geval van appellante niet tot een onbillijkheid van overwegende aard op grond waarvan moet worden afgeweken van de regeling. Het feit dat appellante op dit moment de opleiding Mondzorgkunde volgt, is naar het oordeel van de geschillenadviescommissie onvoldoende om tot deze conclusie te komen. Ook de omstandigheid dat zij goed heeft gescoord op de praktijktoetsen van de opleiding Mondzorgkunde is niet specifiek genoeg om tot deze conclusie te komen. Slechts bij afgelegde toetsen die in hoge mate (vaardigheden, concrete omstandigheden en technisch niveau) vergelijkbaar zijn met de vervallen psychomotorische toets en waarvoor een excellent resultaat is behaald, waardoor objectief kan worden vastgesteld dat het niveau van de kandidaat evident hoog is, kan een afweging worden gemaakt dat de betrokken kandidaat door het vervallen van de psychomotorische toets onevenredig nadelig wordt geraakt. Volgens de geschillenadviescommissie heeft appellante niet aangetoond dat dit voor haar geldt. Haar situatie is daarom ook niet uitzonderlijk in vergelijking met andere kandidaten, aldus de geschillenadviescommissie.

2.3 Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing op bezwaar. Zij betoogt dat het college van bestuur niet heeft onderkend dat zij ernstig wordt benadeeld door het schrappen van de psychomotorische toets, zodat het college van bestuur de hardheidsclausule had moeten toepassen. Zij voert hiertoe aan dat zij het afgelopen jaar bewust de opleiding Mondzorgkunde heeft gevolgd aan de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen om haar kansen te verbeteren voor de selectieprocedure aan de Radboud Universiteit. Zij wijst erop dat ze tijdens de opleiding Mondzorgkunde veel kennis en motorieke vaardigheden heeft opgedaan. Ze heeft 6 tot 10 uur per week besteed aan psychomotorische vaardigheden. Voor de vaardigheidstoetsen bij die opleiding heeft zij een 7,0, een 7,8 en een 8,4 behaald. Appellante wijst er voorts op dat de opleidingen Mondzorgkunde en Tandheelkunde grotendeels overeen komen. Toepassing van de hardheidsclausule zou er volgens haar toe moeten leiden dat het college van bestuur haar een

nieuwe kans biedt om deel te nemen aan de decentrale selectie voor het volgende studiejaar. Op deze wijze zou het door haar geleden nadeel kunnen worden gecompenseerd, aldus appellante.

2.4. Artikel 7.53, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […] “

Artikel 8.1 van de Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021 luidt: "In het studiejaar 2020-2021 zijn er 67 opleidingsplaatsen voor het eerste jaar van de Bacheloropleiding
Tandheelkunde aan de instelling."

Artikel 8.2 luidt: "Een kandidaat mag eenmaal deelnemen aan de selectie voor deze opleiding aan de Radboud Universiteit. Voor de vaststelling van het aantal malen dat een kandidaat heeft deelgenomen aan de selectie is het gestelde in de artikelen 3.1 en 3.2 van deze regeling bepalend, waarbij een gebruikte poging die na het niet behalen van diploma of getuigschrift overeenkomstig artikel 2.20 is geschrapt, niet in het totaal wordt
meegenomen.

Artikel 8.3 luidt: "De selectieprocedure wordt namens het college van bestuur van de Radboud Universiteit uitgevoerd door de selectiecommissie bacheloropleidingen Radboudumc."

Artikel 8.6 luidt: "Deelnemers aan de selectie voor deze opleiding worden
beoordeeld op de volgende criteria:
a. motivatie voor de opleiding Tandheelkunde aan de Radboud Universiteit;
b. het kennisniveau van de middelbare schoolvakken biologie, natuur- en scheikunde op niveau eindexamen
Nederlands vwo 2020 en de mate waarin de kandidaat in staat is deze kennis toe te passen op voor de opleidingen relevante vraagstellingen;
c. De mate waarin de kandidaat beschikt over psychomotorische vaardigheden. Minimaal 150 en maximaal 170
kandidaten worden uitgenodigd voor toetsing van dit selectiecriterium."

Artikel 8.7 luidt: "De in artikel 8.6. genoemde criteria worden beoordeeld op basis van[:]
- een huiswerkopdracht die langs digitale weg wordt ingestuurd en
- drie toetsen die in Nijmegen worden afgelegd."

Artikel 10.1 luidt: "Waar de toepassing van deze regeling door de selectiecommissie of de Directeur Student Affairs tot onbillijkheden van overwegende aard leidt, kan de selectiecommissie c.q. de Directeur Student Affairs op verzoek van de kandidaat van het bepaalde in deze regeling afwijken of deze buiten toepassing laten. Het gemotiveerde verzoek daartoe dient schriftelijk te worden ingediend."

Artikel 10.3 luidt: "In alle gevallen waarin deze regeling niet of niet voldoende voorziet, beslist het college van bestuur. Bij strijdigheid tussen deze regeling en de toepasselijke wettelijke bepalingen, prevaleert de wet."

Artikel 5 van het Besluit inzake de Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021 luidt: "Het bepaalde in Hoofdstuk 8, betreffende de opleiding Tandheelkunde, wordt als volgt
gewijzigd. De in artikel 8.6 sub c van de Regeling bedoelde toets van psychomotorische vaardigheden vervalt als
selectiecriterium. De overige bepalingen in hoofdstuk 8 worden dienovereenkomstig gewijzigd vastgesteld."

2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl), heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

2.4.2. Het College overweegt dat het college van bestuur gelet op de overheidsmaatregelen in verband met de coronacrisis waardoor een overmachtssituatie is ontstaan, heeft mogen besluiten om bij de decentrale selectie voor het studiejaar 2020-2021 de psychomotorische toets te laten vervallen. De wijze waarop het college van bestuur invulling heeft gegeven aan de decentrale selectie voldoet naar het oordeel van het College aan de eis van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW waarin is bepaald dat het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bij de decentrale selectie ten minste twee bedraagt.

Het College is voorts van oordeel dat het college van bestuur in de situatie van appellante geen aanleiding heeft hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen en haar een kans te geven voor deelname aan de decentrale selectie in het studiejaar 2021-2022. Het College overweegt hiertoe dat de stelling van appellante dat zij door het vervallen van de psychomotorische toets harder dan andere kandidaat-studenten wordt getroffen, omdat zij het eerste jaar van de Hbo-opleiding Mondkunde heeft gevolgd, onvoldoende objectiveerbaar is. Dit wil zeggen dat het vrij speculatief is aan te nemen dat appellante, als zij had deelgenomen aan de psychomotorische toets, hoger zou hebben gescoord dan andere kandidaat-studenten, waarvan een gedeelte om welke reden dan ook tevens zal vinden dat zij psychomotorisch sterk zijn. Dit betekent dat niet kan worden vastgesteld dat de positie waarin appellante verkeert zodanig verschilt van andere kandidaat-studenten dat toepassing van de hardheidsclausule zou zijn gerechtvaardigd. Indien het college van bestuur gehouden zou zijn om voor appellante een uitzondering te maken, zou het college van bestuur ook voor andere kandidaat-studenten een uitzondering moeten maken, hetgeen tot het ongewenste gevolg leidt dat in het volgende studiejaar de kandidaat-studenten die voor het eerst deelnemen aan de decentrale selectie, onevenredig worden benadeeld. Zij zouden dan immers geconfronteerd worden met een extra groep naar een plaats meedingende kandidaat-studenten waardoor de kans om een geplaatst rangnummer te verwerven wezenlijk afneemt. De beslissing van het college van bestuur om voor een dergelijke benadering niet te kiezen, acht het College niet onredelijk.
De conclusie is dat de beslissing van het college van bestuur om appellante het rangnummer 141 toe te kennen en om in haar situatie de hardheidsclausule niet toe te passen in stand blijft.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/088**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	18 september 2020
Partijen	:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen onrechtmatig videobellen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Niet kan worden vastgesteld of de computer waarmee appellant het tentamen heeft afgelegd direct na afronding ervan een foutentotaal van dertien vragen heeft laten zien. Zoals appellant en verweerder aan het College hebben toegelicht, waren de fout beantwoorde vragen na afronding van het tentamen slechts korte tijd zichtbaar en is er geen schermafdruk beschikbaar. Evenmin zijn er andere aanwijzingen dat aan appellant een foutentotaal van dertien vragen is laten zien. Niet in geschil is dat de computer direct na afronding van het tentamen het voorlopige cijfer 4 heeft getoond en dat appellant dit voorlopige cijfer op 6 februari 2020 ook per e-mail is toegezonden. Bij de beslissing van 7 februari 2020 is appellant vervolgens medegedeeld dat hem op basis van tweeëntwintig juiste en achttien onjuiste antwoorden het definitieve cijfer 4 is toegekend. Dat appellant bij de latere inzage in het afgelegde tentamen niets mocht noteren, betekent niet dat hem de mogelijkheid tot het leveren van bewijs is ontnomen. Uit die inzage kan immers geen informatie worden afgeleid over het door de computer direct na afronding van het tentamen getoonde foutentotaal. Appellant heeft ook niet gesteld dat uit die inzage bleek dat er dertien antwoorden fout zijn gerekend. Voor het doen van een dergelijke constatering is het maken van notities niet noodzakelijk. Verweerder heeft zich in zijn beslissing op het standpunt gesteld dat de examinator in zijn verweerschrift voldoende heeft beargumenteerd waarom de door appellant op vragen 2, 4, 13 en 28 gegeven antwoorden onjuist zijn en ter zitting van verweerder tot de toekenning van een punt voor het antwoord op vraag 37 is gekomen, hetgeen echter niet tot een hoger cijfer leidt. Al het voorgaande duidt naar het oordeel van het College niet op een zo onzorgvuldige vaststelling van het cijfer dat deze niet in stand kan blijven. Voor zover appellant beoogt een inhoudelijk oordeel van het College te verkrijgen over de vraag of zijn antwoorden op vragen 2, 4, 13 en 28 juist zijn, zal het College dit betoog, gelet op hetgeen hiervoor in 2.3 is overwogen, buiten beschouwing laten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 februari 2020 is aan appellant het cijfer 4 toegekend voor het door hem afgelegde tentamen Inleiding Strafrecht.

Bij beslissing van 10 juni 2020 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft partijen op 9 september 2020 door middel van videobellen gehoord. Hieraan hebben appellant en verweerder, vertegenwoordigd door S.E.M. Van der Westen LLB, secretaris van verweerder, deelgenomen. Voor de examencommissie heeft mr. M.F.R.H. Ruijschop deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Op 6 februari 2020 heeft appellant het *multiple choice*-tentamen Inleiding Strafrecht afgelegd. Bij de beslissing van 7 februari 2020 is hem daarvoor het cijfer 4 toegekend. Verweerder heeft dit cijfer in stand gelaten.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat de computer waarmee hij het tentamen heeft afgelegd direct na afronding ervan een foutentotaal van dertien van de veertig vragen liet zien, terwijl volgens de definitieve uitslag achttien vragen onjuist waren, hetgeen volgens hem onrechtmatig is. Volgens hem is hem ook de mogelijkheid ontnomen te bewijzen dat hij dertien antwoorden fout had, omdat hij bij de latere inzage in het afgelegde tentamen niets mocht noteren. Verder betoogt hij dat zijn antwoorden op de vragen 2, 4, 13, 28 en 37 juist waren. Volgens hem was op elk van die vragen meer dan één correct antwoord mogelijk en is het vreemd dat zijn antwoord op vraag 37 volgens de examinator bij nader inzien toch juist is, maar zijn antwoorden op de overige vier vragen niet. Volgens hem is er onvoldoende ingegaan op de door hem aangedragen argumenten waarom die vier antwoorden juist zijn.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enige andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of appellant voor het tentamen Inleiding Strafrecht terecht het cijfer 4 is toegekend. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellant heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de vaststelling van het cijfer zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.5. Niet kan worden vastgesteld of de computer waarmee appellant het tentamen heeft afgelegd direct na afronding ervan een foutentotaal van dertien vragen heeft laten zien. Zoals appellant en verweerder aan het College hebben toegelicht, waren de fout beantwoorde vragen na afronding van het tentamen slechts korte tijd zichtbaar en is er geen schermafdruk beschikbaar. Evenmin zijn er andere aanwijzingen dat aan appellant een foutentotaal van dertien vragen is laten zien. Niet in geschil is dat de computer direct na afronding van het tentamen het voorlopige cijfer 4 heeft getoond en dat appellant dit voorlopige cijfer op 6 februari 2020 ook per e-mail is toegezonden. Bij de beslissing van 7 februari 2020 is appellant vervolgens medegedeeld dat hem op basis van tweeëntwintig juiste en achttien onjuiste antwoorden het definitieve cijfer 4 is toegekend. Dat appellant bij de latere inzage in het afgelegde tentamen niets mocht noteren, betekent niet dat hem de mogelijkheid tot het leveren van bewijs is ontnomen. Uit die inzage kan immers geen informatie worden afgeleid over het door de computer direct na afronding van het tentamen getoonde foutentotaal. Appellant heeft ook niet gesteld dat uit die inzage bleek dat er dertien antwoorden fout zijn gerekend. Voor het doen van een dergelijke constatering is het maken van notities niet noodzakelijk. Verweerder heeft zich in zijn beslissing op het standpunt gesteld dat de examinator in zijn verweerschrift voldoende heeft beargumenteerd waarom de door appellant op vragen 2, 4, 13 en 28 gegeven antwoorden onjuist zijn en ter zitting van verweerder tot de toekenning van een punt voor het antwoord op vraag 37 is gekomen, hetgeen echter niet tot een hoger cijfer leidt. Al het voorgaande duidt naar het oordeel van het College niet op een zo onzorgvuldige vaststelling van het cijfer dat deze niet in stand kan blijven. Voor zover appellant beoogt een inhoudelijk oordeel van het College te verkrijgen over de vraag of zijn antwoorden op vragen 2, 4, 13 en 28 juist zijn, zal het College dit betoog, gelet op hetgeen hiervoor in 2.3 is overwogen, buiten beschouwing laten.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/089**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak	:	27 november 2020
Partijen	:	appellante en CBE van de Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	bestraffende sanctie fraude groepsopdracht herstelsanctie plagiaat
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b OER: artikel 1.1 OER: artikel 5.10
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Voorop staat dat artikel 7.12b van de WHW slechts als bestraffende sancties kent de uitsluiting van het maken van tentamens gedurende de termijn van ten hoogste een jaar en de definitieve beëindiging van de inschrijving. Het niet-beoordelen van een opdracht als gevolg van fraude of plagiaat is geen bestraffende sanctie, maar een herstelsanctie. Deze herstelsanctie strekt tot het wegnemen van de gevolgen van de overtreding (vgl. de uitspraken van het College van 4 februari 2020 in zaak nr. 2019/113 en van 12 augustus 2020 in zaak nr. 2020/046 (www.cbho.nl). In deze zaak gaat het uitsluitend om de aan appellante opgelegde herstelsanctie die strekt tot het wegnemen van de gevolgen van de geplagieerde opdrachten Fiche en Persbericht. 2.3.2. In deze zaak neemt het college als vaststaand gegeven aan dat plagiaat is gepleegd en dat het plagiaat niet door appellante, maar uitsluitend door haar medestudent is gepleegd. Verweerder heeft dit in zijn beslissing van 23 juli 2002 en ter zitting van het College bevestigd. Omdat plagiaat is gepleegd, is de examencommissie bevoegd om een sanctie op te leggen. Die sanctie houdt voor appellante in dat voor de twee opdrachten Fiche en Persbericht een NB (Niet Beoordeeld) wordt ingevoerd. Deze sanctie is uitsluitend gericht op herstel en daarmee op het waarborgen van de betrouwbaarheid van beoordelingen en uiteindelijk de integriteit van het diploma. Zij is dan ook niet gericht op bestraffing. De examencommissie heeft deze sanctie naar het oordeel van het College ook aan appellante mogen opleggen. Dat appellante het plagiaat niet valt te verwijten, is weliswaar juist, maar dat betekent niet dat de examencommissie de sanctie ten onrechte heeft opgelegd. Appellante en haar medestudent hebben een groepsopdracht gemaakt, die bestond uit vier deelopdrachten. Voor die groepsopdracht dragen zij gezamenlijk de verantwoordelijkheid. Appellante heeft met haar medestudent een taakverdeling afgesproken, waarbij appellante en haar medestudent ieder afzonderlijk twee van de vier opdrachten hebben gemaakt. Met deze taakverdeling heeft appellante het risico genomen dat zij onvoldoende zicht had op de door haar medestudent gemaakte opdrachten. Omdat het gaat om een groepsopdracht, gemaakt onder gezamenlijke verantwoordelijkheid, komen de gevolgen van het door haar medestudent gepleegde plagiaat, hoe onbevredigend ook, mede voor rekening van appellante. Een ander oordeel zou, zoals verweerder terecht heeft gesteld, betekenen dat de door de medestudent ingeleverde twee opdrachten alsnog zouden moeten worden beoordeeld, terwijl die opdrachten grotendeels zijn overgenomen van eerder door andere studenten ingeleverde

opdrachten. Dat de examencommissie in deze situatie een herstelsanctie heeft opgelegd die strekt tot het wegnemen van de gevolgen van de geplagieerde opdrachten, heeft verweerder dan ook terecht niet onrechtmatig gevonden.
2.3.3. Het College volgt niet het betoog van appellante dat het niet proportioneel is om aan haar dezelfde sanctie op te leggen als aan haar medestudent. Appellante heeft in dit kader gewezen op de uitspraak van het College van 29 juli 2019 in zaak nr. 2019/060.5. In die zaak ging het ook om plagiaat gepleegd tijdens een groepsopdracht. De sanctie die de examencommissie in die zaak aan alle groepsleden had opgelegd, hield in, dat het desbetreffende werkstuk ongeldig werd verklaard en dat alle groepsleden in het lopende studiejaar niet meer aan de herkansing van het studieonderdeel mochten deelnemen. Daarover heeft het College geoordeeld dat het niet evenredig is om aan alle studenten, ook aan de betrokkene, dezelfde sanctie op te leggen, terwijl de betrokkene het plagiaat feitelijk niet had gepleegd. De in die zaak opgelegde sanctie bestond echter niet alleen uit een herstellend onderdeel, te weten de ongeldigverklaring, maar ook uit een bestraffend onderdeel, te weten de uitsluiting voor de herkansing, als bedoeld in artikel 7.12b van de WHW. Daarmee is er een relevant verschil met de situatie van appellante. In de situatie van appellante heeft de examencommissie uitsluitend een herstelsanctie opgelegd. Deze herstelsanctie is niet gericht op het handelen van de persoon, maar op het wegnemen van de gevolgen van het plagiaat. Dat die sanctie betekent dat ook voor haar medestudent geldt dat een NB voor de twee opdrachten wordt ingevoerd, is een gevolg dat voortvloeit uit de aard van de opgelegde sanctie. Die omstandigheid leidt echter niet tot het oordeel dat de herstelsanctie ten onrechte ook voor appellante geldt. Voor zover het betoog van appellante luidt dat de examencommissie ten onrechte geen nadere bestraffende sanctie aan haar medestudent heeft opgelegd, kan het College daarover geen oordeel geven. Ook het betoog van appellante dat studiepunten hadden moeten worden toegekend voor de opdrachten die ze heeft gemaakt, leidt niet tot het door haar gewenste resultaat. Daarbij is van belang dat de twee door appellente gemaakte opdrachten zijn beoordeeld, en deze beoordelingen blijven staan, zodat zij alleen de andere twee opdrachten moet herkansen. Zoals verweerder verder terecht heeft gesteld, kunnen voor de geplagieerde opdrachten geen studiepunten worden toegekend en kunnen evenmin studiepunten worden toegekend voor de gehele opdracht, omdat de groepsopdracht uit vier opdrachten bestond, waarvan twee opdrachten vanwege de fraude niet konden worden beoordeeld.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 juni 2020 heeft de examencommissie faculteit Management en Bedrijf, kamer HBO-rechten en Sociaal-Juridische Dienstverlening (hierna: de examencommissie) aan appellante laten weten dat plagiaat is vastgesteld bij de opdrachten ‘Fiche’ en ‘Persbericht’ van het studieonderdeel ‘Project Migratie’ en dat voor deze opdrachten een ‘Niet Beoordeeld’ (NB) zal worden ingevoerd.

Bij beslissing van 23 juli 2020 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep tegen deze beslissing ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 september 2020 waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.J. de Jongh, voorzitter, en mr. A.E. de Leur, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie is verschenen mr. J.E. Eradus, voorzitter.

2. Overwegingen

Het relevante juridische kader

2.1. Artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) bepaalt dat indien een student of extraneus fraudeert, de examencommissie de betrokkene het recht kan ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Op grond van artikel 1.1, aanhef en onder uu, van de Onderwijs- en examenregeling 2019-2020 van de bacheloropleiding HBO-rechten (hierna: OER) wordt onder plagiaat verstaan het nagenoeg letterlijk overnemen van delen van andermans werk of ideeën, zonder aan te geven dat het andermans woorden zijn of zonder het vermelden van de vindplaats van het stuk (schending van intellectuele eigendom), zoals nader toegelicht in deze regeling.

Artikel 5.10, vierde lid, aanhef en onder a, van de OER bepaalt dat onder plagiaat in ieder geval wordt verstaan het overnemen of kopiëren uit het werk van anderen en dit vervolgens als authentiek, eigen werk aanbieden aan de examinatoren.

Artikel 5.10, negende lid, aanhef en onder a, van de OER bepaalt dat in geval van een onregelmatigheid, fraude of plagiaat de examencommissie kan beslissen dat ten aanzien van een student of een groep van studenten geldt dat aan het gemaakte werk geen beoordeling wordt toegekend, dan wel dat na overleg met de examinator de reeds gegeven beoordeling ongeldig wordt verklaard. Daarnaast volgt uit artikel 5.10, negende lid, dat de examencommissie ook andere sancties kan opleggen, zoals de ontneming van het recht om één of meer toetsen van de opleiding af te leggen.

De besluitvorming

2.2. Appellante volgt sinds het studiejaar 2016-2017 de bacheloropleiding HBO-rechten aan de Hogeschool Leiden. Zij moet onder meer het studieonderdeel ‘De HBO-jurist in Europese Context’ nog behalen. Omdat dit studieonderdeel al een aantal jaar niet meer bestaat, is het omgezet naar het studieonderdeel ‘Project Migratie’ (hierna: het Project). Voor het Project moest appellante samen met een medestudent vier

groepsopdrachten maken. Dat waren de opdrachten ‘Fiche’, ‘Persbericht’, ‘Lobbybrief’ en ‘Maatschappelijke Beschouwing’. Over twee van deze vier opdrachten, te weten de opdrachten Fiche en Persbericht, heeft de examinator een fraudemelding gedaan, omdat deze twee opdrachten voor 96% respectievelijk 85% overlap vertonen met eerder ingeleverde opdrachten van twee andere studenten. Daarom heeft de examencommissie appellante bij beslissing van 4 juni 2020 laten weten dat voor deze twee groepsopdrachten een NB zal worden ingevoerd. Appellante is het niet eens met deze beslissing en zij heeft daartegen administratief beroep ingesteld.

2.2.1. Verweerder heeft het administratief beroep van appellante bij zijn beslissing van 23 juli 2020 ongegrond verklaard. Volgens verweerder bestaat er geen verschil van mening over dat de twee opdrachten een zeer grote mate van overlap vertonen met eerder ingediende opdrachten van andere studenten. In dit kader heeft verweerder het aannemelijk gevonden dat niet appellante, maar haar medestudent het plagiaat heeft gepleegd. Uit WhatsApp-berichten blijkt dat de onderlinge taakverdeling was dat appellante de opdrachten Lobbybrief en Maatschappelijke Beschouwing zou maken en haar medestudent de twee andere opdrachten. Dat appellante de geplagieerde opdrachten niet zelf heeft geschreven, noch weet had van het plagiaat, maakt volgens verweerder echter niet dat aan haar geen sanctie kon worden opgelegd. Het Project is een groepsopdracht, waarvoor de groepsleden gezamenlijk verantwoordelijkheid dragen, aldus verweerder. De sanctie is bovendien proportioneel, omdat een lichtere sanctie zou betekenen dat een waarschuwing zou worden gegeven, waarbij de geplagieerde opdrachten beoordeeld zouden moeten worden. Dat behoort volgens verweerder niet tot de mogelijkheden. Dat appellante wel studiepunten zou krijgen voor alle opdrachten behoort evenmin tot de mogelijkheden, omdat dit zou betekenen dat appellante niet het volledige curriculum doorloopt, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.3. Appellante betoogt in beroep dat zij, gelet op het feitencomplex, niet kan worden aangesproken op het geconstateerde plagiaat. Daarbij is van belang dat zij niet heeft samengewerkt met haar medestudent, maar dat zij ieder afzonderlijk twee van de vier opdrachten hebben gemaakt. De situatie van appellante is dus geen situatie die maakt dat de beoordelaar niet meer in staat zou zijn het kennen of kunnen op een correcte en eerlijke wijze te beoordelen. Haar opdrachten zijn immers beoordeeld. Onder de gegeven omstandigheden kan zij niet verantwoordelijk worden gehouden voor het werk van een medestudent. Maar zelfs als zij betrokken zou zijn geweest bij de totstandkoming van de twee opdrachten die de overlap met het werk van door andere studenten ingeleverde opdrachten vertoonden, had zij niet kunnen controleren of haar medestudent plagiaat had gepleegd. Zij had geen toegang tot een middel als een plagiaatscanner. Ten slotte betoogt appellante dat het niet proportioneel is dat aan haar dezelfde sanctie is opgelegd als aan haar medestudent en dat verweerder niet gemotiveerd heeft waarom zij dezelfde sanctie verdient als haar medestudent.

De beoordeling door het College

2.3.1. Voorop staat dat artikel 7.12b van de WHW slechts als bestraffende sancties kent de uitsluiting van het maken van tentamens gedurende de termijn van ten hoogste een jaar en de definitieve beëindiging van de inschrijving. Het niet-beoordelen van een opdracht als gevolg van fraude of plagiaat is geen bestraffende sanctie, maar een herstelsanctie. Deze herstelsanctie strekt tot het wegnemen van de gevolgen van de overtreding (vgl. de uitspraken van het College van 4 februari 2020 in zaak nr. 2019/113 en van 12 augustus 2020 in zaak nr. 2020/046 (www.cbho.nl). In deze zaak gaat het uitsluitend om de aan appellante opgelegde herstelsanctie die strekt tot het wegnemen van de gevolgen van de geplagieerde opdrachten Fiche en Persbericht.

2.3.2. In deze zaak neemt het college als vaststaand gegeven aan dat plagiaat is gepleegd en dat het plagiaat niet door appellante, maar uitsluitend door haar medestudent is gepleegd. Verweerder heeft dit in zijn beslissing van 23 juli 2002 en ter zitting van het College bevestigd. Omdat plagiaat is gepleegd, is de examencommissie bevoegd om een sanctie op te leggen. Die sanctie houdt voor appellante in dat voor de

twee opdrachten Fiche en Persbericht een NB (Niet Beoordeeld) wordt ingevoerd. Deze sanctie is uitsluitend gericht op herstel en daarmee op het waarborgen van de betrouwbaarheid van beoordelingen en uiteindelijk de integriteit van het diploma. Zij is dan ook niet gericht op bestraffing. De examencommissie heeft deze sanctie naar het oordeel van het College ook aan appellante mogen opleggen. Dat appellante het plagiaat niet valt te verwijten, is weliswaar juist, maar dat betekent niet dat de examencommissie de sanctie ten onrechte heeft opgelegd. Appellante en haar medestudent hebben een groepsopdracht gemaakt, die bestond uit vier deelopdrachten. Voor die groepsopdracht dragen zij gezamenlijk de verantwoordelijkheid. Appellante heeft met haar medestudent een taakverdeling afgesproken, waarbij appellante en haar medestudent ieder afzonderlijk twee van de vier opdrachten hebben gemaakt. Met deze taakverdeling heeft appellante het risico genomen dat zij onvoldoende zicht had op de door haar medestudent gemaakte opdrachten. Omdat het gaat om een groepsopdracht, gemaakt onder gezamenlijke verantwoordelijkheid, komen de gevolgen van het door haar medestudent gepleegde plagiaat, hoe onbevredigend ook, mede voor rekening van appellante. Een ander oordeel zou, zoals verweerder terecht heeft gesteld, betekenen dat de door de medestudent ingeleverde twee opdrachten alsnog zouden moeten worden beoordeeld, terwijl die opdrachten grotendeels zijn overgenomen van eerder door andere studenten ingeleverde opdrachten. Dat de examencommissie in deze situatie een herstelsanctie heeft opgelegd die strekt tot het wegnemen van de gevolgen van de geplagieerde opdrachten, heeft verweerder dan ook terecht niet onrechtmatig gevonden.

2.3.3. Het College volgt niet het betoog van appellante dat het niet proportioneel is om aan haar dezelfde sanctie op te leggen als aan haar medestudent. Appellante heeft in dit kader gewezen op de uitspraak van het College van 29 juli 2019 in zaak nr. 2019/060.5. In die zaak ging het ook om plagiaat gepleegd tijdens een groepsopdracht. De sanctie die de examencommissie in die zaak aan alle groepsleden had opgelegd, hield in, dat het desbetreffende werkstuk ongeldig werd verklaard en dat alle groepsleden in het lopende studiejaar niet meer aan de herkansing van het studieonderdeel mochten deelnemen. Daarover heeft het College geoordeeld dat het niet evenredig is om aan alle studenten, ook aan de betrokkene, dezelfde sanctie op te leggen, terwijl de betrokkene het plagiaat feitelijk niet had gepleegd. De in die zaak opgelegde sanctie bestond echter niet alleen uit een herstellend onderdeel, te weten de ongeldigverklaring, maar ook uit een bestraffend onderdeel, te weten de uitsluiting voor de herkansing, als bedoeld in artikel 7.12b van de WHW. Daarmee is er een relevant verschil met de situatie van appellante. In de situatie van appellante heeft de examencommissie uitsluitend een herstelsanctie opgelegd. Deze herstelsanctie is niet gericht op het handelen van de persoon, maar op het wegnemen van de gevolgen van het plagiaat. Dat die sanctie betekent dat ook voor haar medestudent geldt dat een NB voor de twee opdrachten wordt ingevoerd, is een gevolg dat voortvloeit uit de aard van de opgelegde sanctie. Die omstandigheid leidt echter niet tot het oordeel dat de herstelsanctie ten onrechte ook voor appellante geldt. Voor zover het betoog van appellante luidt dat de examencommissie ten onrechte geen nadere bestraffende sanctie aan haar medestudent heeft opgelegd, kan het College daarover geen oordeel geven. Ook het betoog van appellante dat studiepunten hadden moeten worden toegekend voor de opdrachten die ze heeft gemaakt, leidt niet tot het door haar gewenste resultaat. Daarbij is van belang dat de twee door appellente gemaakte opdrachten zijn beoordeeld, en deze beoordelingen blijven staan, zodat zij alleen de andere twee opdrachten moet herkansen. Zoals verweerder verder terecht heeft gesteld, kunnen voor de geplagieerde opdrachten geen studiepunten worden toegekend en kunnen evenmin studiepunten worden toegekend voor de gehele opdracht, omdat de groepsopdracht uit vier opdrachten bestond, waarvan twee opdrachten vanwege de fraude niet konden worden beoordeeld.

Slotsom

2.4. De conclusie is dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 4 juni 2020 terecht in stand heeft gelaten. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.H.M. Hoogvliet, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/091.5**
Rechter(s)	:	mr. Troostwijk
Datum uitspraak	:	3 september 2020
Partijen	:	appellante en de Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	calculerend gedrag decentrale selectie deeltijdopleiding rangnummer stage willekeur z-score
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 WHW: artikel 7.53, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend. 2.4.2. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Het College van bestuur heeft ter zitting van het College gemotiveerd uiteengezet dat uit de score van het deelnameformulier blijkt dat het verrichten van bijles is beoordeeld en dat appellante voor die activiteit punten toegekend heeft gekregen. Het College ziet geen aanleiding hieraan te twijfelen. Over de stelling van appellante dat het niet eerlijk is dat haar stage niet als activiteit is meegenomen in de beoordeling, overweegt het College dat in de Handleiding alsook in de brochure duidelijk is vermeld dat de opgegeven activiteiten moeten zijn verricht naast een voltijdse opleiding. Appellante heeft ter zitting erkend dat zij hiervan op de hoogte was. Zoals onder 2.4.1. is overwogen, komt het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toe. Het college van bestuur heeft ter zitting gemotiveerd toegelicht dat het criterium is opgenomen, zodat elke kandidaat-student op gelijke wijze wordt beoordeeld. Het door het college van bestuur gehanteerde criterium acht het College niet onredelijk. Over de stelling van appellante dat het college van bestuur in strijd met het verbod van willekeur heeft gehandeld, omdat bij een andere kandidaat-student de werkzaamheden bij T-zorg wel zijn meegerekend, overweegt het College dat appellante anonieme stukken heeft overgelegd aan het college van bestuur. Hierdoor is het college van bestuur niet in staat gesteld ter achterhalen of bij de andere kandidaat-student een tijdsindicatie is opgenomen, bijvoorbeeld in een arbeidsovereenkomst of dat per abuis punten zijn toegekend voor de activiteiten bij T-Zorg. Dit komt voor risico van appellante. Verder heeft het college van bestuur ter zitting gemotiveerd uiteengezet dat het deelnameformulier van appellante nogmaals door de selectiecommissie is bekeken en dat daarin geen onjuistheden zijn ontdekt. Wat betreft de stelling van appellante dat ze het niet begrijpt dat iemand met een bovengemiddelde score niet de benodigde score behaalt om toegelaten te worden tot bacheloropleiding Geneeskunde

overweegt het College dat dit jaar relatief betere kandidaat-studenten hebben deelgenomen aan de decentrale selectie, waardoor appellante in verhouding een hoger rangnummer heeft gekregen. Het betekent evenwel niet dat appellante niet geschikt is voor de opleiding. De conclusie is dat de beslissing van het college van bestuur om appellante het rangnummer 552 in stand blijft.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 heeft de coördinator decentrale selectie namens de decaan aan appellante het rangnummer 552 toegekend voor de selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam.

Bij beslissing van 8 juli 2020 heeft het college van bestuur het door appellante hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het College van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 augustus 2020, waar appellante, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.B.G. Rijnders, zijn verschenen. Namens de selectiecommissie is K.M. Stegers-Jager verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft zich aangemeld voor de decentrale selectie 2020-2021 van de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Bij beslissing van 15 april 2020 heeft de coördinator decentrale selectie namens de decaan aan appellante het rangnummer 552 toegekend voor de selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam.

2.2. Het college van bestuur heeft de beslissing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, gehandhaafd. De Geschillenadviescommissie heeft, voor zover van belang, vastgesteld dat appellante voor haar deelnameformulier de score -0,7 heeft behaald en voor toetsen 0,59. De Geschillenadviescommissie heeft vervolgens vastgesteld dat appellante heeft aangevoerd dat zij van oordeel is dat de score voor het deelnameformulier op subjectieve wijze wordt vastgesteld en heeft verzocht om inzage in de toetsmatrijs en normering. De Geschillenadviescommissie heeft hierover overwogen dat het instellingsbestuur op grond van artikel 7.53 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) opleidingsplaatsen kan toewijzen aan geselecteerde gegadigden die naar het oordeel van het instellingsbestuur beschikken over bijzondere kwalificaties. Het

instellingsbestuur maakt de kwalitatieve selectiecriteria die hierbij in aanmerking worden genomen tijdig bekend. Deze criteria zijn aan appellante vooraf bekend gemaakt. Het is niet in strijd met de wet noch onredelijk dat het instellingsbestuur de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt. Dit om calculerend gedrag te voorkomen. Er zijn volgens de Geschillenadviescommissie geen feiten of omstandigheden gebleken op basis waarvan zou moeten worden geconcludeerd dat de vastgestelde score voor het deelnameformulier van appellante niet in stand zou kunnen blijven. De Geschillenadviescommissie heeft voorts overwogen dat appellante niet heeft aangetoond dat sprake is van willekeur. Verder heeft de Geschillenadviescommissie overwogen dat het verzoek van appellante om alsnog een door een referent ondertekende verklaring met tijdsindicatie te mogen indienen moet worden afgewezen. In de handleiding van het deelnameformulier, door appellante op 16 januari 2020 ontvangen, staat duidelijk vermeld dat informatie en/of bewijsstukken die worden nagestuurd of te laat binnen komen, niet meer worden meegenomen in de beoordeling. Dit geldt ook tijdens de behandeling van een bezwaar. Wanneer na de sluitingsdatum bewijs zou mogen worden geaccepteerd, zou dat oneerlijk zijn ten opzichte van andere kandidaten, aldus de Geschillenadviescommissie.

2.3. Appellante betoogt dat het college van bestuur heeft miskend dat aan haar een hogere z-score had moeten worden toegekend. Als eerste voert appellante aan dat een van de drie activiteiten die zij heeft opgegeven in het kader van het onderdeel ‘onderscheidende vaardigheden’, te weten het geven van bijles, ten onrechte buiten beschouwing is gelaten. Volgens haar voldoet deze activiteit aan alle eisen die in het kader van de decentrale selectie worden gesteld. Volgens haar is de z-score daardoor onjuist vastgesteld. Ten tweede voert appellante aan dat de door haar gevolgde stage in Frankrijk ten onrechte niet in de beoordeling is meegenomen. Volgens haar is de regel dat een activiteit moet zijn verricht naast een voltijdse opleiding niet eerlijk. Zij wijst erop dat zij weliswaar een deeltijdopleiding volgde, maar dat de stage wel voltijd was, zodat de urenbelasting gelijk is. Ten derde voert appellante aan dat sprake is van willekeur, omdat een andere kandidaat-student met vergelijkbare activiteiten een veel hogere z-score heeft gekregen. Zij wijst erop dat die andere kandidaat dezelfde activiteit, te weten het verrichten van huishoudelijke hulp bij T-zorg, heeft verricht, dat beiden dezelfde referent hebben opgegeven en dat beiden hebben nagelaten een tijdsindicatie op te geven, maar dat de andere kandidaat-student wel positief is beoordeeld. Appellante voert ten slotte aan dat zij niet goed kan begrijpen dat iemand met een bovengemiddelde score voor haar selectietoets, een maximale motivatie en ten minste een goede activiteit met een duur van twee jaar niet de benodigde score behaalt om toegelaten te worden tot bacheloropleiding Geneeskunde.

2.4. Artikel 7.53, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […] “

2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

2.4.2. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Het College van bestuur heeft ter zitting van het College gemotiveerd uiteengezet dat uit de score van het deelnameformulier blijkt dat het verrichten van bijles is beoordeeld en dat appellante voor die activiteit punten toegekend heeft gekregen. Het College ziet geen aanleiding hieraan te twijfelen. Over de stelling van appellante dat het niet eerlijk is dat haar stage niet als activiteit is meegenomen in de beoordeling, overweegt het College dat in de Handleiding alsook in de brochure duidelijk is vermeld dat de opgegeven activiteiten moeten zijn verricht naast een voltijdse opleiding. Appellante heeft ter zitting erkend dat zij hiervan op de hoogte was. Zoals onder 2.4.1. is overwogen, komt het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toe. Het college van bestuur heeft ter zitting gemotiveerd toegelicht dat het criterium is opgenomen, zodat elke kandidaat-student op gelijke wijze wordt beoordeeld. Het door het college van bestuur gehanteerde criterium acht het College niet onredelijk. Over de stelling van appellante dat het college van bestuur in strijd met het verbod van willekeur heeft gehandeld, omdat bij een andere kandidaat-student de werkzaamheden bij T-zorg wel zijn meegerekend, overweegt het College dat appellante anonieme stukken heeft overgelegd aan het college van bestuur. Hierdoor is het college van bestuur niet in staat gesteld ter achterhalen of bij de andere kandidaat-student een tijdsindicatie is opgenomen, bijvoorbeeld in een arbeidsovereenkomst of dat per abuis punten zijn toegekend voor de activiteiten bij T-Zorg. Dit komt voor risico van appellante. Verder heeft het college van bestuur ter zitting gemotiveerd uiteengezet dat het deelnameformulier van appellante nogmaals door de selectiecommissie is bekeken en dat daarin geen onjuistheden zijn ontdekt. Wat betreft de stelling van appellante dat ze het niet begrijpt dat iemand met een bovengemiddelde score niet de benodigde score behaalt om toegelaten te worden tot bacheloropleiding Geneeskunde overweegt het College dat dit jaar relatief betere kandidaat-studenten hebben deelgenomen aan de decentrale selectie, waardoor appellante in verhouding een hoger rangnummer heeft gekregen. Het betekent evenwel niet dat appellante niet geschikt is voor de opleiding. De conclusie is dat de beslissing van het college van bestuur om appellante het rangnummer 552 in stand blijft.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/094**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Streefkerk en Diepenbeek
Datum uitspraak	:	2 december 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	corona COVID-19 disproportioneel fraude ongeldig sanctie uitsluiting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b OER: artikel 4.6 OER: artikel 4.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Fraude?* 2.5. Het College stelt vast dat het CBE heeft toegelicht dat de kans dat appellant twee fouten maakt bij het invullen van de getallen in opgave 20 op zichzelf beschouwd al klein is en dat de kans dat die getallen exact overeen komen met de getallen in een opgave uit een andere versie van dit tentamen nog kleiner is. Het had, naar het oordeel van het College, onder deze omstandigheden op de weg van appellant gelegen om een plausibele verklaring te geven waarom hij juist deze getallen bij de beantwoording heeft gebruikt. Het College is van oordeel dat appellant met zijn stelling dat toeval niet is uit te sluiten geen plausibele verklaring heeft gegeven. Dat er bij de overige vragen geen onregelmatigheden zouden zijn geconstateerd, maakt dat niet anders. Het CBE mocht zich, in navolging van de examencommissie, daarom op het standpunt stellen dat sprake is van fraude. Het betoog slaagt niet. *Proportionaliteit* 2.6. Het CBE heeft toegelicht dat weliswaar geen beleid op schrift is gesteld, maar wel een bestendige praktijk door de examencommissie wordt gevolgd waarbij bij een eerste sanctie wegens fraude een uitsluiting volgt van het recht op het afleggen van tentamens voor een heel blok. Bij die praktijk is in geval van appellant aangesloten, aldus het CBE. Gezien het feit dat er fraude is geconstateerd in (slechts) één vraag van het tentamen, is de sanctie in het geval van appellant echter wel gematigd. Hij werd in de gelegenheid gesteld om het propedeusevak Statistiek te behalen en hij mocht ook deelnemen aan de herkansingen voor de onderwijseenheden in blok 4, aldus het CBE. Het College merkt op dat uit de WHW en OER volgt dat de examencommissie in beginsel in geval van fraude het recht heeft om een student voor een heel jaar van het deelnemen aan tentamens uit te sluiten. Het College merkt verder op dat er op zichzelf geen verplichting is om beleid op schrift vast te stellen voor de aanwending van de bevoegdheid tot het opleggen van een sanctie wegens fraude. Het College stelt verder vast dat in dit geval is aangesloten bij de bestendige praktijk, waarbij, ten voordele van appellant, de sanctie is gematigd. Het College is van oordeel dat, mede gezien deze matiging van de sanctie, reeds daarom, de opgelegde sanctie proportioneel is. Dat appellant, zoals hij heeft gesteld, zwaarder is gestraft dan normaal omdat hij het tentamen (vanwege de situatie omtrent het corona-virus)

thuis moest maken, is het College niet gebleken. Van omstandigheden die tot verdere matiging hadden moeten leiden, is ook niet gebleken. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 mei 2020 heeft de examencommissie van de opleiding Aviation besloten dat het door appellant gemaakte (her)tentamen van de onderwijseenheid M&S2 niet wordt beoordeeld, een registratie in SIS plaatsvindt en appellant het recht wordt ontnomen deel te nemen aan de tentamens die plaatsvinden in blok 4, met uitzondering van het propedeusevak Statistiek.

Bij beslissing van 15 juli 2020 heeft het CBE het door appellant tegen die beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 1 oktober 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft op 7 april 2020 een online hertentamen voor de bovengenoemde onderwijseenheid afgelegd. De examinator heeft op 16 april 2020 melding van een vermoeden van fraude gemaakt bij de examencommissie.
Bij de beslissing van 20 mei 2020 heeft de examencommissie geconcludeerd dat sprake is van fraude. De examencommissie heeft vastgesteld dat het door appellant bij vraag 20 van zijn tentamen gegeven antwoord, de juiste berekening bij een andere versie van het tentamen was. De door appellant bij vraag 20 gebruikte getallen (44 en 20) kwamen niet voor in de tentamenversie (A) die appellant maakte, maar wel in een andere tentamenversie (C). Volgens de examencommissie is het onmogelijk dat dit antwoord van appellant zelf afkomstig is geweest. Daarom heeft de examencommissie geconcludeerd dat sprake is van fraude, als bedoeld in artikel 4.6, eerste lid, onder b, van de hier toepasselijke Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de OER). De sanctie voor appellant hield in dat het tentamen ongeldig is verklaard en hij is uitgesloten van deelname aan de tentamens van blok 4 van studiejaar 2019-2020. Een uitzondering heeft de examencommissie gemaakt voor het propedeusevak Statistiek, om appellant de gelegenheid te geven zijn propedeuse te halen. Het tentamen voor dat vak mocht appellant wel afleggen in blok 4. Ook mocht hij deelnemen aan de herkansingen van blok 4, die plaatsvinden in blok 5.
Bij de thans bestreden beslissing van 15 juli 2020 heeft het CBE het standpunt van de examencommissie in administratief beroep in stand gelaten. Het CBE is van oordeel dat de examencommissie heeft mogen

aannemen dat sprake is van fraude.

Juridisch kader

2.2. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek kan de examencommissie, indien een student fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.

Op grond van artikel 4.6, eerste lid, van de OER wordt onder “fraude” verstaan: elk handelen, nalaten, pogen tot of toelaten van gedrag, dat het op juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht en vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt. Onder b van dit artikellid wordt bepaald dat onder “fraude” onder meer wordt verstaan: het tijdens het (deel)tentamen afkijken of, binnen of buiten de tentamenruimte, informatie uitwisselen.
In artikel 4.7, derde lid, van de OER is bepaald dat, indien fraude of plagiaat is vastgesteld, de examencommissie voor een termijn van maximaal één jaar de student het recht kan ontnemen aan bepaalde (deel)tentamens deel te nemen.

Beroepsgronden

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met het standpunt van het CBE dat hij fraude heeft gepleegd. Hij voert aan dat fraude onvoldoende is bewezen, omdat niet kan worden uitgesloten dat het gebruik van de twee genoemde getallen op toeval berust. Hierbij had, volgens appellant, moeten worden betrokken dat er geen onregelmatigheden bij de overige vragen van het tentamen zijn geconstateerd.
Verder vindt appellant dat de aan hem opgelegde sanctie disproportioneel is, gelet op de beperkte omvang van de vermeende fraude en de omstandigheid dat hij nooit eerder van fraude is beschuldigd. Ook lijkt het volgens appellant erop dat hij zwaarder is gestraft omdat het tentamen (vanwege de situatie rondom het corona-virus) thuis is afgenomen. Appellant heeft erop gewezen dat er ten onrechte geen beleid op schrift is gesteld voor hoogte van de sanctie in geval van fraude.

Standpunt CBE

2.4. Het CBE acht de kans dat appellant toevallig de twee genoemde getallen heeft gebruikt, zeer klein, ook gezien het feit dat die getallen exact overeenkomen met de (juiste) getallen bij het antwoord van de opgave van een andere versie van het tentamen. Het kan volgens het CBE niet anders dan dat appellant tot deze berekening is gekomen door afkijken of anderszins informatie uitwisselen. Het CBE vindt verder dat de opgelegde sanctie proportioneel is te noemen.

Beoordeling door het College

Fraude?

2.5. Het College stelt vast dat het CBE heeft toegelicht dat de kans dat appellant twee fouten maakt bij het invullen van de getallen in opgave 20 op zichzelf beschouwd al klein is en dat de kans dat die getallen exact overeen komen met de getallen in een opgave uit een andere versie van dit tentamen nog kleiner is. Het had, naar het oordeel van het College, onder deze omstandigheden op de weg van appellant gelegen om een plausibele verklaring te geven waarom hij juist deze getallen bij de beantwoording heeft gebruikt. Het College is van oordeel dat appellant met zijn stelling dat toeval niet is uit te sluiten geen plausibele verklaring heeft gegeven. Dat er bij de overige vragen geen onregelmatigheden zouden zijn geconstateerd, maakt dat niet anders. Het CBE mocht zich, in navolging van de examencommissie, daarom op het standpunt stellen dat sprake is van fraude. Het betoog slaagt niet.

Proportionaliteit

2.6. Het CBE heeft toegelicht dat weliswaar geen beleid op schrift is gesteld, maar wel een bestendige praktijk door de examencommissie wordt gevolgd waarbij bij een eerste sanctie wegens fraude een uitsluiting volgt van het recht op het afleggen van tentamens voor een heel blok. Bij die praktijk is in geval van appellant aangesloten, aldus het CBE. Gezien het feit dat er fraude is geconstateerd in (slechts) één vraag van het tentamen, is de sanctie in het geval van appellant echter wel gematigd. Hij werd in de gelegenheid gesteld om het propedeusevak Statistiek te behalen en hij mocht ook deelnemen aan de herkansingen voor de onderwijseenheden in blok 4, aldus het CBE.
Het College merkt op dat uit de WHW en OER volgt dat de examencommissie in beginsel in geval van fraude het recht heeft om een student voor een heel jaar van het deelnemen aan tentamens uit te sluiten. Het College merkt verder op dat er op zichzelf geen verplichting is om beleid op schrift vast te stellen voor de aanwending van de bevoegdheid tot het opleggen van een sanctie wegens fraude. Het College stelt verder vast dat in dit geval is aangesloten bij de bestendige praktijk, waarbij, ten voordele van appellant, de sanctie is gematigd. Het College is van oordeel dat, mede gezien deze matiging van de sanctie, reeds daarom, de opgelegde sanctie proportioneel is. Dat appellant, zoals hij heeft gesteld, zwaarder is gestraft dan normaal omdat hij het tentamen (vanwege de situatie omtrent het corona-virus) thuis moest maken, is het College niet gebleken. Van omstandigheden die tot verdere matiging hadden moeten leiden, is ook niet gebleken. Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/095.5**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	7 oktober 2020
Partijen	:	appellant en de Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	algemeen gemiddelde beleidsvrijheid bevoegdheid cijfervergelijking delegatie equivalentietabel Europees baccalaureaatsdiploma minnelijke schikking selectieprocedure
Artikelen	:	WHW: artikel 9.15 Verdrag houdende het Statuut van de Europese Scholen: artikel 5 Toegevoegde Overeenkomst: artikel 18 WHW: artikel 6.7 WHW: artikel 7.53 WHW: artikel 7.63a, derde lid Reglement selectie voor numerus fixus bacheloropleidingen: paragraaf 1
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.8. Het College overweegt dat het Verdrag en de Toegevoegde Overeenkomst ertoe strekken dat de houders van een Europees Baccalaureaat op eenzelfde wijze als houders van een vwo diploma toegang hebben tot het Nederlandse universitair onderwijs. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante op gelijke wijze toegang heeft tot het Nederlandse universitaire onderwijs, maar dat dit niet betekent dat de in het Europees Baccalaureaat behaalde cijfers ook zonder meer kunnen worden gelijkgesteld met de Nederlandse vwo cijfers. Het document “Equivalences between the European Baccalaureate and the upper secondary leaving certificate of national schools and admission of European Baccalaureate-holders to universities in the member countries” van de Schola Europaea, Office of the Secretary-General, European Baccalaureate Unit, verwijst op blz. 38/56 naar het document “cijfervergelijking examencijfers” van het Nuffic. Uit dit document, gedateerd februari 2014, blijkt dat cijfers, behaald binnen het Europees Baccalaureaat niet op één lijn zijn te stellen met Nederlandse vwo cijfers. Nederland kent volgens het document een van de strengste cijferculturen. Een cijfergemiddelde van 8,16 in het Europees Baccalaureaat valt volgens de opgenomen vergelijkingstabel in het Nederlandse vwo systeem in de vergelijkingsrange waarin ook het cijfer 6,6 valt. De door appellante overgelegde equivalentietabel bevestigt weliswaar dat het zesde jaar van de Europese School overeenkomt met het vijfde jaar van het vwo, en het zevende leerjaar van de Europese School met het zesde leerjaar van het vwo, maar dat laat onverlet dat de cijfers die zijn behaald binnen het Europese Baccalaureaat niet op één lijn zijn te stellen met Nederlandse vwo cijfers. Van strijd tussen het Reglement diergeneeskunde en het Verdrag en de Toegevoegde Overeenkomst is dus geen sprake. Verweerder heeft dan ook op goede gronden de door appellante op het overgangsrapport naar het examenjaar behaalde cijfers in het Europees Baccalaureaat bij de decentrale selectie niet gelijkgesteld met

overgangscijfers 5/6 vwo en heeft in redelijkheid kunnen kiezen voor een 6,6 als wel in aanmerking te nemen gemiddelde.
Voor zover appellante betoogt dat verweerder in strijd met artikel 7.63a, derde lid, van de WHW geen poging heeft ondernomen om tot een minnelijke schikking te komen, wordt als volgt overwogen. Niet wordt betwist dat verweerder contact met appellante heeft gezocht. Aannemelijk is dat dit contact er mede op gericht was te bezien of een minnelijke schikking mogelijk was. Dat in het gesprek met appellante niet tot een minnelijke schikking is gekomen, wat daarvan ook de reden is, betekent niet dat verweerder geen poging daartoe heeft ondernomen.
Het betoog faalt.
2.9. Voor zover appellante betoogt dat het selectiereglement onbevoegd is vastgesteld, overweegt het College als volgt.
Op grond van artikel 7.53, derde lid, van de WHW dient verweerder een reglement vast te stellen waarin de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd op grond waarvan de toelating plaatsvindt. In paragraaf 1, onder A, van het Reglement selectie voor numerus fixus bacheloropleidingen van 19 februari 2019 heeft verweerder het aan de decaan van de faculteit Diergeneeskunde overgelaten om de selectiecriteria en selectieprocedure vast te stellen. De decaan heeft op 25 juni 2019 het Reglement selectie bachelor diergeneeskunde collegejaar 2020-2021 met daarin de selectiecriteria en procedure vastgesteld.
Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 september 2017 in zaak nr. 2017/086; www.cbho.nl) was verweerder niet bevoegd om, in weerwil van artikel 7.53, derde lid, van de WHW, zijn bevoegdheid tot vaststelling van de selectiecriteria en -procedure aan de decaan over te dragen. Zoals appellante terecht betoogt, bestond voor die delegatie geen wettelijke grondslag. Die wettelijke grondslag is evenmin te vinden in artikel 9.15 van de WHW.
Het betoog slaagt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 is aan appellante bij de selectieprocedure van de bacheloropleiding Diergeneeskunde voor het studiejaar 2020-2021 het rangnummer 310 toegekend.

Bij beslissing van 26 juni 2020 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 september 2020, waar appellante, vertegenwoordigd door haar wettelijk vertegenwoordiger [Naam], bijgestaan door mr. J. Paijmans, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.M. Hoppenbouwers, secretaris van de geschillenadviescommissie studentenbezwaren, zijn verschenen. Tevens is namens de faculteit Diergeneeskunde verschenen mr. B. Sam, beleidsmedewerker.

Het College heeft het onderzoek heropend om appellante in de gelegenheid te stellen een nader stuk in te dienen.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Verweerder heeft een reactie op dat nadere stuk ingediend.

Het College heeft met toestemming van partijen bepaald dat een zitting achterwege blijft en het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. Artikel 5 van het Verdrag houdende het Statuut van de Europese Scholen (hierna: Verdrag) luidt:
1. De jaren dat de leerlingen het onderwijs aan de school met vrucht hebben gevolgd en de ten bewijze daarvan afgegeven diploma's en getuigschriften, worden op het grondgebied van de Lid-Staten erkend volgens een gelijkwaardigheidstabel en onder de voorwaarden die door de raad van bestuur overeenkomstig artikel 11 en behoudens instemming van de bevoegde nationale instanties worden vastgesteld.
2. […]
De houders van het aan de School behaalde Europees baccalaureaatsdiploma:
a. genieten in de Lid-Staat waarvan zij onderdaan zijn alle voordelen die zijn verbonden aan het bezit van het diploma of het getuigschrift waarmee in het betrokken land het secundair onderwijs wordt afgesloten;
b. kunnen tot alle universiteiten op het grondgebied van elk van de Lid-Staten worden toegelaten met dezelfde rechten als de onderdanen van de betrokken Lid-Staat die houder zijn van een gelijkwaardige titel.
[…].

Artikel 18 van de Toegevoegde Overeenkomst bij het Statuut van de Europese School houdende vaststelling van een regeling voor het Europese Baccalaureaat (hierna: de Toegevoegde Overeenkomst) luidt:
Degenen die in het bezit zijn van het op de School behaalde Europese Baccalaureaatsdiploma:
a) genieten in hun respectieve landen alle voordelen die verbonden zijn aan het bezit van het diploma of het getuigschrift dat aan het eind van het middelbaar onderwijs van dat land wordt uitgereikt;
b) kunnen met dezelfde rechten als leerlingen uit het desbetreffende land met gelijkwaardige diploma's, om toelating verzoeken tot elke universiteit op het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen.

2.2. Artikel 7.53 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt:
1. Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder propedeutische fase mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.
2. Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve criteria bedraagt ten minste twee.
3. Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op

grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […] […].

2.3. Het in artikel 7.53, derde lid, van de WHW bedoelde reglement is het Reglement selectie voor numerus fixus bacheloropleidingen van 19 februari 2019.
Op grond van paragraaf 1, onder A, van het Reglement dienen de vormgeving en uitvoering van selectie voor bacheloropleidingen met een numerus fixus als bedoeld in artikel 7.53 WHW en de bacheloropleidingen met selectie aan de poort als bedoeld in artikel 6.7 WHW aan de volgende uitgangspunten te voldoen:
[…]
Binnen deze uitgangspunten stellen de decanen voor hun numerus fixus bacheloropleidingen en de bacheloropleidingen met selectie aan de poort de selectiecriteria en selectieprocedure vast.

2.4. Voor de bacheloropleiding Diergeneeskunde heeft de decaan op 25 juni 2019 het Reglement selectie bachelor diergeneeskunde collegejaar 2020-2021 (hierna: Reglement diergeneeskunde) vastgesteld.
Op grond van artikel 4 van het Reglement diergeneeskunde vindt selectie plaats op basis van de criteria potentieel studiesucces, persoonlijkheidskenmerken en vaardigheden omtrent kritisch redeneren. Daartoe worden de volgende vier onderdelen meegewogen:
1. Een kennistoets die wordt afgelegd op de selectiedag.
2. Een kritisch redeneren toets die wordt afgelegd op de selectiedag.
3. Een persoonlijkheidsvragenlijst die wordt ingevuld op de selectiedag.
4. Het berekende gemiddelde van naar keuze
a. het overgangsrapport 5vwo
b. de examencijfers 6vwo
voor de vakken Wiskunde (A of B), Scheikunde, Natuurkunde, Biologie, Nederlands en Engels. Indien in de gekozen cijferlijst het cijfer voor een vak ontbreekt, dan wordt daarvoor het gemiddelde ingevuld van de cijfers voor dat vak bij alle andere kandidaten, dus allen die voor dat vak wel een cijfer hebben aangeleverd. Voor kandidaten met een andere vooropleiding dan het Nederlandse 6 vwo wordt deze procedure voor alle zes vakken toegepast.

Aanleiding en besluitvorming

2.5. Appellante heeft aan de European School in Bergen, Nederland, het Europees Baccalaureaat-diploma gehaald. Zij heeft daarbij voor de exacte vakken, Nederlands en Engels een cijfergemiddelde van 8,16 gehaald. Appellante heeft zich ingeschreven voor de bacheloropleiding Diergeneeskunde in het studiejaar 2020-2021. Vervolgens heeft zij de selectieprocedure voor die opleiding doorlopen. Het rangnummer wordt in de regel toegekend op basis van een kennistoets, een kritisch redeneren toets, een persoonlijkheidsvragenlijst en de vwo-cijfers voor de exacte vakken, Nederlands en Engels. Omdat appellante geen vwo-opleiding heeft gevolgd en daarom geen vwo-cijfers kon overleggen, heeft verweerder voor het onderdeel ‘vwo-cijfers’ niet haar gemiddelde schoolcijfer van 8,16, maar overeenkomstig het reglement het gemiddelde van de schoolcijfers van alle kandidaten in de selectieprocedure voor het studiejaar 2020-2021 van 6,6 gebruikt. Met die werkwijze kan appellante zich niet verenigen.

2.6. Aan de beslissing van 26 juni 2020, waarbij het bezwaar ongegrond is verklaard, heeft verweerder een advies van de geschillenadviescommissie studentenbezwaren van 12 juni 2020 ten grondslag gelegd. In dat advies heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en selectiecriteria een grote beleidsvrijheid aan universiteiten heeft toegekend. De selectiecriteria zijn volgens de adviescommissie vooraf bekend gemaakt. Verder zijn de criteria en de procedure voldoende duidelijk en inzichtelijk, aldus de commissie. Dat aan studenten met een afwijkende vooropleiding een fictief cijfer wordt toegekend, gelijk aan het gemiddelde van alle kandidaten met een vwo-opleiding die zich hebben aangemeld en cijfers hebben aangeleverd, is volgens de commissie niet onredelijk. De adviescommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat het Europees Baccalaureaat-

diploma is gelijkgesteld met het vwo-diploma voor zover het diploma toegang geeft tot het Nederlandse universitair onderwijs, maar dat de cijfers zoals die binnen het Europees Baccalaureaat zijn behaald niet zonder meer kunnen worden gelijkgesteld aan cijfers die op een Nederlandse vwo-opleiding zijn behaald. Van de selectiecommissie kan niet worden verwacht dat zij van de vele kandidaten die zich jaarlijks aanmelden met een afwijkende vooropleiding, een realistische vertaling naar een vwo-cijfer maken. Toepassing van de regeling leidt in het geval van kandidate niet tot een onbillijkheid van overwegende aard. De adviescommissie heeft geadviseerd het bezwaar ongegrond te verklaren.

Het geschil in beroep

2.7. Appellante betoogt dat verweerder het Europees Baccalaureaat-diploma ten onrechte niet als gelijkwaardig aan een Nederlands vwo-diploma heeft erkend en behandeld. Zij had op haar overgangsrapport naar het eindexamenjaar een gemiddelde van 8,16 voor de exacte vakken, Nederlands en Engels. In plaats van dat eigen gemiddelde heeft verweerder het algemeen gemiddelde van 6,6 gebruikt bij het vaststellen van het rangnummer. Zij wijst erop dat het Europees Baccalaureaat-diploma niet een willekeurig internationaal diploma is, maar op grond van Europese regelgeving gelijk wordt gesteld met een Nederlands vwo-diploma. Die Europese regelgeving heeft voorrang op de regeling die door verweerder is vastgesteld. Daaruit volgt dat verweerder haar cijfers niet buiten beschouwing had mogen laten. Appellante betoogt ook dat de regeling van verweerder in strijd is met de WHW, aangezien haar uitgangspositie bij een opleiding met numerus fixus niet gelijkwaardig is aan die van andere kandidaten. Door niet aan te sluiten bij de cijfers van haar vooropleiding, maar aan te sluiten bij een gemiddelde van de gehele groep kandidaten, heeft verweerder geen zuivere vergelijking gemaakt tussen haar en andere kandidaten. Verder betoogt appellante dat het selectiereglement onbevoegd is vastgesteld. Uit vaste jurisprudentie van het College volgt dat het vaststellen van een selectiereglement niet mag worden gedelegeerd aan de decaan, zoals in dit geval is gebeurd. Verder betoogt appellante dat verweerder, in strijd met artikel 7.63a, derde lid, van de WHW geen poging heeft ondernomen om tot een minnelijke schikking te komen.

Beoordeling door het College

2.8. Het College overweegt dat het Verdrag en de Toegevoegde Overeenkomst ertoe strekken dat de houders van een Europees Baccalaureaat op eenzelfde wijze als houders van een vwo-diploma toegang hebben tot het Nederlandse universitair onderwijs. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante op gelijke wijze toegang heeft tot het Nederlandse universitaire onderwijs, maar dat dit niet betekent dat de in het Europees Baccalaureaat behaalde cijfers ook zonder meer kunnen worden gelijkgesteld met de Nederlandse vwo-cijfers. Het document “Equivalences between the European Baccalaureate and the upper secondary leaving certificate of national schools and admission of European Baccalaureate-holders to universities in the member countries” van de Schola Europaea, Office of the Secretary-General, European Baccalaureate Unit, verwijst op blz. 38/56 naar het document “cijfervergelijking examencijfers” van het Nuffic. Uit dit document, gedateerd februari 2014, blijkt dat cijfers, behaald binnen het Europees Baccalaureaat niet op één lijn zijn te stellen met Nederlandse vwo-cijfers. Nederland kent volgens het document een van de strengste cijferculturen. Een cijfergemiddelde van 8,16 in het Europees Baccalaureaat valt volgens de opgenomen vergelijkingstabel in het Nederlandse vwo-systeem in de vergelijkingsrange waarin ook het cijfer 6,6 valt. De door appellante overgelegde equivalentietabel bevestigt weliswaar dat het zesde jaar van de Europese School overeenkomt met het vijfde jaar van het vwo, en het zevende leerjaar van de Europese School met het zesde leerjaar van het vwo, maar dat laat onverlet dat de cijfers die zijn behaald binnen het Europese Baccalaureaat niet op één lijn zijn te stellen met Nederlandse vwo-cijfers. Van strijd tussen het Reglement diergeneeskunde en het Verdrag en de Toegevoegde Overeenkomst is dus geen sprake.
Verweerder heeft dan ook op goede gronden de door appellante op het overgangsrapport naar het examenjaar behaalde cijfers in het Europees Baccalaureaat bij de decentrale selectie niet gelijkgesteld met overgangscijfers 5/6 vwo en heeft in redelijkheid kunnen kiezen voor een 6,6 als wel in aanmerking te nemen gemiddelde.

Voor zover appellante betoogt dat verweerder in strijd met artikel 7.63a, derde lid, van de WHW geen poging heeft ondernomen om tot een minnelijke schikking te komen, wordt als volgt overwogen. Niet wordt betwist dat verweerder contact met appellante heeft gezocht. Aannemelijk is dat dit contact er mede op gericht was te bezien of een minnelijke schikking mogelijk was. Dat in het gesprek met appellante niet tot een minnelijke schikking is gekomen, wat daarvan ook de reden is, betekent niet dat verweerder geen poging daartoe heeft ondernomen.
Het betoog faalt.

2.9. Voor zover appellante betoogt dat het selectiereglement onbevoegd is vastgesteld, overweegt het College als volgt.
Op grond van artikel 7.53, derde lid, van de WHW dient verweerder een reglement vast te stellen waarin de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd op grond waarvan de toelating plaatsvindt. In paragraaf 1, onder A, van het Reglement selectie voor numerus fixus bacheloropleidingen van 19 februari 2019 heeft verweerder het aan de decaan van de faculteit Diergeneeskunde overgelaten om de selectiecriteria en selectieprocedure vast te stellen. De decaan heeft op 25 juni 2019 het Reglement selectie bachelor diergeneeskunde collegejaar 2020-2021 met daarin de selectiecriteria en -procedure vastgesteld.
Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 september 2017 in zaak nr. 2017/086; www.cbho.nl) was verweerder niet bevoegd om, in weerwil van artikel 7.53, derde lid, van de WHW, zijn bevoegdheid tot vaststelling van de selectiecriteria en -procedure aan de decaan over te dragen. Zoals appellante terecht betoogt, bestond voor die delegatie geen wettelijke grondslag. Die wettelijke grondslag is evenmin te vinden in artikel 9.15 van de WHW.
Het betoog slaagt.

Slotsom

2.10. Het beroep is gegrond. Uit de besluitvorming in de onderhavige zaak, de overige gedingstukken en het verhandelde ter zitting, leidt het College af dat verweerder zich stelt achter het door de decaan vastgestelde Reglement diergeneeskunde en de hierin vastgestelde regels voor haar rekening wenst te nemen. Daarom ziet het College aanleiding de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand te laten.

2.11. Het College ziet aanleiding om verweerder op na te melden wijze in de proceskosten te veroordelen. Daarbij zal één punt worden toegekend voor het instellen van beroep bij het College en één punt voor het verschijnen ter zitting van het College.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit Utrecht van 26 juni 2020 met kenmerk JZ 22969;
III. laat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand;

IV. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit Utrecht tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.050,00 (zegge: duizendvijftig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

V. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit Utrecht aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/096**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	24 november 2020
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	niet-ontvankelijk onbevoegd praktijkstage stagebeleid
Artikelen	:	WHW: 7.61 eerste lid Awb: artikel 8.57 derde lid
Uitspraak	:	gedeeltelijk gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College stelt vast dat appellante in haar administratief beroepschrift niet vermeldt dat zij administratief beroep instelt tegen de beslissing van 3 september 2013. Ook anderszins kan uit het administratief beroepschrift niet worden afgeleid dat zij administratief beroep tegen deze beslissing heeft beoogd in te stellen. Uit het administratief beroepschrift blijkt dat appellante administratief beroep instelt tegen de e-mails van 31 mei 2018 en 3 maart 2020. Appellant betoogt dan ook terecht dat haar administratief beroep niet tegen de beslissing van 3 september 2013 is gericht. Het CBE is in zoverre ten onrechte buiten de omvang van het geding getreden. Het betoog slaagt. 2.4.1. Over het administratief beroep tegen de e-mails van 31 mei 2018 en 3 maart 2020 overweegt het College als volgt. Bij e-mail van 31 mei 2018 heeft de stagecoördinator, Emily Brugman, appellante bericht dat zij heeft uitgezocht of appellante stage mag lopen in de praktijk van haar vader. De stagecoördinator heeft appellante bericht dat het algemene beleid van de Universiteit van Amsterdam is dat een student geen stage mag lopen bij een instelling waar een familielid op dezelfde afdeling werkt en/of de supervisor of (indirect) leidinggevende is. Bij e-mail van 3 maart 2020 heeft de director van de Graduate School of Psychology, E. van Hooft, appellante bericht dat op 10 februari 2020 een gesprek tussen hen heeft plaatsgevonden en dat onder meer is gesproken over het stagebeleid van de Universiteit van Amsterdam, over waarom het lopen van een stage in de praktijk van haar vader niet mogelijk is, welke alternatieve stagemogelijkheden er zijn en hoe de communicatie met de stagecoördinatoren verloopt. Deze mededelingen zijn niet afkomstig van de examinator of van de examencommissie en zijn ook niet namens hen gedaan. Het gaat dus niet om beslissingen in de zin van artikel 7.61, eerste lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek. Dit heeft tot gevolg dat de mededelingen niet zijn aan te merken als een beslissing waartegen administratief beroep kon worden ingesteld. Dit betekent dat het College niet toekomt aan een beoordeling van hetgeen appellante aanvoert over het stagebeleid van de Universiteit van Amsterdam. Indien appellante een beslissing wil over het volgen van een stage in de praktijk van haar vader moet zij een verzoek indienen bij de examencommissie. Indien appellante het vervolgens niet eens is met die beslissing kan zij tegen die beslissing rechtsmiddelen aanwenden. Het College constateert dat de opleiding meerdere keren aan appellante heeft meegedeeld dat zij zich tot de examencommissie moet wenden, onder meer bij e-mail van 14 november 2019. Appellante is toen ook gewezen op de regels van de beroepsprocedure.

Het voorgaande betekent dat het CBE zich terecht onbevoegd heeft verklaard om kennis te nemen van het administratief beroep.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 september 2013 heeft de examencommissie het verzoek van appellante om haar klinische praktijkstage te mogen lopen in de praktijk van haar vader afgewezen.

Bij e-mail van 31 mei 2018 heeft de stagecoördinator aan appellante meegedeeld dat zij heeft uitgezocht wat het beleid is van de universiteit met betrekking tot het lopen van een stage.

Bij e-mail van 3 maart 2020 heeft de heer Van Hooft, director van de Graduate School of Psychology, aan appellante enkele mededelingen gedaan.

Bij beslissing 26 juni 2020 heeft het CBE het volgens hem door appellante tegen de beslissing van 3 september 2013 ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard en zich onbevoegd verklaard voor zover het beroep is gericht tegen de mededeling van de stagecoördinator van 31 mei 2018 en de mededeling van de heer Van Hooft, director van de Graduate School of Psychology, van 3 maart 2020.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Partijen hebben verklaard geen gebruik te willen maken van het recht ter zitting te worden gehoord waarna het College het onderzoek met toepassing van artikel 8:57, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) heeft gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de master Psychologie aan de Universiteit van Amsterdam. In dat kader dient zij een klinische praktijkstage te volgen. Bij beslissing van 3 september 2013 heeft de examencommissie het verzoek van appellante om haar klinische praktijkstage te mogen lopen in de praktijk van haar vader afgewezen. Na verschillende verzoeken van appellante hebben de stagecoördinator Brugman op 31 mei 2018 en de director van de Graduate School of Psychology Van Hooft, op 3 maart 2020, aan appellante verschillende mededelingen gedaan over het stagebeleid.

2.2. Het CBE heeft het administratief beroep van appellante, voor zover gericht tegen de beslissing van 3 september 2013 niet-ontvankelijk verklaard. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat de beslissing van 3 september 2013 op de voorgeschreven wijze bekend is gemaakt en dat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift afliep op 16 oktober 2013. Appellante heeft eerst op 20 maart 2020 een administratief beroepschrift hiertegen ingediend en is derhalve buiten de wettelijke termijn ingediend en ontvangen. De door appellante aangevoerde omstandigheden zijn niet van dien aard dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat zij in verzuim is geweest.

Het CBE heeft zich vervolgens onbevoegd verklaard voor zover het administratief beroep is gericht tegen de mededeling van de stagecoördinator van 31 mei 2018 en de mededeling van de heer Van Hooft, director van de Graduate School of Psychology, van 3 maart 2020. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat appellante verschillende stageverzoeken heeft ingediend en dat die verzoeken zijn afgewezen. Daarbij is aan appellante medegedeeld dat zij de mogelijkheid heeft het verzoek om goedkeuring om haar klinische praktijkstage te mogen lopen in de praktijk van haar vader bij de examencommissie moet indienen. Daarvan heeft appellant volgens het CBE geen gebruik gemaakt. De e-mail van de stagecoördinator van 31 mei 2018 en de e-mail van de heer Van Hooft van 3 maart 2020 kwalificeren niet als een besluit op grond waarvan het CBE volgens artikel 7.61, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) bevoegd is te oordelen.

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Wat betreft de niet-ontvankelijkheid van haar administratief beroep gericht tegen de beslissing van 3 september 2013 betoogt appellante dat haar administratief beroep niet tegen deze beslissing is gericht. Volgens appellante richt het administratief beroep zich tegen de beslissingen van 31 mei 2018 en 3 maart 2020. In dit verband wijst zij erop dat ze nieuwe verzoeken had ingediend die losstaan van het verzoek dat zij in 2013 heeft ingediend. Appellante betoogt voorts dat de communicatie en de procedures vanuit de opleiding niet helder zijn. Zij voert hiertoe aan dat aan haar niet eerder is meegedeeld dat de beslissingen van 31 mei 2018 en 3 maart 2020 niet kwalificeren als een besluit. Deze onduidelijkheid doet appellante vermoeden dat de opleiding geen inhoudelijke discussie met haar wil aangaan over de afwijzing van het mogen volgen van de klinische praktijkstage in de praktijk van haar vader. Appellante is het niet eens met die afwijzing. Volgens haar is de opleiding bevooroordeeld en heeft de opleiding haar misleid en discriminerend gehandeld.

2.4. Het College stelt vast dat appellante in haar administratief beroepschrift niet vermeldt dat zij administratief beroep instelt tegen de beslissing van 3 september 2013. Ook anderszins kan uit het administratief beroepschrift niet worden afgeleid dat zij administratief beroep tegen deze beslissing heeft beoogd in te stellen. Uit het administratief beroepschrift blijkt dat appellante administratief beroep instelt tegen de e-mails van 31 mei 2018 en 3 maart 2020. Appellant betoogt dan ook terecht dat haar administratief beroep niet tegen de beslissing van 3 september 2013 is gericht. Het CBE is in zoverre ten onrechte buiten de omvang van het geding getreden.
Het betoog slaagt.

2.4.1. Over het administratief beroep tegen de e-mails van 31 mei 2018 en 3 maart 2020 overweegt het College als volgt. Bij e-mail van 31 mei 2018 heeft de stagecoördinator, Emily Brugman, appellante bericht dat zij heeft uitgezocht of appellante stage mag lopen in de praktijk van haar vader. De stagecoördinator heeft appellante bericht dat het algemene beleid van de Universiteit van Amsterdam is dat een student geen stage mag lopen bij een instelling waar een familielid op dezelfde afdeling werkt en/of de supervisor of (indirect) leidinggevende is. Bij e-mail van 3 maart 2020 heeft de director van de Graduate School of Psychology, E. van Hooft, appellante bericht dat op 10 februari 2020 een gesprek tussen hen heeft plaatsgevonden en dat onder meer is gesproken over het stagebeleid van de Universiteit van Amsterdam, over waarom het lopen van een stage in de praktijk van haar vader niet mogelijk is, welke alternatieve stagemogelijkheden er zijn en hoe de communicatie met de stagecoördinatoren verloopt. Deze mededelingen zijn niet afkomstig van de examinator of van de examencommissie en zijn ook niet namens hen gedaan. Het gaat dus niet om beslissingen in de zin van artikel 7.61, eerste lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek. Dit heeft tot gevolg dat de mededelingen niet zijn aan te merken als een beslissing waartegen administratief beroep kon worden ingesteld. Dit betekent dat het College niet toekomt aan een beoordeling van hetgeen appellante aanvoert over het stagebeleid van de Universiteit van Amsterdam. Indien appellante een beslissing wil over het volgen van een stage in de praktijk van haar vader moet zij een verzoek indienen bij de examencommissie. Indien appellante het vervolgens niet eens is met die beslissing kan zij tegen die beslissing rechtsmiddelen aanwenden. Het College constateert dat de opleiding meerdere keren aan appellante heeft meegedeeld dat zij zich tot de examencommissie moet wenden, onder meer bij e-mail van 14 november 2019. Appellante is toen ook gewezen op de regels van de beroepsprocedure.

Het voorgaande betekent dat het CBE zich terecht onbevoegd heeft verklaard om kennis te nemen van het administratief beroep.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 26 juli 2020 dient te worden vernietigd voor zover het beroep niet-ontvankelijk is verklaard.

2.6. Niet gebleken is van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen. Het CBE dient wel het door appellante betaalde griffierecht te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond voor zover het administratief beroep niet-ontvankelijk is verklaard;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 26 juni 2020, kenmerk: AC 2004 30411,
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/097.1**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	14 augustus 2020
Partijen	:	verzoekster en de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	corona-crisis COVID-19 decentrale selectie [gewogen] loting onrechtmatig opleidingsplaats overmacht
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81
Uitspraak	:	afwijzing verzoek
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De voorzieningenrechter stelt voorop dat in de bodemprocedure rechtsvragen aan de orde zijn, die zich minder goed lenen voor beantwoording in de onderhavige procedure. De voorzieningenrechter ziet dan ook af van een inhoudelijke beoordeling van het beroep vooruitlopend op de behandeling in de hoofdzaak. De vraag of een voorlopige voorziening moet worden getroffen vooruitlopend op de beoordeling van het beroep door het College, zal de voorzieningenrechter beantwoorden aan de hand van een belangenafweging. 2.4.1. Het belang van verzoekster bij de gevraagde voorziening(en) is helder. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter dient vooralsnog echter meer gewicht te worden toegekend aan het belang van het college van bestuur en de belangen van derden dan aan de belangen van verzoekster. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe dat als gevolg van de corona-crisis een situatie van overmacht is ontstaan aan de zijde van de VU waardoor de tweede ronde van de decentrale selectie geen doorgang heeft kunnen vinden. Het college van bestuur heeft gemotiveerd gesteld dat het niet mogelijk is om op korte termijn alsnog de tweede ronde van de decentrale selectie, bestaande uit het afleggen van toetsen, te organiseren. Het college van bestuur heeft hierbij gemotiveerd toegelicht dat het uitgangspunt van de VU is dat alle kandidaat-studenten op gelijke wijze moeten worden behandeld en dat het niet mogelijk is alle kandidaat-studenten die ook deel uitmaakten van de gewogen loting op hetzelfde moment en onder dezelfde omstandigheden alsnog te toetsen. Ten aanzien van een deel van deze groep geldt dat zij op basis van de loting al tot de opleiding zijn toegelaten, hetgeen thans niet meer kan worden teruggedraaid. De voorzieningenrechter overweegt voorts dat het treffen van de gevraagde voorzieningen er onvermijdelijk toe leidt dat de belangen van derden worden geraakt. Het reserveren van een bewijs van toelating of het voorlopig toelaten van verzoekster tot de opleiding heeft namelijk tot gevolg dat er een plaats minder beschikbaar is voor andere kandidaat-studenten die zich mogelijk in dezelfde situatie als verzoekster bevinden. De voorzieningenrechter acht het niet wenselijk dat verzoekster ten aanzien van deze kandidaat-studenten zou worden bevoordeeld.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 april 2020 heeft de selectiecommissie namens het college van bestuur aan verzoekster het rangnummer 553 toegekend voor de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit.

Bij beslissing van 6 augustus 2020 heeft het college van bestuur het door verzoekster hiertegen gemaakte bezwaar gegrond verklaard, die beslissing vernietigd, maar de rechtsgevolgen ervan in stand gelaten.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep bij het College ingesteld. Tevens heeft zij de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 12 augustus 2020, waar verzoekster, bijgestaan door mr. W. Brussee, advocaat te Den Haag, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, zijn verschenen. Voorts is M. Westerhof-Sinke, voorzitter van de selectiecommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verzoekster heeft zich aangemeld voor de Selectie 2020 van de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit. Bij beslissing van 20 april 2020 heeft de selectiecommissie verzoekster meegedeeld dat haar het rangnummer 553 is toegekend en dat zij geen recht heeft op een opleidingsplaats. Daarbij is aan verzoekster medegedeeld dat het rangnummer tot stand is gekomen op basis van haar resultaten in de eerste ronde en een loting. De selectiecommissie heeft daarbij toegelicht dat de tweede ronde, bestaande uit het volgen van een aantal colleges en het afleggen van toetsen, als gevolg van de corona-crisis is geannuleerd. Daarbij is besloten om geen alternatief voor de toetsen aan te bieden aan de kandidaat-studenten, maar om de ranking van de kandidaat-studenten vast te stellen op grond van de resultaten van de eerste ronde en een alternatieve berekening van de resultaten van de tweede ronde. Die alternatieve berekening houdt in dat twee derde van de beschikbare plaatsgevende rangnummers zijn toegekend aan kandidaten met de hoogste score in de eerste ronde. Voor de resterende plaatsen heeft er een gewogen loting plaatsgevonden tussen alle kandidaat-studenten die track B hebben gevolgd, zoals verzoekster, en met zogeheten z-scores tussen -0,083 en 0,886. Iedere kandidaat kreeg een willekeurig lotnummer tussen 0 en 1 dat vervolgens is gewogen op basis van de z-score en de percentielscore voor het gemiddelde cijfer voor de bètavakken.

2.2. Het college van bestuur heeft de beslissing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Adviescommissie voor de bezwaarschriften decentrale selectie Geneeskunde (hierna: Adviescommissie), gehandhaafd. De Adviescommissie heeft in het advies overwogen dat de door de selectiecommissie gekozen alternatieve selectiemethode in strijd is met het recht en daarmee onrechtmatig. De beslissing van 20 april 2020 om die reden dient te worden vernietigd. Omdat het terugdraaien van de onjuiste selectiemethode verstrekkende consequenties heeft voor een grote groep kandidaat-studenten is het echter aangewezen de uitgegeven rangnummers in stand te laten. Omdat verzoekster hierdoor onevenredig is

benadeeld dient haar aanmelding, voor zover zij niet in aanmerking komt voor plaatsing, komen te vervallen, aldus de Adviescommissie.

2.3. Verzoekster kan zich niet verenigen met de beslissing op bezwaar en heeft hangende het beroep de voorzieningenrechter verzocht de volgende voorzieningen te treffen. Zij heeft allereerst de voorzieningenrechter verzocht om op uiterlijk 14 augustus 2020 de VU de verplichting op te leggen tot het reserveren van een bewijs van toelating voor de bacheloropleiding Geneeskunde voor het studiejaar 2020-2021. Zij heeft de voorzieningenrechter voorts verzocht de VU de opdracht te geven om uiterlijk vóór 1 september 2020 haar in de gelegenheid te stellen door middel van een zorgvuldig en valide onderzoek aan te tonen dat zij aan de kwalitatieve criteria voldoet om te worden toegelaten tot de bacheloropleiding Geneeskunde. Dit onderzoek dient eveneens uiterlijk vóór 1 september 2020 te zijn afgerond en beoordeeld, waarna voorafgaand aan 1 september 2020 moet worden besloten over toelating. Verzoekster heeft ten slotte de voorzieningenrechter verzocht de VU de opdracht te geven om, in het geval het de VU niet lukt om vóór 1 september 2020 een beslissing te nemen, haar gedurende 6 weken na die datum voorlopig tot de opleiding toe te laten. Ter zitting heeft verzoekster dit laatste verzoek uitgebreid tot 6 weken na de te nemen beslissing, zodat daartegen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend.

2.4. De voorzieningenrechter stelt voorop dat in de bodemprocedure rechtsvragen aan de orde zijn, die zich minder goed lenen voor beantwoording in de onderhavige procedure. De voorzieningenrechter ziet dan ook af van een inhoudelijke beoordeling van het beroep vooruitlopend op de behandeling in de hoofdzaak. De vraag of een voorlopige voorziening moet worden getroffen vooruitlopend op de beoordeling van het beroep door het College, zal de voorzieningenrechter beantwoorden aan de hand van een belangenafweging.

2.4.1. Het belang van verzoekster bij de gevraagde voorziening(en) is helder. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter dient vooralsnog echter meer gewicht te worden toegekend aan het belang van het college van bestuur en de belangen van derden dan aan de belangen van verzoekster. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe dat als gevolg van de corona-crisis een situatie van overmacht is ontstaan aan de zijde van de VU waardoor de tweede ronde van de decentrale selectie geen doorgang heeft kunnen vinden. Het college van bestuur heeft gemotiveerd gesteld dat het niet mogelijk is om op korte termijn alsnog de tweede ronde van de decentrale selectie, bestaande uit het afleggen van toetsen, te organiseren. Het college van bestuur heeft hierbij gemotiveerd toegelicht dat het uitgangspunt van de VU is dat alle kandidaat-studenten op gelijke wijze moeten worden behandeld en dat het niet mogelijk is alle kandidaat-studenten die ook deel uitmaakten van de gewogen loting op hetzelfde moment en onder dezelfde omstandigheden alsnog te toetsen. Ten aanzien van een deel van deze groep geldt dat zij op basis van de loting al tot de opleiding zijn toegelaten, hetgeen thans niet meer kan worden teruggedraaid. De voorzieningenrechter overweegt voorts dat het treffen van de gevraagde voorzieningen er onvermijdelijk toe leidt dat de belangen van derden worden geraakt. Het reserveren van een bewijs van toelating of het voorlopig toelaten van verzoekster tot de opleiding heeft namelijk tot gevolg dat er een plaats minder beschikbaar is voor andere kandidaat-studenten die zich mogelijk in dezelfde situatie als verzoekster bevinden. De voorzieningenrechter acht het niet wenselijk dat verzoekster ten aanzien van deze kandidaat-studenten zou worden bevoordeeld.

2.5. Gelet op het vorenstaande bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen. De voorzieningenrechter zal bevorderen dat de bodemprocedure zo spoedig als mogelijk is op zitting van de meervoudige kamer van het College zal worden behandeld.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/097.5**
Rechter(s)	:	Mrs. Borman, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	3 september 2020
Partijen	:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	alternatieve selectiemethode cognitieve toets corona COVID-19 decentrale selectie hardheidsclausule lockdown naplaatsing onbillijkheid van overwegende aard rangnummer rankingnummer Studielink
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs: artikel 4.5 Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs: artikel 4.7 Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs: artikel 4.8 Uitvoeringsregeling Selectie: artikel 13
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***De beoordeling door het College*** 2.3.1. Onder de gegeven omstandigheden heeft verweerder naar het oordeel van het College een terechte beslissing genomen door de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure te laten vervallen. Op 12 maart 2020 zijn in verband met het COVID-19-virus landelijke maatregelen afgekondigd die op dat moment golden tot 31 maart 2020. Die maatregelen hielden in dat mensen moesten thuiswerken indien mogelijk en dat evenementen met meer dan 100 personen werden afgelast. De toetsdag zou worden gehouden op 14 maart 2020 en daaraan zouden meer dan 100 kandidaten deelnemen. Verweerder heeft zich verder op het gemotiveerde standpunt gesteld dat alternatieve toetsing in het kader van de tweede ronde niet mogelijk was. Volgens verweerder zijn de mogelijkheid van het afleggen van de toetsen in kleinere groepjes en de mogelijkheid van het online afnemen van toetsen door middel van een Proctor Exam onderzocht, maar deze alternatieven bleken niet haalbaar. De fysieke afname van de toetsen in kleine groepjes werd vanwege het grote aantal studenten die uit verschillende hoeken van het land moesten komen en vanwege het besmettingsgevaar als een te groot risico beschouwd. Daarbij is van belang dat de intelligente lockdown op 15 maart 2020 is ingegaan. Wat betreft het online afnemen van de toetsen heeft verweerder gesteld enige ervaring te hebben met het afnemen van toetsen door middel van Proctor Exams, maar alleen in kleine groepen en dat is niet altijd vlekkeloos verlopen. Bovendien verkeerden de kandidaten niet allemaal in gelijke omstandigheden indien zij de toets thuis zouden moeten afleggen. Dit standpunt van verweerder is begrijpelijk en niet onredelijk en naar het oordeel van het College mocht verweerder, anders dan appellante betoogt, onder die omstandigheden na de eerste ronde van de selectieprocedure overgaan

tot selectie door de ranking van de kandidaten te bepalen aan de hand van de op dat moment over hen bekende informatie.
2.3.2. Vast staat verder dat verweerder heeft beslist om Methode B te gebruiken om de kandidaten ten opzichte van elkaar te ranken. Reden voor die beslissing is dat Methode A een lotingselement bevat, hetgeen in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Vast staat ook dat verweerder per ongeluk een bestand naar Studielink heeft gestuurd, waarin de rankingnummers op basis van Methode A, dat is de selectiemethode die verweerder uitdrukkelijk niet wilde gebruiken voor de ranking, waren opgenomen. Als gevolg van deze door verweerder erkende fout, heeft een groep kandidaten via Studielink een hoger rankingnummer doorgekregen dan in de persoonlijke toelichting is vermeld. Die situatie deed zich bij appellante niet voor. Het via Studielink aan appellante gecommuniceerde rankingnummer komt overeen met het in de persoonlijke toelichting vermelde rankingnummer.
2.3.3. Ter zitting heeft verweerder verklaard dat appellante, hoewel dat rankingnummer niet aan haar is gecommuniceerd, op grond van Methode B het rankingnummer 535 zou hebben gehad. Ter zitting is verder gebleken dat appellante, uitgaande van zowel het rankingnummer dat via Studielink aan haar is gecommuniceerd (nummer 553), als van het rankingnummer dat is gebaseerd op Methode B (nummer 535) niet direct geplaatst zou zijn voor de opleiding. Ook via naplaatsing zou zij geen toelatingsbewijs voor de opleiding hebben kunnen bemachtigen. Daarvoor zijn de beide rankingnummers te hoog. In zoverre heeft het geen toegevoegde waarde om de beslissing van 20 april 2020 te vernietigen en appellante alsnog het op Methode B gebaseerde rankingnummer toe te kennen. Daarmee onderscheidt de situatie van appellante zich van de situatie in de zaken met nrs. 2020/104.5 en 2020/106.5 (www.cbho.nl). Appellante heeft verder ter zitting van het College toegelicht dat zij niet zozeer een toelatingsbewijs voor de opleiding wenst te bemachtigen, maar dat zij wil bereiken dat verweerder haar alsnog in de gelegenheid stelt om een vervangende toets in het kader van de tweede ronde af te leggen om te laten zien dat zij de kwaliteiten heeft om de opleiding met succes af te ronden.
2.3.4. Verweerder heeft daarover ter zitting van het College toegelicht dat het afleggen van een vervangende toets in de situatie van appellante niet mogelijk is. Daarbij is volgens verweerder van belang dat in de normale situatie de eerste ronde van de selectieprocedure is bedoeld om de geschiktheid van de kandidaten voor de bacheloropleiding Geneeskunde te bepalen. Vervolgens worden de kandidaten, die doorgaan naar de tweede ronde en dus in beginsel geschikt zijn voor de opleiding, in de tweede ronde ten opzichte van elkaar gerankt door middel van het afleggen van toetsen. Omdat in deze bijzondere situatie geen enkele kandidaat de toetsen in de tweede ronde heeft afgelegd en de ranking inmiddels heeft plaatsgevonden, heeft het afleggen van een vervangende toets door appellante volgens verweerder geen toegevoegde waarde. Zij is dan de enige kandidaat die een vervangende toets heeft afgelegd en het is niet mogelijk om haar onder die ongelijke omstandigheden te ranken ten opzichte van andere kandidaten die geen toets hebben afgelegd. Dat geldt, aldus verweerder, ook indien appellante samen met de andere bezwaarmakers in de gelegenheid zou worden gesteld om een

vervangende toets af te leggen. Verweerder heeft aangegeven dat ongeveer 50 kandidaten bezwaar hebben gemaakt. Ook in die situatie heeft de ranking al plaatsgevonden en is het niet mogelijk om die 50 kandidaten, die bezwaar hebben gemaakt die een vervangende toets hebben afgelegd te ranken ten opzichte van de kandidaten die zo'n toets niet hebben afgelegd, aldus verweerder. Gezien het systeem van de decentrale selectie, waarbij een onderlinge ranking tussen kandidaten plaatsvindt en de bijzondere omstandigheden waaronder de selectie dit jaar heeft moeten plaatsvinden, onderschrijft het College dit standpunt van verweerder. Verweerder heeft dan ook terecht geen aanleiding gezien om appellante alsnog in de gelegenheid te stellen een vervangende toets af te leggen, dan wel haar op grond van de in artikel 4.8, zevende lid, van de Regeling aanmelding neergelegde hardheidsclausule een toelatingsbewijs te verstrekken. Verweerder heeft appellante voldoende gecompenseerd door haar aanmelding voor het jaar 2020 te laten vervallen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 april 2020 heeft de selectiecommissie namens verweerder aan appellante het rankingnummer 553 toegekend in het kader van de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit.

Bij beslissing van 6 augustus 2020 heeft verweerder het bezwaar tegen deze beslissing gegrond verklaard, maar de beslissing van 20 april 2020 gehandhaafd. Daarnaast heeft verweerder besloten om, indien het rankingnummer 553 niet tot plaatsing leidt, de aanmelding van appellante voor het jaar 2020 te laten vervallen.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld bij het College.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 augustus 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. W. Brussee, advocaat te Den Haag en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, vergezeld door drs. M.A. Westerhof-Sinke, voorzitter van de selectiecommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Juridisch kader

2.1. Artikel 7.53 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), voor zover van belang, luidt als volgt:
"1. Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. […].

2. Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.
[…].”

Artikel 4.5 van de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs (hierna: de Regeling aanmelding) luidt, voor zover van belang, als volgt:
“1. Een kandidaat kan zich per fixusopleiding in totaal maximaal drie keer aanmelden.
[…].
6. Een kandidaat kan een verzoek bij het instellingsbestuur indienen om zijn aanmelding te laten vervallen, als hij er in dat jaar niet in slaagt te voldoen aan de vooropleidingseisen, bedoeld in artikel 7.24 van de wet, dan wel aan nadere vooropleidingseisen vo-ho, de nadere vooropleidingseisen mbo-hbo of de bijzondere nadere vooropleidingseisen, bedoeld in de artikelen 7.25a en 7.25b van de wet.
7. Het instellingsbestuur laat de aanmelding van een kandidaat vervallen, als de kandidaat voor 1 september bij het instellingsbestuur daartoe een verzoek indient als bedoeld in het zesde lid. Het instellingsbestuur handelt het verzoek voor 1 oktober af.”

Artikel 4.7 van de Regeling aanmelding luidt, voor zover van belang, als volgt:
“ 1. Het instellingsbestuur draagt er zorg voor dat de selectieprocedure uiterlijk 14 april is afgerond.
[…].”

Artikel 4.8 van de Regeling aanmelding luidt, voor zover van belang, als volgt:
“[…].
4. De instelling bericht via Studielink op 15 april de kandidaat over de uitkomst van de selectie voor de opleiding of opleidingen waaraan hij heeft deelgenomen en reikt daarbij tevens een rankingnummer of een bewijs van toelating uit.
[…].
7. In afwijking van het vierde lid verstrekt het instellingsbestuur een bewijs van toelating als het vaststelt dat er sprake is van onbillijkheid van overwegende aard als geen bewijs van toelating wordt verstrekt.
[…].”

De selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde geschiedt aan de hand van het Reglement Selectie en plaatsing (hierna: het Reglement Selectie). Binnen de selectieprocedure wordt een onderscheid gemaakt tussen selectie via Track A en selectie via Track B. Kandidaten die voltijds in hun eindexamenjaar van het VWO zitten op het moment van selectie en het juiste profiel hebben, nemen deel aan Track A. De overige kandidaten nemen deel aan Track B. Van de opleidingsplaatsen is 70% gereserveerd voor kandidaten binnen Track A en 30% voor kandidaten binnen Track B. Voor zowel Track A als Track B geldt dat de selectie plaatsvindt op basis van een aantal in het Reglement Selectie genoemde criteria en dat de selectieprocedure twee rondes kent. De eerste ronde houdt in een selectie aan de hand van de door de kandidaten ingediende inschrijfformulieren en de daarbij behorende bewijsstukken. De tweede ronde van de selectie bestaat uit cognitieve toetsing, waarbij de kandidaten worden getest op studievaardigheden die noodzakelijk zijn om de opleiding Geneeskunde met succes te kunnen volgen.

Bij het Reglement Selectie behoort de Uitvoeringsregeling Selectie en plaatsing (hierna: de Uitvoeringsregeling Selectie). Artikel 13 van de Uitvoeringsregeling Selectie luidt, voor zover van belang, als volgt:
“[…].
2. Als het bezwaar gegrond wordt verklaard en er wordt besloten dat een bewijs van toelating aan de kandidaat wordt verstrekt, geldt dit bewijs van toelating op het studiejaar waarvoor het verzoek tot inschrijving was ingediend.
3. Aan de kandidaat aan wie na een gegrond verklaard bezwaar een bewijs van toelating wordt verstrekt, kan in afwijking van lid 2 een bewijs van toelating voor het opvolgende studiejaar worden uitgereikt indien:

a. er geen bewijzen van toelating meer beschikbaar zijn en komen voor het studiejaar waar het verzoek tot inschrijving op zag;
b. op het bezwaarschrift na de aanvang van het studiejaar, oftewel na 1 september, wordt besloten;
c. de kandidaat zelf verzoekt om een bewijs van toelating voor het opvolgende studiejaar."

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellante heeft de wens om de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit te volgen. Zij heeft zich daarom aangemeld voor de selectieprocedure. Zij heeft deelgenomen aan de selectieprocedure binnen Track B. De eerste ronde van de selectieprocedure heeft zij doorstaan en ze mocht deelnemen aan de tweede ronde. Als gevolg van de situatie in verband met het COVID-19 virus heeft de selectiecommissie echter besloten om de toetsdag in het kader van deze tweede ronde, die op 14 maart 2020 gepland stond, te annuleren. De selectiecommissie heeft vervolgens besloten om geen alternatief voor de toetsen aan te bieden, maar een alternatieve selectiemethode toe te passen. Op basis van die selectiemethode, die een lotingselement bevat, heeft appellante bij beslissing van 20 april 2020 het rankingnummer 553 toegekend gekregen. Omdat zij het niet eens is met het aan haar toegekende rankingnummer heeft zij tegen deze beslissing bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij zijn beslissing van 6 augustus 2020 gegrond verklaard, maar hij heeft het rankingnummer toch gehandhaafd. Daarnaast heeft verweerder besloten om, indien het rankingnummer 553 niet tot plaatsing leidt, de aanmelding van appellante voor het jaar 2020 te laten vervallen.

2.2.1. Uit het dossier en het verhandelde ter zitting van het College is over de gang van zaken tijdens de selectieprocedure verder het volgende naar voren gekomen. Omdat de tweede toetsdag geen doorgang heeft kunnen vinden, heeft de selectiecommissie een selectiemethode ontwikkeld om tot een ranking van de kandidaten te komen op basis van de resultaten uit de eerste ronde. Die selectiemethode hield in dat de meerderheid van de kandidaten direct zou worden geselecteerd op basis van hun hoge score in ronde 1. De overige kandidaten zouden worden gerankt op basis van een gewogen loting, waarbij de score van ronde 1 en de bèta-cijfers zijn betrokken. Deze selectiemethode is, aldus de selectiecommissie, voorgelegd aan de juridische afdeling en akkoord bevonden, omdat in ronde 1 al ten minste twee kwalitatieve selectiecriteria waren toegepast. Aanvankelijk heeft de selectiecommissie daarom beslist om deze selectiemethode (hierna: Methode A) voor de ranking van de kandidaten te gebruiken.

2.2.2. Op enig moment heeft de selectiecommissie echter bericht van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap ontvangen dat Methode A vanwege het lotingselement niet is toegestaan. Daarom heeft de selectiecommissie een alternatieve tweede selectiemethode ontwikkeld. Die selectiemethode houdt in dat de kandidaten worden gerankt op basis van de score in de eerste ronde en de bèta-cijfers. Deze selectiemethode (hierna: Methode B) bevat dus géén lotingselement. Verweerder heeft vervolgens beslist om Methode B te gebruiken voor de ranking van de kandidaten en niet Methode A.

2.2.3. Daarop zijn de rankingnummers, overeenkomstig artikel 4.8, vierde lid, van de Regeling aanmelding, op 15 april 2020 gepubliceerd via Studielink. De selectiecommissie heeft daarna een begin gemaakt met het versturen van de persoonlijke toelichtingen bij de rankingnummers. Omdat kandidaten vervolgens meldden dat het in de persoonlijke toelichting vermelde rankingnummer en het in Studielink gepubliceerde rankingnummer niet met elkaar correspondeerden, is de selectiecommissie gestopt met het versturen van de persoonlijke toelichtingen. Gebleken is dat in Studielink de rankingnummers, waarbij Methode A is gebruikt, zijn gepubliceerd. In de tot dan toe verstuurde persoonlijke toelichtingen stond echter het rankingnummer vermeld, waarbij Methode B is gebruikt. Volgens de selectiecommissie is deze fout ontstaan doordat onder tijdsdruk een verkeerd bestand, waarin de ranking op basis van Methode A was opgenomen, naar Studielink is verzonden.

2.2.4. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat is besloten om de in Studielink gepubliceerde rankingnummers, waarbij Methode A is gebruikt, voor de selectie aan te houden. Verder heeft verweerder een groep van kandidaten die door deze fout volgens hem het meest is gedupeerd alsnog geplaatst voor de

opleiding. Dat is een groep van 50 kandidaten geweest die volgens het rankingnummer op basis van Methode B zeker zou zijn geplaatst voor de opleiding, maar volgens het rankingnummer in Studielink niet. Voor deze kandidaten geldt volgens verweerder dat zij, naar aanleiding van uitlatingen van de selectiecommissie, ervan mochten uitgaan dat zij een opleidingsplaats zouden hebben. De minister heeft toestemming verleend om deze groep van 50 kandidaten alsnog een opleidingsplaats te bieden. Ter zitting is verder gebleken dat deze 50 plaatsen bovenop het normale aantal opleidingsplaatsen komen en dat het daarmee extra opleidingsplaatsen zijn. Het College gaat ervan uit dat de plaatsing van deze groep van 50 kandidaten geen invloed heeft op de reguliere naplaatsing van kandidaten.

2.2.5. Voor de beoordeling van het beroep van appellante is verder van belang dat zij op 15 april 2020 via Studielink het bericht heeft gekregen dat zij rankingnummer 553 toegekend heeft gekregen. Op diezelfde dag heeft zij ook een persoonlijke toelichting via de e-mail ontvangen. In die toelichting staat ook dat haar rankingnummer 553 is. Appellante valt dus niet in de groep van kandidaten die via Studielink een ander rankingnummer gecommuniceerd heeft gekregen dan via de persoonlijke toelichting.

Het beroep van appellante

2.3. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder van 6 augustus 2020. Volgens appellante mocht van verweerder, nu hij heeft erkend dat de beslissing van 20 april 2020 in strijd is met het recht, worden verwacht dat hij haar zoveel mogelijk in de situatie zou brengen, waarin zij zou verkeren indien verweerder niet onrechtmatig zou hebben gehandeld. Dat betekent dat verweerder appellante in de gelegenheid zou moeten stellen om alsnog door middel van een zorgvuldig en valide onderzoek aan te tonen dat zij aan de in ronde 2 te toetsen kwalitatieve criteria voldoet om te worden toegelaten. Een andere mogelijkheid is dat verweerder aan appellante met toepassing van de in artikel 4.8, zevende lid, van de Regeling aanmelding neergelegde hardheidsclausule een bewijs van toelating zou hebben verstrekt. Verweerder heeft de stelling dat het aangewezen is om het rankingnummer in stand te laten, omdat de gevolgen van het terugdraaien van een onjuiste selectiemethode te verstrekkend zijn, niet gemotiveerd. Het geeft geen pas om de verstrekkende gevolgen voor rekening van appellante te laten komen, terwijl verweerder onrechtmatig heeft gehandeld, aldus appellante.

De beoordeling door het College

2.3.1. Onder de gegeven omstandigheden heeft verweerder naar het oordeel van het College een terechte beslissing genomen door de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure te laten vervallen. Op 12 maart 2020 zijn in verband met het COVID-19 virus landelijke maatregelen afgekondigd die op dat moment golden tot 31 maart 2020. Die maatregelen hielden in dat mensen moesten thuiswerken indien mogelijk en dat evenementen met meer dan 100 personen werden afgelast. De toetsdag zou worden gehouden op 14 maart 2020 en daaraan zouden meer dan 100 kandidaten deelnemen. Verweerder heeft zich verder op het gemotiveerde standpunt gesteld dat alternatieve toetsing in het kader van de tweede ronde niet mogelijk was. Volgens verweerder zijn de mogelijkheid van het afleggen van de toetsen in kleinere groepjes en de mogelijkheid van het online afnemen van toetsen door middel van een Proctor Exam onderzocht, maar deze alternatieven bleken niet haalbaar. De fysieke afname van de toetsen in kleine groepjes werd vanwege het grote aantal studenten die uit verschillende hoeken van het land moesten komen en vanwege het besmettingsgevaar als een te groot risico beschouwd. Daarbij is van belang dat de intelligente lockdown op 15 maart 2020 is ingegaan. Wat betreft het online afnemen van de toetsen heeft verweerder gesteld enige ervaring te hebben met het afnemen van toetsen door middel van Proctor Exams, maar alleen in kleine groepen en dat is niet altijd vlekkeloos verlopen. Bovendien verkeerden de kandidaten niet allemaal in gelijke omstandigheden indien zij de toets thuis zouden moeten afleggen. Dit standpunt van verweerder is begrijpelijk en niet onredelijk en naar het oordeel van het College mocht verweerder, anders dan appellante betoogt, onder die omstandigheden na de eerste ronde van de selectieprocedure overgaan tot selectie door de ranking van de kandidaten te bepalen aan de hand van de op dat moment over hen bekende informatie.

2.3.2. Vast staat verder dat verweerder heeft beslist om Methode B te gebruiken om de kandidaten ten opzichte van elkaar te ranken. Reden voor die beslissing is dat Methode A een lotingselement bevat, hetgeen in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Vast staat ook dat verweerder per ongeluk een bestand naar Studielink heeft gestuurd, waarin de rankingnummers op basis van Methode A, dat is de selectiemethode die verweerder uitdrukkelijk niet wilde gebruiken voor de ranking, waren opgenomen. Als gevolg van deze door verweerder erkende fout, heeft een groep kandidaten via Studielink een hoger rankingnummer doorgekregen dan in de persoonlijke toelichting is vermeld. Die situatie deed zich bij appellante niet voor. Het via Studielink aan appellante gecommuniceerde rankingnummer komt overeen met het in de persoonlijke toelichting vermelde rankingnummer.

2.3.3. Ter zitting heeft verweerder verklaard dat appellante, hoewel dat rankingnummer niet aan haar is gecommuniceerd, op grond van Methode B het rankingnummer 535 zou hebben gehad. Ter zitting is verder gebleken dat appellante, uitgaande van zowel het rankingnummer dat via Studielink aan haar is gecommuniceerd (nummer 553), als van het rankingnummer dat is gebaseerd op Methode B (nummer 535) niet direct geplaatst zou zijn voor de opleiding. Ook via naplaatsing zou zij geen toelatingsbewijs voor de opleiding hebben kunnen bemachtigen. Daarvoor zijn de beide rankingnummers te hoog. In zoverre heeft het geen toegevoegde waarde om de beslissing van 20 april 2020 te vernietigen en appellante alsnog het op Methode B gebaseerde rankingnummer toe te kennen. Daarmee onderscheidt de situatie van appellante zich van de situatie in de zaken met nrs. 2020/104.5 en 2020/106.5 (www.cbho.nl). Appellante heeft verder ter zitting van het College toegelicht dat zij niet zozeer een toelatingsbewijs voor de opleiding wenst te bemachtigen, maar dat zij wil bereiken dat verweerder haar alsnog in de gelegenheid stelt om een vervangende toets in het kader van de tweede ronde af te leggen om te laten zien dat zij de kwaliteiten heeft om de opleiding met succes af te ronden.

2.3.4. Verweerder heeft daarover ter zitting van het College toegelicht dat het afleggen van een vervangende toets in de situatie van appellante niet mogelijk is. Daarbij is volgens verweerder van belang dat in de normale situatie de eerste ronde van de selectieprocedure is bedoeld om de geschiktheid van de kandidaten voor de bacheloropleiding Geneeskunde te bepalen. Vervolgens worden de kandidaten, die doorgaan naar de tweede ronde en dus in beginsel geschikt zijn voor de opleiding, in de tweede ronde ten opzichte van elkaar gerankt door middel van het afleggen van toetsen. Omdat in deze bijzondere situatie geen enkele kandidaat de toetsen in de tweede ronde heeft afgelegd en de ranking inmiddels heeft plaatsgevonden, heeft het afleggen van een vervangende toets door appellante volgens verweerder geen toegevoegde waarde. Zij is dan de enige kandidaat die een vervangende toets heeft afgelegd en het is niet mogelijk om haar onder die ongelijke omstandigheden te ranken ten opzichte van andere kandidaten die geen toets hebben afgelegd. Dat geldt, aldus verweerder, ook indien appellante samen met de andere bezwaarmakers in de gelegenheid zou worden gesteld om een vervangende toets af te leggen. Verweerder heeft aangegeven dat ongeveer 50 kandidaten bezwaar hebben gemaakt. Ook in die situatie heeft de ranking al plaatsgevonden en is het niet mogelijk om die 50 kandidaten, die bezwaar hebben gemaakt die een vervangende toets hebben afgelegd te ranken ten opzichte van de kandidaten die zo'n toets niet hebben afgelegd, aldus verweerder. Gezien het systeem van de decentrale selectie, waarbij een onderlinge ranking tussen kandidaten plaatsvindt en de bijzondere omstandigheden waaronder de selectie dit jaar heeft moeten plaatsvinden, onderschrijft het College dit standpunt van verweerder. Verweerder heeft dan ook terecht geen aanleiding gezien om appellante alsnog in de gelegenheid te stellen een vervangende toets af te leggen, dan wel haar op grond van de in artikel 4.8, zevende lid, van de Regeling aanmelding neergelegde hardheidsclausule een toelatingsbewijs te verstrekken. Verweerder heeft appellante voldoende gecompenseerd door haar aanmelding voor het jaar 2020 te laten vervallen.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/098.5**
Rechter(s)	:	mr. Troostwijk
Datum uitspraak	:	3 september 2020
Partijen	:	appellante en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	decentrale selectie Route A Route B 'z-score'
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend. 2.4.2. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing op bezwaar niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. In de Handleiding Deelnameformulier en de brochure over de decentrale selectie bij de Erasmus Universiteit is opgenomen dat Route A uitsluitend toegankelijk is voor eindexamenkandidaten vwo die in mei van het deelnamejaar voor de eerste keer meedoen aan het volledig centraal schriftelijk vwo eindexamen in het profiel Natuur en Gezondheid plus natuurkunde of het profiel Natuur en Techniek plus biologie, en die niet eerder hebben deelgenomen aan de selectieprocedure in Rotterdam. Kandidaten die route A volgen worden in 2020 beoordeeld op drie criteria, te weten het deelnameformulier waarop onderscheidende vaardigheden en motivatie worden aangegeven, het 5 VWO eindrapport en het onderdeel toetsen. Appellante was ervan op de hoogte dat zij in Route A zou worden ingedeeld. Zoals onder 2.4.1. is overwogen, kom het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toe. Het College van bestuur heeft ter zitting toegelicht dat een indeling in Route A en Route B is gemaakt, omdat er ook kandidaat-studenten zijn die niet in het betreffende deelnamejaar hebben meegedaan aan het centraal schriftelijk vwo eindexamen. Niet is gebleken dat deze indeling ertoe leidt dat de kansen van kandidaat-studenten in Route A wordt verminderd. Het College ziet dan ook geen grond voor het oordeel dat kandidaat-studenten die Route B volgen zouden worden bevoordeeld ten aanzien van kandidaat-studenten die Route A volgen. Over de stelling van appellante dat mogelijk meerdere fouten zijn gemaakt bij de berekening van de scores van het deelnameformulier overweegt het College dat het College van bestuur ter zitting gemotiveerd heeft gesteld dat de selectiecommissie nogmaals naar het deelnameformulier heeft gekeken, maar dat er geen verdere fouten zijn ontdekt. Het College ziet geen aanleiding te twijfelen aan de uitleg van het College van bestuur. Wat betreft de stelling van appellante dat zij de indruk heeft dat kandidaat-studenten die een arts in de familie hebben bij de decentrale selectie worden bevoordeeld, overweegt het College als volgt. Het College van bestuur heeft ter zitting gemotiveerd uiteengezet dat het al dan niet hebben van een arts in de familie geen criterium is dat een rol

speelt bij de decentrale selectie. De voor het College van bestuur gehanteerde criteria zijn uitputtend opgenomen in de Handleiding Deelnameformulier en de brochure Geneeskunde. Het al dan niet hebben van een arts in de familie is daarin niet als criterium opgenomen. Het College van bestuur heeft voorts ter zitting inzichtelijk gemaakt dat kandidaat-studenten eerst na afronding van de decentrale selectie een e-mail hebben ontvangen, waarin hen is verzocht vrijwillig deel te nemen aan een enquête, opgesteld door een promovendus die onafhankelijk van de selectiecommissie en de Erasmus Universiteit onderzoek verricht naar kandidaat-studenten. Doel van het onderzoek is om bij alle opleidingen Geneeskunde te onderzoeken of er enig verband is tussen de achtergrond van de kandidaat-student en de wijze waarop deze scoort bij de decentrale selectie. In dat kader is onder meer gevraagd of de kandidaat-student een arts in de familie heeft. Het College van bestuur heeft voorts gemotiveerd uiteengezet dat de deelname aan de enquête in zoverre anoniem is dat de selectiecommissie op geen enkele wijze tijdens de decentrale selectie via de enquête inzicht kan krijgen in de achtergronden van de kandidaat-studenten. De stelling van appellante dat kandidaat-studenten die een arts in de familie hebben bij de decentrale selectie worden bevoordeeld, mist, gelet op het voorgaande, feitelijke grondslag. De conclusie is dat de toekenning aan appellante van het rangnummer 496 in stand blijft. Dit betekent overigens niet, zoals door het College van bestuur ter zitting is toegelicht, dat appellante niet geschikt is voor de opleiding, maar dat er andere kandidaat-studenten zijn die een nog hogere score dan appellante hebben behaald.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 heeft de coördinator decentrale selectie namens de decaan aan appellante het rangnummer 496 toegekend voor de selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam.

Bij beslissing van 30 juni 2020 heeft het college van bestuur het door appellante hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 augustus 2020, waar appellante, bijgestaan door [naam 2] en [naam 3] en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.B.G. Rijnders, zijn verschenen. Namens de selectiecommissie is K.M. Stegers-Jager verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft zich aangemeld voor de decentrale selectie 2020-2021 van de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Bij beslissing van 15 april 2020 heeft de coördinator decentrale selectie namens de decaan aan appellante het rangnummer 496 toegekend voor de selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam.

2.2. Het College van bestuur heeft de beslissing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, gehandhaafd. De Geschillenadviescommissie heeft allereerst uiteengezet hoe de selectieprocedure voor de bacheloropleiding Geneeskunde werkt. Een kandidaat-student bij de decentrale selectie kan route A of route B doorlopen. Route A is uitsluitend toegankelijk voor eindexamenkandidaten vwo die in mei van het deelnamejaar voor de eerste keer meedoen aan het volledig centraal schriftelijk vwo eindexamen in het profiel Natuur en Gezondheid plus natuurkunde of het profiel Natuur en Techniek plus biologie, en die niet eerder hebben deelgenomen aan de selectieprocedure in Rotterdam. Kandidaten die route A volgen worden in 2020 beoordeeld op drie criteria, te weten het deelnameformulier waarop onderscheidende vaardigheden en motivatie worden aangegeven, het 5 VWO eindrapport en toetsen. Kandidaten die niet voldoen aan de eisen van route A dienen route B te volgen. Zij worden getoetst op twee criteria, te weten het deelnameformulier waarop onderscheidende vaardigheden en motivatie worden vermeld en toetsen. Om vergelijking tussen kandidaten mogelijk te maken wordt elk van deze scores genormaliseerd tot een zogeheten 'z-score'. Een z-score van nul betekent dat de kandidaat-student gemiddeld heeft gescoord. Een negatieve z-score betekent lager dan gemiddeld en een positieve z-score betekent hoger dan gemiddeld. Alle z-scores (5-vwo-cijfers, deelnameformulier en toetsen) worden even zwaar gewogen. Hieruit vloeit een rangnummer voort.

De Geschillenadviescommissie heeft vastgesteld dat appellante bij de decentrale selectie route A heeft gevolgd, dat zij voor haar deelnameformulier de score 1,13 heeft behaald, voor haar Vwo-cijfers de score -1,07 en voor toetsen 0,17. De Geschillenadviescommissie heeft vervolgens vastgesteld dat appellante als gevolg van een administratieve fout ten onrechte een hogere score heeft gekregen voor het deelnameformulier hetgeen in haar voordeel is. De Geschillenadviescommissie heeft vervolgens overwogen dat het beroep op het gelijkheidsbeginsel geen doel treft. Verder heeft de Geschillenadviescommissie overwogen dat de regel dat kandidaat-studenten slechts eenmaal mogen deelnamen aan de decentrale selectie vooraf bekend is gemaakt. Appellante kon daarvan op de hoogte zijn. Er zijn geen feiten of omstandigheden gebleken op basis waarvan zou moeten worden geconcludeerd dat het vastgestelde rangnummer van appellante niet in stand zou kunnen blijven, aldus de Geschillenadviescommissie.

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing op bezwaar. Zij is het niet eens met de wijze waarop de decentrale selectie bij de Erasmus Universiteit Rotterdam is vormgegeven. Zij voert aan dat bij de decentrale selectie ten onrechte een onderscheid wordt gemaakt door kandidaat-studenten in te delen in een Route A en Route B. Volgens appellante heeft dit onderscheid grote gevolgen voor haar. Zij wijst erop dat bij Route A Vwo-cijfers wel worden meegerekend, maar bij kandidaat-studenten die Route B volgen niet. Nu haar Vwo-cijfers relatief laag zijn, terwijl zij hoog scoorde op de onderdelen motivatie en toetsen wordt zij ernstig benadeeld. Het is volgens haar niet eerlijk dat bij kandidaat-studenten die Route B volgen de Vwo-cijfers niet meetellen. In dat verband wijst zij erop dat zij een kandidaat-student kent die Route B heeft gevolgd en die wel is toegelaten tot de opleiding. Weliswaar was ze vooraf op de hoogte van het onderscheid tussen Route A en Route B, maar zij had niet verwacht dat haar cijfers relatief slecht waren. Appellante voert verder aan dat het feit dat een onjuiste score is toegekend aan haar deelnameformulier doet vermoeden dat er wellicht meer fouten zijn gemaakt. Verder voert appellante aan dat zij de indruk

heeft dat kandidaat-studenten die een arts in de familie hebben bij de decentrale selectie worden bevoordeeld.

2.4. Artikel 7.53, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […] “

2.4.1 Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

2.4.2. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing op bezwaar niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. In de Handleiding Deelnameformulier en de brochure over de decentrale selectie bij de Erasmus Universiteit is opgenomen dat Route A uitsluitend toegankelijk is voor eindexamenkandidaten vwo die in mei van het deelnamejaar voor de eerste keer meedoen aan het volledig centraal schriftelijk vwo eindexamen in het profiel Natuur en Gezondheid plus natuurkunde of het profiel Natuur en Techniek plus biologie, en die niet eerder hebben deelgenomen aan de selectieprocedure in Rotterdam. Kandidaten die route A volgen worden in 2020 beoordeeld op drie criteria, te weten het deelnameformulier waarop onderscheidende vaardigheden en motivatie worden aangegeven, het 5 VWO eindrapport en het onderdeel toetsen. Appellante was ervan op de hoogte dat zij in Route A zou worden ingedeeld. Zoals onder 2.4.1. is overwogen, kom het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toe. Het College van bestuur heeft ter zitting toegelicht dat een indeling in Route A en Route B is gemaakt, omdat er ook kandidaat-studenten zijn die niet in het betreffende deelnamejaar hebben meegedaan aan het centraal schriftelijk vwo eindexamen. Niet is gebleken dat deze indeling ertoe leidt dat de kansen van kandidaat-studenten in Route A wordt verminderd. Het College ziet dan ook geen grond voor het oordeel dat kandidaat-studenten die Route B volgen zouden worden bevoordeeld ten aanzien van kandidaat-studenten die Route A volgen.
Over de stelling van appellante dat mogelijk meerdere fouten zijn gemaakt bij de berekening van de scores van het deelnameformulier overweegt het College dat het College van bestuur ter zitting gemotiveerd heeft gesteld dat de selectiecommissie nogmaals naar het deelnameformulier heeft gekeken, maar dat er geen verdere fouten zijn ontdekt. Het College ziet geen aanleiding te twijfelen aan de uitleg van het College van bestuur.
Wat betreft de stelling van appellante dat zij de indruk heeft dat kandidaat-studenten die een arts in de familie hebben bij de decentrale selectie worden bevoordeeld, overweegt het College als volgt. Het College van bestuur heeft ter zitting gemotiveerd uiteengezet dat het al dan niet hebben van een arts in de familie geen criterium is dat een rol speelt bij de decentrale selectie. De voor het College van bestuur gehanteerde criteria zijn uitputtend opgenomen in de Handleiding Deelnameformulier en de brochure Geneeskunde. Het al dan niet hebben van een arts in de familie is daarin niet als criterium opgenomen. Het College van bestuur heeft voorts ter zitting inzichtelijk gemaakt dat kandidaat-studenten eerst na afronding van de decentrale selectie een e-mail hebben ontvangen, waarin hen is verzocht vrijwillig deel te nemen aan een enquête, opgesteld door een promovendus die onafhankelijk van de selectiecommissie en de Erasmus

Universiteit onderzoek verricht naar kandidaat-studenten. Doel van het onderzoek is om bij alle opleidingen Geneeskunde te onderzoeken of er enig verband is tussen de achtergrond van de kandidaat-student en de wijze waarop deze scoort bij de decentrale selectie. In dat kader is onder meer gevraagd of de kandidaat-student een arts in de familie heeft. Het College van bestuur heeft voorts gemotiveerd uiteengezet dat de deelname aan de enquête in zoverre anoniem is dat de selectiecommissie op geen enkele wijze tijdens de decentrale selectie via de enquête inzicht kan krijgen in de achtergronden van de kandidaat-studenten. De stelling van appellante dat kandidaat-studenten die een arts in de familie hebben bij de decentrale selectie worden bevoordeeld, mist, gelet op het voorgaande, feitelijke grondslag.
De conclusie is dat de toekenning aan appellante van het rangnummer 496 in stand blijft. Dit betekent overigens niet, zoals door het College van bestuur ter zitting is toegelicht, dat appellante niet geschikt is voor de opleiding, maar dat er andere kandidaat-studenten zijn die een nog hogere score dan appellante hebben behaald.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/099.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	16 september 2020
Partijen	:	appellant en de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	corona uitbraak COVID-19 decentrale selectie lotingselement naplaatsing (minnelijke) schikking toetsdag
Artikelen	:	WHW: artikel 7.63a, derde lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie op haar zitting van 9 juli 2020 is nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is en dat dit niet het geval bleek. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de geschillenadviescommissie op onjuiste wijze invulling heeft gegeven aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. In zoverre faalt het betoog. 2.5. In de hiervoor in 2.1 vermelde uitspraken van 3 september 2020 heeft het College overwogen dat verweerder een terechte beslissing heeft genomen door de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure te laten vervallen. Verder heeft het College overwogen dat het standpunt van verweerder, dat alternatieve toetsing in het kader van de tweede ronde niet mogelijk was, begrijpelijk en niet onredelijk is, en dat verweerder na de eerste ronde van de selectieprocedure mocht overgaan tot selectie door de ranking van de kandidaten te bepalen aan de hand van de op dat moment over hen bekende informatie. Voorts heeft het College in de uitspraak van 3 september 2020 in zaak nr. 2020/097.5 het standpunt van verweerder onderschreven dat het afleggen van een vervangende toets onder de gegeven omstandigheden niet mogelijk is en dat het laten vervallen van de aanmelding voor het jaar 2020 voldoende compensatie is. Het College ziet geen aanleiding om het geval van appellant anders te oordelen. Ook in zoverre faalt het betoog. 2.6. Ter zitting van het College is gebleken dat appellant op basis van het hem toegekende, door Methode A gegenereerde nummer 476, noch op basis van het door Methode B gegenereerde nummer 468 direct voor de opleiding zou zijn geplaatst. Ook via naplaatsing zou hij geen toelatingsbewijs voor de opleiding hebben kunnen bemachtigen. Daarvoor zijn de beide rankingnummers te hoog. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat naplaatsingen hebben plaatsgevonden tot en met nummer 431 op grond van Methode A en, naar aanleiding van de uitspraken van het College van 3 september 2020, tot en met een nummer onder 400 op grond van Methode B. Inmiddels zijn alle plaatsen vergeven. In zoverre heeft het geen toegevoegde waarde om de beslissing van 20 april 2020 te vernietigen en appellant alsnog het op Methode B gebaseerde rankingnummer toe te kennen. Daarmee onderscheidt de situatie van appellant zich van de situatie in de zaken met nrs. 2020/104.5 en 2020/106.5. Appellant kan verder geen aanspraak maken op één van

de 50 extra plaatsen die de minister heeft toegekend, omdat, zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, die extra plaatsen alleen bedoeld zijn voor kandidaten aan wie de selectiecommissie heeft medegedeeld dat zij op grond van Methode B direct zijn geplaatst, terwijl zij op grond van Methode A niet voor directe plaatsing in aanmerking kwamen. Appellant kan ten slotte niet worden gevolgd in zijn ter zitting van het College naar voren gebrachte betoog dat het op basis van Methode B gegenereerde nummer is beïnvloed door de onjuist gebleken Methode A en dat voor die beïnvloeding zou moeten worden gecorrigeerd. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, gaat het om twee afzonderlijke rankings van steeds alle kandidaten en is van beïnvloeding van Methode B door Methode A geen sprake.
Ook in zoverre faalt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 april 2020 heeft de selectiecommissie namens verweerder aan appellant het rankingnummer 476 toegekend in het kader van de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit.

Bij beslissing van 6 augustus 2020 heeft verweerder het bezwaar tegen deze beslissing gegrond verklaard, maar de beslissing van 20 april 2020 gehandhaafd. Daarnaast heeft verweerder besloten om, indien het rankingnummer 476 niet tot plaatsing leidt, de aanmelding van appellant voor het jaar 2020 te laten vervallen.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld bij het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 september 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, vergezeld van mr. drs. A.E.M. Boogerman, lid van de selectiecommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De in het voorjaar van 2020 gehouden decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit voor het studiejaar 2020-2021 is beïnvloed door de corona-uitbraak in Nederland en de in verband daarmee door de overheid genomen maatregelen, waardoor verweerder de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure heeft laten vervallen. Verder is de selectie beïnvloed door de aanvankelijke keuze, ter vervanging van de toetsdag, voor een ranking aan de hand van de al over de kandidaten bekende informatie door een methode met een lotingselement (hierna: Methode A) en de daaropvolgende keuze voor een vervangende methode zonder lotingselement (hierna: Methode B), de abusievelijke bekendmaking via Studielink van door Methode A in plaats van door

Methode B gegenereerde rankingnummers en de daarop volgende mededeling van de selectiecommissie aan een aantal kandidaten dat zij op basis van de door Methode B gegenereerde rankingnummers voor de opleiding zijn geplaatst. Voor een uitgebreide weergave van de gang van zaken bij de selectie en de toepasselijke wet- en regelgeving, wordt verwezen naar de uitspraken van het College van 3 september 2020 in zaken nrs. 2020/097.5, 2020/104.5 en 2020/106.5 (www.cbho.nl).
Appellant is bij de beslissing van 20 april 2020 het rankingnummer 476 toegekend. Dit nummer is gebaseerd op Methode A en was hem op 15 april 2020 ook al via Studielink bekend gemaakt. Op basis van Methode B zou appellant het nummer 468 zijn toegekend.

2.2. Appellant betoogt dat de geschillenadviescommissie ten onrechte niet serieus is nagegaan of een schikking mogelijk was. Verder betoogt appellant, mede onder verwijzing naar zijn bezwaarschrift, dat de selectieprocedure onvolledig is geweest, dat er geen belang bestond om de procedure aan te passen, dat de aanpassing van de procedure onzorgvuldig was en dat de gevolgen van het toegekende rangnummer onevenredig zijn. Appellant voert aan dat verweerder niet heeft onderbouwd dat een alternatief voor de gekozen aanpassing van de procedure niet mogelijk was. Hij wijst er hierbij op dat met een keuze gewacht kon worden tot 15 juni 2020. Verder voert hij aan dat de selectie opnieuw zou moeten plaatsvinden, omdat de keuze voor Methode A is verlaten. Voorts voert hij aan dat verweerder 50 kandidaten heeft geplaatst op basis van door Methode B gegenereerde rankingnummers en hij even zwaar wordt benadeeld als zij, in het geval hun plaatsing zou worden ingetrokken. Volgens hem had verweerder, in het licht van de door de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (hierna: de minister) toegekende 50 extra plaatsen, de kandidaten die terecht bezwaar tegen hun rangnummer hebben gemaakt, zoals appellant, moeten plaatsen en heeft verweerder ten onrechte geen onderzoek heeft gedaan naar het aantal bezwaarmakers.

2.3. Artikel 7.63a, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: “De geschillenadviescommissie gaat na of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.”

2.4. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie op haar zitting van 9 juli 2020 is nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is en dat dit niet het geval bleek. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de geschillenadviescommissie op onjuiste wijze invulling heeft gegeven aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting.
In zoverre faalt het betoog.

2.5. In de hiervoor in 2.1 vermelde uitspraken van 3 september 2020 heeft het College overwogen dat verweerder een terechte beslissing heeft genomen door de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure te laten vervallen. Verder heeft het College overwogen dat het standpunt van verweerder, dat alternatieve toetsing in het kader van de tweede ronde niet mogelijk was, begrijpelijk en niet onredelijk is, en dat verweerder na de eerste ronde van de selectieprocedure mocht overgaan tot selectie door de ranking van de kandidaten te bepalen aan de hand van de op dat moment over hen bekende informatie. Voorts heeft het College in de uitspraak van 3 september 2020 in zaak nr. 2020/097.5 het standpunt van verweerder onderschreven dat het afleggen van een vervangende toets onder de gegeven omstandigheden niet mogelijk is en dat het laten vervallen van de aanmelding voor het jaar 2020 voldoende compensatie is. Het College ziet geen aanleiding om het geval van appellant anders te oordelen. Ook in zoverre faalt het betoog.

2.6. Ter zitting van het College is gebleken dat appellant op basis van het hem toegekende, door Methode A gegenereerde nummer 476, noch op basis van het door Methode B gegenereerde nummer 468 direct voor de opleiding zou zijn geplaatst. Ook via naplaatsing zou hij geen toelatingsbewijs voor de opleiding hebben kunnen bemachtigen. Daarvoor zijn de beide rankingnummers te hoog. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat naplaatsingen hebben plaatsgevonden tot en met nummer 431 op grond van Methode A en, naar aanleiding van de uitspraken van het College van 3 september 2020, tot en met een nummer onder 400 op grond van Methode B. Inmiddels zijn alle plaatsen vergeven. In zoverre heeft het geen toegevoegde waarde om de beslissing van 20 april 2020 te vernietigen en appellant alsnog het op Methode B gebaseerde rankingnummer toe te kennen. Daarmee onderscheidt de situatie van

appellant zich van de situatie in de zaken met nrs. 2020/104.5 en 2020/106.5. Appellant kan verder geen aanspraak maken op één van de 50 extra plaatsen die de minister heeft toegekend, omdat, zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, die extra plaatsen alleen bedoeld zijn voor kandidaten aan wie de selectiecommissie heeft medegedeeld dat zij op grond van Methode B direct zijn geplaatst, terwijl zij op grond van Methode A niet voor directe plaatsing in aanmerking kwamen. Appellant kan ten slotte niet worden gevolgd in zijn ter zitting van het College naar voren gebrachte betoog dat het op basis van Methode B gegenereerde nummer is beïnvloed door de onjuist gebleken Methode A en dat voor die beïnvloeding zou moeten worden gecorrigeerd. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, gaat het om twee afzonderlijke rankings van steeds alle kandidaten en is van beïnvloeding van Methode B door Methode A geen sprake.
Ook in zoverre faalt het betoog.

2.7. Het beroep is ongegrond.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/101**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak	:	2 december 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	beleid disproportioneel fraude sanctie toetscommissie uitsluiting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b tweede lid OER: artikel 4.6 OER: artikel 4.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Fraude?* 2.5. Het College stelt vast dat het CBE heeft toegelicht dat het feitelijk onmogelijk is dat de door appellant gegeven antwoorden zijn eigen antwoorden zijn, omdat deze antwoorden op geen enkele manier te herleiden zijn uit de gegevens in de vraag uit zijn versie van het tentamen. Daarbij heeft het CBE van belang geacht dat het door appellant gegeven antwoord op onderdelen 1 en 3 van opgave 25 wel het juiste antwoord is in de versie van het tentamen van zijn broer gestelde vraag. Het door appellant op onderdelen 2 en 4 van opgave 25 gegeven antwoord komt overeen met het antwoord in het tentamen van zijn broer, maar is voor beide versies het onjuiste antwoord. In een verklaring van 9 juni 2020 heeft de voorzitter van de toetscommissie uiteengezet dat in het tentamen van appellant werd gevraagd naar gegevens uit specifieke cellen uit een tabel en dat in het tentamen van zijn broer een soortgelijke tabel met andere gegevens was opgenomen. Er is een dusdanig verschil tussen de gegevens in beide toetsen, dat het onmogelijk is dat appellant de door hem ingevulde antwoorden heeft gegeven op basis van de in zijn eigen toets opgenomen gegevens, terwijl deze antwoorden wel passen bij de in de toets van zijn broer opgenomen gegevens. Onder deze omstandigheden is het CBE terecht tot het oordeel gekomen dat de overeenkomsten tussen het antwoord van appellant en zijn broer te groot zijn om op toeval te berusten. Dat alleen bij opgave 25 een overeenkomst met het antwoord van zijn broer is geconstateerd en dat de antwoorden, anders dan het CBE stelt, niet volledig letterlijk overeenkomen, maakt dat niet anders. Het CBE mocht zich, in navolging van de examencommissie, daarom op het standpunt stellen dat sprake is van fraude. *Proportionaliteit* 2.6. Het CBE heeft toegelicht dat weliswaar geen beleid op schrift is gesteld, maar wel een bestendige praktijk door de examencommissie wordt gevolgd waarbij bij een eerste sanctie wegens fraude een uitsluiting volgt van het recht op het afleggen van tentamens voor een heel blok. Bij die praktijk is in geval van appellant aangesloten, aldus het CBE. Gezien het feit dat er fraude is geconstateerd in (slechts) één vraag van het tentamen, is de sanctie in het geval van appellant echter gematigd. Hij is in de gelegenheid gesteld om de propedeusevakken Thema 4 Engineering en Statistiek te behalen en hij mocht ook deelnemen aan de herkansingen in blok 5, aldus het CBE.

Het College merkt op dat uit de WHW en OER volgt dat de examencommissie in geval van fraude in beginsel de bevoegdheid heeft om een student voor een heel jaar van het deelnemen aan tentamens uit te sluiten. Het College merkt verder op dat er op zichzelf geen verplichting is om beleid op schrift te stellen voor de aanwending van de bevoegdheid tot het opleggen van een sanctie wegens fraude. Het College stelt verder vast dat in dit geval is aangesloten bij de bestendige praktijk, waarbij, ten voordele van appellant, de sanctie is gematigd. Het College is van oordeel dat, mede gezien deze matiging van de sanctie, de opgelegde sanctie proportioneel is. Het CBE heeft toegelicht dat het vermoeden van appellant dat hij zwaarder is gestraft dan normaal omdat hij het tentamen (vanwege de situatie omtrent het corona-virus) thuis moest maken niet terecht is en dat de opgelegde sanctie in overeenstemming is met het al langere tijd door de examencommissie gevoerde beleid. Voor zover appellant betoogt dat hij wat betreft sanctionering anders is behandeld dan zijn broer, omdat zijn broer slechts een waarschuwing heeft gekregen, heeft het CBE toegelicht dat zijn broer een ander feit wordt aangerekend, te weten het ter beschikking stellen van zijn antwoorden, en dat daarop een andere bewijslast en een ander sanctiebeleid van toepassing is. Van omstandigheden die tot verdere matiging hadden moeten leiden, is niet gebleken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 mei 2020 heeft de examencommissie van de opleiding Aviation besloten dat het door appellant gemaakte tentamen van de onderwijseenheid M&S2 niet wordt beoordeeld en de aantekening Fraude (FR) voor de onderwijseenheid M&S2 in het studentinformatiesysteem SIS (hierna: SIS) wordt opgenomen. Daarnaast wordt appellant het recht ontnomen deel te nemen aan de tentamens die plaatsvinden in blok 4, met uitzondering van de propedeusevakken Thema 4 Engineering en Statistiek en de herkansingen in blok 5.

Bij beslissing van 15 juli 2020 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 november 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft op 7 april 2020 een online tentamen voor de bovengenoemde onderwijseenheid afgelegd. De examinator heeft op 16 april 2020 bij de examencommissie melding gemaakt van een vermoeden van fraude.
Bij beslissing van 20 mei 2020 heeft de examencommissie geconcludeerd dat sprake is van fraude. De examencommissie heeft vastgesteld dat het door appellant bij opgave 25 van zijn tentamen gegeven antwoord hetzelfde is als het door zijn tweelingbroer gegeven antwoord, die echter een andere versie van het tentamen, waaronder een andere vraag 25, had gemaakt. Volgens de examencommissie zijn de door appellant gegeven antwoorden op geen enkele manier te herleiden uit de tabellen in zijn versie van het tentamen, maar passen deze wel bij de examenversie van zijn broer. Naar het oordeel van de examencommissie is het daarom onmogelijk dat dit antwoord van appellant zelf afkomstig is geweest. Daarom heeft de examencommissie geconcludeerd dat sprake is van fraude als bedoeld in artikel 4.6, eerste lid, aanhef en onder b, van de toepasselijke Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de OER). De examencommissie heeft het tentamen ongeldig verklaard, er is een aantekening Fraude in het SIS opgenomen en appellant is uitgesloten van deelname aan de tentamens van blok 4 van studiejaar 2019-2020. De examencommissie heeft overigens een uitzondering gemaakt voor de propedeusevakken Thema 4 Engineering en Statistiek en de herkansingen in blok 5, om appellant de gelegenheid te geven zijn propedeuse te halen. Ook mocht hij deelnemen aan de herkansingen in blok 5.
Bij de thans bestreden beslissing van 15 juli 2020 heeft het CBE het standpunt van de examencommissie in administratief beroep in stand gelaten. Het CBE is van oordeel dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant fraude heeft gepleegd en dat de opgelegde sanctie niet disproportioneel is.

Juridisch kader

2.2. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien een student fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.

Op grond van artikel 4.6, eerste lid, van de OER wordt onder “fraude” verstaan: elk handelen, nalaten, pogen tot of toelaten van gedrag, dat het op juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht en vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt. Onder b van dit artikellid wordt bepaald dat onder “fraude” onder meer wordt verstaan: het tijdens het (deel)tentamen afkijken of, binnen of buiten de tentamenruimte, informatie uitwisselen.
In artikel 4.7, derde lid, van de OER is bepaald dat de examencommissie, indien fraude of plagiaat is vastgesteld, de student voor een termijn van maximaal één jaar het recht kan ontnemen aan bepaalde (deel)tentamens deel te nemen.

Beroepsgronden

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met het standpunt van het CBE dat hij fraude heeft gepleegd. Hij voert aan dat fraude onvoldoende is bewezen, omdat niet kan worden uitgesloten dat het op toeval berust dat hij hetzelfde antwoord heeft gegeven als zijn broer. Hierbij had volgens appellant moeten worden betrokken dat slechts in één vraag overeenkomsten met de antwoorden van zijn broer zijn vastgesteld. Ook brengt appellant naar voren dat de examencommissie niet met zekerheid heeft gesteld dat hij met zijn broer heeft samengewerkt.
Verder vindt appellant dat de aan hem opgelegde sanctie disproportioneel is, gelet op de beperkte omvang van de vermeende fraude en de omstandigheid dat hij nooit eerder van fraude is beschuldigd. Ook lijkt het volgens appellant erop dat hij zwaarder is gestraft, omdat het tentamen (vanwege de situatie rondom het

corona-virus) thuis is afgenomen. Appellant heeft erop gewezen dat er ten onrechte geen beleid op schrift is gesteld voor de hoogte van de sanctie in geval van fraude.

Standpunt CBE

2.4. Het CBE heeft vastgesteld dat de examencommissie heeft aangetoond dat het antwoord dat appellant heeft gegeven bij opgave 25 van het tentamen bijna geheel, inclusief spellingfouten, overeenkomt met het antwoord van zijn broer. Het CBE acht van belang dat de examencommissie heeft toegelicht dat het door appellant gegeven antwoord het juiste antwoord is op de vraag die bij opgave 25 in de versie van zijn broer wordt gesteld, maar niet het juiste antwoord is op de vraag die bij opgave 25 in de versie van appellant wordt gesteld. Het komt het CBE onwaarschijnlijk voor dat het gebruik van hetzelfde antwoord als het antwoord van zijn broer op toeval berust. Verder is het CBE tot het oordeel gekomen dat de opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Daarbij is volgens het CBE van belang dat de examencommissie heeft bepaald dat appellant niet is uitgesloten van deelname aan de propedeusevakken Thema 4 Engineering en Statistiek en de herkansingen in blok 5.

Beoordeling door het College

Fraude?

2.5. Het College stelt vast dat het CBE heeft toegelicht dat het feitelijk onmogelijk is dat de door appellant gegeven antwoorden zijn eigen antwoorden zijn, omdat deze antwoorden op geen enkele manier te herleiden zijn uit de gegevens in de vraag uit zijn versie van het tentamen. Daarbij heeft het CBE van belang geacht dat het door appellant gegeven antwoord op onderdelen 1 en 3 van opgave 25 wel het juiste antwoord is in de versie van het tentamen van zijn broer gestelde vraag. Het door appellant op onderdelen 2 en 4 van opgave 25 gegeven antwoord komt overeen met het antwoord in het tentamen van zijn broer, maar is voor beide versies het onjuiste antwoord. In een verklaring van 9 juni 2020 heeft de voorzitter van de toetscommissie uiteengezet dat in het tentamen van appellant werd gevraagd naar gegevens uit specifieke cellen uit een tabel en dat in het tentamen van zijn broer een soortgelijke tabel met andere gegevens was opgenomen. Er is een dusdanig verschil tussen de gegevens in beide toetsen, dat het onmogelijk is dat appellant de door hem ingevulde antwoorden heeft gegeven op basis van de in zijn eigen toets opgenomen gegevens, terwijl deze antwoorden wel passen bij de in de toets van zijn broer opgenomen gegevens. Onder deze omstandigheden is het CBE terecht tot het oordeel gekomen dat de overeenkomsten tussen het antwoord van appellant en zijn broer te groot zijn om op toeval te berusten. Dat alleen bij opgave 25 een overeenkomst met het antwoord van zijn broer is geconstateerd en dat de antwoorden, anders dan het CBE stelt, niet volledig letterlijk overeenkomen, maakt dat niet anders. Het CBE mocht zich, in navolging van de examencommissie, daarom op het standpunt stellen dat sprake is van fraude.

Proportionaliteit

2.6. Het CBE heeft toegelicht dat weliswaar geen beleid op schrift is gesteld, maar wel een bestendige praktijk door de examencommissie wordt gevolgd waarbij bij een eerste sanctie wegens fraude een uitsluiting volgt van het recht op het afleggen van tentamens voor een heel blok. Bij die praktijk is in geval van appellant aangesloten, aldus het CBE. Gezien het feit dat er fraude is geconstateerd in (slechts) één vraag van het tentamen, is de sanctie in het geval van appellant echter gematigd. Hij is in de gelegenheid gesteld om de propedeusevakken Thema 4 Engineering en Statistiek te behalen en hij mocht ook deelnemen aan de herkansingen in blok 5, aldus het CBE.
Het College merkt op dat uit de WHW en OER volgt dat de examencommissie in geval van fraude in beginsel de bevoegdheid heeft om een student voor een heel jaar van het deelnemen aan tentamens uit te sluiten. Het College merkt verder op dat er op zichzelf geen verplichting is om beleid op schrift te stellen voor de aanwending van de bevoegdheid tot het opleggen van een sanctie wegens fraude. Het College stelt verder vast dat in dit geval is aangesloten bij de bestendige praktijk, waarbij, ten voordele van

appellant, de sanctie is gematigd. Het College is van oordeel dat, mede gezien deze matiging van de sanctie, de opgelegde sanctie proportioneel is. Het CBE heeft toegelicht dat het vermoeden van appellant dat hij zwaarder is gestraft dan normaal omdat hij het tentamen (vanwege de situatie omtrent het corona-virus) thuis moest maken niet terecht is en dat de opgelegde sanctie in overeenstemming is met het al langere tijd door de examencommissie gevoerde beleid. Voor zover appellant betoogt dat hij wat betreft sanctionering anders is behandeld dan zijn broer, omdat zijn broer slechts een waarschuwing heeft gekregen, heeft het CBE toegelicht dat zijn broer een ander feit wordt aangerekend, te weten het ter beschikking stellen van zijn antwoorden, en dat daarop een andere bewijslast en een ander sanctiebeleid van toepassing is. Van omstandigheden die tot verdere matiging hadden moeten leiden, is niet gebleken.

Conclusie

2.7.Het betoog faalt.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9.Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/102**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak	:	26 november 2020
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	fraude masterscriptie proportionaliteit sanctie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b Regels en Richtlijnen: artikel 1.2 Regels en Richtlijnen: artikel 6.2 Regels en Richtlijnen: artikel 6.3 Regels en Richtlijnen: artikel 6.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	*- Gesprek 10 december 2019* 2.4. Naar het oordeel van het College kan appellante niet worden gevolgd in haar betoog dat het voor haar niet duidelijk was wat tijdens het gesprek met de examencommissie op 10 december 2019 van haar werd verwacht, omdat zij vooraf er van op de hoogte was gebracht dat dit gesprek zou gaan over het vermoeden van fraude bij de totstandkoming van de masterscriptie. In de uitnodiging voor dat gesprek is vermeld dat de examencommissie een melding heeft ontvangen van een vermoeden van fraude met betrekking tot de masterscriptie van appellante en dat zij in de gelegenheid wordt gesteld hierop een zienswijze te geven. Verder is van belang dat in de reactie van de secretaris van de examencommissie op vragen van appellante in de email van 3 december 2019 wordt aangegeven, dat er na afloop van het gesprek hopelijk duidelijkheid is over de vraag of er inderdaad sprake is van fraude. Hierbij is aan appellante ook de door de examencommissie gehanteerde definitie als bedoeld in artikel 1.2 van de Regels medegedeeld en haar laten weten dat zij vragen kon verwachten over de door haar ingeleverde versies van haar masterscriptie. Zoals het CBE terecht heeft geoordeeld is appellante voldoende gelegenheid gegeven om haar zienswijze over het gerezen vermoeden van fraude kenbaar te maken. De examencommissie heeft over de gang van zaken tijdens het gesprek van 10 december 2019 verklaard dat een deskundige op het gebied van Latijns-Amerika en het Spaans de in het Nederlands gestelde vragen voor appellante heeft vertaald naar het Spaans en de antwoorden van appellante ook, voor zover nodig, vertaald dan wel verduidelijkt. Gelet hierop heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij tijdens het gesprek van 10 december 2019 niet in staat was om de juiste antwoorden te geven omdat zij de Nederlandse taal niet goed machtig is. Verder heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij door de spanning tijdens het gesprek op 10 december 2019 niet in staat was om adequate antwoorden te geven. Ook acht het College van belang dat appellante – zoals het CBE ter zitting heeft toegelicht – een week voor het gesprek van 10 december 2019 haar laatste versie van de masterscriptie had ingediend, zodat mocht worden verwacht dat zij goed op de hoogte was van de inhoud daarvan. Bovendien had het, voor zover zij tijdens het gesprek van 10 december 2019 niet in staat was adequaat te antwoorden, op de weg van appellante gelegen om na het gesprek

alsnog een verklaring voor de door haar gemaakte keuzes in de masterscriptie aan de examencommissie te verstrekken, maar heeft zij dit nagelaten. Ten slotte heeft appellante eerst ter zitting bij het College toegelicht waarom zij door haar persoonlijke omstandigheden niet in staat was om tijdens en na het gesprek van 10 december 2019 de vragen van de examencommissie op te helderen. Deze toelichting kan door het College niet bij zijn beoordeling worden betrokken, nu in deze procedure de juistheid van de beslissing van het CBE van 4 augustus 2020, gegeven de op dat moment bekende feiten en omstandigheden, aan de orde is.

- Fraude

2.5. Aan de beslissing van 23 januari 2020 heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat appellante tijdens het gesprek van 10 december 2019 vragen over het gebruikte theoretisch kader en de statistische methode onvoldoende kon beantwoorden. De examencommissie heeft opgemerkt dat er geen bezwaar bestaat tegen het gebruik van een andere methode, maar dan moet wel kunnen worden aangegeven waarom deze methode geschikt is voor de analyse van de data. De examencommissie heeft van belang geacht dat appellante niet kon uitleggen waar zij de gebruikte methode heeft gevonden en waarom deze beter in de scriptie past dan de met de scriptiebegeleider besproken methode. Zij kon geen antwoord geven op vragen over het theoretische kader en de door haar gebruikte methode. Ook kon appellante niet toelichten hoe zij de methode heeft uitgevoerd, hoe de analyses waren opgebouwd of wat deze betekenen. Verder heeft de examencommissie bij haar oordeel betrokken dat appellante niet kon uitleggen waarom zij bepaalde testen gebruikt heeft en kon zij eenvoudige vragen over statistiek niet beantwoorden. Bovendien kon appellante geen antwoord geven op vragen over de statistische analyse, bijvoorbeeld hoe zij van een tabel van ja/nee/misschien is overgegaan naar een tabel met cijfers. Gelet op het voorgaande is het CBE naar het oordeel van het College terecht tot het oordeel gekomen dat niet het feit dat appellante een andere, ingewikkelde methode in haar scriptie heeft gebruikt kan worden aangemerkt als fraude, maar dat de verstrekte toelichtingen van appellante over de door haar gemaakte keuzes in haar scriptie zodanig tekort schieten dat de examencommissie heeft mogen concluderen dat sprake is van fraude. Dat appellante bij het schrijven van een nieuwe afstudeeropdracht gebruik mag maken van het eerder door haar verrichte veldwerk en de examencommissie op zichzelf de juistheid van dit veldwerk niet betwijfelt, betekent niet dat de op basis van dat veldwerk gemaakte scriptie niet met fraude tot stand kan zijn gekomen. Daarbij is van belang dat het CBE heeft toegelicht dat de vermoedens van fraude met name waren ontleend aan het tekortschieten van de toelichtingen op de methodologische keuzes in het verwerken en presenteren van de resultaten en geen betrekking hadden op de verzamelde data.

- Proportionaliteit

2.6. Het College is van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de aan appellante opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Daarbij is van belang dat het gaat om omvangrijke fraude en dat fraude bij het maken van een masterscriptie als ernstig

kan worden aangemerkt. Nu de examencommissie terecht tot de conclusie is gekomen dat appellante fraude heeft gepleegd heeft zij, anders dan appellante heeft betoogd, niet mogen volstaan met toekenning van een lager cijfer. De examencommissie heeft in de beslissing van 23 januari 2020 ook toegelicht dat het wegens de ernst van de fraude appellante niet wordt toegestaan om de scriptie aan te passen. Dat de examencommissie had kunnen besluiten tot oplegging van andere maatregelen, betekent niet dat de opgelegde sanctie niet proportioneel is. Verder neemt het College in aanmerking dat de opgelegde sanctie in overeenstemming is met artikel 6.5 van de Regels en dat die bepaling in overeenstemming is met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. Bij het opleggen van de sanctie heeft de examencommissie evenwel betrokken dat de scriptiebegeleider van appellante het vermoeden van fraude niet met appellante heeft besproken, maar dat dit vermoeden pas bij de laatste versie van de scriptie is gerezen. Om deze reden heeft de examencommissie aanleiding gezien de studievertraging in te perken en bepaald dat appellante per 1 februari 2020 mag beginnen aan een nieuwe scriptie. Voorts heeft de examencommissie bepaald dat het door appellante verrichte veldwerk niet ter discussie staat en dit desgewenst mag worden gebruikt bij een nieuw te schrijven masterscriptie. Gelet op het voorgaande heeft het CBE, mede gezien de ernst van de fraude, terecht geoordeeld dat de bij beslissing van 23 januari 2020 opgelegde sanctie passend en geboden is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 januari 2020 heeft de examencommissie Latijns-Amerika Studies van de Faculteit Geesteswetenschappen vastgesteld dat appellante fraude heeft gepleegd en haar masterscriptie ongeldig verklaard. Verder heeft de examencommissie bepaald dat het appellante niet wordt toegestaan om de scriptie aan te passen, maar dat zij een nieuwe scriptie moet schrijven over een nieuw onderwerp.

Bij beslissing van 4 augustus 2020 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 november 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit, secretaris van het CBE, en mr. I.L. Schretlen, plaatsvervangend secretaris, zijn verschenen. Namens de

examencommissie zijn dr. P. Gonzalez Gonzalez, voorzitter van de examencommissie, en mr. W.A.A.C. van Ingen-Scholten, secretaris van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

Relevante regelgeving

2.1. Artikel 7.12b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“[…]
2. Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
3. De examencommissie stelt regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. De examencommissie kan onder door haar te stellen voorwaarden bepalen dat niet ieder tentamen met goed gevolg afgelegd hoeft te zijn om vast te stellen dat het examen met goed gevolg is afgelegd. […]”

Artikel 1.2 van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie van de Faculteit der Geesteswetenschappen van 31 augustus 2019 (hierna: de Regels) luidt:
“ […]
fraude: elk handelen (waaronder het plegen van plagiaat) dat het op juiste wijze vormen van een oordeel over de kennis, het inzicht en de vaardigheden van de student geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt wordt als fraude in de zin van artikel 7.12b van de wet beschouwd. Hierin is ook begrepen het voornemen dan wel het aanzetten tot dit handelen en het nalaten van een handeling. […]”

Artikel 6.2 van de Regels luidt:
“[…]
6.2.3 Indien de student een of meer aanwijzingen als bedoeld in artikel 4.6 en 6.2 niet opvolgt, dan wel examinator en/of surveillant andere vormen van onregelmatigheden constateren of fraude vermoeden, deelt de examinator dit onmiddellijk mee aan de student. De student kan het tentamen afmaken maar beoordeling volgt pas na een besluit van de examencommissie, waarin deze het tentamen vrijgeeft voor beoordeling. De examinator maakt een proces verbaal op. Het proces verbaal wordt direct ter kennis van de examencommissie gebracht. De student ontvangt een afschrift. […]”

Artikel 6.3 van de Regels luidt:
“[…]
6.3.2 Indien de examinator plagiaat constateert dan wel een vermoeden van plagiaat heeft, deelt hij/zij dit zo spoedig mogelijk mede aan de examencommissie. […]”

Artikel 6.5 van de Regels luidt:
“6.5.1 De maatregelen en sancties die de examencommissie kan opleggen zijn:
a. het geven van een officiële waarschuwing en deze opnemen in het studentdossier
b. het ongeldig verklaren van het (deel) tentamen, werkstuk, paper, scriptie of onderzoeksopdracht of het cijfer 1.0 als uitslag van het (deel)tentamen vaststellen;
c. en/of het uitsluiten van het deelnemen aan het maken van of schrijven van een (deel)tentamen, ten aanzien waarvan de onregelmatigheid, de fraude en/of het plagiaat is geconstateerd voor de duur van ten hoogste één jaar;
d. en/of het uitsluiten van het deelnemen aan één of meer andere (deel)tentamens voor de duur van ten hoogste één jaar;

e. en/of het uitsluiten van het deelnemen aan onderwijs, tentamens en examen van één of meer door de faculteit verzorgde opleidingen voor de duur van ten hoogste één jaar […]”

Inleiding

2.2. De examencommissie heeft aan de beslissing van 23 januari 2020 ten grondslag gelegd dat de verdenking dat appellante fraude heeft gepleegd bij het maken van haar masterscriptie terecht is. De examencommissie heeft op 1 december 2019 een melding van de scriptiebegeleider van appellante ontvangen. Hierin is vermeld dat de gebruikte statistische analyse erg ingewikkeld is en een andere is dan die welke met de scriptiebegeleider is afgesproken. Verder wijst de scriptiebegeleider erop dat de redactie van de scriptie veel beter is dan de eerdere versie. Naar aanleiding hiervan heeft op 10 december 2019 een gesprek tussen appellante en de examencommissie plaatsgevonden. De door appellante in dit gesprek gegeven antwoorden hebben de twijfel bij de examencommissie of het theoretisch kader en de statistische analyse wel van de hand van appellante zijn niet weggenomen. Gelet hierop heeft de examencommissie aanleiding gezien het resultaat voor de masterscriptie ongeldig te verklaren. Verder heeft de examencommissie bepaald dat het appellante niet is toegestaan de scriptie aan te passen, maar mag zij per 1 februari 2020 een nieuwe scriptie schrijven met een nieuw onderwerp bij een andere begeleider, waarbij zij het reeds verrichte veldonderzoek mag benutten. Voor 15 maart 2020 dient appellante het nieuwe scriptievoorstel in te leveren, aldus de examencommissie.
Het CBE heeft de beslissing van 23 januari 2020 in stand gelaten. Daarbij heeft het CBE betrokken dat het feit dat appellante een andere, ingewikkelder methode in haar scriptie heeft gebruikt niet kan worden aangemerkt als fraude. De door de examencommissie daarover gestelde vragen, zoals waar zij een bepaalde methode in haar scriptie had gevonden en waarom deze methode beter in haar scriptie past dan de eerder met haar scriptiebegeleider besproken methode heeft zij niet voldoende kunnen toelichten. De gegeven toelichtingen over de door haar gemaakte keuzes waren van dien aard dat de examencommissie naar het oordeel van het CBE terecht en op goede gronden heeft geconstateerd dat het op juiste wijze vormen van een oordeel over de kennis, het inzicht en de vaardigheden van appellante geheel of gedeeltelijk onmogelijk is en dus als fraude moet worden aangemerkt. Nu de examencommissie terecht tot de conclusie is gekomen dat sprake is van fraude, komt de scriptie volgens het CBE niet meer in aanmerking om inhoudelijk met een reguliere afstudeerzitting te worden beoordeeld. Verder heeft het CBE overwogen dat de opgelegde sanctie niet onevenredig is aan de door appellante gepleegde fraude.

Beroep

2.3. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft geoordeeld dat de examencommissie terecht tot de conclusie is gekomen dat zij fraude heeft gepleegd. Daartoe voert zij aan dat zij het Nederlands niet goed machtig is en dat het voor haar niet duidelijk was wat van haar in het gesprek met de examencommissie op 10 december 2019 werd verwacht. Uit het antwoord van de secretaris van de examencommissie op een door haar per email op 3 december 2019 gestelde vraag heeft zij niet kunnen afleiden dat de commissie tijdens het gesprek diepgaande inhoudelijke vragen over de scriptie zou stellen. Daardoor werd zij door die vragen overvallen en wist zij deze niet op een voor de commissie bevredigende wijze te beantwoorden. Voor zover zij de bij het maken van haar scriptie gemaakte keuzes in het gesprek niet heeft kunnen toelichten kan hieruit volgens appellante niet worden geconcludeerd dat zij fraude heeft gepleegd, maar kan dit slechts leiden tot toekenning van een lager cijfer omdat de scriptie niet goed zou zijn onderbouwd. Overigens kan dat in haar optiek niet eerder dan nadat zij in de gelegenheid is gesteld goed voorbereid haar werk te verdedigen. Bovendien mag zij op grond van het eerder uitgevoerde veldonderzoek een nieuwe afstudeeropdracht maken, waaruit volgt dat de examencommissie ervan uitgaat dat zij het veldwerk zelf heeft verricht, aldus appellante. Zij heeft haar scriptie op dat veldwerk gebaseerd en zonder die kennis is het praktisch onmogelijk de scriptie te schrijven. Zij kan dus geen hulp hebben gekregen van iemand anders. Ten slotte voert zij aan dat het CBE ten onrechte heeft geoordeeld dat de Regels bij fraude niet toestaan om de scriptie te doen aanpassen, en dat de opgelegde sanctie niet onevenredig is.

Beoordeling beroep

- Gesprek 10 december 2019

2.4. Naar het oordeel van het College kan appellante niet worden gevolgd in haar betoog dat het voor haar niet duidelijk was wat tijdens het gesprek met de examencommissie op 10 december 2019 van haar werd verwacht, omdat zij vooraf er van op de hoogte was gebracht dat dit gesprek zou gaan over het vermoeden van fraude bij de totstandkoming van de masterscriptie. In de uitnodiging voor dat gesprek is vermeld dat de examencommissie een melding heeft ontvangen van een vermoeden van fraude met betrekking tot de masterscriptie van appellante en dat zij in de gelegenheid wordt gesteld hierop een zienswijze te geven. Verder is van belang dat in de reactie van de secretaris van de examencommissie op vragen van appellante in de email van 3 december 2019 wordt aangegeven, dat er na afloop van het gesprek hopelijk duidelijkheid is over de vraag of er inderdaad sprake is van fraude. Hierbij is aan appellante ook de door de examencommissie gehanteerde definitie als bedoeld in artikel 1.2 van de Regels medegedeeld en haar laten weten dat zij vragen kon verwachten over de door haar ingeleverde versies van haar masterscriptie. Zoals het CBE terecht heeft geoordeeld is appellante voldoende gelegenheid gegeven om haar zienswijze over het gerezen vermoeden van fraude kenbaar te maken. De examencommissie heeft over de gang van zaken tijdens het gesprek van 10 december 2019 verklaard dat een deskundige op het gebied van Latijns-Amerika en het Spaans de in het Nederlands gestelde vragen voor appellante heeft vertaald naar het Spaans en de antwoorden van appellante ook, voor zover nodig, vertaald dan wel verduidelijkt. Gelet hierop heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij tijdens het gesprek van 10 december 2019 niet in staat was om de juiste antwoorden te geven omdat zij de Nederlandse taal niet goed machtig is. Verder heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij door de spanning tijdens het gesprek op 10 december 2019 niet in staat was om adequate antwoorden te geven. Ook acht het College van belang dat appellante – zoals het CBE ter zitting heeft toegelicht – een week voor het gesprek van 10 december 2019 haar laatste versie van de masterscriptie had ingediend, zodat mocht worden verwacht dat zij goed op de hoogte was van de inhoud daarvan. Bovendien had het, voor zover zij tijdens het gesprek van 10 december 2019 niet in staat was adequaat te antwoorden, op de weg van appellante gelegen om na het gesprek alsnog een verklaring voor de door haar gemaakte keuzes in de masterscriptie aan de examencommissie te verstrekken, maar heeft zij dit nagelaten. Ten slotte heeft appellante eerst ter zitting bij het College toegelicht waarom zij door haar persoonlijke omstandigheden niet in staat was om tijdens en na het gesprek van 10 december 2019 de vragen van de examencommissie op te helderen. Deze toelichting kan door het College niet bij zijn beoordeling worden betrokken, nu in deze procedure de juistheid van de beslissing van het CBE van 4 augustus 2020, gegeven de op dat moment bekende feiten en omstandigheden, aan de orde is.

- Fraude

2.5. Aan de beslissing van 23 januari 2020 heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat appellante tijdens het gesprek van 10 december 2019 vragen over het gebruikte theoretisch kader en de statistische methode onvoldoende kon beantwoorden. De examencommissie heeft opgemerkt dat er geen bezwaar bestaat tegen het gebruik van een andere methode, maar dan moet wel kunnen worden aangegeven waarom deze methode geschikt is voor de analyse van de data. De examencommissie heeft van belang geacht dat appellante niet kon uitleggen waar zij de gebruikte methode heeft gevonden en waarom deze beter in de scriptie past dan de met de scriptiebegeleider besproken methode. Zij kon geen antwoord geven op vragen over het theoretische kader en de door haar gebruikte methode. Ook kon appellante niet toelichten hoe zij de methode heeft uitgevoerd, hoe de analyses waren opgebouwd of wat deze betekenen. Verder heeft de examencommissie bij haar oordeel betrokken dat appellante niet kon uitleggen waarom zij bepaalde testen gebruikt heeft en kon zij eenvoudige vragen over statistiek niet beantwoorden. Bovendien kon appellante geen antwoord geven op vragen over de statistische analyse, bijvoorbeeld hoe zij van een tabel van ja/nee/misschien is overgegaan naar een tabel met cijfers. Gelet op het voorgaande is het CBE naar het oordeel van het College terecht tot het oordeel gekomen dat niet het feit dat appellante een andere, ingewikkelde methode in haar scriptie heeft gebruikt kan worden aangemerkt als fraude, maar dat de verstrekte toelichtingen van appellante over de door haar gemaakte keuzes in haar scriptie zodanig

tekort schieten dat de examencommissie heeft mogen concluderen dat sprake is van fraude. Dat appellante bij het schrijven van een nieuwe afstudeeropdracht gebruik mag maken van het eerder door haar verrichte veldwerk en de examencommissie op zichzelf de juistheid van dit veldwerk niet betwijfelt, betekent niet dat de op basis van dat veldwerk gemaakte scriptie niet met fraude tot stand kan zijn gekomen. Daarbij is van belang dat het CBE heeft toegelicht dat de vermoedens van fraude met name waren ontleend aan het tekortschieten van de toelichtingen op de methodologische keuzes in het verwerken en presenteren van de resultaten en geen betrekking hadden op de verzamelde data.

- Proportionaliteit

2.6. Het College is van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de aan appellante opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Daarbij is van belang dat het gaat om omvangrijke fraude en dat fraude bij het maken van een masterscriptie als ernstig kan worden aangemerkt. Nu de examencommissie terecht tot de conclusie is gekomen dat appellante fraude heeft gepleegd heeft zij, anders dan appellante heeft betoogd, niet mogen volstaan met toekenning van een lager cijfer. De examencommissie heeft in de beslissing van 23 januari 2020 ook toegelicht dat het wegens de ernst van de fraude appellante niet wordt toegestaan om de scriptie aan te passen. Dat de examencommissie had kunnen besluiten tot oplegging van andere maatregelen, betekent niet dat de opgelegde sanctie niet proportioneel is. Verder neemt het College in aanmerking dat de opgelegde sanctie in overeenstemming is met artikel 6.5 van de Regels en dat die bepaling in overeenstemming is met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. Bij het opleggen van de sanctie heeft de examencommissie evenwel betrokken dat de scriptiebegeleider van appellante het vermoeden van fraude niet met appellante heeft besproken, maar dat dit vermoeden pas bij de laatste versie van de scriptie is gerezen. Om deze reden heeft de examencommissie aanleiding gezien de studievertraging in te perken en bepaald dat appellante per 1 februari 2020 mag beginnen aan een nieuwe scriptie. Voorts heeft de examencommissie bepaald dat het door appellante verrichte veldwerk niet ter discussie staat en dit desgewenst mag worden gebruikt bij een nieuw te schrijven masterscriptie. Gelet op het voorgaande heeft het CBE, mede gezien de ernst van de fraude, terecht geoordeeld dat de bij beslissing van 23 januari 2020 opgelegde sanctie passend en geboden is.

Conclusie

2.7. Het betoog faalt.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/103.5**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	7 oktober 2020
Partijen	:	appellant en de Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	corona COVID-19 decentrale-selectie hardheidsclausule herkansing medische verklaring persoonlijke omstandigheden selectieprocedure
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Regeling: artikel 7.7 Regeling: artikel 10.1 Regeling: artikel 10.2 Regeling: artikel 10.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.7. Vooropgesteld moet worden dat de klacht van appellant over de vermeend discriminatoire bejegening door de surveillant op de selectiedag buiten de omvang van dit geding valt, zodat het College daarover geen oordeel geeft. Aan de orde is de vraag of verweerder de beslissing van 8 juli 2020, waarbij het bezwaar ongegrond is verklaard maar aan appellant wel de kans is geboden om volgend jaar nogmaals deel te nemen aan de selectieprocedure voor de opleiding geneeskunde aan de Radboud Universiteit, in redelijkheid heeft kunnen nemen. 2.8. Voor zover appellant heeft aangevoerd dat de opmerking van een surveillant tot stress heeft geleid waardoor hij de affiniteitstoets niet goed heeft kunnen maken, overweegt het College als volgt. Vaststaat dat niet meer kan worden achterhaald wat op de selectiedag precies door de surveillant is gezegd, mede omdat appellant niet meteen op die dag melding heeft gemaakt van de door hem geschetste situatie. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant met de door hem overgelegde medische verklaring aannemelijk heeft gemaakt dat, indien de door hem geschetste situatie juist is, een opmerking van een surveillant vlak voor de start van de affiniteitstoets een negatieve invloed kan hebben gehad op de prestaties van appellant. Dit heeft er echter terecht niet toe geleid dat verweerder aan appellant een opleidingsplaats op grond van de hardheidsclausule voor het studiejaar 2020-2021 heeft aangeboden. Verweerder mag op grond van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW enkel kandidaten voor de opleiding Geneeskunde selecteren op grond van kwalitatieve selectiecriteria. Deze kwalitatieve selectiecriteria zijn neergelegd in de Regeling. Volgens artikel 7.7 van de Regeling wordt de eindscore van kandidaten vastgesteld op basis van de beoordeling van een huiswerkopdracht en de beoordeling van twee meerkeuzetoetsen, te weten een BNS toets en een affiniteitstoets, tijdens een selectiedag. Niet in geschil is dat appellant op basis van deze criteria het rangnummer 585 is toegekend. Op basis van dat rangnummer kwam appellant niet in aanmerking voor toelating tot de opleiding Geneeskunde voor het studiejaar 2020-2021. Aanvullend daarop heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat niet kan worden

vastgesteld in welke mate de persoonlijke omstandigheden van appellant de uitslag hebben beïnvloed en of hij anders een zodanige score had behaald dat hij een opleidingsplaats aangeboden had gekregen.
Ook hoefde verweerder aan appellant voor het studiejaar 2020-2021 geen herkansingsmogelijkheid voor de affiniteitstoets te bieden. De selectieprocedure is gebaseerd op een vergelijking van kandidaten ten opzichte van elkaar. Het toegekende rangnummer is een relatieve positiebepaling en kan niet worden vervangen door een buiten een vergelijkende test te behalen individueel resultaat. Ter zitting heeft appellant in dit verband aangevoerd dat vanwege COVID 19 een tweede groep op een ander tijdstip aan de selectie heeft deelgenomen, zodat het argument van de relatieve positiebepaling niet opgaat.
Verweerder heeft, eveneens ter zitting, toegelicht dat er inderdaad een zogenoemde Brabantgroep is geweest waarvoor een noodbesluit is genomen. Deze Brabantgroep kon vanwege de toen geldende COVID 19 maatregelen niet aan de selectiedag deelnemen, waarna is besloten om de toetsen voor deze specifieke groep op een ander tijdstip digitaal open te stellen. Voor de Brabantgroep heeft het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen op grond van artikel 10.3 van de Regeling het Besluit inzake de regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021 vastgesteld, waarin nauwkeurig is vastgelegd op welke wijze de scores van de Brabantgroep zich ten opzichte van de scores van de reguliere groep verhouden. Naar het oordeel van het College was verweerder niet gehouden om ook voor appellant een dergelijke procedure te bepalen om hem een tweede toetsmogelijkheid voor het studiejaar 2020-2021 te bieden.
Verder heeft appellant gewezen op de toelating van 50 extra kandidaten voor de opleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit. Reeds omdat die situatie niet vergelijkbaar is met de situatie van appellant, kan dit betoog er niet toe leiden dat hij alsnog in dit studiejaar tot de opleiding wordt toegelaten.
Het College is van oordeel dat verweerder, met het aanbieden van de mogelijkheid aan appellant om deel te nemen aan de selectieprocedure voor de opleiding Geneeskunde aan de Radboud Universiteit Nijmegen voor het studiejaar 2021 2022, voldoende compensatie heeft geboden voor hetgeen er mogelijk is misgegaan tijdens de selectiedag.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 is aan appellant bij de selectieprocedure van de bacheloropleiding Geneeskunde voor het studiejaar 2020-2021 het rangnummer 585 toegekend.

Bij beslissing van 8 juli 2020 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 september 2020, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door en mr. M.M. de Roon, plaatsvervangend secretaris van de geschillenadviescommissie, en M. Reijers BBA, secretaris van de selectiecommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder propedeutische fase mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.
Ingevolge het tweede lid selecteert het instellingsbestuur de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve criteria bedraagt ten minste twee.
Ingevolge het derde lid maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […]

2.2. Het in artikel 7.53, derde lid, van de WHW bedoelde reglement is de door verweerder vastgestelde Regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021 (hierna: Regeling).

2.3. Op grond van artikel 10.1 van de Regeling kan de selectiecommissie c.q. de Directeur Student Affairs, waar de toepassing van deze regeling door de selectiecommissie of de Directeur Student Affairs tot onbillijkheden van overwegende aard leidt, op verzoek van de kandidaat van het bepaalde in deze regeling afwijken of deze buiten toepassing laten. Het gemotiveerde verzoek daartoe dient schriftelijk te worden ingediend.
Op grond van artikel 10.2 beslist het college van bestuur in alle gevallen waarin deze regeling niet of niet voldoende voorziet. Bij tegenstrijdigheid tussen deze regeling en de toepasselijke wettelijke bepalingen, prevaleert de wet.

Aanleiding en besluitvorming

2.4. Appellant heeft zich ingeschreven voor de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2020-2021. Vervolgens heeft hij de selectieprocedure voor die opleiding doorlopen. Onderdeel van die selectieperiode was een toetsdag. Volgens appellant heeft de surveillant hem die dag meermaals onjuist bejegend. Daarnaast heeft hij gesteld dat hij een surveillant om advies heeft gevraagd over het corrigeren van zijn abusievelijk foutief ingevulde antwoord op een vraag van de BNS-toets (Biologie, Natuurkunde, Scheikunde) en heeft hij het advies van de surveillant opgevolgd. Na afloop van de BNS-toets kreeg hij te horen dat dit advies onjuist was en dat zijn formulier op die wijze niet kon worden

nagekeken. Die mededeling heeft hem dusdanig veel stress en angstgevoelens opgeleverd dat hij niet naar zijn beste kunnen heeft gepresteerd tijdens de daaropvolgende affiniteitstoets, aldus appellant. Daarbij komt dat hij onder normale omstandigheden een zeer lage bloeddruk heeft. Bij stresssituaties, zoals de BNS-toets, kan zijn bloeddruk nog verder dalen waardoor hij in zijn concentratie ernstig gestoord wordt. Aan appellant is uiteindelijk het rangnummer 585 toegekend.

2.5. Bij de beslissing van 8 juli 2020 heeft verweerder het bezwaar van appellant ongegrond verklaard. In de bezwaargronden heeft verweerder desalniettemin aanleiding gezien om hem volgend jaar nogmaals de kans de bieden om deel te nemen aan de selectieprocedure voor de bacheloropleiding Geneeskunde van de Radboud Universiteit. Aan dat besluit heeft verweerder een advies van de geschillenadviescommissie van 8 juni 2020 ten grondslag gelegd.
In dat advies heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat de gesteld onjuiste bejegening niet binnen de adviesbevoegdheid van de commissie valt en via de klachtenprocedure dient te worden afgehandeld. Voor wat betreft hetgeen appellant heeft gesteld over het aan hem door de surveillant gegeven advies, stelt de commissie zich op het standpunt dat niet meer kan worden achterhaald wat precies door de surveillant is gezegd. Dit is mede het gevolg van het feit dat appellant niet op de toetsdag zelf een melding heeft gemaakt van de door hem geschetste situatie. De bezwaarcommissie acht met de ingediende medische verklaring wel aannemelijk gemaakt dat de situatie, indien deze zich heeft voorgedaan als door appellant geschetst, een negatieve invloed kan hebben gehad op de prestatie van appellant tijdens de affiniteitstoets. Volgens de commissie bestaat er echter geen aanleiding om appellant op grond van de hardheidsclausule een opleidingsplek aan te bieden. Kandidaten mogen op grond van artikel 7.53 van de WHW enkel worden geselecteerd op grond van kwalitatieve selectiecriteria.

Bovendien kan niet worden vastgesteld in welke mate de persoonlijke omstandigheden de uitslag hebben beïnvloed. Verder kan aan appellant geen mogelijkheid worden geboden om de affiniteitstoets voor het studiejaar 2020-2021 opnieuw te maken, aangezien de selectieprocedure uitgaat van een vergelijking van kandidaten en het toegekende rangnummer een relatieve positiebepaling is.
In de opmerking van de surveillant in combinatie met de medische verklaring heeft de commissie wel voldoende aanleiding gezien om te adviseren de hardheidsclausule in zoverre toe te passen dat hem, in afwijking van de regeling, volgend jaar nogmaals de kans wordt geven om deel te nemen aan de selectieprocedure voor de opleiding geneeskunde aan de Radboud Universiteit.

Het geschil in beroep

2.6. Appellant betoogt allereerst dat hij in de bejegening door de surveillant is gediscrimineerd. Daarnaast betoogt hij dat hij is benadeeld door het aan hem gegeven advies van de surveillant. Hij had tijdens zijn BNS-toets abusievelijk een foutief antwoord ingevuld. Op aanwijzing van een surveillant heeft hij dit antwoord gecorrigeerd. In de pauze tussen de BNS-toets en de daarop volgende affiniteitstoets kreeg hij van een andere surveillant te horen dat hij onjuist had gecorrigeerd en dat al zijn antwoorden nu fout zouden worden gerekend. Als gevolg hiervan is hij met grote stress aan de affiniteitstoets begonnen. Doordat hij een lage bloeddruk heeft – zoals hij heeft onderbouwd met een medische verklaring – en die bloeddruk in stressvolle situaties nog verder kan dalen, is hij tijdens de toets duizelig geworden en viel hij bijna flauw. Als gevolg daarvan heeft hij bij de affiniteitstoets ondergemiddeld gepresteerd. Op grond van zijn score voor de BNS-toets had hij een zodanig laag rangnummer toegekend gekregen dat hij direct tot de opleiding was toegelaten, aldus appellant. Verder heeft appellant nog gewezen op de toelating van 50 extra kandidaten voor de opleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit in Amsterdam. Hoewel deze kandidaten niet door de selectie waren gekomen, zijn zij vanwege door de universiteit gemaakte fouten nu toch door de minister van Onderwijs buiten de bestaande opleidingsplaatsen toegelaten.

Beoordeling door het College

2.7. Vooropgesteld moet worden dat de klacht van appellant over de vermeend discriminatoire bejegening door de surveillant op de selectiedag buiten de omvang van dit geding valt, zodat het College daarover

geen oordeel geeft. Aan de orde is de vraag of verweerder de beslissing van 8 juli 2020, waarbij het bezwaar ongegrond is verklaard maar aan appellant wel de kans is geboden om volgend jaar nogmaals deel te nemen aan de selectieprocedure voor de opleiding geneeskunde aan de Radboud Universiteit, in redelijkheid heeft kunnen nemen.

2.8. Voor zover appellant heeft aangevoerd dat de opmerking van een surveillant tot stress heeft geleid waardoor hij de affiniteitstoets niet goed heeft kunnen maken, overweegt het College als volgt.
Vaststaat dat niet meer kan worden achterhaald wat op de selectiedag precies door de surveillant is gezegd, mede omdat appellant niet meteen op die dag melding heeft gemaakt van de door hem geschetste situatie. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant met de door hem overgelegde medische verklaring aannemelijk heeft gemaakt dat, indien de door hem geschetste situatie juist is, een opmerking van een surveillant vlak voor de start van de affiniteitstoets een negatieve invloed kan hebben gehad op de prestaties van appellant. Dit heeft er echter terecht niet toe geleid dat verweerder aan appellant een opleidingsplaats op grond van de hardheidsclausule voor het studiejaar 2020-2021 heeft aangeboden. Verweerder mag op grond van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW enkel kandidaten voor de opleiding Geneeskunde selecteren op grond van kwalitatieve selectiecriteria. Deze kwalitatieve selectiecriteria zijn neergelegd in de Regeling. Volgens artikel 7.7 van de Regeling wordt de eindscore van kandidaten vastgesteld op basis van de beoordeling van een huiswerkopdracht en de beoordeling van twee meerkeuzetoetsen, te weten een BNS-toets en een affiniteitstoets, tijdens een selectiedag. Niet in geschil is dat appellant op basis van deze criteria het rangnummer 585 is toegekend. Op basis van dat rangnummer kwam appellant niet in aanmerking voor toelating tot de opleiding Geneeskunde voor het studiejaar 2020-2021. Aanvullend daarop heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat niet kan worden vastgesteld in welke mate de persoonlijke omstandigheden van appellant de uitslag hebben beïnvloed en of hij anders een zodanige score had behaald dat hij een opleidingsplaats aangeboden had gekregen.
Ook hoefde verweerder aan appellant voor het studiejaar 2020-2021 geen herkansingsmogelijkheid voor de affiniteitstoets te bieden. De selectieprocedure is gebaseerd op een vergelijking van kandidaten ten opzichte van elkaar. Het toegekende rangnummer is een relatieve positiebepaling en kan niet worden vervangen door een buiten een vergelijkende test te behalen individueel resultaat. Ter zitting heeft appellant in dit verband aangevoerd dat vanwege COVID-19 een tweede groep op een ander tijdstip aan de selectie heeft deelgenomen, zodat het argument van de relatieve positiebepaling niet opgaat. Verweerder heeft, eveneens ter zitting, toegelicht dat er inderdaad een zogenoemde Brabantgroep is geweest waarvoor een noodbesluit is genomen. Deze Brabantgroep kon vanwege de toen geldende COVID-19-maatregelen niet aan de selectiedag deelnemen, waarna is besloten om de toetsen voor deze specifieke groep op een ander tijdstip digitaal open te stellen. Voor de Brabantgroep heeft het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen op grond van artikel 10.3 van de Regeling het Besluit inzake de regeling selectie en plaatsing bacheloropleidingen met een numerus fixus 2020-2021 vastgesteld, waarin nauwkeurig is vastgelegd op welke wijze de scores van de Brabantgroep zich ten opzichte van de scores van de reguliere groep verhouden. Naar het oordeel van het College was verweerder niet gehouden om ook voor appellant een dergelijke procedure te bepalen om hem een tweede toetsmogelijkheid voor het studiejaar 2020-2021 te bieden.

Verder heeft appellant gewezen op de toelating van 50 extra kandidaten voor de opleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit. Reeds omdat die situatie niet vergelijkbaar is met de situatie van appellant, kan dit betoog er niet toe leiden dat hij alsnog in dit studiejaar tot de opleiding wordt toegelaten.
Het College is van oordeel dat verweerder, met het aanbieden van de mogelijkheid aan appellant om deel te nemen aan de selectieprocedure voor de opleiding Geneeskunde aan de Radboud Universiteit Nijmegen voor het studiejaar 2021-2022, voldoende compensatie heeft geboden voor hetgeen er mogelijk is misgegaan tijdens de selectiedag.
Het betoog faalt.

Slotsom

2.9. Het beroep is ongegrond.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/104.5**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	3 september 2020
Partijen	:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	COVID 19 virus decentrale selectie lockdown naplaatsing onbillijkheid van overwegende aard rangnummer rankingnummer Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs Reglement Selectie en plaatsing Uitvoeringsregeling Selectie en plaatsing
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs: artikel 4.5 Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs: artikel 4.7 Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs: artikel 4.8 Uitvoeringsregeling Selectie: artikel 13
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	***De beoordeling door het College*** 2.3.1. Anders dan appellante ter zitting van het College heeft betoogd, volgt niet al uit artikel 13, tweede en derde lid, van de Uitvoeringsregeling Selectie dat verweerder een toelatingsbewijs had moeten verstrekken. Bij de beslissing van 6 augustus 2020 is het bezwaar weliswaar gegrond verklaard, maar heeft verweerder niet besloten om een bewijs van toelating te verstrekken. Met die beslissing is dus niet voldaan aan de in artikel 13, tweede en derde lid, van de Uitvoeringsregeling Selectie neergelegde voorwaarden. Dit neemt echter niet weg dat verweerder in dit geval, onder deze uitzonderlijke omstandigheden, ten onrechte de beslissing van 20 april 2020 waarbij aan appellante het rankingnummer 610 is toegekend heeft gehandhaafd. Het College overweegt daarover als volgt. 2.3.2. Onder de gegeven omstandigheden heeft verweerder naar het oordeel van het College een terechte beslissing genomen door de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure te laten vervallen. Op 12 maart 2020 zijn in verband met het COVID-19 virus landelijke maatregelen afgekondigd die op dat moment golden tot 31 maart 2020. Die maatregelen hielden in dat mensen moesten thuiswerken indien mogelijk en dat evenementen met meer dan 100 personen werden afgelast. De toetsdag zou worden gehouden op 14 maart 2020 en daaraan zouden meer dan 100 kandidaten deelnemen. Verweerder heeft zich verder op het gemotiveerde standpunt gesteld dat alternatieve toetsing in het kader van de tweede ronde niet mogelijk was. Volgens verweerder zijn de mogelijkheid van het afleggen van de toetsen in kleinere groepjes en de mogelijkheid van het online afnemen van toetsen door middel van een Proctor Exam onderzocht, maar deze alternatieven bleken niet haalbaar. De fysieke afname van de toetsen in kleine groepjes werd vanwege het grote aantal studenten die uit verschillende hoeken van het land moesten komen en vanwege het besmettingsgevaar als een te groot risico beschouwd. Daarbij is van belang dat de intelligente lockdown op 15

maart 2020 is ingegaan. Wat betreft het online afnemen van de toetsen heeft verweerder gesteld enige ervaring te hebben met het afnemen van toetsen door middel van Proctor Exams, maar alleen in kleine groepen en dat dit niet altijd vlekkeloos is verlopen. Bovendien verkeerden de kandidaten niet allemaal in gelijke omstandigheden indien zij de toets thuis zouden moeten afleggen. Dit standpunt van verweerder is aannemelijk en naar het oordeel van het College mocht verweerder onder die omstandigheden na de eerste ronde van de selectieprocedure overgaan tot selectie door de ranking van de kandidaten te bepalen aan de hand van de op dat moment over hen bekende informatie.
2.3.3. Vast staat verder dat verweerder uiteindelijk heeft beslist om Methode B te gebruiken om de kandidaten ten opzichte van elkaar te ranken. Reden voor die beslissing is dat Methode A een lotingselement bevat, hetgeen in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Vast staat ook dat verweerder per ongeluk een bestand naar Studielink heeft gestuurd, waarin de rankingnummers op basis van Methode A, dat is de selectiemethode die verweerder uitdrukkelijk niet wilde gebruiken voor de ranking, waren opgenomen. Als gevolg van deze door verweerder erkende fout, heeft een groep kandidaten via Studielink een hoger rankingnummer doorgekregen dan in de persoonlijke toelichting is vermeld. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat de kandidaten die een rankingnummer via Studielink hebben ontvangen dat onder nummer 350 ligt, direct zijn geplaatst voor de opleiding. Verder zijn ook, zoals uit overweging 2.2.5 volgt, de 50 kandidaten die via de persoonlijke toelichting een rankingnummer op basis van Methode B toegekend hebben gekregen en waarmee zij direct zouden zijn geplaatst, alsnog geplaatst.
2.3.4. Appellante is uitgaande van zowel het rankingnummer dat via Studielink aan haar is gecommuniceerd (nummer 610), als van het rankingnummer dat in de persoonlijke toelichting stond vermeld (nummer 375), niet direct geplaatst voor de bacheloropleiding Geneeskunde. Appellante zou dus alleen via naplaatsing een toelatingsbewijs voor de opleiding hebben kunnen bemachtigen. Verweerder heeft er echter voor gekozen om ook in het kader van de naplaatsing uit te gaan van de in Studielink gepubliceerde rankingnummers en niet van de rankingnummers die op basis van Methode B tot stand zijn gekomen. Daarmee heeft verweerder naar het oordeel van het College een eerder ingezette fout onnodig herhaald. Daarbij is van belang dat alle kandidaten die zowel op basis van de ranking onder Methode A als op basis van de ranking onder Methode B daarvoor in aanmerking kwamen, direct zijn geplaatst. De kandidaten die niet direct voor een opleidingsplaats in aanmerking komen, maar alleen via naplaatsing, bevonden zich echter in gelijke omstandigheden: zij waren niet in de eerste ronde geplaatst. Voor die kandidaten bestond met andere woorden een ‘level playing field’. Onder die omstandigheden had verweerder, zoals appellante terecht betoogt, ervoor moeten kiezen om de naplaatsing uit te voeren overeenkomstig de rankingnummers die zijn gebaseerd op Methode B. Dat is immers, zoals verweerder ook zelf ter zitting heeft erkend, de juiste ranking en zodoende zou de fout niet onnodig worden herhaald.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 april 2020 heeft de selectiecommissie namens verweerder aan appellante het rankingnummer 610 toegekend in het kader van de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit.

Bij beslissing van 6 augustus 2020 heeft verweerder het bezwaar tegen deze beslissing gegrond verklaard, maar de beslissing van 20 april 2020 gehandhaafd. Daarnaast heeft verweerder besloten om, indien het rankingnummer 610 niet tot plaatsing leidt, de aanmelding van appellante voor het jaar 2020 te laten vervallen.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld bij het College.

Het College heeft de zaak gevoegd met zaak 2020/106.5 ter zitting behandeld op 24 augustus 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. R.J.C. Bindels, advocaat te Utrecht en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, vergezeld door drs. M.A. Westerhof-Sinke, voorzitter van de selectiecommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Juridisch kader

2.1. Artikel 7.53 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), voor zover van belang, luidt als volgt:
“1. Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. […].
2. Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.
[…].”

Artikel 4.5 van de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs (hierna: de Regeling aanmelding) luidt, voor zover van belang, als volgt:
“1. Een kandidaat kan zich per fixusopleiding in totaal maximaal drie keer aanmelden.
[…].
6. Een kandidaat kan een verzoek bij het instellingsbestuur indienen om zijn aanmelding te laten vervallen, als hij er in dat jaar niet in slaagt te voldoen aan de vooropleidingseisen, bedoeld in artikel 7.24 van de wet, dan wel aan nadere vooropleidingseisen vo-ho, de nadere vooropleidingseisen mbo-hbo of de bijzondere nadere vooropleidingseisen, bedoeld in de artikelen 7.25a en 7.25b van de wet.
7. Het instellingsbestuur laat de aanmelding van een kandidaat vervallen, als de kandidaat voor 1 september bij het instellingsbestuur daartoe een verzoek indient als bedoeld in het zesde lid. Het instellingsbestuur handelt het verzoek voor 1 oktober af.”

Artikel 4.7 van de Regeling aanmelding luidt, voor zover van belang, als volgt:
“ 1. Het instellingsbestuur draagt er zorg voor dat de selectieprocedure uiterlijk 14 april is afgerond.
[…].”

Artikel 4.8 van de Regeling aanmelding luidt, voor zover van belang, als volgt:
“[…].
4. De instelling bericht via Studielink op 15 april de kandidaat over de uitkomst van de selectie voor de opleiding of opleidingen waaraan hij heeft deelgenomen en reikt daarbij tevens een rankingnummer of een bewijs van toelating uit.
[…].
7. In afwijking van het vierde lid verstrekt het instellingsbestuur een bewijs van toelating als het vaststelt dat er sprake is van onbillijkheid van overwegende aard als geen bewijs van toelating wordt verstrekt.
[…].”

De selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde geschiedt aan de hand van het Reglement Selectie en plaatsing (hierna: het Reglement Selectie). Binnen de selectieprocedure wordt een onderscheid gemaakt tussen selectie via Track A en selectie via Track B. Kandidaten die voltijds in hun eindexamenjaar van het VWO zitten op het moment van selectie en het juiste profiel hebben, nemen deel aan Track A. De overige kandidaten nemen deel aan Track B. Van de opleidingsplaatsen is 70% gereserveerd voor kandidaten binnen Track A en 30% voor kandidaten binnen Track B. Voor zowel Track A als Track B geldt dat de selectie plaatsvindt op basis van een aantal in het Reglement Selectie genoemde criteria en dat de selectieprocedure twee rondes kent. De eerste ronde houdt in een selectie aan de hand van de door de kandidaten ingediende inschrijfformulieren en de daarbij behorende bewijsstukken. De tweede ronde van de selectie bestaat uit cognitieve toetsing, waarbij de kandidaten worden getest op studievaardigheden die noodzakelijk zijn om de opleiding Geneeskunde met succes te kunnen volgen.

Bij het Reglement Selectie behoort de Uitvoeringsregeling Selectie en plaatsing (hierna: de Uitvoeringsregeling Selectie). Artikel 13 van de Uitvoeringsregeling Selectie luidt, voor zover van belang, als volgt:
“[…].
2. Als het bezwaar gegrond wordt verklaard en er wordt besloten dat een bewijs van toelating aan de kandidaat wordt verstrekt, geldt dit bewijs van toelating op het studiejaar waarvoor het verzoek tot inschrijving was ingediend.
3. Aan de kandidaat aan wie na een gegrond verklaard bezwaar een bewijs van toelating wordt verstrekt, kan in afwijking van lid 2 een bewijs van toelating voor het opvolgende studiejaar worden uitgereikt indien:
a. er geen bewijzen van toelating meer beschikbaar zijn en komen voor het studiejaar waar het verzoek tot inschrijving op zag;
b. op het bezwaarschrift na de aanvang van het studiejaar, oftewel na 1 september, wordt besloten;
c. de kandidaat zelf verzoekt om een bewijs van toelating voor het opvolgende studiejaar.”

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellante heeft de wens om de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit te volgen. Zij heeft zich daarom aangemeld voor de selectieprocedure. Zij heeft deelgenomen aan de selectieprocedure binnen Track A. De eerste ronde van de selectieprocedure heeft zij doorstaan en ze mocht deelnemen aan de tweede ronde. Als gevolg van de situatie in verband met het COVID-19 virus heeft de selectiecommissie echter besloten om de toetsdag in het kader van deze tweede ronde, die op 14 maart 2020 gepland stond, te annuleren. De selectiecommissie heeft vervolgens besloten om geen alternatief voor de toetsen aan te bieden, maar een alternatieve selectiemethode toe te passen. Op basis van die selectiemethode, die een lotingselement bevat, heeft appellante bij beslissing van 20 april 2020 het rankingnummer 610 toegekend gekregen. Omdat zij het niet eens is met het aan haar toegekende rankingnummer heeft zij tegen deze beslissing bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij zijn beslissing van 6 augustus 2020 gegrond verklaard, maar hij heeft het rankingnummer toch gehandhaafd. Daarnaast heeft verweerder

besloten om, indien het rankingnummer 610 niet tot plaatsing leidt, de aanmelding van appellante voor het jaar 2020 te laten vervallen.

2.2.1. Uit het dossier en het verhandelde ter zitting van het College is over de gang van zaken tijdens de selectieprocedure verder het volgende naar voren gekomen. Omdat de tweede toetsdag geen doorgang heeft kunnen vinden, heeft de selectiecommissie een selectiemethode ontwikkeld om tot een ranking van de kandidaten te komen op basis van de resultaten uit de eerste ronde. Die selectiemethode hield in dat de meerderheid van de kandidaten direct zou worden geselecteerd op basis van hun hoge score in ronde 1. De overige kandidaten zouden worden gerankt op basis van een gewogen loting, waarbij de score van ronde 1 en de bèta-cijfers zijn betrokken. Deze selectiemethode is, aldus de selectiecommissie, voorgelegd aan de juridische afdeling en akkoord bevonden, omdat in ronde 1 al ten minste twee kwalitatieve selectiecriteria waren toegepast. Aanvankelijk heeft de selectiecommissie daarom beslist om deze selectiemethode (hierna: Methode A) voor de ranking van de kandidaten te gebruiken.

2.2.2. Op enig moment heeft de selectiecommissie echter bericht van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap ontvangen dat Methode A vanwege het lotingselement niet is toegestaan. Daarom heeft de selectiecommissie een alternatieve tweede selectiemethode ontwikkeld. Die selectiemethode houdt in dat de kandidaten worden gerankt op basis van de score in de eerste ronde en de bèta-cijfers. Deze selectiemethode (hierna: Methode B) bevat dus géén lotingselement. Verweerder heeft vervolgens beslist om Methode B te gebruiken voor de ranking van de kandidaten en niet Methode A.

2.2.3. Daarop zijn de rankingnummers, overeenkomstig artikel 4.8, vierde lid, van de Regeling aanmelding, op 15 april 2020 gepubliceerd via Studielink. De selectiecommissie heeft daarna een begin gemaakt met het versturen van de persoonlijke toelichtingen bij de rankingnummers. Omdat kandidaten vervolgens meldden dat de het in de persoonlijke toelichting vermelde rankingnummer en het in Studielink gepubliceerde rankingnummer niet met elkaar correspondeerden, is de selectiecommissie gestopt met het versturen van de persoonlijke toelichtingen. Gebleken is dat in Studielink de rankingnummers, waarbij Methode A is gebruikt, zijn gepubliceerd. In de tot dan toe verstuurde persoonlijke toelichtingen stond echter het rankingnummer vermeld, waarbij Methode B is gebruikt. Volgens de selectiecommissie is deze fout ontstaan doordat onder tijdsdruk een verkeerd bestand, waarin de ranking op basis van Methode A was opgenomen, naar Studielink is verzonden.

2.2.4. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat is besloten om de in Studielink gepubliceerde rankingnummers, waarbij Methode A is gebruikt, voor de selectie aan te houden. Verder heeft verweerder een groep van kandidaten die door deze fout volgens hem het meest is gedupeerd alsnog geplaatst voor de opleiding. Dat is een groep van 50 kandidaten geweest die volgens het rankingnummer op basis van Methode B zeker zou zijn geplaatst voor de opleiding, maar volgens het rankingnummer in Studielink niet. Voor deze kandidaten geldt volgens verweerder dat zij, naar aanleiding van uitlatingen van de selectiecommissie, ervan mochten uitgaan dat zij een opleidingsplaats zouden hebben. De minister heeft toestemming verleend om deze groep van 50 kandidaten alsnog een opleidingsplaats te bieden. Ter zitting is verder gebleken dat deze 50 plaatsen bovenop het normale aantal opleidingsplaatsen komen en dat het daarmee extra opleidingsplaatsen zijn. Het College gaat ervan uit dat de plaatsing van deze groep van 50 kandidaten geen invloed heeft op de reguliere naplaatsing van kandidaten.

2.2.5. Voor de beoordeling van het beroep van appellante is verder van belang dat zij op 15 april 2020 via Studielink het bericht heeft gekregen dat zij rankingnummer 610 toegekend heeft gekregen. Dat rankingnummer is, gelet op het voorgaande, tot stand gekomen met toepassing van Methode A. Op 15 april 2020 heeft appellante ook een persoonlijke toelichting via de e-mail ontvangen. In die toelichting staat dat haar rankingnummer 375 is. Dit laatste rankingnummer is tot stand gekomen met toepassing van Methode B. Op 20 april 2020 heeft appellante de beslissing ontvangen waarin staat dat haar uiteindelijk rankingnummer 610 is toegekend.

Het beroep van appellante

2.3. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder van 6 augustus 2020, waarbij het rankingnummer 610 in stand is gebleven. Volgens appellante komt het geregeld voor dat kandidaten geen gebruik kunnen maken van hun opleidingsplaats en dat deze vrijgevallen opleidingsplaatsen worden toegekend aan de volgende kandidaat op de lijst. Deze naplaatsing leidt ertoe dat ook kandidaten met een hoger rankingnummer dan 350 een opleidingsplaats aangeboden kunnen krijgen. Met het rankingnummer 375 zou zij naar alle waarschijnlijkheid via naplaatsing wél in aanmerking komen voor een opleidingsplaats. Volgens appellante heeft verweerder er ten onrechte voor gekozen om de selectiemethode met het lotingselement (Methode A) te gebruiken voor het toekennen van het rankingnummer en in ieder geval ook voor de naplaatsing aan die methode vast te houden. Deze methode voldoet niet aan de wettelijke criteria. De andere methode, dus de methode op grond waarvan appellante het rankingnummer 375 toebedeeld heeft gekregen en die niet een lotingselement bevat (Methode B), voldoet wél aan de wettelijke vereisten. Voor zover verweerder een verkeerd bestand naar Studielink heeft gestuurd, had deze omissie direct verholpen moeten worden, aldus appellante. Het is voor verweerder mogelijk om appellante op basis van rankingnummer 375 na te plaatsen. Dat rankingnummer is immers gebaseerd op de selectiemethode, zonder lotingselement, die onderdeel is geworden van het Reglement Selectie. Bovendien is in de situatie van appellante sprake van een onbillijkheid van overwegende aard indien geen toelatingsbewijs zou worden verstrekt. Zij is als gevolg van de fouten van verweerder niet geplaatst voor de opleiding. Voor zover appellante voor dit jaar geen toelatingsbewijs kan worden uitgereikt omdat dit zou leiden tot praktische bezwaren, dan zou haar een bewijs voor volgend jaar moeten worden uitgereikt, aldus appellante.

De beoordeling door het College

2.3.1. Anders dan appellante ter zitting van het College heeft betoogd, volgt niet al uit artikel 13, tweede en derde lid, van de Uitvoeringsregeling Selectie dat verweerder een toelatingsbewijs had moeten verstrekken. Bij de beslissing van 6 augustus 2020 is het bezwaar weliswaar gegrond verklaard, maar heeft verweerder niet besloten om een bewijs van toelating te verstrekken. Met die beslissing is dus niet voldaan aan de in artikel 13, tweede en derde lid, van de Uitvoeringsregeling Selectie neergelegde voorwaarden. Dit neemt echter niet weg dat verweerder in dit geval, onder deze uitzonderlijke omstandigheden, ten onrechte de beslissing van 20 april 2020 waarbij aan appellante het rankingnummer 610 is toegekend heeft gehandhaafd. Het College overweegt daarover als volgt.

2.3.2. Onder de gegeven omstandigheden heeft verweerder naar het oordeel van het College een terechte beslissing genomen door de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure te laten vervallen. Op 12 maart 2020 zijn in verband met het COVID-19 virus landelijke maatregelen afgekondigd die op dat moment golden tot 31 maart 2020. Die maatregelen hielden in dat mensen moesten thuiswerken indien mogelijk en dat evenementen met meer dan 100 personen werden afgelast. De toetsdag zou worden gehouden op 14 maart 2020 en daaraan zouden meer dan 100 kandidaten deelnemen. Verweerder heeft zich verder op het gemotiveerde standpunt gesteld dat alternatieve toetsing in het kader van de tweede ronde niet mogelijk was. Volgens verweerder zijn de mogelijkheid van het afleggen van de toetsen in kleinere groepjes en de mogelijkheid van het online afnemen van toetsen door middel van een Proctor Exam onderzocht, maar deze alternatieven bleken niet haalbaar. De fysieke afname van de toetsen in kleine groepjes werd vanwege het grote aantal studenten die uit verschillende hoeken van het land moesten komen en vanwege het besmettingsgevaar als een te groot risico beschouwd. Daarbij is van belang dat de intelligente lockdown op 15 maart 2020 is ingegaan. Wat betreft het online afnemen van de toetsen heeft verweerder gesteld enige ervaring te hebben met het afnemen van toetsen door middel van Proctor Exams, maar alleen in kleine groepen en dat dit niet altijd vlekkeloos is verlopen. Bovendien verkeerden de kandidaten niet allemaal in gelijke omstandigheden indien zij de toets thuis zouden moeten afleggen. Dit standpunt van verweerder is aannemelijk en naar het oordeel van het College mocht verweerder onder die omstandigheden na de eerste ronde van de selectieprocedure overgaan tot selectie

door de ranking van de kandidaten te bepalen aan de hand van de op dat moment over hen bekende informatie.

2.3.3. Vast staat verder dat verweerder uiteindelijk heeft beslist om Methode B te gebruiken om de kandidaten ten opzichte van elkaar te ranken. Reden voor die beslissing is dat Methode A een lotingselement bevat, hetgeen in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Vast staat ook dat verweerder per ongeluk een bestand naar Studielink heeft gestuurd, waarin de rankingnummers op basis van Methode A, dat is de selectiemethode die verweerder uitdrukkelijk niet wilde gebruiken voor de ranking, waren opgenomen. Als gevolg van deze door verweerder erkende fout, heeft een groep kandidaten via Studielink een hoger rankingnummer doorgekregen dan in de persoonlijke toelichting is vermeld. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat de kandidaten die een rankingnummer via Studielink hebben ontvangen dat onder nummer 350 ligt, direct zijn geplaatst voor de opleiding. Verder zijn ook, zoals uit overweging 2.2.5 volgt, de 50 kandidaten die via de persoonlijke toelichting een rankingnummer op basis van Methode B toegekend hebben gekregen en waarmee zij direct zouden zijn geplaatst, alsnog geplaatst.

2.3.4. Appellante is uitgaande van zowel het rankingnummer dat via Studielink aan haar is gecommuniceerd (nummer 610), als van het rankingnummer dat in de persoonlijke toelichting stond vermeld (nummer 375), niet direct geplaatst voor de bacheloropleiding Geneeskunde. Appellante zou dus alleen via naplaatsing een toelatingsbewijs voor de opleiding hebben kunnen bemachtigen. Verweerder heeft er echter voor gekozen om ook in het kader van de naplaatsing uit te gaan van de in Studielink gepubliceerde rankingnummers en niet van de rankingnummers die op basis van Methode B tot stand zijn gekomen. Daarmee heeft verweerder naar het oordeel van het College een eerder ingezette fout onnodig herhaald. Daarbij is van belang dat alle kandidaten die zowel op basis van de ranking onder Methode A als op basis van de ranking onder Methode B daarvoor in aanmerking kwamen, direct zijn geplaatst. De kandidaten die niet direct voor een opleidingsplaats in aanmerking komen, maar alleen via naplaatsing, bevonden zich echter in gelijke omstandigheden: zij waren niet in de eerste ronde geplaatst. Voor die kandidaten bestond met andere woorden een ‘level playing field’. Onder die omstandigheden had verweerder, zoals appellante terecht betoogt, ervoor moeten kiezen om de naplaatsing uit te voeren overeenkomstig de rankingnummers die zijn gebaseerd op Methode B. Dat is immers, zoals verweerder ook zelf ter zitting heeft erkend, de juiste ranking en zodoende zou de fout niet onnodig worden herhaald.

Slotsom

2.4. Het voorgaande betekent dat verweerder ten onrechte het aan appellante toegekende rankingnummer 610 bij zijn beslissing op bezwaar van 6 augustus 2020 heeft gehandhaafd. De beslissing van 6 augustus 2020 komt in zoverre voor vernietiging in aanmerking. Het College zal op grond van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht de beslissing van 20 april 2020 herroepen en bepalen dat aan appellante het rankingnummer 375 dient te worden toegekend. Voor zover appellante op basis van dat rankingnummer alsnog voor naplaatsing in aanmerking zou komen, dient verweerder haar een toelatingsbewijs te verstrekken. Daarbij is van belang dat naplaatsing inmiddels tot en met rankingnummer 431 heeft plaatsgevonden en indien verweerder de juiste ranking voor de naplaatsing had aangehouden, appellante in aanmerking zou zijn gekomen voor naplaatsing. Voor zover voor dit studiejaar geen opleidingsplaatsen meer beschikbaar zijn hoeft verweerder appellante geen toelatingsbewijs voor dit studiejaar te verstrekken. In dat geval kan verweerder op grond van artikel 13, derde lid, aanhef en onder a, van de Uitvoeringsregeling een toelatingsbewijs voor het opvolgende studiejaar verstrekken.

2.5. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Daarbij worden voor het indienen van een beroepschrift en het verschijnen ter zitting van het College in totaal 2 punten toegekend met een waarde van € 525,- per punt en een wegingsfactor 1. Ook dient verweerder het door appellante betaalde griffierecht ter hoogte van € 48,- te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Vrije Universiteit van 6 augustus 2020 met kenmerk FD/cc/2020/0312 voor zover daarbij de beslissing van 20 april 2020 is gehandhaafd;
III. herroept de beslissing van 20 april 2020 en bepaalt dat aan appellante het rankingnummer 375 wordt toegekend;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van de beslissing van 6 augustus 2020;
V. veroordeelt het college van bestuur van de Vrije Universiteit tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.050,-, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van bestuur van de Vrije Universiteit het door appellante betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,- vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/105**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	21 december 2020
Partijen	:	Appellante en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling beroepstermijn minnelijke schikking niet-ontvankelijk
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, derde lid WHW: artikel 7.62, eerste lid, aanhef en onder e Awb: afdeling 7.3
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek zendt het college van beroep, alvorens het beroep in behandeling te nemen, het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie. Ingevolge artikel 7.62, eerste lid, aanhef en onder e, stelt het college van beroep voor de examens een reglement van orde vast, waarin nadere regels worden gesteld ten aanzien van de in artikel 7.61, derde lid, bedoelde procedure en de gevallen waarin deze procedure achterwege kan worden gelaten. Het CBE van de Open Universiteit heeft daaraan invulling gegeven in het reglement ”Beroepsprocedure bij het College van beroep voor de examen” waarin is opgenomen dat het beroepschrift wordt doorgezonden naar de verweerder, de examinator dan wel de examencommissie, met het verzoek om inhoudelijk na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is als het beroepschrift voldoet aan de procedurele eisen. 2.3.1. Zoals het College eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 17 maart 2016, CBHO 2015/256, moet een schikking ook worden beproefd als een bij het CBE ingesteld administratief beroep wellicht kennelijk niet-ontvankelijk is. Dit betekent dat het niet is toegestaan om zaken die die niet voldoen aan de procedurele eisen categoraal uit te sluiten van de poging tot een minnelijke schikking. Het College is van oordeel dat hetgeen in het reglement is bepaald over de poging tot minnelijke schikking met betrekking tot zaken die niet voldoen aan de procedurele eisen te algemeen is geformuleerd en daarom in dit geval buiten toepassing dient te worden gelaten. Appellante betoogt dan ook terecht dat ten onrechte de poging tot minnelijke schikking achterwege is gebleven. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 december 2019 heeft de examinator het door appellante afgelegde tentamen van de cursus Aansprakelijkheidsrecht met een 6,0 beoordeeld.

Bij beslissing van 10 juli 2020 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 oktober 2020, waar appellante, en het CBE, vertegenwoordigd door S.E.M. van der Westen LLB. secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft de cursus Aansprakelijkheidsrecht aan de Open Universiteit gevolgd. Het in dat kader afgelegde tentamen heeft de examinator met een 6,0 beoordeeld. Appellante kan zich niet vinden in deze beoordeling en heeft daartegen administratief beroep ingesteld. Het CBE heeft het administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift afliep op 28 januari 2020, terwijl het beroepschrift pas is afgestempeld op 31 januari 2020 en eerst op 3 februari 2020, derhalve buiten de beroepstermijn, is ontvangen. Appellante heeft als reden voor de overschrijding van de beroepstermijn aangedragen dat zij wegens ziekte haar beroepschrift niet op tijd op de post kon doen. Deze omstandigheid is volgens het CBE echter onvoldoende om tot het oordeel te komen dat appellante niet in verzuim is. Appellante had immers de mogelijkheid om gedurende de beroepstermijn, zowel op schrift als digitaal, pro-forma beroep in te stellen, aldus het CBE.

2.2. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte de poging tot minnelijke schikking achterwege heeft gelaten. Zij voert hiertoe aan dat het CBE was gehouden om het beroepschrift aan de examinator te zenden, zodat kon worden onderzocht of een minnelijke schikking kon worden bereikt. Appellante betoogt voorts dat het CBE de niet-ontvankelijkheid achterwege had moeten laten.

2.3. Ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek zendt het college van beroep, alvorens het beroep in behandeling te nemen, het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie.
Ingevolge artikel 7.62, eerste lid, aanhef en onder e, stelt het college van beroep voor de examens een reglement van orde vast, waarin nadere regels worden gesteld ten aanzien van de in artikel 7.61, derde lid, bedoelde procedure en de gevallen waarin deze procedure achterwege kan worden gelaten.
Het CBE van de Open Universiteit heeft daaraan invulling gegeven in het reglement ”Beroepsprocedure bij het College van beroep voor de examen” waarin is opgenomen dat het beroepschrift wordt doorgezonden naar de verweerder, de examinator dan wel de examencommissie, met het verzoek om inhoudelijk na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is als het beroepschrift voldoet aan de procedurele eisen.

2.3.1. Zoals het College eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 17 maart 2016, CBHO 2015/256, moet een schikking ook worden beproefd als een bij het CBE ingesteld administratief beroep wellicht kennelijk niet-ontvankelijk is. Dit betekent dat het niet is toegestaan om zaken die die niet voldoen aan de procedurele eisen categoraal uit te sluiten van de poging tot een minnelijke schikking. Het College is van oordeel dat hetgeen in het reglement is bepaald over de poging tot minnelijke schikking met betrekking tot zaken die niet voldoen aan de procedurele eisen te algemeen is geformuleerd en daarom in dit geval buiten toepassing dient te worden gelaten. Appellante betoogt dan ook terecht dat ten onrechte de poging tot minnelijke schikking achterwege is gebleven.
Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is reeds hierom gegrond. Hetgeen appellante over de niet-ontvankelijkheid van haar beroepschrift heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van het CBE van 10 juli 2020 dient te worden vernietigd. Het CBE dient een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

2.5. Voor proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit van 10 juli 2020, kenmerk;U2020/05013/MIC - CBE 2020-022;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/106.5**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	3 september 2020
Partijen	:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	corona COVID 19 decentrale selectie lockdown naplaatsing onbillijkheid van overwegende aard rangnummer rankingnummer
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs: artikel 4.5 Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs: artikel 4.7 Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs: artikel 4.8 Uitvoeringsregeling Selectie: artikel 13
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	***De beoordeling door het College*** 2.3.1. Anders dan appellante ter zitting van het College heeft betoogd, volgt niet al uit artikel 13, tweede en derde lid, van de Uitvoeringsregeling Selectie dat verweerder een toelatingsbewijs had moeten verstrekken. Bij de beslissing van 6 augustus 2020 is het bezwaar weliswaar gegrond verklaard, maar heeft verweerder niet besloten om een bewijs van toelating te verstrekken. Met die beslissing is dus niet voldaan aan de in artikel 13, tweede en derde lid, van de Uitvoeringsregeling Selectie neergelegde voorwaarden. Dit neemt echter niet weg dat verweerder in dit geval, onder deze uitzonderlijke omstandigheden, ten onrechte de beslissing van 20 april 2020 waarbij aan appellante het rankingnummer 584 is toegekend heeft gehandhaafd. Het College overweegt daarover als volgt. 2.3.2. Onder de gegeven omstandigheden heeft verweerder naar het oordeel van het College een terechte beslissing genomen door de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure te laten vervallen. Op 12 maart 2020 zijn in verband met het COVID-19 virus landelijke maatregelen afgekondigd die op dat moment golden tot 31 maart 2020. Die maatregelen hielden in dat mensen moesten thuiswerken indien mogelijk en dat evenementen met meer dan 100 personen werden afgelast. De toetsdag zou worden gehouden op 14 maart 2020 en daaraan zouden meer dan 100 kandidaten deelnemen. Verweerder heeft zich verder op het gemotiveerde standpunt gesteld dat alternatieve toetsing in het kader van de tweede ronde niet mogelijk was. Volgens verweerder zijn de mogelijkheid van het afleggen van de toetsen in kleinere groepjes en de mogelijkheid van het online afnemen van toetsen door middel van een Proctor Exam onderzocht, maar deze alternatieven bleken niet haalbaar. De fysieke afname van de toetsen in kleine groepjes werd vanwege het grote aantal studenten die uit verschillende hoeken van het land moesten komen en vanwege het besmettingsgevaar als een te groot risico beschouwd. Daarbij is van belang dat de intelligente lockdown op 15 maart 2020 is ingegaan. Wat betreft het online afnemen van de toetsen heeft verweerder gesteld enige ervaring te hebben met het afnemen van toetsen door middel van

Proctor Exams, maar alleen in kleine groepen en dat dit niet altijd vlekkeloos is verlopen. Bovendien verkeerden de kandidaten niet allemaal in gelijke omstandigheden indien zij de toets thuis zouden moeten afleggen. Dit standpunt van verweerder is aannemelijk en naar het oordeel van het College mocht verweerder onder die omstandigheden na de eerste ronde van de selectieprocedure overgaan tot selectie door de ranking van de kandidaten te bepalen aan de hand van de op dat moment over hen bekende informatie.
2.3.3. Vast staat verder dat verweerder uiteindelijk heeft beslist om Methode B te gebruiken om de kandidaten ten opzichte van elkaar te ranken. Reden voor die beslissing is dat Methode A een lotingselement bevat, hetgeen in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Vast staat ook dat verweerder per ongeluk een bestand naar Studielink heeft gestuurd, waarin de rankingnummers op basis van Methode A, dat is de selectiemethode die verweerder uitdrukkelijk niet wilde gebruiken voor de ranking, waren opgenomen. Als gevolg van deze door verweerder erkende fout, heeft een groep kandidaten via Studielink een hoger rankingnummer doorgekregen dan in de persoonlijke toelichting is vermeld. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat de kandidaten die een rankingnummer via Studielink hebben ontvangen dat onder nummer 350 ligt, direct zijn geplaatst voor de opleiding. Verder zijn ook, zoals uit overweging 2.2.5 volgt, de 50 kandidaten die via de persoonlijke toelichting een rankingnummer op basis van Methode B toegekend hebben gekregen en waarmee zij direct zouden zijn geplaatst, alsnog geplaatst.
2.3.4. Appellante is uitgaande van zowel het rankingnummer dat via Studielink aan haar is gecommuniceerd (nummer 584), als van het rankingnummer dat in de persoonlijke toelichting stond vermeld (nummer 384), niet direct geplaatst voor de bacheloropleiding Geneeskunde. Appellante zou dus alleen via naplaatsing een toelatingsbewijs voor de opleiding hebben kunnen bemachtigen. Verweerder heeft er echter voor gekozen om ook in het kader van de naplaatsing uit te gaan van de in Studielink gepubliceerde rankingnummers en niet van de rankingnummers die op basis van Methode B tot stand zijn gekomen. Daarmee heeft verweerder naar het oordeel van het College een eerder ingezette fout onnodig herhaald. Daarbij is van belang dat alle kandidaten die zowel op basis van de ranking onder Methode A als op basis van de ranking onder Methode B daarvoor in aanmerking kwamen, direct zijn geplaatst. De kandidaten die niet direct voor een opleidingsplaats in aanmerking komen, maar alleen via naplaatsing, bevonden zich echter in gelijke omstandigheden: zij waren niet in de eerste ronde geplaatst. Voor die kandidaten bestond met andere woorden een ‘level playing field’. Onder die omstandigheden had verweerder, zoals appellante terecht betoogt, ervoor moeten kiezen om de naplaatsing uit te voeren overeenkomstig de rankingnummers die zijn gebaseerd op Methode B. Dat is immers, zoals verweerder ook zelf ter zitting heeft erkend, de juiste ranking en zodoende zou de fout niet onnodig worden herhaald.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 april 2020 heeft de selectiecommissie namens verweerder aan appellante het rankingnummer 584 toegekend in het kader van de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit.

Bij beslissing van 6 augustus 2020 heeft verweerder het bezwaar tegen deze beslissing gegrond verklaard, maar de beslissing van 20 april 2020 gehandhaafd. Daarnaast heeft verweerder besloten om, indien het rankingnummer 584 niet tot plaatsing leidt, de aanmelding van appellante voor het jaar 2020 te laten vervallen.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld bij het College.

Het College heeft de zaak gevoegd met zaak 2020/104.5 ter zitting behandeld op 24 augustus 2020, waar appellante, bijgestaan door mr. R.J.C. Bindels, advocaat te Utrecht en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, vergezeld door drs. M.A. Westerhof-Sinke, voorzitter van de selectiecommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Juridisch kader

2.1. Artikel 7.53 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), voor zover van belang, luidt als volgt:
“1. Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. […].
2. Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.
[…].”

Artikel 4.5 van de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs (hierna: de Regeling aanmelding) luidt, voor zover van belang, als volgt:
“1. Een kandidaat kan zich per fixusopleiding in totaal maximaal drie keer aanmelden.
[…].
6. Een kandidaat kan een verzoek bij het instellingsbestuur indienen om zijn aanmelding te laten vervallen, als hij er in dat jaar niet in slaagt te voldoen aan de vooropleidingseisen, bedoeld in artikel 7.24 van de wet, dan wel aan nadere vooropleidingseisen vo-ho, de nadere vooropleidingseisen mbo-hbo of de bijzondere nadere vooropleidingseisen, bedoeld in de artikelen 7.25a en 7.25b van de wet.
7. Het instellingsbestuur laat de aanmelding van een kandidaat vervallen, als de kandidaat voor 1 september bij het instellingsbestuur daartoe een verzoek indient als bedoeld in het zesde lid. Het instellingsbestuur handelt het verzoek voor 1 oktober af.”

Artikel 4.7 van de Regeling aanmelding luidt, voor zover van belang, als volgt:
“ 1. Het instellingsbestuur draagt er zorg voor dat de selectieprocedure uiterlijk 14 april is afgerond.
[…].”

Artikel 4.8 van de Regeling aanmelding luidt, voor zover van belang, als volgt:

“[…].
4. De instelling bericht via Studielink op 15 april de kandidaat over de uitkomst van de selectie voor de opleiding of opleidingen waaraan hij heeft deelgenomen en reikt daarbij tevens een rankingnummer of een bewijs van toelating uit.
[…].
7. In afwijking van het vierde lid verstrekt het instellingsbestuur een bewijs van toelating als het vaststelt dat er sprake is van onbillijkheid van overwegende aard als geen bewijs van toelating wordt verstrekt.
[…].”

De selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde geschiedt aan de hand van het Reglement Selectie en plaatsing (hierna: het Reglement Selectie). Binnen de selectieprocedure wordt een onderscheid gemaakt tussen selectie via Track A en selectie via Track B. Kandidaten die voltijds in hun eindexamenjaar van het VWO zitten op het moment van selectie en het juiste profiel hebben, nemen deel aan Track A. De overige kandidaten nemen deel aan Track B. Van de opleidingsplaatsen is 70% gereserveerd voor kandidaten binnen Track A en 30% voor kandidaten binnen Track B. Voor zowel Track A als Track B geldt dat de selectie plaatsvindt op basis van een aantal in het Reglement Selectie genoemde criteria en dat de selectieprocedure twee rondes kent. De eerste ronde houdt in een selectie aan de hand van de door de kandidaten ingediende inschrijfformulieren en de daarbij behorende bewijsstukken. De tweede ronde van de selectie bestaat uit cognitieve toetsing, waarbij de kandidaten worden getest op studievaardigheden die noodzakelijk zijn om de opleiding Geneeskunde met succes te kunnen volgen.

Bij het Reglement Selectie behoort de Uitvoeringsregeling Selectie en plaatsing (hierna: de Uitvoeringsregeling Selectie). Artikel 13 van de Uitvoeringsregeling Selectie luidt, voor zover van belang, als volgt:
“[…].
2. Als het bezwaar gegrond wordt verklaard en er wordt besloten dat een bewijs van toelating aan de kandidaat wordt verstrekt, geldt dit bewijs van toelating op het studiejaar waarvoor het verzoek tot inschrijving was ingediend.
3. Aan de kandidaat aan wie na een gegrond verklaard bezwaar een bewijs van toelating wordt verstrekt, kan in afwijking van lid 2 een bewijs van toelating voor het opvolgende studiejaar worden uitgereikt indien:
a. er geen bewijzen van toelating meer beschikbaar zijn en komen voor het studiejaar waar het verzoek tot inschrijving op zag;
b. op het bezwaarschrift na de aanvang van het studiejaar, oftewel na 1 september, wordt besloten;
c. de kandidaat zelf verzoekt om een bewijs van toelating voor het opvolgende studiejaar.”

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellante heeft de wens om de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit te volgen. Zij heeft zich daarom aangemeld voor de selectieprocedure. Zij heeft deelgenomen aan de selectieprocedure binnen Track A. De eerste ronde van de selectieprocedure heeft zij doorstaan en ze mocht deelnemen aan de tweede ronde. Als gevolg van de situatie in verband met het COVID-19 virus heeft de selectiecommissie echter besloten om de toetsdag in het kader van deze tweede ronde, die op 14 maart 2020 gepland stond, te annuleren. De selectiecommissie heeft vervolgens besloten om geen alternatief voor de toetsen aan te bieden, maar een alternatieve selectiemethode toe te passen. Op basis van die selectiemethode, die een lotingselement bevat, heeft appellante bij beslissing van 20 april 2020 het rankingnummer 584 toegekend gekregen. Omdat zij het niet eens is met het aan haar toegekende rankingnummer heeft zij tegen deze beslissing bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij zijn beslissing van 6 augustus 2020 gegrond verklaard, maar hij heeft het rankingnummer toch gehandhaafd. Daarnaast heeft verweerder besloten om, indien het rankingnummer 584 niet tot plaatsing leidt, de aanmelding van appellante voor het jaar 2020 te laten vervallen.

2.2.1. Uit het dossier en het verhandelde ter zitting van het College is over de gang van zaken tijdens de selectieprocedure verder het volgende naar voren gekomen. Omdat de tweede toetsdag geen doorgang

heeft kunnen vinden, heeft de selectiecommissie een selectiemethode ontwikkeld om tot een ranking van de kandidaten te komen op basis van de resultaten uit de eerste ronde. Die selectiemethode hield in dat de meerderheid van de kandidaten direct zou worden geselecteerd op basis van hun hoge score in ronde 1. De overige kandidaten zouden worden gerankt op basis van een gewogen loting, waarbij de score van ronde 1 en de bèta-cijfers zijn betrokken. Deze selectiemethode is, aldus de selectiecommissie, voorgelegd aan de juridische afdeling en akkoord bevonden, omdat in ronde 1 al ten minste twee kwalitatieve selectiecriteria waren toegepast. Aanvankelijk heeft de selectiecommissie daarom beslist om deze selectiemethode (hierna: Methode A) voor de ranking van de kandidaten te gebruiken.

2.2.2. Op enig moment heeft de selectiecommissie echter bericht van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap ontvangen dat Methode A vanwege het lotingselement niet is toegestaan. Daarom heeft de selectiecommissie een alternatieve tweede selectiemethode ontwikkeld. Die selectiemethode houdt in dat de kandidaten worden gerankt op basis van de score in de eerste ronde en de bèta-cijfers. Deze selectiemethode (hierna: Methode B) bevat dus géén lotingselement. Verweerder heeft vervolgens beslist om Methode B te gebruiken voor de ranking van de kandidaten en niet Methode A.

2.2.3. Daarop zijn de rankingnummers, overeenkomstig artikel 4.8, vierde lid, van de Regeling aanmelding, op 15 april 2020 gepubliceerd via Studielink. De selectiecommissie heeft daarna een begin gemaakt met het versturen van de persoonlijke toelichtingen bij de rankingnummers. Omdat kandidaten vervolgens meldden dat de het in de persoonlijke toelichting vermelde rankingnummer en het in Studielink gepubliceerde rankingnummer niet met elkaar correspondeerden, is de selectiecommissie gestopt met het versturen van de persoonlijke toelichtingen. Gebleken is dat in Studielink de rankingnummers, waarbij Methode A is gebruikt, zijn gepubliceerd. In de tot dan toe verstuurde persoonlijke toelichtingen stond echter het rankingnummer vermeld, waarbij Methode B is gebruikt. Volgens de selectiecommissie is deze fout ontstaan doordat onder tijdsdruk een verkeerd bestand, waarin de ranking op basis van Methode A was opgenomen, naar Studielink is verzonden.

2.2.4. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat is besloten om de in Studielink gepubliceerde rankingnummers, waarbij Methode A is gebruikt, voor de selectie aan te houden. Verder heeft verweerder een groep van kandidaten die door deze fout volgens hem het meest is gedupeerd alsnog geplaatst voor de opleiding. Dat is een groep van 50 kandidaten geweest die volgens het rankingnummer op basis van Methode B zeker zou zijn geplaatst voor de opleiding, maar volgens het rankingnummer in Studielink niet. Voor deze kandidaten geldt volgens verweerder dat zij, naar aanleiding van uitlatingen van de selectiecommissie, ervan mochten uitgaan dat zij een opleidingsplaats zouden hebben. De minister heeft toestemming verleend om deze groep van 50 kandidaten alsnog een opleidingsplaats te bieden. Ter zitting is verder gebleken dat deze 50 plaatsen bovenop het normale aantal opleidingsplaatsen komen en dat het daarmee extra opleidingsplaatsen zijn. Het College gaat ervan uit dat de plaatsing van deze groep van 50 kandidaten geen invloed heeft op de reguliere naplaatsing van kandidaten.

2.2.5. Voor de beoordeling van het beroep van appellante is verder van belang dat zij op 15 april 2020 via Studielink het bericht heeft gekregen dat zij rankingnummer 584 toegekend heeft gekregen. Dat rankingnummer is, gelet op het voorgaande, tot stand gekomen met toepassing van Methode A. Op 15 april 2020 heeft appellante ook een persoonlijke toelichting via de e-mail ontvangen. In die toelichting staat dat haar rankingnummer 384 is. Dit laatste rankingnummer is tot stand gekomen met toepassing van Methode B. Op 20 april 2020 heeft appellante de beslissing ontvangen waarin staat dat haar uiteindelijk rankingnummer 584 is toegekend.

Het beroep van appellante

2.3. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder van 6 augustus 2020, waarbij het rankingnummer 584 in stand is gebleven. Volgens appellante komt het geregeld voor dat kandidaten geen gebruik kunnen maken van hun opleidingsplaats en dat deze vrijgevallen opleidingsplaatsen worden toegekend aan de volgende kandidaat op de lijst. Deze naplaatsing leidt ertoe dat ook kandidaten met een

hoger rankingnummer dan 350 een opleidingsplaats aangeboden kunnen krijgen. Met het rankingnummer 384 zou zij naar alle waarschijnlijkheid via naplaatsing wél in aanmerking komen voor een opleidingsplaats. Volgens appellante heeft verweerder er ten onrechte voor gekozen om de selectiemethode met het lotingselement (Methode A) te gebruiken voor het toekennen van het rankingnummer en in ieder geval ook voor de naplaatsing aan die methode vast te houden. Deze methode voldoet niet aan de wettelijke criteria. De andere methode, dus de methode op grond waarvan appellante het rankingnummer 384 toebedeeld heeft gekregen en die niet een lotingselement bevat (Methode B), voldoet wél aan de wettelijke vereisten. Voor zover verweerder een verkeerd bestand naar Studielink heeft gestuurd, had deze omissie direct verholpen moeten worden, aldus appellante. Het is voor verweerder mogelijk om appellante op basis van rankingnummer 384 na te plaatsen. Dat rankingnummer is immers gebaseerd op de selectiemethode, zonder lotingselement, die onderdeel is geworden van het Reglement Selectie. Bovendien is in de situatie van appellante sprake van een onbillijkheid van overwegende aard indien geen toelatingsbewijs zou worden verstrekt. Zij is als gevolg van de fouten van verweerder niet geplaatst voor de opleiding. Voor zover appellante voor dit jaar geen toelatingsbewijs kan worden uitgereikt omdat dit zou leiden tot praktische bezwaren, dan zou haar een bewijs voor volgend jaar moeten worden uitgereikt, aldus appellante.

De beoordeling door het College

2.3.1. Anders dan appellante ter zitting van het College heeft betoogd, volgt niet al uit artikel 13, tweede en derde lid, van de Uitvoeringsregeling Selectie dat verweerder een toelatingsbewijs had moeten verstrekken. Bij de beslissing van 6 augustus 2020 is het bezwaar weliswaar gegrond verklaard, maar heeft verweerder niet besloten om een bewijs van toelating te verstrekken. Met die beslissing is dus niet voldaan aan de in artikel 13, tweede en derde lid, van de Uitvoeringsregeling Selectie neergelegde voorwaarden. Dit neemt echter niet weg dat verweerder in dit geval, onder deze uitzonderlijke omstandigheden, ten onrechte de beslissing van 20 april 2020 waarbij aan appellante het rankingnummer 584 is toegekend heeft gehandhaafd. Het College overweegt daarover als volgt.

2.3.2. Onder de gegeven omstandigheden heeft verweerder naar het oordeel van het College een terechte beslissing genomen door de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure te laten vervallen. Op 12 maart 2020 zijn in verband met het COVID-19 virus landelijke maatregelen afgekondigd die op dat moment golden tot 31 maart 2020. Die maatregelen hielden in dat mensen moesten thuiswerken indien mogelijk en dat evenementen met meer dan 100 personen werden afgelast. De toetsdag zou worden gehouden op 14 maart 2020 en daaraan zouden meer dan 100 kandidaten deelnemen. Verweerder heeft zich verder op het gemotiveerde standpunt gesteld dat alternatieve toetsing in het kader van de tweede ronde niet mogelijk was. Volgens verweerder zijn de mogelijkheid van het afleggen van de toetsen in kleinere groepjes en de mogelijkheid van het online afnemen van toetsen door middel van een Proctor Exam onderzocht, maar deze alternatieven bleken niet haalbaar. De fysieke afname van de toetsen in kleine groepjes werd vanwege het grote aantal studenten die uit verschillende hoeken van het land moesten komen en vanwege het besmettingsgevaar als een te groot risico beschouwd. Daarbij is van belang dat de intelligente lockdown op 15 maart 2020 is ingegaan. Wat betreft het online afnemen van de toetsen heeft verweerder gesteld enige ervaring te hebben met het afnemen van toetsen door middel van Proctor Exams, maar alleen in kleine groepen en dat dit niet altijd vlekkeloos is verlopen. Bovendien verkeerden de kandidaten niet allemaal in gelijke omstandigheden indien zij de toets thuis zouden moeten afleggen. Dit standpunt van verweerder is aannemelijk en naar het oordeel van het College mocht verweerder onder die omstandigheden na de eerste ronde van de selectieprocedure overgaan tot selectie door de ranking van de kandidaten te bepalen aan de hand van de op dat moment over hen bekende informatie.

2.3.3. Vast staat verder dat verweerder uiteindelijk heeft beslist om Methode B te gebruiken om de kandidaten ten opzichte van elkaar te ranken. Reden voor die beslissing is dat Methode A een lotingselement bevat, hetgeen in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Vast staat ook dat verweerder per ongeluk een bestand naar Studielink heeft gestuurd, waarin de rankingnummers op basis

van Methode A, dat is de selectiemethode die verweerder uitdrukkelijk niet wilde gebruiken voor de ranking, waren opgenomen. Als gevolg van deze door verweerder erkende fout, heeft een groep kandidaten via Studielink een hoger rankingnummer doorgekregen dan in de persoonlijke toelichting is vermeld. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat de kandidaten die een rankingnummer via Studielink hebben ontvangen dat onder nummer 350 ligt, direct zijn geplaatst voor de opleiding. Verder zijn ook, zoals uit overweging 2.2.5 volgt, de 50 kandidaten die via de persoonlijke toelichting een rankingnummer op basis van Methode B toegekend hebben gekregen en waarmee zij direct zouden zijn geplaatst, alsnog geplaatst.

2.3.4. Appellante is uitgaande van zowel het rankingnummer dat via Studielink aan haar is gecommuniceerd (nummer 584), als van het rankingnummer dat in de persoonlijke toelichting stond vermeld (nummer 384), niet direct geplaatst voor de bacheloropleiding Geneeskunde. Appellante zou dus alleen via naplaatsing een toelatingsbewijs voor de opleiding hebben kunnen bemachtigen. Verweerder heeft er echter voor gekozen om ook in het kader van de naplaatsing uit te gaan van de in Studielink gepubliceerde rankingnummers en niet van de rankingnummers die op basis van Methode B tot stand zijn gekomen. Daarmee heeft verweerder naar het oordeel van het College een eerder ingezette fout onnodig herhaald. Daarbij is van belang dat alle kandidaten die zowel op basis van de ranking onder Methode A als op basis van de ranking onder Methode B daarvoor in aanmerking kwamen, direct zijn geplaatst. De kandidaten die niet direct voor een opleidingsplaats in aanmerking komen, maar alleen via naplaatsing, bevonden zich echter in gelijke omstandigheden: zij waren niet in de eerste ronde geplaatst. Voor die kandidaten bestond met andere woorden een ‘level playing field’. Onder die omstandigheden had verweerder, zoals appellante terecht betoogt, ervoor moeten kiezen om de naplaatsing uit te voeren overeenkomstig de rankingnummers die zijn gebaseerd op Methode B. Dat is immers, zoals verweerder ook zelf ter zitting heeft erkend, de juiste ranking en zodoende zou de fout niet onnodig worden herhaald.

Slotsom

2.4. Het voorgaande betekent dat verweerder ten onrechte het aan appellante toegekende rankingnummer 584 bij zijn beslissing op bezwaar van 6 augustus 2020 heeft gehandhaafd. De beslissing van 6 augustus 2020 komt in zoverre voor vernietiging in aanmerking. Het College zal op grond van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht de beslissing van 20 april 2020 herroepen en bepalen dat aan appellante het rankingnummer 384 dient te worden toegekend. Voor zover appellante op basis van dat rankingnummer alsnog voor naplaatsing in aanmerking zou komen, dient verweerder haar een toelatingsbewijs te verstrekken. Daarbij is van belang dat naplaatsing inmiddels tot en met rankingnummer 431 heeft plaatsgevonden en indien verweerder de juiste ranking voor de naplaatsing had aangehouden, appellante in aanmerking zou zijn gekomen voor naplaatsing. Voor zover voor dit studiejaar geen opleidingsplaatsen meer beschikbaar zijn, hoeft appellante geen toelatingsbewijs voor dit studiejaar te verstrekken. In dat geval kan verweerder op grond van artikel 13, derde lid, aanhef en onder a, van de Uitvoeringsregeling een toelatingsbewijs voor het opvolgende studiejaar verstrekken.

2.5. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Daarbij worden voor het indienen van een beroepschrift en het verschijnen ter zitting van het College in totaal 2 punten toegekend met een waarde van € 525,- per punt en een wegingsfactor 1. Ook dient verweerder het door appellante betaalde griffierecht ter hoogte van € 48,- te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Vrije Universiteit van 6 augustus 2020 met kenmerk FD/cc/2020/0566 voor zover daarbij de beslissing van 20 april 2020 is gehandhaafd;
III. herroept de beslissing van 20 april 2020 en bepaalt dat aan appellante het rankingnummer 384 wordt toegekend;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van de beslissing van 6 augustus 2020;
V. veroordeelt het college van bestuur van de Vrije Universiteit tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.050,-, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van bestuur van de Vrije Universiteit het door appellante betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,- vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/107**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak	:	24 november 2020
Partijen	:	Appellante en het CBE van de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling Buddycheck kennen en kunnen samenwerking
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	*- Gebruikmaking Buddycheck* 2.4. Appellante voert terecht aan dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de Buddycheck in de studiegids van het vak Retail Management and E-Commerce wordt genoemd. Dit leidt evenwel niet tot het oordeel dat de studenten van dat vak er niet over zijn geïnformeerd dat bij de bepaling van het cijfer Buddycheck zou worden gehanteerd. Het CBE heeft naar voren gebracht dat studenten van de masteropleiding Marketing in de eerste maand van de opleiding een Buddycheck Manual hebben ontvangen. Het instrument wordt in de colleges besproken en er is een testronde om te zien hoe het in de praktijk uitpakt, met opdracht tot nabespreking, zodat studenten zich bewust worden hoe zij open kunnen communiceren over het teamproces en elkaar moeten aanspreken. Daarnaast blijkt uit de studiegids dat dit vak zal worden geëxamineerd middels een schriftelijk tentamen en een als teamopdracht te behandelen “case”. Het is blijkens de toelichting ter zitting bij de door appellante gevolgde studierichting bij elke teamopdracht vaste praktijk dat de studenten elkaar middels Buddycheck beoordelen, hetgeen tijdens de colleges van het vak Retail Management and E-Commerce door de examinator nader is toegelicht. Daarbij is ook uitgelegd hoe dat gebeurt. Door het CBE is voorts betrokken dat appellante heeft erkend dat zij in twee eerder gevolgde vakken van de masteropleiding al te maken heeft gehad met het Buddycheck-scoresysteem. Gelet hierop is het CBE terecht tot het oordeel gekomen dat het bij de beoordeling gebruikmaken van Buddycheck vooraf bekend is gemaakt en appellante er daarom van op de hoogte had kunnen zijn dat de beoordeling van haar inzet in het groepswerk mede zou afhangen van de uitkomst van Buddycheck. Uit de toelichting noch de handleiding volgt dat dit systeem alleen geschikt is om te worden toegepast bij teamopdrachten door willekeurig samengestelde groepen. De teamopdracht kon derhalve ook door een door de studenten zelf samengesteld team worden verricht, waarbij ter zitting overigens is bestreden dat appellante deel moest uitmaken van een team dat verder uit louter goede vrienden bestond. *- Transparantie beoordeling* 2.5. Het CBE heeft toegelicht dat samenwerking in teams een belangrijke didactische werkvorm is en één van de doelstellingen van het studieprogramma is. Het is belangrijk om bij elke teamopdracht vast te stellen wat de individuele bijdragen zijn geweest en waar nodig een groepscijfer per student aan te passen. Voor het vaststellen van de individuele bijdrage in een team zijn verschillende oplossingen denkbaar, maar deze vormen zijn alleen op de inhoud gericht en vanwege de benodigde afstemming van onderdelen tot één geheel niet

altijd goed te scheiden. De opleiding Marketing heeft, net als andere opleidingen binnen de faculteit, daarom gekozen om gebruik te maken van Buddycheck, aldus het CBE. Ter zitting bij het CBE heeft de opleidingsdirecteur een toelichting gegeven op de wijze waarop Buddycheck in de beoordeling wordt ingezet. Het is een scoremethode om de bevindingen van teamleden over het aandeel van de andere teamleden mee te nemen in de beoordeling van het eindwerk van het team. In een situatie zoals die zich hier heeft voorgedaan, bij een opvallende discrepantie tussen de eigen beoordeling van appellante over haar inzet en de beoordeling van de andere teamleden over haar inzet, heeft een examinator de rol om nader onderzoek te doen. Volgens de opleidingsdirecteur heeft de examinator het nadere onderzoek ingevuld zoals aanbevolen bij het gebruik van een scoremethode als Buddycheck en is de uiteindelijke handelwijze van de examinator indertijd eerst afgestemd met de opleidingsdirecteur.
Bij de beslissing van 7 oktober 2019 is als bijlage aan appellante een geanonimiseerde uitdraai van het Buddycheckformulier gestuurd. Hieruit volgt dat appellante zichzelf op alle vijf onderdelen de hoogste score van 5 heeft gegeven en dat haar teamleden haar op deze onderdelen gemiddeld een 2 of tussen een 2 en een 3 hebben gegeven. Zoals de examencommissie heeft toegelicht, was het noodzakelijk de door de teamleden van appellante toegekende scores te anonimiseren om de privacy en vertrouwelijkheid te waarborgen. Verder heeft de examinator in de beslissing van 7 oktober 2020 uiteengezet dat hij vanwege de lage Buddycheck-score van appellante de inbreng van de teamleden heeft betrokken en van hen aanvullende informatie heeft verkregen. Gezien die informatie heeft de examinator geen aanleiding gezien de score hoger vast te stellen, waarbij hij in aanmerking heeft genomen dat het eindcijfer van appellante voldoende is. De examinator heeft bovendien benadrukt dat er geen reden was voor de conclusie dat de teamleden samenwerkten tegen appellante en dat een maximum is gesteld aan een positieve factor, waardoor dat voor teamleden ook geen reden kon zijn om haar lagere scores te geven. In een verklaring van 6 februari 2020 heeft de examinator nader toegelicht dat hij een score uit het Buddycheck-systeem nooit zomaar overneemt. Hij heeft verklaard dat hij in dit geval bij appellante en bij haar teamleden extra informatie heeft ingewonnen. De uitkomst hiervan, inclusief de algehele gang van zaken tijdens het vak, heeft de examinator ervan overtuigd dat de weging van de teaminzet van appellante correct is.
Het CBE heeft terecht in aanmerking genomen dat de examinator het cijfer vaststelt. Het is aan de examinator om de scores in Buddycheck over te nemen of op basis van aanvullende informatie vast te stellen wat een passend oordeel is. Daarbij kan worden betrokken dat Buddycheck beschikt over een uitgebreid dashboard dat de docent ondersteunt bij het tijdig signaleren van problemen waardoor, anders dan appellante betoogt, Buddycheck ook kan worden gebruikt bij niet willekeurig samengestelde teams. Naar aanleiding van de lage Buddycheck-scores van appellante heeft de examinator haar teamleden verzocht om hierover nadere informatie te verstrekken. Ook heeft tussen de examinator en appellante een gesprek over de aan haar toegekende Buddycheck-scores plaatsgevonden. Ter zitting bij het College heeft de examinator toegelicht dat het cijfer voor appellante tijdens dat gesprek nog niet vaststond. De examinator heeft verklaard dat, hoewel na afloop

van het vak de scores van Buddycheck bekend worden gemaakt en het cijfer wordt gepubliceerd, dit niet betekent dat het cijfer niet achteraf kan worden gewijzigd. De examinator heeft in dit geval evenwel geen aanleiding gezien om gebruik te maken van zijn bevoegdheid om het cijfer van appellante te wijzigen. Gelet op het voorgaande heeft de examinator voldoende gemotiveerd dat hij het cijfer van appellante, in overeenstemming met de door haar teamleden gegeven Buddycheck-scores, heeft vastgesteld op een 5,8. Zoals het CBE terecht heeft overwogen, is appellante daarmee voldoende inzicht gegeven in de normen aan de hand waarvan de beoordeling heeft plaatsgevonden. De examinator heeft daarbij voldoende inzicht gegeven hoe hij aan de hand van eigen waarneming en met inachtneming van de bevindingen van de teamleden en het gesprek met appellante tot een zelfstandig oordeel is gekomen over het functioneren van appellante binnen het team. Gelet hierop kan appellante niet worden gevolgd in haar betoog dat de beoordeling met Buddycheck niet transparant is geweest en oneigenlijk is toegepast.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE, voor zover ter toetsing door het College, de vaststelling van het cijfer van appellante voor het tentamen voor het vak Retail Management and E-Commerce terecht in stand gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 oktober 2019 heeft de examinator voor een tentamen van het vak Retail Management and E-Commerce aan appellante het cijfer 5,8 toegekend.

Bij beslissing van 7 juli 2020 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 november 2020, waar appellante, vergezeld door haar echtgenoot [Naam 2] en het CBE, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is drs. J.J.M. Welling, secretaris van de examencommissie, verschenen. Ook is examinator dr. Y. Peers verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante is een student van de masteropleiding Marketing. Op 18 januari 2019 heeft de examinator aan appellante voor een deelopdracht van het vak Retail Management and E-Commerce het cijfer 5,8

toegekend. Bij uitspraak van 29 juli 2019 heeft het CBE de beslissing van 18 januari 2019 vernietigd en bepaald dat de examinator de beoordeling van het tentamen van appellante nader moet onderbouwen. Daarbij heeft het CBE betrokken dat de totstandkoming van het cijfer onvoldoende transparant is verlopen en daardoor procedureel onzorgvuldig heeft plaatsgevonden, omdat studenten in onzekerheid verkeren hoe het programma Buddycheck van invloed is op het eindcijfer en dit ook voor derden niet meer is na te gaan. Bij beslissing van 7 oktober 2019 heeft de examinator het cijfer van appellante voor het tentamen van het vak Retail Management and E-Commerce opnieuw op het cijfer 5,8 vastgesteld. Daarbij heeft de examinator nader toegelicht op welke wijze de Buddycheck-score is betrokken bij de totstandkoming van het cijfer. Appellante heeft voor het vak Retail Management and E-Commerce, naast een afsluitend tentamen, tevens in teamverband een opdracht gemaakt. Het door de examinator aan het team toegekende cijfer voor de opdracht is een 8,8. Naar aanleiding van Buddycheck is op het cijfer van appellante de vermenigvuldigingsfactor 0,66 toegepast, wat heeft geresulteerd in het deelcijfer 5,8. Het CBE heeft bij beslissing van 7 juli 2020 de beslissing van 7 oktober 2019 is stand gelaten.

Beroep

2.2. Appellante voert aan dat Buddycheck in het studiejaar 2018-2019 bij de beoordeling van het groepswerk in verschillende vakken van de masteropleiding Marketing oneigenlijk is toegepast. Daartoe wijst appellante erop dat verschillende onderdelen van Buddycheck – zoals de mondelinge terugkoppeling – nog niet waren geïmplementeerd, dat examinatoren van verschillende vakken Buddycheck op een andere manier gebruikten, dat zij tevergeefs heeft verzocht om de scores van de afzonderlijke onderdelen van Buddycheck en dat de maximale factor die kan worden toegekend is verhoogd naar 1.15. Appellante concludeert dat de beoordeling met Buddycheck ten onrechte niet transparant is en dat studenten weinig tot geen informatie krijgen over de onderbouwing van de scores in Buddycheck.
Verder betoogt appellante dat Buddycheck bij de beoordeling van het vak Retail Management and E-Commerce niet juist is toegepast. In dat verband voert appellante aan dat de studenten van dat vak niet zijn geïnformeerd dat bij de bepaling van het cijfer Buddycheck zou worden gehanteerd en dat – anders dan in periode 1 – de teams niet willekeurig zouden worden samengesteld maar naar keuze van de studenten zelf. Ook is volgens appellante, anders dan door het CBE is gesteld, het gebruik van Buddycheck niet vermeld in de beschrijving van het vak in de studiegids. Verder is Buddycheck voor het vak Retail Management and E-Commerce pas geactiveerd na afronding van dat vak en zijn de Buddycheck-scores ook pas na afronding van het vak bekend gemaakt, toen de scores niet meer konden worden gewijzigd, aldus appellante.
Ook heeft de examinator volgens appellante niet op een juiste wijze gebruik gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid om het eindcijfer voor het vak Retail Management and E-Commerce te bepalen. In dat verband wijst appellante erop dat de examinator heeft verklaard te hebben gesproken met alle teamleden, maar hij heeft haar niet in de gelegenheid gesteld om te reageren op de verschillen in de Buddycheck-scores en haar eigen beoordeling. Verder heeft de examinator volgens appellante niet onderkend dat wegens de verhoging van de maximaal toe te kennen factor in Buddycheck voor haar teamleden veel aanleiding bestond om haar lagere scores te geven. Indien haar in Buddycheck toegekende scores niet zo laag waren, had zij het vak Retail Management and E-Commerce gehaald, aldus appellante.
Gelet op het voorgaande concludeert appellante dat het CBE in de beslissing van 7 oktober 2019 en de verklaring van 6 februari 2020 gegeven motivering ten onrechte grond heeft gezien voor het oordeel dat de beoordeling van de examinator standhoudt.

Beoordeling beroep

2.3. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 24 juli 2020 in zaak nr. 2020/043, www.cbho.nl), kan ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven,

beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

- Gebruikmaking Buddycheck

2.4. Appellante voert terecht aan dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de Buddycheck in de studiegids van het vak Retail Management and E-Commerce wordt genoemd. Dit leidt evenwel niet tot het oordeel dat de studenten van dat vak er niet over zijn geïnformeerd dat bij de bepaling van het cijfer Buddycheck zou worden gehanteerd. Het CBE heeft naar voren gebracht dat studenten van de masteropleiding Marketing in de eerste maand van de opleiding een Buddycheck Manual hebben ontvangen. Het instrument wordt in de colleges besproken en er is een testronde om te zien hoe het in de praktijk uitpakt, met opdracht tot nabespreking, zodat studenten zich bewust worden hoe zij open kunnen communiceren over het teamproces en elkaar moeten aanspreken. Daarnaast blijkt uit de studiegids dat dit vak zal worden geëxamineerd middels een schriftelijk tentamen en een als teamopdracht te behandelen “case”. Het is blijkens de toelichting ter zitting bij de door appellante gevolgde studierichting bij elke teamopdracht vaste praktijk dat de studenten elkaar middels Buddycheck beoordelen, hetgeen tijdens de colleges van het vak Retail Management and E-Commerce door de examinator nader is toegelicht. Daarbij is ook uitgelegd hoe dat gebeurt. Door het CBE is voorts betrokken dat appellante heeft erkend dat zij in twee eerder gevolgde vakken van de masteropleiding al te maken heeft gehad met het Buddycheck-scoresysteem. Gelet hierop is het CBE terecht tot het oordeel gekomen dat het bij de beoordeling gebruikmaken van Buddycheck vooraf bekend is gemaakt en appellante er daarom van op de hoogte had kunnen zijn dat de beoordeling van haar inzet in het groepswerk mede zou afhangen van de uitkomst van Buddycheck. Uit de toelichting noch de handleiding volgt dat dit systeem alleen geschikt is om te worden toegepast bij teamopdrachten door willekeurig samengestelde groepen. De teamopdracht kon derhalve ook door een door de studenten zelf samengesteld team worden verricht, waarbij ter zitting overigens is bestreden dat appellante deel moest uitmaken van een team dat verder uit louter goede vrienden bestond.

- Transparantie beoordeling

2.5. Het CBE heeft toegelicht dat samenwerking in teams een belangrijke didactische werkvorm is en één van de doelstellingen van het studieprogramma is. Het is belangrijk om bij elke teamopdracht vast te stellen wat de individuele bijdragen zijn geweest en waar nodig een groepscijfer per student aan te passen. Voor het vaststellen van de individuele bijdrage in een team zijn verschillende oplossingen denkbaar, maar deze vormen zijn alleen op de inhoud gericht en vanwege de benodigde afstemming van onderdelen tot één geheel niet altijd goed te scheiden. De opleiding Marketing heeft, net als andere opleidingen binnen de faculteit, daarom gekozen om gebruik te maken van Buddycheck, aldus het CBE. Ter zitting bij het CBE heeft de opleidingsdirecteur een toelichting gegeven op de wijze waarop Buddycheck in de beoordeling wordt ingezet. Het is een scoremethode om de bevindingen van teamleden over het aandeel van de andere teamleden mee te nemen in de beoordeling van het eindwerk van het team. In een situatie zoals die zich hier heeft voorgedaan, bij een opvallende discrepantie tussen de eigen beoordeling van appellante over haar inzet en de beoordeling van de andere teamleden over haar inzet, heeft een examinator de rol om nader onderzoek te doen. Volgens de opleidingsdirecteur heeft de examinator het nadere onderzoek ingevuld zoals aanbevolen bij het gebruik van een scoremethode als Buddycheck en is de uiteindelijke handelwijze van de examinator indertijd eerst afgestemd met de opleidingsdirecteur.
Bij de beslissing van 7 oktober 2019 is als bijlage aan appellante een geanonimiseerde uitdraai van het Buddycheckformulier gestuurd. Hieruit volgt dat appellante zichzelf op alle vijf onderdelen de hoogste score van 5 heeft gegeven en dat haar teamleden haar op deze onderdelen gemiddeld een 2 of tussen een 2 en een 3 hebben gegeven. Zoals de examencommissie heeft toegelicht, was het noodzakelijk de door de

teamleden van appellante toegekende scores te anonimiseren om de privacy en vertrouwelijkheid te waarborgen. Verder heeft de examinator in de beslissing van 7 oktober 2020 uiteengezet dat hij vanwege de lage Buddycheck-score van appellante de inbreng van de teamleden heeft betrokken en van hen aanvullende informatie heeft verkregen. Gezien die informatie heeft de examinator geen aanleiding gezien de score hoger vast te stellen, waarbij hij in aanmerking heeft genomen dat het eindcijfer van appellante voldoende is. De examinator heeft bovendien benadrukt dat er geen reden was voor de conclusie dat de teamleden samenwerkten tegen appellante en dat een maximum is gesteld aan een positieve factor, waardoor dat voor teamleden ook geen reden kon zijn om haar lagere scores te geven. In een verklaring van 6 februari 2020 heeft de examinator nader toegelicht dat hij een score uit het Buddycheck-systeem nooit zomaar overneemt. Hij heeft verklaard dat hij in dit geval bij appellante en bij haar teamleden extra informatie heeft ingewonnen. De uitkomst hiervan, inclusief de algehele gang van zaken tijdens het vak, heeft de examinator ervan overtuigd dat de weging van de teaminzet van appellante correct is.
Het CBE heeft terecht in aanmerking genomen dat de examinator het cijfer vaststelt. Het is aan de examinator om de scores in Buddycheck over te nemen of op basis van aanvullende informatie vast te stellen wat een passend oordeel is. Daarbij kan worden betrokken dat Buddycheck beschikt over een uitgebreid dashboard dat de docent ondersteunt bij het tijdig signaleren van problemen waardoor, anders dan appellante betoogt, Buddycheck ook kan worden gebruikt bij niet willekeurig samengestelde teams. Naar aanleiding van de lage Buddycheck-scores van appellante heeft de examinator haar teamleden verzocht om hierover nadere informatie te verstrekken. Ook heeft tussen de examinator en appellante een gesprek over de aan haar toegekende Buddycheck-scores plaatsgevonden. Ter zitting bij het College heeft de examinator toegelicht dat het cijfer voor appellante tijdens dat gesprek nog niet vaststond. De examinator heeft verklaard dat, hoewel na afloop van het vak de scores van Buddycheck bekend worden gemaakt en het cijfer wordt gepubliceerd, dit niet betekent dat het cijfer niet achteraf kan worden gewijzigd. De examinator heeft in dit geval evenwel geen aanleiding gezien om gebruik te maken van zijn bevoegdheid om het cijfer van appellante te wijzigen. Gelet op het voorgaande heeft de examinator voldoende gemotiveerd dat hij het cijfer van appellante, in overeenstemming met de door haar teamleden gegeven Buddycheck-scores, heeft vastgesteld op een 5,8. Zoals het CBE terecht heeft overwogen, is appellante daarmee voldoende inzicht gegeven in de normen aan de hand waarvan de beoordeling heeft plaatsgevonden. De examinator heeft daarbij voldoende inzicht gegeven hoe hij aan de hand van eigen waarneming en met inachtneming van de bevindingen van de teamleden en het gesprek met appellante tot een zelfstandig oordeel is gekomen over het functioneren van appellante binnen het team. Gelet hierop kan appellante niet worden gevolgd in haar betoog dat de beoordeling met Buddycheck niet transparant is geweest en oneigenlijk is toegepast.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE, voor zover ter toetsing door het College, de vaststelling van het cijfer van appellante voor het tentamen voor het vak Retail Management and E-Commerce terecht in stand gelaten.

Conclusie

2.6. Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/108**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	12 oktober 2020
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	beoordeling gelijkheidsbeginsel kennen en kunnen minnelijke schikking rubric videoverbinding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE van 7 juli 2020 niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Voor een geslaagd beroep op het gelijkheidsbeginsel is vereist dat het bestuursorgaan gelijke gevallen ongelijk behandelt. In dit geval heeft de beoordeling van Deeltentamen A plaatsgevonden aan de hand van een zogeheten beoordelingsrubric. De student wordt op basis van 8 criteria beoordeeld, waarbij per criterium vier beoordelingen mogelijk zijn, te weten “(zeer) goed”, “voldoende-ruim voldoende”, “onvoldoende” en “zeer onvoldoende”. Deze beoordelingsrubric bevat aldus een zekere marge wat betreft de beoordeling van de door de student gemaakte opdracht. Het College stelt vast dat appellant en de student waarnaar appellant verwijst andere scores hebben behaald. De student waar appellant naar verwijst scoorde weliswaar een onvoldoende op het criterium “Kwaliteit prejudiciële vraag”, maar scoorde zeer goed op andere criteria. Appellant en de andere student hebben bij de verschillende criteria verschillende scores behaald. Van gelijke gevallen is dan ook geen sprake, zodat het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet slaagt. Voorts kan appellant niet worden gevolgd in zijn stelling dat de beoordeling van Deeltentamen A niet inhoudelijk is gemotiveerd. De beoordelingsrubric bevat een inhoudelijke beoordeling. Daarnaast heeft er een e-mailwisseling plaatsgevonden tussen appellant en de examinator waarbij nog een extra toelichting is gegeven. Dat appellant het niet eens is met de inhoudelijke beoordeling, maakt niet dat de beoordeling niet inhoudelijk is gemotiveerd. Gegeven het onder 2.3.1. weergegeven toetsingskader kan het College de inhoudelijke beoordeling ook niet toetsen. Over de poging tot minnelijke schikking merkt het College op dat de wet niet voorschrijft dat daadwerkelijk een schikking wordt bereikt. Het gaat erom dat een schikkingspoging is ondernomen. Dat een schikkingspoging is gedaan, blijkt onder meer uit de e-mail van de Examencommissie Rechtsgeleerdheid van 24 maart 2020 waarin de Examencommissie appellant bericht dat de examinator, mevrouw Kuiper, bereid is om bij wijze van minnelijke schikking zijn deeltentamen door een derde opnieuw te laten beoordelen die vervolgens ook een nieuw cijfer voor dit deeltentamen zal vaststellen. Over de stelling van appellant dat het CBE niet onafhankelijk zou zijn, merkt het College het volgende op. Appellant betwijfelt de onafhankelijkheid als gevolg van een e-mail die de secretaris van het CBE op 15 juli 2020 heeft gestuurd. In deze e-mail schrijft de secretaris op persoonlijke titel aan appellant

dat zij ook secretaris is van de Commissie Ongewenst Gedrag. Zij bericht appellant dat er een gedragscode is en dat het aanbeveling verdient om bewoordingen zorgvuldig te kiezen. Deze e-mail kan niet tot de conclusie leiden dat het CBE niet onafhankelijk zou zijn. Daarbij is bovendien van belang dat de secretaris geen lid is van het CBE en ook geen beslissingsbevoegdheid heeft.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 februari 2020 heeft de examinator het door appellant afgelegde het vak Verdieping Aansprakelijkheidsrecht II met een 7,5 beoordeeld.

Bij beslissing van 7 juli 2020 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 oktober 2020, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door X.L. Westenburg, secretaris van het CBE, via videoverbinding zijn verschenen. Voorts is B.A. Kuiper, examinator, via videoverbinding verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het kader van zijn masteropleiding aan de Universiteit Utrecht het vak Verdieping Aansprakelijkheidsrecht II gevolgd. Dit vak is afgesloten met een Deeltentamen A en een Deeltentamen B. Deeltentamen A bestaat uit het schrijven van een blog. De examinator heeft het Deeltentamen A van appellant beoordeeld met een 6,5. Deeltentamen B is door de examinator beoordeeld met een 8,5. Dit heeft geleid tot een eindbeoordeling van een 7.5.

2.2. Appellant is het niet eens met de eindbeoordeling, omdat hij het niet eens is met de beoordeling van het Deeltentamen A. Hij heeft daarom administratief beroep ingesteld. Het CBE heeft de beoordeling van de examinator in stand gelaten. Het CBE heeft hiertoe het volgende overwogen. Het CBE heeft allereerst overwogen dat toetsing door het CBE is beperkt tot de vraag of de beoordeling voldoende zorgvuldig tot stand is gekomen en of zij genoegzaam is onderbouwd. Voorts geldt dat de beoordeling van een examen of enig onderdeel daarvan behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de desbetreffende examinator. Dit brengt mee dat de beoordeling van een examen of enig onderdeel daarvan slechts voor vernietiging in aanmerking komt als er strijd is met enige regel van geschreven of ongeschreven recht. Volgens het CBE kan de beoordeling in rechte stand houden. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat de examinator haar beoordeling van de schrijfopdracht deugdelijk heeft gemotiveerd en transparant heeft gemaakt. Het CBE heeft voorts overwogen dat geen sprake is van vooringenomenheid van de examinator en dat appellant de

stelling dat hij door de examinator anders is beoordeeld dan andere studenten onvoldoende heeft onderbouwd. Het CBE heeft verder overwogen dat het betoog van appellant dat de examinator een herbeoordeling in de minnelijke schikkingsfase in de weg stond niet kan worden gevolgd. Volgens het CBE blijkt uit het verslag van het gesprek over de minnelijke schikking dat appellant tijdens het minnelijke schikkingsgesprek heeft medegedeeld dat hij een herbeoordeling van zowel de conceptversie als de eindversie door de cursuscoördinator geen goede optie vond en dat hij zelf heeft voorgesteld dat de examinator er nog een keer naar zou kijken.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte de beslissing van de examinator in stand heeft gelaten. Hij voert hiertoe aan dat het CBE heeft miskend dat de beslissing van de examinator in strijd met het gelijkheidsbeginsel is genomen. Appellant wijst in dit verband erop dat een medestudent een lagere beoordeling heeft gekregen, maar een hoger cijfer heeft gekregen. Volgens appellant is dit onbegrijpelijk aangezien de medestudent een onvoldoende heeft gescoord op één van de twee zwaarstwegende criteria. Appellant voert verder aan dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat zijn betoog dat de examinator een herbeoordeling in de minnelijke schikkingsfase in de weg stond niet kan worden gevolgd. Appellant wijst erop dat hij in een e-mail van 10 april 2020 heeft medegedeeld dat hij hoopt dat de examinator inhoudelijk kan reageren op de door hem aangevoerde motiveringsgebreken. De examinator heeft echter nooit sluitende argumenten gegeven hoe zij tot haar beoordeling is gekomen. Volgens appellant had de examinator een derde persoon moeten aanwijzen die de schriftelijke opdracht kon beoordelen hetgeen niet is gebeurd. Appellant voert verder aan dat de beoordeling niet inhoudelijk is gemotiveerd en dat iedere vraag die hij heeft gesteld over de weging van de verschillende onderdelen van de schrijfopdracht onbeantwoord is gebleven. Appellant voert ten slotte aan dat hij twijfelt aan de onafhankelijkheid van het CBE. In dit verband wijst hij erop dat hij een week na de beslissing van het CBE een e-mail ontving van de secretaris van het CBE, waarin de secretaris aan hem mededeelde dat het verstandig zou zijn als hij bepaalde bewoordingen in zijn processtukken niet zou gebruiken.

2.3.1. Voor de beoordeling of de beslissing van het CBE van 7 juli 2020 in stand kan blijven, is het volgende toetsingskader van belang. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.2. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE van 7 juli 2020 niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Voor een geslaagd beroep op het gelijkheidsbeginsel is vereist dat het bestuursorgaan gelijke gevallen ongelijk behandelt. In dit geval heeft de beoordeling van Deeltentamen A plaatsgevonden aan de hand van een zogeheten beoordelingsrubric. De student wordt op basis van 8 criteria beoordeeld, waarbij per criterium vier beoordelingen mogelijk zijn, te weten “(zeer) goed”, “voldoende-ruim voldoende”, “onvoldoende” en “zeer onvoldoende”. Deze beoordelingsrubric bevat aldus een zekere marge wat betreft de beoordeling van de door de student gemaakte opdracht. Het College stelt vast dat appellant en de student waarnaar appellant verwijst andere scores hebben behaald. De student waar appellant naar verwijst scoorde weliswaar een onvoldoende op het criterium “Kwaliteit prejudiciële vraag”, maar scoorde zeer goed op andere criteria. Appellant en de andere student hebben bij de verschillende criteria verschillende scores behaald. Van gelijke gevallen is dan ook geen sprake, zodat het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet slaagt.
Voorts kan appellant niet worden gevolgd in zijn stelling dat de beoordeling van Deeltentamen A niet

inhoudelijk is gemotiveerd. De beoordelingsrubric bevat een inhoudelijke beoordeling. Daarnaast heeft er een e-mailwisseling plaatsgevonden tussen appellant en de examinator waarbij nog een extra toelichting is gegeven.
Dat appellant het niet eens is met de inhoudelijke beoordeling, maakt niet dat de beoordeling niet inhoudelijk is gemotiveerd. Gegeven het onder 2.3.1. weergegeven toetsingskader kan het College de inhoudelijke beoordeling ook niet toetsen.
Over de poging tot minnelijke schikking merkt het College op dat de wet niet voorschrijft dat daadwerkelijk een schikking wordt bereikt. Het gaat erom dat een schikkingspoging is ondernomen. Dat een schikkingspoging is gedaan, blijkt onder meer uit de e-mail van de Examencommissie Rechtsgeleerdheid van 24 maart 2020 waarin de Examencommissie appellant bericht dat de examinator, mevrouw Kuiper, bereid is om bij wijze van minnelijke schikking zijn deeltentamen door een derde opnieuw te laten beoordelen die vervolgens ook een nieuw cijfer voor dit deeltentamen zal vaststellen. Over de stelling van appellant dat het CBE niet onafhankelijk zou zijn, merkt het College het volgende op. Appellant betwijfelt de onafhankelijkheid als gevolg van een e-mail die de secretaris van het CBE op 15 juli 2020 heeft gestuurd. In deze e-mail schrijft de secretaris op persoonlijke titel aan appellant dat zij ook secretaris is van de Commissie Ongewenst Gedrag. Zij bericht appellant dat er een gedragscode is en dat het aanbeveling verdient om bewoordingen zorgvuldig te kiezen. Deze e-mail kan niet tot de conclusie leiden dat het CBE niet onafhankelijk zou zijn. Daarbij is bovendien van belang dat de secretaris geen lid is van het CBE en ook geen beslissingsbevoegdheid heeft.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/109.5**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	3 september 2020
Partijen	:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	decentrale selectie rangnummer selectieprocedure
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Facultaire Regeling Selectie ACTA: artikel 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.7. Tussen partijen is niet in geschil dat de vijf selectiecriteria zoals neergelegd in de Facultaire regeling Selectie ACTA 2020-2021 voor appellante kenbaar waren. Verder behoort het tot de taak en de deskundigheid van de door het instellingsbestuur ingestelde selectiecommissie om aan de hand van de vooraf bekendgemaakte criteria volgens de voorgeschreven procedures motivaties te beoordelen (zie onder meer de uitspraken van 6 augustus 2018 in zaak nr. CBHO 2018/109 en 18 juli 2016 in zaak nr. CBHO 2016/126 en 2016/126.1; www.cbho.nl). Verweerder heeft in verweer toegelicht hoe de score voor het persoonlijk dossier van appellante tot stand is gekomen en dat er tussen de twee beoordelaars geen enkele discussie was over de beoordeling van dat dossier. De selectiecommissie heeft eerder, in reactie op het bezwaar, toegelicht waarom het rangnummer 254 is toegekend. Daarbij heeft de selectiecommissie toegelicht dat de score van appellante op het persoonlijk dossier 63,5 punten bedroeg en dat dit een duidelijk hogere score was dan het gemiddelde van 32,1. Deze score van 63,5 punten is samengevoegd met de schoolcijfers en de scores die zij heeft behaald voor de vier toetsen. Dit heeft geleid tot het rangnummer 254 op een totaal van 344 kandidaten, waarbij slechts 68 plaatsen beschikbaar zijn. Daarbij is verder toegelicht dat vanwege het grote aantal kandidaten dat deelneemt aan de selectieprocedure een schijnbaar klein verschil in totaalscores van kandidaten toch genoeg is om een flink verschil te maken in de hoogte van het rangnummer. Tot slot heeft de selectiecommissie toegelicht dat de toets taalvaardigheid in de selectieprocedure niet zwaar meetelt. Naar het oordeel van het College zijn de gehanteerde selectiecriteria en is de wijze waarop de overgelegde bewijsstukken zijn beoordeeld, niet onredelijk. Daarbij is van belang dat het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak nr. CBHO 2011/085; www.cbho.nl) dat het niet in strijd is met de wet noch onredelijk is dat verweerder de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen. Voor zover appellante de vergelijking heeft gemaakt met een andere kandidaat, kan hieruit niet worden afgeleid dat het systeem verkeerd is toegepast, reeds omdat appellante niet concreet heeft aangegeven welke andere kandidaat het betreft. Het College wijst er bovendien nog op dat, zoals verweerder heeft toegelicht, een schijnbaar klein verschil in totaalscores van kandidaten genoeg kan zijn om een flink verschil in rangnummers te bewerkstelligen. Appellante heeft in dat verband toegegeven dat er in vergelijking met de andere kandidaat kleine verschillen in scores op de verschillende onderdelen aanwezig waren. In wat appellante heeft

aangevoerd, bestaat daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de selectieprocedure onzorgvuldig of onvoldoende transparant is geweest. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 is aan appellante bij de selectieprocedure van de bacheloropleiding Tandheelkunde voor het studiejaar 2020-2021 het rangnummer 254 toegekend.

Bij beslissing van 10 juli 2020 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 september 2020, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen. Tevens was aanwezig mr. M.L. Walraven, lid van de decentrale selectiecommissie ACTA van de Universiteit van Amsterdam.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder propedeutische fase mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.
Ingevolge het tweede lid selecteert het instellingsbestuur de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve criteria bedraagt ten minste twee.
Ingevolge het derde lid maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […]

2.2. Het in artikel 7.53, derde lid, van de WHW bedoelde reglement is de door verweerder vastgestelde Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA.
Op grond van artikel 3, eerste lid, van de Regeling vindt de selectie plaats overeenkomstig door de decaan opgestelde en door het college van bestuur vastgestelde selectiecriteria en -procedure.

2.3. De in de Regeling genoemde selectieprocedure is de Facultaire regeling Selectie ACTA 2020-2021 van 27 februari 2019, waarin is vermeld dat de selectiecriteria de volgende zijn:

1. Oriëntatie: Aantoonbare oriëntatie op zowel de studie tandheelkunde als het vakgebied wordt zwaar meegeteld. Hierbij wordt gekeken naar onderstaande indicatoren:
   a. aantoonbare oriëntatie op de opleiding tandheelkunde bij ACTA, door deelname aan het zogenaamde proefstuderen. Wanneer het voor een aspirant-student niet mogelijk of realistisch is om aan het proefstuderen bij ACTA mee te doen, kan deze uiterlijk op de laatste aanmelddatum voor het proefstuderen in overleg treden met de selectiecommissie van ACTA om te kijken of er een oplossing gevonden kan worden (zie ook hieronder).
   b. aantoonbare oriëntatie op het vakgebied tandheelkunde. Van de aspirant-student wordt verwacht dat deze tenminste één dag heeft meegelopen in een tandartspraktijk. Dit meelopen dient te hebben plaatsgevonden in de periode 1 januari 2017-2 februari 2020.
2. Schoolcijfers. Schoolcijfers worden op onderstaande wijze meegewogen. Bij aspirant-studenten die al hun vwo diploma hebben tellen de eindexamencijfers mee; bij andere aspirant-studenten wordt gekeken naar het overgangsrapport van 5-vwo naar 6-vwo.
   a. Aspirant-studenten met tenminste gemiddeld een 8 of hoger voor de 6 verplichte vwo-vakken (Nederlands, Engels, wiskunde, natuurkunde, scheikunde en biologie) én aantoonbare motivatie krijgen de laagste rangnummers, wanneer zij ook aan de overige voorwaarden van de selectieprocedure voldoen.
   b. Gemiddelde schoolcijfers lager dan een 8 worden ook meegeteld als een selectiecriterium (bijv.: een aspirant-student met een gemiddeld schoolcijfer van een 7 heeft kans op een lager rangnummer dan een aspirant-student met een gemiddeld schoolcijfer van een 6).
3. Curriculum vitae. Hierbij wordt gekeken naar:
   a. Betrokkenheid bij hulpverlening.
   b. Bestuurlijke en organisatorische ervaring.
   c. Bijzondere prestaties.
   d. Motivatie, naast het onder punt 1b genoemde, bestaande uit:
      i. Motivatiebrief, met daarin onderbouwing van de keuze om tandheelkunde te willen studeren bij ACTA;
      ii. Frequentie, duur, variatie en inhoud van het meelopen in een tandartspraktijk of vergelijkbare instelling, gerelateerd aan mondzorg;
      iii. Overige zaken die aantoonbaar motivatie laten zien voor het vakgebied tandheelkunde.
4. Kwaliteit persoonlijk dossier. De hierboven genoemde punten 1 t/m 3 maken deel uit van het persoonlijk dossier. De algemene kwaliteit van het dossier wordt beoordeeld op:
   a. Volledigheid.
   b. Taalgebruik.
   c. Kwaliteit bewijsstukken.
5. Toetsen. Eén van de selectiecriteria bestaat uit toetsing. Dit wordt op een door ACTA bepaalde toetsdag afgenomen (zaterdag 1 februari 2020). Er wordt tijdens deze toetsdag bij de aspirant-studenten in ieder geval een biomedische toets afgenomen. Hierbij wordt het volgende getoetst: het toepassen van vwo basiskennis over natuurwetenschappelijke principes en kennis uit studiemateriaal in een medisch-biologische context, relevant voor de tandheelkunde. Het materiaal hiervoor wordt aan de aspirant-studenten tussen 16 en 20 januari ter beschikking gesteld. Tevens kunnen er nog één of meer toetsen worden afgenomen die relevant zijn voor de studie en het vakgebied.

Aanleiding en besluitvorming

2.4. Appellante heeft zich aangemeld voor de bacheloropleiding Tandheelkunde in het studiejaar 2020-2021. Vervolgens heeft zij de selectieprocedure voor die opleiding doorlopen. Het rangnummer dat aan haar is toegekend is gebaseerd op de scores die de selectiecommissie aan haar

schoolcijfers voor de vakken Nederlands, Engels, Wiskunde, Natuurkunde, Scheikunde en Biologie op vwo-niveau heeft toegekend, op de scores die aan het door haar ingediende persoonlijk dossier zijn toegekend en op de scores die zij heeft behaald voor een biomedische toets, een toets gevolgtrekkingen, een toets taalvaardigheid en een toets ruimtelijk inzicht die zij tijdens een selectiedag heeft gemaakt.

2.5. Aan de beslissing van 10 juli 2020, waarbij het bezwaar ongegrond is verklaard, heeft verweerder een advies van de geschillenadviescommissie studentenbezwaren van 9 juli 2020 ten grondslag gelegd. In dat advies heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat voldoende is gebleken dat aan appellante op basis van de totaalscore die zij heeft behaald op de onderdelen oriëntatie, schoolcijfers, curriculum vitae, kwaliteit persoonlijk dossier en relevante toetsen het rangnummer 254 is toegekend. Daarbij heeft de adviescommissie betrokken dat de selectiecommissie de scores van appellante nogmaals heeft nagekeken en dat hieruit geen ander rangnummer is voortgekomen. Verder heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat de gehanteerde selectieprocedure of -criteria zodanig onredelijk zijn dat deze in het geval van appellante herzien zouden moeten worden. Tot slot heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat voldoende is gebleken dat kandidaten met een functiebeperking op verzoek extra tijd kunnen krijgen voor de toetsen. Dat appellante, die stelt dyslexie te hebben, geen verzoek om extra tijd heeft ingediend, dient volgens de commissie voor haar rekening en risico te komen.

Het geschil in beroep

2.6. Appellante is het oneens met de beslissing op bezwaar van verweerder. Die beslissing is volgens haar, op grond van hetgeen tijdens de hoorzitting van de bezwaaradviescommissie is gezegd, al voorafgaand aan die hoorzitting genomen. Er is niet naar haar argumentatie geluisterd. Verweerder is in de beslissing ook niet ingegaan op de in het bezwaarschrift aangevoerde bezwaargronden. Zo heeft zij daarin aangegeven dat een kennis van haar ook heeft deelgenomen aan dezelfde selectie, met vrijwel identieke schoolcijfers, een iets slechtere score dan appellante voor de selectietoetsen en een iets betere score op het onderdeel persoonlijk dossier. Die kennis is direct tot de opleiding toegelaten met een rangnummer rond de 60. Dat er op basis van vrijwel gelijke scores een verschil wordt aangebracht van bijna 200 plaatsingsnummers is voor haar onverklaarbaar en onbegrijpelijk. Appellante veronderstelt dat bij de beoordeling van haar persoonlijke scores iets mis moet zijn gegaan. Daarbij wijst zij op de hoge score van 63,5 voor haar persoonlijk dossier, terwijl de gemiddelde score 32,11 is. Volgens appellante kan die score niet zijn meegewogen bij de toekenning van haar plaatsingsnummer. Ook de scores voor de toetsen, die volgens verweerder zwaar meewegen, zijn door haar bovengemiddeld gemaakt, aldus appellante. Alleen de score voor haar taalvaardigheid is door haar dyslexie iets onder het gemiddelde. Appellante meent dat de verbetering van haar score op dit vlak ten opzichte van vorig jaar ook bij de beoordeling in aanmerking had moeten worden genomen.

Beoordeling door het College

2.7. Tussen partijen is niet in geschil dat de vijf selectiecriteria zoals neergelegd in de Facultaire regeling Selectie ACTA 2020-2021 voor appellante kenbaar waren. Verder behoort het tot de taak en de deskundigheid van de door het instellingsbestuur ingestelde selectiecommissie om aan de hand van de vooraf bekendgemaakte criteria volgens de voorgeschreven procedures motivaties te beoordelen (zie onder meer de uitspraken van 6 augustus 2018 in zaak nr. CBHO 2018/109 en 18 juli 2016 in zaak nr. CBHO 2016/126 en 2016/126.1; www.cbho.nl).
Verweerder heeft in verweer toegelicht hoe de score voor het persoonlijk dossier van appellante tot stand is gekomen en dat er tussen de twee beoordelaars geen enkele discussie was over de beoordeling van dat dossier. De selectiecommissie heeft eerder, in reactie op het bezwaar, toegelicht waarom het rangnummer 254 is toegekend. Daarbij heeft de selectiecommissie toegelicht dat de score van appellante op het persoonlijk dossier 63,5 punten bedroeg en dat dit een duidelijk hogere score was dan het gemiddelde van 32,1. Deze score van 63,5 punten is samengevoegd met de schoolcijfers en de scores die zij heeft behaald voor de vier toetsen. Dit heeft geleid tot het rangnummer 254 op een totaal van 344 kandidaten, waarbij slechts 68 plaatsen beschikbaar zijn. Daarbij is verder toegelicht dat vanwege het

grote aantal kandidaten dat deelneemt aan de selectieprocedure een schijnbaar klein verschil in totaalscores van kandidaten toch genoeg is om een flink verschil te maken in de hoogte van het rangnummer. Tot slot heeft de selectiecommissie toegelicht dat de toets taalvaardigheid in de selectieprocedure niet zwaar meetelt.
Naar het oordeel van het College zijn de gehanteerde selectiecriteria en is de wijze waarop de overgelegde bewijsstukken zijn beoordeeld, niet onredelijk. Daarbij is van belang dat het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak nr. CBHO 2011/085; www.cbho.nl) dat het niet in strijd is met de wet noch onredelijk is dat verweerder de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen. Voor zover appellante de vergelijking heeft gemaakt met een andere kandidaat, kan hieruit niet worden afgeleid dat het systeem verkeerd is toegepast, reeds omdat appellante niet concreet heeft aangegeven welke andere kandidaat het betreft. Het College wijst er bovendien nog op dat, zoals verweerder heeft toegelicht, een schijnbaar klein verschil in totaalscores van kandidaten genoeg kan zijn om een flink verschil in rangnummers te bewerkstelligen. Appellante heeft in dat verband toegegeven dat er in vergelijking met de andere kandidaat kleine verschillen in scores op de verschillende onderdelen aanwezig waren. In wat appellante heeft aangevoerd, bestaat daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de selectieprocedure onzorgvuldig of onvoldoende transparant is geweest.
Het betoog faalt.

Slotsom

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/110**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak	:	2 december 2020
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	beoordeling disproportioneel fraudeaantekening herstelstage kennen en kunnen medestudent ongeldig oud-student plagiaat sanctie uitgesloten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b OER: artikel 4.4 OER: artikel 4.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***Beoordeling beroep***

Beoordeling Stage 4.1.

2.4.Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5. In de Stagegids is opgenomen dat de onderwijseenheid Stage wordt behaald als de student de competenties van de beroepsrol Zorgverlener op het vereiste niveau heeft afgerond en in totaal ten minste 80 % van alle competenties heeft behaald op het vereiste niveau. In een tabel wordt het vereiste eindniveau per stage per beroepsrol en alle daartoe behorende competenties weergegeven. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat hieruit volgt dat de mogelijkheid tot compenseren niet wordt geboden.

Verder wordt in de Stagegids vermeld dat de onderwijseenheid Stage via een korte herstelstage of tijdens een daaropvolgende reguliere stage wordt herkanst, wanneer is voldaan aan – onder meer – de voorwaarde dat de stage niet voortijdig is afgebroken. In de

eindbeoordeling van Stage 4.1 van 9 maart 2020 heeft de examinator vermeld dat vanuit de stage-instelling is besloten om appellante niet de tweede herkansing van vijf weken aan te bieden en de stage te beëindigen, nu het vertrouwen door meerdere gebeurtenissen en door de attitude van appellante was beschadigd, waardoor geen objectieve beoordeling meer zou kunnen plaatsvinden. Nu de stage voortijdig is afgebroken was aan een van de voorwaarden niet voldaan en kon geen herstelstage worden aangeboden. Het betoog van appellante slaagt niet.
2.6. Gelet op het voorgaande is het CBE naar het oordeel van het College terecht tot het oordeel gekomen dat niet is gebleken dat de beoordeling van Stage 4.1 onzorgvuldig tot stand is gekomen.
Het betoog faalt.

Beoordeling case study
- Plagiaat
2.7. Het CBE heeft van belang geacht dat de door appellante ingeleverde case study een aantal onderdelen bevat die letterlijk zijn overgenomen van een stuk van een eerder afgestudeerde student. Verder heeft het CBE erop gewezen dat het grootste gedeelte van de case study inhoudelijk grote overeenkomsten vertoont met dat stuk, maar niet letterlijk hetzelfde is. Appellante heeft verklaard dat zij dit stuk slechts als voorbeeld heeft gebruikt. Het CBE heeft evenwel geconstateerd dat ook de onderdelen van de case study waar een eigen interpretatie dan wel redenering wordt gevraagd grote overeenkomsten vertonen met het stuk van de oud-student. Gelet hierop heeft het CBE terecht geconstateerd dat appellante het werk van iemand anders heeft overgenomen en heeft laten doorgaan voor haar eigen werk. Ter zitting bij het College heeft het CBE toegelicht dat de opsteller van het stuk waarmee de case study van appellante grote overeenkomsten vertoont dit stuk heeft geschreven in de hoedanigheid van student van de Hogeschool van Amsterdam. Dat deze student inmiddels is afgestudeerd staat dan ook niet in de weg aan de toepasselijkheid van artikel 4.4, aanhef en onder sub g, van de OER. Naar het oordeel van het College heeft het CBE terecht geoordeeld dat appellante plagiaat heeft gepleegd.

- Proportionaliteit
2.8. Het College is van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de aan appellante opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Daarbij is van belang dat het gaat om omvangrijk plagiaat, dat is gepleegd in het kader van een studieonderdeel dat deel uitmaakt van het afstuderen. Verder neemt het College in aanmerking dat de opgelegde sanctie in overeenstemming is met artikel 4.7, derde lid, van de OER, welke bepaling in overeenstemming is met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. Het betoog van appellante dat de plaatsing van een fraudesignalering in SIS gelet op het bepaalde in artikel 4.7, vijfde lid, van de OER voorbarig is, kan niet leiden tot vernietiging van de beslissing van 17 maart 2020, aangevuld bij beslissing van 20 maart 2020. Daarbij is van belang dat de examencommissie heeft verklaard dat deze registratie uiteraard zou worden verwijderd indien zou blijken dat ten onrechte is gesteld dat er sprake is van fraude. Het CBE heeft voorts terecht bij zijn oordeel

betrokken dat de examencommissie appellante in de gelegenheid heeft gesteld om met de afstudeercommissie te bezien hoe haar implementatieplan al tijdens haar stage kan worden ingeleverd, teneinde studievertraging te beperken. Normaliter wordt het implementatieplan pas na afronding van de stage ingeleverd. Bovendien zal appellante haar stage van jaar 4, welke 30 weken duurt, nog herkansen en kan zij tijdens deze stage haar literatuurstudie en case study inleveren, aldus de examencommissie. Gelet op het voorgaande heeft het CBE, mede gelet op de ernst van de fraude, terecht geoordeeld dat de aan appellante opgelegde sanctie passend en geboden is. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 maart 2020 is door de examinator aan appellante het cijfer 4,0 voor het studieonderdeel *Stage 4.1* toegekend.

Bij beslissing van 17 maart 2020, aangevuld bij beslissing van 20 maart 2020, heeft de examencommissie van de Faculteit Gezondheid vastgesteld dat appellante plagiaat heeft gepleegd. De examencommissie heeft het resultaat voor het studieonderdeel *Afstuderen: Case study* (hierna: de case study) ongeldig verklaard. Verder heeft de examencommissie bepaald dat een fraudeaantekening voor dit studieonderdeel in het studentinformatiesysteem SIS (hierna: SIS) wordt opgenomen. Ook heeft de examencommissie beslist dat appellante wordt uitgesloten van deelname aan de afstudeeropdrachten case study, literatuurstudie en implementatieplan in het studiejaar 2019-2020.

Bij beslissing van 20 juli 2020 heeft het CBE het door appellante tegen deze beslissingen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 november 2020, waar het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, is verschenen. Appellante is met bericht van verhindering niet verschenen.

2. Overwegingen

Relevante regelgeving

2.1. Artikel 7.12b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“[…]

2. Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
3. De examencommissie stelt regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. De examencommissie kan onder door haar te stellen voorwaarden bepalen dat niet ieder tentamen met goed gevolg afgelegd hoeft te zijn om vast te stellen dat het examen met goed gevolg is afgelegd. […]"

Artikel 4.4 van de Onderwijs- en Examenregeling bachelor 2019-2020 HBO-Verpleegkunde van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de OER) luidt:
"1. Onder plagiaat verstaan we het:
a. gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens, ideeën of beelden zonder volledige en correcte bronvermelding;
b. presenteren als eigen werk of eigen gedachten, dan wel het centrale gedachtegoed uit bronnen van derden, zelfs indien een verwijzing naar andere auteurs is opgenomen;
c. niet duidelijk aangeven in de tekst, bijvoorbeeld via aanhalingstekens of een bepaalde vormgeving, dat letterlijk of bijna letterlijk citaten in het werk zijn overgenomen, zelfs indien met een correcte bronvermelding;
d. parafraseren van de inhoud van andermans teksten zonder voldoende bronverwijzingen;
e. overnemen van (delen van) mediabestanden of andere bronnen, broncodes van software, modellen en andere schema's van anderen zonder verwijzing en zodoende deze laten doorgaan voor eigen werk;
f. indienen van een eerder ingediende of daarmee vergelijkbare tekst voor opdrachten van andere opleidingsonderdelen zonder bronvermelding;
g. overnemen van werk van medestudenten en dit laten doorgaan voor eigen werk;
h. indienen van werkstukken die verworven zijn van een commerciële instelling of die – al dan niet tegen betaling -door iemand anders zijn geschreven.
2. Afhankelijk van de concrete omstandigheden kunnen ook andere gedragingen als plagiaat worden aangemerkt.
3. Van medeplichtigheid is in ieder geval sprake indien het overnemen van werk van medestudenten gebeurt met toestemming en/of medewerking van de medestudent.
4. Indien in een gezamenlijk werkstuk door een van de auteurs plagiaat wordt gepleegd, zijn de andere auteurs medeplichtig aan plagiaat, indien zij hadden kunnen of moeten weten dat plagiaat werd gepleegd.
5. Voor het vaststellen van plagiaat zoals bedoeld in dit hoofdstuk is geen opzet vereist."

Artikel 4.7 van de OER luidt:
"1. Wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat een student fraudeert of plagieert, deelt de examinator of surveillant dit mee aan de examencommissie.
2. De examencommissie stelt vast of de student inderdaad fraude - ernstige fraude daaronder begrepen - of plagiaat heeft gepleegd. Is dit het geval, dan deelt de examencommissie dit de student schriftelijk mede, met de hieraan verbonden sanctie. De examencommissie stelt - voordat zij een besluit neemt - de student binnen een termijn van 10 werkdagen na melding, in de gelegenheid te worden gehoord.
3. Indien fraude of plagiaat is vastgesteld kan de examencommissie voor een termijn van maximaal één jaar de student het recht ontnemen aan bepaalde (deel)tentamens deel te nemen. In geval van ernstige fraude kan de examencommissie de decaan adviseren de inschrijving van de betrokken student te beëindigen.
4. Wordt fraude vastgesteld, dan kan de examencommissie besluiten eerder ingeleverd werk van de betreffende student te onderzoeken op fraude en, indien fraude wordt geconstateerd, daar alsnog sancties aan verbinden.
5. Staat fraude of plagiaat onherroepelijk vast, dan wordt in SIS vastgelegd dat de student heeft deelgenomen aan het tentamen of deeltentamen, maar wegens fraude geen beoordeling heeft ontvangen."

Inleiding

2.2. Appellante is een vierdejaars student van de bacheloropleiding HBO Verpleegkunde.
Bij beslissing van 9 maart 2020 is door de examinator aan appellante het cijfer 4,0 voor de herkansing van het studieonderdeel Stage 4.1 toegekend.
De examencommissie heeft aan de beslissing van 17 maart 2020, aangevuld bij beslissing van 20 maart 2020, ten grondslag gelegd dat appellante bij het maken van de case study plagiaat als bedoeld in artikel 4.4, aanhef en onder g, van de OER heeft gepleegd. De examencommissie heeft op 5 maart 2020 een melding van de examinator ontvangen. Volgens de examencommissie vertoont de door appellante ingeleverde case study een aantal identieke stukken en inhoudelijk grote overeenkomsten met een afstudeeropdracht van een oud-student van de opleiding. Gelet op de omvang van het plagiaat, bestaat aanleiding aan appellante sanctiemaatregelen op te leggen, aldus de examencommissie. De case study is ongeldig verklaard en appellante is gedurende het restant van het studiejaar 2019-2020 uitgesloten van het indienen van afstudeeronderdelen.
Het CBE heeft de beslissingen van de examencommissie in stand gelaten Daarbij heeft het CBE overwogen dat niet is gebleken dat de beoordeling van Stage 4.1 onzorgvuldig tot stand is gekomen. Daarnaast is het CBE tot het oordeel gekomen dat de examencommissie heeft kunnen vaststellen dat appellante plagiaat heeft gepleegd en dat de opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Daarbij heeft het CBE betrokken dat appellante in de gelegenheid wordt gesteld om met de afstudeercommissie te bezien hoe zij haar toetskans voor het implementatieplan al tijdens haar nieuwe stage kan doen in het eerste semester van het studiejaar 2020-2021.

Beroep

2.3. Appellante betoogt met betrekking tot de beslissing van 9 maart 2020 dat het CBE onvoldoende is ingegaan op haar betoog dat de beoordeling van de stage niet heeft plaatsgevonden met inachtneming van de daarvoor vastgestelde procedurevoorschriften en beoordelingscriteria. Zo stelt zij dat zij ten onrechte een onvoldoende voor haar stage heeft gekregen, nu de behaalde onderdelen de niet behaalde onderdelen konden compenseren. Verder voert appellante aan dat het CBE niet heeft onderkend dat er procedurele voorschriften zijn geschonden in de zin dat haar stage niet mocht worden voortgezet, terwijl in de Stagegids is bepaald dat een stage verplicht met vijf weken wordt verlengd in geval van een onvoldoende. Het lag dan ook op de weg van de stageplek om, eventueel in samenwerking met de opleiding, een oplossing te vinden, aldus appellante.
Daarnaast heeft de examencommissie volgens appellante aan de beslissing van 17 maart 2020, aangevuld bij beslissing van 20 maart 2020, ten onrechte ten grondslag gelegd dat zij plagiaat heeft gepleegd wegens het overnemen van werk van medestudenten als bedoeld in artikel 4.4, aanhef en onder g, van de OER, nu het gaat om werk van een oud-student, die niet kan worden aangemerkt als een medestudent als bedoeld in die bepaling. Bovendien kan uit de beslissing van 17 maart 2020 worden afgeleid dat in strijd met artikel 4.7, vijfde lid, van de OER reeds een fraudeaantekening in SIS was geplaatst, aldus appellante.
Subsidiair betoogt appellante dat zij haar case study aan de hand van een bestaand stuk heeft vormgegeven, maar dat de inhoud van het stuk van haarzelf is. Meer subsidiair voert appellante aan dat de aan haar opgelegde sanctie onevenredig is.

Beoordeling beroep

Beoordeling Stage 4.1.

2.4.Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de

examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5. In de Stagegids is opgenomen dat de onderwijseenheid Stage wordt behaald als de student de competenties van de beroepsrol Zorgverlener op het vereiste niveau heeft afgerond en in totaal ten minste 80 % van alle competenties heeft behaald op het vereiste niveau. In een tabel wordt het vereiste eindniveau per stage per beroepsrol en alle daartoe behorende competenties weergegeven. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat hieruit volgt dat de mogelijkheid tot compenseren niet wordt geboden. Verder wordt in de Stagegids vermeld dat de onderwijseenheid Stage via een korte herstelstage of tijdens een daaropvolgende reguliere stage wordt herkanst, wanneer is voldaan aan – onder meer – de voorwaarde dat de stage niet voortijdig is afgebroken. In de eindbeoordeling van Stage 4.1 van 9 maart 2020 heeft de examinator vermeld dat vanuit de stage-instelling is besloten om appellante niet de tweede herkansing van vijf weken aan te bieden en de stage te beëindigen, nu het vertrouwen door meerdere gebeurtenissen en door de attitude van appellante was beschadigd, waardoor geen objectieve beoordeling meer zou kunnen plaatsvinden. Nu de stage voortijdig is afgebroken was aan een van de voorwaarden niet voldaan en kon geen herstelstage worden aangeboden. Het betoog van appellante slaagt niet.

2.6. Gelet op het voorgaande is het CBE naar het oordeel van het College terecht tot het oordeel gekomen dat niet is gebleken dat de beoordeling van Stage 4.1 onzorgvuldig tot stand is gekomen.
Het betoog faalt.

Beoordeling case study

- Plagiaat

2.7. Het CBE heeft van belang geacht dat de door appellante ingeleverde case study een aantal onderdelen bevat die letterlijk zijn overgenomen van een stuk van een eerder afgestudeerde student. Verder heeft het CBE erop gewezen dat het grootste gedeelte van de case study inhoudelijk grote overeenkomsten vertoont met dat stuk, maar niet letterlijk hetzelfde is. Appellante heeft verklaard dat zij dit stuk slechts als voorbeeld heeft gebruikt. Het CBE heeft evenwel geconstateerd dat ook de onderdelen van de case study waar een eigen interpretatie dan wel redenering wordt gevraagd grote overeenkomsten vertonen met het stuk van de oud-student. Gelet hierop heeft het CBE terecht geconstateerd dat appellante het werk van iemand anders heeft overgenomen en heeft laten doorgaan voor haar eigen werk. Ter zitting bij het College heeft het CBE toegelicht dat de opsteller van het stuk waarmee de case study van appellante grote overeenkomsten vertoont dit stuk heeft geschreven in de hoedanigheid van student van de Hogeschool van Amsterdam. Dat deze student inmiddels is afgestudeerd staat dan ook niet in de weg aan de toepasselijkheid van artikel 4.4, aanhef en onder sub g, van de OER. Naar het oordeel van het College heeft het CBE terecht geoordeeld dat appellante plagiaat heeft gepleegd.

- Proportionaliteit

2.8. Het College is van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de aan appellante opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Daarbij is van belang dat het gaat om omvangrijk plagiaat, dat is gepleegd in het kader van een studieonderdeel dat deel uitmaakt van het afstuderen. Verder neemt het College in aanmerking dat de opgelegde sanctie in overeenstemming is met artikel 4.7, derde lid, van de OER, welke bepaling in overeenstemming is met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. Het betoog van appellante dat de plaatsing van een fraudesignalering in SIS gelet op het bepaalde in artikel 4.7, vijfde lid, van de OER voorbarig is, kan niet leiden tot vernietiging van de beslissing van 17 maart 2020, aangevuld bij beslissing van 20 maart 2020. Daarbij is van belang dat de examencommissie heeft verklaard

dat deze registratie uiteraard zou worden verwijderd indien zou blijken dat ten onrechte is gesteld dat er sprake is van fraude. Het CBE heeft voorts terecht bij zijn oordeel betrokken dat de examencommissie appellante in de gelegenheid heeft gesteld om met de afstudeercommissie te bezien hoe haar implementatieplan al tijdens haar stage kan worden ingeleverd, teneinde studievertraging te beperken. Normaliter wordt het implementatieplan pas na afronding van de stage ingeleverd. Bovendien zal appellante haar stage van jaar 4, welke 30 weken duurt, nog herkansen en kan zij tijdens deze stage haar literatuurstudie en case study inleveren, aldus de examencommissie. Gelet op het voorgaande heeft het CBE, mede gelet op de ernst van de fraude, terecht geoordeeld dat de aan appellante opgelegde sanctie passend en geboden is. Het betoog faalt.

Conclusie

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/114**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	2 december 2020
Partijen	:	appellant en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden	:	beoordeling hoorzitting procesbelang tijdsverlies toetsprotocol.
Artikelen	:	OER: artikel 19
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk.
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College stelt vast dat appellant een 4,6 voor de toets “Diagnostisch Onderzoek: digitale toets” heeft behaald. Inmiddels is gebleken dat appellant voor de herkansing ook een onvoldoende heeft behaald. Ter zitting van het College is aan appellant gevraagd wat hij met zijn beroep wenst te bereiken. Appellant heeft desgevraagd meegedeeld dat hij de werkwijze van de examencommissie in het algemeen aan de orde wil stellen, in het bijzonder de omstandigheid dat vooraf aan een beslissing van de examencommissie geen hoorzitting plaatsvindt. Het College is van oordeel dat dit geen procesbelang voor appellant oplevert. Appellant heeft verder meegedeeld dat hij geen herkansing van de toets wenst, maar dat hij wel graag wil dat zijn cijfer opnieuw wordt berekend waarbij uit moet worden gegaan van de situatie dat hij nog drie minuten extra zou hebben om de toets af te ronden. Dit zou volgens appellant kunnen door het toegekende cijfer te verhogen naar evenredigheid van het aantal gemiste minuten. Hiermee zou appellant geen voldoende resultaat bereiken. Het College is daarom van oordeel dat dit evenmin procesbelang oplevert. Ook bij een hogere onvoldoende is het vak immers niet behaald. Het voorgaande betekent dat appellant geen belang heeft bij de uitkomst van deze procedure en dat zijn beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Dit betekent dat het College niet toekomt aan een inhoudelijk oordeel van deze zaak.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool (hierna: het CBE),
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 januari 2020 is de door appellant afgelegde toets “Diagnostisch Onderzoek: digitale toets” met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 11 maart 2020 heeft de examencommissie appellant bericht dat geen onregelmatigheid is geconstateerd bij de toets “Diagnostisch Onderzoek: digitale toets”.

Bij beslissing van 20 juli 2020 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 november 2020, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F.W. Beckmann, secretaris van het CBE zijn verschenen. Namens de examencommissie is G. Loopstra, lid van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding Toegepaste Psychologie en heeft in dat kader op 28 januari 2020 de toets “Diagnostisch Onderzoek: digitale toets” afgelegd. Deze toets is aanvankelijk beoordeeld met een 4,3 en later gecorrigeerd naar een 4,6. Appellant heeft vervolgens de examencommissie bericht dat hij onvoldoende tijd heeft gekregen om de toets af te leggen. Voor de toets stond 60 minuten gepland, maar volgens appellant heeft de surveillant drie minuten voor afloop van de 60 minuten appellant gesommeerd de toets te beëindigen. Door het tijdsverlies is hij ernstig benadeeld, aldus appellant.

2.2. De examencommissie heeft bij beslissing van 11 maart 2020 appellant bericht dat op basis van inloggegevens uit Surpass blijkt dat hij om 12:49 uur is gestart met de toets en om 13:51 uur de toets heeft beëindigd. Appellant heeft derhalve meer dan 60 minuten de tijd gehad, hetgeen door de desbetreffende surveillanten ook wordt bevestigd. De examencommissie is van mening dat appellant dan ook voldoende tijd heeft gekregen.
Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Volgens het CBE mocht de examencommissie voor de beantwoording van de vraag of appellant de volledige tijd van 60 minuten heeft kunnen benutten afgaan op de verklaring van de surveillant. In die verklaring staat vermeld dat de toets vanwege de toetsinstructie, die zes minuten duurde, niet is gestart om 12:45 uur, maar om 12:51 uur en is geëindigd om 13:51 uur. Deze tijd komt overeen met wat in Surpass staat vermeld. Volgens het CBE is gesteld noch gebleken van omstandigheden waardoor appellant niet direct aan de toets heeft kunnen beginnen. Nu niet kan worden geconcludeerd dat appellant te weinig tijd heeft gekregen, is van een onregelmatigheid als bedoeld in artikel 19 van de Onderwijs- en Examenregeling geen sprake, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte de beslissing van de examencommissie in stand heeft gelaten. Hij voert hiertoe aan dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat examencommissie voor de beantwoording van de vraag of hij de volledige tijd van 60 minuten heeft kunnen benutten mocht afgaan op de verklaring van de surveillant. Volgens appellant gaat het hier niet om een verklaring die op ambtseed is afgelegd, zodat kritischer naar de verklaring moet worden gekeken. Appellant wijst erop dat een surveillant in het proces-verbaal heeft opgeschreven dat er 6 minuten later zou zijn gestart en de toets om 13:51 zou zijn geëindigd. Op het ingevulde toetsprotocol heeft deze surveillant echter 13:50 als eindtijd van de laatste kandidaat genoteerd. Volgens appellant heeft het CBE ten onrechte geen acht geslagen op het toetsprotocol. Daar komt bij dat het toetsprotocol door beide surveillanten is ondertekend. Het proces-verbaal, waar beide namen ook opgeschreven staan, is slechts ondertekend door één surveillant. Volgens appellant lag het daarom op de weg van het CBE om de surveillanten in zijn bijzijn ter zitting te horen. Appellant voert voorts aan dat het CBE ten onrechte er vanuit is gegaan dat de toets om 12:51 uur is begonnen. Volgens appellant blijkt uit een analyse van een IT-medewerker dat de keycode van de toets om 12:49:05 is vrijgegeven. Op dat moment was de tijd voor de toets nog niet ingegaan, omdat de vragen nog niet waren vrijgegeven. Appellant wijst er op dat bij de toets een uitgebreid voorblad zat, waarbij het bestuderen ervan enige tijd vergde.

2.4. Het College stelt vast dat appellant een 4,6 voor de toets “Diagnostisch Onderzoek: digitale toets” heeft behaald. Inmiddels is gebleken dat appellant voor de herkansing ook een onvoldoende heeft behaald. Ter zitting van het College is aan appellant gevraagd wat hij met zijn beroep wenst te bereiken. Appellant heeft

desgevraagd meegedeeld dat hij de werkwijze van de examencommissie in het algemeen aan de orde wil stellen, in het bijzonder de omstandigheid dat vooraf aan een beslissing van de examencommissie geen hoorzitting plaatsvindt. Het College is van oordeel dat dit geen procesbelang voor appellant oplevert. Appellant heeft verder meegedeeld dat hij geen herkansing van de toets wenst, maar dat hij wel graag wil dat zijn cijfer opnieuw wordt berekend waarbij uit moet worden gegaan van de situatie dat hij nog drie minuten extra zou hebben om de toets af te ronden. Dit zou volgens appellant kunnen door het toegekende cijfer te verhogen naar evenredigheid van het aantal gemiste minuten. Hiermee zou appellant geen voldoende resultaat bereiken. Het College is daarom van oordeel dat dit evenmin procesbelang oplevert. Ook bij een hogere onvoldoende is het vak immers niet behaald. Het voorgaande betekent dat appellant geen belang heeft bij de uitkomst van deze procedure en dat zijn beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Dit betekent dat het College niet toekomt aan een inhoudelijk oordeel van deze zaak.

2.5. Het beroep is niet-ontvankelijk.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/116**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	21 december 2020
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	afstudeerstage curriculumwijziging ingangseis minnelijke schikking
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, derde lid Awb: artikel 6:22 OER: artikel 9.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. De examencommissie en het CBE hebben zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat voor het beginnen met de afstudeerstage nodig is dat de student alle competenties op niveau 3 beheerst. Zij hebben zich ook in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat dat niet het geval is als in ieder geval de gehele minor uit jaar 3 van de hoofdfase met een omvang van 30 ECTS nog ontbreekt en er dus maximaal 120 ECTS uit de hoofdfase zijn gehaald. Appellante had ten tijde van de beslissing van de examencommissie bovendien pas 67 ECTS uit de hoofdfase, en dus aanzienlijk minder dan 120 ECTS, gehaald. Ten tijde van de beslissing op administratief beroep had appellante nog altijd minder dan 120 ECTS uit de hoofdfase. Het College is van oordeel dat het belang van appellante om de opgelopen studievertraging te beperken niet zo zwaar weegt, dat de examencommissie en het CBE van het door hen gehanteerde uitgangspunt hadden moeten afwijken. Daarbij is van belang dat afstuderen “oude stijl”, anders dan appellante stelt, ook in semester 2 van het studiejaar 2020-2021 mogelijk blijft. Bovendien is het voor appellante mogelijk om in semester 1 een zinvol studieprogramma te volgen, namelijk de minor van 30 ECTS. Gelet hierop heeft het CBE het administratief beroep op dit punt terecht ongegrond verklaard. De beroepsgrond slaagt niet. […] 2.4.3. Artikel 7.61, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat wordt nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is, voorafgaand aan de behandeling van het beroep door verweerder. De examencommissie heeft - pas na afloop van de gestelde termijn voor de minnelijke schikking - appellante onaangekondigd telefonisch benaderd, waardoor appellante zich overvallen voelde. De examencommissie heeft het gesprek niet op een later moment en in het bijzijn van een gemachtigde van appellante willen voortzetten. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie met deze handelwijze niet de zorgvuldigheid betracht die van haar mag worden verwacht bij naleving van de in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Gelet hierop is de beslissing van het CBE van 15 juli 2020 in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW. Het College ziet aanleiding om dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren, omdat appellante naar het oordeel van het College niet is benadeeld. Daarbij is van belang dat uit het door het CBE betrokken standpunt blijkt dat er geen ruimte zou zijn geweest om appellante in het kader van een minnelijke schikking tegemoet te komen, gelet op het standpunt van de examencommissie dat een student met 120 ECTS of minder uit de

hoofdfase niet over alle competenties beschikt die nodig zijn om aan de afstudeerfase te kunnen beginnen en daarom hoe dan ook niet tot de afstudeerfase kan worden toegelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 maart 2020 heeft de examencommissie van de opleiding HBO-Rechten (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellante om te mogen starten met de afstudeerstage van de opleiding HBO-Rechten afgewezen.

Bij beslissing van 15 juli 2020 heeft het CBE het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 27 november 2020, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de opleiding HBO-Rechten aan de Hogeschool van Amsterdam. Zij heeft op 12 februari 2020 een verzoek ingediend bij de examencommissie om af te wijken van de ingangseisen voor de afstudeerfase van de opleiding. Appellante wilde met dit verzoek bereiken dat zij in september 2020 kon beginnen aan de afstudeerstage van de opleiding en gelijktijdig de minor kon volgen. Op die manier wil zij de studievertraging die zij eerder heeft opgelopen zo veel mogelijk beperken. Bovendien is het volgens appellante vanwege een curriculumwijziging in het eerste semester van het studiejaar 2020-2021 voor het laatst mogelijk om “oude stijl” af te studeren.
De examencommissie heeft dit verzoek bij haar beslissing van 11 maart 2020 afgewezen. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Voor de afstudeerstage geldt op grond van artikel 9.2 van de Onderwijs- en Examenregeling Bacheloropleiding HBO-rechten 2019-2020 (hierna: OER) een ingangseis. Die ingangseis houdt in dat de propedeuse (60 ECTS) en 150 ECTS uit het hoofdprogramma moeten zijn gehaald. Omdat voor het afstuderen 30 ECTS staan, betekent dit dat alle andere studieonderdelen inclusief de minor van 30 ECTS afgerond moeten zijn voordat een student aan de afstudeerstage kan beginnen.

2.3. Appellante is het niet eens met de afwijzing van haar verzoek om met de afstudeerstage te kunnen beginnen voordat zij aan de ingangseis heeft voldaan. Volgens haar hebben de examencommissie en het CBE zich beperkt tot de vaststelling dat niet aan de ingangseis is voldaan en is ten onrechte geen verdere belangenafweging gemaakt. Er is volgens appellante voorbijgegaan aan haar belangen, waaronder de wens om de studievertraging te beperken en om nog “oude stijl” te kunnen afstuderen. Dat laatste is volgens appellante alleen nog mogelijk in het eerste semester van het studiejaar 2020-2021.

2.3.1. De examencommissie heeft het verzoek afgewezen, omdat appellante op het tijdstip van het verzoek slechts de propedeuse en 67 ECTS uit de hoofdfase had gehaald. De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat de afstudeerstage de afsluiting is van de opleiding waarin de student laat zien alle competenties op niveau 3 te beheersen. Voor appellante stonden op het moment van het verzoek nog veel onderdelen van de hoofdfase open, waaronder de gehele minor. Daarom is volgens de examencommissie niet aangetoond dat appellante alle competenties op niveau 3 beheerst. Verder stelt de examencommissie dat afstuderen “oude stijl” nog in het gehele studiejaar 2020-2021 mogelijk is.
Het CBE sluit zich aan bij de redenering van de examencommissie en heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten.

2.3.2. De examencommissie en het CBE hebben zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat voor het beginnen met de afstudeerstage nodig is dat de student alle competenties op niveau 3 beheerst. Zij hebben zich ook in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat dat niet het geval is als in ieder geval de gehele minor uit jaar 3 van de hoofdfase met een omvang van 30 ECTS nog ontbreekt en er dus maximaal 120 ECTS uit de hoofdfase zijn gehaald. Appellante had ten tijde van de beslissing van de examencommissie bovendien pas 67 ECTS uit de hoofdfase, en dus aanzienlijk minder dan 120 ECTS, gehaald. Ten tijde van de beslissing op administratief beroep had appellante nog altijd minder dan 120 ECTS uit de hoofdfase.
Het College is van oordeel dat het belang van appellante om de opgelopen studievertraging te beperken niet zo zwaar weegt, dat de examencommissie en het CBE van het door hen gehanteerde uitgangspunt hadden moeten afwijken. Daarbij is van belang dat afstuderen “oude stijl”, anders dan appellante stelt, ook in semester 2 van het studiejaar 2020-2021 mogelijk blijft. Bovendien is het voor appellante mogelijk om in semester 1 een zinvol studieprogramma te volgen, namelijk de minor van 30 ECTS.
Gelet hierop heeft het CBE het administratief beroep op dit punt terecht ongegrond verklaard. De beroepsgrond slaagt niet.

2.4. Appellante betoogt daarnaast dat de examencommissie, in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), onvoldoende heeft geprobeerd om tot een minnelijke schikking te komen. Het CBE had het administratief beroep volgens haar daarom gegrond moeten verklaren.
Appellante stelt in dit verband dat het CBE de examencommissie heeft verzocht om uiterlijk 26 mei 2020 bericht te sturen over een eventuele schikking. Pas na afloop van die termijn werd appellante gebeld door een lid van de examencommissie. Zij voelde zich hierdoor overvallen en heeft de examencommissie gevraagd om het gesprek op een ander moment en in het bijzijn van haar gemachtigde te voeren. Daarna werd het gesprek volgens appellante beëindigd. Appellante is van mening dat haar hiermee feitelijk het recht op bijstand is ontzegd. Het telefoongesprek van 27 mei 2020 kan volgens appellante niet als schikkingspoging worden beschouwd.

2.4.1. Het CBE stelt zich op het standpunt dat niet in strijd is gehandeld met artikel 7.61, derde lid, van de WHW. Er heeft op 27 mei 2020 een telefonisch gesprek plaatsgevonden. Dat gesprek is door de examencommissie beëindigd toen appellante zich niet constructief opstelde. Dat appellante onaangekondigd is gebeld, betekent volgens het CBE niet dat er in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW is gehandeld.

2.4.2. In artikel 7.61, derde lid, van de WHW is het volgende bepaald:
“Alvorens het beroep in behandeling te nemen zendt het college van beroep het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie. Indien de examinator tegen wie het beroep is gericht, lid is van de examencommissie, neemt hij geen deel aan de beraadslaging. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het college van beroep, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college in behandeling genomen.”

2.4.3. Artikel 7.61, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat wordt nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is, voorafgaand aan de behandeling van het beroep door verweerder. De examencommissie heeft - pas na afloop van de gestelde termijn voor de minnelijke schikking - appellante onaangekondigd telefonisch benaderd, waardoor appellante zich overvallen voelde. De examencommissie heeft het gesprek niet op een later moment en in het bijzijn van een gemachtigde van appellante willen voortzetten. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie met deze handelwijze niet de zorgvuldigheid betracht die van haar mag worden verwacht bij naleving van de in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting.
Gelet hierop is de beslissing van het CBE van 15 juli 2020 in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW. Het College ziet aanleiding om dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren, omdat appellante naar het oordeel van het College niet is benadeeld. Daarbij is van belang dat uit het door het CBE betrokken standpunt blijkt dat er geen ruimte zou zijn geweest om appellante in het kader van een minnelijke schikking tegemoet te komen, gelet op het standpunt van de examencommissie dat een student met 120 ECTS of minder uit de hoofdfase niet over alle competenties beschikt die nodig zijn om aan de afstudeerfase te kunnen beginnen en daarom hoe dan ook niet tot de afstudeerfase kan worden toegelaten.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. De beslissing van 15 juli 2020 bevat een gebrek dat met toepassing van artikel 6:22 van de Awb wordt gepasseerd. Het CBE dient daarom op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Het College zal het CBE ook gelasten het griffierecht aan appellante terug te betalen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.050,00 (zegge: duizendvijftig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/118.1 en 2020/118.5**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	3 september 2020
Partijen	:	verzoeker en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	afronden decentrale selectie rangnummer selectieprocedure voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 WHW: artikel 7.66 tweede lid Awb: artikel 8:86 eerste en tweede lid Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA: artikel 3
Uitspraak	:	Afgewezen en ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.8 […] Naar het oordeel van het College zijn de gehanteerde selectiecriteria en is de wijze waarop de overgelegde bewijsstukken zijn beoordeeld, niet onredelijk. Daarbij is van belang dat het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak nr. CBHO 2011/085; www.cbho.nl) dat het niet in strijd is met de wet noch onredelijk is dat verweerder de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen. In wat verzoeker heeft aangevoerd, bestaat daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de selectieprocedure onzorgvuldig of onvoldoende transparant is geweest, of dat de wegingsfactoren onjuist zijn toegepast. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 is aan verzoeker bij de selectieprocedure van de bacheloropleiding Tandheelkunde voor het studiejaar 2020-2021 het rangnummer 126 toegekend.

Bij beslissing van 20 augustus 2020 heeft verweerder het door verzoeker daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker beroep bij het College ingesteld. Ook heeft hij de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 september 2020, waar verzoeker, bijgestaan door mr. I. Ibrahimi, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen. Tevens was aanwezig mr. M.L. Walraven, lid van de decentrale selectiecommissie ACTA van de Universiteit van Amsterdam.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder propedeutische fase mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.
Ingevolge het tweede lid selecteert het instellingsbestuur de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve criteria bedraagt ten minste twee.
Ingevolge het derde lid maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […]

2.2. Het in artikel 7.53, derde lid, van de WHW bedoelde reglement is de door verweerder vastgestelde Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA.
Op grond van artikel 3, eerste lid, van de Regeling vindt de selectie plaats overeenkomstig door de decaan opgestelde en door het college van bestuur vastgestelde selectiecriteria en -procedure.

2.3. De in de Regeling genoemde selectieprocedure is de Facultaire regeling Selectie ACTA 2020-2021 van 27 februari 2019, waarin is vermeld dat de selectiecriteria de volgende zijn:

6. Oriëntatie: Aantoonbare oriëntatie op zowel de studie tandheelkunde als het vakgebied wordt zwaar meegeteld. Hierbij wordt gekeken naar onderstaande indicatoren:
    c. aantoonbare oriëntatie op de opleiding tandheelkunde bij ACTA, door deelname aan het zogenaamde proefstuderen. Wanneer het voor een aspirant-student niet mogelijk of realistisch is om aan het proefstuderen bij ACTA mee te doen, kan deze uiterlijk op de laatste aanmelddatum voor het proefstuderen in overleg treden met de selectiecommissie van ACTA om te kijken of er een oplossing gevonden kan worden (zie ook hieronder).
    d. aantoonbare oriëntatie op het vakgebied tandheelkunde. Van de aspirant-student wordt verwacht dat deze tenminste één dag heeft meegelopen in een tandartspraktijk. Dit meelopen dient te hebben plaatsgevonden in de periode 1 januari 2017-2 februari 2020.
7. Schoolcijfers. Schoolcijfers worden op onderstaande wijze meegewogen. Bij aspirant-studenten die al hun vwo diploma hebben tellen de eindexamencijfers mee; bij andere aspirant-studenten wordt gekeken naar het overgangsrapport van 5-vwo naar 6-vwo.
    c. Aspirant-studenten met tenminste gemiddeld een 8 of hoger voor de 6 verplichte vwo-vakken (Nederlands, Engels, wiskunde, natuurkunde, scheikunde en biologie) én aantoonbare motivatie krijgen de laagste rangnummers, wanneer zij ook aan de overige voorwaarden van de selectieprocedure voldoen.
    d. Gemiddelde schoolcijfers lager dan een 8 worden ook meegeteld als een selectiecriterium (bijv.: een aspirant-student met een gemiddeld schoolcijfer van een 7 heeft kans op een lager rangnummer dan een aspirant-student met een gemiddeld schoolcijfer van een 6).
8. Curriculum vitae. Hierbij wordt gekeken naar:
    e. Betrokkenheid bij hulpverlening.
    f. Bestuurlijke en organisatorische ervaring.
    g. Bijzondere prestaties.
    h. Motivatie, naast het onder punt 1b genoemde, bestaande uit:

iv. Motivatiebrief, met daarin onderbouwing van de keuze om tandheelkunde te willen studeren bij ACTA;
v. Frequentie, duur, variatie en inhoud van het meelopen in een tandartspraktijk of vergelijkbare instelling, gerelateerd aan mondzorg;
vi. Overige zaken die aantoonbaar motivatie laten zien voor het vakgebied tandheelkunde.

9. Kwaliteit persoonlijk dossier. De hierboven genoemde punten 1 t/m 3 maken deel uit van het persoonlijk dossier. De algemene kwaliteit van het dossier wordt beoordeeld op:
   d. Volledigheid.
   e. Taalgebruik.
   f. Kwaliteit bewijsstukken.
10. Toetsen. Eén van de selectiecriteria bestaat uit toetsing. Dit wordt op een door ACTA bepaalde toetsdag afgenomen (zaterdag 1 februari 2020). Er wordt tijdens deze toetsdag bij de aspirant-studenten in ieder geval een biomedische toets afgenomen. Hierbij wordt het volgende getoetst: het toepassen van vwo basiskennis over natuurwetenschappelijke principes en kennis uit studiemateriaal in een medisch-biologische context, relevant voor de tandheelkunde. Het materiaal hiervoor wordt aan de aspirant-studenten tussen 16 en 20 januari ter beschikking gesteld. Tevens kunnen er nog één of meer toetsen worden afgenomen die relevant zijn voor de studie en het vakgebied.

Aanleiding en besluitvorming

2.4. Verzoeker heeft zich aangemeld voor de bacheloropleiding Tandheelkunde in het studiejaar 2020-2021. Vervolgens heeft hij de selectieprocedure voor die opleiding doorlopen. Het rangnummer dat aan hem is toegekend is gebaseerd op de scores die de selectiecommissie aan zijn schoolcijfers voor de vakken Nederlands, Engels, Wiskunde, Natuurkunde, Scheikunde en Biologie op vwo-niveau heeft toegekend, op de scores die aan het door hem ingediende persoonlijk dossier zijn toegekend en op de scores die hij heeft behaald voor een biomedische toets, een toets gevolgtrekkingen, een toets taalvaardigheid en een toets ruimtelijk inzicht die hij tijdens een selectiedag heeft gemaakt.

2.5. Aan de beslissing van 20 juli 2020, waarbij het bezwaar ongegrond is verklaard, heeft verweerder een advies van de geschillenadviescommissie studentenbezwaren van 24 juli 2020 ten grondslag gelegd. In dat advies heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat voldoende is gebleken dat aan verzoeker op basis van de totaalscore die hij heeft behaald op de onderdelen oriëntatie, schoolcijfers, curriculum vitae, kwaliteit persoonlijk dossier en relevante toetsen het rangnummer 126 is toegekend. Daarbij heeft de commissie betrokken dat de selectiecommissie de scores van verzoeker nogmaals heeft nagekeken en dat hieruit geen ander rangnummer is voortgekomen. Daarnaast heeft de adviescommissie zich op het standpunt gesteld dat het aan de selectiecommissie is om de exacte inhoud van de toetsen te bepalen en dat in de regeling voldoende is vermeld welke elementen betrokken zullen worden. Ook heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat voldoende is gebleken dat de selectie van verzoeker overeenkomstig de vooraf vastgestelde en gepubliceerde selectieprocedure en -criteria heeft plaatsgevonden en dat geen sprake is van een onzorgvuldige of niet objectieve ranking. Tot slot heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat de gehanteerde selectieprocedure of -criteria zodanig onredelijk zijn dat deze in het geval van verzoeker herzien zouden moeten worden. De geschillenadviescommissie heeft op grond van het voorgaande geadviseerd om het bezwaar ongegrond te verklaren.

Het geschil in beroep

2.6. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste en tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen

aan de beoordeling van de zaak en partijen daartoe toestemming hebben gegeven, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Partijen hebben ter zitting verklaard in te stemmen met het doen van uitspraak in de hoofdzaak. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.7. Verzoeker is het oneens met de beslissing op bezwaar van verweerder. Hij voert aan dat noch de geschillenadviescommissie noch verweerder is ingegaan op de door hem aangevoerde bezwaargronden. Zo is verweerder bijvoorbeeld niet ingegaan op zijn betoog dat het gemiddelde van zijn vwo-cijfers op onjuiste wijze, namelijk door 6,66666 af te ronden naar 6,6 en niet naar 6,7, is bepaald. Verder heeft verzoeker een vergelijking gemaakt met de scores van een andere, bij naam genoemde medekandidaat. Deze kandidaat heeft op het persoonlijk dossier een aanzienlijk lagere score behaald dan verzoeker. Volgens de informatie van verweerder wordt de score op het persoonlijk dossier relatief zwaar meegewogen. Ook de totale score is bij optelling hoger dan die van de medekandidaat. Toch heeft die medekandidaat een lager en dus gunstiger rangnummer gekregen. Voor verzoeker is dit onbegrijpelijk.

Beoordeling door het College

2.8. Tussen partijen is niet in geschil dat de vijf selectiecriteria zoals neergelegd in de Facultaire regeling Selectie ACTA 2020-2021 voor verzoeker kenbaar waren. Verder behoort het tot de taak en de deskundigheid van de door het instellingsbestuur ingestelde selectiecommissie om aan de hand van de vooraf bekendgemaakte criteria volgens de voorgeschreven procedures motivaties te beoordelen (zie onder meer de uitspraken van 6 augustus 2018 in zaak nr. CBHO 2018/109 en 18 juli 2016 in zaak nr. CBHO 2016/126 en 2016/126.1; www.cbho.nl).
De selectiecommissie heeft in reactie op het bezwaar toegelicht waarom het rangnummer 126 is toegekend. Daarbij heeft de selectiecommissie toegelicht dat de score van verzoeker op het persoonlijk dossier 63,5 punten bedroeg en dat dit een duidelijk hogere score was dan het gemiddelde van 32,1. Deze score van 63,5 punten is samengevoegd met de schoolcijfers en de scores die hij heeft behaald voor de vier toetsen. Daarbij is een gemiddeld schoolcijfer van 6,6 betrokken. De biomedische toets heeft hij net iets onder het gemiddelde gemaakt en de andere drie toetsen heeft hij onder het gemiddelde gemaakt. Dit heeft geleid tot het rangnummer 126 op een totaal van 344 kandidaten, waarbij slechts 68 plaatsen beschikbaar zijn. Daarbij is verder toegelicht dat vanwege het grote aantal kandidaten dat deelneemt aan de selectieprocedure, een schijnbaar klein verschil in totaalscores van kandidaten toch genoeg is om een flink verschil te maken in de hoogte van het rangnummer.
Verweerder heeft ter zitting nader toegelicht dat hangende het beroep de berekening van het rangnummer van verzoeker nogmaals is gecontroleerd. Daarbij heeft verweerder, gezien de gronden van het beroep en om verzoeker tegemoet te komen, ook nog een berekening gemaakt van het rangnummer met een gemiddeld schoolcijfer van 6,7. Dat gemiddelde schoolcijfer zou in combinatie met de andere scores hebben geleid tot het rangnummer 121, terwijl nummer 81 het hoogste rangnummer was dat is toegelaten tot de opleiding. Dus ook als verweerder de afrondingswijze van verzoeker zou hebben toegepast, zou hij geen rangnummer toegekend hebben gekregen waarmee hij zou zijn toegelaten tot de opleiding.
Voor zover verzoeker een vergelijking heeft gemaakt met de scores van een medekandidaat, heeft verweerder toegelicht dat de medekandidaat op andere onderdelen dan het persoonlijk dossier een hogere score heeft behaald. Zo heeft deze medekandidaat beter gescoord op de biomedische toets. Die toets telt relatief zwaar mee, evenals de vwo-cijfers. Het persoonlijk dossier telt, zoals verzoeker terecht heeft opgemerkt, ook zwaar mee, maar relatief minder dan de biomedische toets en de vwo-cijfers. Om die reden heeft de medekandidaat een gunstiger rangnummer toegekend gekregen.
Naar het oordeel van het College zijn de gehanteerde selectiecriteria en is de wijze waarop de overgelegde bewijsstukken zijn beoordeeld, niet onredelijk. Daarbij is van belang dat het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak nr. CBHO 2011/085; www.cbho.nl) dat het niet in strijd is met de wet noch onredelijk is dat verweerder de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen. In wat verzoeker heeft aangevoerd, bestaat daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de selectieprocedure onzorgvuldig of onvoldoende transparant is geweest, of dat de wegingsfactoren onjuist zijn toegepast.

Het betoog faalt.

Slotsom

2.9. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek worden afgewezen.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond
II. wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/120.1 en 2020/120.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	16 september 2020
Partijen	:	verzoekster en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	corona Covid-19 decentrale selectie naplaatsing rankingnummer voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53, tweede lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, eerste lid
Uitspraak	:	Beroep ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.5. In de hiervoor in 2.1 vermelde uitspraken van 3 september 2020 heeft het College overwogen dat verweerder een terechte beslissing heeft genomen door de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure te laten vervallen. Verder heeft het College overwogen dat het standpunt van verweerder, dat alternatieve toetsing in het kader van de tweede ronde niet mogelijk was, begrijpelijk en niet onredelijk is, en dat verweerder na de eerste ronde van de selectieprocedure mocht overgaan tot selectie door de ranking van de kandidaten te bepalen aan de hand van de op dat moment over hen bekende informatie. Voorts heeft het College in de uitspraak van 3 september 2020 in zaak nr. 2020/097.5 het standpunt van verweerder onderschreven dat het afleggen van een vervangende toets onder de gegeven omstandigheden niet mogelijk is en dat het laten vervallen van de aanmelding voor het jaar 2020 voldoende compensatie is. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om het geval van verzoekster anders te oordelen. In zoverre faalt het betoog. 2.6.Ter zitting van de voorzieningenrechter is gebleken dat verzoekster op basis van het haar toegekende, door Methode A gegenereerde nummer 537, noch op basis van het door Methode B gegenereerde nummer 513 direct voor de opleiding zou zijn geplaatst. Ook via naplaatsing zou zij geen toelatingsbewijs voor de opleiding hebben kunnen bemachtigen. Daarvoor zijn de beide rankingnummers te hoog. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat naplaatsingen hebben plaatsgevonden tot en met nummer 431 op grond van Methode A en, naar aanleiding van de uitspraken van het College van 3 september 2020, tot en met een nummer onder 400 op grond van Methode B. Inmiddels zijn alle plaatsen vergeven. In zoverre heeft het geen toegevoegde waarde om de beslissing van 15 april 2020 te vernietigen en verzoekster alsnog het op Methode B gebaseerde rankingnummer toe te kennen. Daarmee onderscheidt de situatie van verzoekster zich van de situatie in de zaken met nrs. 2020/104.5 en 2020/106.5. Ook in zoverre faalt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 is aan verzoekster het rankingnummer 537 toegekend in het kader van de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit.

Bij beslissing van 6 augustus 2020 heeft verweerder het bezwaar tegen deze beslissing gegrond verklaard, maar de beslissing van 15 april 2020 gehandhaafd. Daarnaast heeft verweerder besloten om, indien het rankingnummer 537 niet tot plaatsing leidt, de aanmelding van verzoekster voor het jaar 2020 te laten vervallen.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld bij het College. Verder heeft zij de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verzoekster heeft nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 september 2020, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, vergezeld van mr. drs. A.E.M. Boogerman, lid van de selectiecommissie, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien partijen daarmee instemmen.

2.2. Partijen hebben verklaard in te stemmen met het doen van uitspraak in de hoofdzaak. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. De in het voorjaar van 2020 gehouden decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit voor het studiejaar 2020-2021 is beïnvloed door de corona uitbraak in Nederland en de in verband daarmee door de overheid genomen maatregelen, waardoor verweerder de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure heeft laten vervallen. Verder is de selectie beïnvloed door de aanvankelijke keuze, ter vervanging van de toetsdag, voor een ranking aan de hand van de al over de kandidaten bekende informatie door een methode met een lotingselement (hierna: Methode A) en de daaropvolgende keuze voor een vervangende methode zonder lotingselement (hierna: Methode B), de abusievelijke bekendmaking via Studielink van door Methode A in plaats van door Methode B gegenereerde rankingnummers en de daarop volgende mededeling van de selectiecommissie aan een aantal kandidaten dat zij op basis van de door Methode B gegenereerde rankingnummers voor de opleiding zijn geplaatst. Voor een uitgebreide weergave van de gang van zaken bij de selectie en de toepasselijke

wet- en regelgeving, wordt verwezen naar de uitspraken van het College van 3 september 2020 in zaken nrs. 2020/097.5, 2020/104.5 en 2020/106.5 (www.cbho.nl).
Verzoekster is bij de beslissing van 15 april 2020 via Studielink het rankingnummer 537 toegekend. Dit nummer is gebaseerd op de Methode A. Dit nummer heeft de selectiecommissie op 20 april 2020 bevestigd. Op basis van Methode B zou verzoekster het nummer 513 zijn toegekend.

2.4. Verzoekster betoogt dat de selectie door toepassing van Methode A niet uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria heeft plaatsgevonden, hetgeen in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW, en dat verweerder een digitale toets of andere rechtmatige selectiemethode had kunnen gebruiken. Verder betoogt zij dat zij extra hard is getroffen door het gebruik van Methode A, omdat daarbij oude cijfers voor bèta-vakken zijn gebruikt en haar kennis daarvan inmiddels is toegenomen. Volgens haar had zij de gelegenheid moeten krijgen om haar kennis te tonen door het afleggen van een toets.

2.5. In de hiervoor in 2.1 vermelde uitspraken van 3 september 2020 heeft het College overwogen dat verweerder een terechte beslissing heeft genomen door de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure te laten vervallen. Verder heeft het College overwogen dat het standpunt van verweerder, dat alternatieve toetsing in het kader van de tweede ronde niet mogelijk was, begrijpelijk en niet onredelijk is, en dat verweerder na de eerste ronde van de selectieprocedure mocht overgaan tot selectie door de ranking van de kandidaten te bepalen aan de hand van de op dat moment over hen bekende informatie. Voorts heeft het College in de uitspraak van 3 september 2020 in zaak nr. 2020/097.5 het standpunt van verweerder onderschreven dat het afleggen van een vervangende toets onder de gegeven omstandigheden niet mogelijk is en dat het laten vervallen van de aanmelding voor het jaar 2020 voldoende compensatie is. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om het geval van verzoekster anders te oordelen.
In zoverre faalt het betoog.

2.6.Ter zitting van de voorzieningenrechter is gebleken dat verzoekster op basis van het haar toegekende, door Methode A gegenereerde nummer 537, noch op basis van het door Methode B gegenereerde nummer 513 direct voor de opleiding zou zijn geplaatst. Ook via naplaatsing zou zij geen toelatingsbewijs voor de opleiding hebben kunnen bemachtigen. Daarvoor zijn de beide rankingnummers te hoog. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat naplaatsingen hebben plaatsgevonden tot en met nummer 431 op grond van Methode A en, naar aanleiding van de uitspraken van het College van 3 september 2020, tot en met een nummer onder 400 op grond van Methode B. Inmiddels zijn alle plaatsen vergeven. In zoverre heeft het geen toegevoegde waarde om de beslissing van 15 april 2020 te vernietigen en verzoekster alsnog het op Methode B gebaseerde rankingnummer toe te kennen. Daarmee onderscheidt de situatie van verzoekster zich van de situatie in de zaken met nrs. 2020/104.5 en 2020/106.5.
Ook in zoverre faalt het betoog.

2.7. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen, worden afgewezen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/127.5**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	27 november 2020
Partijen	:	appellant en de Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	bekostiging collegegeldtarief instellingscollegegeld vertrouwensbeginsel wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a Regeling inschrijving college- en examengeld 2019-2020: artikel 11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.3. Naar het oordeel van het College strekt de Regeling (zoals onder 2.3.1 weergegeven) ertoe dat, alleen wanneer een student een tweede master begint aan de Universiteit van Leiden, terwijl hij nog ingeschreven staat voor een eerste master, de desbetreffende student slechts het (lagere) tarief aan wettelijk collegegeld hoeft te betalen, in welk geval de onderwijsinstelling bekostiging van de overheid ontvangt. In de situatie van appellant doet zich deze situatie echter niet voor, aangezien hij op het moment dat hij zijn tweede master wilde starten zijn eerste master al had afgerond (en in zijn geval zou de onderwijsinstelling dus ook geen bekostiging van de overheid ontvangen). Appellant kan zich dus niet met vrucht beroepen op de Regeling. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en
het college van bestuur van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 januari 2020 heeft het college van bestuur een verzoek van appellant om in aanmerking te komen voor het wettelijk collegegeldtarief voor het volgen van een masteropleiding Encyclopedie en Filosofie van het Recht afgewezen.

Bij beslissing van 28 juli 2020 heeft het college van bestuur het door appellant tegen die beslissing gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het college van bestuur heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 23 oktober 2020, waar appellant, in persoon, is verschenen. Het college van bestuur is niet verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant wenst de masteropleiding Encyclopedie en Filosofie van het Recht te volgen aan de Universiteit van Leiden. Appellant heeft verzocht om het (lagere) bedrag aan wettelijk collegegeld (€ 2.083) te hoeven betalen. Het college van bestuur heeft echter als standpunt ingenomen dat appellant het (hogere) bedrag aan instellingscollegegeld (€ 10.084,59) dient te betalen, omdat appellant al eerder (in 2012) een eerste master (Engels) heeft afgerond. Volgens het college van bestuur is het lagere wettelijke collegegeld alleen aan de orde als hij bij aanvang van zijn tweede master nog was ingeschreven voor zijn eerste master.

Beroepsgronden

2.2. Appellant voert aan dat hij al in het studiejaar 2008-2009 is begonnen met zijn bacheloropleiding Rechten. Dat nadien de wetgeving is gewijzigd die heeft geleid tot hogere kosten bij het volgen van een tweede master, mag hem niet worden tegengeworpen, zo stelt appellant. In dit kader beroept appellant zich tevens op het vertrouwensbeginsel.

2.2.1. Het College stelt vast dat uit het (ten tijde van de besluitvorming geldende) artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, kort samengevat, voortvloeit dat in beginsel het wettelijk collegegeld is verschuldigd voor een student die (zoals appellant) al een eerdere graad Master heeft gehaald. Het College stelt verder vast dat er geen wettelijke (overgangsrechtelijke) bepaling is op grond waarvan appellant recht heeft op betaling van slechts het (lagere) tarief aan wettelijk collegegeld voor zijn tweede master, vanwege de enkele omstandigheid dat hij in het studiejaar 2008-2009 is begonnen met zijn bacheloropleiding. Dit neemt overigens niet weg dat de Universiteit een eigen Regeling heeft op grond waarvan (onder bepaalde voorwaarden) een lager tarief voor een master is verschuldigd. Of appellant aanspraak aan die Regeling kan ontlenen, komt hierna onder 2.3 aan de orde.
Het vertrouwensbeginsel brengt voorts niet met zich dat appellant ervan mocht uitgaan dat voor hem bij een tweede master ongeveer 10 jaar na de aanvang van de bacheloropleiding Rechten het wettelijk collegegeld zou gelden. Hierbij wijst het College op dit grote tijdsverloop en merkt het College op dat er geen verwachtingen zijn gewekt door de instelling.
Het betoog faalt.

2.3. Verder beroept appellant zich op artikel 11, derde en vierde lid, van de Regeling inschrijving, college- en examengeld 2019-2020 (hierna: de Regeling). Hij meent dat hij op grond daarvan in aanmerking komt voor betaling van het (lagere) tarief aan wettelijk collegegeld. Daarbij wijst hij erop dat hij in het studiejaar 2008-2009 is begonnen met zijn bacheloropleiding Rechten en die opleiding nooit heeft afgebroken, ook al is hij tussentijds aan een master Engels begonnen (in 2019), welke hij in 2012 heeft afgerond.

2.3.1. In de Regeling is het volgende bepaald:
“3. Voor studenten die instellingscollegegeld verschuldigd zijn voor een tweede bachelor- of masteropleiding waarmee zij begonnen zijn terwijl zij waren ingeschreven voor een eerste, inmiddels afgeronde bachelor resp. masteropleiding is het instellingscollegegeld gelijk gesteld aan het wettelijk collegegeld bij ononderbroken inschrijving.
4. Voor studenten die een eerste bachelor- of masteropleiding aan de Universiteit Leiden hebben afgerond in het studiejaar direct voorafgaande aan het studiejaar waarin de tweede bachelor- of masteropleiding aan de Universiteit Leiden wordt aangevangen is het instellingscollegegeld gelijk gesteld aan het wettelijk collegegeld.”

2.3.2. Het college van bestuur heeft toegelicht dat deze regeling is bedoeld voor studenten die gelijktijdig meer aankunnen dan het volgen van één opleiding binnen hetzelfde niveau. Deze regeling is volgens het college van bestuur niet van toepassing in geval al een opleiding eerder is afgerond op hetzelfde niveau als

de gewenste tweede opleiding. Hierbij merkt het college van bestuur op dat de Universiteit van Leiden geen bekostiging ontvangt als een student een tweede opleiding volgt die op hetzelfde niveau (bachelor of master) ligt als de eerder afgeronde opleiding.

2.3.3. Naar het oordeel van het College strekt de Regeling (zoals onder 2.3.1 weergegeven) ertoe dat, alleen wanneer een student een tweede master begint aan de Universiteit van Leiden, terwijl hij nog ingeschreven staat voor een eerste master, de desbetreffende student slechts het (lagere) tarief aan wettelijk collegegeld hoeft te betalen, in welk geval de onderwijsinstelling bekostiging van de overheid ontvangt. In de situatie van appellant doet zich deze situatie echter niet voor, aangezien hij op het moment dat hij zijn tweede master wilde starten zijn eerste master al had afgerond (en in zijn geval zou de onderwijsinstelling dus ook geen bekostiging van de overheid ontvangen). Appellant kan zich dus niet met vrucht beroepen op de Regeling.
Het betoog faalt.

2.4. Het vorenstaande betekent dat het college van bestuur terecht heeft gesteld dat appellant het (hogere) tarief aan instellingscollegegeld verschuldigd is voor het volgen van de door hem gewenste tweede masteropleiding.

Conclusie

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/131.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	5 november 2020
Partijen	:	appellante en de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	Corona COVID-19 decentrale selectie lotingselement naplaatsing selectiemethode
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 tweede lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Onder de gegeven omstandigheden heeft verweerder naar het oordeel van het College een terechte beslissing genomen door de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure te laten vervallen. Op 12 maart 2020 zijn in verband met het COVID-19 virus landelijke maatregelen afgekondigd die op dat moment golden tot 31 maart 2020. Die maatregelen hielden in dat mensen moesten thuiswerken indien mogelijk en dat evenementen met meer dan 100 personen werden afgelast. De toetsdag zou worden gehouden op 14 maart 2020 en daaraan zouden meer dan 100 kandidaten deelnemen. Na de eerste ronde van de selectieprocedure mocht verweerder, naar het oordeel van het College, overgaan tot selectie door de ranking van de kandidaten te bepalen aan de hand van de op dat moment over hen bekende informatie. Verweerder hoefde dus niet te kiezen voor een online toets. Het College wijst voor dit oordeel ook op haar eerdere uitspraak van 22 augustus 2020, zaaknummer 2020/097.5 (zie www.cbho.nl) in een vergelijkbare zaak. Het betoog faalt. 2.3.2. Vast staat verder dat verweerder uiteindelijk heeft beslist om Methode B te gebruiken om de kandidaten ten opzichte van elkaar te ranken. Reden voor die beslissing is dat Methode A een lotingselement bevat, hetgeen in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Het College ziet in de stelling van appellante dat bij methode B gebruik is gemaakt van overgangscijfers van 5 VWO naar 6 VWO geen reden om tot het oordeel te komen dat die methode niet had mogen worden gehanteerd. Artikel 7.53, tweede lid, van de WHW (waarin staat vermeld dat het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria ten minste twee bedraagt) staat op zichzelf niet eraan in de weg dat in een vervolgfase van een selectieproces nogmaals gebruik wordt gemaakt van het selectiecriterium van de overgangscijfers. Verder is gebleken dat appellante, uitgaande van zowel het rankingnummer dat op grond van Methode A voor haar geldt (nummer 489), als van het rankingnummer dat is gebaseerd op Methode B (nummer 571) niet direct geplaatst zou zijn voor de opleiding. Ook via naplaatsing zou zij geen toelatingsbewijs voor de opleiding hebben kunnen bemachtigen. Daarvoor zijn de beide rankingnummers te hoog. Ter zitting is overigens gebleken dat de naplaatsing is opgehouden bij nummer 431. Gelet op de rankingnummers van appellante is (na)plaatsing niet aan de orde en bestaat er dus in zoverre geen aanleiding om de thans bestreden beslissing van verweerder te vernietigen.

Ten aanzien van de stelling van appellante dat zij een toelatingsbewijs voor de opleiding wenst te bemachtigen voor het komende studiejaar vanwege de gang van zaken die voor haar nadelig heeft uitgepakt, heeft verweerder het standpunt ingenomen dat hij daar geen reden voor ziet omdat appellante op die wijze zou worden bevoordeeld ten opzichte van de studenten die zich het komende jaar aanmelden. Het College is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen. Hierbij betrekt het College dat verweerder appellante voldoende heeft gecompenseerd door haar aanmelding voor het jaar 2020 te laten vervallen. Dit betekent namelijk dat appellante nog steeds driemaal landelijk mag meedoen aan de selectie voor deze opleiding. Ook in dit kader verwijst het College naar haar eerdergenoemde uitspraak van 22 augustus 2020.
De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2020 heeft de selectiecommissie namens verweerder aan appellante het rankingnummer 571 toegekend in het kader van de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit.

Bij beslissing van 6 augustus 2020 heeft verweerder het bezwaar tegen deze beslissing gegrond verklaard, maar de beslissing van 20 april 2020 gehandhaafd. Daarnaast heeft verweerder besloten om, indien het rankingnummer 571 niet tot plaatsing leidt, de aanmelding van appellante voor het jaar 2020 te laten vervallen.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld bij het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 oktober 2020, waar appellante, bijgestaan door haar moeder, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner en mr. drs. A.E.M. Boogerman, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. De selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde geschiedt aan de hand van een selectieprocedure waarbinnen een onderscheid wordt gemaakt tussen selectie via Track A en selectie via Track B. Kandidaten die voltijds in hun eindexamenjaar van het VWO zitten op het moment van selectie en het juiste profiel hebben, nemen deel aan Track A. De overige kandidaten nemen deel aan Track B. Van de opleidingsplaatsen is 70% gereserveerd voor kandidaten binnen Track A en 30% voor kandidaten binnen

Track B. Voor zowel Track A als Track B geldt dat de selectie plaatsvindt op basis van een aantal criteria en dat de selectieprocedure twee rondes kent. De eerste ronde houdt in een selectie aan de hand van de door de kandidaten ingediende inschrijfformulieren en de daarbij behorende bewijsstukken. Kandidaten die worden toegelaten tot de tweede ronde acht verweerder in beginsel geschikt om te worden toegelaten tot de opleiding Geneeskunde. Er zijn echter niet voldoende opleidingsplaatsen om hen allen toe te laten. De tweede ronde van de selectie bestaat (onder normale omstandigheden) uit cognitieve toetsing, waarbij de -geschikt bevonden- kandidaten worden getest op studievaardigheden, om tot een onderlinge rangorde (de ranking) te komen.

2.2. Appellante heeft de wens om de bacheloropleiding Geneeskunde aan de Vrije Universiteit te volgen. Zij heeft zich daarom aangemeld voor de selectieprocedure. Zij heeft deelgenomen aan de selectieprocedure in track A. De eerste ronde van de selectieprocedure heeft zij doorstaan en ze mocht deelnemen aan de tweede ronde. Als gevolg van de situatie in verband met het COVID-19 virus heeft de selectiecommissie echter besloten om de cognitieve toetsdag in het kader van deze tweede ronde, die op 14 maart 2020 gepland stond, te annuleren. De selectiecommissie heeft vervolgens besloten om geen alternatief voor de toetsen aan te bieden, maar een alternatieve selectiemethode toe te passen.

2.2.1. Uit het dossier en het verhandelde ter zitting van het College is over de gang van zaken tijdens de selectieprocedure verder het volgende naar voren gekomen. Omdat de tweede toetsdag geen doorgang heeft kunnen vinden, heeft de selectiecommissie een selectiemethode ontwikkeld om tot een ranking van de kandidaten te komen op basis van hun resultaten uit de eerste ronde. Die selectiemethode hield in dat de meerderheid van de kandidaten direct zou worden geselecteerd op basis van hun (hoge) score in ronde 1. De overige kandidaten die waren doorgedrongen tot de tweede ronde zouden worden gerankt op basis van een gewogen loting, waarbij de score van ronde 1 en de bèta-cijfers zijn betrokken. Deze selectiemethode is, aldus de selectiecommissie, voorgelegd aan de juridische afdeling en akkoord bevonden, omdat in ronde 1 al ten minste twee kwalitatieve selectiecriteria waren toegepast. Aanvankelijk heeft de selectiecommissie daarom beslist om deze selectiemethode (hierna: Methode A) voor de ranking van de kandidaten te gebruiken.

2.2.2. Op enig moment heeft de selectiecommissie echter bericht van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap ontvangen dat Methode A vanwege het bepaalde in artikel 7.53 van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek (WHW) het lotingselement niet is toegestaan. Daarom heeft de selectiecommissie een alternatieve tweede selectiemethode ontwikkeld. Die selectiemethode houdt in dat de kandidaten worden gerankt op basis van de score in de eerste ronde en de bèta-cijfers. Deze selectiemethode (hierna: Methode B) bevat dus géén lotingselement. Verweerder heeft vervolgens beslist om Methode B te gebruiken voor de ranking van de kandidaten en niet Methode A.

2.2.3. Voor de beoordeling van het beroep van appellante is van belang dat zij op grond van methode A (met het lotingselement) het rankingnummer 489 heeft gekregen en via methode B (zonder lotingselement) rankingnummer 571.

2.3. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder op haar bezwaarschrift. Appellante heeft er op gewezen dat er gekozen had kunnen worden voor het houden van een online toets. Volgens appellante heeft de gekozen alternatieve selectiemethode B voor haar nadelig uitgepakt. Hierbij is van belang dat bij methode B de overgangscijfers van VWO 5 naar VWO 6 zijn betrokken, hetgeen voor appellante nadelig is omdat die cijfers minder goed waren in haar geval. Appellante wijst erop dat de overgangscijfers ook al een rol speelden bij de eerste fase van de selectie. Ter zitting heeft appellante toegelicht dat zij met name wenst te worden toegelaten tot het komende studiejaar.

De beoordeling door het College

2.3.1. Onder de gegeven omstandigheden heeft verweerder naar het oordeel van het College een terechte beslissing genomen door de toetsdag in het kader van de tweede ronde van de selectieprocedure te laten

vervallen. Op 12 maart 2020 zijn in verband met het COVID-19 virus landelijke maatregelen afgekondigd die op dat moment golden tot 31 maart 2020. Die maatregelen hielden in dat mensen moesten thuiswerken indien mogelijk en dat evenementen met meer dan 100 personen werden afgelast. De toetsdag zou worden gehouden op 14 maart 2020 en daaraan zouden meer dan 100 kandidaten deelnemen.
Na de eerste ronde van de selectieprocedure mocht verweerder, naar het oordeel van het College, overgaan tot selectie door de ranking van de kandidaten te bepalen aan de hand van de op dat moment over hen bekende informatie. Verweerder hoefde dus niet te kiezen voor een online toets. Het College wijst voor dit oordeel ook op haar eerdere uitspraak van 22 augustus 2020, zaaknummer 2020/097.5 (zie www.cbho.nl) in een vergelijkbare zaak. Het betoog faalt.

2.3.2. Vast staat verder dat verweerder uiteindelijk heeft beslist om Methode B te gebruiken om de kandidaten ten opzichte van elkaar te ranken. Reden voor die beslissing is dat Methode A een lotingselement bevat, hetgeen in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW.
Het College ziet in de stelling van appellante dat bij methode B gebruik is gemaakt van overgangscijfers van 5 VWO naar 6 VWO geen reden om tot het oordeel te komen dat die methode niet had mogen worden gehanteerd. Artikel 7.53, tweede lid, van de WHW (waarin staat vermeld dat het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria ten minste twee bedraagt) staat op zichzelf niet eraan in de weg dat in een vervolgfase van een selectieproces nogmaals gebruik wordt gemaakt van het selectiecriterium van de overgangscijfers.
Verder is gebleken dat appellante, uitgaande van zowel het rankingnummer dat op grond van Methode A voor haar geldt (nummer 489), als van het rankingnummer dat is gebaseerd op Methode B (nummer 571) niet direct geplaatst zou zijn voor de opleiding. Ook via naplaatsing zou zij geen toelatingsbewijs voor de opleiding hebben kunnen bemachtigen. Daarvoor zijn de beide rankingnummers te hoog. Ter zitting is overigens gebleken dat de naplaatsing is opgehouden bij nummer 431. Gelet op de rankingnummers van appellante is (na)plaatsing niet aan de orde en bestaat er dus in zoverre geen aanleiding om de thans bestreden beslissing van verweerder te vernietigen.
Ten aanzien van de stelling van appellante dat zij een toelatingsbewijs voor de opleiding wenst te bemachtigen voor het komende studiejaar vanwege de gang van zaken die voor haar nadelig heeft uitgepakt, heeft verweerder het standpunt ingenomen dat hij daar geen reden voor ziet omdat appellante op die wijze zou worden bevoordeeld ten opzichte van de studenten die zich het komende jaar aanmelden. Het College is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen. Hierbij betrekt het College dat verweerder appellante voldoende heeft gecompenseerd door haar aanmelding voor het jaar 2020 te laten vervallen. Dit betekent namelijk dat appellante nog steeds driemaal landelijk mag meedoen aan de selectie voor deze opleiding. Ook in dit kader verwijst het College naar haar eerdergenoemde uitspraak van 22 augustus 2020.
De betogen slagen niet.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/134.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	16 december 2020
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	motivering onzorgvuldig selectie toelating master
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30b OER: artikel 2.1 OER: artikel 2.3 Regulations Board of Admissions: artikel 1.4 Regulations Board of Admissions: artikel 2.1 Regulations Board of Admissions: artikel 2.3b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het CBE heeft, in beroep onbetwist, overwogen dat het bepalen van de toelatingseisen voor een masteropleiding tot de discretionaire bevoegdheid van de desbetreffende toelatingscommissie behoort. Verder heeft het CBE overwogen dat in artikel 7.30b, derde lid, van de WHW de mogelijkheid wordt geboden om voor masteropleidingen een maximum aantal in te schrijven personen vast te stellen. De toelatingseisen zijn helder en transparant geformuleerd en gepubliceerd via de website van de Universiteit Utrecht, aldus het CBE. Naar aanleiding van de zitting bij het CBE heeft de programmaleider van de masteropleiding Neuroscience and Cognition bij brief van 9 juli 2020 de afwijzing van appellant nader toegelicht. De programmaleider heeft voor de vier scoreonderdelen cijfers, het cv van appellant, zijn achtergrond/interesse en motivatie uitgebreid toegelicht waarom aan hem de afzonderlijke scores zijn toegekend. Voor deze onderdelen wordt een score toegekend, van 1 (zeer goed) tot 4 (niet geschikt). Vervolgens wordt de gemiddelde score van de vier afzonderlijke onderdelen vergeleken met de scores van andere kandidaten. De score van appellant was 1,79 en hiermee is hij in de ranking op de 92e plaats geëindigd. Het totale aantal aanmeldingen voor de masteropleiding Neuroscience and Cognition was 243. Er waren 55 plaatsen beschikbaar, de cesuur voor toelating ligt bij een score van 1,55. De programmaleider concludeert dat appellant toelaatbaar is, maar dat de ranking van appellant onvoldoende hoog is om toegelaten te worden. Gelet op deze toelichting is het CBE naar het oordeel van het College terecht tot het oordeel gekomen dat voldoende inzichtelijk is gemaakt op welke wijze de door appellant ingebrachte stukken zijn omgerekend naar een scoresysteem. Het CBE heeft in aanmerking genomen dat de wijze waarop de selectie wordt uitgevoerd voldoende zorgvuldig is, nu er vier beoordelaars zijn die onafhankelijk van elkaar scoren volgens van tevoren vastgestelde criteria, waarna tevens overleg heeft plaatsgevonden over bepaalde afwijkende scores. Het CBE heeft verder naar voren gebracht dat tussen de vier beoordelaars een sterke overeenstemming bestond over de scores van appellant. Bovendien heeft de toelatingscommissie, naar aanleiding van vragen daarover van appellant, ter zitting bij het College toegelicht dat de vier beoordelaars een diverse wetenschappelijke achtergrond hebben. Door de gehanteerde methode, zoals hiervoor omschreven, is voldoende gewaarborgd dat de afzonderlijke vaststelling

van scores op de juiste wijze plaatsvindt. Gelet hierop is het College van oordeel dat de toelatingscommissie, anders dan appellant kennelijk veronderstelt, niet is gehouden per scoreonderdeel inzichtelijk te maken op welke wijze appellant heeft gescoord ten opzichte van hoger scorende kandidaten.
Zoals hiervoor reeds is overwogen, heeft de programmaleider van de masteropleiding Neuroscience and Cognition bij brief van 9 juli 2020 de afwijzing van appellant nader toegelicht en voor de vier scoreonderdelen cijfers, het cv van appellant, zijn achtergrond/interesse en motivatie uitgebreid toegelicht waarom aan hem de afzonderlijke scores zijn toegekend. Het CBE heeft verklaard dat appellant wel geschikt is voor de opleiding, maar dat andere kandidaten hoger hebben gescoord en hij daarom niet voor toelating in aanmerking komt. Gelet hierop leidt het betoog van appellant dat het CBE onvoldoende is ingegaan op zijn wetenschappelijke publicaties en werkervaring, niet tot het oordeel dat de besluitvorming onzorgvuldig heeft plaatsgevonden.
Ten aanzien van het betoog van appellant dat de in de OER genoemde categorieën niet exact overeenkomen met de scoreonderdelen zoals gehanteerd bij het bepalen van de score, heeft het CBE toegelicht dat dit niet betekent dat de criteria niet zijn meegewogen. Zo komen de eerdere academische prestaties in relevante vakgebied(en) tot uitdrukking in de score voor cijfers, relevante vaardigheden in de score voor achtergrond en interesse, vakspecifieke kennis in het cv en de cijferlijst. Verder wordt interesse en motivatie betrokken in de score voor motivatie. Gelet hierop leiden de verschillen in aanduiding van de in de afwijzing genoemde categorieën en de OER genoemde categorieën niet tot het oordeel dat de totstandkoming van de besluitvorming onzorgvuldig heeft plaatsgevonden.
De toelatingscommissie heeft onderkend dat de motivering van de beslissing van 1 mei 2020 niet juist was. Daarbij heeft de toelatingscommissie is opgemerkt dat het bericht van 1 mei 2020 door een administratieve fout is verzonden. Dat de toelatingscommissie de beslissing van 1 mei 2020 heeft aangevuld bij beslissing van 12 juni 2020 betekent evenwel niet dat deze beslissing onzorgvuldig is. Daarbij kan worden betrokken dat de toelatingscommissie op haar vergadering van 23 april 2020 tot de definitieve score voor appellant is gekomen.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE naar het oordeel van het College terecht geoordeeld dat de toelatingscommissie, mede gelet op de nadere motivering in de beslissing van 12 juni 2020 en de verklaring van 9 juli 2020, het verzoek van appellant om toelating voor de masteropleiding Neuroscience and Cognition mocht afwijzen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 mei 2020, aangevuld bij beslissing van 12 juni 2020, heeft de directeur Biomedical Sciences, namens de toelatingscommissie van de Graduate School of Life Sciences, een verzoek van appellant om toelating voor de masteropleiding Neuroscience and Cognition afgewezen.

Bij beslissing van 6 augustus 2020 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 november 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Obster, advocaat te Burgum, en vergezeld door [naam2], en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.M. Hoppenbrouwers, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de toelatingscommissie zijn dr. Krijgsheld, secretaris van de toelatingscommissie, en dr. E.M. Hol, lid van de toelatingscommissie, verschenen. Namens de opleiding is dr. H.V.M. van Rijen, directeur Biomedical Sciences, verschenen.

2. Overwegingen

Relevante regelgeving

2.1. Artikel 7.30b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
"1. Voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs geldt als toelatingseis:
a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.
2. Het instellingsbestuur kan naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.
3. Het instellingsbestuur laat degenen die aan de gestelde eisen voldoen toe tot een masteropleiding. Indien het instellingsbestuur een maximum aantal voor de opleiding in te schrijven personen heeft vastgesteld, geldt als extra toelatingseis dat dit aantal door de toelating niet wordt overschreden.
4. Het instellingsbestuur maakt tijdig de procedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten voor een masteropleiding het maximumaantal, bedoeld in het derde lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast.
5. Indien er sprake is van kwalitatieve toelatingseisen van studenten bedraagt het aantal soorten daarvan ten minste twee. […]"

Artikel 2.1 van de Onderwijs- en examenregeling van de masteropleidingen binnen de Graduate School of Life Sciences Universiteit Utrecht 2019-2020 (hierna: de OER) luidt:
“1. Toelaatbaar tot de opleiding is de bezitter van een Nederlands of een buitenlands diploma, die beschikt over kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een universitair bachelordiploma en die aantoont te beschikken over kennis, inzicht en vaardigheden op relevante deelgebieden
[…]
3. Selectie van studenten geschiedt op basis van objectieve standaarden met betrekking tot:
a) eerdere academische prestaties in relevante vakgebied(en);
b) relevante vaardigheden;

c) beheersing van de in het programma gehanteerde taal of talen […];
d) de volgende aanvullende selectiecriteria met bewezen relevantie voor het oordeel over de geschiktheid van de kandidaat:
- vakspecifieke kennis;
- interesse in en motivatie voor masterprogramma
Aan de hand hiervan wordt bezien of betrokkene in staat is om het masterprogramma met goed gevolg af te ronden binnen de nominale duur.
4. De toelatingseisen zijn helder en transparant geformuleerd en gepubliceerd via de UU-website, zodat kandidaten vooraf op de hoogte zijn aan welke eisen zij moeten voldoen om toegelaten te worden tot het programma."
Artikel 2.3 van de OER luidt:
"1. De toelating tot de opleiding en de onderscheidene programma's is opgedragen aan de toelatingscommissie van de School. De toelatingscommissie beslist na advies van de programmacommissie.
2. Met het oog op de toelating tot de opleiding stelt de toelatingscommissie een onderzoek in naar het niveau van kennis, inzicht en vaardigheden van de kandidaat. In aanvulling op schriftelijke bewijzen van de gevolgde opleiding(en) kan de commissie bepaalde kennis, inzicht en vaardigheden laten toetsen door deskundigen in of buiten de universiteit.
3. Met het oog op de toelating tot een programma van de opleiding onderzoekt de toelatingscommissie of de kandidaat voldoet, dan wel tijdig zal voldoen, aan de daarvoor in art. 2.1 eerste en tweede lid, gestelde voorwaarden. De commissie oordeelt bij haar onderzoek over de in art. 2.1, derde lid genoemde kerncompetenties, alsmede de kennis van de kandidaat van de Engelse taal. Op basis hiervan komt de toelatingscommissie tot een oordeel over de geschiktheid van de kandidaat om met voldoende inspanning binnen de daarvoor gestelde tijd de eindkwalificaties van het masterprogramma te kunnen halen. […]"

In de bijlage van de OER is opgenomen:
1. Maximum aantal toelatingen per academisch jaar (ad art. 2.3 lid 7)

Masterprogramma:	Max. capaciteit
[…]	
Neuroscience and Cognition	55

In artikel 1.4 van de Regulations Board of Admissions GSLS 2019-2020 (hierna: de Regulations) staat in het tweede lid onder meer dat beslissingen tot toelating mede zullen worden gebaseerd op het advies van de programma selectiecommissies. In het derde lid wordt onder meer vermeld dat het advies van de programma selectiecommissies is gebaseerd op de beoordeling of een kandidaat de kennis, vaardigheden en motivatie bezit om de masteropleiding binnen twee jaar succesvol te kunnen afronden.

In artikel 2.3.b. van de Regulations staat onder meer dat in geval van programma's met een maximum aantal toelatingen studenten ook kunnen worden afgewezen omdat zij lager in de rangorde staan dan het maximum aantal studenten dat tot het programma kan worden toegelaten.

Inleiding

2.2. Bij beslissing van 1 mei 2020, aangevuld bij beslissing van 12 juni 2020, is het verzoek van appellant om toelating voor de masteropleiding Neuroscience and Cognition afgewezen, omdat zijn scores hem niet plaatsen tussen de hoogst scorende studenten voor toelating tot de masteropleiding Neuroscience and Cognition.
Het CBE heeft de afwijzing van het verzoek van appellant om toelating in stand gelaten. Daaraan heeft het CBE ten grondslag gelegd dat de toelatingscommissie, mede gelet op de nadere onderbouwing van de programmaleider van de masteropleiding Neuroscience and Cognition van 9 juli 2020, voldoende inzichtelijk heeft gemaakt waarop zij de beslissing tot afwijzing van het verzoek om toelating van appellant heeft gebaseerd en daarmee de motivering van die beslissing voldoende heeft aangevuld.

Beroep

2.3. Appellant betoogt dat de toelatingscommissie niet inzichtelijk heeft gemaakt hoe de beoordeling van de ranking van de hoger geplaatste kandidaten heeft plaatsgevonden en dat daardoor een objectieve vergelijking niet mogelijk is. Verder voert appellant aan dat niet inzichtelijk is op welke wijze is omgerekend naar een scoresysteem. In dat verband wijst appellant erop dat de toelatingscommissie in de motivering ten onrechte heeft betrokken dat zijn interesse niet wordt ondersteund in het curriculum vitae (hierna: cv) door een project of cursus, aangezien hij diverse wetenschappelijke publicaties op dit gebied of overlappend gebied heeft gedaan. Ook wijst appellant erop dat hij docent is in een overlappend gebied, wat wijst op relevante werkervaring. Volgens appellant heeft de besluitvorming onzorgvuldig plaatsgevonden, nu de door de toelatingscommissie gegeven motivering niet strookt met de in de OER genoemde criteria en de motivering van de beslissing van 1 mei 2020 later is aangevuld.

Beoordeling beroep

2.4. Het CBE heeft, in beroep onbetwist, overwogen dat het bepalen van de toelatingseisen voor een masteropleiding tot de discretionaire bevoegdheid van de desbetreffende toelatingscommissie behoort. Verder heeft het CBE overwogen dat in artikel 7.30b, derde lid, van de WHW de mogelijkheid wordt geboden om voor masteropleidingen een maximum aantal in te schrijven personen vast te stellen. De toelatingseisen zijn helder en transparant geformuleerd en gepubliceerd via de website van de Universiteit Utrecht, aldus het CBE.
Naar aanleiding van de zitting bij het CBE heeft de programmaleider van de masteropleiding Neuroscience and Cognition bij brief van 9 juli 2020 de afwijzing van appellant nader toegelicht. De programmaleider heeft voor de vier scoreonderdelen cijfers, het cv van appellant, zijn achtergrond/interesse en motivatie uitgebreid toegelicht waarom aan hem de afzonderlijke scores zijn toegekend. Voor deze onderdelen wordt een score toegekend, van 1 (zeer goed) tot 4 (niet geschikt). Vervolgens wordt de gemiddelde score van de vier afzonderlijke onderdelen vergeleken met de scores van andere kandidaten. De score van appellant was 1,79 en hiermee is hij in de ranking op de 92^{e} plaats geëindigd. Het totale aantal aanmeldingen voor de masteropleiding Neuroscience and Cognition was 243. Er waren 55 plaatsen beschikbaar, de cesuur voor toelating ligt bij een score van 1,55. De programmaleider concludeert dat appellant toelaatbaar is, maar dat de ranking van appellant onvoldoende hoog is om toegelaten te worden. Gelet op deze toelichting is het CBE naar het oordeel van het College terecht tot het oordeel gekomen dat voldoende inzichtelijk is gemaakt op welke wijze de door appellant ingebrachte stukken zijn omgerekend naar een scoresysteem. Het CBE heeft in aanmerking genomen dat de wijze waarop de selectie wordt uitgevoerd voldoende zorgvuldig is, nu er vier beoordelaars zijn die onafhankelijk van elkaar scoren volgens van tevoren vastgestelde criteria, waarna tevens overleg heeft plaatsgevonden over bepaalde afwijkende scores. Het CBE heeft verder naar voren gebracht dat tussen de vier beoordelaars een sterke overeenstemming bestond over de scores van appellant. Bovendien heeft de toelatingscommissie, naar aanleiding van vragen daarover van appellant, ter zitting bij het College toegelicht dat de vier beoordelaars een diverse wetenschappelijke achtergrond hebben. Door de gehanteerde methode, zoals hiervoor omschreven, is voldoende gewaarborgd dat de afzonderlijke vaststelling van scores op de juiste wijze plaatsvindt. Gelet hierop is het College van oordeel dat de toelatingscommissie, anders dan appellant kennelijk veronderstelt, niet is gehouden per scoreonderdeel inzichtelijk te maken op welke wijze appellant heeft gescoord ten opzichte van hoger scorende kandidaten.
Zoals hiervoor reeds is overwogen, heeft de programmaleider van de masteropleiding Neuroscience and Cognition bij brief van 9 juli 2020 de afwijzing van appellant nader toegelicht en voor de vier scoreonderdelen cijfers, het cv van appellant, zijn achtergrond/interesse en motivatie uitgebreid toegelicht waarom aan hem de afzonderlijke scores zijn toegekend. Het CBE heeft verklaard dat appellant wel geschikt is voor de opleiding, maar dat andere kandidaten hoger hebben gescoord en hij daarom niet voor toelating in aanmerking komt. Gelet hierop leidt het betoog van appellant dat het CBE onvoldoende is ingegaan op zijn wetenschappelijke publicaties en werkervaring, niet tot het oordeel dat de besluitvorming onzorgvuldig heeft plaatsgevonden.

Ten aanzien van het betoog van appellant dat de in de OER genoemde categorieën niet exact overeenkomen met de scoreonderdelen zoals gehanteerd bij het bepalen van de score, heeft het CBE toegelicht dat dit niet betekent dat de criteria niet zijn meegewogen. Zo komen de eerdere academische prestaties in relevante vakgebied(en) tot uitdrukking in de score voor cijfers, relevante vaardigheden in de score voor achtergrond en interesse, vakspecifieke kennis in het cv en de cijferlijst. Verder wordt interesse en motivatie betrokken in de score voor motivatie. Gelet hierop leiden de verschillen in aanduiding van de in de afwijzing genoemde categorieën en de OER genoemde categorieën niet tot het oordeel dat de totstandkoming van de besluitvorming onzorgvuldig heeft plaatsgevonden.
De toelatingscommissie heeft onderkend dat de motivering van de beslissing van 1 mei 2020 niet juist was. Daarbij heeft de toelatingscommissie is opgemerkt dat het bericht van 1 mei 2020 door een administratieve fout is verzonden. Dat de toelatingscommissie de beslissing van 1 mei 2020 heeft aangevuld bij beslissing van 12 juni 2020 betekent evenwel niet dat deze beslissing onzorgvuldig is. Daarbij kan worden betrokken dat de toelatingscommissie op haar vergadering van 23 april 2020 tot de definitieve score voor appellant is gekomen.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE naar het oordeel van het College terecht geoordeeld dat de toelatingscommissie, mede gelet op de nadere motivering in de beslissing van 12 juni 2020 en de verklaring van 9 juli 2020, het verzoek van appellant om toelating voor de masteropleiding Neuroscience and Cognition mocht afwijzen.

Conclusie

2.5. Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/135**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	2 december 2020
Partijen	:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	beoordeling Engels minnelijke schikking schakelprogramma rechtsmiddelenverwijzing
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, derde lid
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1.Het College overweegt dat appellant in zijn beroepschrift heeft vermeld dat de voornaamste reden om beroep in te stellen is gelegen in het feit dat hij niet wil dat andere studenten worden geconfronteerd met dezelfde handelwijze van de examencommissie. Ter zitting van het College heeft appellant dit nog eens bevestigd. Dit belang levert echter geen procesbelang voor appellant op, omdat hij hiermee uitsluitend voor andere studenten wil opkomen. Desgevraagd heeft appellant ter zitting medegedeeld dat de andere reden om beroep in te stellen, is gelegen in de omstandigheid dat afronding van het vak Computer Science Project nodig was om te kunnen beginnen aan het schakelprogramma in het studiejaar 2020-2021. Ter zitting van het College is komen vast te staan dat dit vereiste is komen te vervallen en dat appellant aan zijn schakelprogramma is begonnen. Hoewel appellant ten tijde van het instellen van het beroep nog procesbelang had, is dat belang er thans niet meer. Dit betekent dat appellant geen belang meer heeft bij de uitkomst van deze procedure en dat zijn beroep daarom niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Dit betekent dat het College niet toekomt aan een inhoudelijk oordeel van deze zaak.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 april 2020 heeft de examencommissie BSc Technische Informatica en MSc CS van de faculteit Electrotechniek, Wiskunde en Informatica (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant om zijn onvoldoende beoordeling voor het vak Computer Science Project te mogen verbeteren, afgewezen.

Bij beslissing van 6 augustus 2020 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 november 2020, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. D.L.M. van de Zande, secretaris van het CBE zijn verschenen. Namens de examencommissie is drs. M.A. van Loo, ambtelijk secretaris van de examencommissie verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het eerste semester van het studiejaar 2019-2020 deelgenomen aan het vak Computer Science Project. Het vak maakt deel uit van de minor Computer Sciences. Het project dat hij in dit kader met zijn projectgroep heeft uitgevoerd is beoordeeld met een 4,5. Appellant heeft 4 april 2020 de examencommissie verzocht om de projectgroep waar hij deel van uitmaakte de kans te geven het cijfer te verbeteren. Ter toelichting op zijn verzoek heeft appellant meegedeeld dat hij de onvoldoende beoordeling niet had verwacht en dat de betrokken docenten hebben nagelaten hem en zijn projectgroep tijdig te waarschuwen. Appellant verbaast zich erover dat er geen mogelijkheid bestaat om de onvoldoende beoordeling te verbeteren. Volgens appellant hadden de docenten hem die mogelijkheid moeten geven. Bij beslissing van 17 april 2020 heeft de examencommissie het verzoek afgewezen. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat de beslissing van de examencommissie onrechtmatig is. Hij voert hiertoe aan dat die beslissing nauwelijks een toelichting op de afwijzing bevat. Daarnaast bevat de beslissing geen rechtsmiddelenverwijzing. Voorts voert appellant aan dat hij bij indiening van zijn beroepschrift bij het CBE door de secretaris van de examencommissie is verzocht om een Engelstalige versie in te dienen van zijn beroepschrift, omdat er vrijwel geen Nederlandstalige leden deel uitmaken van de examencommissie. In dat kader verbaast het appellant dat de examencommissie zijn Nederlandstalig verzoek heeft kunnen beoordelen. Verder voert appellant aan dat handelwijze van de examencommissie rondom het administratief beroep bij het CBE onjuist is geweest. In dit verband wijst hij erop dat de examencommissie geen verweerschrift had ingediend, dat de examencommissie geen contact met hem heeft opgenomen om een minnelijke schikking te beproeven en dat de examencommissie te laat nadere stukken had ingediend.

2.2.1.Het College overweegt dat appellant in zijn beroepschrift heeft vermeld dat de voornaamste reden om beroep in te stellen is gelegen in het feit dat hij niet wil dat andere studenten worden geconfronteerd met dezelfde handelwijze van de examencommissie. Ter zitting van het College heeft appellant dit nog eens bevestigd. Dit belang levert echter geen procesbelang voor appellant op, omdat hij hiermee uitsluitend voor andere studenten wil opkomen. Desgevraagd heeft appellant ter zitting medegedeeld dat de andere reden om beroep in te stellen, is gelegen in de omstandigheid dat afronding van het vak Computer Science Project nodig was om te kunnen beginnen aan het schakelprogramma in het studiejaar 2020-2021. Ter zitting van het College is komen vast te staan dat dit vereiste is komen te vervallen en dat appellant aan zijn schakelprogramma is begonnen. Hoewel appellant ten tijde van het instellen van het beroep nog procesbelang had, is dat belang er thans niet meer. Dit betekent dat appellant geen belang meer heeft bij de uitkomst van deze procedure en dat zijn beroep daarom niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Dit betekent dat het College niet toekomt aan een inhoudelijk oordeel van deze zaak.

2.3. Het beroep is niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/137.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	12 oktober 2020
Partijen	:	appellant en de Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	aanmelding bijzondere omstandigheden corona-virus corona COVID-19 Inschrijving taalvaardigheidstoets
Artikelen	:	WHW: artikel 7.31a eerste lid Regelement inschrijving en collegegeld 2020-2021: artikel 1a Regelement inschrijving en collegegeld 2020-2021: artikel 1e
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Vast staat dat appellant zijn verzoek om inschrijving pas heeft ingediend na de deadline van 31 juli 2020 en dat appellant hiermee niet voldoet aan de regels zoals gesteld in het Reglement inschrijving en collegegeld 2020-2021. Verweerder heeft daarom terecht het verzoek van appellant afgewezen. In hetgeen appellant aanvoert, heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien om zijn verzoek alsnog toe te wijzen. Het College overweegt hiertoe dat de Universiteit Utrecht een strikt beleid voert voor aankomende studenten. De door appellant aangevoerde omstandigheden zijn geen bijzondere omstandigheden die tot de conclusie leiden dat voor appellant een uitzondering had moeten worden gemaakt. Het College overweegt hiertoe dat de door appellant aangevoerde omstandigheden betrekking hebben op de aanmeldprocedure bij de Erasmus Universiteit. Die omstandigheden zijn niet relevant voor de aanmeldprocedure bij de Universiteit Utrecht. Dat de perikelen rondom de inschrijving bij de Erasmus Universiteit, naar appellant stelt, niet zijn schuld zijn, betekent niet dat de Universiteit Utrecht gehouden is zijn inschrijvingsverzoek toe te wijzen. Appellant had zich zekerheidshalve tijdig kunnen inschrijven bij de Universiteit Utrecht hetgeen hij niet heeft gedaan. Dit komt voor zijn risico. Dat appellant naar hij stelt enige weken ziek is geweest, stond er niet aan in de weg om tijdig een inschrijvingsverzoek in te dienen. Appellant kon immers ook op 18 juli 2020 een taalvaardigheidstoets afleggen, zodat moet worden aangenomen dat hij ook vóór 1 augustus 2020 een verzoek om inschrijving bij de Universiteit Utrecht had kunnen indienen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 augustus 2020 heeft het hoofd van de Centrale Studentenadministratie namens verweerder het verzoek van appellant om hem in te schrijven voor de bachelor English Language and Culture afgewezen.

Bij beslissing van 17 september 2020 heeft verweerder het door appellant hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 oktober 2020, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.M. Hoppenbrouwers, via videoverbinding zijn verschenen. Namens de Centrale Studentenadministratie is Q.L. van der Steen via videoverbinding verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft een verzoek ingediend bij de Universiteit Utrecht om zich in te schrijven voor de bachelor English Language and Culture. Het hoofd van de Centrale Studentadministratie heeft dit verzoek afgewezen, omdat appellant pas na het verstrijken van de deadline op 31 juli 2020 dit verzoek heeft ingediend. Volgens artikel 1A (tweede punt) van het Reglement inschrijving en collegegeld 2020-2021 geldt dat een verzoek in de situatie van appellant uiterlijk op 31 juli 2020 in Studielink gedaan moet zijn. Verweerder heeft de afwijzing van het verzoek, onder verwijzing naar het advies van de bewaarschriftencommissie, in bezwaar gehandhaafd.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder zijn verzoek om inschrijving ten onrechte heeft afgewezen. Volgens appellant had verweerder zijn verzoek niet mogen afwijzen, omdat sprake is van bijzondere omstandigheden waardoor hij het verzoek niet eerder kon indienen. Appellant heeft dit als volgt toegelicht. Appellant heeft zich in februari 2020 aangemeld bij de Erasmus Universiteit voor een Engelstalige bacheloropleiding. Bij die universiteit is vereist dat de kandidaat-student een Engelse taalvaardigheidstoets succesvol aflegt. Vanwege het corona-virus is de datum waarop deze toets kon worden afgelegd een aantal keer uitgesteld. Vervolgens werd appellant zelf ziek vermoedelijk door het corona-virus. Eerst op 18 juli 2020 heeft hij de taalvaardigheidstoets afgelegd en op 31 juli 2020 ontving hij de score. Deze score was te laag om te worden toegelaten tot de Erasmus Universiteit. Door al deze perikelen die niet zijn schuld zijn, had hij er nooit bij stil gestaan dat hij zekerheidshalve een inschrijvingsverzoek had kunnen indienen bij een andere universiteit. Pas toen zijn voorwaardelijke toelating bij de Erasmus Universiteit werd afgewezen, heeft hij op 8 augustus 2020 een verzoek ingediend bij de Universiteit Utrecht, aldus appellant.

2.3. Artikel 7.31a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt:
“Uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar meldt degene die zich als student wil inschrijven voor de eerste periode van een associate degree-opleiding met een studielast van 60 studiepunten, voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, zich aan bij Onze Minister, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.”
Artikel 7.31, eerste lid, luidt: “Indien de betrokkene niet heeft voldaan aan de aanmeldingsverplichting, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, en zich na 1 mei voor een opleiding aanmeldt, kan het instellingsbestuur besluiten:
a. dat de betrokkene de inschrijving voor de desbetreffende opleiding wordt geweigerd, of

b. dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in artikel 7.31b, eerste lid."

Artikel 1a van het Reglement inschrijving en collegegeld 2020-2021 luidt: "Een eerste inschrijving voor een bacheloropleiding is uitsluitend mogelijk indien betrokkenen zich uiterlijk op 1 juni 2020 in Studielink hebben aangemeld voor de opleiding (d.w.z. op of voor 1 mei 2020 een inschrijfverzoek hebben ingediend in Studielink). Daarbij gelden de volgende uitzonderingen:
a. Indien betrokkenen zich voor meer dan een bacheloropleiding aanmelden, geldt de verplichting om uiterlijk op 1 juni 2020 aan te melden slechts voor een bacheloropleiding. Voor de tweede en volgende opleidingen moeten betrokkenen uiterlijk op 31 juli 2020 een verzoek tot inschrijving indienen via Studielink. Voorts geldt dat betrokkenen verplicht zijn deel te nemen aan de matching van alle opleidingen waarvoor zij zich aanmelden. Voor de tweede en volgende opleidingen moeten betrokkenen zich op uiterlijk 31 juli 2020 aan te melden voor de laatste ronde van matchingsactiviteiten van de betreffende opleidingen door middel van het daarvoor bestemde digitale formulier;
[…]
Betrokkenen die zich niet tijdig hebben aangemeld voor de opleiding door middel van een inschrijfverzoek in Studielink, worden niet toegelaten tot de opleiding en ontvangen een afwijzing van hun verzoek tot inschrijving van het Hoofd van de centrale studentenadministratie (hierna: "Hoofd CSa")."
Artikel 1e luidt: "Hoofd CSa wijst het inschrijfverzoek af van:
- degenen die zich niet tijdig hebben aangemeld voor de opleiding door middel van een inschrijfverzoek in Studielink, en
- degenen voor wie deelname aan de matching verplicht is, maar die zich niet (volledig) hebben gehouden aan de deadlines en verplichtingen in het proces en stuurt deze beslissing elektronisch naar het emailadres dat betrokkene in Studielink heeft vastgelegd met vermelding van de mogelijkheid om tegen de beslissing bezwaar te maken bij het college van bestuur."

2.3.1 Vast staat dat appellant zijn verzoek om inschrijving pas heeft ingediend na de deadline van 31 juli 2020 en dat appellant hiermee niet voldoet aan de regels zoals gesteld in het Reglement inschrijving en collegegeld 2020-2021. Verweerder heeft daarom terecht het verzoek van appellant afgewezen. In hetgeen appellant aanvoert, heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien om zijn verzoek alsnog toe te wijzen. Het College overweegt hiertoe dat de Universiteit Utrecht een strikt beleid voert voor aankomende studenten. De door appellant aangevoerde omstandigheden zijn geen bijzondere omstandigheden die tot de conclusie leiden dat voor appellant een uitzondering had moeten worden gemaakt. Het College overweegt hiertoe dat de door appellant aangevoerde omstandigheden betrekking hebben op de aanmeldprocedure bij de Erasmus Universiteit. Die omstandigheden zijn niet relevant voor de aanmeldprocedure bij de Universiteit Utrecht. Dat de perikelen rondom de inschrijving bij de Erasmus Universiteit, naar appellant stelt, niet zijn schuld zijn, betekent niet dat de Universiteit Utrecht gehouden is zijn inschrijvingsverzoek toe te wijzen. Appellant had zich zekerheidshalve tijdig kunnen inschrijven bij de Universiteit Utrecht hetgeen hij niet heeft gedaan. Dit komt voor zijn risico. Dat appellant naar hij stelt enige weken ziek is geweest, stond er niet aan in de weg om tijdig een inschrijvingsverzoek in te dienen. Appellant kon immers ook op 18 juli 2020 een taalvaardigheidstoets afleggen, zodat moet worden aangenomen dat hij ook vóór 1 augustus 2020 een verzoek om inschrijving bij de Universiteit Utrecht had kunnen indienen.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/138**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	21 december 2020
Partijen	:	appellant en De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	besluit betalingsachterstand collegegeld feitelijke handeling incassobureau IT-faciliteiten ongelijke behandeling schadevergoeding studentaccount studievertraging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.43, eerste lid WHW: artikel 7.47, eerste lid Awb: artikel 1:3, eerste lid Awb: artikel 7:1 Awb: artikel 8:1 Awb: artikel 8:88, eerste lid Regelement In- en Uitschrijving: artikel 5.5
Uitspraak	:	Beroep gegrond, bezwaar niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College overweegt ambtshalve als volgt. Het bezwaar van appellant was aanvankelijk gericht tegen de uitschrijving van appellant van de opleiding, zoals die zou blijken uit het blokkeren van het studentenaccount van appellant. Ter zitting van de geschillenadviescommissie is appellant gewezen op informatie van de centrale studentenadministratie dat hij nooit uitgeschreven is geweest. Appellant heeft toen te kennen gegeven dat het bezwaar uitsluitend gaat over de inning van het collegegeld voor het studiejaar 2019-2020 en over de vraag of een incassobureau mocht worden ingeschakeld. Het advies van de geschillenadviescommissie, overgenomen door verweerder, behandelt daarom alleen de gronden over de inning van het collegegeld en het inschakelen van het incassobureau. Gelet hierop valt hetgeen appellant aanvoert tegen het blokkeren van het studentenaccount dan wel zijn uitschrijving buiten de omvang van het geding. Overigens is het blokkeren van het studentenaccount geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, maar een feitelijke handeling. Daartegen staat geen bestuursrechtelijke rechtsbescherming open. Niet is gebleken dat er ooit een beslissing is genomen om appellant uit te schrijven. Het inschakelen van een incassobureau is evenmin een besluit, maar een feitelijke handeling waartegen geen bestuursrechtelijke rechtsbescherming openstaat. Hetzelfde geldt voor de handelingen die de centrale studentenadministratie heeft verricht of heeft nalaten te verrichten in verband met de inning van het collegegeld. Gelet op het voorgaande had verweerder het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk moeten verklaren. 2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 1 september 2020 moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het bezwaar van appellant niet ontvankelijk te verklaren. 2.6. Het College is niet bevoegd om te beslissen op het verzoek om schadevergoeding, omdat dat niet voldoet niet aan de vereisten van

artikel 8:88, eerste lid, van de Awb. Appellant heeft gesteld schade te hebben geleden als gevolg van het blokkeren van zijn studentenaccount. Gelet op hetgeen hiervoor in 2.4 is overwogen, houdt deze schade geen verband met een onrechtmatig besluit.
2.7. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Op 12 februari 2020 heeft de hogeschool het studentenaccount van appellant geblokkeerd in verband met een achterstand bij het betalen van collegegeld. Op 12 maart 2020 heeft de hogeschool een incassobureau ingeschakeld ter inning van het door appellant verschuldigde collegegeld.

Bij beslissing van 1 september 2020 heeft verweerder het in verband hiermee door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld. Voorts heeft appellant om schadevergoeding verzocht.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 december 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. E.R. van Dijk, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen en P.G.H. Kleiweg, beiden werkzaam voor de hogeschool, zijn verschenen. Verder is als tolk A.M.R. Zeevaarder verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft zich voor het studiejaar 2019-2020 ingeschreven voor de opleiding Finance and Control, English Stream. Daarbij heeft hij ervoor gekozen het door hem verschuldigde instellingscollegegeld ten bedrage van € 8.164,00 in termijnen te betalen. Omdat appellant geen Nederlandse bankrekening heeft, zouden de termijnbetalingen per creditcard worden verricht. Na betaling van de eerste termijn is een betalingsachterstand ontstaan. In februari 2020 bedroeg de betalingsachterstand drie termijnen. Op 12 februari 2020 heeft de hogeschool in verband met de betalingsachterstand het studentenaccount van appellant geblokkeerd. Op 12 maart 2020 heeft de hogeschool een incassobureau ingeschakeld om het resterende bedrag collegegeld voor het gehele studiejaar ineens te innen. Het incassobureau is op 13 maart 2020 begonnen brieven aan appellant te sturen. Op 23 april 2020 heeft appellant bezwaar gemaakt. Bij de beslissing van 1 september 2020 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Volgens verweerder is op 12 maart 2020 terecht een incassobureau ingeschakeld en zijn eveneens terecht de incassokosten bij appellant in rekening gebracht.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij voert aan dat de blokkade van zijn studentenaccount als uitschrijving voor de opleiding moet worden aangemerkt. Verder heeft een medewerker van de centrale studentenadministratie in een telefoongesprek in februari 2020 geweigerd een betalingslink voor betaling van de november-termijn te sturen, waardoor het hem onmogelijk is gemaakt om het inschakelen van een incassobureau te voorkomen. Daarbij is hem vóór het inschakelen van het incassobureau ten onrechte niet de gelegenheid geboden om het resterende bedrag collegegeld voor het

gehele studiejaar ineens te voldoen. Verder had verweerder geen incassobureau mogen inschakelen, omdat dit in strijd is met een op 24 maart 2020 aan appellant gezonden e-mailbericht en dit tevens ongelijke behandeling oplevert ten opzichte van andere studenten met een betalingsachterstand. Ten slotte verzoekt appellant om schadevergoeding voor de als gevolg van de blokkering van zijn studentenaccount opgelopen studievertraging.

2.3. Artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) luidt: “Onder besluit wordt verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.”
Artikel 7:1, eerste lid, luidt: “Degene aan wie het recht is toegekend beroep bij een bestuursrechter in te stellen, dient alvorens beroep in te stellen bezwaar te maken […].”
Artikel 8:1 luidt: “Een belanghebbende kan tegen een besluit beroep instellen bij de bestuursrechter.”
Artikel 8:88, eerste lid, luidt: “De bestuursrechter is bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.”

Artikel 7.43, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Een student is voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven, aan de desbetreffende instelling volledig, gedeeltelijk of verlaagd wettelijk collegegeld als bedoeld in de artikelen 7.45 en 7.45a of instellingscollegegeld als bedoeld in artikel 7.46 verschuldigd. Een student die door het instellingsbestuur van de Open Universiteit voor een onderwijseenheid is ingeschreven, is het collegegeld OU, bedoeld in artikel 7.45b, verschuldigd.”
Artikel 7.47, eerste lid, luidt: “Het collegegeld wordt door of namens de student voldaan door:
a. betaling ineens,
b. betaling in vijf termijnen, op verzoek van degene die zich tot betaling heeft verbonden, dan wel
c. betaling in een ander aantal termijnen overeenkomstig een door het instellingsbestuur en degene die zich tot betaling heeft verbonden te treffen betalingsregeling.”

Artikel 5.5, eerste lid, van het Reglement In- en Uitschrijving 2019-2020 (hierna: het Reglement) luidt: “De student kan het verschuldigde collegegeld betalen op een van de hieronder aangegeven manieren:
a. betaling in een keer door middel van een digitale machtiging via Studielink, het afgeven van een ondertekend machtigingsformulier, of, in het geval het een buitenlandse student betreft die nog geen SEPA-bankrekening heeft, door betaling in een keer via de bank;
b. gespreide betaling in termijnen door middel van een digitale machtiging via Studielink of het afgeven van een ondertekend machtigingsformulier. Indien de inschrijving geschiedt in de loop van het studiejaar worden de termijnen naar rato vastgesteld. De administratiekosten die voor gespreide betaling in rekening worden gebracht bedragen € 24,-.”
Het vierde lid luidt: “Indien bij betaling op grond van een machtiging de incasso van het verschuldigde collegegeld niet mogelijk blijkt (bijvoorbeeld wegens ontoereikend saldo op de rekening), of indien de student de incasso laat storneren, en de student niet binnen een door de hogeschool te bepalen termijn alsnog het verschuldigde bedrag heeft voldaan, verliest de student het recht op betaling in termijnen. De hogeschool stelt de student een termijn waarbinnen het volledige verschuldigde collegegeld moet zijn voldaan. Als de student binnen deze termijn het verschuldigde collegegeld niet of niet volledig betaalt, wordt de inschrijving beëindigd conform artikel 4.3, lid 8, wordt de incasso van het op dat moment nog verschuldigde collegegeld uit handen gegeven aan een incassobureau en wordt het verschuldigde bedrag verhoogd met de incassokosten en met de wettelijke rente.”

Het vijfde lid luidt: “Indien de student een achterstand in betaling heeft, wordt de toegang tot de IT-faciliteiten afgesloten.”

2.4. Het College overweegt ambtshalve als volgt.
Het bezwaar van appellant was aanvankelijk gericht tegen de uitschrijving van appellant van de opleiding, zoals die zou blijken uit het blokkeren van het studentenaccount van appellant. Ter zitting van de geschillenadviescommissie is appellant gewezen op informatie van de centrale studentenadministratie dat hij nooit uitgeschreven is geweest. Appellant heeft toen te kennen gegeven dat het bezwaar uitsluitend gaat over de inning van het collegegeld voor het studiejaar 2019-2020 en over de vraag of een incassobureau mocht worden ingeschakeld. Het advies van de geschillenadviescommissie, overgenomen door verweerder, behandelt daarom alleen de gronden over de inning van het collegegeld en het inschakelen van het incassobureau. Gelet hierop valt hetgeen appellant aanvoert tegen het blokkeren van het studentenaccount dan wel zijn uitschrijving buiten de omvang van het geding. Overigens is het blokkeren van het studentenaccount geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, maar een feitelijke handeling. Daartegen staat geen bestuursrechtelijke rechtsbescherming open. Niet is gebleken dat er ooit een beslissing is genomen om appellant uit te schrijven.
Het inschakelen van een incassobureau is evenmin een besluit, maar een feitelijke handeling waartegen geen bestuursrechtelijke rechtsbescherming openstaat. Hetzelfde geldt voor de handelingen die de centrale studentenadministratie heeft verricht of heeft nalaten te verrichten in verband met de inning van het collegegeld.
Gelet op het voorgaande had verweerder het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk moeten verklaren.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 1 september 2020 moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk te verklaren.

2.6. Het College is niet bevoegd om te beslissen op het verzoek om schadevergoeding, omdat dat niet voldoet niet aan de vereisten van artikel 8:88, eerste lid, van de Awb. Appellant heeft gesteld schade te hebben geleden als gevolg van het blokkeren van zijn studentenaccount. Gelet op hetgeen hiervoor in 2.4 is overwogen, houdt deze schade geen verband met een onrechtmatig besluit.

2.7. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van De Haagse Hogeschool van 1 september 2020;
III. verklaart het door appellant gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
V. verklaart zich onbevoegd om van het verzoek om schadevergoeding kennis te nemen;
VI. veroordeelt het college van bestuur van De Haagse Hogeschool in de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van

€ 1.050,00 (zegge: duizendvijftig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VII. gelast dat het college van bestuur van De Haagse Hogeschool aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/144**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	21 december 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	afrondingsadvies corona COVID-19 Servicedocument studievertraging tentamenkans
Artikelen	:	WHW: artikel 7.37c, eerste lid WHW: artikel 7.61, eerste lid OER: artikel 4.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. Het College is van oordeel dat het CBE terecht de examencommissie in haar standpunt is gevolgd dat het begrip studievertraging als bedoeld in artikel 4.4. van de OER aldus moet worden uitgelegd dat daaronder wordt verstaan de studievertraging die de student heeft opgelopen binnen de opleiding waarvoor hij staat ingeschreven. Een mogelijke vertraging bij een overstap naar een andere opleiding bij een andere instelling valt daar dus niet onder. Niet in geschil is dat appellant binnen zijn bacheloropleiding HBO-rechten geen studievertraging oploopt als hem geen extra toetskans wordt aangeboden. Hij voldoet dan ook niet aan het bepaalde in artikel 4.4. van de OER en in zoverre was de examencommissie niet gehouden appellant een extra toetskans aan te bieden. Het College is voorts van oordeel dat de examencommissie in de situatie van appellant geen uitzondering hoefde te maken door hem alsnog een extra toetskans aan te bieden. Het College overweegt hiertoe dat, daargelaten de status van het door het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschapen opgestelde “Servicedocument HO - aanpak coronavirus COVID-19”, deze handleiding instellingen handreikingen biedt hoe zij negatieve effecten voor studenten die het gevolg zijn van maatregelen rondom de aanpak van het coronavirus kunnen beperken. In de situatie van appellant staat vast dat hij het tentamen Publiekrecht 1: Beschikking herschrijven op de reguliere data heeft kunnen maken. Er is geen sprake van een situatie waarin een toetskans is komen te vervallen als gevolg van maatregelen rondom de aanpak van het coronavirus en dat hij als gevolg daarvan niet in staat is geweest tijdig zijn propedeuse te behalen om de overstap te maken naar de universiteit. De reden dat appellant zijn propedeuse niet tijdig heeft weten te behalen, is dat hij er twee keer niet in is geslaagd het tentamen met een voldoende af te ronden. Dat enkele feit hoefde de examencommissie niet als uitzondering aan te merken. Nu de examencommissie niet gehouden was appellant een extra toetskans te geven, en vast staat dat het tentamen Publiekrecht 1: Beschikking niet vóór 1 januari 2021 kan worden beoordeeld, vloeit uit de beslissing van de examencommissie voort dat terecht geen positief afrondingsadvies aan appellant is gegeven. Uit die beslissing volgt immers dat appellant in redelijkheid niet in staat wordt geacht om voor 1 januari 2021 de propedeutische fase van de opleiding HBO-Rechten af te ronden. Het feit dat studenten die nog een of meer vakken uit het eerste semester van hun propedeuse moeten herkansen volgens de door verweerder ter zitting

toegelichte uitvoeringspraktijk mogelijk wel een positief afrondingsadvies krijgen, maakt dit niet anders. Dit is een gevolg van het feit dat deze vakken volgens het reguliere programma eerder in het jaar worden getentamineerd en geen gevolg van een afwijkende handelwijze van verweerder in vergelijkbare gevallen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 juli 2020 heeft de Examencommissie van het Instituut voor recht (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant om een extra tentamenkans voor het vak Publiekrecht 1:beschikking schrijven, afgewezen.

Bij brief van 13 juli 2020 heeft de examencommissie appellant een negatief afrondingsadvies gegeven.

Bij beslissing van 25 augustus 2020 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van 9 juli 2020 ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 november 2020, waar appellant, bijgestaan door [naam], en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.M. de Roon, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. M. van Geene is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgde in het studiejaar 2019-2020 de bacheloropleiding HBO-rechten aan de Hogeschool Utrecht. Hij heeft de examencommissie verzocht om een extra tentamenkans voor het vak Publiekrecht 1:beschikking schrijven. Ter toelichting op zijn verzoek heeft appellant gesteld dat hij in zijn propedeusejaar zit en dat hij 55 van de benodigde 60 punten heeft behaald. Als hij een extra tentamenkans krijgt, kan hij zijn propedeuse afronden en overstappen naar de universiteit.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellant afgewezen en heeft aan de afwijzing het volgende ten grondslag gelegd. Op grond van artikel 4.4 van de Onderwijs- en Examenregeling HU 2019-2020 (hierna: OER) krijgt een student een extra toetskans indien de student de toets al een keer eerder heeft gedaan en hij zonder een extra toetskans drie maanden studievertraging oploopt. Onder studievertraging wordt verstaan een periode van minstens drie maanden waarin een student geen onderwijs kan volgen of toetsen kan afleggen als gevolg van de organisatie en planning van het onderwijs. De examencommissie kan anders besluiten op grond van artikel 4.3.3. van de studiegids. De examencommissie heeft het studievoortgangsoverzicht van appellant bekeken. In zijn geval is er geen sprake van een studievertraging. Hij kan zijn studie voortzetten, cursussen uit zijn examenprogramma volgen en tentamens afleggen. De examencommissie ziet geen direct verband tussen het tentamen Publiekrecht 1: Beschikking herschrijven en een studievertraging. Het feit dat appellant door het ontbreken

van een voldoende resultaat op bovengenoemde toetsen niet kan overstappen naar een universitaire studie vormt geen studievertraging als bedoeld in artikel 4.4 van de OER. De conclusie is dat appellant niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 4.4 van de OER.
Bij brief van 13 juli 2020 heeft de examencommissie appellant een negatief afrondingsadvies gegeven. Hierin is vermeld dat appellant in redelijkheid niet in staat wordt geacht om voor 1 januari 2021 de propedeutische fase van de opleiding HBO-Rechten af te ronden.

2.3. Het CBE heeft de afwijzing van de examencommissie in stand gelaten. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat de examencommissie een vrije bevoegdheid toekomt bij het bepalen van het beleid aangaande de toekenning van een extra toetskans. Volgens het CBE is het beleid van de examencommissie om alleen een extra toetskans aan te bieden indien is voldaan aan de voorwaarden van artikel 4.4 van de OER niet onredelijk. Het CBE heeft vervolgens vastgesteld dat dat partijen van mening verschillen over de duiding van het begrip studievertraging. Appellant meent dat het begrip studievertraging opgevat dient te worden als een vertraging in de volledige studiecarrière van een student. De examencommissie daarentegen vat het begrip studievertraging op als een vertraging opgelopen binnen de opleiding waarvoor een student is ingeschreven. Het CBE heeft hierover overwogen dat in de OER geen definitie is opgenomen van het begrip studievertraging. Dit betekent dat er ruimte is voor zowel de uitleg van appellant als de uitleg van de examencommissie. De examencommissie is uitsluitend bevoegd te oordelen over situaties en verzoeken die betrekking hebben op de opleiding waarvoor een student is ingeschreven. Dit brengt volgens het CBE met zich dat de stellingname van de examencommissie om het begrip studievertraging zoals dit is opgenomen in de OER te beperken tot de opleiding waarvoor een student is ingeschreven niet onredelijk is. De examencommissie heeft het verzoek dan ook terecht afgewezen. Ten slotte heeft het CBE geoordeeld dat het negatieve afrondingsadvies geen beslissing is als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), zodat tegen het advies geen administratief beroep kan worden ingesteld.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat de examencommissie in zijn geval een uitzondering had moeten maken op haar beleid. Hij voert hiertoe aan dat het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschapen het “Servicedocument HO - aanpak coronavirus COVID-19” heeft opgesteld, waarin handreikingen worden gegeven aan de hogescholen en universiteiten. Volgens appellant is hierin bepaald dat voorkomen moet worden dat studenten volgend studiejaar niet kunnen starten met hun wo-bachelor omdat zij door de coronacrisis niet in de gelegenheid zijn geweest hun hbo-propedeuse voor 1 september 2020 te voltooien, doordat zij een of enkele vakken niet hebben kunnen afronden. Universiteiten krijgen daarom voor het collegejaar 2020-2021 de ruimte af te wijken van de eis dat een hbo-propedeuse moet zijn afgerond, onder de voorwaarde dat de hbo-propedeuse studenten die door willen stromen naar een wo-bachelor, een door de hbo-instelling afgegeven afrondingsadvies kan overleggen. Dit advies beantwoordt de vraag of het in de rede ligt dat de hbo-propedeuse student voor 1 januari 2021 de desbetreffende propedeuse afrondt. Voorts voert appellant aan dat het CBE gelet op de ex-nunc toetsing ook gehouden was te oordelen over informatie die op de hoorzitting naar voren is gebracht. Verder voert appellant aan dat het CBE had moeten oordelen over zijn stelling dat de onvoldoende beoordeling voor het vak Publiekrecht 1:beschikking herschrijven het gevolg is van de maatregelen rondom het coronavirus. Verder benadrukt appellant dat de examencommissie een uitzondering had moeten maken. Het is volgens appellant onredelijk dat studenten waarbij de derde tentamenkans na 1 november 2020 plaatsvindt niet kunnen doorstromen naar de universiteit. Appellant betoogt verder dat het afrondingsadvies geen advies betreft, maar een verklaring is die wel degelijk als een beslissing als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, van de WHW moet worden aangemerkt. Dit betekent dat het CBE wel over het afrondingsadvies had moeten oordelen, aldus appellant.

2.5. Artikel 7.37c, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur kan, in afwijking van artikel 7.37, eerste lid, en onverminderd de overige bepalingen van artikel 7.37, degene per 1 september 2020 inschrijven voor een opleiding in het hoger onderwijs of wetenschappelijk onderwijs voor het studiejaar 2020–2021 die ten gevolge van de uitbraak van COVID-19 niet heeft kunnen voldoen aan:
a. een of meer van de vooropleidingseisen, bedoeld in de artikelen 7.24 tot en met 7.26a, 7.28, eerste lid,

de zinsnede voor de eerste komma, lid 1a en tweede lid, derde en vierde volzin, en 7.30; of
b. een of meer van de toelatingseisen, bedoeld in de artikelen 7.30b en 7.30c."

Het tweede lid luidt: "Onverminderd artikel 7.42, eerste tot en met derde lid, beëindigt het instellingsbestuur de inschrijving:
a. indien degene die is ingeschreven op grond van het eerste lid, aanhef en onderdeel a, niet vóór 1 januari 2021 alsnog heeft voldaan aan de eisen, bedoeld in dat onderdeel;
b. indien degene die is ingeschreven op grond van het eerste lid, aanhef en onderdeel b, niet vóór een daartoe door het instellingsbestuur bij de inschrijving vastgestelde datum, die niet eerder is gelegen dan 1 januari 2021 en niet later dan 1 september 2021, alsnog heeft voldaan aan de eisen, bedoeld in dat onderdeel."

Artikel 4.4 van de OER luidt: "Je kunt bij de examencommissie een verzoek indienen voor een extra toetskans als je de toets al een keer eerder hebt gedaan en zonder deze extra toetskans drie maanden studievertraging oploopt."

2.5.1. Het College is van oordeel dat het CBE terecht de examencommissie in haar standpunt is gevolgd dat het begrip studievertraging als bedoeld in artikel 4.4. van de OER aldus moet worden uitgelegd dat daaronder wordt verstaan de studievertraging die de student heeft opgelopen binnen de opleiding waarvoor hij staat ingeschreven. Een mogelijke vertraging bij een overstap naar een andere opleiding bij een andere instelling valt daar dus niet onder. Niet in geschil is dat appellant binnen zijn bacheloropleiding HBO-rechten geen studievertraging oploopt als hem geen extra toetskans wordt aangeboden. Hij voldoet dan ook niet aan het bepaalde in artikel 4.4. van de OER en in zoverre was de examencommissie niet gehouden appellant een extra toetskans aan te bieden. Het College is voorts van oordeel dat de examencommissie in de situatie van appellant geen uitzondering hoefde te maken door hem alsnog een extra toetskans aan te bieden. Het College overweegt hiertoe dat, daargelaten de status van het door het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschapen opgestelde "Servicedocument HO - aanpak coronavirus COVID-19", deze handleiding instellingen handreikingen biedt hoe zij negatieve effecten voor studenten die het gevolg zijn van maatregelen rondom de aanpak van het coronavirus kunnen beperken. In de situatie van appellant staat vast dat hij het tentamen Publiekrecht 1: Beschikking herschrijven op de reguliere data heeft kunnen maken. Er is geen sprake van een situatie waarin een toetskans is komen te vervallen als gevolg van maatregelen rondom de aanpak van het coronavirus en dat hij als gevolg daarvan niet in staat is geweest tijdig zijn propedeuse te behalen om de overstap te maken naar de universiteit. De reden dat appellant zijn propedeuse niet tijdig heeft weten te behalen, is dat hij er twee keer niet in is geslaagd het tentamen met een voldoende af te ronden. Dat enkele feit hoefde de examencommissie niet als uitzondering aan te merken**.** Nu de examencommissie niet gehouden was appellant een extra toetskans te geven, en vast staat dat het tentamen Publiekrecht 1: Beschikking niet vóór 1 januari 2021 kan worden beoordeeld, vloeit uit de beslissing van de examencommissie voort dat terecht geen positief afrondingsadvies aan appellant is gegeven. Uit die beslissing volgt immers dat appellant in redelijkheid niet in staat wordt geacht om voor 1 januari 2021 de propedeutische fase van de opleiding HBO-Rechten af te ronden. Het feit dat studenten die nog een of meer vakken uit het eerste semester van hun propedeuse moeten herkansen volgens de door verweerder ter zitting toegelichte uitvoeringspraktijk mogelijk wel een positief afrondingsadvies krijgen, maakt dit niet anders. Dit is een gevolg van het feit dat deze vakken volgens het reguliere programma eerder in het jaar worden getentamineerd en geen gevolg van een afwijkende handelwijze van verweerder in vergelijkbare gevallen.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/145**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	21 december 2020
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Amsterdam
Trefwoorden	:	afstudeerdatum beoordeeld eindassessment minnelijke schikking portfolio
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61,derde lid Awb: artikel 6:22
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. Uit het “Overzicht beoordelingen afstuderen” blijkt dat het onderdeel Eindkwalificaties tijdens het eindassessment van 28 november 2018 nog niet met een voldoende is beoordeeld. Appellant heeft naar voren gebracht dat de docentbegeleider dit onderdeel vooraf onder voorbehoud als voldoende heeft beoordeeld en dat dat een voorwaarde is voor toelating tot het eindassessment. Naar het oordeel van het College kan daaruit echter niet worden afgeleid dat een voldoende is toegekend, alleen al omdat het eindassessment door de docentbegeleider en twee docentbeoordelaars gezamenlijk wordt beoordeeld. Het College stelt verder vast dat de op 21 maart 2019 ingediende versie van het portfolio een inhoudelijk gewijzigde versie is, waarvoor nog niet eerder een beoordeling was gegeven. Dat er bij appellant mogelijk onduidelijkheid bestond over de wijzigingen die in het portfolio moesten worden aangebracht om tot een voldoende beoordeling te komen, doet daar niet aan af. De examencommissie en het CBE hebben zich terecht op het standpunt gesteld dat de afstudeerdatum niet eerder kan liggen dan de datum waarop appellant de gewijzigde versie van het portfolio heeft ingediend. Vervolgens is niet de datum van de uiteindelijke beoordeling van de Eindkwalificaties als afstudeerdatum gehanteerd, maar de datum van indiening van het gewijzigde portfolio. Dit is naar het oordeel van het College niet onjuist. Het CBE heeft de beslissing waarin de examendatum op 21 maart 2019 is bepaald daarom terecht in stand gelaten. De beroepsgrond slaagt niet. 2.3. Appellant betoogt daarnaast dat de examencommissie in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) onvoldoende heeft geprobeerd om tot een minnelijke schikking te komen. Hij betoogt dat het CBE dit gebrek niet met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) had mogen passeren. […] 2.3.2. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting komt naar voren dat appellant niet beschikbaar was op de door de examencommissie voorgestelde datum. Daarna heeft de examencommissie geen verdere poging meer ondernomen om tot een schikking te komen. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie met deze handelwijze niet voldaan aan de in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Het CBE had daarom het administratief beroep nog niet in behandeling mogen nemen. Gelet hierop is de beslissing van het CBE van 1 september 2020 in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW. Het College ziet

aanleiding om dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren, omdat appellant naar het oordeel van het College niet is benadeeld. Daarbij betrekt het College dat op het moment dat een schikkingspoging moest worden ondernomen de afstudeerdatum al was gewijzigd in 21 maart 2019. Niet aannemelijk is dat er ruimte zou zijn geweest om appellant op dit punt in het kader van een minnelijke schikking verder tegemoet te komen, aangezien 21 maart 2019 overeenkomt met de inleverdatum van de gewijzigde versie van de Eindkwalificaties

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 juni 2019 heeft examencommissie van de opleiding HBO-Rechten (hierna: de examencommissie) de afstudeerdatum van appellant vastgesteld. Op 22 november 2019 is deze beslissing gewijzigd.

Bij beslissing van 1 september 2020 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 27 november 2020, waar appellant, bijgestaan door mr. M.R.P. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgde de opleiding HBO-Rechten aan de Hogeschool van Amsterdam. Op 12 september 2018 heeft appellant voor het eerst het eindassessment afgelegd. Dit bestaat uit drie onderdelen, namelijk Proeve van bekwaamheid, Eindkwalificaties en Eindpresentatie. Geen van deze onderdelen is toen met een voldoende beoordeeld. Op 28 november 2018 heeft appellant het eindassessment herkanst. Daarbij zijn de Proeve van bekwaamheid en de Eindpresentatie met een voldoende beoordeeld. Appellant heeft het portfolio voor de Eindkwalificaties op 21 maart 2019 opnieuw, in aangepaste vorm, ingediend.
Bij de beslissing van 20 juni 2019 heeft de examencommissie de afstudeerdatum bepaald op 3 juni 2019. Dit is volgens de examencommissie de datum waarop het onderdeel Eindkwalificaties met een voldoende is beoordeeld. De opleidingsmanager heeft op 22 november 2019 de afstudeerdatum gewijzigd vastgesteld op 21 maart 2019. De examencommissie heeft die beslissing tot de hare gemaakt.
Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep in stand gelaten.
2.2. Appellant voert aan dat de examencommissie de afstudeerdatum niet op de juiste manier heeft

vastgesteld. Volgens hem had de afstudeerdatum moeten worden bepaald op 28 november 2018, de datum waarop het eindassessment is afgelegd.
Appellant stelt zich op het standpunt dat de beoordelingsdatum van de Eindkwalificaties de datum van het eindassessment is en niet de inleverdatum van het portfolio. Normaal gesproken wordt het portfolio vóór het eindassessment ingeleverd en is de afstudeerdatum de datum van het eindassessment. Appellant stelt dat de docentbeoordelaars tijdens het eindassessment op 28 november 2018 hebben gevraagd het portfolio in te zien. Dat was door technische beperkingen niet mogelijk en volgens appellant is de beslissing over het onderdeel Eindkwalificaties toen aangehouden. Er is volgens hem geen onvoldoende toegekend en ook niet de beoordeling “geen resultaat”. Appellant stelt dat het voor hem niet duidelijk was welke wijzigingen hij na het eindassessment nog moest aanbrengen. Op 21 maart 2019 heeft hij het portfolio in gewijzigde vorm opnieuw ingediend. De Eindkwalificaties zijn vervolgens alsnog met een voldoende beoordeeld. Volgens appellant is dit de aangehouden beslissing die hoort bij het eindassessment van 28 november 2018 en moet die laatste datum als beoordelingsdatum worden gehanteerd.

2.2.1. Het CBE is in zijn beslissing op administratief beroep tot de conclusie gekomen dat de examencommissie de afstudeerdatum terecht heeft bepaald op 21 maart 2019. Het CBE heeft daaraan ten grondslag gelegd dat appellant de beoordelingsformulieren van het eindassessment van 28 november 2018 en de zogeheten feedforward heeft kunnen inzien. Daaruit had hij kunnen afleiden dat hij aanpassingen aan het portfolio moest doen om een voldoende beoordeling te krijgen. Het CBE wijst er verder op dat appellant ook daadwerkelijk aanpassingen heeft gedaan voordat hij het portfolio op 21 maart 2019 opnieuw heeft ingediend. Volgens het CBE had appellant op 28 november 2018 nog niet voor alle onderdelen een voldoende behaald en kan die datum daarom niet als afstudeerdatum gelden.

2.2.2. Uit het “Overzicht beoordelingen afstuderen” blijkt dat het onderdeel Eindkwalificaties tijdens het eindassessment van 28 november 2018 nog niet met een voldoende is beoordeeld. Appellant heeft naar voren gebracht dat de docentbegeleider dit onderdeel vooraf onder voorbehoud als voldoende heeft beoordeeld en dat dat een voorwaarde is voor toelating tot het eindassessment. Naar het oordeel van het College kan daaruit echter niet worden afgeleid dat een voldoende is toegekend, alleen al omdat het eindassessment door de docentbegeleider en twee docentbeoordelaars gezamenlijk wordt beoordeeld. Het College stelt verder vast dat de op 21 maart 2019 ingediende versie van het portfolio een inhoudelijk gewijzigde versie is, waarvoor nog niet eerder een beoordeling was gegeven. Dat er bij appellant mogelijk onduidelijkheid bestond over de wijzigingen die in het portfolio moesten worden aangebracht om tot een voldoende beoordeling te komen, doet daar niet aan af. De examencommissie en het CBE hebben zich terecht op het standpunt gesteld dat de afstudeerdatum niet eerder kan liggen dan de datum waarop appellant de gewijzigde versie van het portfolio heeft ingediend. Vervolgens is niet de datum van de uiteindelijke beoordeling van de Eindkwalificaties als afstudeerdatum gehanteerd, maar de datum van indiening van het gewijzigde portfolio. Dit is naar het oordeel van het College niet onjuist. Het CBE heeft de beslissing waarin de examendatum op 21 maart 2019 is bepaald daarom terecht in stand gelaten.
De beroepsgrond slaagt niet.

2.3. Appellant betoogt daarnaast dat de examencommissie in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) onvoldoende heeft geprobeerd om tot een minnelijke schikking te komen. Hij betoogt dat het CBE dit gebrek niet met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) had mogen passeren.

2.3.1. In artikel 7.61 , derde lid, van de WHW is het volgende bepaald:
“Alvorens het beroep in behandeling te nemen zendt het college van beroep het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie. Indien de examinator tegen wie het beroep is gericht, lid is van de examencommissie, neemt hij geen deel aan de beraadslaging. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het

college van beroep, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college in behandeling genomen."

2.3.2. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting komt naar voren dat appellant niet beschikbaar was op de door de examencommissie voorgestelde datum. Daarna heeft de examencommissie geen verdere poging meer ondernomen om tot een schikking te komen. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie met deze handelwijze niet voldaan aan de in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Het CBE had daarom het administratief beroep nog niet in behandeling mogen nemen.
Gelet hierop is de beslissing van het CBE van 1 september 2020 in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW. Het College ziet aanleiding om dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren, omdat appellant naar het oordeel van het College niet is benadeeld. Daarbij betrekt het College dat op het moment dat een schikkingspoging moest worden ondernomen de afstudeerdatum al was gewijzigd in 21 maart 2019. Niet aannemelijk is dat er ruimte zou zijn geweest om appellant op dit punt in het kader van een minnelijke schikking verder tegemoet te komen, aangezien 21 maart 2019 overeenkomt met de inleverdatum van de gewijzigde versie van de Eindkwalificaties.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. De beslissing van 1 september 2020 bevat een gebrek dat met toepassing van artikel 6:22 van de Awb wordt gepasseerd. Het CBE dient daarom op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Het College zal het CBE ook gelasten het griffierecht aan appellant terug te betalen.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.050,00 (zegge: duizendvijftig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/147 en 2020/151**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	21 december 2021
Partijen	:	appellanten en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	ernstige fraude ongeldig sanctie uitsluiten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid, Examenreglement: artikel 5.1, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College heeft kennisgenomen van het werk dat appellanten hebben ingeleverd voor het tentamen Bestuursprocesrecht van 20 april 2020. Het College stelt vast dat het tentamen uit zes vragen bestaat en dat het te gebruiken antwoordformat begint met een door appellanten onderschreven authenticiteitsverklaring. In die verklaring staat onder meer: “Hierbij verklaar ik [naam en nummer student] zelfstandig de uitwerkingen van de opgaven in dit tentamen te schrijven en geen tekst of delen daarvan over te nemen van anderen. Ik zal ook tijdens het tentamen geen overleg hebben met anderen betreffende de inhoud en/of uitwerkingen van de tentamenopgaven.“ Het College is van oordeel dat de overeenkomsten in het werk van appellanten, zoals ter zitting van het College toegelicht door de examencommissie, dermate groot zijn, ook waar het niet juiste antwoorden betreft, dat de examencommissie en verweerder daaruit terecht hebben geconcludeerd dat appellanten hebben samengewerkt. Dit handelen is aan te merken als fraude als bedoeld in artikel 5.1, tweede lid, onder b, van het Examenreglement. Ook als slechts één van beide appellanten gebruik heeft gemaakt van informatie van de ander, hebben beiden, gelet op artikel 5.1, eerste lid, fraude gepleegd. De ander moet het gebruik van die informatie immers ten minste hebben toegelaten. Verder is het College van oordeel dat de fraude terecht als ernstige fraude is aangemerkt. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, hebben appellanten de fraude gepleegd in een situatie dat bijzonder vertrouwen in studenten is gesteld. Wegens de coronasituatie was het immers niet mogelijk om op de reguliere wijze tentamens af te leggen, zodat studenten de gelegenheid is geboden dit online te doen. In het kader van deze bijzondere situatie hebben appellanten de authenticiteitsverklaring onderschreven. Dit maakt deze fraude ernstiger dan fraude die in een reguliere context is gepleegd en rechtvaardigt daarmee ook een zwaardere sanctie. Dat appellanten niet eerder op fraude zijn aangesproken, maakt dit niet anders. Gelet hierop acht het College de opgelegde sanctie ook evenredig. Appellanten hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij, zoals zij ter zitting van het College hebben gesteld, als gevolg van de opgelegde sanctie een jaar extra studievertraging zullen oplopen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[namen], wonend te [woonplaats], appellanten,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 juni 2020 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid appellanten medegedeeld dat de door hen op 20 april 2020 afgelegde tentamens Bestuursprocesrecht wegens fraude ongeldig worden verklaard en dat zij tot 1 januari 2021 worden uitgesloten van alle examenonderdelen van alle opleidingen van de faculteit.

Bij beslissingen van 21 september 2020 heeft verweerder de daartegen door appellanten ingestelde administratief beroepen ongegrond verklaard.

Hiertegen hebben appellanten ieder beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaken ter zitting behandeld op 9 december 2020, waar appellante [Naam 1], bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S. Kruithof, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie is dr. mr. A.P. Klap verschenen. Appellante [Naam 2], bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, heeft via een videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellanten hebben op 20 april 2020 ieder het wegens de coronasituatie online aangeboden tentamen Bestuursprocesrecht afgelegd. Op 15 mei 2020 heeft de examinator bij de examencommissie een vermoeden van fraude gemeld. Op 28 mei 2020 zijn appellanten door de examencommissie gehoord. In de beslissing van 11 juni 2020 heeft de examencommissie vastgesteld dat opbouw, structuur, zinnen en woordkeuze van de door appellanten gegeven antwoorden vrijwel identiek zijn. De examencommissie heeft daaruit geconcludeerd dat appellanten, die ten tijde van het afleggen van het tentamen huisgenoten waren, gezamenlijk het tentamen hebben gemaakt. Volgens de examencommissie is sprake van ernstige fraude, omdat appellanten kort vóór het afleggen van het tentamen een authenticiteitsverklaring hebben ondertekend en onmiddellijk is strijd met die verklaring hebben gehandeld. De examencommissie heeft de door appellanten afgelegde tentamens ongeldig verklaard en hen tot 1 januari 2021 uitgesloten van alle examenonderdelen van alle opleidingen van de faculteit. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten.

2.2. Appellanten zijn het niet eens met de instandlating van de beslissing van de examencommissie. Zij voeren aan dat er onvoldoende bewijs is voor de geconstateerde fraude door samenwerken. Volgens hen hoefde er geen samenwerking te hebben plaatsgevonden, omdat niet kan worden uitgesloten dat één van beiden heeft afgekeken. Verder voeren zij aan dat de opgelegde sanctie disproportioneel is. Hierbij wijzen zij erop dat zij derdejaarsstudenten zijn en nooit eerder op fraude zijn aangesproken. Volgens hen is ondeugdelijk gemotiveerd waarom de opgelegde sanctie wat de uitsluiting van examenonderdelen betreft zwaarder is dan de sanctie die wordt opgelegd voor bijvoorbeeld het plegen van plagiaat of het afkijken bij een regulier tentamen.

2.3. Artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het

instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen."
Het tweede lid luidt: "De examencommissie stelt regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. De examencommissie kan onder door haar te stellen voorwaarden bepalen dat niet ieder tentamen met goed gevolg afgelegd hoeft te zijn om vast te stellen dat het examen met goed gevolg is afgelegd."

Artikel 5.1, eerste lid, van het Examenreglement Faculteit der Rechtsgeleerdheid (Regels en Richtlijnen Examencommissie FdR) 2019-2020 (hierna: het Examenreglement) luidt: "Onder fraude en plagiaat wordt verstaan het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn of andermans kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt."
Het tweede lid luidt: "Onder fraude wordt in ieder geval verstaan:
[…]
b. tijdens het tentamen afkijken of, binnen of buiten de tentamenruimte uitwisselen van informatie;
[…]"
Artikel 5.5 luidt: "De Examencommissie stelt een eventuele sanctie vast."

2.4. Het College heeft kennisgenomen van het werk dat appellanten hebben ingeleverd voor het tentamen Bestuursprocesrecht van 20 april 2020. Het College stelt vast dat het tentamen uit zes vragen bestaat en dat het te gebruiken antwoordformat begint met een door appellanten onderschreven authenticiteitsverklaring. In die verklaring staat onder meer: "Hierbij verklaar ik [naam en nummer student] zelfstandig de uitwerkingen van de opgaven in dit tentamen te schrijven en geen tekst of delen daarvan over te nemen van anderen. Ik zal ook tijdens het tentamen geen overleg hebben met anderen betreffende de inhoud en/of uitwerkingen van de tentamenopgaven."
Het College is van oordeel dat de overeenkomsten in het werk van appellanten, zoals ter zitting van het College toegelicht door de examencommissie, dermate groot zijn, ook waar het niet juiste antwoorden betreft, dat de examencommissie en verweerder daaruit terecht hebben geconcludeerd dat appellanten hebben samengewerkt. Dit handelen is aan te merken als fraude als bedoeld in artikel 5.1, tweede lid, onder b, van het Examenreglement. Ook als slechts één van beide appellanten gebruik heeft gemaakt van informatie van de ander, hebben beiden, gelet op artikel 5.1, eerste lid, fraude gepleegd. De ander moet het gebruik van die informatie immers ten minste hebben toegelaten.
Verder is het College van oordeel dat de fraude terecht als ernstige fraude is aangemerkt. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, hebben appellanten de fraude gepleegd in een situatie dat bijzonder vertrouwen in studenten is gesteld. Wegens de coronasituatie was het immers niet mogelijk om op de reguliere wijze tentamens af te leggen, zodat studenten de gelegenheid is geboden dit online te doen. In het kader van deze bijzondere situatie hebben appellanten de authenticiteitsverklaring onderschreven. Dit maakt deze fraude ernstiger dan fraude die in een reguliere context is gepleegd en rechtvaardigt daarmee ook een zwaardere sanctie. Dat appellanten niet eerder op fraude zijn aangesproken, maakt dit niet anders. Gelet hierop acht het College de opgelegde sanctie ook evenredig. Appellanten hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij, zoals zij ter zitting van het College hebben gesteld, als gevolg van de opgelegde sanctie een jaar extra studievertraging zullen oplopen.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2020/159**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	8 december 2020
Partijen	:	appellant en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden	:	BNSA BSA-norm corona COVID-19 gelijkheidsbeginsel persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 6
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Op grond van artikel 7.8b van de WHW kan aan appellant slechts een BNSA worden gegeven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat de studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld. Op grond van artikel 6 van de OER geldt in de situatie van appellant dat hij om een positief studieadvies te krijgen ten minste 51 studiepunten moet hebben behaald. Vaststaat dat appellant na het tweede studiejaar 38 studiepunten heeft behaald en daarmee niet aan de norm heeft voldaan. 2.3.2. Uit het dossier volgt dat de Directeur bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de gevolgen van corona. Het voornemen van de Directeur om aan appellant een BNSA te geven is voorgelegd aan de BSA-commissie die in het bijzonder heeft gekeken naar de invloed die corona heeft gehad op het studieverloop van appellant. Daarvoor heeft de BSA-commissie het 'Beoordelingskader Corona gerelateerde omstandigheden' gebruikt. Op grond van dat kader heeft de BSA-commissie de Directeur geadviseerd een BNSA aan appellant te geven. Volgens de BSA-commissie heeft appellant in maart maar 18 studiepunten vergaard. De toetsen die hij niet heeft kunnen maken waren de herkansingen. Aan de eerste toetskansen heeft hij niet deelgenomen. Verder is de studieachterstand volgens de BSA-commissie wel ontstaan in corona-tijd, maar is corona niet de oorzaak van de achterstand. Appellant heeft de onlinelessen die hij heeft kunnen volgen niet gevolgd en hij heeft zich meer gericht op zijn werk. Uiteindelijk zijn alleen het niet kunnen maken van de herkansingen van de twee kennistoetsen en het niet kunnen deelnemen aan het ontwikkelassessment aan corona toe te schrijven, aldus de BSA-commissie. 2.3.3. Over de twee kennistoetsen is ter zitting van het College komen vast te staan dat appellant per ongeluk voor de toetsen is uitgeschreven. In zoverre is het niet de schuld van appellant dat hij deze toetsen niet heeft kunnen maken. Maar ter zitting is ook komen vast te staan dat de twee kennistoetsen bij elkaar 6 studiepunten waard zijn. Indien appellant de toetsen had gehaald, had hij nog altijd onvoldoende punten behaald om aan de BSA-norm te voldoen. Daarom leidt dit betoog niet tot het door appellant gewenste doel. Appellant heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat hij, zoals hij ter zitting heeft gesteld, niet in de gelegenheid is geweest om onlinelessen te volgen, zoals de BSA-commissie heeft meegewogen in haar advies. Verder heeft verweerder over het ontwikkelassessment verklaard dat alternatieven beschikbaar

waren om alsnog aan de vereisten van dit vak te voldoen. Daarvoor had, aldus verweerder, overleg plaats kunnen en moeten vinden met de studieloopbaanbegeleider. In het dossier zijn e-mails opgenomen, waaruit blijkt dat de studieloopbaanbegeleider veel pogingen heeft ondernomen om met appellant in contact te komen, maar dat appellant niet altijd even makkelijk bereikbaar was en ook niet altijd (tijdig) heeft gereageerd. Ter zitting van het College heeft verweerder verder verklaard dat andere studenten onder dezelfde omstandigheden het ontwikkelassessment wél hebben kunnen afronden, terwijl appellant in het geheel nog geen uren had gemaakt voor het ontwikkelassessment. Gelet hierop heeft verweerder zich naar het oordeel van het College terecht op het standpunt gesteld dat de gevolgen van corona in dit geval geen reden zijn om van het BNSA af te zien.
2.3.4. Ook het betoog van appellant dat hij onjuist of onvoldoende is geïnformeerd over de BSA-norm leidt niet tot het gewenste resultaat. Uit artikel 6, zevende lid, van de OER volgt dat in de situatie van appellant, waarin hij zich vóór 1 februari heeft uitgeschreven en het studieadvies in het eerste studiejaar om die reden is uitgesteld, alsnog een studieadvies wordt uitgebracht in het tweede jaar van inschrijving. Uit de in het dossier opgenomen e-mails volgt dat op initiatief van de studieloopbaanbegeleider een gesprek heeft plaatsgevonden en dat ook de BSA-norm tijdens dat gesprek is besproken. Gelet hierop heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant bekend had moeten zijn met het belang van het behalen van voldoende studiepunten. Daarbij komt dat indien het standpunt van appellant dat bij uitschrijving vóór 1 februari zou gelden dat een student weer als eerstejaarsstudent met een schone lei kan beginnen, zou worden gevolgd, de BSA-norm zonder betekenis zou zijn. In die situatie kan een student telkens opnieuw proberen aan de norm te voldoen, terwijl het studieadvies juist is bedoeld om te beoordelen of een student de opleiding aankan.
2.3.5. Ten slotte heeft appellant een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat voor eerstejaarsstudenten een generieke uitzondering is gemaakt die inhoudt dat het afgeven van een BSA vanwege de corona voor deze studenten is uitgesteld naar het tweede studiejaar. Volgens verweerder is de situatie van appellant niet gelijk aan de situatie van de eerstejaarsstudenten, omdat appellant al eerder is gestart met de opleiding, deze twee kwartielen heeft gevolgd en hij dus langer de tijd heeft gehad om aan de BSA-norm te voldoen. Naar het oordeel van het College heeft verweerder gelet hierop terecht gesteld dat appellant niet in dezelfde situatie verkeert als de eerstejaarsstudenten. De examencommissie was om die reden niet gehouden de beslissing over het afgeven van een BSA naar het derde studiejaar te verplaatsen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2020 heeft de Directeur Academie Gezondheidszorg (hierna: de Directeur) namens het instellingsbestuur aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding Verpleegkunde.

Bij beslissing van 30 september 2020 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 december 2020, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Beckmann, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de opleiding is verschenen F. Klein Overmeen.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. In artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) staat dat het instellingsbestuur iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse bacheloropleiding advies uitbrengt over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. Op grond van het tweede lid kan het instellingsbestuur dat advies aan de student uitbrengen zolang hij het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd. In het derde lid van dit artikel staat dat het instellingsbestuur aan een advies een afwijzing kan verbinden. Deze afwijzing kan alleen worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

In artikel 6, zevende lid, van de Onderwijs- en examenregeling voor de HBO-Bacheloropleiding tot Verpleegkundige van de Academie Gezondheidszorg (hierna: de OER) is vermeld dat een studieadvies in het tweede jaar van inschrijving wordt uitgebracht als de student in het eerste jaar van inschrijving vóór 1 februari uit de propedeutische fase van een opleiding is uitgeschreven en de opleiding daarom geen studieadvies heeft uitgebracht. In het achtste lid van dit artikel is opgenomen dat de norm die wordt gehanteerd bij het bepalen van het studieadvies in een tweede jaar van inschrijving bij dezelfde opleiding het met goed gevolg afgelegd hebben van het propedeutisch examen is. Bij een student die de BSA-norm in het tweede jaar van inschrijving niet heeft behaald (het behalen van de propedeuse), wordt aan het studieadvies toch geen afwijzing verbonden als de student gedurende het studiejaar tenminste het aantal studiepunten heeft behaald dat van toepassing is als de BSA-norm voor een eerste inschrijving. Voor de bacheloropleiding Verpleegkunde geldt dat in dat studiejaar een student tenminste 51 studiepunten in de propedeuse hebben behaald. In een tweede jaar van inschrijving kan een student persoonlijke omstandigheden inbrengen die moeten worden meegewogen bij het bepalen van het studieadvies. Verder moet een studieadvies dat in het eerste jaar van inschrijving is uitgesteld, altijd aan het eind van het tweede jaar van inschrijving worden uitgebracht. Op grond van het negende lid kan het studieadvies in het tweede jaar van inschrijving negatief zijn met een afwijzing indien de student het propedeutisch examen niet heeft behaald en gedurende dit studiejaar ook niet tenminste evenveel studiepunten heeft gehaald als de BSA-norm voor een eerste inschrijving.

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant volgt de bacheloropleiding Verpleegkunde. In het eerste jaar van inschrijving heeft appellant geen studiepunten behaald. Hij heeft zich vervolgens vóór 1 februari uitgeschreven en zich voor het studiejaar 2019-2020 weer ingeschreven. Omdat appellant in het tweede jaar van inschrijving ook onvoldoende studiepunten heeft behaald, heeft de Directeur hem om die reden aan het einde van het tweede studiejaar een BNSA gegeven. Daarbij heeft de Directeur rekening gehouden met de gevolgen van de corona-situatie. Appellant heeft tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld. Daarin heeft appellant zich op het standpunt gesteld dat hij vanwege corona de kennistoetsen van het tweede kwartiel niet heeft kunnen maken. Om die reden heeft hij ook de verplichte stage niet kunnen volgen. Verder heeft hij veel moeite gehad met het scheiden en plannen van werk, school en privé. Ten slotte heeft appellant gesteld dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij ook in zijn tweede studiejaar voldoende studiepunten moest halen.

2.2.1. Bij beslissing van 30 september 2020 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard en de beslissing van de Directeur in stand gelaten. Verweerder heeft vastgesteld dat appellant in totaal 38 studiepunten heeft behaald en dat hij daarmee de propedeuse niet heeft behaald, en evenmin de vereiste 51 studiepunten voor een positief studieadvies. De door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden zijn volgens verweerder niet zo zwaarwegend dat deze omstandigheden het tekort aan studiepunten kunnen excuseren. Over de corona-gerelateerde omstandigheden heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat toetsen die appellant af wilde leggen weliswaar niet zijn doorgegaan, maar dat deze op een ander moment in het studiejaar weer zijn ingepland. Voor het missen van het ontwikkelassessment, omdat appellant geen stageplek heeft kunnen vinden, waren alternatieven beschikbaar. Verder heeft verweerder gesteld dat appellant, gelet op de gesprekken die hij met zijn studieloopbaanbegeleider heeft gehad, op de hoogte had moeten zijn van de voor hem geldende norm, aldus verweerder.

Het beroep van appellant

2.3. Appellant is het niet eens met deze beslissing van verweerder. Volgens appellant heeft hij niet de tweede toetskansen gehad, omdat hij ten onrechte is uitgeschreven voor die toetsen. Verder is hij niet juist geïnformeerd over het feit dat tweedejaarsstudenten geen uitstel van het bindend studieadvies kregen. Hij heeft zich juist vóór februari van het eerste studiejaar uitgeschreven op advies van zijn studieloopbaanbegeleider, zodat hij geen bindend studieadvies zou krijgen. Hij heeft om die reden alleen de eerste helft van dat studiejaar gevolgd. Deze studieloopbaanbegeleider is vanwege persoonlijke omstandigheden gestopt en de vervangende studieloopbaanbegeleider heeft hem niet tijdig gewaarschuwd over het aantal te behalen studiepunten. Appellant stelt bovendien dat zijn situatie dezelfde is als de situatie waarin eerstejaarsstudenten verkeren en dat daarom ook voor hem de generieke uitzondering zou moeten gelden van uitstel van het bindend studieadvies vanwege de corona-situatie.

De beoordeling door het College

2.3.1. Op grond van artikel 7.8b van de WHW kan aan appellant slechts een BNSA worden gegeven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat de studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld. Op grond van artikel 6 van de OER geldt in de situatie van appellant dat hij om een positief studieadvies te krijgen ten minste 51 studiepunten moet hebben behaald. Vaststaat dat appellant na het tweede studiejaar 38 studiepunten heeft behaald en daarmee niet aan de norm heeft voldaan.

2.3.2. Uit het dossier volgt dat de Directeur bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de gevolgen van corona. Het voornemen van de Directeur om aan appellant een BNSA te geven is voorgelegd aan de BSA-commissie die in het bijzonder heeft gekeken naar de invloed die corona heeft

gehad op het studieverloop van appellant. Daarvoor heeft de BSA-commissie het ‘Beoordelingskader Corona gerelateerde omstandigheden’ gebruikt. Op grond van dat kader heeft de BSA-commissie de Directeur geadviseerd een BNSA aan appellant te geven. Volgens de BSA-commissie heeft appellant in maart maar 18 studiepunten vergaard. De toetsen die hij niet heeft kunnen maken waren de herkansingen. Aan de eerste toetskansen heeft hij niet deelgenomen. Verder is de studieachterstand volgens de BSA-commissie wel ontstaan in corona-tijd, maar is corona niet de oorzaak van de achterstand. Appellant heeft de onlinelessen die hij heeft kunnen volgen niet gevolgd en hij heeft zich meer gericht op zijn werk. Uiteindelijk zijn alleen het niet kunnen maken van de herkansingen van de twee kennistoetsen en het niet kunnen deelnemen aan het ontwikkelassessment aan corona toe te schrijven, aldus de BSA-commissie.

2.3.3. Over de twee kennistoetsen is ter zitting van het College komen vast te staan dat appellant per ongeluk voor de toetsen is uitgeschreven. In zoverre is het niet de schuld van appellant dat hij deze toetsen niet heeft kunnen maken. Maar ter zitting is ook komen vast te staan dat de twee kennistoetsen bij elkaar 6 studiepunten waard zijn. Indien appellant de toetsen had gehaald, had hij nog altijd onvoldoende punten behaald om aan de BSA-norm te voldoen. Daarom leidt dit betoog niet tot het door appellant gewenste doel. Appellant heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat hij, zoals hij ter zitting heeft gesteld, niet in de gelegenheid is geweest om onlinelessen te volgen, zoals de BSA-commissie heeft meegewogen in haar advies. Verder heeft verweerder over het ontwikkelassessment verklaard dat alternatieven beschikbaar waren om alsnog aan de vereisten van dit vak te voldoen. Daarvoor had, aldus verweerder, overleg plaats kunnen en moeten vinden met de studieloopbaanbegeleider. In het dossier zijn e-mails opgenomen, waaruit blijkt dat de studieloopbaanbegeleider veel pogingen heeft ondernomen om met appellant in contact te komen, maar dat appellant niet altijd even makkelijk bereikbaar was en ook niet altijd (tijdig) heeft gereageerd. Ter zitting van het College heeft verweerder verder verklaard dat andere studenten onder dezelfde omstandigheden het ontwikkelassessment wél hebben kunnen afronden, terwijl appellant in het geheel nog geen uren had gemaakt voor het ontwikkelassessment. Gelet hierop heeft verweerder zich naar het oordeel van het College terecht op het standpunt gesteld dat de gevolgen van corona in dit geval geen reden zijn om van het BNSA af te zien.

2.3.4. Ook het betoog van appellant dat hij onjuist of onvoldoende is geïnformeerd over de BSA-norm leidt niet tot het gewenste resultaat. Uit artikel 6, zevende lid, van de OER volgt dat in de situatie van appellant, waarin hij zich vóór 1 februari heeft uitgeschreven en het studieadvies in het eerste studiejaar om die reden is uitgesteld, alsnog een studieadvies wordt uitgebracht in het tweede jaar van inschrijving. Uit de in het dossier opgenomen e-mails volgt dat op initiatief van de studieloopbaanbegeleider een gesprek heeft plaatsgevonden en dat ook de BSA-norm tijdens dat gesprek is besproken. Gelet hierop heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant bekend had moeten zijn met het belang van het behalen van voldoende studiepunten. Daarbij komt dat indien het standpunt van appellant dat bij uitschrijving vóór 1 februari zou gelden dat een student weer als eerstejaarsstudent met een schone lei kan beginnen, zou worden gevolgd, de BSA-norm zonder betekenis zou zijn. In die situatie kan een student telkens opnieuw proberen aan de norm te voldoen, terwijl het studieadvies juist is bedoeld om te beoordelen of een student de opleiding aankan.

2.3.5. Ten slotte heeft appellant een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat voor eerstejaarsstudenten een generieke uitzondering is gemaakt die inhoudt dat het afgeven van een BSA vanwege de corona voor deze studenten is uitgesteld naar het tweede studiejaar. Volgens verweerder is de situatie van appellant niet gelijk aan de situatie van de eerstejaarsstudenten, omdat appellant al eerder is gestart met de opleiding, deze twee kwartielen heeft gevolgd en hij dus langer de tijd heeft gehad om aan de BSA-norm te voldoen. Naar het oordeel van het College heeft verweerder gelet hierop terecht gesteld dat appellant niet in dezelfde situatie verkeert als de eerstejaarsstudenten. De examencommissie was om die reden niet gehouden de beslissing over het afgeven van een BSA naar het derde studiejaar te verplaatsen.

Conclusie

2.4. De conclusie is dat verweerder de beslissing van de Directeur van 17 juli 2020 terecht in stand heeft gelaten. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

II. Artikelenregister

Artikel	Zaaknummer
Internationale regelgeving	
Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)	
artikel 10	2019/163
artikel 14	
Eerste Protocol bij het EVRM	
artikel 2	2020/020
Verdrag houdende het Statuut van de Europese Scholen	
artikel 5, eerste lid	2020/085.5, 2020/095.5
artikel 6.63a, derde lid	2020/085.5
Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije	
artikel 9	2020/044
Nationale regelgeving	
Algemene wet bestuursrecht (Awb)	
artikel 1:2, eerste lid	2019/217
artikel 1:3	2019/113, 2019/135 t/m 219/152, 2019/176, 2020/033
artikel 1:3, eerste lid	2020/138
artikel 1:3, vierde lid	2019/162
artikel 4:84	2019/122
artikel 5:2, eerste lid aanhef en onder a	2020/049
artikel 6:7	2019/173, 2019/188, 2019/200 en 2019/200.1, 2020/004, 2020/068, 2020/076
artikel 6:8	2019/188, 2019/200 en 2019/200.1
artikel 6:8, eerste lid	2019/164, 2019/173, 2019/177, 2019/196, 2020/004, 2020/068, 2020/076
artikel 6:9	2019/188, 2019/200 en 2019/200.1, 2020/004
artikel 6:9, eerste lid	2019/164, 2019/173, 2019/177, 2019/196, 2020/068, 2020/076
artikel 6:11	2016/164, 2019/173, 2019/177, 2019/188, 2019/196, 2019/200 en 2019/200.1,2020/004, 2020/068, 2020/076
artikel 6:15	2019/176
artikel 6:19, eerste lid	2019/124, 2020/071.1 en 2020/071.5
artikel 6:22	2019/168 en 2019/169, 2020/043, 2020/045, 2020/116, 2020/145
artikel 7:1	2016/166, 2020/138
artikel 7:13	2019/112
artikel 7:18, eerste lid	2020/043
artikel 7:28, tweede lid	2020/045, 2020/056
artikel 7:63a	2019/112
artikel 8:1	2020/138
artikel 8:4, eerste lid	2016/166

Artikel	Zaaknummer
artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b	2019/192, 2019/205, 2020/003, 2020/016, 2020/026, 2020/032, 2020/038, 2020/043, 2020/048, 2020/058, 2020/088, 2020/107, 2020/108, 2020/110
artikel 8:45	2019/172, 2020/082.5
artikel 8:54	2020/056, 2020/076
artikel 8:54, eerste lid	2020/004
artikel 8:55	2020/030.2
artikel 8:57, derde lid	2020/082.5, 2020/096
artikel 8:72	2016/166
artikel 8:72, derde lid	2020/003, 2020/049, 2020/097.5, 2020/104.5, 2020/106.5
artikel 8:75a	2020/056, 2020/071.1 en 2020/071.5
artikel 8:81	2020/120.1 en 2020/120.5
artikel 8:86, eerste lid	2019/200 en 2019/200.1, 2020/118.1 en 2020/118.5, 2020/120.1 en 2020/120.5
artikel 8:88	2016/166, 2019/176
artikel 8:88, eerste lid	2019/181, 2020/138
artikel 8:90	2016/166
artikel 8:90, eerste lid	2019/181
artikel 8:90, tweede lid	2019/176
artikel 8:119	2019/215.4, 2020/084.4
Burgerlijk Wetboek	
artikel 6:203	2019/176
Regeling periodieke registratie Wet BIG	
artikel 2	2020/037
artikel 6a	2020/037
Uitvoeringsbesluit WHW 2008 (UWHW)	
artikel 2.1	2019/155, 2019/158, 2019/159, 2019/187, 2019/195, 2019/216, 2020/007, 2020/008, 2020/013, 2020/017, 2020/021, 2020/022
artikel 2.3	2019/218
Wet Beroepen Individuele Gezondheidszorg (Wet BIG)	
artikel 8	2020/037
artikel 47	2019/171
Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW)	
artikel 6.7	2020/095.5
artikel 7.8b	2019/155, 2019/158, 2019/159, 2019/168 en 2019/169, 2019/170, 2019/187, 2019/188, 2019/189, 2019/191, 2019/201, 2019/208, 2019/210, 2019/211, 2019/216, 2019/219.5, 2020/002, 2020/007, 2020/008, 2020/013, 2020/017, 2020/021, 2020/022, 2020/036, 2020/041, 2020/045, 2020/066, 2020/159
artikel 7.10	2020/037

Artikel	Zaaknummer
artikel 7.12, derde lid	2019/162
artikel 7.12b	2019/154, 2019/167, 2020/046, 2020/047, 2020/089, 2020/094, 2020/101, 2020/102, 2020/147 en 2020/151
artikel 7.12b, tweede lid	2020/005, 2020/047, 2020/110
artikel 7.13, eerste lid	2019/199
artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder j en s	2019/199
artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder q	2019/204
artikel 7.24	2020/006
artikel 7.28	2020/006
artikel 7.30b	2019/116, 2020/134.5
artikel 7,30b, eerste lid	2019/208, 2020/003, 2020/070
artikel 7.30e	2020/070, 2020/075
artikel 7.31a, eerste lid	2019/206, 2020/137.5
artikel 7.32	2020/006
artikel 7.32, eerste lid	2019/206, 2019/220.5, 2020/014, 2020/163.1
artikel 7.33	2020/006
artikel 7.33, eerste lid	2019/220.5, 2020/014, 2020/163.1
artikel 7.34, eerste lid	2019/203
artikel 7.37, tweede lid	2020/014
artikel 7.37c, eerste lid	2020/144
artikel 7.39	2020/163.1
artikel 7,42a	2019/156, 2019/171
artikel 7.43, eerste lid	2020/138
artikel 7.45a	2019/112, 2019/125, 2019/218, 2020/044
artikel 7.46	2019/125, 2020/044
artikel 7.46, eerste lid	2019/112
artikel 7.46, tweede lid	2019/218
artikel 7.47, eerste lid	2020/138
artikel 7.48, vijfde lid	2020/025
artikel 7.50	2019/176
artikel 7.51e	2020/163.1
artikel 7.53	2019/133, 2020/072.5, 2020/074.5, 2020/079.5, 2020/087.5, 2020/091.5, 2020/095.5, 2020/097.5, 2020/103.5, 2020/104.5, 2020/106.5, 2020/109.5, 2020/118.1 en 2020/118.5
artikel 7.53, eerste lid	2019/181, 2020/067.1 en 2020/067.5, 2020/071.1 en 2020/071.5,2020/072.5, 2020/079.5, 2020/082.5, 2020/085.5, 2020/087.5, 2020/091.5, 2020/098.5
artikel 7.53, tweede lid	2020/120.1 en 2020/120.5, 2020/131.5
artikel 7.57h	2019/156, 2019/163, 2020/020
artikel 7.57h, eerste lid	2020/061
artikel 7,59a	2019/135 t/m 219/152, 2019/164, 2019/177, 2019/188
artikel 7.59a, vierde lid	2019/173, 2019/196, 2019/200 en 2019/200.1
artikel 7.61	2019/113, 2020/012
artikel 7.61 eerste lid	2020/096, 2020/144
artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder e	2020/027.5
artikel 7.61, derde lid	2019/168 en 2019/169, 2020/105, 2020/116, 2020/145
artikel 7.61, vijfde lid	2020/027.5, 2020/049

Artikel	Zaaknummer
artikel 7.61, zesde lid	2020/056
artikel 7.62	2019/168 en 2019/169,
artikel 7.62, eerste lid, aanhef en onder e	2020/105
artikel 7.63a	2019/171, 2019/206, 2020/085.5,
artikel 7.63a, derde lid	2020/095.5, 2020/099.5
artikel 7.63b, eerste lid	2020/061
artikel 7.66	2019/176
artikel 7.66, eerste lid	2019/135 t/m 219/152 2019/192, 2019/200 en 2019/200.1, 2019/205, 2020/003, 2020/004, 2020/016, 2020/026, 2020/030.2, 2020/032, 2020/038, 2020/043, 2020/048, 2020/056, 2020/058, 2020/067.1 en 2020/067.5, 2020/076, 2020/088, 2020/107, 2020/108, 2020/110, 2020/118.1 en 2020/118.5,
artikel 7.66, tweede lid	2020/120.1 en 2020/120.5
Wet studiefinanciering	
artikel 2.2	2020/044

III. Register Instellingen

Instelling	Zaaknummer
Universiteiten	
Erasmus Universiteit Rotterdam	2019/156, 2019/171, 2019/204, 2019/208, 2020/003, 2020/027.5, 2020/037, 2020/068, 2020/082.5, 2020/085.5, 2020/091.5, 2020/098.5
Open Universiteit	2019/157, 2019/192, 2020/048, 2020/088, 2020/105
Radboud Universiteit Nijmegen	2019/168 en 2019/169, 2019/181, 2019/205, 2020/025, 2020/067.1 en 2020/067.5, 2020/072.5, 2020/087.5, 2020/103.5
Rijksuniversiteit Groningen	2019/122, 2019/135 t/m 219/152, 2019/176, 2019/203, 2020/043, 2020/046, 2020/047
Technische Universiteit Delft	2020/022, 2020/042, 2020/052, 2020/061, 2020/135
Technische Universiteit Eindhoven	2019/126, 2019/191, 2019/217
Universiteit Leiden	2019/167, 2020/044, 2020/070, 2020/102, 2020/127.5
Universiteit Utrecht	2019/125, 2019/220.5, 2020/095.5, 2020/108, 2020/134.5, 2020/137.5
Universiteit van Amsterdam	2019/112, 2019/113, 2019/133, 2019/154, 2019/155, 2019/163, 2019/210, 2020/020, 2020/026, 2020/032, 2020/033, 2020/034, 2020/056, 2020/075, 2020/076, 2020/096, 2020/109.5, 2020/118.1 en 2020/118.5, 2020/147 en 2020/151
Universiteit van Tilburg	2020/013, 2020/024.5, 2020/04
Vrije Universiteit	2019/116, 2019/162, 2019/179, 2019/180, 2019/206, 2020/021, 2020/049, 2020/053, 2020/071.1 en 2020/071.5, 2020/074.5, 2020/079.5, 2020/080, 2020/097.1, 2020/097.5, 2020/099.5, 2020/104.5, 2020/106.5, 2020/107, 2020/120.1 en 2020/120.5, 2020/131.5
Hogescholen	
Avans Hogeschool	2019/216
Christelijk Hogeschool Windesheim	2019/164, 2019/177
Fontys Hogescholen	2020/039
Haagse Hogeschool	2019/175, 2019/196, 2019/211, 2020/138

Instelling	Zaaknummer
Hanzehogeschool Groningen	2019/187, 2020/004
HAS Hogeschool	2019/212
Hogeschool Arnhem en Nijmegen	2019/218, 2020/012, 2020/058
Hogeschool Driestar Educatief	2020/041
Hogeschool Inholland	2019/170, 2019/195, 2019/198.5, 2019/208, 2020/002, 2020/036, 2020/038, 2020/066, 2020/081
Hogeschool Leiden	2020/089
Hogeschool Rotterdam	2019/172, 2019/207, 2019/213, 2020/006, 2020/008, 2020/014
Hogeschool Utrecht	2019/166, 2019/189, 2019/201, 2020/144
Hogeschool van Amsterdam	2019/124, 2019/158, 2019/173, 2019/188, 2019/199, 2020/005, 2020/007, 2020/016, 2020/017, 2020/018, 2020/063, 2020/078.1, 2020/094, 2020/101, 2020/110, 2020/116, 2020/145, 2020/163.1
Saxion hogeschool	2019/159, 2019/178, 2020/086, 2020/114, 2020/159
Van Hall Larenstein	2019/200 en 2019/200.1
Zuyd Hogeschool	2019/219.5

IV. Trefwoordenregister

Trefwoorden	Zaaknummer
A	
aanpassing	2020/082.5
aantekening	2020/046
aanwezigheidsverplichting	2019/122
actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden	2019/209
adressering	2020/068
advies-	2020/045
- beoordeling	2019/172
afronding	2020/118.1 en 2020/118.5
afmelding	2020/024.5
afrondings-	2020/048
- advies	2020/144
afstudeer-	
- datum	2020/145
- handleiding	2019/172
- opdracht	2019/177
- stage	2020/116
- traject	2019/126
alternatieve selectiemethode	2020/096, 2020/097.5
antwoordmodel	2019/191
B	
Baccalaureaat	2020/085.5
bachelor-	
- getuigschrift	2019/116
- opleiding	2019/125
bedrijfsbegeleider	2019/172, 2020/016
beëindiging inschrijving	2019/156, 2019/171
begeleiding	2020/080
bekostiging	2020/127.5
belang	2019/156, 2019/181
belangenafweging	2020/074.5
beleid	2020/101
beleids-	
- lijn	2019/162
- vrijheid	2020/074.5, 2020/094
beoordeling	2019/126, 2019/172, 2019/177, 2019/180, 2019/192, 2019/203,2019/205, 2020/012, 2020/017, 2020/026, 2020/027.5, 2020/038, 2020/043, 2020/048, 2020/058, 2020/088, 2020/105, 2020/107, 2020/108, 2020/110, 2020/114, 2020/135, 2020/145
beoordelings-	
- criteria	2019/133
- formulier	2020/016, 2020/032,
- normen	2019/204, 2019/207

Trefwoorden	Zaaknummer
- rubric	2020/108
beroepstermijn	2020/105
beslissing	2020/003
besluit	2019/135 t/m 2019/152, 2019/175, 2020/033, 2020/138
bestraffende sanctie	2020/089
bestuurlijke activiteit	2020/061
betalings-	
- achterstand	2019/198.5, 2020/138
- machtiging	2019/220.5
- verplichting	2019/198.5
bevoegdheidsgebrek	2020/045
bewijsmiddelen	2019/171, 2020/024.5
bezwaartermijn	2020/068
BIG-registratie	2020/037
bijvakken	2019/217
bijzondere instellingen	2020/049
bijzondere kwalificaties	2020/074.5
bijzondere omstandigheden	2019/216, 2020/014, 2020/135
bindend negatief studieadvies (BNSA)	2019/158, 2019/166, 2019/168 en 2019/169, 2019/173, 2019/177,2019/187, 2019/188, 2019/191, 2019/195, 2019/204, 2020/013, 2020/159, 2019/201, 2019/208, 2019/211, 2109/213, 2019/219.5, 2021/002, 2020/021, 2020/022, 2020/036, 2020/041, 2020/045, 2020/066
bloktoets	2019/204
Buddycheck	2020/107
buitenlands diploma	2020/006, 2020/085.5
C	
calculerend gedrag	2020/091.5
causaal verband	2019/191, 2019/201, 2019/210, 2019/211, 2019/213, 2019/216, 2020/013, 2020/017, 2020/018, 2021/021, 2020/022, 2020/041, 2020/066, 2020/080
certificaat	2019/180
cesuur	2020/048
cijfervergelijking examencijfers	2020/095.5
cognitieve toetsing	2020/097.1, 2020/097.5
collegegeld	2019/220.5, 2020/025, 2020/014, 2020/034, 2020/080, 2020/138
collegegeldtarief	2020/127.5
concept-versie	2019/124
corona / COVID-19	2020/076, 2020/072.5, 2020/087.5, 2020/094, 2020/097.1, 2020/097.5 2020/099.5, 2020/104.5 2020/103.5, 2020/120.1 en 2020/120.5, 2020/131.5, 2020/137.5, 2020/144, 2020/159
coulance-regeling	2019/218
CROHO-register	2019/218
curriculumwijziging	2020/013, 2020/116

Trefwoorden	Zaaknummer
D	
datum	2020/081
decentrale selectie	2020/074.5, 2020/079.5, 2020/082.5, 2020/085.5, 2020/087.5, 2020/091.5, 2020/096, 2020/097.1, 2020/097.5, 2020/098.5, 2020/099.5, 2020/104.5, 2020/120.1 en 2020/120.5, 2020/131.5
deelname	2019/168 en 2019/169
deelopdrachten	2020/027.5
deeltijdopleiding	2019/218, 2021/091.5
détournement de pouvoir	2020/020
directe selectie	2020/085.5
discriminatie	2019/212, 2020/044
disproportioneel	2019/124, 2019/163, 2020/063, 2020/094, 2020/101, 2020/110
doctoraaldiploma	2019/209
E	
eigen bedrijf	2019/177
eindassessment	2020/145
eindbeoordeling	2019/212, 2020/074.5
eindscriptie	2020/053
e-mail	2019/188
Engels	2020/021, 2020/135
equivalentietabel	2020/094
ernstige fraude	2020/147 en 2020/151
ernstige overlast	2019/156
European Credits	2019/180
Europees baccalaureaatsdiploma	2020/095.5
evenredigheidsbeginsel	2020/020
extra toetskans	2019/122, 2019/162, 2020/081, 2020/086
extra-curriculaire activiteiten	2020/082.5
F	
faalangst	2020/018
feedback	2020/005, 2020/012, 2020/032
fictief cijfer	2020/095.5
fraude	2019/113, 2020/033, 2020/045, 2020/046, 2020/089, 2020/094, 2020/101, 2020/102
fraudeaantekening	2020/110
functiebeperking	2019/179, 2020/066, 2020/079.5
G	
geldigheid	2020/037, 2020/042
gelijkheidsbeginsel	2020/108, 2020/159
gemiddelde	2020/095.5
gewogen loting	2020/097.1

Trefwoorden	Zaaknummer
gezamenlijke opleiding	2019/217
groepsopdracht	2020/089
H	
harde knip	2020/003
hardheidsclausule	2019/112, 2019/125, 2019/179, 2019/206, 2019/219.5, 2020/003,2020/013, 2020/025, 2020/072.5, 2020/081, 2020/085.5, 2020/086, 2020/087.5, 2020/097.5, 2020/103.5
herbeoordeling	2019/172, 2019/207, 2020/012
herinneringen	2019/220.5
herinschrijving	2020/053
herkansing	2019/204,2019/207, 2019/212, 2019/219.5, 2020/024.5, 2020/043, 2020/103.5
herstel-	
- sanctie	2019/113, 2020/048, 2020/089
- stage	2020/110
herziening	2020/014
hoorzitting	2020/114
I	
incassobureau	2020/138
individuele regeling	2019/162
informatie uitwisseling	2020/101
ingangseis	2020/116
inschrijving	2019/181, 2019/198.5, 2019/206, 2019/220.5, 2020/034, 2020/137.5
inschrijvingsvoorwaarden	2019/206
instellingscollegegeld	2019/112, 2019/125, 2019/218, 2020/044, 2020/053, 2020/120.1 en 2020/120.5, 2020/025
integrale herbeoordeling	2020/012
intentie	2020/005
inzage	2020/003
IT-faciliteiten, 676	2020/138
iudicium abeundi	2019/171, 2020/020
iudicium cum laude of summa cum laude	2020/047
K	
kennelijk ongegrond	2020/076
kennen en kunnen	2019/192, 2019/205, 2020/016, 2020/032, 2020/038, 2020/043, 2020/048, 2020/058, 2020/088, 2020/107, 2020/110
kiesregister	2019/217
klacht	2020/038
kosten	2019/175
kwalitatieve eisen	2019/209
kwalitatieve toelatingseis	2019/116

Trefwoorden	Zaaknummer
L	
laakbaar gedrag	2019/171
landelijke kennisbasistoets	2020/066
lockdown	2020/104.5
loting	2020/097.1, 2020/097.5, 2020/099.5, 2020/131.5
M	
machtiging	2019/220.5
marginaal toetsende	2019/205
masteropleiding	2020/070
masterscriptie	2020/102
matching	2019/206, 2020/067.1 en 2020/067.5, 2020/072.5
mededeling	2019/215.4, 2020/003, 2020/046, 2020/084.4
medestudent	2020/110
medicijngebruik	2020/068
medische verklaring	2020/103.5
melding	2019/191
minnelijke schikking	2019/168 en 2019/169, en 2019/171, 2019/2019, 2019/213, 2020/084.5, 2020/085.5, 2020/095.5, 2020/099.5, 2020/105, 2020/108, 2020/118 en 2020/118.5, 2020/135, 2020/145
minor	2019/175
moeilijkheidsgraad	2019/179
mondelinge toezegging	2019/219.5
motivering	2019/205, 2020/012, 2020/026, 2020/071.1 en 2020/071.5, 2020/134.5
N	
nadere stukken	2020/074.5
naplaatsing	2020/097.5, 2020/099.5, 2020/104.5, 2020/120.1 en 2020/120.5, 2020/131.5
ne bis in idem-beginsel	2019/113, 2020/020
niet-ontvankelijk	2019/173, 2019/196, 2019/220.5, 2020/003, 2020/045, 2020/076, 2020/096, 2020/105
nieuwe feiten of omstandigheden	2019/215.4
Nuffic	2020/006
O	
objectiviteit	2020/082.5
onafhankelijke examinatoren	2020/012
onbevoegd	2020/096
onbevooroordeeld	2020/038
onbillijkheid van overwegende aard	2019/181, 2020/104.5
onderbroken	2020/037
onderscheidende vaardigheden	2020/082.5
Onderwijsprogramma	2020/042
onderzoeks- - handeling	2020/049

Trefwoorden	Zaaknummer
- plicht	2019/215.4, 2020/084.4
- vaardigheden	2019/209
ongeldig	2019/207, 2020/063, 2020/094, 2020/110, 2020/147 en 2020/151
ongelijke behandeling	2020/044, 2020/074.5, 2020/138
ongepast	2019/163
onpartijdig	2020/084.4
onrechtmatig	2020/045, 2020/049, 2020/056, 2020/080, 2020/088, 2020/097.1
ontoerekeningsvatbaar	2020/025
ontzegging toegang	2019/156, 2019/171
onverschuldigde betaling	2019/175
onvoldoende	2020/049
onvoorziene omstandigheden	2019/112, 2020/081
onzorgvuldig	2020/134.5
opleidingsplaats	2020/097.1
ordemaatregel	2019/163
oud-student	2020/110
overgangscijfers	2020/071.1 en 2020/071.5
overgangsrecht	2019/122, 2020/013
overmacht	2020/087.5, 2020/097.1
P	
persoonlijk dossier	2020/079.5
persoonlijke omstandigheden	2019/112, 2019/122, 2019/162, 2019/168 en 2019/169, 2019/175, 2020/0103.5, 2020/159, 2019/179, 2019/187, 2019/191, 2019/195, 2019/196, 2019/201, 2019/208, 2019/210, 2019/211, 2019/219.5, 2019/220.5, 2020/002, 2020/003, 2020/007, 2020/008, 2020/013, 2020/014, 2020/017, 2020/018, 2020/021, 2020/022, 2020/024.5, 2020/036, 2020/041, 2020/066, 2020/081
plaatsgebonden criterium	2020/020
plagiaat	2019/124, 2020/046, 2020/047, 2020/089, 2020/110
plan van aanpak	2019/177
portfolio	2020/145
praktijkstage	2020/096
premasterprogramma	2020/070
prestatiebeurs	2019/122
prioriteiten	2019/187
procesbelang	2019/156, 2020/114
proceskosten	2020/045, 2020/056, 2020/071.1 en 2020/071.5
profileringsfonds	2020/061
promotiepremie	2019/135 tot en met 2019/152
proportionaliteit	2020/102
psychomotorische toets	2020/067.1 en 2020/067.5, 2020/072.5, 2020/087.5
punitief	2019/113, 2020/020, 2020/046, 2020/047
R	

Trefwoorden	Zaaknummer
rangnummer	2020/072.5, 2020/079.5, 2020/109.5, 2020/096, 2020/091.5, 2020/097.1, 2020/097.5, 2020/104.5, 2020/118.1 en 2020/118.5, 2020/120.1 en 2020/120.5
rechtsgevolg	2019/113, 2020/049
rechtsmiddel	2019/203
rechtsmiddelenclausule	2019/164, 2019/177, 2019/188, 2019/196, 2020/135
rechtsongelijkheid	2019/218
restitutie	2020/025, 2020/080
roosteraanpassing	2020/081
Route A	2020/098.5
Route B	2020/098.5
S	
samenwerking	2020/107
sanctie	2020/047, 2020/049, 2020/094, 2020/101, 2020/102, 2020/110, 2020/147 en 2020/151
sanctiebesluit	2020/046
schade	2020/027.5
schadevergoeding	2019/166, 2019/175, 2019/181, 2020/058, 2020/080, 2020/084.4, 2020/138
schakelprogramma	2020/075
scriptie	2019/126
scriptieopzet	2019/203
scriptiereglement	2019/203
SE-cijfers	2020/071.1 en 2020/071.5
second opinion	2020/058
seksuele intimidatie	2019/171
selectie -	2019/133, 2020/071.1 en 2020/071.5, 2020/079.5
- criteria	2020/085.5
- methode	2020/131.5
- procedure	2019/133, 2019/181, 2020/067.1 en 2020/067.5, 2020/072.5, 2020/079.5, 2020/095.5, 2020/103.5, 2020/109.5, 2020/118.1 en 2020/118.5
Servicedocument	2020/144
stage	2019/199, 2020/091.5
- beleid	2020/096
- handleiding	2020/016
startdatum	2019/181
strafrechtelijke veroordeling	2020/020
studeerbaar	2019/199
studentendecaan	2019/124, 2019/195, 2019/201, 2019/208, 2019/211, 2019/213,2020/007, 2020/008, 2020/013, 2020/014, 2020/017, 2020/018, 2020/025, 2020/045
studieadvies	2019/158, 2019/164, 2019/168 en 2019/169, 2019/173, 2019/177, 2019/188, 2019/191, 2019/195, 2019/208, 2019/210, 2019/211, 2019/213, 2019/216, 2019/219.5, 2020/013, 2020, 018, 2020/021, 2020/022, 2020/036, 2020/041, 2020/045, 2020/066

Trefwoorden	Zaaknummer
studiehandleiding	2020/038
Studielink	2020/097.1, 2020/097.5
studieplan	2020/041
studieprogramma	2020/042
studiepunten	2019/178
studieschuld	2019/122
studievertraging	2019/162, 2019/166, 2019/199, 2019/220.5, 2020/027.5, 2020/049, 2020/081, 2020/138, 2020/144
T	
taalachterstand	2020/079.5
taalgebruik	2020/049
taaltoets	2019/175
tegemoetkoming	2019/135 tot en met 2019/152
tentamenkans,	2020/144
tentamentijd	2019/179
termijn	2019/164, 2020/004, 2020/105
termijnoverschrijding	2019/173, 2019/177, 2019/188, 2020/030.2, 2020/076
terreinverbod	2019/156
terugwerkende kracht	2020/025
tijdig	2019/187, 2019/191, 2019/211, 2020/013, 2020/022
tijdsverlies	2020/114
tijdverlenging	2020/079.5
toegang ontzegd	2019/156, 2019/163
toelating	2019/116, 2019/175, 2020/003, 2020/056, 2020/134.5
toelatingseisen	2020/070
toestemming	2019/180, 2019/175
toetscommissie	2020/101
toetsgelegenheid	2020/002, 2020/099.5
toetsingskader	2020/043, 2020/058, 2020/074.5
toetsprogramma's	2019/199
toetsprotocol	2020/114
toezegging	2019/219.5
Turkse nationaliteit	2020/044
tussenbeoordeling	2019/212
tweede ronde	2020/087.5
tweedejaarsvakken	2019/195
U	
uitschrijving	2020/025
uitsluiting	2020/027.5, 2020/033, 2020/094, 2020/101, 2020/110, 2020/147 en 2020/151
V	
valsheid in geschrifte	2020/020
verblijfsvergunning	2020/044
vergoeding	2019/135 tot en met 2019/152, 2020/045
verifiëren	2019/206, 2020/082.5

Trefwoorden	Zaaknummer
verlengen	2019/177, 2020/037
vermoeden van fraude	2020/075
verrekening	2020/034
verschoonbaarheid	2019/177, 2019/188, 2020/030.2, 2020/076
versnelde behandeling	2019/162
vertrouwensbeginsel	2019/175, 2019/219.5, 2020/127.5
vervallenverklaring	2019/215.4, 2020/084.4
vervalsen	2019/171
vervalst diploma	2020/020
vervangend tentamen	2020/024.5
vervangende opdrachten	2019/168 en 2019/169
verweerschrift	2020/084.4
verzet	2020/045
voltijdsopleiding	2020/081
vooringenomenheid	2020/043
voorlopige voorziening	2019/162, 2020/056, 2020/067.1 en 2020/067.5, 2020/070, 2020/118.1 en 2020/118.5, 2020/120.1 en 2020/120.5
voortgangstoetsen	219/122
voorwaarde voor inschrijving	2019/175
voorziening	2019/158
voorzittersuitspraak	2020/0445
vragen	2019/204
vrijheid van meningsuiting	2019/163
VUmc Zigma	2019/116
VUmc-compas	2019/116
W	
waarderen	2019/180
waarschuwing	2020/008
wangedrag	2019/171
werkverplichting	2020/081
wettelijk collegegeld	2019/112, 2020/025, 2020/044 ,2020/127.5
willekeur	2020/091.5
Z	
ziekte	2020/086
zij-instroomprogramma	2019/116
zorgtaken	2020/081
zorgvuldigheidsbeginsel	2019/205
z-score	2020/074.5, 2020/091.5, 2020/098.5

V. Chronologisch Register

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2019/126	8 januari 2020
2019/162	14 januari 2020
2019/200 en 2019/200.1	23 januari 2020
2019/195	23 januari 2020
2019/125	23 januari 2020
2019/189	30 januari 2020
2019/173	30 januari 2020
2019/167	30 januari 2020
2019/159	30 januari 2020
2019/122	30 januari 2020
2019/157	31 januari 2020
2019/155	31 januari 2020
2019/154	31 januari 2020
2019/170	4 februari 2020
2019/113	4 februari 2020
2019/178	6 februari 2020
2019/179	10 februari 2020
2019/191	13 februari 2020
2019/213	20 februari 2020
2019/198.5	19 februari 2020
2019/158	19 februari 2020
2019/133	24 februari 2020
2019/175	26 februari 2020
2019/116	26 februari 2020
2019/201	27 februari 2020
2019/164	27 februari 2020
2019/216	16 maart 2020
2019/211	16 maart 2020
2019/208	16 maart 2020
2019/207	16 maart 2020
2019/205	16 maart 2020
2019/181	16 maart 2020
2019/172	16 maart 2020
2020/008	16 maart 2020
2019/203	1 april 2020
2019/188	1 april 2020
2019/199	2 april 2020
2019/177	2 april 2020
2019/135 t/m 2019/152	2 april 2020
2019/196	7 april 2020
2019/169	7 april 2020
2019/168	7 april 2020
2020/004	21 april 2020

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2019/187	23 april 2020
2019/206	7 mei 2020
2019/180	7 mei 2020
2020/024.5	7 mei 2020
2020/002	27 mei 2020
2020/036	29 mei 2020
2020/038	3 juni 2020
2019/220.5	5 juni 2020
2020/021	5 juni 2020
2020/014	5 juni 2020
2019/204	10 juni 2020
2020/012	10 juni 2020
2019/171	26 juni 2020
2019/156	26 juni 2020
2020/044	1 juli 2020
2020/067.1 en 2020/067.5	2 juli 2020
2019/218	8 juli 2020
2019/217	8 juli 2020
2019/209	8 juli 2020
2020/037	8 juli 2020
2020/030.2	8 juli 2020
2020/025	8 juli 2020
2020/022	8 juli 2020
2020/020	8 juli 2020
2020/026	13 juli 2020
2020/063	15 juli 2020
2020/056	15 juli 2020
2020/048	15 juli 2020
2020/039	15 juli 2020
2020/034	15 juli 2020
2020/032	15 juli 2020
2020/017	15 juli 2020
2020/007	15 juli 2020
2020/005	15 juli 2020
2020/003	15 juli 2020
2020/072.5	22 juli 2020
2020/071.1 en 2020/071.5	22 juli 2020
2020/052	22 juli 2020
2020/016	22 juli 2020
2020/013	22 juli 2020
2019/219.5	24 juli 2020
2020/078.1	24 juli 2020
2020/045	24 juli 2020
2020/043	24 juli 2020
2020/041	24 juli 2020

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2020/018	24 juli 2020
2020/066	6 augustus 2020
2020/058	6 augustus 2020
2019/210	6 augustus 2020
2019/176	12 augustus 2020
2020/049	12 augustus 2020
2020/047	12 augustus 2020
2020/046	12 augustus 2020
2020/097.1	14 augustus 2020
2020/074.5	14 augustus 2020
2020/068	18 augustus 2020
2020/042	18 augustus 2020
2019/163	19 augustus 2020
2020/085.5	19 augustus 2020
2020/079.5	19 augustus 2020
2020/076	19 augustus 2020
2020/033	19 augustus 2020
2020/027.5	19 augustus 2020
2020/006	19 augustus 2020
2020/087.5	28 augustus 2020
2019/212	1 september 2020
2019/192	1 september 2020
2020/118.1	3 september 2020
2020/118.5	3 september 2020
2020/109.5	3 september 2020
2020/106.5	3 september 2020
2020/104.5	3 september 2020
2020/098.5	3 september 2020
2020/097.5	3 september 2020
2020/091.5	3 september 2020
2020/070	14 september 2020
2020/120.1 en 2020/0120.5	16 september 2020
2020/099.5	16 september 2020
2020/088	18 september 2020
2020/103.5	7 oktober 2020
2020/095.5	7 oktober 2020
2020/137.5	12 oktober 2020
2020/108	12 oktober 2020
2020/082.5	14 oktober 2020
2020/082.5	14 oktober 2020
2020/090	19 oktober 2020
2019/166	23 oktober 2020
2019/112	23 oktober 2020
2020/061	23 oktober 2020
2019/215.4	29 oktober 2020

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2020/084.4	29 oktober 2020
2020/131.5	5 november 2020
2019/124	10 november 2020
2020/053	10 november 2020
2020/163.1	19 november 2020
2020/107	24 november 2020
2020/096	24 november 2020
2020/102	26 november 2020
2020/127.5	27 november 2020
2020/089	27 november 2020
2020/086	27 november 2020
2020/135	2 december 2020
2020/114	2 december 2020
2020/101	2 december 2020
2020/094	2 december 2020
2020/081	2 december 2020
2020/080	2 december 2020
2020/110	2 december 2020
2020/159	8 december 2020
2020/075	8 december 2020
2020/134.5	16 december 2020
2020/151	21 december 2020
2020/147	21 december 2020
2020/145	21 december 2020
2020/144	21 december 2020
2020/138	21 december 2020
2020/123	21 december 2020
2020/116	21 december 2020
2020/105	21 december 2020